

หอสมุด
แห่งชาติ

นิมิต จักรSWISSA

ต้องไม่ธรรมดาอย่างไร
จึงได้เป็นองคมนตรี?

ผู้เขียน	:	ดั่งตฤณ
อำนวยการ	:	พญ.ณัฐชญา ไมตรีเวช
บรรณาธิการ	:	เกสรา เต็มสินวานิช
ปกและรูปเล่ม	:	ศรันย์ ไมตรีเวช
ผู้ผลิต	:	สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์ ๗/๕ หมู่ ๑ อาคารสยามพิวเจอร์ ชั้น ๒ ห้อง ๑ บี ถนนรามคำแหง เขตสะพานสูง กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ แฟกซ์ (๐๒) ๗๒๙-๖๙๔๑ http://howfarbooks.com
ผู้จัดพิมพ์	:	บริษัท ยูไนเต็ด โปรดักชั่น เพรส จำกัด ๒๘๕ หมู่ ๑๓ ซอยเพชรเกษม ๙๓ ถนนเพชรเกษม ตำบลอ้อมน้อย อำเภอกระทุ่มแบน สมุทรสาคร ๗๔๑๓๐ โทร. (๐๒) ๘๑๓-๘๙๑๔-๕ http://unitedpremium.com
ผู้จัดจำหน่าย	:	บริษัท อมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด ๑๐๘ หมู่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐ โทร. (๐๒) ๕๒๓-๙๙๙๙ กด ๖ http://amarin.co.th/

หากจะสั่งซื้อ 'จิตจักรพรรดิ' เป็นจำนวนตั้งแต่ ๕๐ เล่ม ขึ้นไป หรือต้องการหนังสืออื่นๆของดั่งตฤณ เช่น 'รักแท้มีจริง' ไปแจกในงานแต่ง และ 'เสียดาย... คนตายไม่ได้อ่าน', 'ณ มรณา', '๗ วิธีตายอย่างสบายใจ' ไปแจกในงานศพ กรุณาติดต่อคุณ ดุสิตา (081) 545-1949 เพื่อขอรับในราคาพิเศษ

ราคา 350 บาท

ISBN 978-616-90186-8-1

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ดั่งตฤณ.

จิตจักรพรรดิ.-กรุงเทพฯ : ฮาวฟาร์, 2555.

512 หน้า.

1. วรรณกรรม. 2. ธรรมะ.

คำนำสำนักพิมพ์

‘จิตจักรพรรดิ’ เป็นผลงานนวนิยายลำดับที่ ๔ ของคุณดังตฤณ จัดพิมพ์แบบแยกเล่มครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และยังคงเป็นเรื่องที่ถูกถามหาอยู่ในอินเทอร์เน็ตไม่ขาดสาย

ในการจัดพิมพ์ครั้งแรก ผู้อ่านส่วนหนึ่งเต็มอึ้งกับเรื่องที่จบลงโดยบริบูรณ์แล้วอย่างสวยงาม กล่าวคือ ผู้ประพันธ์กับผมที่ผูกไว้ทั้งหมดครบทุกประเด็นไม่ขาดตก แต่ความรู้สึกของผู้อ่านอีกส่วนหนึ่งเห็นว่ายังไม่ใช่ ซึ่งก็คงเพราะอยากรู้ว่า ‘จะเกิดอะไรขึ้นอีก’ ประมาดว่าเรื่องจบแต่อารมณ์ไม่จบ ผู้อ่านส่วนนี้จำนวนไม่น้อยเลยที่เรียกร้องจะให้คุณดังตฤณเขียนภาคต่อออกมาให้จงได้ ซึ่งก็ปรากฏว่าคุณดังตฤณมาพบกับคำเรียกร้องดังกล่าวที่ครึ่งทาง โดยเขียนส่วนเสริมออกมาให้เห็นภาพว่า ‘จบเรื่องเก่า’ แล้วจะ ‘เกิดเรื่องใหม่’ อย่างไรต่อ และในการจัดพิมพ์เพื่อรวมเป็นเล่มเดียวครั้งนี้ เราได้มอบให้เป็นอภิธานนาการต่อท้ายเนื้อหาเดิมไว้แล้ว

สำหรับเรา ‘นวนิยายที่น่าติดตาม’ ต้องทำให้คนอ่านเกิดความสุขสนทนและได้คิด ‘นวนิยายที่น่าติดตาม’ ต้องทำให้คนอ่านอยากรู้ตอนจบ ส่วน ‘นวนิยายที่น่าอ่านซ้ำ’ ต้องทำให้คนอ่านไม่อึดไม่เบื่อ และพบว่าเก็บตกบางสิ่งเพิ่มได้ หรือสะดุดใจกับหลายประโยคมากขึ้นในแต่ละรอบที่กลับมาอ่านอีก

‘จิตจักรพรรดิ’ เป็นนวนิยายของคุณดังตฤณอีกเรื่องที่สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์หวังจะให้น่าติดตามตั้งแต่บทแรก น่าติดตามตั้งแต่บทที่สอง และน่าอ่านซ้ำหลังจากจบบทสุดท้ายในไม่ช้า

สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์

อารัมภบทจากดังตฤณ

‘จิตจักรพรรดิ’ เล่าเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีความสามารถพิเศษทางจิตของตนไปช่วยเหลือคนอื่น เล่าเรื่องมาเพียบหลังจิตที่ทำตัวเหมือนเทวดามาปกครองมนุษย์ เล่าเรื่องความรักแสนอ่อนหวานล้ำลึกแบบที่ไม่เหมือนใคร เล่าเรื่องอนาคตที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีเปลี่ยนโลก ตลอดจนเล่าเรื่องจิตของคนที่เหมาะสมได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ

ฟังดูทั้งหมดนั้นเหมือนเรื่องแต่งชวนฝัน ซึ่งนวนิยายก็เป็นอย่างนั้นจริงๆครับ ถ้าคุณคาดหวังจินตนาการที่ผาดโผนเร้าใจ และมีตอนจบที่คาดไม่ถึง ก็เชื่อได้ว่าไม่น่าจะผิดหวังกับ ‘จิตจักรพรรดิ’ นี้ แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือความคาดหวังของผมเอง ที่อยากให้ทุกท่านอ่านจบแล้ว ได้เกิดแรงบันดาลใจนี้ก่อกองอยู่บนเส้นทางสร้างความสุขให้ตนเองและมอบความสุขให้คนอื่น เห็นว่าโลกน่าอยู่ขึ้นกว่าเดิมได้จริง ไม่ใช่เรื่องเพ้อฝันแต่อย่างใดครับ

มิถุนายน ๕๕

บทที่ ๑

๕ โมงเย็น

แทนการใช้จิตสัมผัสประกอบพลังคำเพื่อเปลี่ยนชีวิตลูกค้ำดังเคย มะแมกำลังจะต้องใช้สมองประกอบคำชี้แจง เพื่อเปลี่ยนใจคอลัมน์นิสต์ คนหนึ่งที่เพิ่งเขียนด่าหล่อนลงนิตยสาร ‘มีเธอ’ มาไม่นาน

มะแมรับนัดสัมภาษณ์เฉพาะในช่วงหลังเลิกงาน เพราะคิว ลูกค้ายาวเหยียดไม่เอื้อให้ใช้เวลาช่วงอื่นของวัน แต่ข้อเสียของการให้ สัมภาษณ์หลังเลิกงานคือหล่อนจะอ่อนล้า หรือหน้าตาไม่สดชื่นไปบ้าง

ด้วยเหตุนั้น มะแมจึงกำหนดเวลานัดเป็น ๑๗:๑๕ เพื่อให้ตนเอง มีเวลาหายใจหายคอ หล่อนพักดื่มน้ำและมานั่งหลับตา พักเท้า พักมือ พักหน้า ลากลมหายใจยาว ช้า แล้วผ่อนออกสู่การพักผ่อน กับทั้งมีความสม่าเสมอ ขจัดคลื่นรบกวนในหัวออกจนเหลือแต่จิตใจที่ปลอด ไปร่ง สว่างสบาย

เพียงด้วยช่วงเวลาพักผ่อนอย่างมีคุณภาพสั้นๆ พลังความสดชื่น ก็ถูกเรียกกลับคืนมา เกือบเท่ากับคนทั่วไปพักผ่อนนอนหลับมาทั้งคืนทีเดียว

บรรยากาศในที่ทำงานของมะแมสมกับความเป็นมืออาชีพ หล่อนอายุยังน้อย จึงใช้ชุดสูทกระโปรงสีขาวในเวลาทำงาน เพื่อให้ดูเป็นผู้ใหญ่ ส่วนสถานที่เป็นโฮมออฟฟิศหนึ่งคูหา ใกล้ทางด่วนย่านชานเมือง ตกแต่งภายในด้วยเฟอร์นิเจอร์ทันสมัย ให้อารมณ์แบบสถานที่พักผ่อนสวยๆ มากกว่าจะเป็นที่ทำงานเคร่งขรึมที่เต็มไปด้วยกองแฟ้มเอกสาร ตั้งเกะกะรกตา

หล่อนจ้างเด็กไว้คนหนึ่งในราคาแพง เพื่อจะมีลูกมือซื้อๆ ไว้ใช้งานได้ทุกอย่าง ตั้งแต่ทำความสะอาด รับโทรศัพท์นัดหมาย ต้อนรับลูกค้า จัดคิวหน้าห้อง ทำสถานที่ให้เป็นออฟฟิศเต็มรูปแบบ โดยไม่ต้องมีใครมากไปกว่านี้

พอดีกับที่ท่าสมาธิเต็มอิม เด็กลูกจ้างซึ่งกำลังทำหน้าที่เลขาหน้าห้องในยามนั้น ก็ส่งสัญญาณอินเตอร์คอมเป็นการเตือนว่าถึงเวลานัด

มะแมเปิดเปลือกตาขึ้น และกดปุ่มส่งสัญญาณตอบว่าพร้อมแล้ว จากนั้นเพียงอึดใจ หญิงวัยเก็นสี่สิบในชุดกางเกงยาวก็เดินเข้ามา พร้อมชายร่างอ้วนกลมแบกก้อนใหญ่กับขาตั้งมาด้วยครบเซต

มะแมเป็นฝ่ายพนมมือไหว้ทักอย่างอ่อนโยน

“สวัสดิ์คะ พี่ชลิกาใช่ไหมคะ?”

ชลิกาเป็นผู้หญิงตาขวาง คล้ายพร้อมจะโกรธโลกอยู่ตลอดเวลา ใครเห็นก็น่าจะสัมผัสได้ง่ายว่าหล่อนเป็นพวกหมกมุ่นครุ่นคิดยุ่งเหยิง และด้วยความชำนาญในอาชีพของมะแม ก็ช่วยให้สัมผัสได้ลึกกว่านั้น หล่อนรู้สึกถึงกระแสชีวิตที่บึบ ร้อนๆ แรงๆ ของชลิกา กับทั้งแปลได้ถูกว่าฝ่ายนั้นเริ่มต้นจากกำเนิดที่ยากลำบาก ขาดความอบอุ่น แถมโตขึ้นต้องแบกภาระอย่างไม่เป็นธรรม จึงรู้สึกว่าโลกมีแต่แง่ร้ายให้มอง

ในแวบแรกนั่นเอง มะแมได้ข้อสรุปรวบยอดเกี่ยวกับตัวตนของชลิกา ฝ่ายนั้นอัดแน่นไปด้วยความคับแค้น และถูกบีบให้เขี้ยวชาญในการจับผิดคนอื่น หลงลืมข้อดีของใครๆ ได้ง่าย บางทีรุกรานคู่สนทนาโดยไม่ทันตั้งใจ และว่างๆ ก็นั่งเป็นทุกข์ได้ด้วยไฟริษยาที่จุดเอง ร้อนเอง แต่เข้าใจลึกถึงนาราคาญแล้ว

แต่เมื่อต้องโอภาปราศรัย ชลิาก็อ้มแอ้มรับไหว้ พุดจาอ่อนหวานได้แบบไม่ฝืน

“สวัสดิ์คะน้องมะแม พี่ปู้ยขอขอบคุณนะคะที่สละเวลาให้เกียรติสารเล็กรๆของเรา”

ชลิกาใช้สรรพนามแทนตนด้วยชื่อเล่นเป็นการขอผูกสนิท มะแมยิ้มตอบนิดๆ พินิจกิริยาดีสนิทของฝ่ายนั้นอย่างเห็นทะลุ คนพวกนี้เขียนเก่ง ด้วยความที่ส่งสมสำนวนจิกกัดเสบๆคั่นๆมานานนับสิบปี จนคิดคำพิสดารขนาดให้คนจำขี้ปากไปใช้ ขณะเดียวกันก็หวานเป็น ให้ตบหัวแล้วลูบหลัง หรือลูบหลังแล้วค่อยตบหัว อย่างไรก็ตามก็คล่องหมด

“ต้องขอบคุณนิตยสารดีๆของพี่ปู้ยที่ทำให้เกียรติมะแมมากกว่าคะ” ปฏิสันถารตอบแล้วก็ผายมือไปทางชุดโซฟาปรับแขก “นั่งตรงโน้นกันนะคะ”

มะแมเลือกจุดดังกล่าวเพราะเห็นว่าจะต้องมีการถ่ายรูประหว่างสัมภาษณ์ ถ้าเป็นชุดปรับแขกจะดูสบายและถ่ายได้หลายมุมกว่าโต๊ะทำงาน

ทั้งสองพากันย้ายมานั่งโซฟา และหลังจากเด็กลูกจ้างตามเอาน้ำสองแก้วเข้ามาให้แขกเสร็จ ชลิาก็อกรินพลางเปิดเครื่องบันทึกเสียงกับเตรียมกระดาษปากกาสำหรับโน้ตข้อความสำคัญสั้นเพื่อจะใช้เป็นประเด็นเรียบเรียงบทสัมภาษณ์

“วันนี้เราจะคุยกันสบายๆนะคะ อาจเข้าเรื่องส่วนตัวของน้องมะแมบ้าง”

“ยินดีค่ะ”

ช่างกล้องเริ่มจัดอุปกรณ์ กางขาตั้ง พร้อมกันนั้นชลิาก็อิงคำถามแรก

“ชื่อมะแม แปลว่าเกิดปีมะแมสิคะ?”

“เปล่าค่ะ”

“เอ๊ะ! แล้วทำไมไม่ได้ชื่อนี้?”

“เป็นความฝังใจเศร้าๆของคุณพ่อคุณแม่ล่ะคะ ในปี ๒๕๒๒ พวกท่านมีลูกคนแรก และตั้งชื่อตามปีนักษัตรว่า ‘มะแม’ แต่เธออายุสั้น อยู่แค่ไม่ถึง ๗ ปีก็จากไป”

ชลิกาเบิกตากว้าง

“อย่างนั้นหรือคะ พวกท่านมีลูกคนเดียว?”

“ค่ะ! ปีต่อมาหลังจากหายโศกเศร้าแล้ว พวกท่านก็อยากมีลูกด้วยกันอีก พอลูกออกมาสนใจและเห็นว่าหน้าตาคล้ายคนก่อนตั้งแต่วันคลอด แถมรู้สึกพิศวาสไม่ต่างกัน เลยตัดสินใจตั้งชื่อเดิมเอาไว้เป็นอนุสรณ์ โดยเชื่อว่าลูกสาวคนเดิมกลับมาเกิดใหม่ เพื่อไม่ให้ต้องคิดถึงอีกต่อไป”

“อือม...” ชลิการางอย่างสนใจ “แล้วน้องมะแมเชื่อ หรือระลึกได้ว่าเป็นลูกสาวคนเดิมของพวกท่านบ้างไหม?”

“มะแมว่าไม่ใช่ค่ะ”

ชลิกาพยักหน้ารับทราบ ก้มลงจดอีกก่อนเงยหน้าแย็บหยั่งเชิง

“อาชีพของน้องมะแมมันน่าลึกลับได้ไหม?”

“หลายคนคงมองว่าอย่างนั้นมั้งคะ แต่มะแมพูดในสิ่งที่ลูกค้ารู้อยู่แล้วว่าจริงหรือไม่จริง อาชีพของมะแมจึงเปิดเผย พิสูจน์ได้ง่ายเฉพาะตัวคนฟัง”

“จึ้นเรียกว่าน้องมะแมใช้ความสามารถที่ลึกลับได้หรือเปล่า?”

“วัดความลึกลับจากอะไรคะ?”

“ก็เช่นที่พี่ป่วยมาจากหลายทาง ลูกค้าน้องมะแมต้องถามบ่อยๆว่า ‘รู้ได้ยังไง?’ ซึ่งแปลว่าพวกเขาสนใจสนเท่ห์ อดสงสัยไม่ได้ว่าน้องมะแมใช้วิธีไหนในการรู้สิ่งที่คนทั่วไปไม่รู้”

“ถ้ามองแง่นั้น ก็เรียกว่าเป็นความสามารถพิเศษดีกว่าคะ ความสามารถพิเศษที่จะสนใจสังเกตความจริง ต่างจากคนทั่วไปที่จ้องจะปิดเบือนความจริง”

“แปลว่าคนทั่วไปมองไม่เห็นความจริงกันเลยหรือคะ?”

“จากการสังเกต มะแมพบว่า **คนทั่วไปพยายามเพ่งเล็ง แต่ไม่ได้เข้าใจวิธีมองเห็น**”

“แหม! ใช้กระดาษจดคำสัมภาษณ์น้องมะแมไม่ได้เลยนะคะนี่”

“ทำไมคะ?”

“พี่จดย่อยๆ เจอคำคมของน้องมะแมทีเดียวกระดาษก็เกือบขาด แควกแฉะคะ!”

สองหญิงต่างวัยหัวเราะพร้อมกันในบรรยากาศเป็นกันเองกว่าเดิม

“บอกตรงๆ มาอยู่ใกล้น้องมะแมแล้วพี่ป่วยรู้สึกแปลกๆ”

“ยังไงคะ?”

“คือ... น้องมะแมออกจะน่ารักไม่เหมือนพวกเล่นพลังจิต เอ... แต่ดูอีกทีก็นิ่งๆ ชวนให้ขนลุกเหมือนกันนะ เหมือนนางเอกหนังที่ทำให้เราแอบหนาวสั่นหลังได้”

มะแมหัวเราะอารมณ์ดีกับคำชมที่ฟังยากว่าจะเอาไงแน่ จะบอกว่าการน่ารักก็เหมือนน่ารักแบบยังไม่ได้พูดไม่ได้เกิดชอบกล แต่หล่อนไม่ถือสาหนัก เพราะตระหนักว่ากำลังนั่งอยู่กับคอลัมน์นิสต์ที่มีปากเป็นใบมีด

บาดหู

ระหว่างการสนทนา ตากล้องก็ลั่นชัตเตอร์ถ่ายรูปไปด้วย มะแมคุ้นกับกระบวนการทั้งหมดดี เต็มใจพอสัมภาษณ์เสร็จหล่อนจะต้องทำท่ายืนหรือทำเดินเก๋ๆอีก ซึ่งเป็นช่วงที่มะแมรู้สึกประหลาด คล้ายต้องจำใจแกล้งทุกที

“มะแมก็ไม่ถือว่าตัวเองเป็นนักพลังจ่งพลังจิตอะไรนะคะ แต่มีสัมผัสทางใจนิดหน่อยตามอาชีพเท่านั้น เมื่อเป็นมืออาชีพในด้านไหน คนเราก็มีสัมผัสพิเศษทางนั้นกันทุกคนอยู่แล้ว”

แม้คำพูดจะออกมาจากใจจริง แต่ชลิทาก็ออดรู้สึกไม่ได้ว่านั่นเป็นการตัดจรีดถ่อมตัว เพียงแต่เนียนได้แบบไม่น่าหวั่นไหว และความรูสึกนั้นก็ขับให้ชลิทาโพล่งคำถามที่ไม่ได้เตรียมไว้ก่อน

“น้องมะแมคิดจะเอาดีทางดาราบ้างหรือเปลาคะ?”

“ไม่หรอกคะ” หญิงสาวตอบทันที ฟังรีนไหลต่อเนื่อง “มะแมแสดงเป็นแต่ตัวเองได้บทเดียว”

“แล้ว ‘ตัวเอง’ แบบของมะแมนี่ พูดให้สั้นที่สุดคือ...?”

“แกล้งแสดงให้ดูดีไม่เป็น!”

คำพูดราบเรียบสมมาเสมอของสาวน้อยนัฏดาตม มีผลให้ชลิทาชะงักและยิ้มเจื่อนลง

“หมายความว่าน้องมะแมพอใจกับอาชีพของตัวเอง และรู้สึกเป็นตัวของตัวเองที่สุดแล้วใช่ไหมคะ?”

“ค่ะ! มะแมจบตรีจิตวิทยาการปรึกษา และที่เลือกเรียนสาขานี้ก็เพราะรู้ว่าหน้าที่หลักในอาชีพคือให้คำแนะนำ ช่วยลูกค้าแต่ละคนให้ทราบว่าควรทำอะไร ตอนไหน อย่างไร จึงเหมาะกับตัวเองที่สุด ถ้ามะแมยังตอบตัวเองไม่ได้ว่านี่ใช่แล้วหรือยัง อาชีพของมะแมก็ล้มเหลวตั้งแต่ก่อนเริ่ม”

“ตกลงอาชีพของน้องมะแมคืออะไรกันแน่คะ?”

“นักจิตวิทยา ที่ปรึกษาปัญหาชีวิต หรือจะเรียกอะไรก็คงสุดแล้วแต่ใครมองคะ”

“ว่ากันว่าถ้าใครเลือกอาชีพอย่างรู้จักตัวเอง รู้ว่าตัวเองรักจะทำ

อะไร คนๆนั้นต้องอยากเห็นอะไรดีๆเกิดขึ้นสักอย่างด้วยน้ำมือของตนเอง แล้วน้องมะแมอยากเห็นอะไรเกิดขึ้นจากอาชีพของตัวเองบ้างคะ?”

เป็นวาระแรกที่นักจิตวิทยาสาวใช้เวลาคิดเล็กน้อยก่อนตอบ

“มะแมเคยถามตัวเองว่า ถ้า ‘ทุกคน’ ในโลกนี้ทำสิ่งที่เหมาะกับตัวเอง หรือทำในสิ่งที่ควรจะทำ แล้วจะเกิดอะไรขึ้น? สิ่งที่มีมะแมทำอยู่ทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งเกิดจากการอยากดูคำตอบของจริง เมื่อมะแมช่วยให้หลายคนทำในสิ่งที่พวกเขาควรทำ ไม่ใช่ทำในสิ่งที่กิเลสครอบงำให้ทำ ส่วนใหญ่ไม่ใช่แค่ช่วยให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้น แต่ยังช่วยให้คนรอบตัวมีความสุขกว่าเดิมจริงๆ”

“ฟังดูดีจังคะ สรุปคือน้องมะแมเป็นนักจิตวิทยาที่ปรึกษา?”

“ค่ะ!”

“ไม่ใช่หมอดู?”

“หมอดูเน้นคำพยากรณ์ มะแมเน้นคำแนะนำ ภาพรวมเป็นคนละเอียด”

“แต่จุดแข็งเกิดของน้องมะแมก็มาจากการพยากรณ์นี่คะ ทำนายเหตุการณ์ระดับประเทศ เลยอดระดับประเทศ ใครๆก็จำว่าน้องมะแมเป็นหมอดูแม่นๆกันทั้งนั้น”

“อย่างที่มะแมประกาศกับทุกคนแต่วันแรกจนถึงวันนี้ ว่าการเห็นครั้งนั้นไม่ใช่ญาณหยั่งรู้ แต่เป็นฝันสังหรณ์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ให้ทำใหม่มะแมก็ทำไม่ได้”

ชลิกาทำเป็นหัวเราะแบบแกล้งงง

“เวลาลูกค้าชวนกันมาหาน้องมะแม เขาบอกว่ามาหาหมอดู หรือว่ามาหาที่ปรึกษาปัญหาชีวิตคะ?”

“หมอดูค่ะ!”

“นั่นไง!” ชลิกาเปล่งเสียงดังๆอย่างได้ที ก่อนลดเสียงลงเป็นปกติ “แล้วน้องมะแมจะปฏิเสธฐานะอาชีพของตัวเองได้อย่างไร พุดก็พูดเถอะนะคะ ในไทยเราติดปากกับคำนี้แหละ หมอดู! ถามตรงๆว่าน้องมะแมอยากสร้างหมวดหมู่อาชีพใหม่เป็นที่ปรึกษาพลังจิต หรือนัก

พลังจิตอะไรทำนองนี้หรือเปล่า ถึงไม่ยอมรับกับทุกคนว่าเป็นหมอดู”

“เปล่าค่ะ” มะแมยังคงยิ้มละไมให้กับคำถามจี้จู้ด “คนอื่นจะมองแล้วให้คำนิยามว่าเราเป็นอะไร ไม่มีผลกับเราในทางปฏิบัติ แต่ถ้าเรานิยามตัวเองผิด จะมีผลกับวิธีปฏิบัติหน้าที่ไปเรื่อยๆ”

“วิธีปฏิบัติหน้าที่ของน้องมะแม ต่างจากหมอดูยังไงคะ?”

“มะแมบอกตัวเองด้วยวิธีประกาศให้คนทั่วไปรับรู้ว่ามีมะแมเป็นที่ปรึกษา ฉะนั้น ใจมะแมก็เล็งไปที่การให้คำปรึกษา ไม่ว่าจะต้องใช้ความสามารถด้านไหน งานนักจิตวิทยาในเมืองไทยเป็นของใหม่ เป็นงานอิสระ เป็นแนวทางเฉพาะตัว แล้วก็ไม่ต้องให้ยาคนไข้แล้ว รูปแบบจึงไม่เคร่งครัด ไม่ต้องซ้ำกับใคร ถึงแม้จะต้องใช้สัมผัสดพิเศษก็ตาม!”

ชลิกานิ่งฟังในท่ารักษามารยาท แต่แววตาส่อแววจับผิดเต็มที อย่างไรก็ตามก็เห็นมะแมเป็นเด็กรุ่นใหม่ไฟแรงที่หาทางสร้างจุดขายแปลกใหม่ให้ตัวเองเท่านั้น

“ฉันคงต้องให้น้องมะแมลำดับความเป็นมาของตัวเองนะคะ เพื่อให้คนที่ยังไม่รู้จักได้ทราบที่กำลังทำอะไรอยู่ เราเป็นนักวิทยาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ปนกับนักพลังจิตเชิงทำนายทายทัก หรือผสมกันเป็นแนวใหม่อย่างไรนะ”

“ให้นิยามตายตัวคงยากค่ะ เล่าอย่างนี้ก็แล้วกัน ตั้งแต่มะแมยังเด็กมีคนชอบมาระบายความอัดอั้นตันใจให้ฟัง แม้แต่ญาติผู้ใหญ่ก็เอาด้วย เหมือนพากันบังคับให้มะแมคิดว่าจะช่วยพวกเขาอย่างไรดี และมะแมก็พบว่าตัวเองปลื้ม หรือรู้สึกเหมือนประสบความสำเร็จในชีวิต ถ้าช่วยเขียนลงในตาให้พวกเขาเห็นความจริงตรงหน้าได้”

“แปลว่าแต่ละคนมีตบอด มองไม่เห็นความจริงตรงหน้ากันเลย และน้องมะแมเกิดมาก็มีหน้าที่ช่วยให้ทุกคนตาสว่างตั้งแต่แรกแล้วใช่ไหม?”

คำถามนั้นอ่อนไหว ตอบให้ฟังดียาก แต่พูดให้ผิดหูคนส่วนใหญ่ง่าย หลอนทราบหากถ้าผลอพยพหน้านิดเดียว ชลิกาจะนำคำพูดของตัวเองมายัดใส่ปากหลอนทันที จึงทำสีหน้าเรียบเฉย และพยายามเพ้นหาถ้อยคำให้ลงตัว

“ทุกคนตาดีถ้าใจเป็นปกติอยู่ แต่หากใจห่อเหี่ยวด้วยปัญหาหนักตาของทุกคนจะถูกกดให้หรือลง และต้องการใครสักคนมาช่วยพูดให้รู้สึกดี มีกำลังใจมองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าซ้ำอีกหนด้วยวิธีใหม่ มะแมสั่งสมความกดดันในทางนั้นมา แล้วก็ตัดสินใจรับจ้างทำหน้าที่นั้น มะแมฝึกตัวเองมาช่วยจุดคนล้มให้ลุกขึ้นยืน ไม่ใช่ปล่อยเหยียบคนล้มแม่ด้วยสายตาถูก”

“โอเคค่ะ! แล้วอาชีพที่ปรึกษา ซึ่งมีหน้าที่ทำให้คนตาสว่าง จบคณะจิตวิทยาซึ่งเป็นสายวิทยาศาสตร์ ไหงเกิดฝันสังหรณ์ ทำนายเรื่องแผ่นดินไหวได้จนโด่งดังเปรี้ยงปร้างอย่างนี้คะ?”

“มะแมต้องตอบเข้าไปจนตายค่ะว่า ‘ไม่รู้’ โลกเราเกิดแผ่นดินไหวขึ้นปีละเป็นพันๆครั้ง และครั้งหนึ่งในปีนั้น ก็มาเข้าฝันมะแม บีบให้มะแมอยากป่าวร้อง เป็นครั้งแรกและครั้งเดียว ซึ่งนั่นไม่ใช่วิชาความรู้ ไม่ใช่ความสามารถทำนายทายทักแต่อย่างใด”

“ขนาดพวกหมอดูระดับประเทศหรือคนที่อวดอ้างว่ามีตาพิบียังไม่เคยบอกถูกเผงอย่างนี้มาก่อนเลยนะคะ ระบุทั้งสถานที่ ทั้งเวลาเกิดเหตุเป๊ะเลย”

“ก็อาจมีค่ะ แต่เขารู้กันในวงแคบ ไม่ใช่เอามาป่าวประกาศแบบมะแม”

“เออ! นั่นสิ การเอาเรื่องใหญ่มาป่าวประกาศบนอินเทอร์เน็ต ก็คาดการณ์ได้ว่าต้องเป็นที่รู้จักในวงกว้าง น้องมะแมเตรียมรับมือกับชื่อเสียงไว้อย่างไรหรือเปล่า?”

“มะแมไม่ได้อยากดัง ฝันที่ทำให้ตกใจตื่นในกลางดึกของคืนนั้น ไม่ทำให้มะแมคิดอะไรมากไปกว่าอยากเตือนคนที่อาจเชื่อ”

“กลัวพลาดไหมคะ?”

“ถ้าพลาดไป อย่างมากก็โดนเพื่อนหัวเราะเยาะว่าฝันเพื่อเจอแล้วตื่นตูมให้คนอื่นตกใจ แต่ถ้ามันเป็นเรื่องจริง ก็หมายถึงมีคนรอดตาย โดยเฉพาะเพื่อนๆของมะแมที่เรียนอยู่แถวนั้น”

“คืนนั้นเป็นเวลาอะไรนะคะ ไกลดีสาม?”

“ค่ะ!” หล่อนตอบเข้าไปซ้ำมาทับสื่อเกินร้อยรอบ จึงเล่าทวนได้

เหมือนสายน้ำริน “มะแมหลับตามปกติ แล้วก็ฝันอย่างไม่รู้เห็นหรือรู้ได้เห็นป้ายชื่อจังหวัด เห็นนาฬิกาบอกเวลาสิบเอ็ดโมงเจ็ดนาทิจากนั้นก็เห็นภาพโศกนาฏกรรมที่ทุกคนรู้กันอยู่แล้ว มะแมเป็นแค่คนธรรมดาที่ไม่ได้ฝึกวิชามาจากไหน ไม่รู้ว่าตัวเองฝันแม่นได้ยังไง แต่ฝันชัดที่ไรเกิดเรื่องขึ้นจริงๆทุกที โดยเฉพาะครั้งนั้น มันฝันชัดจนเหมือนลืมตาตื่นอยู่แท้ๆ มะแมเลย...”

“ลูกจากที่นอนมาป่าวร้องทางเน็ตกลางดึก” ชลิกาช่วยพูดต่อให้เร็วๆ จะได้ตัดบทไปถามเรื่องอื่นที่เตรียมไว้ “ตอนแรกเห็นว่ามีคนเข้ามาด่าเยาะ หัวว่าสติไม่ดี เป็นเด็กเลี้ยงแกะ เป็นคนใช้ศรีธัญญาหนีมาเล่นกระทุ้ ตอนนั้นน้องมะแมเสียใจไหม?”

“คือ... จริงๆมะแมจะบอกทางเฟซบุ๊กกับทวิตเตอร์เท่านั้น เพราะเพื่อนที่รู้จักมะแมจะทราบที่เราไม่ใช่พวกกระต่ายตื่นตูม แล้วหลายคนก็เคยประจักษ์ว่าฝันของมะแมแม่นยังไง เผอิญมีเพื่อนที่กำลังออนไลน์คนหนึ่งตกใจ แล้วก็เชื่อมะแมมากๆ ระบุว่าต้องตั้งเป็นกระทุ้ในบอร์ดสาธารณะให้กว้างๆนะ อย่ามัวกลัวถูกด่า เพราะถ้าเป็นแค่ฝันเหลวไหลก็ถือว่าเราตั้งใจช่วยให้คนรอดจากหายนะ แต่ถ้าเป็นฝันที่แม่นยำ นี่คือการยื่นมือเข้าไปช่วยชีวิตคน โดยไม่ยื่นมือดูตายเฉยๆ คำนี้คำเดียวของเพื่อนแท้ๆค่ะที่มีพลังผลักดันมากพอ”

“สรุปคือเชื่อลูกๆของเพื่อน แล้วก่อนเที่ยงวันต่อมามะแมเลยดัง”

มะแมยิ้มเจิบ ชลิกาจึงพูดต่อ

“เออละ ไม่ได้ตั้งใจดัง แต่ก็ดังแล้ว ชีวิตพลิกผันกันในชั่วข้ามคืนอย่างนี้ ช่วงนั้นปรับตัวทันไหมคะ?”

“ไม่ค่อยทันค่ะ แม้แต่คนในศูนย์เตือนภัยระดับชาติก็ติดต่อมา ตอนนั้นเรากลัวมาก พยายามบอกทุกคนว่าเราเปล่า เราไม่รู้ มันฝันเอง แต่คนก็ไม่ฟัง นึกว่าถ่อมตัว ต้องย่ำอยู่นานกว่าจะเริ่มเชื่อ เริ่มเข้าใจ”

“ที่เริ่มเชื่อเพราะอะไร?”

“เพราะถามก็ที่เราบอกว่าจะไม่รู้ๆ อย่างเช่นที่มาประจำก็ โลกจะแตกเมื่อไหร่ น้ำจะท่วมจริงไหม โรคระบาดจะคร่าชีวิตคนไปกี่สิบล้าน...”

มะแมฝันเห็นเรื่องพวกนี้อยู่บ้าง แต่ความรู้สึกมันเลื่อนลอยอะ ไม่รู้ชัดถึงตำแหน่งสถานที่ ไม่รู้สึกถึงตำแหน่งเวลา พุดง่ายๆว่าเป็นฝันลมแล้งใครๆก็ฝันได้ แล้วเดี๋ยวนี้ก็ฝันกันบ่อย ฝันกันหลายคนเสียด้วยสิ”

“สรุปคือมันจะเกิดขึ้นจริง แต่ไม่รู้เมื่อไหร่?”

มะแมแอบขำอยู่ในใจ ซลิกาเหมือนต่อต้านเรื่องญาณหยั่งรู้อลังการ หน้า แต่ขณะเดียวกันก็อยากรู้ อยากเห็นไม่ต่างจากคนทั้งหลายนั่นเอง

“อนาคตของโลกเป็นเรื่องใหญ่เกินขอบเขตรับรู้ของมะแมจริงๆ ค่ะพี่ปุย มะแมตั้งกฎเหล็กให้ตัวเองข้อหนึ่ง ไม่รู้อย่าพูด ถ้าไม่แน่ใจ แม้แต่นิดเดียวจงเงียบเฉย เพราะยิ่งพูดในสิ่งที่รู้คลุมเครือมากขึ้นเท่าไร สัมผัสโดยทั่วไปของเราจะยิ่งหม่นมัวลงเท่านั้น”

“แล้วเรื่องอะไรบ้างคะที่อยู่ในขอบเขตรับรู้ หรือสัมผัสพิเศษของน้องมะแม”

“ก็เรื่องปัญหาส่วนบุคคล หรือครอบครัว แบบที่มานั่งตรงหน้าให้จับต้องได้นะคะ”

“เรียนวิธีใช้สัมผัสพิเศษมาจากไหน?”

“ตอนเรียนจิตวิทยามะแมทำวิจัยและออกแบบสอบถามมาเยอะ จึงเข้าใจลึกซึ้งว่าทุกคนมีปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งเสมอ แต่การเข้าถึงปัญหาของแต่ละคน บางที่ใช้การพูดคุยธรรมดาไม่ได้ เพราะคนเรามีกลไกปกป้องตัวเอง แต่ไม่ให้ความร่วมมือกับเรา ข้อมูลจากปากเขาทั้งหมดก็เป็นหมัน มะแมจึง...”

“เรียนรู้เรื่องสัมผัสพิเศษ”

ซลิกาเป็นนักสัมภาษณ์ประเภทชอบพูดตัดหน้า โดยเห็นเป็นการเพิ่มรสชาติและสีสัน แต่มะแมก็ไม่ถือสา ใบหน้าของซลิกาดูมีอายุแล้ว แต่ความใจร้อนไม่ช่วยให้ดูเป็นผู้อาวุโสเอาเลย

“ค่ะ... มะแมศึกษาจากตำรา ค้นคว้าเปรียบเทียบจากอินเทอร์เน็ต รวมทั้งเดินทางไปพบอาจารย์ที่เชื่อกันว่ามีความสามารถทางพลังจิตจริงหลายท่าน เราเองมีทุนอยู่ก่อนนิดหน่อย พอจำเรียนจริงจึงเลยเกิดสัมผัสไม่ยากนัก”

“เหมือนเสียดิตตปิณฑลนะคะ ทั้งรู้หลักวิเคราะห์แก้ปัญหาชีวิต

แล้วก็มีสัมผัสพิเศษด้วย ที่นี่พอเอามารวมกันแล้วช่วยให้น้องมะแมทำงานจริงยังไง?”

“มะแมใช้ ‘ใจ’ สัมผัสมากกว่าตาหูและหูฟัง คือสัมผัสด้วยใจว่าใครมีเรื่องอะไรเป็นปัญหาใหญ่กันแน่ หลายครั้งเจ้าของปัญหาไม่รู้ชัดด้วยซ้ำว่าปมปัญหาอยู่ตรงไหน ทำนองเดียวกับผงเข้าตา เขี่ยเองไม่ออก หาเองไม่เจอ”

“แล้วตอนไขปัญหาให้คนอื่น น้องมะแมใช้สมองหรือจิตสัมผัสคะ?”

“ทั้งสองอย่างค่ะ แต่มะแมฝึกให้ตัวเองหาทางลัดด้วยจิตสัมผัสสำนึก คือ เมื่อสัมผัสถึงตัวปัญหาของใคร ก็มักเห็นด้วยใจว่าตัวปัญหานั้นเป็นนิมิตความมืด จากนั้นมะแมจะลองนึกถึงความสว่าง ถ้านึกออก เห็นความสว่างปรากฏได้ ก็แปลว่าปัญหานั้นแก้ได้ด้วยพฤติกรรมด้านสว่าง บางอย่าง หักลบหักล้างกับพฤติกรรมด้านมืดของเขาได้เช่นกัน”

ซลิกาท้วงแฉะหึหึ

“สนุกดีนะคะ นอกจากโลกนี้มีสมการคณิตศาสตร์ เอาค่าเอ็กซ์กับค่าวายมาลบกันให้ได้ศูนย์ ยังมีสมการนิมิต เอานิมิตสว่างมาหักล้างนิมิตมืดได้ด้วย”

“ไม่สนุกเสมอไปหรอกค่ะ บางทีก็ต้องใช้วิธีคิดวิเคราะห์เอาตามธรรมดาเหมือนกัน”

“แล้วทราบอย่างไรคะว่านะไปแล้วจะได้ผล?”

“มะแมจะ ‘ทำนาย’ ให้ลูกค้านึกออกด้วยสามัญสำนึกว่า ถ้าทำอย่างที่เขาเคยชินต่อไปอะไรจะเกิดขึ้น แล้วถ้าทำอย่างที่มีมะแมแนะนำ จะได้ผลต่างกันอย่างไร”

“พูดก็พูดเถอะ พี่อยากเขียนถึงความสามารถของน้องมะแมจากประสบการณ์ตรง มากกว่าจะเขียนจากเรื่องที่รับฟังจากน้องมะแมอย่างเดียว ลองสาธิตด้วยการดูพี่ให้หน่อยได้ไหม?”

ซลิกาเริ่มรูก มะแมยิ้มมุมปากเพราะรู้สึกได้ถึงเจตนาของมากกว่าจะอยาก ‘ดูหมอฟรี’

“ได้ค่ะ!”

“แล้วพี่ต้องทำยังไงบ้าง? ได้ข่าวว่าน้องมะแมไม่มีรูปแบบในการดูที่แน่นอน”

“ค่ะ! แต่ละคนเป็นต้นแหล่งสัญญาณข้อมูลที่ส่งมาถึงเครื่องรับทางใจของมะแมต่างกัน มะแมเรียนรู้ที่จะไม่ผูกมัดอยู่กับวิธีใดวิธีหนึ่งตายตัว พอคุยๆกันสักพัก มะแมจะทราบเองว่าควรเข้าถึงคนที่นั่งตรงหน้าผ่านช่องรับส่งข้อมูลแบบไหน”

“แล้วเราคุยกันมาพักหนึ่ง ตอนนี้น้องมะแม ‘รับสัญญาณ’ จากตัวพี่ปุยพอจะให้คำปรึกษาได้ทันทีหรือเปล่า?”

“ค่ะ!”

“งั้นพี่ไม่ถามอะไรน้องมะแมเลยจะได้ไหม? เหยียงไปกว้างๆนี้แหละว่าจะมีคำแนะนำให้ชีวิตพี่ดีขึ้นได้ยังไง”

“ก็พอไหวนะค่ะ” ในทำนองหลังตรง มะแมพิศคนอยากลองของด้วยสายตาตรงครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจเลือกวิธี “เอาอย่างนี้ สำหรับพี่ปุย มะแมขอสรุปความรู้สึกของพี่ปุย ๓ คน แล้วมะแมจะบอกว่าพี่ปุยคิดอย่างไรกับ ๓ คนนั้น แล้ว ๓ คนนั้นคิดอย่างไรกับพี่ปุย ดีไหม?”

บางสิ่งบางอย่างในน้ำเสียงของหญิงสาวต่างไป ซลิกาสำเนียงถึงพลังในตัวอีกฝ่ายที่เข้มข้นแบบปุบปับ เหมือนอากาศรอบตัวของมะแมเปลี่ยนแปลงฉับพลัน รวากับที่ผ่านมายุในโหมดคุยเล่น แต่ขณะนี้เริ่มเข้าโหมดเอาจริง แม้กระทั่งข้างกล้องก็คงรู้สึกอยากเก็บอริยาบถใหม่แปลกตาออกไป เพราะเห็นเปิดฝา กดปุ่มเปิดอีกครั้งหลังจากปิดวางกล้องและนั่งพักมาเป็นครู่

“ตายจริง! พี่ไม่มีรูปใครติดตัวมาเลย”

ซลิกาอุทานแหลมและหางเสียงแปร่งแบบคนที่ไม่อยากจะใครเอาโลกส่วนตัวอันเต็มไปดด้วยลบลมคมในของตนมาตีแผ่ นั่นยิ่งทำให้มะแมยิ้มกว้างขึ้น

“ในมือถือของพี่ปุยไม่มีหรือคะ?”

“อ้อ! เออ... จริงด้วย”

ม่านตาของซลิกายายด้วยอาการครึ่งอยากรู้ ครึ่งอยากลา แต่ไหนๆก็ไหนๆ มาถึงขั้นนี้แล้วควรลองเสียหน่อย แอบคิดในใจว่าถ้าเห็น

อะไรไม่ชอบมาพากล น่าตะครันตะครอเกินฝัน ก็ค่อยขอยุติกลางคัน

ซลิกาควักเอามือถือจากกระเป๋าสะพายออกมากดๆก่อนส่งให้มะแม

“ดูคนนี่ซิคะ อ้อ! เต่าจ๊ะ...” หันไปขอดากล้อง “พี่ขอเป็นการคุยส่วนตัวสักสิบนาทีได้ไหม ช่วยออกไปรอข้างนอกหน่อย คุยเสร็จจะเรียกมาถ่ายต่อ”

“ครับพี่ปุย”

ดากล้องหนุ่มรับคำ ยกขาตั้งพร้อมกล้องไปวางหลบที่มุมหนึ่ง ก่อนเดินดุ่มออกจากห้องไปง่าย ๆ

มะแมรับโทรศัพท์มือถือจากซลิกามา ก้มหน้าลงทอดตามองนั่งรูปนั้นมีชิลิกายืนคู่กับผู้หญิงวัยใกล้เคียงคนหนึ่ง สีหน้าเคร่งขรึมขณะที่ชิลิกายิ้มแป้น

“น้องมะแมว่าเจ้านายพี่ปุยเป็นยังไงมั้งคะ?”

มะแมกะพริบตาทีหนึ่ง ซ่อนมองคนถามด้วยแววรู้ทัน

“ความรู้สึกแรกของมะแมคือพี่ปุยมีใจจดจ่อรอคำตอบจากผู้หญิงคนนี้อย่างกระวนกระวาย ความจดจ่อชนิดนี้จากประสบการณ์ทางสัมผัสของมะแม มันคือการคอยคำตอบเข้าทำงานด้วย ฉะนั้น ถ้าจะเรียกให้ถูก ผู้หญิงคนนี้น่าจะเป็น ‘ว่าที่เจ้านาย’ มากกว่า ‘เจ้านาย’ นะคะ”

ซลิกาทำหน้าที่เดิน ชูคอเหมือนลูกเปิดซี้ตักใจ ก่อนร้องเสียงสูง

“หือ? รู้ด้วย!”

“ถ้าไม่รู้จะกล้านั่งอยู่ตรงนี้หรือคะ... อยากให้บอกไหมว่าเธอคิดรับพี่ปุยเข้าทำงานหรือเปล่า?”

“อยากสิคะ!”

“ถ้ามะแมต้องพูดตรงไปตรงมา พี่ปุยห้ามโกรธตกลงไหม?”

ซลิกาก็อึกเล็กน้อย

“ใครจะไปโกรธน้องมะแมได้ลงคอคะ”

“เธอชื่ออะไร?”

“กิงกาญจน์”

“อารมณ์ในรูปนี้ คุณกึ่งกาญจนไว้ตัว ไม่เต็มใจ และรู้สึกแข็งๆ กับพี่ปู้ย แล้วความรู้สึกแบบนั้นก็ยังไม่หายไปในวันที่นี่ด้วย เพราะฉะนั้น...”

มะแมทอดเสียงแล้วตัดเสียงไปเฉยๆ แบบจงใจให้รู้คำตอบที่ควร จะตามมาเอาเอง

“เอ๊ะ! แต่คุณกึ่งกาญจนคุยกับพี่ดีมากเลยนะคะ แล้วก็ทำทาง พอใจพี่ด้วย ตอน... เอ่อ...”

“ตอนพี่ปู้ยเลียบเคียงเสนอตัวขอทำงาน”

ที่ปรึกษาปลั่งจิตต่อคำให้ และนั่นก็ชักมีผลให้ชลิกาเกิดความ กระอักกระอ่วน

“พี่แค่พูดแบบเด็กที่พร้อมจะรับใช้ผู้ใหญ่ ท่านมีอะไรให้รับใช้พี่ก็ ยินดีเสมอ”

“มะแมเดาว่าพี่ปู้ยพูดแสดงความยินดีรับใช้แบบระบุนุสรพรคุณ ของตัวเองเกินหนึ่งนาทีแน่ๆเลย”

“ก็...” ชลิกาพูดค้าง แล้วตัดสินใจระงับความกระสับกระส่ายด้วยการเปลี่ยนเรื่อง “เอารูปต่อไปตีใหม่คะ?”

“ได้ค่ะ”

นักสัมภาษณ์ยื่นมือไปรับโทรศัพท์อย่างพยายามควบคุมไม่ให้สั่น ลากนิ้วเลือกอยู่พักหนึ่งก็กลั่นใจยื่นส่งคืนที่ปรึกษาปลั่งจิต

“คนนี่ล่ะ?”

มะแมวางสีหน้าเรียบเฉยขณะเหลือบลงมองรูปใหม่ ซึ่งเป็นหนุ่ม วัยสามสิบเศษ น่าจะอ่อนกว่าชลิกาประมาณสิบปี กระแสชีวิตของเขาที่ หลอนสัมผัสได้คือความอัปจน กลุ้มใจ รู้สึกแย่ แม้กระทั่งจะยิ้มสดใสให้ ชลิกาถ่ายรูปยังดูเค้นออกมาจากความฝืน

“พี่ปู้ยเอ็นดูเขามากนะคะ น่าจะเป็นรุ่นน้องที่ออฟฟิศ”

“เอ่อ...” สุ่มเสียงของชลิกาเคอะเขินประดักประเดิด “เขาเป็นคน ดี ใครๆก็ต้องเอ็นดูเป็นธรรมดา”

“จากรูป มะแมรู้สึกถึงความเก็บกดฝืนใจ และจากสัมผัสความ อึดอันตันใจชนิดนั้น มะแมเดาว่าเขาขี้เงินพี่ปู้ยไปรอบหนึ่งแล้ว และ

กำลังตั้งใจว่าจะมีรอบใหม่ตีใหม่”

ชลิกาสะดุ้งเหมือนถูกจิ้มสะดือ ซาเห่อไปทั้งใบหน้า

“พี่เป็นคนยื่นข้อเสนอให้เขาเอง เขาไม่เคยเอ่ยปากขี้นแม้แต่คำ เดียว”

“แต่พี่ปู้ยก็เป็นคนที่เขาเจาะจงระบายให้ฟัง เกี่ยวกับปัญหา ทางการเงินใช่ไหมล่ะ?”

ชลิกาเริ่มสร้างกำแพงปกป้อง ‘น้องชาย’ ของหล่อนด้วยวิธีสั้น หน้า

“คือเงื่อนงำมะแม นายตีบเนี่ยเป็นคนร่าเริง คุยสนุก ชอบเข้า แหย่คนโน้นคนนี้ แต่จู่ๆก็ทำหน้าที่หน้าเศร้า มันเป็นหน้าที่ของพี่ที่ต้องไถ่ถาม สารทุกข์สุขดิบ เขาก็ไม่ได้โอดครวญขอความเห็นใจอะไรเท่าไรเลย มันเป็นข้อเสนอของพี่เอง”

น้ำเสียงเรียก ‘นายตีบ’ ที่ออกจากปากของชลิกา นั้น เปี่ยมไปด้วยสัมผัสใกล้ชิดแนบแน่น ขนาดกระตุ้นให้เกิดมโนภาพผุดสว่างขึ้น ในใจมะแม เห็นสามฉากไล่ตามกันมา ฉากแรกคือการนั่งปรับทุกข์ใน ร้านอาหาร ฉากที่สองคือการก้มหน้าร้องไห้ที่ทำน้ำของบ้านฝ่ายชาย โดยมีฝ่ายหญิงโอบปลอบ ส่วนฉากที่สามแวบเข้ามาติดเดียวมะแมก็ เห็นเซอร์ทึ่งทันที

“อยากรู้ใช่ไหมคะ ว่าพี่ปู้ยกับเขาจะลงเอยกันยังไง?”

มะแมถามเข้าจุดแบบไม่อยากเสียเวลาอ้อมค้อม ชลิกากลืน น้ำลายเอือก ก่อนพยักหน้าติดกันสองทีโดยไม่มีเสียงชัดเจนเลยสักเอะ

“บ้านของเขาน่าจะอยู่ริมเจ้าพระยา พี่ปู้ยชอบบรรยากาศที่นั่น มันดูเหมือนหลุมหลบภัย เป็นส่วนตัว แล้วก็ทำให้พี่ปู้ยลืมโลกภายนอก กับชีวิตที่เหลือได้ทั้งหมด... พี่ปู้ยน่าจะใจกว้างนะคะ ไม่คิดผูกมัดเขา ขอแค่ได้ไปอยู่ในความฝันชั่วคราว ถึงแม้ว่าวันหนึ่งเขาจะเอ่ยปากทิ้งพี่ พี่ก็เตรียมใจจะไม่โกรธแม้แต่นิดเดียว”

ชลิกานิ่งซึ้ง หยาดน้ำหยดหนึ่งเตรียมจะไหลลงจากหางตา แต่ เมื่อรู้สึกตัวก็เม้มปากสะกดกลั้นและกะพริบตาถี่ๆให้แห้งหาย

“ใช่!” หญิงวัยใกล้แฉ่งน้ำหล่อเลี้ยงความสาวยอมรับ “เขาทำให้

พี่รู้ว่าความสุขที่จะอยู่ติดใจเราไปจนตายเป็นอย่างไร พี่ไม่จำเป็นต้องเรียกร้องสิ่งอื่นอีก”

“พี่ป๋วยคะ สิ่งที่คุณเราจะรู้ได้คือใจตัวเองในวันนี้ ไม่ใช่ใจของอีกตัวหนึ่งในวันหน้า หรือคะ”

“น้องมะแมหมายความว่า?”

“ยิ่งช่วย ยิ่งผูกพัน ยิ่งใกล้ชิด ความรู้สึกเป็นเจ้าของจะค่อยๆก่อตัวหนาแน่นขึ้น ภายในเร็ววันพี่จะหวังเขายิ่งกว่าจงอางหวงไข่ และจะบาดใจเกินทน เพียงแค่เห็นเขาคุยกับผู้หญิงที่ยังสดสาวกว่าพี่ป๋วย พี่ป๋วยจะลืมความตั้งใจไม่โกรธเขาไปอย่างสนิท ถึงวันนั้นความดูดีเต็มในบรรยากาศแสนดีทั้งหลายจะหายไป เหลือแต่ความขมขื่นของการเป็นศัตรูกันท่าเดียว”

“แล้วจะให้พี่ทำยังไง?”

“ถามตัวเองเดี๋ยวนี้ว่าอยากให้สิ่งที่เกิดเพียงครั้งสองครั้ง คงอยู่ในความทรงจำว่าเป็นฝันดีตลอดไป หรือจะให้มันค่อยๆเผยตัวว่าเป็นความจริงที่โหดร้ายขึ้นทุกที?”

ยังฟังไม่ทันจบ ชลิกาก็ยกฝ่ามือขึ้นชนหน้า สะอึกสะอื้นอย่างหมดอายุ บางสิ่งเกิดขึ้นครั้งเดียวคือฝันดี แต่เกิดขึ้นหลายครั้งคือฝันร้าย หลอนรู้ เพราะอยู่มาจนปานนี้ผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก ทำไม่จะไม่เข้าใจ

“ตอนนี้เหตุผลยังอยู่เหนืออารมณ์ พี่ป๋วยก็รู้ได้ชัดๆว่าเขาไม่ใช่คู่ อย่างไม่ไรก็ไปไม่รอด แต่เมื่อไหร่ผูกพันจนอารมณ์อยู่เหนือเหตุผล พี่ป๋วยจะอยากเชื่อว่าเขาคือคนสุดท้าย ที่กักว่าเขาจะรัก จะภักดี และจะอยู่กับพี่ตลอดไป เดาถูกไหมว่าถ้าพี่กักกักอย่างนั้นแล้วจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง?”

พลังในน้ำเสียงที่ทั้งสว่าง ทั้งนุ่มเย็นของมะแม ก่อให้เกิดความเข้าใจแก่คนสติบฟังอย่างประหลาด ชลิกาหยุดร้องไห้และเงยหน้าเหมือนตื่นจากฝัน

“พี่คงเป็นอีแก่ใจร้าย ไม่ใช่แม่พระใจดีเหมือนวันนี้ใช่ไหม?”

“คำแนะนำของมะแมคืออย่าไปหาเขาอย่างนั้นอีก แล้วก็อย่า

สร้างความเคยชินให้เขาเห็นพี่เป็นตุ๊เอทีเอ็ม เพราะจะพอกความด้านชาให้เขาหมดความละอาย คนดีเปลี่ยนเป็นคนร้ายได้ก็เพราะความด้านชานี้แหละ ถ้าอยากเห็นเขาเป็นคนดี เป็นลูกผู้ชาย ก็ให้เขากัดฟันสู้ด้วยตัวเอง อย่าปล่อยให้เขาใจเราไปละลายความดีของเขา แบบที่รู้ตัวอีกที ก็เห็นเขากลายเป็นพวกเกาะผู้หญิงกิน และที่แยกว่านั้น คือลงจากหลังเราไม่ได้แล้ว!”

หัวอกชลิกาว่างโล่งอย่างน่าอัศจรรย์ ถึงขั้นต้องกะพริบตาถี่ๆด้วยความงงตัวเอง

“ขอบคุณน้องมะแมมากนะคะ” ลุ่มเสียงเปลี่ยนไปเป็นคนละคน “เดี๋ยวพี่เรียกเต๋ามาถ่ายรูปน้องมะแมต่อดีกว่า ขอขอบคุณจริงๆสำหรับคำแนะนำ”

“เดี๋ยวก่อนคะ” ยกมือห้ามเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำท่าจะลุก “ขออีกรูปหนึ่งให้ครบสามเถอะ”

ชลิกาย่นคิ้ว เพราะความรู้สึกคือจุกมาถึงคอหอยแล้ว เห็นน้อยเกินพอแล้วกับการได้เห็นความน่าจะเป็น น่าจะไปแห่งชีวิตตน

“ไม่เป็นการรบกวนน้องมะแมมากเกินไปหรือคะ?”

“มะแมรู้สึกว่ารูปร่างสำคัญที่สุด มันอาจเปลี่ยนชีวิตพี่ป๋วยได้”

ได้ยินคำตอบเช่นนั้น คอลัมน์นิสต์หญิงถึงกับอึ้ง พอสบตากันและเห็นรอยยิ้มปราณีของมะแม แทนที่จะรู้สึกฉ่ำเย็น ชลิกากลับอยากลองดีขึ้นมาอีกรอบ

“คะ!” แล้วหลอนก็คว้าโทรศัพท์ที่มะแมวางไว้บนโต๊ะมาเลือกรูปคุกกี้หนึ่งก่อนส่งกลับ “นี่คะ”

มะแมชำเลืองมองแล้วอมยิ้มช้า มันคือรูปแมวจ้องๆตัวหนึ่ง ไม่สวย ดูไม่มีราคา แล้วก็ไม่น่าจะมีความหมายต่อชีวิตของชลิกาเอาเลย

แมวกระจอกตัวหนึ่งจะมาเปลี่ยนชีวิตของผู้หญิงวัยสี่สิบได้อย่างไรเล่า?

“อือม...” มะแมตรงทั้งยิ้มอยู่ในหน้า “แกแล้วนะคะเจ้าเหมียวนี่ ตอนถ่ายรูปพี่ป๋วยอยู่ในอารมณ์ผูกพันแบบหนึ่ง เห็นมันตรงนั้นแล้วอยู่ๆก็นึกขึ้นมาว่าถ่ายเสียหน่อย พอมันตายไปจะได้เอาไว้ดูเล่น ไหนๆก็เคย

ป่วนเปื้อนขอข่าวกินมานาน”

ชลิกาขมวดคิ้วเพ่งมองสาวสวยตรงหน้าอย่างสุดพิศวงงงวย ความจริงตอนเลือกรูปแมว หล่อนว่าหล่อนไม่รู้สึกรอะไรกับมันเลย แต่พอฟังมะแมพูดนิดเดียว ก็นึกได้ว่าตนมีความผูกพันกับมันมิใช่น้อย จึงยอมรับ

“พี่รู้สึกอย่างนั้นตอนถ่ายรูปมันจริงๆคะ แต่ละครูปนี่บอกอารมณ์คนถ่ายได้ด้วยหรือ น้องมะแมรู้ได้อย่างไร?”

“กรณีนี้ มะแมแค่สมมุติว่าตัวเองเป็นพี่ปุ๊ยขณะถ่ายรูปในวาระนั้น พี่ปุ๊ยรู้สึกอย่างไร มะแมก็รู้สึกตามด้วยคะ”

“น่าที่จริงๆ แล้วเออ... ว่าแต่ว่าแมวตัวนี้มีความสำคัญกับพี่ยังไงหรือคะ?”

“มันมาๆไปๆ ขออาหารบ้าง ขอพักใต้ชายคาบ้านพี่ปุ๊ยบ้าง เอาแน่เอานอนไม่ได้ใช่ไหมคะ?”

“คะ”

“วันไหนถ้าพี่ปุ๊ยเหลือเศษอาหารร่อยๆที่มันชอบ พี่ปุ๊ยก็จะนึกถึงมัน และบางวันตอนอยู่ในห้าง พี่ปุ๊ยก็นึกอยากซื้อขนมแมวมาเผื่อแผ่มัน แต่ไม่มีอะไรผูกมัดจริงจัง เพราะเห็นว่ามันก็ตระเวนขอส่วนแบ่งจากหลายบ้าน หรือคุ้ยของจากข้างทางอยู่แล้ว ใช่ไหม?”

ชลิก้าอึ้ง คราวนี้ไม่ใช่ที่ความสามารถของมะแม แต่ประหลาดใจใน ‘เรื่องเล็กน้อยๆ’ ที่เกิดขึ้นกับตัวอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทว่ากลับไม่เคยรู้สึกตัว ไม่เคยเห็นภาพความผูกพันระหว่างตนกับแมวเหมือนเช่นที่มะแมบรรยายเลย

“ใช่คะน้องมะแม พี่รู้สึกเหมือนต่างคนต่างอยู่กับมัน ถ้ามันถูกรวดทับตาย พี่ก็อาจเอาศพของมันทิ้งขยะโดยไม่อาลัยใดนึก ปกตินานๆที จะคิดซื้อขนมให้มันบ้าง นอกนั้นก็ไม่เคยมีมันอยู่ในใจเลยด้วยซ้ำ แค่นี้ถือว่ามีความสำคัญกับพี่ปุ๊ยแล้วหรือคะ?”

“มีคะ! มีมากด้วย มันอาจไม่สำคัญต่อใจพี่ปุ๊ย แต่มีความหมายกับชีวิตของพี่อย่างคาดไม่ถึงทีเดียว!”

ชลิก้าโน้มตัวมาข้างหน้านิดหนึ่ง บอกตนเองว่าไม่เคยมีใครจับ

ความสนใจของหล่อนไปเต็มๆได้เท่านี้มานานแล้ว

“น้องมะแมหมายความว่าพี่กับแมวเคยเป็นญาติกันมาแต่ชาติปางก่อนหรือเปล่า?”

“เปล่า...” มะแมตอบกลับหัวเราะ “คือจะเป็นญาติกันแต่ปางไหน มะแมไม่เห็น แล้วก็ไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ เพราะผ่านไปแล้ว และจะไม่กลับมาให้ใช้ประโยชน์ได้อีก เรื่องสำคัญคือสิ่งที่พี่ปุ๊ยกำลังทำกับมัน อยู่เดี๋ยวนี้ต่างหาก เพราะสิ่งที่พี่ปุ๊ยทำในวันนี้มันแหละ คือ**ตัวบอก**ว่า**พี่ปุ๊ยเป็นอะไรกับมัน และได้อะไรจากมันบ้าง**”

“พี่ได้อะไรจากมัน? พี่ว่ามีแต่มันจะได้อะไรจากพี่?”

“ลองตอบมะแมเป็นข้อๆนะคะ พี่ปุ๊ยตั้งชื่อเรียกให้มันบ้างหรือเปล่า?”

“พี่เรียกมันว่าไอ้กุด เพราะนิ้วเท้าหลังมันกุดไปนิ้วหนึ่ง”

“เวลาเรียกแล้วมันขาน หรือแสดงการยอมรับว่าเป็นชื่อมันบ้างหรือเปล่า?”

“มันจะร้องเหมียว หรือเดินเข้ามาหาพี่ หรืออย่างน้อยที่สุดก็มองมาทางพี่”

“นั่นคือการยอมรับชื่อนั้น พี่เป็นเจ้านาย หรือเจ้าของชีวิตมันด้วยความเต็มใจของมัน จากการให้ข้าวให้น้ำ และจากการตั้งชื่อเรียก”

ชลิกาพยักหน้าและนึกออกตามทันที

“เป็นสิ่งที่พี่นึกไม่ถึงคะ และพี่คิดว่าละแวกบ้านคงไม่มีใครเหลียวแลมันจนตั้งชื่อให้เหมือนพี่อีกหรอก”

“แล้วพี่ปุ๊ยเคยคิดหน่วงเหนี่ยวกักขัง จำกัดอิสรภาพของมันไหม?”

“ไม่เคยเลย”

“นั่นแหละคือความผูกพันที่ดีที่สุด พบกัน มีสัมพันธ์ในทางดี แล้วก็ไม่ต้องติดอิสรภาพกันและกัน ผลที่เก็บไว้ในใจ จึงมีแต่ความรู้สึกดีๆ แล้วความรู้สึกดีๆนะ หายากหรือหาง่าย?”

“ยาก!”

“ตอนพี่ปุ๊ยชื่อของกินให้ตัวเอง แล้วนึกอยากซื้อของกินไปเผื่อ

แต่ให้อั๊กดู พี่ปุ๋ยเคยนึกอยากได้อะไรตอบแทนจากมันไหม?”

“ไม่เคยค่ะ มันจะมาตอบแทนอะไรพี่ได้ พี่มีแต่จะให้”

“ตอนเทอาหารใส่จาน เห็นมันกิน พี่ปุ๋ยเป็นสุขหรือเป็นทุกข์”

“ก็... สบายใจ รู้สึกดี เรียกว่ามีความสุขใช่ไหม?”

ชลิกาตอบแล้วกะพริบตาถี่ๆ นี่เป็นแง่มุมชีวิตที่เกิดขึ้นแล้ว แต่เหมือนไม่เคยเกิดขึ้นเลย อย่างน้อยก็ในความรู้สึกหรือรับรู้ของหล่อน

“เห็นด้วยกับมะแมใช่ไหมคะ **ความรู้สึกดีๆ เป็นของ ‘หายาก’ แต่ ‘สร้างง่าย’ ขอให้รู้วิธีเถอะ!**”

“ค่ะ แปลกนะคะ บางความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน หรือความรู้สึกที่เบาบางจนแทบจับต้องไม่ได้ ก็จำเป็นต้องมีใครพูดให้นึกถึง จึงค่อยนึกออก”

“นั่นแหละค่ะ... คราวนี้คำถามสำคัญนะ พี่ปุ๋ยเคย ‘ได้’ ความรู้สึกดีๆ จากการ ‘ให้เปล่า’ กับมนุษย์ด้วยกันบ้างไหม?”

ชลิกาสะอึกอั่น ที่ผ่านมามีถ้าหล่อนจะให้อะไรใคร เป็นต้องกลัวโดนหาว่าโง่ คิดเสมอว่าให้แล้วจะได้อะไร หรือไม่ก็คำนวณอย่างละเอียดเลย ที่เดียวว่าจะได้อะไรคืนเป็นการตอบแทน

“ก็จริงนะ ขนาดให้แม่ บางทีพี่ยังอดคิดไม่ได้ว่าให้มากไปหรือเปล่า แม่ขอมากไปหรือเปล่า”

อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ชลิกาค่อยๆ นึกออกว่าชีวิตคือทะเลทราย และอั๊กดูคือบ่อน้ำเล็กๆ ที่หล่อนได้อาศัยจุ่มมือจุ่มเท้าลงไปรับความชุ่มชื้นบ้าง เหลือเชื่อที่ความชุ่มชื้นนั้นโดนดูถูกว่า ‘ไม่มีค่า’

“ตอนมันมาคลอเคลียพี่ปุ๋ย มะแมเดาว่าแรกๆ พี่ปุ๋ยรังเกียจเพราะมันดูสกปรก ไม่ใช่แมวมีสกุลรุนชาติ ถูกไหม?”

“ค่ะ!”

“แต่พอหลายครั้ง พอคุ้นๆ กัน พี่ปุ๋ยค่อยรู้สึกถึงสัมผัสที่อ่อนโยน รู้สึกว่ามันอยากอออดอ่อนพี่ปุ๋ยด้วยความรัก และพี่ปุ๋ยก็ไม่รังเกียจมันอีกต่อไป ใช่ไหมคะ?”

“ค่ะ!”

“การให้เปล่านั้นคือการได้เปล่านั้น มันช่วยให้เรารักเป็น ยิ่งรักเป็น

มากขึ้นเท่าไร ชีวิตจะยิ่งสว่างจากภายในมากขึ้นเท่านั้น ปัญหาใหญ่ของพี่ปุ๋ยทุกวันนี้คือชี้เหงา คาดหวังจากคน แล้วก็ร้อนรนจากความไม่ได้้อย่างใจ ลองคิดดูว่าถ้าเปลี่ยนใหม่ พี่ปุ๋ยคาดหวังความสุขทางใจหลังให้ทานโดยไม่มีเงื่อนไข ชีวิตจะแตกต่างไปหรือเหมือนเดิม?”

บทที่ ๒

มะแมตื่นนอนตอนตีสี่ครึ่ง ลูกขึ้นมาเล่นโยคะแล้ววิ่งสายพานบริหารร่างกาย ปิดท้ายด้วยการบริหารโดยลงนั่งปิดเปลือกตาเข้าสมาธิ กลืน สร้างภาพวงกลมสีขาวขึ้นตรงหน้า และรักษาการเห็นภาพทางใจไว้ให้นานจนเส้นรอบวงมีความเสถียร ขอบคม กลมดิกไม่มุดเบี้ยว

เดิมที่มะแมเป็นพวกเข้าสมาธิยาก เพราะหัวนี้โหว่งาย คิดมาก อยากนุ่นอยากนี้ แต่หล่อนก็ฝึกหัดวันต่อวัน ลดข้อเสียต่างๆที่จะเป็นอุปสรรคกับสมาธิ ผลจึงเป็นความคืบหน้าขึ้นเรื่อยๆตามลำดับ

การฝึกให้เกิดความแข็งแรงพร้อมทั้งกายและใจตั้งแต่เช้า มีดี มีส่วนช่วยในการ ‘อ่านชีวิต’ ของลูกคำเป็นอย่างมาก กล่าวได้ว่าระหว่างวันหล่อนจะอ่านขาดหรือไม่ขาด ก็ขึ้นอยู่กับวินัยในการบริหารจัดการบริหารกายช่วงเช้านี้แหละ ถ้าวินัยดีจิตก็ตั้งมั่นมีคุณภาพดี ถ้าวินัยหย่อนจิตก็หย่อนคุณภาพตาม

หลังถอนจิตออกจากสมาธิ มะแมจะลงมาทำกับข้าวร่วมกับเด็ก ลูกจ้างชื่อหิม ระหว่างนั้นหล่อนมักพูดคุยกับหิมทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องที่หิมอยากรู้ อยากถาม อยากทำความเข้าใจ และยิ่งหิมเข้าใจชีวิตมากขึ้นเท่าไร มะแมก็ยิ่งได้คนสนิทที่รู้จักหล่อนมากขึ้นเท่านั้น

หล่อนเป็นพวกที่ภูมิใจกับการยกระดับมนุษย์ ถ้าหิมขึ้นมาใกล้กับหล่อนได้ หล่อนถือเป็นผลงาน ไม่ใช่ความผิดพลาด เช่น ให้หิมเรียกตนว่า ‘พี่’ แทน ‘คุณผู้หญิง’ กับทั้งกินข้าวโต๊ะเดียวกันตั้งแต่วันแรกที่รับเข้าทำงาน

ตลอดช่วงเช้าวันนั้นมะแมรับลูกคำจนถึงเที่ยง โดยปราศจากจังหวะเว้นวรรค พอพักเที่ยงก็เตรียมรับประทานอาหารกลางวัน ซึ่งปกติหิมจะไปซื้อจากปากซอย และยกมาให้ถึงบนห้อง

“จดหมายค่ะพี่”

หิมยื่นให้กับมือ มะแมรับมามองแล้วเลิกคิ้วนิดหนึ่ง ปกติงานของหล่อนไม่ต้องข้องเกี่ยวกับการเชิญชวนแบบเจาะจงตัวเท่าใดนัก ถ้าจะมีมาบ้างก็มักเป็นจดหมายจากคนรู้จักจริงๆ แบบนานที่ปีหน เพราะ

การสื่อสารกับคนรู้จักจะผ่านโทรศัพท์มือถือแทบทั้งสิ้น

ของสีขาวจำหน้าชื่อที่อยู่ของหล่อนด้วยลายมืออ่อนช้อยแบบผู้หญิง มะแมจึงชอบซองและคิบบกระดาษข้างในออกมา จดหมายไม่มีการขึ้นต้น ไม่มีการลงท้าย มีแค่เนื้อความเป็นลายมือหวัดแกมบรรจง

เก้าสิบเก้ารายที่ตัดใจจากคนรักได้ อาจมีชีวิตใหม่ที่ดีขึ้นในโลกนี้ แต่อีกหนึ่งรายที่สิ้นหวังจากคนรักเก่า อาจต้องไปมีชีวิตใหม่ที่แย่ลงในโลกหน้า คนเราไม่เหมือนกัน ขอให้ดูตุบวงคนอ่อนแอเกินกว่าจะได้รับคำแนะนำให้ตัดใจ

อ่านจบสองรอบด้วยความมีนง ข้อแรกคือไม่เข้าใจว่าเจ้าของจดหมายต้องการบอกอะไร ข้อสองคือสัมผัสได้ว่าเจ้าของลายมือกับ ‘เจ้าของเนื้อความ’ เป็นคนละคนกัน

เจ้าของลายมือเป็นผู้หญิงธรรมดา พลังชีวิตระดับธรรมดา ส่วนเจ้าของเนื้อความนั้น เป็นใครอีกคนที่มะแมสัมผัสได้ถึงความไม่ธรรมดา

อยากคิดว่าเป็นการเล่นตลกของคนมือบอน สมัยนี้พวกร้อนวิชา อยู่ไม่สุขเยอะจะตาย แล้วก็ไม่ต้องจำเป็นต้องกระจอกตงานมาแต่ไหน อาจถึงขั้นเป็นไฮโซมีหน้ามีตาที่อยากเล่นบ้างขึ้นมาเป็นพักๆ เป็นการหลบหนีความซ้ำซากจำเจที่น่าเบื่อของตน

วางจดหมาย หันมานั่งทานข้าวกลางวันคนเดียวอย่างคลาเย อารมณ์ แต่คลื่นรบกวนจากจดหมายกลับติดตามมาเป็นระยะ พอจัดการมือกลางวันเสร็จ มะแมจึงตัดสินใจให้เวลานั่งตรวจต้นแหล่งคลื่นรบกวนอย่างเป็นเรื่องเป็นราว

วัตถุกับเจ้าของวัตถุมีความเชื่อมโยงกัน ปกติแค่มะแมจับตามอง หรือใช้ฝ่ามือสัมผัสวัตถุนั้น ก็จะทราบว่าเป็นเจ้าของมีจิตมีดีหรือสว่างชีวิตเป็นทุกข์หรือเป็นสุข ตัววัตถุจะช่วยรายงานให้รู้ไปถึงจิตของผู้ครอบครองได้ใกล้เคียงกับที่หล่อนเจอหน้าพวกเขาเองเลยที่เดียว

วางใจเฉย อ่านทวนข้อความในจดหมายอีกครั้งอย่างจะเล็งลึก

ไปถึง ‘เจ้าของข้อความ’ โดยตรง แต่สัมผัสไปไม่ถึง เปรียบเหมือนมือกำลังจะยื่นไปจับวัตถุได้ แต่แล้วก็เจอแก้วหนากันขวางเสียก่อน

เพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้คิดไปเอง มะแมเปิดเปลือกตาลง ลากลมหายใจยาว ปรับกายปรับใจเป็นปกติ นึกสร้างดวงกสิณขาว ซึ่งตอนแรกโย้ไปเฝ้ามาไม่ได้มวง ตามกระแสคลื่นความคิดฟุ้งซ่าน แต่ภายในชั่วเวลา ๕ นาทีก็เข้าที่เข้าทาง หน่วงนึกได้เป็นขอบคมกลมดิก และเสถียร อยู่เกินหนึ่งนาทีก่อนจะพรวดเลื่อนลง

สาวพลังจิตลึกลับตาขึ้นด้วยความมั่นใจว่ายามนั้นสัมผัสของตนใช้งานได้แน่ จึงอ่านจดหมายใหม่เพื่อหยั่งความรู้สึกลงไปถึงเจ้าของเนื้อความ ถ้าเป็นในภาวะปกติ หล่อนอาจ ‘เห็นหน้า’ เขาหรือเธอได้ทีเดียว

แต่แล้วอ่านยังไม่ทันจบ กำลังใจของมะแมก็ลดถอยลงเฉยๆ คือจู่ๆก็ถอนความสนใจ ชี้แจงใช้จิตสัมผัสเสียอย่างนั้นเอง ถามตนเองว่านี่หล่อนจะมานั่งเสียเวลากับจดหมายยั่วความสงสัยฉบับนี้ไปทำไม เปลืองแรง เปลืองใจเปล่าๆ

หลังๆมะแมเก่งในทางเล็กคิดถึงเรื่องไม่เป็นเรื่อง ก็แค่หันความสนใจมาหาเรื่องเฉพาะหน้า จิตก็มีที่หมายให้ดูดติดใหม่ ผลจะจากที่หมายเก่าได้ง่ายๆ

มานอนเอกเขนกในมุมที่จัดไว้ฟังเครื่องเสียงชุดใหญ่โดยเฉพาะ หล่อนชอบดนตรีประเภทกระทบโสตแล้วสามารถปรับพลังทั่วร่าง จากปั่นป่วนให้กลับคืนสู่ความสมดุลผ่อนคลาย เห็นผลได้จากที่ลมหายใจยาวขึ้น ลากเข้าและผ่อนออกช้าลง โดยไม่ต้องตั้งใจพยายาม

นั่นเป็นวิธีพักกลางวันง่ายๆของมะแม ทำอย่างนั้นแล้วขยะทางอารมณ์ที่ตกค้างมาจากการอ่านชีวิตลูกค้าช่วงเช้ามักถูกกวาดทิ้งได้เกือบหมด เหมือนหลับเต็มอิ่มแล้วตื่นอย่างสดชื่นด้วยความกระปรี้กระเปร่าราวกับเป็นเช้าวันใหม่

บายโมตรง ลูกค้ารายแรกเป็นหนุ่มมาปรึกษาเรื่องการเปลี่ยนงาน เบื่อการเป็นพนักงานกินเงินเดือน อยากทำอะไรของตัวเองบ้าง แต่เหลือเชื่อที่คนมักไม่รู้่ว่าตัวเองชอบอะไร และจะประสบความสำเร็จด้วยการทุ่มเทให้หนทางเส้นไหน มะแมแค่ถามง่ายๆว่าถ้าไม่มีเงินตอบแทน

เขาจะเต็มใจทำงานอะไรบ้าง เขาต้องคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบว่า ‘ไม่มี’ และหล่อนต้องเป็นคนบอกว่า ‘มี’ โดยเตือนให้เขาระลึกได้ว่าเคยซื้อตำรับตำราถ่ายรูปมาเล่นกล้องใหญ่ กับทั้งอาสาถ่ายรูปวันรับปริญญา และวันแต่งงานให้เพื่อนสนิทฟรีๆ เขาจึงค่อยเห็นว่ามิใช่ให้กับงานถ่ายรูป กับทั้งเป็นไปได้ที่จะอยู่บนเส้นทางตากล้องอิสระ

บายโมตรง ลูกค้าของหล่อนเป็นคุณป้าหน้าตาอิดโรย มาปรึกษาเรื่องลูก เรื่องผัว โดยรวมอยากมาเล่าๆระบายทุกข์ ระบายความอัดอั้น มะแมต้องใช้น้ำเสียงและความสามารถในการพูดจูงคุณป้าให้เกิดสติ เข้าใจคู่ชีวิต เข้าใจลูกหลานอย่างที่พวกเขาเป็น ไม่ใช่อย่างที่ป้าอยากให้เป็น

บายสองโมตรง แซกกว่าเวลานัดเกือบห้านาที เพราะมะแมมัวแต่รับคำสั่งเสร็จและอวยพรไม่เลิกของคุณป้า หลังจากต้อนรับคุณป้าออกจากห้องด้วยตนเองได้ มะแมก็พบกับหญิงสาวที่แต่งหน้าแต่งตัวสวยแข่งคนหนึ่ง สาวงามนางนั้นผิวยิ้มหน้ามุ่ม เห็นได้ชัดว่าการรอยยิ้มไม่ใช่เรื่องน่าพิสมัยสำหรับเจ้าหล่อน

“คุณมะแมจะบวกรเวลา ๕ นาทีให้แจ๊บด้วยไหมคะนี่?”

“แน่นอนค่ะ ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ผิดเวลานิดหนึ่ง แต่ถ้ามะแมต่อเวลาให้ใคร คนถัดมาก็ต้องได้ต่อเวลาเช่นกัน เชิญนั่ง...”

หญิงสาวที่เรียกตัวเองว่า ‘แจ๊บ’ คลายสีหน้าและมาลงนั่งตามคำเชื้อเชิญ

“แจ๊บกำลังไม่สบายใจเรื่องแฟนค่ะ”

มะแมยิ้มๆ หน้าตาขี้นหงุดหงิดตลอดตกแบบนี้ แฟนของคุณเธอก็คงหาโอกาสสบายใจได้ยากเหมือนกันแหละ

จากสัมผัสที่ได้นั่งเผชิญหน้าในระยะใกล้ กระแสชีวิตของสาวแจ๊บปั่นป่วนราวเรลลันตี สะท้อนถึงความคิดยุ่งเหยิง สับสน อยากนั้นอยากนี่ตลอดเวลา ขนาดเพิ่งใกล้กันแค่ครั้งนาที มะแมยังอยากปิดตาเบือนหน้าไปทางอื่น เอาใจใส่กับสิ่งอื่นแทน

แต่เห็นหน้าหญิงหน้าอชขนาดนี้ สงสัยรบกวนได้ตลอดวันอย่างนี้ก็เถอะ ผู้ชายยังยอมดีคือ ยอมเป็นพ่อบุญทุ่มไม่อันกันอยู่ดี มะแมรู้

เพราะเห็นนิมิตผู้ชายมากหน้าหลายตา รุมล้อมแจ็บ และเป็นกรรุมล้อม ในแบบมีใจยื่นมาพยายามเชื่อมให้ติด คล้ายกระต่ายหมายปองจันทร์ ด้วยความทะยานอยากแม้เกินเอื้อม

“คุณแจ็บช่วยยื่นขึ้นหน่อยได้ไหม?”

“ได้สิคะ”

แจ็บทราบล่วงหน้าว่ามะแมอ่านคนด้วยวิธีพิสดารไม่ซ้ำกัน จึง ลุกยืนง่าย ๆ มะแมสำรวจชุดแซกเขียว มีแขน กระโปรงแค้เช่า แล้ว มองเล็งไปที่สร้อยคอ เหลือบมองกำไลข้อมือขวา จากนั้นจึงมาหยุดที่ นาฬิกาข้อมือซ้าย

“ช่วยถอยหลังไปนิดหนึ่ง... อิกนิด... เอาเป็นถอยไปติดผนังเลย แล้วกันค่ะ”

แจ็บเริ่มมองคนออกคำสั่งด้วยหางตา แต่เก็บความสงสัยไว้ ถอย ทำไปยืนติดผนังแบบอึดเอื้อนเล็กน้อย

“มะแมจำเป็นต้องดูคุณแจ็บทั้งตัวค่ะ จะหาจุดสังเกตสำคัญบางอย่าง”

เมื่อได้ยินคำอธิบายบ้าง แจ็บจึงค่อยยื่นหนึ่งให้มะแมสำรวจหุ่น ด้วยความเต็มใจขึ้น

“ต้องกางแขนกางขาแลบลิ้นด้วยไหมคะ?”

มะแมหัวเราะขำ แจ็บมีเสน่ห์อยู่ในความเจ้าโทษะ แม้สัมผัสเสียง ประชดก็ยังฟังน่ารัก

“ไม่ต้องค่ะ กลับมานั่งได้แล้ว ขอขอบคุณมากนะคะ”

แจ็บถอนใจเอือกอย่างไม่เข้าใจอะไร ได้แต่ท่องไว้ว่ายายนี่ตั้ง ยายนี่เก่ง คงไม่แก๊งค์ใช้ให้ไปยืนก้อเอาสนุกหรือกระมัง

มะแมกำลังอยู่ในโหมดกวาดหา แต่ก็ยังหาสิ่งที่ต้องการไม่เจอ บนร่างแจ็บ ทว่าในที่สุดก็เหลือบไปสะดุดกับกระเป๋าทือที่แจ็บวางไว้ ตรงหน้า

“อ้อ! อยู่นี่เอง” อุทานเบาๆ ก่อนขออย่างสุภาพ “ขอกระเป๋าทือให้ มะแมดูหน่อยได้ไหมคะ รับรองไม่เปิดค้น ไม่ละลาบละล้วงใดๆทั้งสิ้น”

แจ็บย่นคิ้วเล็กน้อย แต่ก็ทำตามที่มะแมต้องการ หยิบกระเป๋าทือ

ตรงหน้าตนยื่นให้โดยดี

มันเป็นของแบรนด์เนม หนึ่งแท่งสีซิลเวอร์เมทัลลิกสะดุดตา ทรง เก๋ ดูหรู ให้สัมผัสอ่อนนุ่มอย่างมีระดับ ไม่มีทางเป็นของทำเทียมเด็ด ขาด ราคาที่หมิ่นไม่รู้จัก รู้แต่ว่าแจ็บไม่ได้ซื้อเองแน่นอน เพราะกระแส ความรัก ความหวงแหน และความรู้สึกวาบหวามประจวบอยู่ใน กระเป๋าทืออย่างท่วมท้น ถ้าซื้อเองจะไม่มีอารมณ์ปลื้มของขวัญจากผู้ชาย ให้รู้สึกได้แบบเลย

มะแมจับจุกๆ ไม่นานนัก รายละเอียดเกี่ยวกับ ‘คนให้’ ก็พุ่งเข้ามา กระทบใจจิงๆ ที่หล่อนจับสัญญาณได้เป็นอันดับแรกคือเจตนาซื้อ กระเป๋าทือนี้ให้สาวแจ็บด้วยความหลงพิศवास อยากเห็นแจ็บดีใจ

เพียงจับกระแสเจตนาได้ ตัวตนของเขาก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นในห้วง มโนทวารของมะแม และความแรงของตัวตนนั้น เมื่อทวีขึ้นก็กลายเป็นรายละเอียดพรั่งพรั่งไม่หยุด รวากับน้ำทะเลลึกจากเขื่อนแตก ขนาดที่ สาวพลังจิตต้องรีบคว้ากระดากับปากกามาเขียนหวัดๆ ลงไปกันลิ้ม

จิตใจอ่อนไหวกับผู้หญิง

เวียนแก่งจับสัง

อัศจรรย์ใจแรกพบ

หลงเสน่ห์สัมผัสไม่ได้

ผูกพัน

ไปต่างประเทศ

วาววุ่นใจที่ตกเป็นเป้าแก่งแย่ง

ถูกระแวง

ภรรยาซบซ้อน

ร้อ คาญ

อยากไ้สุขภาพ
สงสาร
สองจิตสองใจ
เกิดเรื่อง
ตกลงใจ!

นอกจากเป็นบันทึกกันลืม มะแมยังเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงว่าการแปลงมโนภาพออกมาเป็นคำๆเช่นนี้ ช่วยแตกกิ่งก้านสาขาของรายละเอียดอื่นๆให้กว้างขวางขึ้น แม้แต่การใส่ศักร์หรือเครื่องหมายตกใจในตอนท้าย ก็ช่วยตอกย้ำว่าสัมผัสสุดท้ายที่ได้มีความหนักแน่นควรแก่การมั่นใจขนาดไหน!

พอสาวแฉับยื่นหน้ามาดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าหล่อนจดอะไรบ้าง มะแมก็รวบรวมกระดาษลงมาวางบนตักซ่อนจากสายตาฝ่ายนั้นเสีย

“กระเป๋านี้เป็นของในโอกาสวันเกิดหรือวันวาเลนไทน์?”

แฉับมองคนถามด้วยสายตาตรง ความเป็นผู้หญิงวัยไล่เลี่ยกันทำให้เกิดอารมณ์อยากลองของ จึงใช้น้ำเสียงขุ่นๆคล้ายผิดหวังในความสามารถหายทักของมะแม

“ถ้าแฉับบอกว่าชื่อเองล่ะคะ?”

“มะแมจะไม่คิดเงินคุณแฉับ แล้วแถมค่าน้ำมันให้คุณแฉับเดี๋ยวนี้ด้วย!”

แฉับยิ้มแผ่อย่างซ้กเลื่อมใส ท่าทางชื่อเสียงของมะแมคงไม่ได้สร้างขึ้นจากจิตวิทยาเดาลักษณะลูกค้านั่นแล้ว

“วาเลนไทน์!” ตอบอ่อนโยนแบบลดการ์ดลง “แฉับอยากรู้ว่าเขาใช้เนื้อคู่ของแฉับหรือเปล่า และถ้าใช่ เมื่อไหร่เขาจะขอแต่งงานเสียที”

มะแมเอนหลังพิงพนัก ภายนอกวางสีหน้าเรียบเฉย แต่ภายในคิดหนักว่าจะพูดให้แฉับเข้าใจเรื่องทั้งหมดอย่างไรดี

“เขาชื่ออะไรคะ? เอาชื่อเล่นก็ได้”

“ปาย”

แค่ฟังฝ่ายนั้นเรียกชื่อแฟนตัวเอง มะแมก็ทราบทันทีว่าแฉับทั้งหลงรัก ทั้งคลั่งไคล้หนุ่มปายขนาดไหน ขึ้นให้คำตอบตรงไปตรงมาแบบชกเปรี้ยงมีหวังดินพราดๆอยู่ตรงนี้เอง

ที่สุดก็ก้มหน้าชำเลืองมองกระดาษคล้ายแอบดูโพยตอนทำข้อสอบ ทุกอย่างง่ายขึ้นเมื่อเรียบเรียงคำพูดจากจุดเริ่มต้น ในแบบชวนคุยเรื่อยเปื่อย

“คุณปายนี้เป็นพวกหนึ่งในพันหนึ่งในหมื่นเลยนะคะ เหมือนเกิดมาให้ผู้หญิงทั้งโลกแข่งกันจ้องจะเอามาเป็นถ้วยรางวัล พิสูจน์ว่าชัยชนะจะอยู่ในมือใคร”

แม้ไม่มองหน้า มะแมก็รู้ว่าแฉับลอบยิ้มภูมิใจ ฝ่ายนั้นน่าจะทะนงมานานว่าตัวเองต้องชนะสาวทั้งแผ่นดินแน่!

“แล้วคุณปายนี่...” มะแมรายต่อ “เจอกันง่าย ๆ ไม่โดนใจเขาหรอก ต้องเจอกันแบบแปลกๆถึงจะเก็บไปฝัน ให้มะแมทายนะ คุณสองคนต้องพบกันแบบเหลือเชื่อ ราวกับฝันไป ไม่ใช่แค่ประทับใจธรรมดา”

ที่จริงมะแมเห็นภาพๆหนึ่ง แต่ไม่กล้าเสียงพูด เพราะเห็นไม่ชัดนัก ปกติหล่อนจะตีค่าความแจ่มชัดของสัมผัสออกมาเป็นคะแนน ถ้าภาพในใจมีมิติ ทรงชีวิตชีวา ตลอดจนให้ความรู้สึกเป็นจริงเป็นจังว่าใช่แน่ อย่างนั้นถือเป็นคะแนนความมั่นใจเต็มร้อย แต่ถ้ากำกวม ภาพเบลอหรือเหมือนมีหมอกมัวบดบัง ก็ตีเป็นคะแนนความน่าเชื่อถือได้ไม่ถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ซึ่งแบบนั้นหล่อนจะรอดองค์ประกอบอื่นก่อนพูด

“ค่ะ!” แฉับยอมรับด้วยเสียงคมใส “แฉับว่าต้องไม่มีคู่ไหนในโลกได้เจอกันแบบเราแน่ วันนั้นแฉับรีบเป็นบ้าเป็นหลัง เพื่อนช่วยไปส่งที่ห้าง ไร่เราผลุนผลันลงจากรถพร้อมถุงหลายใบ เลยลืมกระเป๋าถือของตัวเอง เพื่อนก็รีบออกรถเพราะเป็นที่จอดชั่วคราว พักหนึ่งแฉับถึงรู้ตัว แทบเป็นลมเลย เพราะทั้งกุญแจรถ โทรศัพท์ และเงินทองอยู่ในนั้นหมด โชคดีผจญเหตุเหลือเศษเหรียญอยู่ เลยตรงเข้าไปใช้ตู้โทรศัพท์สาธารณะของห้าง แต่จำเบอร์เพื่อนไม่ได้ถนัด เพราะไม่เคยต้องกดเอง”

“คุณแจ็บเลยกดผิด ไปเข้าเบอร์ของเขา แล้วก็บังเอิญที่สุดในโลก เขากำลังยืนจับตามองคุณแจ็บอยู่ด้วยความระมัดระวังก่อนหน้านี้ อยู่พอดี!”

มะแมรีบต่อคำบอกเล่าให้เป็นอย่างนี้เสียตาย ที่ไม่เป็นฝ่ายชิงเล่าออกมาเสียก่อนหน้านี้ หล่อนเห็นภาพต่อโทรศัพท์มือถือ และคนรับโทรศัพท์ก็ยืนอยู่ใกล้ๆนั่นเอง

เครื่องยืนยันความถูกต้องให้มะแม คือเสียงหัวเราะเอิ๊กอ้ากกับเสียงตบมือลั่นของแจ็บ

“ใช่ๆ!” มันเป็นการเล่าเรื่องทีวนไปเวียนมานับร้อยรอบ แจ็บจึงดีใจที่มะแมช่วยหนุนแรง ไม่ต้องให้หล่อนฉายจุดสุดยอดซ้ำด้วยตนเอง “เหลือเชื่อจริงๆคุณมะแมว่าไหม? ทุกคนฟังเรื่องแล้วฟันธงเลยว่า เทวดาหรือบุญเก่าแต่ปางไหนส่งเรามาเจอกันแน่ๆ ไม่ต้องสงสัยเลย”

“เขาอาสาไปส่งคุณแจ็บ?”

“ไปส่งที่รถเพื่อนนะค่ะ บรรยายไม่ถูกเลยว่ารสชาติของวันนั้น มันหวานแหวว แล้วก็ประหลาดลึกลับขนาดไหน”

แจ็บทำตาลอยผ่นๆ

“ร้อยปีน่าจะมีแบบคุณแจ็บคู่เดียว” มะแมช่วยเสริมให้อีกฝ่ายได้ฟูฟองเต็มที่ “ทางคุณปายก็หลงคุณแจ็บแบบออกอาการหนักเหมือนกันนะ เจอกันไม่กี่วัน ผูกพันเหมือนคบกันมาสิบปี เขาเรียนดอกเตอร์ยังไม่จบ แทบไม่อยากจะกลับไปเรียนต่อเลยทีเดียวนะ”

คราวนี้แจ็บเบิกตากว้าง อ้าปากค้างอยู่นานก่อนหัวเราะดังๆแบบเปิดหมดเปลือก เพราะไม่เหลือความสงสัยในความสามารถของมะแมอีกแล้ว

“เก่งค่ะ! ตอนเจอกันพี่ปายเขากลับเมืองไทย ต้องมาหาข้อมูลอะไรของเขาช่วงหนึ่ง เขาพูดเองเลยว่าถ้าไม่ใช่เพราะเหลืออีกแค่นี้เดียวน่าจะจบ เขาจะไม่กลับไป จะอยู่แต่งงานกับแจ็บเดือนนั้นเลย”

มะแมหัวเราะเอื่อยเพื่อให้เข้ากับเสียงเล่าหวานๆของแจ็บ ชักนึกสงสัยจนไม่อยากจะพูดอะไรต่อ อยากปล่อยให้แจ็บให้ล่องลอยอยู่กับ ‘ความฝันที่เคยเป็นจริง’ ไปตามทาง

“เป็นความสุขที่น่าอัศจรรย์มากค่ะ”

“หรือคะ? แจ็บถือว่าเป็นคำทำนายแล้วนะ เขาจะกลับมาแต่งงานกับแจ็บเมื่อไหร่? นี่ก็ตั้งปีกว่าแล้ว ไม่ทันใจเลยจริงๆ”

มะแมถอนใจยาว เบือนหน้าไปทางอื่น เพราะชักไม่อยากจะเห็นนัยน์ตาทอประกายสุขของแจ็บขึ้นมาจริงๆ

“เสียตายนะคะ ระยะทางที่ห่างไกล ทำให้ใจของคุณแจ็บร้อนรนไปหน่อย คุณแจ็บมั่นใจในเสน่ห์ของตัวเอง แต่ขณะเดียวกันก็ระแวงว่าเขาจะมีใครอื่นไปเรื่อย”

ความสุขที่กระจายมาจากแจ็บหายวูบแบบเฉียบพลัน

“ก็เขายอมรับนี่ละว่าก่อนหน้านี้จะมีแจ็บ เขามีทั้งหม่อม ทั้งหมวย ทั้งแขกมาติดพันเยอะเยอะ แทบจ้องตัวรอคิวเลย แล้วพวกนั้นไม่ใช่มาเกาะเกาะเฉยๆ แต่ดันมีอะไรกันด้วยทุกราย แล้วแจ็บจะไม่คิดมากได้ไง”

“เขาขอให้คุณแจ็บไว้ใจ แต่คุณแจ็บก็ไม่เคยไว้ใจเขา ผลอพุดชักใช้ทุกวันใช่ไหมล่ะ?”

“ก็ช่วยไม่ได้นี่!”

แจ็บก้มหน้าจิบปากพูด พยายามทำเสียงอู้อี้ให้ฟังน่ารัก แต่มะแมรู้ว่าตอนแจ็บสบตาค้นแฟน น้ำเสียงจะไม่ใช่แบบนี้ และมันก็จะค่อยๆเพิ่มความบีบคั้นหัวใจได้หนักหน่วงเข้าขั้นผู้คุมนักโทษในที่สุด

มะแมลอบระบายลมหายใจซำๆ ก็คู่หวานต่างก็ค้นพบตรงกันหมด แต่ไม่ค่อยเอาไปบอกต่อ หรือไม่ค่อยอยากรับสารภาพ...

แรกพบสบตาแค่มาया ปัญหาที่ตามมาลึกลับของจริง!

“คุณแจ็บเคยบินไปหาเขาครั้งหนึ่งด้วยใช่ไหม? ตอนนั้นเขาหัวปั่นนำดูเลยนะ เพราะกำลังวุ่นวายทั้งเรื่องงานทั้งเรื่องเรียนอย่างหนักแล้วยังต้องมาเจอคุณแจ็บอีก มันทำให้ภรรยาของเขาซบซ้อนสุดขีดทั้งหมดนั้นก็เพียงเพื่อแลกกับที่คุณแจ็บได้สบายใจว่าเขาไม่ซุกซนใครไว้จริงๆ”

หน่วยตาแจ็บเบิกกว้าง

“คุณมะแมรู้ขนาดนี้เลยหรือ?”

มะแมเบนหน้ากลับมาสบตาตรง ไม่ตอบคำถาม แต่พูดเข้าเรื่อง
“ความผิดพลาดที่สุดของผู้หญิงเรา ไม่ใช่ตอนส่งเสียงวิีดบาด
แก้วหู แต่เป็นการส่งคลื่นรบกวนจิตใจไม่เลิกรา บางทีคลื่นรบกวนก็มา
กับคำพูดหรือเมสเสจที่ฟังดูดีนี่แหละ เสน่ห์ของเราอาจทำให้เขาทนได้
นาน แต่วันหนึ่งการจับผิดซ้ำๆจะเปลี่ยนแรงดึงดูดของเราให้กลายเป็น
แรงกดดัน ผลักไสเขาออกห่าง ขนาดที่เราตั้งใจหายเมื่อรู้ตัวในภาย
หลัง”

“เอ่อ... นี่หมายความว่า...?”

“ความพยายามเหนียวรั้ง บางครั้งมันยิ่งกว่าการผลักไส”

แจ็บหน้าร้อนผ่าว ชักหนาวๆสั้นหลัง

“แต่แจ็บพยายามเอาใจเขาทุกอย่าง อยากได้อะไรให้หมด เขา
เป็นคนแรกที่ได้แจ็บด้วย ถือว่าแลกกันแล้วนี่”

“คุณแจ็บคะ... คนเราไม่จำว่าได้อะไรมาจากใครแคไหน แต่
ฝังใจว่าเสียอะไรให้คนอื่นบ้าง โดยเฉพาะสำหรับคนธรรมดาคนหนึ่ง
แล้ว การถูกจับผิดอยู่ตลอดเวลา คือการเสียความเป็นตัวของตัวเองไป
ทั้งหมด หรือเท่ากับไม่มีชีวิตเป็นของตัวเองอีกเลย ถามตัวเองสิคะว่า
ถ้าคุณปายให้สิ่งมีค่าบางอย่างมา โดยมีข้อแม้ว่าคุณแจ็บต้องยกทั้งชีวิต
ทั้งหมดให้เขาไป คุณแจ็บจะยอมไหม?”

“ยอม!!”

แจ็บตอบสวนทันควัน

“มะแมกำลังพูดถึงยกชีวิต ‘ทั้งหมด’ ซึ่งรวมทั้งความรู้สึกนึกคิด
ด้วยนะคะ แต่ที่ผ่านมา กะแค่ยอมไว้ใจเขายังไม่ได้เลย”

“แจ็บเชื่อว่าแจ็บกับพี่ปายเป็นคู่แท้” คนมาขอคำปรึกษาเน้น
เสียงหนักแน่นอย่างไม่ยอมแพ้ “คู่แท้ควรจะเห็นใจกันไม่ใช่หรือ? แต่
จับผิดนิดจับผิดหน่อยจะอะไรหนักหนา เขาน่าจะใจกว้าง เข้าใจว่าเราหวง
ก็เพราะรัก”

“คืออย่างนี้นะคะคุณแจ็บ พอคอยจ้องจับผิดคนอื่น เราจะเริ่ม
ทำอะไรผิดๆโดยไม่รู้ตัว ที่สำคัญคือความผิดบางอย่างถ้าสะสมมาก
แล้ว มันก็หนักเกินจะรับ”

นั่นเหมือนหนามตำให้แจ็บสะดุ้งได้ แต่ยังไม่ปากแข็ง

“อะไร... แจ็บทำผิดยังไง?”

“ก็ไม่ต้องอะไรมาก แค่ผลออกไปเพ่งบ่อยๆว่าคู่ของเราไม่ได้
อย่างใจตรงไหนบ้าง แล้วคาดคั้นบ่อยๆว่าจงเป็นอย่างไรฉันให้ได้
เดี๋ยวนี้ นั่นแหละผิดทางสร้างคู่แท้ เข้าทางสร้างคู่เวรแล้ว”

แจ็บเริ่มหน้าหงิก ชักรู้สึกเหมือนมานั่งให้คนแปลกหน้าต่อว่าเอา
ฝ่ายเดียว ขนาดเพื่อนสนิทหรือแม้แต่พ่อแม่หล่อนยังไม่ฟังเลย แล้ว
ยายคนนี้เป็นใคร?

“คุณมะแมสรุปว่าแจ็บกับพี่ปายลงเอยกันยังไงคะ?”

แจ็บถามเป็นสัญญาณบอกการหมดความอดทนฟังเทศนาต่อ
มะแมไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมจึงเลือกใช้ไม้แข็ง อาจจะเพราะ
อ่านออกทะลุปรุโปร่งว่ายายตัวแสบตรงหน้าเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ
ขนาดไหน เลยไม่ค่อยมีแคใจประเล้าประโลมต่อเท่าไรนัก

“สิ่งที่คุณแจ็บทำไปทั้งหมด นำไปสู่การลงเอยโดยตัวของมันเอง
อยู่แล้ว มะแมมีหน้าที่แค่ค่อยๆฉายภาพให้คุณแจ็บดู”

สองสาวประสานตากันนิ่ง แล้วมะแมก็เป็นฝ่ายรู้สึกตัวว่าทั้งน้ำ
เสียงและสายตาของตนชักกระด้างผิดปกติไปหน่อย จึงปรับระดับให้
นุ่มนวลลง แต่ยังคงเป็นถ้อยคำแบบชกตรงเหมือนเดิม

“จากที่มะแมสัมผัส พอคุณแจ็บกลับเมืองไทยได้พักหนึ่ง น่าจะ
เคยเมา แล้วก็ผลอลอะวาด ถามถึงวันกลับจากแฟนซ้ำแล้วซ้ำอีก
ฝ่ายเขาก็อึดอิกอยู่นั่นเอง คุณแจ็บถึงจุดเดือดขึ้นมาเลยขาดสติ ค่าเขา
แข่งเขา ลำเลิกที่เขาเคยได้คุณแจ็บมา คาดคั้นว่าจะมาทึงขว้างกันนะ
อย่าหวัง พอทะเลาะทั้งเมาขาดสติหนักเข้า คุณแจ็บก็ลามถึงพ่อถึงแม่
เขา มะแมไม่รู้ว่าคุณแจ็บใช้คำแรงๆอะไรไปบ้าง รู้แต่ว่ามันเสียดวง
มาก แล้วก็ทำให้เขาเซ็ดขยาด หรือประมาณกลัวๆคุณแจ็บ เห็นภาพคุณ
แจ็บต่างจากเดิมอย่างถาวรไปเลย”

คราวนี้แจ็บนั่งตัวแข็งทื่อ เจียบกริบ ไม่เถียงสักคำ...

“เข้าใจหรือยังคะ คำพูดที่ขาดสติของคุณแจ็บนั่นเองคือจุดลงเอย
ของความสัมพันธ์ แต่ด้วยความที่คุณปายทั้งรัก ทั้งสงสาร เขาเลย

พยายามถนอมน้ำใจคุณแจ็บเรื่อยมาด้วยการรับโทรศัพท์บ้าง”

ริมฝีปากของแจ็บสั่นระริกอย่างไม่อาจควบคุม คล้ายลำคอถูกยัดด้วยพูนหนา จะเปล่งคำก็เปล่งไม่ออก มะแมเห็นแล้วเกือบใจอ่อน คิดเปลี่ยนไปชวนคุยเรื่องอื่นเป็นการชักแม่น้ำทั้งห้าสักพัก แต่อีกใจก็รู้สึก ว่าถ้าขาดความต่อเนื่อง ลูกคำรายนี้จะหลงประเด็น เสร็จแล้วอาจจับแพะชนแกะมั่ว เลยตัดสินใจเผยความจริงให้สั้นเรื่องสั้นราว

“เขาเรียนจบแล้วค่ะ และดูเหมือนรับปากหรือเซ็นสัญญาทำงานที่ โน่นไปแล้วด้วย น่าจะเป็นเวลาหลายปี ถ้าเดาไม่ผิดทางบริษัทต้องจ่าย เงินชดเชยให้หน่วยงานที่ส่งเขาไปเรียนมากโข เขาก็กำลังรอจังหวะดี ที่สุดที่จะบอกคุณแจ็บ ถึงคุณแจ็บจะบินไปหาอีก ก็อาจพบว่าเขาไม่ได้ อยู่ที่เดิมแล้ว และก็ไม่แน่ว่าเขาจะใจอ่อนยอมบอกที่อยู่ใหม่หรือเปล่า”

ม้วนเดียวจบตามความตั้งใจ มะแมค่อยโล่งไปเปลาะ หล่อนคุ้นเคยกับบรรยากาศชั้นหนักแบบนี้ดี กะว่าอีกเดี๋ยวค่อยปลอมด้วยถ้อยคำ ทุ่มนุ่่มเป็นเหตุเป็นผล ดึงใจฝ่ายรับฟังให้ได้กลับสติขึ้นมาใหม่ และ กลายเป็นอีกคนที่รู้คิดกว่าเดิม

“ทำไม... เขา... คุณมะแมแน่ใจหรือคะ?”

แจ็บเสียงสั่นเครือ เอ่ยตะกุกตะกักเหมือนเด็กหลงทางที่เพิ่งรู้ว่า ถูกผู้ใหญ่ทอดทิ้ง จะไม่เอาไปด้วยแล้ว...

มะแมสงสารจับใจขึ้นมาก็คร่าวนี้ จริงๆแจ็บน่าจะสงสัยอยู่ก่อนว่า คนรักไม่ได้อยู่ที่เดิมอีกต่อไป ไม่ใช่แค่ปล่อยให้มองหาแล้วใจหายเล่น ที่มานั่งตรงนี้ก็หวังเพียงว่าจะมีผู้วิเศษช่วยร้ายมนต์ติดตามคนรักกลับมา ไม่ได้คาดฝันว่าจะพบการตอกย้ำความจริงให้สะเทือนไปถึงชั่วหัวใจหนักกว่าเดิม

“คุณแจ็บคะ มะแมว่าบุญเก่าของพวกคุณทำกันมาดีพอ ถึงจงมา พบ มาคบกัน แต่บุญใหม่ช่วยสร้างกันไม่ถึงไหน ต่างฝ่ายต่างรักษากัน และกันไว้ไม่ได้ แต่มะแมรับรองว่าเร็วๆนี่...”

ยังไม่ทันขาดคำ มะแมก็เจอประสบการณ์ครั้งแรก ที่ลูกคำลุกขึ้น กลับหลังหัน ปึงปึงพรวดพราดออกจากห้องไปด้วยกิริยาเกรี้ยวกราด ลืมแม้กระทั่งจ่ายเงินค่าปรึกษาให้

มะแมก็ซ้อคเป็นเหมือนกัน นี่งั้นอย่างทำอะไรไม่ถูก ไม่ทราบจะ เอาอย่างไรดี ระหว่างวิ่งตามไปปลอบหรือปล่อยให้ฝ่ายนั้นสงบอารมณ์ เอาเองตามบุญตามกรรม

มันใจว่าสามารถกล่อมให้แจ็บระงับโทสะได้ แต่ก็รู้สึกเหนื่อยๆ เพลียๆ แข็งขาไม่อยากจะขยับอย่างไรไม่ทราบ หล่อนมีข้ออ้างที่ดีคือยังมี ลูกคำคนต่อไปรออยู่ หากจะปลอบแจ็บต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าหนึ่งชั่วโมง เป็นแน่แท้ แม้ผืนดินทุ้งตามออกไปก็ไร้ประโยชน์ ไม่มีเวลาเหลือพอ อยู่ดี

คิดเช่นนั้นแล้ว มะแมก็ถอนใจเฮือก บอกตนเองว่าเอาเวลาที่ เหลือไปพักผ่อนกินน้ำกินน้ำที่จะดีกว่า

บทที่ ๓

วงจรการใช้ชีวิตยังคงเป็นไปตามปกติ มะแมเข้านอนตั้งแต่สี่ทุ่มครึ่ง ปิดตาเข้าสู่ความหลับสนิทด้วยอาการของคนที่ย่อมจะทิ้งขยะทางอารมณ์ ไม่เอาเข้าไปร่วมในนิทราสวัสดิ์ด้วย

หกชั่วโมงผ่านไป นาฬิกาชี้จะปลุกให้มะแมตื่นเองตอนตีสี่ครึ่งพอดีเหมือนทุกวัน จะแตกต่างกันก็คือก่อนตื่นไม่ก็อึดใจ หล่อนฝันว่ากลับเป็นเด็กนักเรียนอีกครั้ง และทำข้อสอบผิด มารู้ตัวก็เมื่ออ่านเฉลยในภายหลัง พอตื่นขึ้นเลยรู้สึกแย่นิดหน่อย แต่ฝันก็คือฝัน ชี้เกี่ยจมานั่งค้นหาต้นตอของฝันไม่ดี เพราะอาจซุดลงไปเจอข้อผิดพลาดที่ผ่านมาแล้ว และพลอยทำให้เสียความมั่นใจในการทำงานวันใหม่ไปเปล่าๆ

ทุกเช้าหล่อนมีกติกากับตนเองว่าจะต้องตื่นขึ้นกับความเชื่อมั่นว่าชีวิตตนสุขสว่าง และพร้อมจะกระจายรัศมีความสว่างต่อไปให้คนอื่น ประดุจเปลวเทียนต่อเปลวเทียน หล่อนเรียนรู้ข้อผิดพลาดทุกชนิดที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในวันที่ยันเกิด กับตั้งใจควบคุมอย่างดีไม่ให้มันเกิดขึ้นอีก จึงไม่มีความจำเป็นต้องทบทวนความผิดพลาดใดๆให้ใจหม่นหมองซ้ำซาก

เล่นโยคะ วิ่งสายพาน นั่งสมาธิ ทำกับข้าว ระหว่างทำก็สอนโน่นสอนนี่ให้กับหิมี กินข้าวเข้าร่วมกับหิมี อ่านหนังสือพิมพ์ แล้วขึ้นไปอาบน้ำเตรียมพบกับลูกคำรายแรกของวัน ทุกสิ่งเข้าที่เข้าทางตามกิจวัตรไม่สะดุด

ลูกคำช่วงเช้าผ่านไปทีละคนด้วยความราบรื่นยิ่ง ถึงเวลาพักกลางวันมะแมจึงเติมอิมด้วยความภาคภูมิใจกับการเปลี่ยนชีวิตของลูกคำ ๖ คน มากบ้าง น้อยบ้าง ตามเหตุปัจจัย แต่ลูกคำปรับความเข้าใจชีวิตให้ดีขึ้นได้แม้แต่คนเดียว หล่อนก็นับว่านั่นคือความสำเร็จแล้ว

หน้าที่ของหล่อนคือเปลี่ยนใจคน เพราะถ้าไม่เปลี่ยนใจ ชีวิตก็ไม่มีการเปลี่ยน!

อิมเอมเปรมปลื้มอยู่ดีๆ สิ่งรบกวนจิตใจชิ้นใหม่ก็ลอยมาปะหน้า “จดหมายคะพี”

มะแมหุบยิ้ม แต่หิมีไม่ทันเห็นว่ามันคือความผิดปกติ พอจัดสำหรับอาหารบนโต๊ะกลางเสร็จก็เดินออกจากห้องโดยไม่ทำอะไรร

สาวพลังจิตลากลมหายใจยาว ก่อนผ่นออกอย่างพยายามไม่เครียด แกะของดึงกระดาษจดหมายออกอ่านด้วยอาการเป็นปกติ ยอมรับว่าใจแป้วชอบกล ความรู้สึกไม่ต่างจากการต้องเข้าฟังเทศนาของผู้หลักผู้ใหญ่กว่าได้

ก้ายุ่งกับเรื่องของตำราจ ระจันจะตกอยู่ในอันตราย

ชนลูกเกี้ยว ราวกับบรรทัดข้อความนั้นเป็นธารน้ำแข็งเยะเยียบหลังวาดจากสมองลงไปถึงไขสันหลัง มันเป็นจดหมายลายมือผู้หญิง เช่นเดิม ส่วนเจ้าของข้อความตัวจริง ก็สื่อสารให้พิศวงงงงวยตามเคย

พอรู้สึกตัวว่าลมหายใจหายับและสั้น มะแมก็ระงับความกระวนกระวายที่ก่อตัวขึ้นทีละน้อย ลากลมหายใจยาวอย่างผ่อนคลายกว่าเดิม พยายามบอกตัวเองว่าเจอตกลงร้ายอีกแล้ว ไม่มีอะไรน่ากลุ้มจริงหรอก

กินข้าวเสร็จพักผ่อนด้วยดนตรีคลายอารมณ์ดังเคย แต่มะแมรู้ตัวว่าความวิตกกังวลคลานรูล้ำเข้ามาไม่หยุด จดหมายลึกลับที่มีแต่การสั่งสอนและการเตือนภัยนี้ คงไม่ใช่แค่วิถีโฆษณาขายประกันอันแหวกแนวของบริษัทใดเป็นแน่

ถ้าใครตั้งใจแกล้งเล่นงานหล่อนให้กระวนกระวาย ก็นับว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง ตอนนี้หล่อนกำลังคิดหนัก วันๆมีแต่ลูกคำมาขอคำปรึกษาเรื่องความรัก และส่วนใหญ่หน้าที่ของหล่อนคือบอกวิธี ‘ตัดใจซะ’ จดหมายฉบับเมื่อวานจึงก่อความละล้าละลังเอาเรื่อง โดยเฉพาะตอนเจอกรณีสาวแจ็บ ที่หุนหันพลันแล่นอย่างน่ากลัว แคร์รู้ว่าโดนแฟนทิ้งแน่ก็ฟาดวงฟาดงาต่อหน้าต่อตาหล่อนแล้ว ปานนี้ยังไม่รู้ว่าเจ้าหล่อนจะไปจัดการกับชีวิตตัวเองทำไหน

มาถึงจดหมายฉบับล่าสุด อ่านผ่านๆเหมือนการชมชู้ดีๆนี่เอง หรือ

ว่าที่แท้ ‘เขา’ อยากให้หล่อนเลิกอาชีพที่ปรึกษาปัญหาชีวิต เขาเป็นใคร ต้องการอะไรจากหล่อนกันแน่?

ไม่เป็นอันนอนฟังดนตรี มะแมปิดเครื่องเสียงแล้วลุกขึ้นเดิน กลับไปกลับมา พยายามให้สัมผัสกระทบระหว่างเท้ากับพื้นแข็งใจมาจากคลื่นความฟุ้งซ่านในหัว กระทั่งใจเริ่มมาอยู่กับความแจ่มชัดของเท้ากระทบ ห่างออกมาจากพายุความพะวุง จึงรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง

กลับมาที่โต๊ะและอ่านจดหมายอีกครั้ง ก็ยังจับกระแสเจตนาของผู้ส่งจดหมายลึกลับไม่ถูก ยิ่งลองจ้องเข้าไปแรงๆอย่างจะสัมผัสถึงตัวเจ้าของข้อความให้ได้ ก็ยิ่งตระหนักว่าตนกำลังเล่นกับเครื่องขวางที่มีปฏิกริยาต้านกลับ ทำให้เกิดผลข้างเคียง ปวดหัวตีบ หนามืดวูบวาบอีกต่างหาก

เมื่อวานส่องดูตามปกติแล้วเปลี่ยเพลี่ย นึกคร้านที่จะพยายามมองให้เห็น คล้ายออกแรงผลักกำแพงแล้วโดนกำแพงต้านกลับให้ใจผ่อ แต่วันนี้จ้องจะดูให้ได้ ผลถึงกับปวดหัวตะครันตะครอ ราวยิ่งหมัดชกกำแพงเต็มแรง เจ็บทั้งหมัด ราวถึงไหล่ สะเทือนถึงตัวทั่วไปหมด

นี่มันอะไรกัน?

อันเนื่องจากมะแมยังละอ่อนในเชิงประสบการณ์ก็พาพลังจิต จึงไม่สามารถตัดสินแม้กระทั่งว่าอุปาทานไปเองหรือเปล่า หล่อนครุ่นคิดใหม่ เลิกใส่ใจตัวตนเจ้าของข้อความ แต่หันมาพิจารณาพิจารณาเนื้อหาในจดหมายแทน

ดูเหมือนฉบับล่าสุดนี้เป็นการเตือนให้ระมัดระวัง อย่าเข้าไปพัวพันกับคดีหรืองานของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ มะแมทบทวนย้อนไปแน่ใจว่าตลอดทั้งสัปดาห์ที่ผ่านมา คำปรึกษาของหล่อนไม่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมใดๆเลย จะมีบ้างก็คดีฟ้องหย่า ซึ่งหล่อนมีหน้าที่แค่พูดถึงปมเหตุ วิถีคลายปม ตลอดจนการเตรียมรับมือกับผลที่จะตามมา จึงมองไม่เห็นหาหล่อนจะสร้างความเดือดร้อนทางกฎหมาย หรือกระทั่งเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับงานของตำรวจที่ตรงไหน

แปลว่าเรื่องที่จดหมายเตือนยังไม่เกิดขึ้น แต่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้กระนั้นหรือ?

หล่อนไม่ใช่พวกรู้อนาคตแบบอยู่ๆตอบได้หมดว่าอะไรจะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ถ้าจะรู้ล่วงหน้าเกี่ยวกับอะไร ก็ต่อเมื่อเห็นว่าอะไรนั้นกำลังเป็นเช่นใดอยู่เดี๋ยวนี้ เหมือนนักฟิสิกส์ศาสตร์ที่อาจทำนายถูกในทันทีที่เห็นเมล็ดพันธุ ว่ามันจะเติบโตใหญ่แตกกิ่งก้านสาขาขึ้นมาเป็นต้นไม้แบบไหน แคระแกร็นหรือสูงใหญ่ได้เพียงใดในดิน น้ำ แดด และอากาศหนึ่งๆ

สรุปคือเมื่อหล่อนไม่รู้ ก็เลยตัดสินไม่ถูกว่าเจ้าของจดหมายรู้จริงหรือมั่ว نیم และเมื่อไม่รู้ว่าเจ้าของจดหมายมั่วหรือเปล่า หล่อนจะมานั่งกลุ่มหาอะไร?

กระวนกระวายกับข้อความในจดหมายลึกลับ จะมีหน้าไปเปิดทางออกให้ชีวิตใครได้เล่า?

บอกตนเองซ้ำๆว่าสบายใจแล้ว ไม่เอาแล้ว ไม่คิดถึงจดหมายลึกลับชวนสนเท่ห์นี้อีกแล้ว

پایโมตรง เป็นลูกค้าชายคนหนึ่งที่กำลังเข้าตาจน ชีวิตวุ่นอยู่กับการถูกใส่ไคล้ จะทำงานก็ถูกขัดขวางขัดขาน ไม่ก้าวหน้าเสียที มะแมให้คำแนะนำไปง่ายๆว่า **คนดีตัดสินคุณจากผลงาน คนพาลตัดสินคุณจากเสียงลือ** ถ้าเขาจะต้องระเห็จออกจากงานก็เหมาะสมเลย จะได้ไม่ต้องอยู่ท่ามกลางคนพาลไง แล้วเขาก็มีงานถนัดรออยู่ด้วย เหนื่อยหน่อยถ้าต้องทำเอง เสียงหน่อยถ้าต้องกู้บ้าง แต่หล่อนเอาเครดิตเป็นประกันว่าเขาจะประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่

پایโมครึ่ง เป็นลูกค่านักศึกษาชายเพิ่งเรียนจบ และพบว่าวิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมาไม่ใช่สิ่งที่เขาอยากอยู่กับมัน มะแมหนักใจอยู่บ้าง เพราะนายคนนี้เป็นพวกเฉื่อย อยากรงอมืองอเท้า ไม่สนใจอะไรจริง ช่วยกวาดหาสิ่งที่น่าจะดึงดูดใจ ก็พบแต่เกม หนังสือ และการเที่ยวกลางคืน หล่อนได้แต่ให้คิดว่า **ชีวิตคนสั้นอยู่แล้ว อย่าให้มันสั้นลงไปอีกด้วยความว่างเปล่าของวันนี้ ที่ไม่รู้จะทำอะไรดี** เขาจากไปพร้อมกับความทิ้งที่หล่อนรู้จักเขายิ่งกว่าตัวเอง แต่ก็ไม่ได้คำตอบว่าตัวเองคือใคร ควรทำอะไรดี

پایสองโมง เป็นลูกค้าหญิงหน้าเต้าวัยกลางคน ทำทางเปล่าเปลี่ยว หัวเดียวกระเทียมลีบ รู้สึกเหมือนเกิดมาไม่มีใคร และจะตาย

ไปอย่างไม่มีใคร ทั้งนี้เพราะเป็นโรคหวัดระแวง ฝ้าแต่นี้ก็อยู่ว่าคนรอบข้างคอยจ้องทำร้ายตนเอง มะแมทวยเหตุการณ์ตั้งแต่เจ้าหล่อนยังเป็นเด็กมาจนถึงบัดนี้ แล้วสรุปหมวดท้ายว่า **ต่อให้เป็นศัตรูตัวฉกาจก็ไม่อาจทำร้ายคุณได้บ่อยๆ มีแต่ความคิดในหัวตัวเองเท่านั้นที่** **ทำร้ายคุณได้ทุกนาที** เจ้าหล่อนจึงสีหน้าข่มขื่นขื่น ดูดีพอจะทำให้คนรอบข้างสบายใจเมื่ออยู่ใกล้ได้บ้าง

บ่ายสองโมงครึ่ง เป็นลูกคำที่ทำให้มะแมชะงักแบบประสาทรวนไปนิดหนึ่ง หม่อมหน้าใสที่ไพล่พรวดเข้ามาเป็นเพื่อนเก่าสมัยมัธยมเมื่อครั้งเรียนอยู่ต่างจังหวัด และเป็นเพื่อนผู้ชายคนเดียวที่เคยได้หอมแก้มหล่อน วันนี้มาให้แปลกใจในฐานะลูกคำที่นัดหมายและจ่ายค่าปรึกษาตามปกติ เขาเล่าว่าติดตามข่าวคราวของหล่อนตลอดมา และอยากให้ช่วยทำนายว่ามีภาพเขากับหล่อนร่วมทางกันในอนาคตไหม ซึ่งมะแมก็สยายยิ้มหวาน และตอบด้วยเสียงเป็นกันเองฉันเพื่อนสนิทว่า... ไม่มี!

บ่ายสามโมง เป็นลูกคำสาวที่ได้ลัดคิวพิเศษ มะแมรู้ว่าลัดคิวเพราะหิมเล่าให้ฟังว่าเพิ่งโทร.มาเมื่อวาน ในจังหวะที่ลูกคำอีกกรายเพิ่งขอยกเลิกนัดไปหยกๆ เจ้าหล่อนกำลังกลัดกลุ้มกับความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิต คือไปทำแท้งมา ผันร้ายติดกันสองคืน อยากย้อนเวลากลับไปใจแทบขาด จะกลับไปตอนเอาเด็กออกก็ได้ หรือจะกลับไปก่อนมีอะไรกับแฟนแบบไม่ควบคุมให้ดีก็ได้ มะแมปลอบว่า **ผิดพลาดครั้งแรกอย่าเพิ่งโทษตัวเอง เอาไว้ค่อยตัดสินโทษฐานพลาดซ้ำ** **เยี่ยงคนไม่รู้จักบทเรียนดีกว่า** แถมท้ายด้วยการทนายพฤติกรรมที่ผ่านมามาฉายย้อนให้เห็นว่าเจ้าหล่อนเคยทำคุณงามความดีมาเพียงใด トラบาปใหญ่ๆ แผลเดียวหรือจะไปสู้งองบุญที่สะสมมาแล้ว รวมทั้งบุญก่องกุเขาข้างหน้าที่กำลังจะตั้งใจสร้างขึ้นกลบแผลเก่าอีกไม่รู้เท่าไร

บ่ายสามโมงครึ่ง เป็นลูกคำหนุ่มใหญ่วัยฉกรรจ์ มาถึงก็ไม่พูดพล่ามทำเพลง ถามตรงๆ งานที่เขาตั้งใจทำร่วมกับเพื่อนจะสำเร็จไหม เมื่อไรจึงสำเร็จ มะแมขอดูกระเป๋าสตางค์เงินและใช้มือสัมผัสธนบัตรในกระเป๋านั้น ก็ทราบทันทีว่าเขากำลังจะเปลี่ยนจากสุจริตชนเป็นอาชญากรตัวถล่ม ภายใต้อการชักจูงหวานล่อมจากญาติห่างๆ หล่อนจึง

แนะนำว่า **ทางลัดมีอยู่สองแบบ แบบที่หนึ่งคือพาไปสู่จุดหมายได้เร็วขึ้น** **แบบที่สองคือลากไปลงเหวโดยไม่ให้ตั้งตัวได้ทัน** จากนั้นทวยเป็นขั้นๆ ว่าชีวิตการเงินการงานของเขาเป็นมาอย่างไร ตบด้วยการทำนายเป็นฉากๆ ว่าถ้าเลือกทางทุจริตจะต้องประสบกับหายนะร้ายแรงขนาดไหน

บ่ายสี่โมง หิมเข้ามาบอกว่าลูกคำไม่มาตามนัดโดยไม่มีอาการแจ้งยกเลิก แต่ลูกคำบ่ายสี่โมงครึ่งมารอแล้ว จะให้เข้ามาเลยไหม มะแมตัดสินใจรับ และคิดเผื่อว่าถ้าลูกคำสี่โมงมา ก็คอยให้นั่งรอไปเป็นรอบสี่โมงครึ่งแทน

ลูกคำรายนี้ขอเป็นกรณีพิเศษ ปรึกษาเรื่องเดียว แต่มาพร้อมกันสองคน เพราะอยากฟังด้วยกัน ไม่ต้องไปเถียงกันทีหลังว่าหล่อนให้คำปรึกษาอย่างไรแน่ ซึ่งมะแมก็ไม่เกี่ยง เพราะก็แค่สองผิวเมียละหทัย อยู่ร่วมชายคาเดียวกัน แต่ตกลงกันไม่ได้สักเรื่อง อยากหาคนกลางตัดสินเท่านั้น ไม่นักหนาอะไร

คนเราไม่รู้ว่อกอีกฝ่ายคิดอะไร ต่อให้พูดอธิบาย บางทีก็ไม่เชื่ออยู่แล้ว แต่นี้ยังแถมมีทิว ประชดประชันกันอีก เมื่อไรถึงจะเชื่อกันเล่า?

มันเป็นเรื่องง่ายๆ สำหรับมะแม ทว่าเปลี่ยนนรกให้เป็นสวรรค์ได้ทีเดียวสำหรับสามภรรยา ที่อยู่ด้วยกันมาเป็นสิบปี แต่ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยรู้จักกันเลย พอมานั่งตรงหน้ามะแมสิบนาที สาวพลังจิตแต่ไล่ลำดับให้ฟัง ว่าฝ่ายชายเคยคิดอย่างไร ฝ่ายหญิงเคยหวังดีขนาดไหน แล้วต้องมาผิดใจ ต้องมาเกียดงอน ต้องมาทะเลาะเบาะแว้งด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างไร ปมลับปมซ่อนทั้งหลายก็คลี่คลายออกได้

แค่เข้าใจ แคร์ู้ใจ แคไม่เห็นกันและกันเป็นอื่น ปัญหาก็กลายเป็นอื่นแทน

ไม่ใช่ครั้งแรกที่ได้เห็นผิวเมียกอดกันร้องไห้โฮต่อหน้าหล่อน มะแมยิ้มๆ ไม่ว่าอะไรเมื่อทั้งคู่อยู่กินเวลาจนเกือบถึง ๕ โมง ออกจะโล่งด้วยซ้ำ เพราะตลอดช่วงบ่ายนี้ หล่อนใจเต้นทุกครั้งเมื่อลูกคำใหม่ไพล่หน้าเข้ามา ด้วยความระแวงว่าจะนำหล่อนไปพัวพันกับตำรวจบ้างหรือไม่ เมื่อลูกคำคู่สุดท้ายกลายเป็นสองสามีภรรยาที่ใจจริงแสนจะรัก

กัน มะแมจึงนั่งฟังพนักด้วยความผ่อนคลายเป็นที่สุด

ลูกค้ามีเงินสดติดกระเป๋าอยู่เกือบหมื่น ทั้งคู่มีมติเป็นเอกฉันท์ในอันที่จะยกให้มะแมทั้งหมดเป็นค่าเสียเวลาเกินกำหนด แม้มะแมปฏิเสธทั้งคู่ก็ยืนกรานและลุกขึ้น หันหลังเดินจากไปแบบไม่ให้โอกาสปฏิเสธซ้ำ

มะแมระบายยิ้มอ่อนในหน้าขณะเดินมาส่งสองสามีภรรยาขึ้นรถ กระแสความขัดแย้งระหว่างทั้งสองสิ้นสุดลง กลายเป็นพื้นฟูสายใยเดิมกลับมาเชื่อมติดเข้ากันได้ ประรองดองประจุกใจใหม่ นี่คือฉากจบของงานวันนี้

ถอดออกถอนใจเฮือกขณะสายตามองตามท้ายรถที่ห่างออกไปทุกที ไม่มีอะไรในกอไผ่ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น แต่ก็เห็นได้ชัดว่าจดหมายลึกลับมีอิทธิพลกับจิตใจของหล่อนเพียงใด มะแมขบขันนิดๆ ตั้งใจว่าเมื่อใดจดหมายลึกลับฉบับต่อไปมาถึง หล่อนจะโยนทิ้งถึงผงทันทีโดยไม่เปิดอ่านอีก!

บทที่ ๔

โฮมออฟฟิศ ๓ ชั้นของมะแมอยู่ตึ้นๆถนนบางนา-ตราด อยู่ฝั่งตรงข้ามเยื้องๆห้างใหญ่ในย่านนั้น หล่อนเลือกเป็นที่ทำงานพร้อมอยู่อาศัยเสร็จ เพราะค่าเช่าไม่แพง เข้าซอยไม่ลึก ใกล้ทางด่วนและถนนวงแหวน แถมสร้างอย่างมีคุณภาพ อยู่สบาย ไม่เป็นแบบโครงการสุขเอาเผากิน

แต่สิ่งแวดล้อมในซอย ปะปนกันระหว่างดีกับแย่ ถนนบางช่วงเรียบ บางช่วงเป็นหลุมเป็นบ่อ กับทั้งเป็นย่านชุมชนที่คละกันระหว่างมั่งมีกับยากจน

ชื่อเสียงจากการทำนายแผ่นดินไหวของมะแม แม้ล่วงเลยมาเกือบสองปีก็ยังมีคนจำได้ แต่นั่นไม่สำคัญเท่าความน่าเชื่อถือที่สื่อกันแบบปากต่อปาก หล่อนเป็นที่ปรึกษาพลังจิตในคราบน้ำกจิตวิทยาปริญาตรี แถมจบจากมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศ ฉะนั้น ถึงแม้จะอยู่ย่านชานเมือง ก็ยังคงมีความเป็นแม่เหล็กดึงดูดลูกค้าจากทางไกล ให้โทร.มาจองคิวล่วงหน้าหลายเดือนได้อยู่ดี

มะแมเพิ่งถอยแจ๊ซป้ายแดงมาไม่กี่อาทิตย์ ยังสนุกกับการได้ขับไปไหนมาไหนบ้าง และคืนนั้นก็นึกอยากกินข้าวเย็นนอกบ้าน จึงตั้งใจพาหิมไปที่ร้านข้าวต้มเจ้าประจำหน้าปากซอย

“พี่มะแมคะ หิมขอลาอะไรหน่อยได้ไหม”

เด็กสาวผมสั้นเอย่ยั้งแต่ก่อนออกรถ เพราะเห็นนายสาวกำลังสาละวนพิมพ์ข้อความทางมือถืออยู่

“ได้สิ ว่ามาเลย”

มะแมอนุญาตขณะสายตายังจับอยู่ที่หน้าจอจิว สองนิ้วโป้งยังพิมพ์ตอบข้อความทักทายของเพื่อนเก่าไม่หยุด

“หิมพยายามไม่โกรธ พยายามคิดดีกับยายหนูคนที่ตลาด แต่แกก็ไม่ค่อยจะพูดดีกับหิมเลย ไม่รู้หิมเคยไปทำอะไรให้แต่ชาติปางไหน ชื่อของจากแกที่ไร มีเรื่องให้แค้นใจแทบทุกที วันนี้จู่ๆแกก็ถามคะ ว่าหน้าตาจุ่มจิ้มแบบนี้ไม่ลองขายตัวบ้างหรือ”

หญิงสาวหัวเราะซ้ำคำพูดของเด็กในปกครอง

“หิมก็ดูไฉนนะ จะสร้างมิตรต้องคิดกันมากหน่อย แต่สร้างศัตรูนั้นง่ายนิดเดียว แคंपูตทุกคำที่คิดก็พอ”

“ใช่ค่ะ! แล้วหิมอยู่กับพี่มะแม ก็กลายเป็นศัตรูที่จ้องๆกับฝ่ายตรงข้ามไปเสียแล้ว จะด่าตบเหมือนเมื่อก่อนก็รู้สึกผิด อึดอัดจริงๆ ไม่ทราบจะตอบโต้อย่างไรดี”

“คราวหลังหิมก็ถามยายหนูนั่นสิว่า ตัวหิมนี้ขายได้เท่าไร”

“อู๊ย! ทำไมพี่มะแมจะให้หิมพูดอย่างนั้นล่ะคะ?”

มะแมกดปุ่มส่งข้อความสุดท้าย เก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าถือ ก่อนหันมามองหิมเต็มตา

“ก็ยายหนูแกอาจจะไม่ได้ตั้งใจดูถูกหิม แกพูดแบบนั้นเพราะอยู่ในโลกแบบนั้น เราก็ทำให้รู้เสียว่าเราอยู่คนละโลก โดยทำให้เข้าใจว่าค่าตัวของเราไม่ได้อยู่ที่ราคาเท่าไร แต่อยู่ที่เราขายไหม ถ้าเลือกจะไม่ขาย ต่อให้แสนหนึ่งก็ซื้อศักดิ์ศรีของหิมไม่ได้แม้แต่ครั้งเดียว!”

หากเป็นเมื่อสองปีก่อนหิมอาจสวนทันทีด้วยความซุกซนคะนองปากว่า “ตอนหิวๆให้ทอดมันถุงหนึ่งก็ขายแล้วละ คักดีศรี” แต่นาทีนี้รู้สึกตัวเองกลายเป็นอีกคน มีค่า รู้คิด รักเกียรติ และไม่คิดแม้จะพูดเล่นเรื่องขายศักดิ์ศรีความเป็นลูกผู้หญิง

“แกบอกเหมือนกันค่ะว่าอย่างหิมนี้ถ้าแต่งหน้าแต่งตัวดีๆ มีสิทธิ์ได้ครั้งละเป็นพัน ทำท่าเหมือนจะเป็นแม่เล่า หรือเป็นนายหน้าให้แม่เล่านั่นแหละ”

มะแมเอื้อมมือลูบศีรษะเด็กสาวอย่างอ่อนโยน

“เรื่องผ่านไปแล้ว อย่างหุดหิดขมวดคิ้วนี้หน้าเลย ยายหนูอาจนอนตีพุงทำอะไรอยู่ที่บ้านแก ไม่ได้มาพูดอะไรกับหิมตอนนี้เสียหน่อย แกอยู่ส่วนของแก เราอยู่ส่วนของเรา อภัยแกตอนนี้ เราก็สบายตอนนี้ละ”

ปลอบเสร็จก็สับเกียร์เหยียบคันเร่งออกรถ หิมฟังแล้วหัวเราะถอนใจ

“พี่มะแมชอบสอนให้หิมอภัย อภัย บางทีหิมก็คิดไม่ออกจริงๆ นะคะว่าอภัยแล้วจะได้อะไร มีแต่เสียเปรียบชาวบ้านวันยังค่ำ ปล่อยให้เขาทำข้างเดียว”

“ตอนนี้ก็อึดอัดมากไหม?”

“อึดอัดสิคะ”

“แล้วร้อนรุ่มกลัวใจแค่ไหน?”

“มากเลยคะ ยิ่งคิดยิ่งอยากด่าคนแก่ เดี่ยวพรุ่งนี้อาจอดใจไม่ไหว”

“พี่รู้สึกนะ ตอนนี้เหมือนหิมโดนขังอยู่ในเตาอบ ทั้งอึดอัด ทั้งร้อน”

ขณะพูด มะแมสร้างมโนนึกขึ้นภาพหนึ่ง เห็นเหมือนคนข้างตัวนั่งอยู่ในห้องขังอุณหภูมิสูงจัด เป็นการขยายภาวะความจริงที่กำลังเกิดขึ้น และเหนียวนาให้เด็กสาวรู้สึกตามได้อย่างแจ่มชัด

“ก็จริงนะคะ”

“นั่นแหละ! ฉะนั้นนะ อย่าถามว่าอภัยแล้วจะได้อะไรมา ให้ถามว่าอภัยแล้วเป็นอิสระจากคุณหรืออื่นๆจะเอาไหม?”

หิมเบิกตานิดหนึ่ง ความร้อนในอกหายวูบ คิดยกโทษให้ยายหนูหมดใจได้อย่างน่าอัศจรรย์!

มะแมรู้สึกถึงความสงบระงับนั้น จึงเอ่ยสืบมา

“อันนี้เหมือนคาถานะ ต้องท่องบ่อยๆ ไม่งั้นลืม ท่องไว้... เอาไหม อภัยแล้วหายร้อน”

หิมมองนิ่งไปข้างหน้าครู่หนึ่ง ก่อนรับคำสั่งเสียงแผ่ว

“ค่ะ...”

ขณะนั้นเอง รถกระบะสองตอนคันหนึ่งขับสวนมา โดยเปิดไฟสูงไม่หรีให้ตามมารยาทของการวิ่งสวนกันบนถนนสองเลน แคมคนขับยังหลบหลุมบ่อ เบี่ยงหัวรถกินเลนคล้ายจะเข้ามาชนหลอน ยังผลให้หญิงสาวกระตุกวูบ หักหลบซ้ายทันควัน ต่างฝ่ายต่างผ่านไปได้อย่างเฉียดฉิว แน่นนอนรถใหญ่ยอมเฉยๆ แต่รถเล็กถึงขั้นใจหายใจคว่ำที่เกือบต้องพุ่งหลาวลงข้างทาง

มะแมย่นคิ้วน้อยๆ สัมผัสถึงความกว้างแบบนักเลงโตเจ้าถนน
ของคนขับ การหลบลมแบบไม่สนใจว่าจะก่ออันตรายให้รถสวนหรือ
ไม่นั้น นับว่าเห็นแก่ตัว ส่อความกักขะ ก้าวร้าว ไม่เกรงใจใคร หญิง
สาวจึงอดโมโหไม่ได้

แต่ด้วยความที่เพิ่งสอนเด็กมาหยกๆ มะแมจึงยิ้มผิดๆอย่างตลก
ตัวเอง ความจริงหล่อนมีเรื่องให้น่าโกรธมากมายในระหว่างวัน เพราะ
ลูกค้าแต่ละคนมาพร้อมกับปัญหาและอาการจะเอาให้ได้ใจ แต่
อาจจะเพราะหล่อนอาศัยลูกค้าเป็นเครื่องฝึกใจมานาน จึงมีกำแพงของ
ความใจเย็นไว้ตั้งรับ เลยเหมือนวางความโกรธได้แล้ว ไม่โกรธมานาน
แล้ว

ต่อเมื่อลดการ์ดลง และต้องเผชิญกับเหตุการณ์รูกล้ำสวัสดิภาพ
กันทำนี่ จึงเป็นโอกาสดีที่ได้เห็นว่ายังโกรธได้ และที่ดียิ่งที่สุดคือเห็นว่า
โกรธแล้วหายเร็วเพียงใด เพียงเมื่อรู้สึกถึงความร้อนในใบหน้า โทสะก็
ลดอุณหภูมิลงให้รู้สึกได้เกือบจะในทันทีเช่นกัน

เหลือบมองทางกระจกหลัง เห็นไฟท้ายรถกระบะค่อยๆห่างไป
แล้วโดยไม่รู้เห็อะไรได้ มะแมก็สัมผัสได้ถึงความร้ายกาจของคนขับ มัน
ช่างหยาบซ้าสามานย์ผิดมนุษย์นัก

หญิงสาวหุบยิ้มทันใด กะพริบตาถี่ๆ สำนวจจนแน่ใจว่าการตัดสินใจ
ตัดหัวให้คนอื่นในคราวนี้ มิใช่เพราะปณเป็อนอยู่ด้วยโทสะจากเรื่องสวน
ตัว แน่ใจว่าใจหล่อนมีสติเยือกเย็นแล้ว กับทั้งเกิดภาวะจิตสัมผัสเต็ม
กำลัง ไม่ต่างจากขณะนั่งอยู่ในเวลาทำงานระหว่างวันด้วย

โทสะแบบนั้นมันโทสะของโจรชัดๆ โทสะที่พร้อมจะทำร้าย โทสะ
ที่พร้อมจะฆ่าแกงสุจริตชนได้โดยไม่มี ความละอายแม้แต่นิดเดียว คุณ
พระช่วย! หล่อนเพิ่งขับรถสวนกับอาชญากรที่กำลังจะเดินทางไปก่อ
เรื่องโหดเหี้ยมหรือนี้?

มะแมใจเต้น ถึงกับต้องชะลอรถจอดแอบข้างทาง

“มีอะไรหรือคะพี่?”

หยิมถามอย่างเป็นห่วง นึกว่าหล่อนไม่สบายกะทันหัน

“เปล่า...”

ปากตอบ แต่นัยน์ตาดำคุ่มงก็ตวัดไปหากกระจกมองหลังอีกครั้ง
คราวนี้สัมผัสชัดว่ารถกระบะคันนั้นหุ้มห่อไปด้วยความมุ่งร้ายหมาย
ชีวิต และความรับรู้ต่อมาคือเหยื่อแห่งความคิดมุ่งร้าย ก็ถูกคุมตัวมาใน
รถนั่นเอง ที่ทราบก็เพราะสัมผัสถึงความอึดอั้นทางปาก ความขยับไม่
ได้ของมือไม้ ซึ่งคงหมายถึงการถูกมัดปาก มัดมือมัดเท้าแน่นหนา

นอกจากนั้นยังปณเป็อนด้วยกระแสความกลัว รำร้องเรียกหา
อิสรภาพด้วยความสิ้นหวัง ซึ่งก็คงเพราะเดาชะตาในอนาคตอันใกล้ของ
ตนได้ถูกว่าจะลงเอยเช่นไร

ความรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงของเหยื่อในรถที่กระทบใจมะแม
ค่อยปรากฏรายละเอียดความเป็นเขาในระลอกต่อมา เขารักความเป็น
ธรรม เขาเสียสละความสุขและความปลอดภัยส่วนตัวเพื่อส่วนรวม
และเขาก็ทำใจไว้ล่วงหน้าแล้วว่าวันนี้อาจต้องมาถึง

น้ำใจเสียสละรูปนั้น ไม่น่าเป็นอื่นนอกจากน้ำใจของผู้พิทักษ์
สันติราษฎร์แท้ๆคนหนึ่ง!

มะแมได้ข้อสรุปกับตนเองอย่างรวดเร็ว ตำรวจดีๆกำลังจะถูก
เชือดภายในไม่กี่นาทีข้างหน้า ความสงสารโถมจับหัวใจรุนแรง เขาทำ
เพื่อประชาชน รู้ทั้งรู้ว่าถ้าตัวเองเข้าตาจน จะไม่มีประชาชนคนไหน
เหลียวแล...

หากเปรียบรสของจิตสัมผัสเหมือนน้ำผลไม้ คราวนี้ก็เข้มข้นจัด
เหมือนน้ำมะนาวที่ปราศจากน้ำเชื่อม ปราศจากน้ำจืดช่วยเจือจาง จึง
เปรี้ยวจัดขึ้นสมอง ปรากฏความขมแหลมคมทิ่มแทงสำนึกให้มะแมรีบ
ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งทันที ก่อนจะทันคิดถึงผลที่ตามมาด้วยซ้ำ!

“เฮ้ย! พี่โต แจ๊ซคันนั้นมันกลับรถตามเรามาอะ!”

ชายหน้าเสียมผู้ทำหน้าที่สารภีส่งเสียงเป็นสัญญาณเตือนภัย หลัง
จากเห็นทางกระจกมองหลังว่ารถที่เพิ่งสวนกันยูเทิร์นตามมาอย่างผิด
ปกติ ด้วยความที่ถนนว่างโล่งและเป็นทางตรง เขาจึงเห็นทุกสิ่งถนัด
จากระยะไกล

“ฮือ! แน่ใจหรืออะ?” คนนั่งข้างขวามัดคิ้วแบบสงสัยว่าคนขับตื่น

ตุมไปเองหรือเปล่า “เมื่อก็กูเห็นมึงขับหลบหลุมเกือบขวิดมันตักทางนะ มันโมโหแล้วจะตามมาเอาเรื่องมึง?”

“ฉันสังหรณ์ว่าไม่ใช่ละ ความรู้สึกอย่างกับแมงเป็นตำรวจ”

โตไม่หันกลับไปมองหลัง สีหน้าผ่อนคลายลงด้วยความเชื่อว่าลูกน้องคิดมากไปเอง พออุ้มตำรวจ เลยนึกว่าเพื่อนตำรวจจะมาช่วย

“ตอนนี้ทั้งตัวมันเหลือแต่กางเกงลิงตัวเดียว แล้วมึงก็ทิ้งมือถือน้ำมันไปแล้ว จะหาสัญญาณตามตัวได้จากไหนอีก?” แต่เพื่อความไม่ประมาท ระหว่างพูดโตก็กดเบอรรี่มือถือน้ำมันที่วิ่งไปด้วย “ไอฮั่น! กูกำลังจะไปถึงนะ ภายในนาที่สองนาที่นี้แหละ แต่ไอแบ็กสงสัยว่ามีคนตามหลังเรามา เป็นรถแจ๊ซ มึงพาคนออกมาชุมนุมที่หน้าปากซอยให้ที ถ้ามีเค้าว่าจะใช้พรรคพวกมันจริงก็หาทางลากมาด้วย”

พอสั่งการแล้วโตก็รู้สึกแปลกๆขึ้นมาเอง ก่อนกดปุ่มวางสายจึงกำขยับเสียงเครียด

“อย่าเสือกทำโง่งฉ่างละ หาจังหวะให้ดีๆหน่อย!”

ลึกลับเข้ามาในซอย ไฟยังคงสว่าง ข้างทางมีทั้งหมู่บ้าน ตลอดจนโรงงานต่างๆเรียงราย มีไซ้เขตรกร้าง รถวิ่งผ่านมาผ่านไปเป็นระยะ มะแมจึงคิดว่าการที่รถคันหนึ่งจะวิ่งตามรถอีกคันมา ไม่น่าเป็นเรื่องผิดปกติแต่อย่างใด

และสำหรับหิม เมื่อเจ้านายอยากทำอะไรก็ต้องปล่อยให้ทำ หาใช้วิสัยที่ป่าวจะขอต้าน แต่บรรยาการยามนั้นดูอึมครึมผิดสังเกต ขอบกล กระทั่งหิมอดตามด้วยความหวาดแปลกๆไม่ได้

“พี่มะแมตามเขามาทำไมคะ คนรู้จักหรือ?”

มะแมไม่ยอมให้เด็กสาวตื่นกลัว ขณะเดียวกันก็ไม่อยากโกหก จึงเสียงว่า

“ขออภัยให้แน่ใจหน่อยก็แล้วกัน พี่อาจคิดไปเองก็ได้”

ก่อนทะลุออกถนนลาซาล รถกระบะที่วิ่งนำหน้าก็เลี้ยวขวาเข้ากิ่งซอยแยก ซึ่งเห็นได้จากระยะใกล้ที่สุดกิ่งซอยประมาณ ๕๐ เมตรมีบ้านเดี่ยวอยู่เพียงหลังเดียวบนที่ดินรกร้างรอบด้าน

มะแมซึ่งขับตามมาไกลๆ เห็นเช่นนั้นก็ชะลอลงจอดห่างประมาณหนึ่งเสาไฟฟ้า เมื่อรถกระบะหายเข้าไปในรั้วบ้าน หล่อนก็ไม่สามารถเห็นสิ่งใดด้วยตาเปล่าได้อีก อย่างมากก็ใช้สัมผัสพิเศษ ล่วงรู้ว่ามีการลากถูถูถู มีการขยับขึ้น มีความวุ่นวาย และมีการจับเนื้อจับตัวตามมา

สาวพลังจิตกุมพวงมาลัยแม้มปากแน่น มาถึงที่แล้วเอาไงต่อ?

ถามตัวเองง่ายๆ ถ้าเห็นคนกำลังจะจมน้ำต่อหน้าต่อตา จะช่วยไหม แนนอนตอบได้ทันทีว่าต้องช่วย แต่ถ้าเห็นคนกำลังจะถูกกระทำทารุณด้วยสัมผัสทางจิตละ ให้ทำอย่างไรถึงจะไม่ต้องรู้สึกผิดไปจนวันตาย?

จับพลัน มะแมก็นึกถึงคำเตือนในจดหมายลึกลับ ราวกับแว่วเสียงตัวจริงมาเองเลยทีเดียว

ถ้าอยู่กับเรื่องของตำรวจ ระวังจะตกอยู่ในอันตราย!

ชนลูกเป็นระลอก ใจหนึ่งอยากเอาตัวรอด หล่อนกับเด็กลูกจ้างเป็นแค่ผู้หญิงไร้พิษสง และไม่ใช้หนูในนิทานที่กัดบ่วงแร้วนายพรานให้ราชสีห์หลุดรอดได้ไหว ทำไมจะต้องฝืนเล่นบทพระเอก เพียงเพื่อพบผลสุดท้ายว่าช่วยอะไรตำรวจเคราะห์ร้ายไม่ได้ยุติ?

เปลี่ยนจากแม้มปากเป็นกัดปาก นาที่ที่สมองเกือบสั่งทำให้เหยียบคันเร่ง หัวใจก็ตะโกนห้ามไว้ ในตัวมนุษย์มีแรงดันแบบหนึ่งที่ทำให้ทนไม่ได้ กับการปล่อยคนดีๆให้ตกตายไปเฉยๆ และแรงดันชนิดนั้นเอง ที่ไม่ยอมให้มะแมเอาแต่นั่งนิ่ง

คิดอะไรไม่ออกเกือบครึ่งนาที่ คล้ายในหัวอึ้งอลด้วยเสียงทะเลาะระหว่างคนสองคน แต่แล้วก็ทำตาโตอย่างนี้กออก ปีก่อนหล่อนเคยมีลูกค้าคนหนึ่งเป็นสาววัดร สน. บางนา เขากับภรรยาพากันมาหาหล่อน และกลับไปด้วยความประทับใจ โดยได้ทิ้งเบอร์ไว้ บอกว่าถ้ามีปัญหาติดต้นก่อนคืนแค่นั้นให้โทร.เรียกได้ไม่ต้องเกรงใจ เขาจะมาช่วยจัดการด้วยตนเอง

แนนนอน ผู้หญิงตัวคนเดียวที่มีเด็กสาวลูกจ้างเป็นเพื่อน ย่อมต้องเก็บเบอร์นายตำรวจคนนั้นเข้ามือนถือไว้เป็นหลักประกันความอุ่นใจ ซึ่ง

ยามนี้แม่ก็นึกขอบคุณตัวเองเมื่อปีกลายยิ่ง กับทั้งภาวนาให้สารวัตรคนนั้นยังไม่ย้ายไปไหน และสะดวกพอจะรับโทรศัพท์ที่หล่อนเดี๋ยวนี้ด้วยเถิด

เพียงพึมพำในช่องค้นหาว่า ‘สาร’ หน้าจอก็แสดงผลบรรทัดแรกของบัญชีรายนามเป็น ‘สารวัตรกฤษฎา’ ทันทิ ชื่อมันดูสุกสว่างเกินจริงจนก่อความสุขล้นอก เชื่อมันว่านี่คือการทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว ส่วนผลออกมาสำเร็จหรือล้มเหลว ก็พ้นจากความรับผิดชอบของหล่อนอย่างสิ้นเชิง

“ฮัลโหล”

เสียงหัวใหญ่ดังมาแบบคนอารมณ์ดี

“สารวัตรคะ จำแม่ได้ไหม ที่สารวัตรเคย...”

“อ้อ! น้องมะแมเหอ จำได้ๆ!” เสียงของคนรับร่ำเรงยิ่ง “เป็นไงมั้ง นี่พีแนะนำเพื่อนไปหลายคนแล้วนะ”

“ขอบพระคุณค่ะพี่... เอ่อ...”

ปลายเสียงของมะแมแผ่วหายไป ในลำคอ ได้ยินเสียงเคาะกระจกก๊อกๆ และเมื่อเหลือบตาดู ก็พบชายฉกรรจ์ ๓ คน ซึ่งโผล่มาจากไหนไม่ทราบ ล้อมรถหล่อนไว้ในขณะนี้

หยมร้อง “อู๊ย!” ออกมาดังๆ ห่อตัวเหลือบซ้ายแลขวาด้วยความตกใจ มะแมเองก็ตระหนกภูงงงัน สมองถึงกับไม่สั่งการใดๆไปชั่วขณะ

“น้องมะแม มีอะไรหรือเปล่า?”

เสียงของผู้กองร้องถามมาอย่างสำเนียงถึงความผิดปกติ แต่ไม่ทันตอบอะไร คนเคาะเรียกเบาๆเมื่อครู่ก็เปลี่ยนเป็นตบกระจกปังๆ ส่งพลังกระแทกคุกคาม แขนขวาของมะแมถึงกับกระตุกขึ้นป้องศีรษะและเอี้ยวหลบในอาการสะดุ้ง มือซ้ายปล่อยโทรศัพท์ร่วงหล่นลงตกโดยไม่รู้ตัว

“ขอคุยด้วยหน่อยสิ!”

เสียงดังฟังชัดนั้นทะลุผ่านกระจกเข้ามา มะแมละล้าละลัง ความรู้สึกคืออยากเข้าเกียร์เหยียบคันเร่งหนีออกไปให้เร็วที่สุด จะไม่ยุ่งเกี่ยว

อะไรด้วยแล้ว แต่ความกลัวอีกชนิดก็แล่นขึ้นมายับยั้งไว้ หล่อนอาจถูกยิงจากข้างหลัง แทนที่จะไม่โดนอะไรเลยถ้ายอมพูดดีๆเสียแต่แรก

ไม่รู้ทำไปได้อย่างไร แต่ก็พบว่ากระจกไฟฟ้าลดระดับลงด้วยมือหล่อนเอง เปิดรับความชันหนักของอากาศภายนอกเข้ามาเต็มๆ หน้าตาถมึงทึงนั้นเอาเรื่องแน่ๆถ้าหล่อนซ้ากว่านี้

“มีอะไรหรือคะ?”

ยิ่งดีที่แก้วเสียงยังใสพริ้ง ซึ่งยินเสียงตนเองเช่นนั้นเลยทำให้มะแมใจชื้น พอจะยิ้มแบบใจดีสู้เสือไหว

“เมื่อกี้คุยกับใคร? ส่งโทรศัพท์มานี้!”

มะแมตัวแข็ง หดกำลังใจสู้เสื่อทันที บอกตนเองว่าหล่อนพลาดถูกจับได้ และจะต้องรับโทษหนัก กลืนน้ำลายด้วยความรู้สึกอยากร้องไห้ ค่อยๆเลื่อนมือไปกดปุ่มตัดสัญญาณโทรศัพท์บนหน้าตักทิ้ง แต่อึดเอื้อนไม่ยอมส่งของเข้ามือโจรหน้าเหลี่ยมตามคำสั่ง

“จะให้ใช้กำลังหรือเปล่า? นี่พูดดีๆแล้วนะ”

หญิงสาวหายใจไม่ทั่วท้อง สบตาฝ่ายคุกคามขวัญด้วยใจเด่นระทิก สีหน้าซีดเขียวอย่างน่าสงสาร รู้ทั้งรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หล่อนก็จำต้องยื่นมือถือส่งให้หมอนั่นจนได้

นักเลงโตผู้ตั้งท่าเหมือนแมงดาเรียงแกผู้หญิง กระซอกโทรศัพท์มาได้ก็กดดูหมายเลขล่าสุดทันที พอเห็นชื่อ ‘สารวัตรกฤษฎา’ เท่านั้นก็พยักยิ้ม โนม์ร่างสูงลงมาเกาะขอบประตูมองมะแมด้วยแววประกาศชัยประมาณว่าเสร็จฉันทละ เธอเป็นนักโทษของฉันแล้ว

ขณะนั้นสัญญาณโทรศัพท์ดังขึ้น นักเลงกล่อมใหญ่เหลือบดูเห็นเป็นชื่อนายตำรวจกฤษฎาโทร.กลับมา ก็กดปุ่มออฟคั้งเพื่อปิดเครื่องหนี แล้วสั่งว่า

“เปิดประตูหลังให้พี่เข้าไปนั่งหน่อยสิ”

“พี่มะแม! อย่าเปิดนะคะ!”

หยมหวีดร้องเสียงหลง

“ลองร้องแสบแก้วหูอีกทีนะมึง...”

เสียงนั้นเหยียบเย็นพอจะสะกดให้สองสาวยุติอาการแข็งขึ้นหรือ

คิดปฏิเสธใดๆ และเมื่อมะแมสำเนียงถึงความคิดอำมหิตบางอย่างในหัวของอีกฝ่ายขึ้นมาได้ ก็รีบละล้าละลักบอก

“เปิดเตี๋ยวนี้แล้วค่ะ!”

นักโทษสาวถูกจอบปฏิบัติตามที่พูด หล่อนต้องหันรีหันขวาง คั่นหาอยู่ชั่วอึดใจว่าปุ่มเปิดลิ้อคตอนหลังอยู่ตรงไหน เนื่องจากยังไม่คุ้น รถใหม่ขึ้นใจ แถมกำลังอยู่ในภาวะไม่ปกติเข้าให้อีก

คนเป็นลูกพี่ใหญ่ในที่นั้นหันมาสั่งลูกน้อง

“ปอง! มึงเอารถกลับ ส่วนไอ้ตุ้ยมากับกู”

“แล้วพี่ฉันจะไปไหนล่ะ?”

ปองถาม และฉันก็ตอบพลางเปิดประตูแจ๊ชตอนหลัง

“ริงแปด! เตี๋ยวกูโทร.บอกพี่โตให้ย้ายที่ตามไปเอง งานนี้ไม่ธรรมดาแล้ว แมงหาพวกเราเจอได้ยังไงก็ไมรู้ คงต้องรัดกันหน่อยล่ะ แต่ทำทางไม่ยากหรอก!”

ปองพยักหน้าและเดินแยกไปขึ้นรถกระบะมิตซูบิชิ ซึ่งตนขับสวนทางมาจอดต่อท้ายแจ๊ชโดยมะแมไม่ทันสังเกต เนื่องจากเมื่อครู่กำลังว่าวุ่น กดโทรศัพท์เรียกหาตำรวจอยู่

ฉันกับตุ้ยขึ้นรถโดยเจ้าของไม่ได้เชื่อเชิญ กับทั้งไม่เต็มใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อนั่งได้ก็บอกราวกับสั่งแท็กซี่

“ขับตรงไปเลยน้องสาว ถึงลาซาลแล้วเลี้ยวขวาวนะจ๊ะ”

เขาพูดปกติ ไม่ได้กระซอกโงกฮาๆ ขู่วิวแต่อย่างใด แต่มะแมฟังเป็นคำสั่งบังคับให้ทำเรื่องฝืนใจที่สุดในชีวิต ส่วนหิมมิ่งตัวเกร็งนี้ถ้าปวดฉี่กว่านี้อีกนิดเตี๋ยวคงปัสสาวะรดแน่ๆ อดรันทนไม่ได้กับประสบการณ์ชวนขึ้นขึ้นสมองหนักเข้า ก็หันมาร้องถามเสียงกระเส่า

“พวกพี่เข้าใจผิดหรือเปล่า หนูกับเจ้านายจะออกมากินข้าวเย็นกันเฉยๆนะ”

ฉันเอาปืนสั้นมาจากไหนไม่รู้ รู้แต่หวดด้ามปืนใส่ศีรษะหิมมิ่งโปกใหญ่

“โอ๊ย!”

หิมมิ่งร้องสุดเสียงเหมือนถูกยิง ยกสองมือกุมขมับแน่น มีนง

เกือบสลบล้มคอพับ ฮันฮัมมปากนิตๆด้วยความสะใจ

“อันนี้เขาเรียกด้ามปืน แต่เตี๋ยวจะแนะนำให้รู้จักลูกปืนถ้าไม่เช็ด” แล้วฮันก็ส่งมะแมเสียงเฉียบ “ออกรถได้แล้ว!”

หญิงสาวใช้มือข่มเหง้อลับเกียรติแล้วตะเท้าลงที่คันเร่ง ด้วยความรู้สึกคล้ายกำลังเดินทางไปสู่นรก หล่อนกำลังอยู่ในมือโจรที่กล้าดบตีผู้หญิง คงไม่ฉลาดนักถ้าจะทำอะไรเป็นการยั่วยุโทสะ

“คิดเสียว่าจ่อหลังเตรียมฉกน้องอยู่นะจ๊ะ ขับไปตามคำสั่ง ทำตัวนิ่งๆ อย่าตุกติก แล้วในที่สดงูก็จะคลานหายไป เคยดูหนังไซ้ไหม?”

ตุ้ยซึ่งนั่งเบาะซ้าย มองเลี้ยวหน้ามะแมจากมุมทะแยงแล้วอยากมีส่วนร่วม ด้วยการแก้งพุดกระซิบกระซาบแบบจงใจให้คนนั่งตอนหน้าได้ยิน

“หน้าดาวอนถูกข่มขืนจริงๆวะพี่”

“คนไหน?”

ฮันถามดังๆ ไม่ทำเป็นกระซิบตาม

“ทั้งสองคนแน่ะ!”

ตุ้ยตอบดังๆบ้าง แล้วสองทุรชนคนบาปก็หัวเราะแบบเถื่อนๆ เป็นการเขย่าขวัญเหยื่อในมือซ้ำ และนั่นก็ถึงกับทำให้เหยื่อสาวทั้งสองเงียบกริบ

“พวกพี่ไม่ทำอะไรน้องหรอก” ฮันเอ่ยเอื่อยๆเมื่อรู้สึกได้ว่าสองชีวิตข้างหน้าตนกำลังเครียดกันสุดขีด “แต่น้องต้องให้ความร่วมมือกับพวกพี่ดีๆ อย่าไว้วางใจ อย่าต่อแผล อย่าคิดหาทางตามพวกมาช่วย ไม่งั้นจะพบว่าพวกเราชอบซ้อมก่อนเรียงคิวแก้มโห แทนที่จะกักขังหน่วงเหนี่ยวไว้ในฮาเริ่มสาวทกันเฉยๆ”

ตุ้ยหัวเราะชอบใจกับส่าบัดสำนวนของลูกพี่ ขณะที่คนตกเป็นเบี้ยล่างไม่มีทางฆ่าได้ออกกับภาพเลวร้ายที่ดูกวาดไว้นั้น

คนถือไฟเหนือริบโทรศัพท์หิมมิ่งอีกคน และระหว่างทางเมื่อฮันเห็นจิ้งหะเหมาะ เจอคุน้ำก็ลดกระจกขว่างอุปกรณ์สื่อสารทั้งของมะแมและหิมมิ่ง ทั้งเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม ถ้าคิดว่าเป็นสายตำรวจ โอกาสโดนติดตามตัวผ่านอุปกรณ์ที่ติดตั้งไว้ในมือถือก็มีอยู่สูง

มะแมถูกสั่งให้ขับไปสู่ทางพิเศษสายบางพลี-สุขสวัสดิ์ เวลาผ่านไป ได้ยินเสียงหิมแอบร้องให้กระซิกๆแล้ว ใจหนึ่งหญิงสาวก็อยากส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือจากผู้คนข้างทาง หรือไม่ก็ลองขับรถพุ่งชนสิ่งกีดขวางอะไรสักอย่าง รถมีแอร์แบค อย่างมากก็เจ็บตัวทุลักทุเลกันหน่อย เตี้ยคงได้คนมาช่วยเอง

แต่จนแล้วจนรอดก็ได้แต่ขับรถตัวที่อ ไม่กล้าลงมือทำอะไร เพราะจิตใจยังไม่อยู่กับเนื้อกับตัวดี คิดอะไรไปสารพัดโดยไม่แน่ใจว่าผลของการทำตามความคิดจะออกหัวออกก้อยทำไหนด

อันติดต่อทางโทรศัพท์กับพรรคพวก วางจากคนหนึ่งต่อสายถึงอีกคน ยังคุยไม่จบก็สลับไปคุยสายอื่นอีก มะแมพยายามเงี่ยหูฟังแต่ไม่ค่อยรู้เรื่อง ได้ยินคำสำคัญ เช่น รังแปด เจ้านายอยู่ไหน ตำรวจคายความลับหรือยัง นิ่งนี้สวยไม่เหมือนพวกตำรวจเลยจริงๆพิบเภาเถอะ

ยิ่งห่างออกมา เส้นทางยามราตรียิ่งโล่งขึ้น ต้องชะลอรถหรือหลีกเลี่ยงรถน้อยลง ความคิดโง่ๆที่เรียงขบวนผ่านมาในหัวก็เริ่มซาลงตามกัน และพอคิวความคิดโง่ๆหมดไป ความคิดฉลาดๆก็เริ่มทยอยตัวกลับมาแทน

อันดับแรกคือตระหนักว่าสถานการณ์ถึงเล็ดถึงเนื้อครั้งนี้จะไม่ผ่านไปได้ง่ายๆ ไม่ใช่แค่ร้องโหวกเหวกแล้วจบ กับทั้งจะไม่มีปาฏิหาริย์ใดจากนอกรถมาช่วยแน่ๆ

ลากลมหายใจยาว เมื่อรู้สึกถึงความละเอียดประณีต มะแมก็ทราบวาสติกลับมาเต็มร้อยแล้ว จึงใช้ความคิด กับทั้งเริ่มเชื่อความคิดสถานการณ์ร้ายแรงขนาดนี้ มองแล้วเห็นแต่ปาฏิหาริย์แห่งความใจเย็นของตนเองเท่านั้น ที่จะมากอบกู้สถานการณ์ ผ่อนหนักเป็นเบา หรือเปลี่ยนร้ายเป็นดีได้

ชีวิตคนแย่ๆหล่อนยังช่วยพลิกมาแล้วมากมายหลายครั้ง ก็แล้วชะตาแย่ๆของตนเองครั้งเดียว ทำไมจะไม่ลองพลิกดูให้รู้กันเล่า?

เมื่อรถมุ่งไปตามป้ายสู่สมุทรสงคราม อันก็เลิกคุยโทรศัพท์ แล้วหันมาเปิดฉากสัมภาษณ์ ‘สายตำรวจคนสวย’ แทน

“เอ่อ... น้องชื่ออะไรครับ?”

ทำเสียงหล่อเหมือนพระเอกหนังรุ่นที่นิยมเสียงพากย์สุดกลมกล่อม

“มะแมค่ะ”

หญิงสาวตอบสั้น สุภาพ และฟังเป็นปกติ

“น้องตามเรามาถูกได้ยังไงครับนี่ มีเครื่องมือสื่อสารในตัวคุณ ตำรวจวิจัย ที่พวกเราหาไม่พบหรืออย่างไร?”

“มะแมไม่รู้จักคุณตำรวจวิจัย แล้วก็ไม่รู้จักเครื่องมือติดตามตัวด้วย มะแมเป็นชาวบ้านธรรมดา ขับสวนกับกระบะคันนั้นแล้วเห็นคนถูกมัดมือมัดเท้าบนที่นั่งตอนหลัง ก็คิดเรียกคนรู้จักที่เป็นตำรวจมาช่วยเท่านั้น”

เล่าตรงไปตรงมา ไม่โกหกแม้แต่คำเดียว แต่ก็มีผลให้อันขมวดคิ้ว เสียงหล่อหายไป เสียงเคียดมาแทน

“รถมันติดฟิล์มดำปี๋ แถมไอ้ตำรวจก็โดนมัดนอนอยู่ จะไปเห็นได้ยังไง?”

“ไม่ได้เห็นด้วยตา”

มะแมได้ตอบราบเรียบคงเส้นคงวา เกือบขยายความต่อเนื่อง แต่คิดว่าให้อีกฝ่ายสงสัยและถามเองดีกว่า ซึ่งทางนั้นก็สงสัยและเค้นถามจริงๆ

“ไม่ได้เห็นด้วยตาแล้วเห็นด้วยอะไร?”

“สงสัยเห็นด้วยนม”

ลูกน้องซีเล่นสอดเบาๆอย่างนี้สนุกสนาน อันสะดุดก็ก ที่แรกเปลือหัวเราะพริตเดียว แต่แล้วพอจินตนาการตามก็ลากยาว แยกยิ้มกว้างหัวเราะพุงกระเพื่อมเป็นนานสองนานกว่าจะยุติได้

“ไอ้เปรต! ภูกำลังชักผู้ต้องหาเป็นงานเป็นการ เสือกชักใบให้เรือเสีย มือไม่พายยังเอาเท้ามาแยงตุตทุเล่นอีก” แต่แล้วก็เล่นเสียเองด้วยการทำเป็นกระซิบกระซาบ “ว่าแต่หน้าตาแบบนี้มีง้วนมสวยไหม?”

ไอ้เปรตหัวเราะก๊าก

“ไม่สวยให้ถีบ! อาจจะมีสวยกว่านมน้องเมียพี่อีก!”

“อ้าว! ทำไมไม่ลามปามถึงน้องเมียกู... แต่เออ! คิดๆดูก็น่าจะจริง

ของมิ่ง”

คนพาลสองคนคุยกันได้ออกรสแบบเห็นภาพแจ่มแจ๋ว แล้วก็แข่งกันหัวเราะกระหึ่ม ส่วนคนฟังแล้วขำไม่ออกคือหญิงสาวผู้ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ในทางมีดีมีร้าย แต่ด้วยความที่ตั้งหลักได้แล้ว มะแมจึงวางเฉย ควบคุมแม้อาการหน้าแดงให้กลับสู่สภาพปกติโดยเร็ว ตลอดจนทำให้ว่านานที่นี้คงหวังการให้เกียรติจากใครไม่ได้ ต้องทำหูทวนลมเสีย

ฮันเอียงคอมองมะแมด้วยหางตา อาการนิ่งๆแบบแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินนั้น ยิ่งทำให้เขาซักระวาง เพราะเหมือนคนผ่านการฝึกฝน สถานการณ์ฉุกเฉินหน้าสีหน้าขวานมาอย่างดี

“เอาล่ะ! เรามาคุยกันต่อนะครับคุณน้องมะแม ตอนนี้อย่างไรดีแล้วก็อย่าทำให้มันเสียอีกล่ะ” ตอบมาตรงๆว่าคุณน้องมะแมรู้ได้อย่างไรว่าไอ้เจ้าวิชัยตัวแสบมันอยู่ในรถพวกเรา”

“มะแมรู้สึก”

ฮันซักหน้าตั้งขึ้นมาอีกรอบ

“พี่ก็รู้สึก! รู้สึกว่าคุณน้องมะแมกวนโมโหพี่อยู่ และพี่ก็ซักระงอแล้วด้วย!”

“มะแมรู้สึกจริงๆค่ะ เหมือนกับที่รู้สึกว่าพี่ฮันอยู่ข้างหลังมะแม กำลังถลึงตาแยกเขี้ยวใส่มะแมอยู่ โดยที่มะแมไม่จำเป็นต้องหันกลับไปดู”

ฮันกับตู่ยหันมองสบตากันในเงาสลัวด้วยอารมณ์ทะแม่ง

“นี่จะให้พี่เชื่อว่าน้องมีอภินิหารหรือ?”

“พี่ฮันจะเรียกมันว่าอภินิหารหรืออย่างไรก็ตามใจ สำหรับมะแมมันคือผลของการฝึกฝน แล้วก็ทำเป็นอาชีพอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน”

ตู่ยแทรกด้วยความหมั่นไส้

“อาชีพอะไร? ก็สายให้ตำรวจนะสิ! แม่คุณเอ๊ย! เห็นหน้าที่แรกนึกว่าเป็นดาราชะอีก”

“เปล่า!” หญิงสาวปฏิเสธด้วยเสียงเรียบคงเส้นคงวา “มะแมเป็นที่ปรึกษาให้กับคนทั่วไป ไม่เกี่ยวข้องกับตำรวจเลยแม้แต่คนเดียว”

ฮันยิ้มเลียน ชักนึ้กสนุกไปกับสาวลึกลับที่นั่งเบี่ยงหน้าแต่เอื้อม

“ไหนให้คำปรึกษาหน่อยสิ พี่กับน้องตู่ยนี่จะเป็นคู่เกย์กันไปได้ตลอดรอดฝั่งหรือเปล่า เสียงครหามันเยอะเหลือเกิน”

“อย่ามาหลอกมะแมเลย พี่ฮันกับพี่ตู่ยไม่ได้เป็นอะไรแบบนั้น” หญิงสาวตอบอย่างมั่นใจ “ความรู้สึกของพี่ฮันคือครึ่งเอ็นดูครึ่งรำคาญพี่ตู่ย ที่เอ็นดูเพราะชอบความซึ่เล่นรักสนุก ทำงานด้วยแล้วเบาสมอง แต่ขณะเดียวกันก็รำคาญความเป็นพวกซักรหน้าไม่ถึงหลัง ต้องเข้ามาทำเสียงอ้อน โถเงินพี่ฮันเป็นประจำ”

ฮันเบิกตาโตด้วยความพิศวง แต่ด้วยความไม่อยากถูกเด็กเมือวานชื่นแหกเนตร จึงถามซักรเป็นปกติ

“น้องมะแมรู้ได้ยังไง?”

“ใจเราจะมีความรู้สึกที่แท้จริงกับคนรู้จักตกค้างอยู่ อย่างของพี่ฮันเวลานึกถึงพี่ตู่ย พุดถึงพี่ตู่ย สิ่งที่เด่นชัดคือความเอ็นดู รักเหมือนน้อง ส่วนหนึ่งเพราะพี่ตู่ยชอบเฮฮา ปล่อยมุขให้คนใกล้ตัวได้ขำบ่อยๆ อีกส่วนหนึ่งคือพี่ฮันไวใจพี่ตู่ยมากกว่าใครในแก๊ง พี่ตู่ยผิดพลาดอะไรก็ยอมออกหน้ารับให้”

“อ้อ... แล้วที่รำคาญเรื่องฮันตั้งคัลละ รู้ได้ไง?”

“ความรู้สึกมันเหตุติดอยู่กับตัวมันเสมอค่ะ ถ้าเรารู้สึกถึงความรำคาญของใครได้จริงๆ นิमितต้นเหตุความรำคาญของเขาก็ปรากฏต่อใจเราได้ อย่างเช่นรำคาญยุงกวนก็เห็นเหมือนมีอะไรเล็กๆให้สะบัดมือปัด รำคาญคนปากมากก็เห็นเหมือนมีเสียงฟ่นกรอกหู รำคาญคนชอบโถเงินก็เห็นเหมือนมีคนเข้ามาแบมือขอ”

ตู่ยทำเสียงขุ่น

“แต่ฉันไม่เคยแบมือนะ ขยับปากอย่างเดียว”

“นิमितทางใจเป็นแค่สัญลักษณ์ อาการจริงๆของเจ้าตัวไม่จำเป็นต้องเหมือนนิमितหรอกค่ะพี่ตู่ย แต่ลองคิดดูนะ ถึงพี่ตู่ยจะไม่ได้แบมือใจมันก็แบอยู่ไง”

ทั้งฮันและตู่ยอึ้งงันอย่างซักรสนใจ หลังจากเงิบเป็นนาน ตู่ยจึงค่อยโพล่งอย่างนี้ก็อะไรบางอย่างออก

“นี่เธอใช้คนที่เคยทำนายแผ่นดินไหวหรือเปล่า?”

“ใช่!”

มะแมรับตรงๆ และคราวนี้เธอนั่งกับตุ้ยก็ต้องเป็นฝ่ายเกร็งเนื้อเกร็งตัวบ้าง เมื่อทราบว่าขึ้นรถมากับใคร สองทรชนหันสบตากันเองอีกครั้ง สื่อความหมายรู้กันว่าเรื่องซักยังไงๆเสียแล้ว

“หมายความว่าเธอไม่ได้รู้จักมักจี่อะไรกับตำรวจที่ชื่อวิชัย แต่ก็ช่วยเหลือ เพียงเพราะขั้บรถสวนกันแล้วรู้ว่าหมอนั้นกำลังเดือดร้อนนั้นหรือ?”

ฮันซัค

“เขาไม่ใช่แค่คนแปลกหน้า สัมผัสในวบเดียวของมะแมเหมือนบอกว่าที่เขาต้องเข้าตาจนขนาดนี้ ก็ด้วยเพราะน้ำใจเสียสละสวัสดิภาพของตัวเอง มาปกป้องสวัสดิภาพของประชาชนอย่างมะแม ดังนั้น เขาก็มีความเกี่ยวข้อง คล้ายมะแมติดหนี้บุญคุณของเขาอยู่”

สำเนียงตื่นตันใจลึกซึ้ง สะกดฮันกับตุ้ยให้สะอึกไปเป็นครู่

“แล้วสารวัตรกฤษฎาจะมาเกี่ยวอะไรด้วย? รายนั้่นนะคุมทั้งย่านนี้เลยนะ”

“เขาเป็นลูกค้าคนหนึ่งของมะแม” หล่อนรีบอธิบาย “มะแมแค่นี้ก็ถึงเขาได้อยู่คนเดียว เชื่อเถอะ เขาไม่มีส่วนรู้เห็นหรือไหว้วานใช้งานมะแมเลย”

“ยังไงเธอกับยายนกหวีดนี่ก็เป็นตัวแสบของงานนี้ไปแล้ว เดี่ยวสารวัตรกฤษฎาก็ต้องควานหาตัวเธอให้ควัก”

นั่นคือการพูดเป็นนัยว่าโอกาสรอดของพวกหล่อนคงต่ำ ซึ่งมะแมก็คิดๆอย่างปลงตอกอยู่ก่อน หล่อนกำลังพยายามเอาตัวรอดแบบไม่หวังรอด แค่อยากได้ชื่อว่าเป็นพยาบาลแล้วเท่านั้น

“เมื่อไหร่ที่ตุ้ยพูดถึงน้องเมียพี่ฮัน มะแมขออนุญาตคุยต่อหน่อยได้ไหม เพราะเสียงเหมือนเล่น แต่ใจน่าจะเอาจริง”

ฮันถึงกับหูผึ่ง แต่ก็บังคับเสียงไม่ให้ตื่นเต้น

“เอาซี! จะแนะอะไรก็ว่ามา”

“ความคิดของพี่ที่มีกับน้องเมีย มันครึ่งๆอยู่ระหว่างอยากห้าม

ใจกับอยากตามใจตัวเอง อยากให้มะแมทำนายใหม่ว่ามันจะลงเอยยังไง?”

“ก็อยากอยู่!”

“ในที่สุดพี่ฮันจะสมหวัง ได้ทั้งพี่ ได้ทั้งน้อง ยกครัว!”

“ฮ้า!”

“มะแมตัดสินใจอย่างนี้เพราะเห็นปัจจุบัณผลักดันให้พี่ฮันพุ่งไปมากกว่าถอยกลับ ความรู้สึกทางเพศที่เกิดกับคนใกล้ตัว แถมต้องตาต้องใจ มันเหมือนน้ำเซียวที่ด้านยาก โดยเฉพาะถ้าฝ่ายหญิงทำท่ามีใจให้เรา ก็ยิ่งเหมือนเราพุ่งเองไม่พอ ยังมีแรงช่วยจุดอีกต่างหาก”

“อือ...”

“ทุกวันนี้มีเบรกออยู่ตัวเดียว คือพี่ฮันรักเมียมาก สงสาร แล้วก็ไม่ได้ยอมให้เสียใจ ถ้ามีอะไรกับผู้หญิงนอกบ้านคงไม่ว่า แต่ถ้ากับน้องสาวร่วมบ้านที่ตัวเองรัก...”

มะแมทอดเสียงละไว้แบบเป็นที่เข้าใจ ฮันซัคไปหน่อยหนึ่ง ผินตามว่า

“อาการรักเมียมาก ไม่ยอมให้เสียใจนี้หน้าตาเป็นยังไง เธอดูออกได้ยังไง?”

“เวลาคนเรารู้สึกผิดตอนคิดจะทำบาป จะเหมือนมีแรงเสียดทานอยู่ในอก คนเราไม่ทำบาปกันมั่วก็เพราะแรงเสียดทานตัวนี้แหละ และที่มะแมรู้ว่าพี่ฮันรักเมียมาก ก็เพราะมีอาการนี้ถึงหัวอกเขา มีความเห็นใจ และมีความอยากรักษาน้ำใจ อยากให้เขานับถือ ไม่อยากให้เขาซิงซัง ให้เดานะ คงเพราะเขาทำอะไรให้พี่ฮันมามาก กอดคอร่วมทุกข์ร่วมสุข ไม่ทอดทิ้งกันมานาน แม้ในเวลาพี่ฮันลำบาก ถึงมีโอกาสเขาก็ไม่หนีไปไหน”

ฮันเกือบกลืนน้ำลายไม่ลง การโดนแทงใจตรงจุดอย่างต่อเนื่องมีผลให้จุกเสียดตีบตันมาถึงคอหอย แถมมะแมใช้น้ำเสียงทอดอ้อนแบบตัดพ้อแทนลูกผู้หญิงด้วยกัน กระทบโสดแล้วสะเทือนถึงใจ ก่อให้เกิดความรู้สึกผิดชนิดปวดเสบบปวดร้อน เรียกความทรงจำด้านดีของเมียรัก ผุดขึ้นมาเป็นฉากๆ ระลึกได้กระทั่งว่าที่ยอมเข้าแก๊งซั้้นนี้ก็เพราะอยาก

ให้เธออยู่ดีกินดีกว่าเดิมนั้นแหละ

“เขาเป็นคนดี...”

ส้อมเสียงของอันแผน่มาก

“เธอไม่รู้ด้วยซ้ำไหมคะว่าพี่อันมาอยู่กับแก๊งแบบนี้ พี่คงโกหก ว่าได้งานดีอะไรสักอย่าง ถึงมีเงินมีทองมากขึ้น”

“อ้อ...”

“ให้มะแมทายนะคะ น้องเมียพี่เพิ่งโตเป็นสาวรุ่นขึ้นมา แต่ก่อนพี่อันไม่รู้สักอะไรเพราะยังเด็กอยู่”

คำตอบคือความเจ็บ ซึ่งแปลว่าใช่ และหลังจากทวนภาพอดีตให้ เกิดความยอมรับ มะแมก็กระหู่กันด้วยภาพอนาคตที่ชวนหดหู่นำเข้าไป

“ข่าวดีคือต่อไปพี่อันจะมีเมียที่เคยกัดฟันทนทุกข์มาด้วยกันคนหนึ่ง แล้วก็จะมีเมียเด็กที่ทำความกระชุ่มกระชวยให้อีกคนหนึ่ง แต่ข่าวร้ายคือความสุขในระยะสั้นของพี่อัน จะเป็นผลสดในระยะยาวของผู้หญิงสองคน หนักกว่านั้นคือพี่อันกับเมียเก่าจะไม่ตายจากกันด้วยความรัก แถมพี่อันจะตกอยู่ในสภาพเหมือนตายทั้งเป็นกับความเอาแต่ใจของเมียใหม่”

ตุ่ยซั๊กผัดสังเกต เห็นอันทำหน้าที่แสร้งยาวก็แซวขำๆแบบจะปลุกอารมณ์ว่า

“อ๊ะ! เปลี่ยนใจหรือซังใจอยู่นะ?”

นึกว่าอันจะกลับตีกัดกะสิ่งตึงตัง ช่วยเขารุมเหยื่อสาวคนสวยกันอีกรอบ แต่กลายเป็นฝ่ายนั้นยังคงซิมยาวไม่พูดไม่จาอยู่หน้าเอง เยี่ยงคนจมอยู่กับอารมณ์หนักอึ้งจริงๆ ตุ่ยจึงฮึดด้วยความอยากลองของบ้าง

“บอกได้ไหมเมื่อไหร่ฉันจะรวยซะที?”

ความคึกของตุ่ยซ่าแรกบรรยากาศเชื่องซิมได้ คล้ายอำนาจการควบคุมจะกลับมาอยู่กับคนนั่งหลังอีกครั้ง แต่นาทีนี้มะแมใจขึ้นแล้ว ไม่รู้สึกด้อยกว่าอีกแล้ว จึงโต้ตอบสบายๆเหมือนคุยเล่นกับคนกันเอง

“รวยยังไงคะ หมายถึงมีสักสิบล้านหรือเปล่า?”

“สิบล้านสมัยนี้แค่ซื้อรถให้ตัวเองกับเมียหน่อยก็เกลี้ยงฉลาด เอา ร้อยล้านเลยดีกว่า บอกซิชาตินี้ฉันจะมีกับเขาได้ไหม?”

ตุ่ยพ่นส่งเดช เห็นเป็นเล่นมากกว่าจริงจัง แค่อยากดูว่ามะแมจะกล่อมเขาทำไหนด

แต่กระแสดิจิตคิดเพื่อเจ้อของตุ่ยนั่นเอง ได้ก้อมโนภาพชัดเจนสว่างวาบขึ้นมาในใจมะแม เป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่สว่าง แจ่มกระจ่าง และให้ความรู้สึกเชื่อมั่นว่าเห็นจริงเท่ากับหรือเปลืองยิ่งกว่าดูด้วยตาเปล่าเสียอีก

หล่อนเห็นภาพเด็กนักเรียนชายหัวเกรียนถูกล้อเลียน แล้วเห็นเด็กหนุ่มวัยรุ่นพยายามเข้าทำงานตลกคาเฟ่ แล้วเห็นหนุ่มวัยสามสิบ ถูกไล่กระที่บหลังหมดตัวจากปอน แล้วเห็นหนุ่มตกอบเข้าหาเจ้าพ่อ เพื่อเป็นหลักค้ำกะลาหัว และที่สุด คือเห็นตุ่ยแบบที่เป็นอยู่ ขอบวิจารณ์เรื่องเล็กเรื่องน้อยไม่เล็ก แม้กระทั่งเข้าไปกินข้าวที่ไหน ก็มักสอดส่องรายละเอียดเล็กน้อยหุยมหิม ทั้งรสชาติและการตกแต่งร้าน

นั่นคือการรยอชีวิตทั้งหมดของตุ่ยลงมาเหลือเป็นนิมิตไม่กี่ภาพ รอยยิ้มชนิดหนึ่งจุดขึ้นในใบหน้ามน สาวพลังจิตรู้ทันทีว่าจะพูดอะไร

“พี่ตุ่ยมีเป็นร้อยล้านได้คะ สาบานว่าไม่ได้พูดเล่น แต่เพราะเห็นความเป็นไปได้จริงๆ!”

กระแสดของการเงี้ยวอย่างแรงเกิดขึ้นให้มะแมสั่มผัส ไม่เฉพาะตุ่ย ทั้งอันและแม่แต่หิมซึ่งเงียบมาตลอดก็สนใจใคร่ฟังด้วย

“มันจะเป็นไปได้ยังไง?”

ตุ่ยถามอย่างไม่เชื่อ แต่ขณะเดียวกันก็เลิกเห็นมะแมเป็นแค่วัตถุทางเพศในบัดนั้น

“เป็นไปได้ด้วยความเชื่อของพี่ตุ่ยเอง พี่ตุ่ยต้องรื้อฟื้นความเชื่อมั่นในตัวเองขึ้นมาใหม่ให้ได้ก่อน”

“ฉันก็เชื่อมั่นในตัวของตัวเองมาตลอด จะต้องรื้อฟื้นทำไมกัน?”

“งั้นมะแมทบทวนให้นะคะ ตั้งแต่เด็กพี่ตุ่ยรู้สึกว่าตัวเองฉลาดและคิดได้มากกว่ารุ่นเดียวกัน แต่ทั้งเพื่อนและครูต่างก็ชอบล้อเลียนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา เหมือนเห็นพี่ตุ่ยเป็นตัวตลกอยู่ตลอดเวลาออก

ความเห็น หรือแม้แต่คิดริเริ่มอะไรจริงจัง ทุกคนก็มองเป็นเรื่องเล่น ไม่เชื่อถือ ไม่ช่วยกันพิจารณาไอดีของพี่ตุ่ยเลย และตั้งแต่ช่วงเด็กนั้นเอง ความฉลาดของพี่ตุ่ยก็ถูกเก็บซ่อนไว้ ในเมื่อทุกคนไม่เชื่อว่าพี่ตุ่ยฉลาด พี่ตุ่ยก็ไม่เชื่อไปกับพวกเขาด้วยเหมือนกัน”

สีหน้าของตุ่ยเย็นชา อ่านยากด้วยตาเปล่า

“เหลวไหล! ที่เธอพูดมาทั้งหมดนั้นนะ ไม่ใช่เลย!”

“ขอโทษนะคะที่เดาผิด นั่นคงไม่ต้องพูดต่อกันล่ะว่าถ้าอยากรวย ร้อยล้านให้ได้จริง พี่ตุ่ยจะต้องทำยังไง”

ตุ่ยเปลือยขยับตัวทำเสียงแข็ง

“ก็พูดต่อไปซิ ฉันซักติดใจขอบฟังเธอไหมแล้ว เตี่ยวออาจจะบอกวิธี อี้ออกมาเป็นทองก็ได้”

มะแมซ่อนยิ้ม แกล้งทำเป็นนิ่งไม่พูด กระทั่งตุ่ยกระสับกระส่าย และที่สุดก็ขยับท่าขยับทางฮึดฮัด

“อย่าลูกไม่ลีลาแกล้งทำเป็นเฉยเลยนะ บอกมาสิว่าต้องทำยังไง”

“ถ้าจะให้มะแมบอก พี่ตุ่ยก็ต้องยอมรับก่อนว่าเมื่อกี้มะแมทลาย ถูก เรื่องตอนเด็กๆของพี่ตุ่ยนะ”

“บ๊ะ! มันสำคัญด้วยหรอ?”

“สำคัญสิคะ มะแมจำเป็นต้องมั่นใจก่อนว่าช่วยหรือถอนอุปสรรค ให้พี่ตุ่ยได้เป็นเปลาะๆอย่างถูกต้อง นี่กะแค่ต้นทางชีวิตของพี่ตุ่ยมะแม ยังอ่านผิด แล้วที่เหลือจะน่าเชื่อได้ยังไง”

ตุ่ยเอนหลังทำหน้าหงาย ก่อนดึงตัวกลับมาขอมรับแบบหัวเสียว

“เออ! นั่นแหละ เมื่อกี้เ็งพูดถูกหมดเลยอี้น้อง บัดโธ! ทำเป็น บังคับให้ขอมรับเหมือนเด็กๆไปได้”

“ที่ผ่านมามีพี่ตุ่ยใช้ชีวิตซื่อห่วยรอรวยอย่างเดียว ซึ่งก็เคยมีครั้ง สองครั้งที่ถูกจ้งๆ เหมือนจะรวยขึ้นทันตา แต่พี่ตุ่ยก็เอาไปลงกับผู้หญิง เหล้า และการพนันจนหมด”

“เรื่องแบบนี้ดูหน้าเขาก็รู้ ไม่ต้องมาสอนหรอก ขอเนื่อๆได้ไหม วิธีรวยร้อยล้านนะ?”

“ถ้าพี่ตุ่ยทำทำกระพืดกระพืดใส่มะแมอีก มะแมจะไม่พูดด้วย

แล้วนะคะ”

ตุ่ยอ้าปากค้างแบบเขยื้อนกรามไม่ถูก รู้สึกว่าควรจะไม่โห แต่ กลับเป็นหัวเราะหึหึและโกรธไม่ลง ซักกลัวใจผู้หญิงคนนี้ตจิดๆ รู้ทั้งรู้ว่าหล่อนใช้เสน่ห์ผูกมิตรสร้างความเป็นกันเอง ทำให้เขาเกรงใจราวกับสนิทกันมาแต่ปางไหน ทว่าก็อดรู้สึกดีด้วยไม่ได้ หลงเข้าทางหล่อนหมด

“เอาเถอะแม่คุณ ข้าเจ้าขอยอมฟังแต่โดยดี พูดมาเลย เผยให้หมดนะ ต่อไปจะไม่ขัดคุณน้องแล้ว”

“ไอดีของพี่ตุ่ยตอนมีเงิน คือการรวยลัดด้วยวิธีใช้เงินต่อเงิน ในบ่อน ความฉลาดของพี่ตุ่ยเลยจำกัดอยู่แค่เอาอย่างไรให้เร็ว โกงยังไงให้สำเร็จ แท้จริงมันไม่ใช่เส้นทางการใช้ความฉลาดแบบพี่ตุ่ยเลย”

ตุ่ยทงฟังนิ่งๆ บางสิ่งบางอย่างบอกเขาว่ามะแมอาจให้คำแนะนำ เขาได้จริงๆ

“แล้วความพยายามเข้าคณะตลกคาเฟ่ก็ไม่ใช่เส้นทางการใช้ความฉลาดของพี่ตุ่ยด้วยนะ เพราะนั่นจะยิ่งตอกย้ำให้พี่ตุ่ยรู้สึกว่าทั้งโลก ดูถูกและหัวเราะเยาะพี่ตุ่ยไม่เลิก พี่ตุ่ยต้องฟื้นความรู้สึกที่เคยเกิดขึ้น ในวัยเด็กขึ้นมาให้ได้ก่อน นั่นคือพี่ตุ่ยฉลาดกว่าใครๆ ไม่อยากยอมเป็นที่สองรองใคร อยาว่าแต่จะให้อยู่เกือบที่โหล่เหมือนทุกวันนี้”

ดูเหมือนประโยคสุดท้ายจะแทงใจตุ่ยจ้งๆเป็นครั้งแรก มะแม สัมผัสถึงการระงับความกระวนกระวายลงแบบปัจจุบันทันด่วน และ เปลี่ยนเป็นอาการสลดซึมไปแทน

“ทุกวันนี้ข้างในพี่ตุ่ยเหมือนมีสองคนที่ค้ำกัน คนหนึ่งบอกว่า อยู่อย่างนี้ก็ดีแล้ว ไม่ผิดที่ผิดทาง แต่อีกคนหนึ่งแอบกระซิบเบาๆตลอด เวลาว่า ทุกวันนี้ถึงแม้ไม่รู้สึกลิด ก็ไม่ได้แปลว่ารู้สึกดีกับตัวเองเลย”

นั่นเป็นการลักไก่เล็กๆ มะแมแทรกความคิดที่ตุ่ยไม่อาจแน่ใจว่าเป็นความคิดเดิมของตน หรือเป็นความคิดที่เพิ่งรับมาสดๆร้อนๆกันแน่

“เมื่อไม่รู้สึกลิดกับตัวเองถึงที่สุด การนับถือความคิดของตัวเองก็ไม่เกิดขึ้น สิ่งพี่ตุ่ยปล่อยให้เกิดขึ้นมาตลอด จึงเป็นการยอมความคิดที่ไม่เคยใช้ตัวตนของตัวเอง”

“แล้วความคิดแบบไหนล่ะ ที่ใช่?”

“พี่ต๋อยมีความสนใจที่แอบซ่อนอยู่อย่างหนึ่ง แต่ไม่เคยให้ความสำคัญสักคำกับมัน อันนี้พี่ฮั่นช่วยเป็นพยานให้มะแม่ได้”

ยิงนัดเดียวได้นกสองตัว โจรทั้งสองตั้งหน้าพัง จ้องมะแม่เขม็งอย่างอยากรู้ว่าจะพูดอะไร

“ตอนไปนั่งกินข้าว โดยเฉพาะในร้านหมูกระทะหรือร้านบุฟเฟต์ไหนๆ พี่ต๋อยชอบบ่น ชอบวิจารณ์ บางทีถึงขั้นไปยื่นแสดงความเห็นกับเด็กในร้านยาวๆ ผากถึงเจ้าของร้านอย่างนั้นอย่างนี่ทีเดียว จริงไหม?”

“จริง!”

ฮั่นซึ่งเจียบฟังเฉยๆ มาพักหนึ่งเป็นฝ่ายหลุดปากตอบให้ แทนเจ้าตัวที่นิ่งซึ่งเหมือนถูกแช่แข็ง และพอฟ่ายตรงข้ามยอมรับ มะแม่จึงค่อยसानต่อ

“คนเรายอมเสียเวลา หมกมุ่นครุ่นคิดอยู่กับเรื่องไหนมากก็ แปลว่าจะเก่งจริงในเรื่องนั้น ทันทึที่ลงมือทำเป็นอาชีพ!”

ต๋อยขมวดคิ้ว ทบทวนตัวเองแล้วเห็นจริงตามนั้น เขาเป็นคนมีความคิดสร้างสรรค์เกี่ยวกับอาหารมาตลอด สามารถบันดาลจานเด็ดขึ้นมาได้จากส่วนผสมอาหารที่มีเพียงจำกัด คนอื่นมีทั้งเครื่องปรุงกับอุปกรณ์ได้เปรียบหลายขุม ยังทำออกมาอร่อยสู้ไม่ได้ นับแต่ไข่เจียวธรรมดาไปจนถึงแกงมัสมั่นที่ยุ่งยากนักหนา

“ถ้าใครเป็นได้ทั้งกึ่งตัวยัง และเป็นได้ทั้งลูกค้าเรื่องมากในคนเดียว นั่นแหละคือเชื้อไขสำคัญของเจ้าของธุรกิจร้านอาหารที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง”

ชายสองคน นั่งฟังผู้หญิงคนหนึ่งอบรมเรื่องหลักการตั้งเนื้อตั้งตัวด้วยความตั้งอกตั้งใจ ชนิดที่ไม่เคยมีครั้งไหนในชีวิตเทียบเท่า

“รู้ไหมคะว่ารายได้ เฉพาะกำไรสุทธิของร้านหมูกระทะใหญ่ๆ วันหนึ่งตกเท่าไร? ตัวเลขหกหลักคะ! เจ้าของร้านบางรายเก่งถึงขั้นทำเลที่ตั้ง ทั้งรายการอาหาร ทั้งรสชาติ แล้วก็ฝึกเด็กเป็น เลี้ยงเด็กเป็น บริการลูกค้าได้นำพอใจ เท่าที่มะแม่รู้จักนะ มีอยู่คนหนึ่งหลังจากเปิดหลายสาขาทั้งในและนอกกรุงเทพฯ ชั่วระยะเวลาเพียงไม่ถึง ๕ ปี

เท่านั้น ปัจจุบันเขารวยพอจะ ‘ช่วย’ ซื้องิจการเจ้านายเก่าที่เขาเคยเป็นเด็กเสิร์ฟ เทดีไหมล่ะ?”

“อือ...”

ต๋อยตรงแผ่วอยู่ในลำคอ แต่รู้สึกเหมือนตัวตนหนึ่งซึ่งแข็งแรง ได้คืบคลานออกมาจากเงามืด ค่อยๆ เปิดเผยความกล้าหาญในเขตสว่างขึ้นทุกที

“แก๊งของพี่ต๋อยในวันนี้ กำลังมีเรื่องกับตำรวจ พอมะแม่เห็นบ้านที่พวกพี่ใช้เป็นที่รังในซอยลาซาล รู้ไหม สิ่งแรกที่ปรากฏในใจมะแม่คืออะไร? มันคือภาพการฆ่าฟันกันไป ฆ่าฟันกันมา วันนี้พี่ฆ่าเขา วันหน้าเขาก็พยายามฆ่าพี่คืน ผลาดวันไหน พี่จะตาไม่หลับด้วยความสงสัยไม่เลิก ว่าชาตินี้เอาดีได้แค่เป็นโจรที่ถูกตำรวจยิงตายจริงๆ หรือ?”

มะแม่เค้นน้ำเสียงแข็งขึ้นอย่างมีอำนาจแบบนาย กตความรู้สึกต๋อยให้อ่อนเปียกเหมือนกำลังรับฟังข้อหาที่ไปทำผิดมา ชั่วขณะนั้นต๋อยสงสารตัวเอง นึกดำตัวเองที่ดักดานอยู่กับเส้นทางของความมั่งงาย ทั้งเวลาแห่งการสร้างเนื้อสร้างตัวไปเป็นสิบๆ ปีได้อย่างไร

“คราวนี้ฟังคำทำนายนะ ด้วยเงินเก็บของพี่ฮั่น ด้วยไอเดี่ยของพี่ต๋อย พี่ทั้งสองคนเปลี่ยนชื่อแซ่ แอบไปเปิดร้านหมูกระทะเล็กๆ ที่จังหวัดไหนก็ได้ เอาแบบไกลๆ อย่าให้ใครตามเจอ ร่วมมือร่วมใจ อาศัยข้อดีของตัวที่อีกคนไม่มีมาช่วยกัน หกเดือนแรกพวกพี่จะได้ทุนคืนและขยับขยายร้านได้ หนึ่งปีต่อมาพี่จะมีร้านเพิ่มได้สองหรือสามสาขา แล้วในปีที่ห้าพี่ทั้งสองคนจะมีกิจการเกี่ยวกับร้านอาหารหลากหลาย มีชื่อเสียงติดปากคนไปทั่ว ถึงเวลานั้นจะรวยเป็นร้อยล้านโดยไม่ต้องทำผิดกฎหมายแม้แต่ข้อเดียว!”

บทที่ ๘

เที่ยงคืนเศษ มะแมขับรถกลับถึงบ้านด้วยความเหนื่อยอ่อนตลอดทางหลอนกับหิมไม่ได้พูดอะไรกันเลยแม้แต่คำเดียว

คู่เป็นคนคิดแผน โดยให้หลอนไปส่งตนกับอันที่บ้านไร่คนหลังหนึ่ง ไม่ใช่ ‘ริงแปด’ ตามนัดเดิมกับพรรคพวก เพื่ออ้างในภายหลังว่ารู้สึกกล้ามเนื้อเต็มพืด ทนไม่ไหว อยากปลูกปล้ำหลอนกับหิมกลางทาง จึงเข้าริงเล็กเพื่อความเป็นส่วนตัว ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติของแก๊ง

จากนั้นเขากับอันจะกินยานอนหลับชนิดแรง และออกอุบายนัดแนะคนในแก๊งมาพบตอนเช้า เป็นการจัดฉากว่าโดนหลอนตลบหลังใช้ความสามารถของสาวแสบ วางยาแล้วรีบเงินพวกเขาไปจนหมดกระเป๋า เป็นการแก้ลำที่ถูกจับตัวมาข่มขืน

สองนายบ่าวเข้าบ้าน กลับเข้าสู่สภาพชีวิตปกติ หลังจากก้าวผ่านฝันร้ายมาได้โดยสวัสดิภาพ มะแมลงนั่งบนโซฟาปรับแขก หิมเดินไปรินน้ำจากตู้เย็นมาให้หิมอย่างรู้หน้าที่ แล้วอ้อมไปบีบไหล่ นวดศีรษะให้นายสาวด้วยกิริยาภักดี

สาวพลังจิตผู้ปราบโจรร้ายด้วยคำพูด ตีมน้ำจากแก้วจนหมดแล้วปิดเปลือกตาลง รับสัมผัสบีบนิ้วจากลูกจ้างด้วยความผ่อนคลาย แต่พอเกือบหลับก็ได้ยินคนนวดเปรย

“หิมนึกว่าไม่รอดแล้ว”

“อ้อ... ที่แรกพี่ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน”

หลอนพึมพำตอบ

“พี่มะแมของหิมนี่ยอดหญิงจริงๆ” ปรกกายตาทอแววชื่นชมขณะทอดมอง “คำพูดดีๆนี้ทำงานได้ยิ่งกว่ากระสุนตำรวจอีกนะคะ”

“เราสองคนโชคดีด้วย ที่เจอโจรที่ยังเป็นคนธรรมดา ไม่ใช่โจรที่กลายเป็นสัตว์ร้ายไปแล้ว”

“หิมว่าสองคนนี้ก็เยี่ยมนะคะ น่าจะทำเรื่องเลวๆมาเยอะเขี้ยวล่ะ... ว่าแต่เสียตายโทรศัพท์จิ้ง เบอร์สำคัญๆของพี่มะแมหายหมด”

“อ้อ... อันนั้นไม่เท่าไรหรอก พี่เก็บฐานข้อมูลไว้ในคอมพิวเตอร์ พุ่ง

นี่ซื้อโทรศัพท์ใหม่มาซิงก์ก็สิ้นเรื่อง”

หิมไม่รู้เรื่องเทคโนโลยีนัก ได้แต่เป็นคนป้อนข้อมูลเก็บ แต่ไม่เคยทราบว่ามันถ่ายเข้าโทรศัพท์ใหม่ได้

“เหรอกะ งั้นก็โล่งไป”

มะแมยกมือขึ้นจับมือเด็กสาว ซึ่งกำลังบีบนิ้วไหล่ตนอย่างขมขื่น

“หิม”

“คะ?”

“มานั่งคุยกันหน่อย” เมื่อเด็กสาวเดินอ้อมมานั่งฝั่งตรงข้าม มะแมก็เปิดเปลือกตาขึ้นมองด้วยแววทอดถอน “เที่ยงของพรุ่งนี้ที่จะไปกดเงินมาให้หิมก่อนหนึ่ง หิมกลับไปตั้งหลักที่บ้านต่างจังหวัดได้เลย”

หิมทำหน้าตกใจ

“ทำไมล่ะคะ พี่มะแมจะเลิกดูหมอหรือ?”

มะแมส่ายหน้า

“พี่ยังอยู่ที่นี่แหละ แต่ไม่อยากให้หิมต้องมาเสี่ยงด้วย”

หิมขมวดคิ้วนิ้วหน้า

“เสียงอะไรคะ?”

“พี่เอาตัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับโจรที่อยู่ชอยเดียวกัน ความคิดแบบโจรไว้ใจไม่ได้ ข้าวันนี้ก็อาจกลับลำ ไม่ประมาทไว้จะดีกว่า นับแต่นี้ชีวิตพี่อาจไม่ปลอดภัย เลยอยากให้หิมขนของกลับไปต่างจังหวัดไปเสีย หิมเองเคยบอกไว้มานานแล้วไม่ใช่หรือว่าอยากเปิดร้านเสริมสวยที่บ้านเดิม”

“ใครบอกคะ หนูเปลี่ยนใจมานานแล้ว” น้ำเสียงธรรมดา แต่แววตาบ่งบอกความหมายตามที่พูดเป็นประกายแรงกล้า “หนูจะอยู่รับใช้พี่มะแมตลอดไปต่างหาก แล้วถ้าใครมันคิดเอาชีวิตพี่ ก็สาบานเลยว่าหนูจะยอมตายก่อน!”

เช้าวันใหม่แสนสดใส มะแมนึกว่าตัวเองจะหมดเรี่ยวหมดแรง ไม่มีกะจิตกะใจตื่นขึ้นมาทำงานเสียอีก แต่ตรงข้าม เข้านั้นหลอนทำ

สมาธิได้ดีเยี่ยม รู้สึกสดชื่นตื่นเต็ม และเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ

เห็นจากประสบการณ์ตรงอย่างแจ่มชัด ถ้าเปลี่ยนเรื่องร้ายให้กลายเป็นดีไม่ได้ เรื่องร้ายๆจะเปลี่ยนคนให้ค่อยๆร้ายตามมัน แต่ตรงข้าม หากเปลี่ยนเรื่องร้ายให้กลายเป็นดีได้ทุกเรื่อง คนๆหนึ่งจะเข้าใจว่า ‘มองโลกในแง่ดี’ นั้น อาจเป็นจริงตลอดทั้งชีวิตได้อย่างไร

เพิ่งประสบเรื่องร้ายแรงขึ้นคอขาดบาดตาย แต่กลับรู้สึกเหมือนจบปริญญาใบใหม่ และหล่อนก็จะเลือกฉลองรับปริญญาอันทรงเกียรติ นั้น ด้วยการงานช่วยคนตามปกตินี้เอง!

ไม่มีการยกเลิกนัด ไม่มีการปรับเปลี่ยนตารางเวลาใดๆ มะแมใช้ให้หิมมออกไปจัดการเรื่องแจ้งโทรศัพท์หายในช่วงเช้า โดยตัวเองทำหน้าที่จัดคิวและต้อนรับลูกค้าแทน

ขณะทำงาน พอเล็งดูลูกค้าก็รู้เห็นทุกสิ่งคมชัด แม่นยำ และเต็มไปด้วยรายละเอียด เปรียบไปคงประมาณเดียวกับนักกีฬาขณะเล่นได้ดีที่สุด อะไรก็ดีไปหมด ถูกไปหมด ชนะไปหมด

หิมมกลับมาถึงก่อนเที่ยง เอาถ้วยเตี๋ยเจ้าอร่อยมาฝากเป็นมื้อกลางวัน

“เอ้อ! ดีจริง เหมือนรู้ใจเลยนะ กำลังอยากกินหมีแห่งอยู่พอดี... เรื่องโทรศัพท์เรียบบร้อยใหม่?”

“เรียบบร้อยคะ ตอนนี่ของพี่มะแมก็โทร.เข้าออกได้แล้ว” แล้วหิมมก็ยื่นอะไรอย่างหนึ่งให้ “จดหมายคะพี่”

มะแมชะงักนิ่งเหมือนถูกไฟดูด และนั่นก็เป็นครั้งแรกที่หิมมเริ่มเอะใจสงสัย

“จดหมายนี่มาจากใครหรือคะพี่ มาได้ทุกวัน พี่มะแมถูกใครว่าร้ายหรือข่มขู่รีเปล่า?”

หญิงสาวซึ่งใจอยู่นาน ก่อนยกมือเสยผม สั่งเด็กสาวด้วยเสียงอ่อนโรยว่า

“ฝากเอาไปทิ้งถังขยะให้ที่นะหิมม”

“ได้คะพี่”

หิมมปฏิบัติตามโดยไม่ชักช้ายึดเยื้อ แต่แน่ใจว่ามีบางสิ่งไม่ชอบมาพากลในจดหมาย ทำความระคายให้เจ้านายเกินจะรับ และหล่อนก็มีหน้าที่กำจัดทุกความระคายให้นายตน โดยเลือกเดินออกนอกห้องมาทิ้งไกลๆให้พ้นหูพ้นตาด้วย

มะแมปิดตาลง นั่งทำความเข้าใจถึงลมหายใจที่ลากยาวแถมซ้ำ ครูหนึ่งพอหายฟุ้งซ่าน สบายใจขึ้น ก็ลุกขึ้นมานั่งรับประทานอาหารกลางวันตามปกติ สั่งตนเองอย่างเด็ดขาดว่าอย่าสนใจจดหมายอีก แม้เชื่อแล้วว่า ‘คำทำนาย’ ในจดหมายเป็นของจริง ไม่ใช่เรื่องหลอก ไม่ใช่การเล่นตลก แต่ขณะเดียวกันประสบการณ์ตรงก็บอกอยู่ ว่าถึงรู้อนาคตไป ไม่ใช่จะช่วยให้อะไรดีขึ้น รังแต่จะกระทบใจให้กังวลล่วงหน้าเปล่าๆ

หล่อนแค่ใช้ความสามารถ ใช้ปฏิภาณ ใช้ญาณสัมผัส เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า พยายามเปลี่ยนร้ายให้กลายเป็นดีด้วยตนเอง ก็น่าจะเพียงพอแล้ว ไม่ต้องให้ใครมาช่วยอีก

ตรวจสอบและถ่ายฐานข้อมูลเข้าโทรศัพท์เครื่องใหม่ แล้วนึกได้ว่าควรโทร.หาสารวัตรกฤษฎาเสียหน่อย เมื่อคืนหล่อนคงทำให้เขาหัวง่วง ห่วงใยยิ่ง เขางงมากกว่าเกิดอะไรขึ้น มาดูที่บ้านก็ไม่พบร่องรอยใดๆ มะแมได้แต่รายงานว่าเมื่อคืนเกิดเหตุร้ายบางอย่างต่อหน้าต่อตา แต่หล่อนก็จัดการไปด้วยตนเองแล้ว ขอโทษที่โทร.รบกวนและทำให้ตกใจ

ตกป่วยมะแมทำงานต่ออย่างปลอดภัยไปรุ่ง วันนี้มีแต่ลูกค้าน่ารัก ราวกับเรียงหน้ากันมาร่วมฉลองปริญญาใบใหม่ให้กับหล่อนฉะนั้น

แต่แปลกที่เวลาผ่านไป ใจกลับยิ่งเป็นกังวล บอกไม่ถูกว่ากังวลอะไรหรือนึกห้วงใคร ทราบแต่เกิดคลื่นรบกวนกระทบจิต และคลื่นรบกวนนั้นก็ไม่จางหายไป แถมทวีความแรงขึ้นตามลำดับด้วย

มะแมไม่ใจดีต่อเวลาให้ลูกค้ารายสุดท้าย แม้เขาจะทำาอดออกขอถามต่ออีกหน่อย หล่อนรีบขอตัว บอกมีธุระต้องสะสาง และลุกขึ้นยิ้มสุภาพในท่าที่เชื่อเชิญให้กลับได้

พอลูกค้าซึ่งเป็นหนุ่มหน้าดีออกจากห้องไป มะแมก็ลงนั่งสมาธิกับเก้าอี้ทำงานทันที ไม่ย้ายไปอีกห้องที่จัดไว้สำหรับเล่นโยคะและทำ

สมาธิโดยเฉพาะ

สำรวจจิตใจ เห็นความกังวลยังปรากฏอยู่ แต่ไม่มีกำลังสติมากพอจะรู้ว่ากังวลเรื่องใด จึงหน่วงนึกถึงนิมิตดวงกลมสีขาว เริ่มจากเห็นโยกโย้เลื่อนราง ค่อยๆชัดเด่นแจ่มใสขึ้นตามลำดับ กระทั่งเห็นเป็นเส้นคมกลมตึก มะแมจึงค่อยย้อนกลับมาพิจารณาเรื่องความกังวลใหม่

ทันทีนั้น ความรู้สึกกังวลก็แปรเป็นนิมิตของจดหมาย ของจดหมายที่ปรากฏในห้วงมโนทวารคราวนี้ ให้ความรู้สึกเป็นของสำคัญที่ถูกล่อนละเลยไป

พอสัมผัสได้ถึงความสำคัญ มะแมก็พยายามจ้องมองนิมิตจดหมาย โดยทำความรู้สึกเข้าไปในเรื่องราวที่แฝงอยู่ แต่คล้ายมีกำแพงขุ่นมัวขวางกั้น ไม่ให้จิตตะทะเข้าไปถึง ‘ความลับ’ ข้างในได้ จึงทราบว่าคุณสมบัติสัมผัสของตนมีกำลังไม่พอ อย่างมากก็แค่รู้ว่า ‘สำคัญ’ และต้องเปิดอ่านเอาเองด้วยตาเปล่าเท่านั้น

ลากลมหายใจเข้ายาว ผ่อนลมหายใจออกยาว เปิดเปลือกตาจากที่นิ่งด้วยราศีสงบเยี่ยงคนเพ็งถอนจากสมาธิ มะแมเดินไล่หาถึงผนังละถึง เพื่อค้นดูว่าหิมินาจดหมายไปทิ้งไว้ในถึงใด แต่เมื่อค้นคู้ยทุกถึงในบ้านก็พบว่าว่างเปล่าทั้งหมด แสดงให้เห็นว่าหิมินาทิ้งลงถึงใหญ่ไปแล้ว มะแมจึงเดินต่อมาที่หน้าบ้านด้วยท่าที่ร้อนรนขึ้น

เปิดฝาดึงชยะหน้าบ้านแล้วใจหายที่เห็นว่าว่างอีก รถชยะคงมาเอาไปเรียบร้อยแล้ว

ขณะเดินคอดกกลับเข้าบ้านด้วยความสิ้นหวังจะได้รู้ “เรื่องสำคัญ” ในจดหมาย มะแมก็ได้ยินเสียงทักจากเบื้องหลัง

“หาจดหมายเหโรคะพีมะแม?”

หิมินลงจากจักรยาน หล่อนเพ็งไปซื้อกับข้าวที่ปากซอย เห็นแต่ไกลว่าเจ้านายก้มๆเงยๆอยู่กับถึงชยะหน้าบ้าน ก็เดาถูกว่าต้องการสิ่งใด พอมาถึงจึงถามไล่หลัง

“ใช่...” มะแมหันมาตอบเนือยๆ “รถชยะมาเอาไปแล้วใช่ไหม?”

“คะ! มาเอาไปตั้งแต่สักบ่ายสองมั้ง”

มะแมรับฟังแล้วพยักหน้าด้วยความเข้าใจ

“ช่างเถอะ”

“พีมะแมต้องการรู้เนื้อความในจดหมายแล้วใช่ไหมคะ?”

หญิงสาวแปรสายตาจับลูกจิ้งจกคนเก่งด้วยประกายมีความหวัง

“ใช่! หิมิน! พีต้องการรู้แค่ว่าเขาเขียนอะไร”

“ถ้าทราบว่ามีแอบแกะอ่านด้วยความอยาการู้อยากเห็นจนทนไม่ไหว พีมะแมจะเขียนหิมินไหมนี้?”

“ไม่เลยหิมิน!” มะแมละล้าละลัก แทบเขย่าไหล่ทั้งสองข้างของคนช่างขี้ก “นอกจากจะไม่เขียนดีแล้ว พียังต้องขอบคุณหิมินเป็นที่สุดด้วย!”

เด็กสาวผมสั้นอมยิ้มปล้ม

“จดหมายเขียนว่า อย่าเสียใจ คนฆ่าตัวตายกันทุกวัน แต่ถ้าอยากรู้สึกดีขึ้น ก็ลองช่วยคนที่ยังฆ่าตัวตายไม่สำเร็จเป็นการชดเชยประมาณนั้นละคะ จำเป๊ะๆไม่ได้หรอก”

เมื่อพบว่าคำพูดของตนมีผลให้เจ้านายทำท่าคล้ายจะเป็นลม ก็รีบเสริมความเห็นส่วนตัวเข้าไปทันที

“คนเขียนเป็นบ้าหรือเปล่าก็ไม่รู้ละคะ หนูว่าเพ้อเจ้อมาก”

มะแมฟังคำของหิมินไม่จบ พอรวบรวมสติได้ก็ถลันเข้าบ้าน ในอาการตะลึงตะลันชนิดที่เด็กสาวไม่เคยเห็นมาก่อน

อร่อนเป็นไฟ เข้าถึงคอมพิวเตอร์ชั้นล่าง ซึ่งหิมินใช้กรอกเก็บข้อมูลลูกค้า มะแมค้นย้อนไปสองวันที่ผ่านมา เจาะจงสืบหาข้อมูลลูกค้าชื่อ ‘แจ็บ’ ซึ่งเทคโนโลยีก็ยื่นคำตอบให้โดยพลัน

สาวพลังจิตเอากระดาษปากกาใกล้มีมาจดเบอร์โทรศัพท์ของแจ็บ แล้วผลุนผลันวิ่งขึ้นบันไดสู่ชั้นบนแบบก้าวที่ละสองขั้น คล้ายบางสิ่งที่อยู่ชั้นบนไม่อาจรอเวลาสายได้แม้แต่ชั่วลมหายใจเอือกเดียว

คว้ามือถือจากโต๊ะทำงาน กดเบอร์สาวแจ็บอย่างเร่งด่วน ลนลานเหมือนไม่อยากจะหายใจหายคอกันอีกต่อไป สัญญาณเรียกสายดังขึ้นในลำโพงจิ๋ว มะแมรอคอยการตอบรับด้วยดวงตาเบ็งโต ออกใจแต่นระทิกยิ่งกว่ารอผลตัดสินจำคุกของศาล ว่าโดนกี่ปี้ หรือจะไม่โดนเลย

“ฮัลโหล...”

เสียงอ่อยเอื่อยดังขึ้นที่ปลายสาย มะแมเหลือบตาขึ้นข้างบน สายายยิ้มกว้างด้วยความรู้สึกคล้ายตายแล้วเกิดใหม่ ตอนนี้รู้แล้วว่าพวก เต็มใจวิ่งแก่นรอบสนามฟุตบอลสิบรอบเป็นอย่างไร

“คุณแจ็บหรือคะ สวัสดีค่ะ นี่มะแมนะคะ”

“อ้อ! คุณมะแม สวัสดี”

“คุณแจ็บคะ มะแมอยากคุยกับคุณคะ ขอเวลาสักหน่อยได้ไหม จะให้มะแมไปหาที่ไหนก็ได้”

“แจ็บก็อยากพบคุณมะแมคะ แต่คงต้องคุยกันทางนี้แหละ เพราะ แจ็บอยู่ไกลหน่อย”

“คุณแจ็บอยู่ไหนคะ?”

“เชียงใหม่”

“ไปนั่งชมวิวคนเดียวหรือ?”

“คะ ทำไมรู้ละ... อ้อ! ลืมไปว่าคุณอยู่กับใคร ไม่น่าถามเลย แจ็บ มาดูพระอาทิตย์ตกดินที่นี่นะคะ”

“ไปคนเดียวหรือคะ?”

“คะ! คนเดียว... เสียตายเหมือนกันที่ไม่ใช่สองคนเหมือนคราว ก่อนที่มา...”

“ครั้งนี้คิดเสียว่ามะแมอยู่เป็นเพื่อนได้ไหม?”

แจ็บหัวเราะนึ้มๆ

“คุณมะแมนี้ใจดีจังนะ นึกยังงถึงโทร.หาแจ็บคะ?”

“มะแมอยากคุยเรื่องอนาคตของคุณแจ็บ วันก่อนมะแมยังพูดไม่ จบ คุณแจ็บก็หนีออกมาก่อน”

“ขอโทษจริงๆคะ เวลาหน้ามืดแจ็บควบคุมอารมณ์ไม่ได้เลย พอ ออกจากห้องคุณมะแมแล้วถึงนึกได้ว่ายังไม่จ่ายเงิน แยกจริงๆ”

“มะแมไม่ได้โทร.มาเรื่องนั้นคะ ไม่สนใจเลย แค่อ้อนกลับไป คิดถึงวันที่คุยกับคุณแจ็บแล้ว... รู้สึกว่าอาจจะยังพูดไม่ดีที่สุดเท่าที่จะ พูดได้”

“ไม่ดียังไงคะ กระซอกแจ็บออกจากฝันลมๆแล้งๆ ดื่นขึ้นมาเจอ ความจริงได้ ถือว่าดีที่สุดแล้ว”

“คุณแจ็บคุยกับแฟนแล้วหรือ?”

“พอกลับบ้าน สิ่งแรกที่แจ็บทำคือพยายามโทร.หาพี่ปาย...” แจ็บเล่า “โทร.เท่าไรเขาก็ไม่รับ เข้าเฟซบุ๊กหรือนานแค่วันก็ไม้ออนไลน์ เลยต้องเขียนเมลนั่นแหละถึงจะยอมตอบกลับ”

มะแมระบายลมหายใจยาว

“คุณแจ็บเขียนไปถามขอคำยืนยันตามที่มะแมเผยให้คุณรู้หรือคะ?”

“คะ... แจ็บถาม และเขาก็ตอบหมด ตรงกับที่คุณมะแมบอกทุก อย่าง แถมทำด้วยคำขอให้ถอยไปคนละก้าว... เขาขอเลิกกับแจ็บคะ คุณมะแม!”

ปลายเสียงนั้นร้าวรานจนมะแมเจ็บปวดตาม

“ถอยคนละก้าว ต่างกับเลิกกันให้ขาดนะคะ”

ปลอบทั้งรู้ว่าใจผู้ชายไม่เอาด้วยแน่ๆแล้ว

“พี่ปายมีคนใหม่แล้วใช่ไหมคะ?”

“ไม่รู้ค่ะ แต่ช่างเขาเถอะคุณแจ็บ แค่วิวเถอะว่าคู่ของคุณกำลัง จะมาถึงในไม่ช้า”

คนนอกหักพังแล้วหนึ่งไปนาน ก่อนถามแบบทอดอาลัย

“คู่ของแจ็บจะทำให้แจ็บรักเขาได้เท่าพี่ปายหรือเปล่า?”

มะแมอีกอ้าก ไม่อยากฝันตอบด้วยวิธีโกหก ในความรู้สึกของ หล่อน คู่ที่จะอยู่ร่วมกันจริง เทียบไม่ได้เลยกับคนที่เพิ่งหักอกแจ็บไป หมดๆ ระดับนายปายนั่น ถ้าผ่านไปแล้วจะไม่ผ่านมาอีก เป็นอะไรที่มี ได้ครั้งเดียวในชีวิตของแจ็บจริงๆ แค่น่าเสียตายแทนแจ็บที่รักษาเขาไว้ ไม่ได้

แต่นักจิตวิทยาสาวก็หาคำพูดดีๆและตรงกับความจริงได้สำเร็จ

“ถึงคุณแจ็บจะหลงเขาไม่เท่าคุณปาย แต่ก็รักเขาอย่าง สบายใจ รวมทั้งเข้าใจวิธีรักษาความรักให้ยั่งยืนด้วย มันเป็นการยกชั้น ขึ้นมาจากความลุ่มหลงนะ ดีกว่ากันเยอะ”

“คบกับพี่ปาย แจ็บแน่ใจแล้วนะว่าแจ็บรู้จักความรัก แล้วก็ พยายามทำความเข้าใจวิธีรักษามันอยู่”

แจ๊บบ้านแบบดื้อไม่เลิก มะแมกลั่นใจไปครู่ ถ้าโกหกเป็น หล่อนจะบอกว่าเป็นหล่อนเชื่อ หรือไม่ก็ทำเป็นชม ทำเป็นเชียร์ แต่แนวทางช่วยคนของหล่อนไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าฝันเชียร์มั่วไปครั้งหนึ่ง ก็จะมีครั้งหน้าแล้วติดเป็นนิสัย มะแมจึงไม่ยอมมีข้อยกเว้นให้ใครมาตลอด รวมทั้งแจ๊บบนครั้งนี้ด้วย

“พยายามแค่นี้หนักพลาตได้ถ้ายังไม่พร้อมจริง คู่ของเราทั้งคู่ก็มาตอนเราพร้อมจะไม่พลาตแล้วนะคะ”

“บางความพลังพลาต แจ๊บลืมมันไปแล้วด้วยซ้ำ แต่ไม่นี่ว่ามันคือจุดแตกหัก จนกระทั่งคุณมะแมบอกแจ๊บบเมื่อวันก่อน และได้รับคำยืนยันจากพี่ปาย”

“พลาตอะไรหรือคะ?”

มะแมถามพลาตนี้กทวน

“พี่ปายสารภาพว่าตัดใจถอยจากแจ๊บบ ตั้งแต่แจ๊บบมาแล้วแต่เขาแข่งเขา และลามปามถึงพ่อแม่เขา”

“อ้อ!”

“พี่ปายรักพ่อแม่มาก เขาทนไม่ได้กับการลามปามถึงพวกท่านแล้ว... แล้วตอนแจ๊บบมา แจ๊บบพูดได้ยังไงไม่รู้ ประมาณว่าคอยดูนะ ถ้าทิ้งแจ๊บบ แจ๊บบจะฆ่าพ่อแม่เขา จะเผาบ้านเขาให้วอด ໂธ้เอ๊ย! คนอย่างแจ๊บบเนี่ยจะทำอย่างนั้นได้ แจ๊บบไม่ได้หมายความว่าตามนั้นเลย ทำไมเขาถึงไม่ให้ภัย ทำไมไม่เข้าใจว่าแจ๊บบมา มันมีอะไรให้ต้องกลัวกันจริงๆหรือ?”

มะแมอึ้ง คิดในใจว่าเขาไม่ได้กลัวคุณหรือ แตกแล้ววิธีมาของคุณนั้นแหละ!

“แล้วคุณแจ๊บบจะกลับกรุงเทพฯเมื่อไหร่คะ? จริงๆมะแมอยากคุยกับคุณแจ๊บบแบบเห็นหน้ามากกว่า”

แจ๊บบิ่งไปนาน นานจนมะแมต้องถามย้า

“คุณแจ๊บบคะ ยังฟังอยู่หรือเปล่า?”

“เมื่อสองสามเดือนก่อนตอนจองเวลามาคุยกับคุณมะแม อันที่จริงแจ๊บบอยากคุยเรื่องงานมากกว่านะ เรื่องพี่ปายไม่ค่อยอยากรู้เท่าไร

เพราะนี่กว่ารู้หมดแล้ว”

แจ๊บบพูดแบบคนคิดอะไรลับไปลับมาหลายเรื่องในเวลาไล่ๆกัน แต่มะแมก็รีบรับลูก

“แล้วทำไมถึงมาเน้นเรื่องคุณปายล่ะคะ?”

“เมื่ออาทิตย์ก่อนเป็นวันเกิดแจ๊บบ พี่ปายไม่สนใจเลย แต่ส่งรูปการ์ดให้ทางเน็ตกับคำอวยพรสั้นๆ มันทำให้รู้สึกว่าเขาไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว นั่นแหละที่ทำให้แจ๊บบอยากรู้ใจพี่ปายว่ายังอยู่กับแจ๊บบหรือเปล่า”

“สุขสันต์วันเกิดย้อนหลังนะคะคุณแจ๊บบ”

มะแมปรุงเสียงให้สติสชัดถ้อยชัดคำ หล่อนชำนาญการอวยพรให้คนฟังรู้สึกดี

“ไม่เห็นจะเป็นสุขเลยละ ทำไมคนเราต้องกะเกณฑ์ให้เป็นสุขในวันเกิดกันนักก็ไม่ว่า มันก็แค่อีกวัน ที่เราอาจเจอเรื่องแย่ๆ ฝืนใจให้ร้ายใจไม่ไหว”

“ก็จริงนะคะ แต่ละวันเกิดของคุณมะแม มะแมจะถามตัวเองว่า วันนี้ชีวิตบอกให้คิดอะไรบ้าง”

แจ๊บบหัวเราะขำ

“สำหรับแจ๊บบ วันเกิดล่าสุดบอกให้แจ๊บบคิดว่า ยิ่งผ่านวันเกิดมากขึ้นเท่าไร ใจเรายังคุ้นกับวันตายมากขึ้นเท่านั้น!”

มะแมฟังแล้วขุ่น

“เออ... แต่สำหรับมะแม วันเกิดที่ผ่านมามอบให้มะแมคิดคะว่า **วันเกิดที่ดีที่สุด คือวันธรรมดาที่เราใช้ชีวิตอย่างมีค่าที่สุด!**”

“ชีวิตของคุณมะแมมีค่า แต่ชีวิตแจ๊บบเนี่ย เอ้อ! วันๆหมดไปไปกับความคิดมากทำเดี่ยวเลย”

“เคล็ดลับความเข้าใจมีอยู่นิดเดียวคะคุณแจ๊บบ **ที่คิดมากเพราะไม่ได้คิด แต่ไปติดอยู่กับอารมณ์ฟุ้งซ่านวุ่นไม่รู้จบ** หมั่นคิดถึงสิ่งที่อยู่ตรงหน้า แล้วคุณจะไม่เป็นคนคิดมากนะคะ”

“แต่แจ๊บบเหงา...”

“มะแมก็เคยเหงา แล้วมะแมได้ค้นพบความจริงอย่างหนึ่ง คือแค่อยากไปทำให้เด็กอนาถาหายเหงาสักวัน เขายังไม่ทันหายเหงา

ความเหงาก็หายไปจากเราแล้ว”

“อืม... ฟังดูน่าลองจังค่ะ”

“ให้มะแมพาไปก็ได้ค่ะ”

หล่อนเสนอตัว ตอนนี่คิดอย่างเดียวว่าขอให้แจ็บรับปากอะไรเถอะ หล่อนจะยอมเหนื่อยทุกประการ แม้จะต้องโดนแจ็บกระโดดเกาะหลังยึดเยื่ออีกก็ตาม

“เหมือนคุณมะแมรู้ว่าแจ็บกำลังจะจมน้ำ ไม่กลัวแจ็บกอดคอคุณมะแมเป็นตุ๊กแกหรือคะ?”

มะแมเกือบสะดุ้ง เพราะแจ็บพูดราวกับรู้ว่าหล่อนคิดอะไร

“ไม่หรอกน่า...” มะแมค้นหาความรู้สึกที่แท้จริง แล้วก็พบว่าตนพูดได้เต็มปากเต็มคำโดยไม่เสแสร้ง “ให้มะแมเป็นเพื่อนคุณแจ็บได้ไหม มาคุยเปิดอกกัน วันแรกเราอาจจะคุยกันตามหน้าที่ วันนี้ให้มะแมพูดจากใจจริง มะแมอยากเป็นเพื่อนกับคุณแจ็บ และเชื่อว่าต่อไปเราจะมี ความผูกพันที่ดีต่อกันได้”

“มีบ้างอาจ คุณมะแมนะ เหมือนแม่หรือพี่สาวของแจ็บเลย”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกน่า บางทีมะแมก็วางฟอร์มตามหัวโขนไปอย่างนั้นเอง ตัวจริงเป็นผู้หญิงธรรมดาทุกอย่าง และจากสายตาของคุณมะแม ก็เชื่อว่าเราสองคนมีบางสิ่งที่เข้ากันได้”

“ตรงไหน? คุณมะแมใจเย็นเป็นน้ำ ส่วนแจ็บน่าจะร้อนเหมือนไฟ”

“คนเก่งก็ใจเย็น ให้เดานะ คุณแจ็บจบเกียรตินิยมชั่วคราว มะแมก็เหมือนกัน เดิมทีมะแมไม่ใช่คนใจเย็นนะ อาจร้อนยิ่งกว่าคุณแจ็บอีก”

“ไม่เชื่อหรอก!”

“จริงจิงง...!” ลากเสียงยาวแบบคะยั้นคะยอให้เชื่อ “แต่สวมหัวโขนไหนไปนานๆ คนก็นึกว่าเราเป็นอย่างนั้น พอถอดหัวโขนออกเราก็รู้ว่าไม่ได้มีดีอะไรเลย”

“แล้วมะแมเคยมีแฟนไหม?”

แจ็บตัดสรรพนาม ‘คุณ’ ออกไป แสดงความใกล้ชิดตามมะแมเสนอ แล้วก็ชักเห็นจริงว่าความสนิทสนมกับมะแมก่อตัวขึ้นในใจได้อย่างรวดเร็ว

“เคย!”

“ยังเป็นแฟนกันอยู่หรือเปล่า?”

“เคยหวานแหววช่วงมัธยมปลายนะ พอเรียนมหา’ลัย ต่างคนต่างแยกย้าย มะแมไม่ค่อยมีเวลาให้ เพราะต้องทำงานส่งตัวเองเรียนไปด้วย เขาก็ไปเจอคนใหม่”

“ไม่ได้เลิกเพราะทะเลาะกัน?”

“ก็... ประมาณว่ามะแมเห็นเขานั่งในรถกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง เห็นคุยกันสนุกสนาน”

“มะแมเลยขอเลิก?”

“ไม่ได้พูดอะไรชัดหรอก แค่เมลไปบอกว่าไม่ต้องมาแล้ว”

แจ็บยิ้มด้วยความปลอดโปร่งขึ้น เหมือนคุยกับเพื่อนที่สนิทกันมานาน

“แสดงว่าเขาไม่ค่อยมีความหมายกับมะแมเท่าไร”

“จะว่ามีก็มึนนะ แต่ลูกคนรวยอย่างแจ็บอาจจะไม่เข้าใจ ตอนเห็นแฟนไปนั่งรถของผู้หญิงที่ทำทางรวยกว่าเรา โชคดีกว่าเรา”

“เข้าจาย... ทำไมจะไม่เข้าใจ แล้ว... ทำทางไม่เคยมีอะไรกับเขาใช่ไหม? เห็นอยู่กับผู้หญิงที่เดียวขอเลิกเลยอย่างนี้”

“มะแมให้มากที่สุดก็หอมแก้ม เกินกว่านั้นห้ามขาด”

“หึหึ เขาคงงุ่นง่านน่าดูนะ หุ่นอย่างมะแมเหี้ย ได้หอมแก้มก็ต้องน้ำลายหก อยากทำอะไรต่อ”

“ช่วยไม่ได้! พอดีมะแมก็อยู่กับเรื่องพวกนี้ มันรังเกียจ”

“สงสัยเกิดผิตยุต”

“ถ้าแจ็บได้ทำวิจัย ทำแบบสอบถามทุกอย่างอย่างมะแม จะรู้ว่าคนสมัยนี้ไม่ได้ตั้งใจหรือเห็นเช็ทส์เป็นเรื่องขาดไม่ได้ตามๆกันไปหมดหรอกนะ มีพวกรู้สึกแยกับเรื่องพรรคนี้เยอะ”

“ก็พอรู้อยู่ แต่ถ้าหน้าตาดี หุ่นยั่วน้ำลายผู้ชายแบบพวกเรา ก็มักหนีไม่พ้นเจอข้อเสนอเอานุ่นเอานี้มาประเคน โดนขอสนิท โดนขอเข้าใกล้ ในที่สุดเราก็ทนไม่ได้ ไม่รู้จะหวังไปทำไม เพื่อนๆมันก็ตามใจตัวเองกันหมด เห็นเป็นธรรมดาของยุคนี้”

“มะแมตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกอยากทำงานทั้งวันมาหลายปีแล้ว
เลยไม่ค่อยมีคิวให้ใครมาเข้าใกล้”

“ทำไมถึงรักงานขนาดนั้น การช่วยคนมันสนุกมากหรือ? แต่
ว่าที่จริง แจ๊บบอบอิจจมะแมมากเลยรู้ไหม เป็นตัวของตัวเอง มีค่า ไม่
ต้องพึ่งพาความอบอุ่นจากผู้ชาย”

มะแมเช็ดหน้านิดหนึ่ง

“วันๆมีแต่ผู้ชายมาขอความอบอุ่นจากมะแมนะสิ! บอกตรงๆว่า
ตอนนี้เห็นผู้ชายเป็นเด็กกอมมือ ไม่รู้จักโตไปหมด สงสัยชาตินี้ได้ขึ้นคาน
แน่”

“ขนาดนั้น?”

“ขนาดนั้น!”

“อย่างนี้เป็นแบบมะแมก็ไม่ดีนะสิ”

“แล้วเป็นแบบไหนถึงจะดี?”

แจ๊บบอบอิจจตามองไกล ขอบฟ้ากว้าง ทิวเมฆสะท้อนแสงหลาก
สี ตะวันใกล้จะตกดินอยู่รอนๆ สายลมเย็นโชยพัดเส้นผมหล่อนปลิว
ไหว

“เออเนะ อย่างไหนล่ะถึงจะดี... มีคู่เพื่อจะหวานใส่กัน แล้วมา
เปลี่ยนเป็นทะเลาะกัน จบลงที่ทิ้งกัน มันดีตรงไหน”

ขอบตาล่างซ้ายของมะแมขยิบนิดหนึ่ง

“แจ๊บบ! พุดอย่างเพื่อนนะ ตัวเองนะสวยขนาดนี้ มาช่วยกัน
เสียดายคนที่เขาไม่ได้เธอไปครองดีกว่า **วันนี้เธอรู้สึกว่าตัวเองเป็น
ฝ่ายออกหัก นั่นก็เพราะยอมเป็นฝ่ายถูกทิ้งทางกายข้างเดียว ทำไม
ไม่หัดให้เขาเป็นฝ่ายถูกทิ้งด้วยใจเราดูบ้าง?**”

“ขอบใจมากมะแม เราชลឹ้มและรู้สึกเป็นเกียรติมากที่เธอลดตัว
ลงมาเป็นเพื่อน ถ้ามีเพื่อนดีอย่างเธอมาก่อนหน้านี่สักสิบปี เราอาจจะ
อยากมีค่าให้มากกว่าแบบเธอบ้างก็ได้ ไม่ปล่อยให้ตัวเองไร้ค่าจนสายไป
แบบนี้”

“คำว่าสายไปมีไว้ใช้กับคนตายเท่านั้นแหละแจ๊บบ!”

“อือ...”

ความเงิบเข้าปกคลุม มะแมสัมผัสถึงความเหม่อลอยแปลกๆ
ของอีกฝ่าย ก็เรียกให้ขานรับบ้าง

“แจ๊บบ...”

“หือ?”

“จะกลับกรุงเทพฯเมื่อไหร่?”

เป็นคำถามซ้ำ และแจ๊บบก็ไม่ตอบอีก เสพุดมาอีกทาง

“ก่อนมะแมโทร.มา แจ๊บบกำลังเลือกอยู่เลยว่าโทร.หาใครดี
ใกล้เวลาพระอาทิตย์จะตกดินแล้ว...”

คราวนี้มะแมมือเย็นเฉียบ เกิดมาไม่เคยหนาวไปทั้งตัวขนาดนั้น
มาก่อน

“แจ๊บบ! เธออย่าทำอะไรบ้าๆนะ!” ผลอสั่งเสียงเกือบเป็นทวาด
แปลกที่รู้สึกสนิทกับแจ๊บบออกมาจากส่วนลึก คล้ายคุ้นมานานแสนนาน
กระทั่งลืมตัว ใช้เสียงเกรี้ยวและคำแรง “ถามตัวเองซิ ตอนนี้มีดีอะไร
ไปตายบ้าง?”

“ขอบใจเธอมากนะมะแม เธอดีกับคนแปลกหน้าอย่างฉันได้ยิ่ง
กว่าคนเคยกอดคอ บอกรักฉันตรงนี้เสียอีก”

“แจ๊บบ! ไม่เอาหน้า อย่าเพิ่งทำอะไร ให้มะแมบินไปหาเดี๋ยวนี้ก็ได้
ไหวล่ะ!”

คำขอของมะแมทำเอาน้ำตาแจ๊บบรินผ่านร่องแก้ม หล่อนมอง
หุบเหวกว้างใหญ่ที่เริ่มครีမ်สลัว สัมผัสเหมือนหลุมดำที่ทรงพลังเกิน
ต้าน คล้ายเสียงเพรียกแห่งดนตรีมรณะทำนองหวานเศร้า หรือขุมแม่
เหล็กยักษ์จากแกนกลางโลกที่ส่งแรงดึงดูดอันน่าพิศมัยมาดึงดูดตัว ใจรู้
แต่ว่าหล่อนต้องกระโจนลงไปหามันในนาทีนี้แล้ว

“มะแม... ขอขอบคุณที่ทำให้แจ๊บบตาสว่าง และขอบคุณสำหรับความ
เป็นเพื่อนที่แสนดีในนาทีสุดท้าย รู้ว่ามะแมอยากช่วย แจ๊บบอยากทำ
อะไรตอบแทนบ้าง แต่ขอเป็นชาติหน้านะ ชาตินี้แจ๊บบหนีชีวิตต่อไปไม่
ไหวจริงๆ”

“แจ๊บบ!”

“ฝากบอกพี่ปายด้วยว่าขอโทษ ทำไมแจ๊บบถึงรักเขาขนาดนี้ก็

“ไม่รู้...”

“แจ็บ! อย่า!!”

มะแมกรีดร้องสุดเสียง วินาทีแห่งการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้น คล้ายละครฉากจบสะท้อนวิญญูณณ์ที่ถูกบังคับให้ดู ทั้งที่ไม่เคยเต็มใจ

เสียงทางโทรศัพท์เหมือนแว่วผ่านมาจากมิติลับที่ไม่ควรมีใครได้ยิน ครั้งแรกเป็นเสียงเปรี้ยวแตกของกระจก อัดใจต่อมาตามด้วยเสียงกระแทกโครมหนักๆ เว้นช่วงจากนั้นอีกครั้ง ก็กลายเป็นโครมครามซ้ำไปซ้ำมา หลอนหุราวกับเสียงร่ำกลองใหญ่ในนรก!

มะแมสั่นเทิ้มไปทั้งร่าง อยากขว้างโทรศัพท์ทิ้ง อยากกรีดร้องคลุ้มคลั่ง แต่เจ้ากรรม จิตกลับแข็งทื่อ ตัวหนึ่งซึ่งดูถูกสภาพว่าอย่างไรก็ต้องดูละครฉากสุดท้ายให้จบ ไม่ดูไม่ได้

การพูดคุยกับแจ็บมาพักหนึ่ง ทำให้กระแสดึงดูดกับฝ่ายนั้นแน่นเหนียว และคลื่นจิตระหว่างมะแมกับแจ็บก็จูนกันติดดีเสียด้วย แจ็บรู้สึกอย่างไรในวาระสุดท้าย มะแมก็รู้สึกตามนั้นไม่มีผิด!

จิตใจของแจ็บขณะตั้งแหวนหนึ่ง ไม่กระวนกระวาย เหมือนอยู่ในสุญญากาศอันสร้างขึ้นด้วยเจตนาดับชีวิตอย่างสงบ มะแมติดตามได้ตั้งแต่วินาทีแรกที่คิดว่าแจ็บหลับตาเหยียบคันเร่งอย่างไม่กลัวการพบมัจจุราชที่สยายเขี้ยวรออยู่เบื้องล่าง ไม่มีกรีดร้องออกมาแม้แต่แอะเดียว นั่นเพราะแจ็บไม่เห็นอะไรเลย เอาแต่ปิดตารอหน้าที่ลงดาบด้วยความเลื่อมเยินกับชีวิตตน

คะเนจากระยะห่างระหว่างเสียงสุดท้ายของแจ็บ กับเสียงสุดท้ายของการบดขยี้รถเป็นเศษเหล็ก หน้าผาจะต้องสูงชัน รถจะต้องกระแทกอะไรระหว่างทาง ก่อนลอยละลิวลงมาปะทะโซดหินเบื้องล่างแล้วม้วนหลายตลบก่อนสงบนิ่ง

และในการม้วนตลบท้ายๆนั้นเอง สัญญูณณ์ก็ถูกตัดไป แสดงให้เห็นว่าโทรศัพท์ของแจ็บน่าจะปั่นป่วนไปแล้ว แต่มะแมยังถือโทรศัพท์ของตนค้าง รวากับจะอาศัยมันเป็นอุปกรณ์ถ่ายทอดสดรายการ ‘ชีวิตข้ามชาติ’ อย่างต่อเนื่อง

ระหว่างคงสภาพความเป็นมนุษย์ แม้แจ็บจะเหม่อบ้าง ฟุ้งซ่านบ้าง ห่อเหี่ยวบ้าง ก็ยังคงมีภาวะของจิตปรากฏชัด ไม่ต่างจากเปลวเทียนที่ยืนตัวส่องแสงอยู่ตลอด แคว้นขอบบึงเป็นเงามืด เงามัว เงาสลัวบ้าง พอยกเครื่องบดบังออก ความสว่างก็ฉายใหม่

แต่ขณะจะดับเพื่อเคลื่อนจากภพเดิม จิตของแจ็บปรากฏเหมือนเปลวเทียนที่โดนสายลมพัด บ้อแป้อแร่ แล้วกลับตั้งขึ้นใหม่ แล้วชวนเซบัตเป้ไปมาหลายรอบ ทำท่าจะดับมิดับแท้ก็ไม่ดับในทีเดียว คงเพราะอาการ ‘ตายคาที่’ ของแจ็บไม่ได้เป็นไปตามธรรมชาตินั่นเอง

และในสภาพล้มลุกแบบเปลวเทียนจวนดับนั้น สิ่งที่ยังเกิดซ้อนขึ้นมาอีกชั้นให้มะแมสับสน คือกองจักรไรต์น มันทมนต์ตัวไม่หยุด

เทียบไปคงคล้ายมองหน้าใครที่กำลังฟุ้งซ่านหนักๆแล้วเห็นเหมือนกงล้อปั่นอยู่ในหัวของเขา แต่กองจักรไรต์นที่มะแมกำลังเห็นนี้ไม่ได้มีที่ตั้งอยู่ในสมอง มันเป็นเอกเทศต่างหากจากมิติทางกาย กับทั้งปั่นแรงกว่าคนฟุ้งซ่านหลายเท่า ภาวะนี้กระมัง ขณะแห่งการเกิดนิมิตพฤติกรรมที่ทำมาระหว่างมีชีวิต ซึ่งคนผ่านประสบการณ์เฉียดตายมักเล่าตรงกัน มะแมเล็งลึกลงไปในการหมุนของกงจักรด้วยความอยากรู้ว่ามีอะไรอยู่ แต่ก็ไม่เห็น เพราะเกินความสามารถระดับหลอน

ปรากฏการณ์ตายคาที่ของคนไปไม่ตี บอคมะแมว่าเรื่องคอขาดบาดตายอันเป็นที่สุดมิได้เกิดขึ้นกับกาย ทว่าเกิดกับจิตต่างหาก พอกายยุติการทำงานก็แนบนิ่งไม่ต่างจากเศษอิฐเศษปูนที่มีของเหลวไหลซึมออกมา แต่การดับจิตนั้น มีอะไรให้ดูต่อ มีอะไรให้นำแสดงความเสียใจอย่างแท้จริง ยิ่งกว่าทุกเรื่องที่เคยเกิดขึ้นระหว่างมีชีวิต

พอแจ็บเคลื่อนจากภพแห่งมนุษย์ไปแล้ว มีพลังบางชนิดที่ยิ่งใหญ่ ควบคุมให้เกิดการสร้างจิตดวงใหม่ขึ้นสืบทอดทันที มะแมบอกตนเองว่าพลังยิ่งใหญ่ นั่นคงเป็นพลังกรรมกระมัง คล้ายพอไล่เทียนหมด เปลวเทียนก็ดับหาย แต่มิใช่สาบสูญ เพราะไฟไปปรากฏในเทียนเล่มใหม่โดยอะไรอย่างหนึ่ง ที่ไม่ยอมให้ความร้อนสิ้นสุด

การก่อภพใหม่ของแจ็บเริ่มจากพลังมืด คล้ายมนต์ดำรวมตัวขึ้นได้ก่อน แล้วจึงเนรมิตสภาพของจิตที่แตกต่างจากความเป็นมนุษย์ขึ้น

จิตใหม่ของแจ็บมิใช่จิตที่รับรู้หรือคิดอ่านได้ทันที เปรียบเหมือนมะแมเห็นแจ็บถูกลอบฟาดศีรษะจากด้านหลัง สลบเหมือดกะทันหัน ทั้งสติ สำนึกคิดอ่าน และความทรงจำตอนเต็มตื่นหายไป แปรเป็นสภาพไม่รู้ไม่เห็นใดๆ

ความตายปรากฏคล้ายภาวะขาดช่องทางการติดต่อ จะไม่ใช่เรื่องง่ายอีกต่อไป ถ้าต้องการพูดคุยสื่อสารกับแจ็บ การอยู่คนละโลกมันเป็นอย่างนี้เอง อยากช่วยอะไรก็สายเกินไปแล้ว

นับว่าแจ็บใจร้ายกับหล่อนเอาการ ลืมคิดไปหรืออย่างไรว่าการตายให้ใครดูมันสิ้นประสาทกันขนาดไหน สำหรับมะแม หล่อนรู้เดียงนั้นเลยว่าจะเป็นผลบาตลึกลงไปถึงก้นบึ้งความทรงจำ และไม่อาจลบเลือนได้ตลอดชีวิต

มนุษย์ได้อะไรมาจากความรัก หรือเสียอะไรให้กับความรักบ้าง?

บางความรักอาจทำให้คนมีเหตุผลในการใช้ชีวิตมากขึ้น แต่บางความรักถึงกับทำให้ขาดเหตุผลที่จะมีชีวิตยืนยาวต่อไป

มนุษย์เป็นสัตว์มีเหตุผล ทว่าก็อาจเอาแต่ใจและใช้อารมณ์ได้รุนแรงที่สุดในบรรดาสัตว์ทั้งปวง

มนุษย์มักใช้ชีวิตอย่างคนอวดดี แต่ก็ไม่ค่อยมีดีไปตายกัน!

นี่แหละมนุษย์...

บทที่ ๖

มะแม เดินลงมาข้างล่างห้อยๆ หยิมกำลังจัดข้าวจัดของ ความจริงหยิมได้ยินเสียงกรีดร้องของมะแม แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องส่วนตัวอย่างไรหรือเปล่า เลยคอยเงี่ยหูสังเกตการณ์อยู่ที่ด้านล่างเฉยๆ ก่อน

เมื่อหันไปมองนายสาวก็พบว่านัยน์ตาคู้งามของฝ่ายนั้นทอแววซ้ำ แต่ยังคงกริยาด้วยสติที่สมบูรณ์ ก็ทราบว่ามีอะไรน่าเป็นห่วง หยิมจึงถามตามหน้าที่โดยไม่แสดงความห่วงใยเป็นพิเศษ

“พี่มะแมหิวหรือยังคะ จะกินเลยหรือเปล่า?”

“หยิม... ในจดหมายเขียนว่ายังไงนะ ขอฟังชัดๆอีกทีเถอะ”

หางเสียงคนถามสั้นพรวด

“อ้อ! จดหมายเหรอคะ เขาเขียนว่า *อย่าเสียใจ คนฆ่าตัวตายทุกวัน ถ้าอยากรู้สึกดีขึ้นก็ไปช่วยคนที่กำลังจะฆ่าตัวตาย เป็นการไถ่ชีวิตด้วยชีวิต* อะไรวางนั่นะคะ ขอโทษจริงๆ หยิมไม่แน่ใจว่าจำถูกหมดหรือเปล่า”

เด็กสาวออกตัว จำเนื้อความในจดหมายเป็นคำปะะๆไม่ได้ แต่ถ่ายทอดครั้งแรกกับครั้งนี้ก็น่าจะต่างกันแล้ว

“ขอบใจนะ หยิมช่วยพี่ได้มากแล้ว เมื่อกี้ตอนฟังที่แรกพี่เก็บความไม่ครบเอง เลยเข้าใจผิดนิดหน่อย”

“ค่ะ”

หยิมมองผู้เป็นนายตาแป้ว เต่าว่าคงเป็นลูกคำคนใดคนหนึ่งฆ่าตัวตาย แต่ไม่เฉลียวคิดเลยสักนิดว่าความตายเพิ่งเกิดขึ้นสดๆร้อนๆ ไม่นานที่ที่ผ่านมานี้เอง

“พี่จะออกไปทำธุระข้างนอกหน่อย หยิมกินข้าวเย็นไปคนเดียวแล้วกันนะ”

“มีอะไรให้หยิมช่วย หรือให้หยิมออกไปเป็นเพื่อนไหมคะ? ถ้าจะไม่ได้กินข้าวเย็นก็ไม่เป็นไรนะ”

มะแมยิ้มเชียว เดินเข้ามาดิ่งตัวหยิมกอดเต็มอ้อมเป็นครั้งแรก

ใช้มือตบศีรษะเบาๆก่อนคลายอ้อมกอด

“มันเป็นงานที่พี่ต้องทำคนเดียวนะ ขอบใจนะ”

“ค่ะ! แต่ถ้าพี่แม่ขับรถสวนกะโจร อย่าขับตามไปแบบเมื่อคืนอีกนะค่ะ”

หยิมพูดด้วยแววตาจรัญญูดี

“จ๊ะ! ไม่มีองค์กรไหนคนเก่งไปด้วย พี่ไม่กล้าซ่าหรอก!”

หนึ่ง หุ่นพิเศษในห้างเซ็นทรัลบางนา ผู้คนหนาตา เหมาะที่สุดที่จะค้นหาใครสักคนมาชำระล้างความรู้สึกผิดออกจากใจ มะแมสัมผัสสำรวจทุกคนที่เดินสวนหล่อน โดยเฉพาะคนเดินช้า อ้อยอิ่งแบบหมดอาลัยตายอยาก

ชั่วระยะเวลาอันสั้นที่สวนกัน ไม่เพียงพอให้มะแมรับรู้อะไรได้ลึกนัก แต่ละคนหลงเหม่ออยู่ในโลกของตัวเอง แม้รู้ว่าจะขยับกายไปทางไหน แต่ก็เหมือนไม่ค่อยรู้ว่าชีวิตกำลังเดินไปทางใด

พวกเขาห่างแบบไม่มีสตางค์ ต่างก็เหม่ออยู่บนฐานความสุขที่ได้เดินทอดน่องรับไอเย็นน้ำพริ้ง ส่วนพวกเขาห่างแบบมีเงินล้านกระเป๋าท่างก็เหม่ออยู่บนฐานความอยากดูสิ่งล่อตาล่อใจ เพื่อชั่งใจว่าจะปล่อยเงินในกระเป๋าทะหรือนบัตรเครดิตออกไปดีหรือไม่

พวกเขาห่างแบบเดี่ยวๆมักพวงพาดความเหงาเป็นเงาตามจิตมาด้วย ส่วนพวกเขาห่างเป็นคู่ๆ หรือมารอพบคู่ตามนัด ก็มีทั้งอารมณ์สำราญและรำคาญใจ บางคู่มาด้วยกันแต่ก็เหม่อลอยไปคนละทิศคนละทางราวกับอยู่คนละโลก แค่ออยู่ในห้าง ๒๐ นาที มะแมพบสารพัดคู่สารพัดรูปแบบความสัมพันธ์ทางใจ จนเห็นหญิงชายจับคู่กันเลือกวิธีเป็นทุกข์เฉพาะตน ไม่ใช่แค่มองตื้นๆด้วยตาเปล่าว่า ‘เขาเป็นแฟนกัน’

พวกเขาไม่มีเงินกับพวกเจ็บจากรัก มักถูกมองว่ามีสิทธิ์ฆ่าตัวตาย มะแมก็อาศัยสามัญสำนึกตรงนั้นเป็นเกณฑ์ส่องสำรวจว่าใครเข้าข่ายบ้าง แต่ก็พบความจริงอย่างหนึ่ง คือต่อให้เข้าตาจนแต่ยังมีแกใจมาเดินรับไอเย็นในห้าง หรือแม้ระหองระแหงกับแฟนแต่ยังจูงมือกันมาดูหนังอยู่ ก็ไม่มีใครอยากลาโลกภายในวันนี้พรุ่งนี้หรอก

ผ่านหน้าผ่านตา สัมผัสจิตคนเดินสวนมา จากสิบเป็นร้อย มะแมชักเริ่มมีงง เหมือนเล่นเกมที่ต้องเก็บรายละเอียดให้ได้มากในเวลาอันสั้น ถ้าแค่ครึ่งสองครึ่งพอทน แต่เป็นร้อยนี่ชักเกินความสามารถ

หิวข้าว หิวน้ำ มะแมตัดสินใจแวะพักกินก่อน เพราะถึงฝันไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมามาก่อนกำลังใกล้จะหน้ามืดวิงเวียนรอมร่อ

ขณะนั่งจัดการอาหารเย็นตามลำพังในศูนย์อาหาร มะแมก็ครุ่นคิดถึงวิธีกวาดหาเป้าหมายที่อาจเข้าข่ายอยากฆ่าตัวตายและลงมือจริง การเดินสวนแล้วสัมผัสตรวจเอาที่ละคนน่าจะไม่ใช่วิธีที่ฉลาดนักพอจับความเครียดหนักๆของบางคนได้ แต่แอบสะกดรอยตามไปครู่หนึ่ง ก็พบว่าความเครียดนั้นคลายตัวลง สรุปคือแค่เครียดหนักแบบวูบวาบ ไม่ใช่ยึดเยื้อ คนจะอยากฆ่าตัวตายต้องซึมเศร้าอย่างต่อเนื่องไม่ต่ำกว่า ๒ อาทิตย์ขึ้นไป

หล่อนควรหาวิธีรู้ให้ได้แน่นอนและรวดเร็วกว่านั้น เมื่อข่าวหมดจาง ตีมน้ำจันทองอิมสบายพอ มะแมก็เริ่มกวาดสายตาจากจุดที่หนึ่งอยู่และค้นพบว่าการตรวจกวาดเป่าหนึ่งสะดวงกว่าเดินหา แม้การเดินสวนกันจะได้พลังปะทะจิงๆ รับสัมผัสแรงจากระยะใกล้ แต่ช่วงเวลาก็กสั้นเกินไป สู้นั่งกวาดหาเป่าหนึ่งเอาจากมุมกว้างอย่างนี้ไม่ได้ ใช้เวลาได้นานตามต้องการ

ค่อยๆกวาดมองโดยรอบอย่างละเอียด แม้หลายคนเป็นโรคสงสารตัวเองขั้นรุนแรง แม้หลายคนจมอยู่กับความทุกข์ที่ชั้นหนัก แม้หลายคนประสบปัญหาขั้นวิกฤต แม้หลายคนเก็บซ่อนความระทมขมขื่นแน่นอกไว้ภายใต้สีหน้าปกติ และแม้หลายคนเชื่อว่าตัวเองไม่มีทางพ้นจากปัญหาใหญ่ไปจนชั่วชีวิต...

แต่ก็ไม่มีใครคิดฆ่าตัวตายในวันนี้ หรือในเร็ววันนี้เลยสักคน!

เมื่อมีชีวิตทุกคนจะรักชีวิต ไม่ว่าชีวิตจะปรากฏเป็นเรื่องน่าเรงรีนหรือชื่นชม ธรรมชาติของคนทั่วไปจะไม่ปล่อยให้ตัวเองซึมเศร้าต่อเนื่อง ถึงเวลาก็ดูหนัง ดูละคร หากคนเจ้าจะเจ็ยเรื่อยเปื่อย จึงมีช่วงผ่อนคลายผ่อนเบา ไม่กดดันรุนแรงขนาดทะลุขีดความอดกลั้นง่ายๆ

ตั้งสติถามตัวเองว่าหล่อนกำลังหาเป้าหมายแบบไหน ที่จะมา

ชดเชยความรู้สึกล้มเหลวในการช่วยจับ คนกำลังอยากฆ่าตัวตายวันนี้ หรือคนที่มีความโน้มเอียงจะเสียชีวิตสุดทันทันในเร็ววัน?

ถ้าตั้งใจฆ่าตัวตายเดี๋ยวนี้เลยก็อ่านง่ายอยู่หรอก เพราะความรู้สึกอยากทำลายชีวิตจะก่อกระแสจิตแบบหนึ่ง ที่สัมผัสแล้วทราบได้ว่า คนๆ นั้นปฏิเสธการดำรงอยู่ของตนเอง แตกต่างจากสิ่งมีชีวิตทั่วไปที่ หวงแหนและยึดมั่นการมีตัวตนเหนือสิ่งอื่นใด

แต่จะหาได้สักกี่คนที่อยากทิ้งชีวิตแล้วมาเดินเสพสุขตามห้าง? ศูนย์การค้าเป็นแหล่งรวมคนหวงชีวิต ไม่ใช่อยากทิ้งชีวิต แม้เคยมีข่าว คนโดดลงมาจากที่จอดรถบ้าง หรือมีแหวกแนวโดดกลางห้างบ้าง ก็หายากพอๆ กับงมหินเหล็กในสระใหญ่ หล่อนจะต้องเดินไปที่เดือนหรือที่ ปีกว่าจะบังเอิญเจอประเภทนั้น?

เมื่อคิดจะลดสเปกลง เพื่อหาเป้าหมายให้พบได้ง่ายขึ้น โจทย์ข้อ ใหม่ก็ตามมาอีก คือหล่อนจะเข้าไปแนะนำตัวอย่างไร ดิฉันอยากช่วยให้คุณไม่ต้องคิดฆ่าตัวตายในอนาคตอันใกล้ถึงหรือ?

ในแง่ของการเสนอตัวช่วย คนกำลังจะฆ่าตัวตายเดี๋ยวนี้เท่านั้น ที่เป็นเป้าหมาย!

ความคิดสะดุดดลง เมื่อมะแมพบว่าตนมักไปรบกวนคนกำลังก้มหน้าก้มตาทานข้าวให้เงยขึ้นเหลียวมาตามแรงปะทะของกระแสตาที่ หล่อนส่งไปอยู่เรื่อย พอชักเกรงใจประชาชน หล่อนก็ลุกขึ้นด้วยความ คิดว่าน่าจะหาทำเลตรวจสัมผัสใหม่ดีกว่า

ขณะยื่นคืนคูปองให้พนักงานที่โต๊ะแลกเปลี่ยน มะแมก็ชะงัก เมื่อสัมผัสได้ถึงแผลใหญ่ในใจสาวหลังช่องกระจกคนนั้น ใบหน้าแสดง ความหมกมุ่น หมักหมมความเคร่งเครียดอย่างต่อเนื่องมานาน เข้าชั้น ออกใหม่ใส่ชม แม้มีเยื่อแลกเปลี่ยนคูปองกับลูกค้า ก็เป็นกิริยาจุกจุก ย่นตไรชีวิต

สัมผัสใจ ภายในของเจ้าหล่อนเต็มไปด้วยอาการขบเขี้ยวเคี้ยว ฟัน ทั้งฝันทนน ทั้งดำกราด ทั้งเร้งร้อนอยากให้มหันตทุกข์ที่เผชิญอยู่ทุก เมื่อเชื่อกันสิ้นสุดลงเสียที

มะแมไม่แสดงอาการผิดปกติ เมื่อรับเงินมาก็ถอยไปทางหนึ่ง

เลือกที่นั่งไม่ห่าง แต่ก็ไม่ใช่ผู้หญิงจมทุกข์คนนั้นเกินไปนัก ยังกำ เหยียด ๕ บาทที่ได้รับทอนมาไว้ในอุ้งมือ สิ่งที่ได้รับจากสัมผัสกระทบ โดยตรงขณะเจ้าหล่อนยื่นเหยียดให้ คือความหมกมุ่น เคียดแค้น ชิงชัง มะแมก็เริ่มโฟกัสที่ตรงนั้น

หลังจากใช้ปลายนิ้วคลึงเหยียดใจหนึ่ง มโนภาพก็ปรากฏเป็น ฉากๆ เริ่มจากการถูกตามตื้อโดยผู้ชายคนหนึ่ง ทั้งที่เจ้าหล่อนมีแฟน อยู่แล้ว ตามด้วยภาพการโอบอุ้ม ทนลุกตื้อไม่ไหว ถัดมาเป็นภาพการ ย้ายไปอยู่ห้องเดียวกัน แล้วจบด้วยการที่ชายเจ้าชู้ไปมีหญิงอื่น!

รักสามเส้าและการนอกใจเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง และเหมือนการ แพร่ลามของเชื้อโรคร้าย มะแมเก็บเหยียดลงกระเป๋ า เจ้าหล่อนคนนั้น กำลังตกนรกแห่งความเสียดายและความชิงชัง คนรักเก่ามีค่าเหมือน เพชรพลอยหล่อนทิ้งขว้าง แต่คนรักปัจจุบันเหมือนไส้เดือนกึ่งก็อกกลับ ไปคว่ำมา

ในหัวเจ้าหล่อนเต็มไปด้วยคำหยาบคายบรรดามี เท่าที่มนุษย์จะ สรรพคิดกันขึ้นมา หนักที่สุดคือคำสาปแช่งและความอาฆาตอิจฉาผู้หญิง หน้าใหม่ ประมาณว่าถ้ายืนอยู่ด้วยกันริมถนน ก็พร้อมจะหน้ามีตถิบลง ไปให้รถชนกระเด็นได้ง่ายๆ

เรื่องแย่งของหญิงพนักงานแลกเงิน อยู่ตรงที่ไม่รู้จะลงเอย อย่างไร จบดีหรือจบร้าย ต้องฆ่าฟันหรือทอนเอา แต่ทั้งหมดนั้นไม่มีภาพ สะท้อนความคิดฆ่าตัวตายเลย คุณเธอไม่ได้อยากตายด้วยซ้ำ ถ้าอยาก ให้คนอื่นตายค่อยว่าไปอย่าง

สรุปคือเธอคนนี้ก็ยังไม่ใช่เป้าหมายที่หล่อนค้นหา มะแมลุกขึ้น เดินผล่อออกมา สายตามองกราดรอบตัว ทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วย มนุษย์ที่มีชีวิตชีวา

อดคิดถึงจับไม่ได้ วันนี้เดินผ่านผู้หญิงมาไม่รู้เท่าไร ยังไม่เจอ ใครสักคนที่สวดยเด่นเท่าจับ แต่ในบรรดาสาวธรรมดาหน้าบร้อยหน้าบร้อย ไม่มีใครสักคนที่ทูลนทูลร้ายกระหายความตายเหมือนอย่างจับ!

ทดลองขึ้นไปยืนเกาะราวกันของชั้นสอง เหลือบมองฝูงชนที่เดิน ขวักไขว่อยู่กับชั้นแรก พอมองบึ้งลงมาจากมุมสูง ครอบพื้นที่กว้าง

แล้วค่อยเห็นคลุมผู้คนเยอะหน้อย บางคนเดิน บางคนนั่ง บางคนคุย โทรศัพท์ บางคนหวานจืดอยู่กับแฟนระยะข้าวใหม่ปลามัน แต่ละคนทำในสิ่งที่สนใจจะทำ...

และหล่อนก็กำลังสนใจคนที่เลิกสนใจทุกสิ่ง แม้กระทั่งความมีชีวิต!

ถามตนเองซ้ำ นี่หล่อนมายืนผิดที่หรือเปล่า?

แวบหนึ่งที่เกิดถึงคนไข้ในโรงพยาบาลประสาท หล่อนเคยสัมผัสคนเหล่านั้นมา และทราบว่ถ้าถึงขั้นคลุ้มคลั่งจะฆ่าตัวตาย ขนาดต้องอยู่ในการควบคุมดูแลอย่างยากจากจิตแพทย์ แบบนั้นก็เกินความสามารถจะพลิกชีวิตกันด้วยคำพูด

แล้วถ้าเป็นโรงพยาบาลธรรมดาสละ ประเภทนอนพะงาบๆ ร่ำร้องขอการุณยฆาต อยากตายให้พ้นภาวะทรมาน หล่อนควรจะไปช่วยให้พวกนั้นกลับใจใหม่?

แค่คิดก็รู้สึกแย่แล้ว คนกำลังทรมานแสนสาหัสจากภาวะเจ็บปวดทางกาย หล่อนจะไปอ้อนวอนให้เขาทนต่อด้วยข้ออ้างไหนดี?

หล่อนจะอยากพูดกับคนไข้ที่ร้องขอความตาย ก็มีกรณีเดียวคือรู้แน่วว่ามีวิธีฆ่าตัวตายให้ไปได้!

แต่ขนาดบังคับให้หลับฝันดียังยาก แล้วบังคับให้ตายดี ประกันว่าจะเกิดภาวะใหม่ดีๆมารองรับ จะมีสักกี่คนที่ทำได้?

ความคิดกระโดดทางโน้นที่ทางนี้ที และวกไปวนมาจนเหนื่อยใจ กวาดตามองผู้คนด้านล่างแบบคลุมๆ หล่อนก็ไม่ต่างจากคนเหล่านั้น มีแขน มีขา มีหัว มีตัว แล้วก็มีความทุกข์เฉพาะตน แสวงหาความสุขเฉพาะทาง ใครจะช่วยใครได้จริง?

สลัดหน้า เริ่มคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลบ้าง จากข้อมูลของกรมสุขภาพจิตที่มะแมติดตามเป็นระยะ ปัจจุบันมีคนไทยฆ่าตัวตายสำเร็จวันละ ๑๒ ราย หมายความว่าถ้าวันนี้หล่อนเดินตระเวนรอบประเทศ ก็ต้องปะหน้าคนมากกว่า ๕ ล้าน ถึงจะเจอใครสักคนที่กำลังคิดฆ่าตัวตาย และทำได้สำเร็จ

ขณะเดียวกัน ข้อมูลชุดนั้นก็บอกเป็นนัยด้วยว่าภายใน ๒ ชั่วโมง

นี่ ณ ที่ใดที่หนึ่งในราชอาณาจักรไทย กำลังมีคนคิดฆ่าตัวตาย แล้วก็ทำได้อย่างที่คิด หล่อนแค่ไม่รู้ว่าเป็นใคร อยู่ที่ไหน ต้องเดินเดินทางไปหาอย่างไรจึงทันการณ์

ค่อยๆเห็นชัดขึ้นทีละน้อยว่าเจ็บเป็น ‘หนึ่งในบุคลิกหายาก’ คือนอกจากตัดช่องน้อยแต่พอตัว หลีกหนีไปสู่อุปโลกสำเร็จ คุณเธอยังเป็นพวกไม่ต้องรอเวลาหมักหมมความซึมเศร้าเนิ่นนานนัก แค่รู้ตัวว่าถูกทิ้งขว้าง สองวันต่อมาก็ด่วนตัดอายุอย่างไม่มีเยื่อใยแล้ว

นี่คงเป็นอาการคลั่งรักรุนแรงขั้นสูงสุดจริงๆ...

อดถามตนเองไม่ได้ มันเป็นคำถามตกค้าง ในลักษณะของตะกอนที่นอนกันอยู่เฉยๆ แต่กวนเมื่อไรก็ขุ่นเมื่อนั้น...

หล่อนมีส่วนทำให้เจ็บคิดสั้นด้วยหรือเปล่า?

ในวันที่เจ็บนั่งอยู่ตรงหน้า หากหล่อนเลือกใช้ไม้นวม ค่อยๆพูดค่อยๆชกแม่ไม้ทั้งห้า ไม่ใช่ไม้แข็งตั้งแต่ยังไม่ทันไร เจ็บอาจจะค่อยๆปรับใจ อาจจะค่อยๆรับรู้เหตุผลอันควรแก่การตาสว่าง ทำใจได้ว่าของดีหลุดมือไปแล้ว เพื่อให้เก็บไว้เป็นบทเรียน รอคักษาของดีชิ้นใหม่ที่จะมาถึง

การทำงานในฐานะที่ปรึกษาปัญหาชีวิตของมะแม สองปีที่ผ่านมาคือความสำเร็จ แต่ความล้มเหลวครั้งเดียวมันทำลายความเชื่อมั่นที่สั่งสมมาทั้งหมดให้พังครืนลงได้ในชั่วข้ามวัน!

เหมือนย้อนกลับไปจุดเริ่มต้นกันใหม่ และเห็นความสามารถของตนเป็นแค่การโยนเหรียญสองด้าน ที่ผ่านมามีโอกาสจะเอาชนะธรรมชาติ บังคับให้ออกหัวได้ตลอด แต่ในที่สุดก็พ่ายแพ้ เมื่อธรรมชาติพอใจจะบังคับให้ออกก้อยเสียบ้าง แม้หล่อนไม่ยอมเชื่อสายตา แม้หล่อนจะร่ำร้องอยู่ข้างในว่า “ไม่จริงจ้จ” แทบอกแตกสักกี่ครั้ง เหรียญก็แสดงด้านก้อยดำดาอยู่อย่างนั้น

เจ็บตายไปแล้ว และเป็นรสนิยมในปากหล่อน บางขณะเช่นยามนี้ มะแมพยายามโทษว่าเป็นเพราะฝ่ายนั้นมักง่ายเอง ลินคิดเอง ทำเรื่องโง่ๆเอง และพลอยลากหล่อนให้ต้องรู้สึกแย่กับตัวเองไปด้วย

ทว่าอีกใจก็ตำหนิตัวเอง สารภาพกับตนเอง หล่อนปล่อยให้ความ

หมั้นใส่แบบผู้หญิงๆครอบงำ เล่นไม้แข็งแทนที่จะใช้ไม้ نرم และที่สำคัญคือ ‘มือไม่ถึง’ เมื่อจำเป็นต้องพลิกสถานการณ์ให้ทัน

แจ๊ปเป็นแค่คนว่ายน้ำไม่เป็น ที่พลัดตกจากเรือลงไปจมน้ำตายด้วยความมือไม่ถึงของหล่อน!

มือสั้นนิดๆขณะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดเปิดหน้าจอ มะแมเลือกเข้าไปที่ส่วนแสดงเบอร์โทร.ล่าสุด ซึ่งก็คือเบอร์ของแจ๊ป นับว่ามันเป็นเรื่องรอยเดี่ยวของฝ่ายนั้นที่หล่อนมีติดตัวในยามนี้ เอานี้โว๊ยไปแตะปุ่มโทร.ออก มันเป็นอุปสรรคทางจิตชนิดหนึ่ง ที่ช่วยให้รู้สึกถึงแจ๊ปแจ่มชัดราวกับกำลังจะโทร.ไปคุยกับฝ่ายนั้น คล้ายได้อุปกรณ์ขยายสัญญาณทั้งภาครับและภาคส่งทางจิตสัมผัสให้แรงขึ้น แทนที่จะเป็นขีดเดี่ยว ก็อาจเพิ่มเป็นสองหรือสามขีด

จิตของแจ๊ปในภพใหม่ หลังจากชั่วโมงเศษบนโลกมนุษย์ผ่านไป ยังคงอยู่ในอาการสลบเหมือนไม่รู้เรื่องราวเหมือนเดิม แน่ใจว่าตนเองกำลังสัมผัสและรับรู้ความเป็นไปในปรโลกของแจ๊ปอยู่จริงๆ

แล้วโดยไม่รู้เห็นรู้ได้ มะแมก็น้ำตาไหล ยกมือซ้ายขึ้นชนหน้าร้องไห้เจ๊ยบๆ แต่พอเวลาผ่านไป ก็เพิ่มระดับความแรงขึ้นเป็นร้องจนตัวโยน เกลียดแจ๊ป เกลียดตัวเอง เกลียดวิถีโลก เกลียดข้อจำกัดของมนุษย์

หล่อนกลายเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆคนหนึ่ง ที่ปรารถนาความอนุเคราะห์จากใครหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไหนก็ได้ มาช่วยขจัดปัดเป่าความทุกข์ให้ ชีวิตหนึ่งล่วงลับดับแล้ว หล่อนจะเอาคืนกลับมาได้อย่างไรกัน?

นานเท่าไรไม่ทราบ เสียงผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นที่ด้านข้าง

“คุณครับ”

ที่แรกมะแมไม่คิดว่ามันเป็นเสียงที่เรียกหล่อน แต่พอเขาทักอีกพร้อมทั้งสะกิดต้นแขน มะแมก็ข่มสะอื้น ดิ่งตัวตรงและเหลียวมาทางต้นเสียง

“คะ?”

ทักตอบงงๆกลางปาดสองแก้มให้แห้ง ไม่อยากให้ใครเห็นใบหน้าหล่อนเปื้อนน้ำตา

คนทักคือ รมภ. ของห้าง ที่แรกมะแมนึกกว่าจะเข้ามาถามหล่อนว่ามีอะไรให้ช่วยเหลือ แต่ก็ผิดถนัด

“ผู้หญิงคนหนึ่งฝากจดหมายให้คุณ”

ลมหายใจขาดห้วง ภาพตรงหน้าคล้ายทองคำรามเรือง มะแมจ้องมองตะลึงตะไลไปชั่ววูบ และอารมณ์ใจเหมือนเห็นพระมาโปรด ทำให้หล่อนผลอกระซอกของมา ราวกับเกรงว่า รมภ. จะเปลี่ยนใจไม่ยอมยกให้

ของนั้นไม่มีการจำหน่ายใดๆ แต่หญิงสาวก็ทราบว่าจะข้างในต้องมีอะไรดีอยู่แน่นอน หล่อนลนลานหยิบธนบัตรสีแดงในกระเป๋ายื่นให้ รมภ. เป็นการขอบคุณ ซึ่งที่แรก รมภ. นายนั้นก็อดเอื้อนเหลือบซ้ายแลขวา แต่พอได้ยินการคะยั้นคะยอให้รับ เขาก็กำแบงก์ร้อยของหญิงสาวไว้ในมือเขินๆ และคิดในใจว่าโชคดียิ่งๆ คนฝากส่งให้สินน้ำใจมา ๕๐๐ ไม่พอ คนรับยังแถมให้อีกตั้งร้อยนะ

มะแมเหลือบรอบตัว ทั้งรู้ว่าไม่มีทางได้เจอใครยื่นประกาศตนว่าเป็นคนส่งจดหมาย แต่หล่อนไม่สนใจนัก เมื่อ รมภ. เดินจากไป ก็แกะซองดิ่งใส่ในออกมาคลี่อ่านทันที

14.385685

100.553618

23:07

กลุ่มเลขในกระดาษขาวไร้เส้นบรรทัด คือลายมือที่คุ้นตา มะแมเห็นตัวเลขเหล่านั้นสว่างจ้าร่ากับใครเปิดสปอตไลท์ทะลุกระดาษขึ้นมาทางตา จนต้องยืมร่าตาพราว เงยหน้ามอง ‘เบื่องบน’ และพนมมือเอ่ยพอได้ยินกับหูตน

“ขอบพระคุณค่ะท่าน”

มันคือสถานที่และเวลา ซึ่งมะแมมั่นใจว่า ‘ท่าน’ คำนั้นมาให้เห็นแล้วว่าหล่อนจะต้องไปทัน นัยน์ตาดำสนิทเป็นประกายคมกล้าด้วยแสงเฉียดฉายแห่งความหวังอันเรืองรอง เตี้ยพอเอาพิกัด ลองติจูด-ละติจูด

ไปป้อนใส่เครื่องนำทางระบบ GPS ซึ่งหล่อนมีไว้ประจำช่องเก็บหนัารถ
ตลอด ก็จะได้รู้ว่าเป็นที่ไหน

ไม่ว่าเป็นที่ไหน ต้องบุกน้ำลุยไฟอย่างไร หล่อนจะออกเดินทาง
เดี๋ยวนี้!

ในความคิดได้ไม่ใหญ่ เด็กหญิงอายุไม่เกิน ๙ ขวบคนหนึ่งกำลัง
ยืนแหงนหน้าพูดกับต้นลำทมม ด้วยแววตาและน้ำเสียงคล้ายเด็กพูดกับ
ปู่ย่าตายาย

“ท่านเจ้าขา ช่วยพาอีกไปอยู่กับพ่อแม่ที่นะคะ ท่านจะเอาตัวอีก
ไว้รับใช้สักพักก็ได้ โลกนี้ไม่มีใครอยากเลี้ยงอีกแล้ว และอีกก็ไม่อยาก
อยู่กับพวกเขาแล้วเหมือนกัน”

พูดจบก็ยื่นก้มหน้าสลด รวากับจะไว้ล้อให้ชีวิตตัวเอง หรือไม่ก็
รวบรวมความกล้าหาญที่จะจากโลกนี้ไป จนกว่าขาที่สั้นจะกลับแข็งพอ

ท่าทุ่มกับอีกเจ็ดนาทีก่อน ค่ายมีพลังจากโลกใหม่มาเรียกตัวและ
เสริมกำลังขาให้เด็กน้อยมั่นคงขึ้น เธอยกมือเช็ดน้ำตาป้อย แม้มปาก
เก็บเสียงกระซิก ก่อนเช็ดหน้า ส่งไฟฉายก้าวเข้าไปหาลำทมมพร้อม
เชือกมะนิลาในมือ

ถึงโคนต้น อีกก็ใช้มือเหนี่ยวตัวขึ้นไป ลำทมมต้นนั้นมียก้าน
สาขาใหญ่ป็นง่าย เด็กหญิงหมายตาไว้หลายวันแล้วว่าควรใช้กิ่งไหน
เป็นเครื่องประหาร และเธอก็ซ่อมปืนไว้จนชำนาญ เสียแต่ว่าเมื่อถึง
เวลาเอาเข้าจริง ทั้งความมืด ทั้งความกลัว ก่อนข้างเป็นเครื่องถ่วงไว้
ไม่ให้ดำเนินการได้รวดเร็วเหมือนอย่างที่เคยทำใจกล้าฝึกซ้อมตอน
กลางวัน

แต่พอมานั่งบนคาคบไม้ อีกก็คล่องแคล่วขึ้น เพราะผูกเงื่อนแก่
เธอเอาปลายด้านหนึ่งพันๆเสียบไปเสียบมาครู่เดียวก็สำเร็จเสร็จเป็น
เงื่อนรับน้ำหนักที่แน่นหนา จากนั้นก็นำปลายเชือกอีกด้านพันเป็นบ่วง
และผูกเงื่อนกระดูกภายในอดีตใจเดียว

ขั้นตอนสุดท้ายนั้นแหละซ้ำที่สุด อีกตกลงกับตัวเองแล้วว่าเอา
แน่ แต่นาทีสุดท้ายของชีวิตต้องการความใจถึงมากกว่าที่คิด กล้ามเนื้อ

ทั่วร่างของเธอหดเกร็ง แข็งขาเป็นเหน็บขาอย่างจะไม่ยอมให้ความร่วมมือ
มือ ถึงแม้กลิ่นใจบิดตาแน่น กัดริมฝีปากแทบหือเลือด สั่งให้ตัวเองโดด
แต่ก็ไม่รู้สึกว่าจะทำได้ ตรงข้าม กลับจะยิ่งอยากเลิกล้มความตั้งใจมากขึ้น
ทุกที

หายใจหอบ หัวใจเต้นตบตบราวกับจะตีแผ่นอกให้ฟัง ขณะนั้น
เอง สายลมดีก็โชยกลิ่นทุ่งนามากระทบจมูก ผ่อนคลายใจ ดวง
จิตใจกลับสงบเย็นลงได้อย่างประหลาด อาจเพราะสายลมชวนให้นึกถึง
เทพารักษ์ใจดีอันหวังให้เป็นที่พึ่งพาในปรโลก ตลอดจนชวนให้จิต
ประหวัดถึงรอยยิ้มของพ่อแม่ที่อยากเห็นอีกใจจะขาดมานานนับเดือน

จังหวะที่ความสว่างไสวและความสบายใจบังเกิดขึ้น น้ำตาที่นอง
หน้าก็คล้ายเหือดแห้งสนิท อีกก็สิ้นน้ำลายเป็นครั้งสุดท้าย บอกตนเอง
ว่าเธอกำลังทำในสิ่งที่กล้าหาญ พ่อแม่จะต้องชมเชย

ตั้งใจหย่อนตัวลงมา คราวนี้มันง่ายยิ่งกว่าง่าย เมื่อร่างหลุดจาก
คบไม้เสี้ยววินาทีแรก ก็ไม่เห็นมีอะไรแตกต่างจากตอนเล่นซนกระโดด
จากกิ่งไม้เลย เหมือนไร่น้ำหนักไปชั่วขณะ แต่พ้นจากขณะนั้น ทุก
อย่างก็ต่างไป มีการกระตุกจากบ่วงเชือกอย่างแรง จนรู้สึกคล้ายกระดูก
คอต่อทำท่าจะเคลื่อนออกจากกัน แต่เพราะเส้นเชือกที่ไม่ยาว และน้ำ
หนักตัวของอีกยังเบา ความรุนแรงจากการกระตุกจึงไม่อาจทำให้คอหัก
ได้

ไม่มีเสียงจากเด็กน้อยแม้แต่ฮือเดียว เธอสัมผัสถึงขุยหยาบ
ของเชือกที่บาดคอ บ่วงกระดูกทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายอย่าง
ซื่อสัตย์ คือรัดคอเด็กน้อยแน่น จนเธอรู้สึกเหมือนถูกบีบคอด้วยคีมใหญ่
เค้นหนัก ดุดัน และเอาจริง โหดเหี้ยมแบบไม่ปรานีปราศรัยใดๆทั้งสิ้น

ที่แรกเด็กน้อยรู้สึกถึงการแกว่งของขาสองข้างที่ห้อยโตนอง แต่
ความหน้ามืดและความอึดอัดที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนค่อยๆทวีตัวขึ้น ก็
กระตุ้นให้เตะขาไปมา ลูกนัยน์ตาของเธอถลนปูดโปนออกมาเหมือนจะ
แตก แสบราวไปทั้งกะโหลก ภาพตรงหน้าบิดเบี้ยวและวูบไหวน่ากลัว
ทั้งนี้ก็ด้วยอาการดิ้นรนตีอากาศ ด้วยความพยายามหลบหนีการบีบรัด
ของบ่วงเชือก จนร่างหมุนสะบัดตีวงกว้าง แต่ก็เห็นได้ชัดว่าไม่อาจหลุด

รอดไปได้เลย

รู้ตัวว่าเปลี่ยนใจไม่ทันแล้ว อีกพยายามแหกปากขอความช่วยเหลือ แต่เหมือนไม่มีแก้วเสียงของตัวเองอีกต่อไป คล้ายตนกลายเป็นหุ่นที่ทำขึ้นจากยางตัน และยางตันก็กำลังหดตัวขยุ้มเป็นก้อนเล็กที่บีบแน่นมากขึ้นทุกที ไม่มีเรียวแรงยกแขนขึ้นจับสายเชือกอย่างสิ้นเชิง ความจริงเธอไม่รู้สึกรู้ว่าเหลือแขนขาแล้วด้วยซ้ำ ถึงตอนนี้นั้นหัวร้อนฉ่าเหมือนไฟไหม้ และคล้ายในโพรงกะโหลกถูกอัดด้วยแก๊สความดันสูง กลายเป็นลูกโป่งใกล้ระเบิดรอมร่อ

ชั่ววินาทีแห่งความพยายามตะกายขออากาศจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง อีกทั้งสำเนียงก็มีความแตกต่างในทางดีขึ้นไป เหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ฟังคำขอและยินยอมมอบอากาศให้แก่เธอ เด็กน้อยตะกายหายใจ แล้วพบว่าหายใจได้ ร่างกายจัดการสูบลมเข้าเองด้วยความตะกรุมตะกราม ลมหายใจกลายเป็นสิ่งล้ำค่าที่สุดในชีวิต ล้ำค่าอย่างไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน แม้จะเป็นของติดตัวมาแต่เกิดก็ตาม

มะแม เข้าเขตอุทยานตั้งแต่ชั่วโมงเศษก่อนหน้า แต่ก็ถึงจุดประกอบอัตวิบาตกรรมเข้าไปนิดหนึ่ง ทั้งนี้ก็เนื่องจากตำแหน่งดังกล่าวไม่อยู่ในเส้นทางของระบบ GPS แถมละแวกนั้นยังเต็มไปด้วยร่มไม้ใหญ่ครึ้มบดบังสัญญาณดาวเทียม เมื่อลงจากรถมาเดินเท้า ตัวชี้ตำแหน่งของระบบรุ่นเก่าจึงเลื่อนไปเลื่อนมา หาความน่าเชื่อถือมิได้

รอบบริเวณยังมีมืดมิด หลอนลึมนึกว่าควรเตรียมไฟฉายมาด้วย จึงมะงุมมะงาหรา จับทิศจับทางไม่ถูก ได้แต่ออกเสียงเดินไปในอาณาบริเวณกว้าง คอยเงี่ยหูฟังเสียงหรือจับตามองเงาความเคลื่อนไหวให้เฉียบไวที่สุดเท่าที่นั่น

เดชะบุญ หันไปเห็นแสงไฟฉายตกจากที่สูงลงพื้นพอดี มะแมจึงติดตัวแล่นลิวเป็นนางกระต่าย แข่งกับเวลาจากระยะห่างร่วมสองร้อยเมตร หลบหลีกงดหญ้า ฝ่าพื้นแข็งเป็นหลุมเป็นบ่อ ตัดตรงเข้าหาเป้าหมายโดยไม่สนใจว่ากำลังจะต้องเจอใคร เป็นชายหรือหญิงวัยไหน

แม้ถึงข้าทว่าทันการณ์ เห็นเงาตะคุ่มห้อยโตงเตงจากกิ่งไม้ใหญ่

แสดงความเคลื่อนไหวของชีวิต ไม่ใช่ความนิ่งทื่อของศพ มะแมรีบฉวยไฟฉายซึ่งกำลังสาดแสงฟุ้งจุดตกของมันอยู่ พอฉายไฟขึ้นสูงก็ชะงักค้างไปชั่วขณะ ภาพดินร่นตะอากาศของคนผูกคอตายในความมืดที่มีแสงส่องจากมุมเงยนั้น ชวนขนพองสยองเกล้าเอาเรื่อง

แต่ขณะเดียวกันก็โล่งอกเมื่อพบว่านั่นเป็นเด็กหญิงร่างเล็ก แถมเล็กกึ่งไม่เต็มสุด เมื่อรวมความยาวเส้นเชือกกับส่วนสูงของแม่หนูน้อยแล้ว ปลายเท้าก็ห่างพื้นเพียงไม่ถึงหนึ่งเมตร ซึ่งหมายความว่ามะแมแค่ใช้อ้อมแขนรวบขาเด็กยกขึ้น เธอก็รับอากาศหายใจเบื้องต้นรอดตายได้

ยินเสียงสาลักหายใจเอือกๆกระหืดกระหอบเกือบครึ่งนาที และก่อนแขนของมะแมจะล่า หลอนก็รับรู้ว่เด็กน้อยตะเกียกตะกายคว้าเส้นเชือก จึงร้องสั่ง

“ยื่นบนบ่าของพี่ก่อน”

จับเท้าน้อยทั้งสองข้างมาวางบนบ่าตน ซึ่งเด็กก็รู้เรื่อง หยัดฝ่าเท้าจับหลักยืน พอเธอตั้งตัวได้เป็นแนวตรงมั่นคงแล้ว เส้นเชือกก็หย่อนลง คลายการรัดให้หายใจหายคอสะดวกตามปกติ

อีกมือไม้สั่น อากาหน้ามืดตึ๊งต้างไม่อาจเอาชนะความกลัวตาย เธอตั้งสติสุดกำลัง คลำหาปมเชือกบนคอแล้วรูดคลายเงื่อนปูด มือหนึ่งยกบ่วงพ้นจากศีรษะ อีกมือโหนเส้นเชือกไว้กันหงายหลัง

มะแมโล่งอกอีกรอบที่เด็กหญิงฉลาดและไวพอ ฝายนั้นย่อร่างลงอย่างรวดเร็ว ใช้มือยึดจับศีรษะหล่อน แล้วโน้มร่างลงโอบกอดรอบคอ ทิ้งเท้าลงพื้นโดยสวัสดิภาพ

พอลงพื้นได้ อีกทั้งป้อแป้ไปพียงหลังเข้ากับต้นลำต้นหมอย่างหมดเรียวหมดแรง ปวดหัวหนัก หายใจผิดจังหวะ และมีอาการประสาทกระตุกตามแขนขาเป็นระยะ

มะแมก็หมดแรงด้วยเหมือนกัน แต่มีแก๊จฉายไฟส่องสำรวจทั่วตัวเด็ก ก่อนนั่งแปะลงกับพื้น เงยหน้ายิ้มกับฟ้ามืด ราวกับจะส่งคำขอบคุณไปให้ใครสักคนบนนั้น

ยุพินกำลังเปลี่ยนช่องโทรทัศน์เมื่อเสียงกริ่งเรียกจาก
อาคันตุกะยามวิกาลดังขึ้น หล่อนขมวดคิ้ว ใบหน้าที่เหมือนพร้อมจะหา
เรื่องคนอยู่แล้ว ยิ่งดูยิ่งตึงหนักขึ้น

“ใครวะ?” ราฟิงพลางมองนาฬิกาบนผนัง “เที่ยงคืนแล้ว ถ้ากด
ผิดบ้านแม่จะตำให้”

ลุกจากเบาะ เดินข้ามสามีพุงหลามที่นอนขวางทางอยู่ หล่อน
รู้ทันว่าเขาตื่นขึ้นมาด้วยเสียงกริ่ง แต่ไม่อยากเป็นธุระเลยทำเป็นหลับ
ไม่รู้เรื่อง

กดสวิทช์เปิดไฟคอมที่รั้ว เลื่อนประตูกระจก ยื่นหน้าไปส่อง
สำรวจว่าใครยืนอยู่หน้าบ้าน แสงนีออนจากเสาส่องให้เห็นหญิงสาว
แปลกหน้าที่ไม่รู้จัก เห็นเช่นนั้นจึงรู้สึกว้าวุ่นที่นึกๆอยู่ก่อน

“มาหาใครวะ?”

ตะโกนถาม ลงท้ายจะจำแต่ตาเขียว

“มาหาคุณยุพินคะ”

เป็นเสียงตอบใส่มมาจากประตูหน้า ยุพินทำปากจิกจิก ลงถ้าไม่
ผิดตัวทำนี่สงสัยเป็นธุระด่วน หล่อนเกลียดธุระด่วนกลางดึกเป็นที่สุด
เพราะมันมักหมายถึงความเดือดร้อนบางอย่างที่ญาติหรือคนใกล้ตัวไป
ก่อไว้

เดินมาไขกุญแจประตูรั้ว พอเห็นเด็กหญิงอีกก็อ้าปากหวอ

“นั่งอีก!”

ทำท่าเหมือนจะเข้าไปคว้ามาหวด แต่แม่แมตันตัวเด็กหญิงอีกไป
หลบข้างหลัง เอาตนเป็นกำแพงบัง

“ดิฉันแวะมาเรียนให้ทราบว่าคุณน้องอีกปลอดภัยดี หลังจาก
พยายามผูกคอตายแต่ไม่สำเร็จ เพราะดิฉันมาช่วยไว้ได้ทันเสียก่อน”

“หือ? อะไรเนี่ย มันหนีออกไปเมื่อไหร่ดิฉันยังไม่รู้เรื่องเลย หนอย!
จะไปผูกคอตายหรืออีเด็กเวอร์” แล้วก็หันมาพูดกับสาวแปลกหน้าเสียง
อ่อนลง “ขอใบนะที่พามาส่ง”

“ดิฉันไม่ได้จะพามาส่ง แต่แวะมาเก็บของ เพื่อพาน้องอีกไปอยู่
ในที่ปลอดภัย”

คราวนี้ยุพินยกมือทำเอา เสียงเริ่มดังขึ้น

“มันยังงี้นี่ ขบวนการค้าเด็กหรืออะไรหล่อน เธอจะเป็นใคร?”

“คุณยุพินเองก็ไม่ได้เต็มใจเลี้ยงอีกอยู่แล้วนี่คะ ดิฉันเป็นใครจะ
แปลกอะไร”

“แปลกสิ!” แล้วก็ลดเสียงลงเป็นซุบซิบแบบเสนาธรรบาลับๆ “เด็ก
หน้าตาแบบนี้ชะยายแพงนะ”

“ดีค่ะ! พู่นี่ดิฉันจะส่งตำรวจพร้อมทนายความมาเจรจาเรื่อง
ราคาเด็กก็แล้วกัน แต่ก่อนพูดเรื่องราคา คงต้องคุยเรื่องคุณป้าใจร้าย
เขี่ยนตีเธอจนหลังลายทั้งที่ไม่มีผิด กับเรื่องที่คุณลุงขี่เม
ปลูกปล้ำทำอาจารย์ขณะเธออายุยังไม่ถึง ๑๕ มีหลักฐานเป็นอวัยวะเพศ
ฉีกขาดชัดเจน ดิฉันคิดว่าคนในบ้านนี้อาจต้องเข้าคุกเป็นสิบปี ก่อนจะ
พ้นโทษออกมารับค่าตัวเด็กนะคะ!”

เมื่อเอาตำรวจกับทนายมาชู้ ทุกอย่างก็ง่ายขึ้น มะแมกับอีก
เข้าไปเก็บสมบัติข้าวของที่จำเป็นโดยสะดวก ซึ่งก็มีเพียงไม่กี่ชิ้น ส่วน
นางยุพินกับนายนิพนธ์สามี ก็ได้แต่ยืนซุบซิบกันห่างๆ ไม่กล้าขัดขวาง
หรือทำอะไร ด้วยความเข้าใจว่ามะแมเป็นคนของพวกเขาคุ้มครองสิทธิ
เด็กและสตรี หรือไม่อีกทีก็เป็นตำรวจ!

บทที่ ๗

มะแมอ่อนเพลียจนผลองีบขณะจอตลอดคืนน้ำมัน กระทั่งเด็กปืมต้องเคาะกระจกเรียกเพื่อเก็บค่าน้ำมัน

มันเป็นวันที่เหน็ดเหนื่อยต่อเนื้ออย่างแท้จริง ปกติหล่อนจะได้พักผ่อนหลังเลิกงาน ๕ โมงเย็น และเข้านอนตั้งแต่ ๔ ทุ่มเศษ แต่วันนี้ ๕ โมงเย็นคือการเริ่มภาระหนักหน่วงยิ่งกว่าชั่วโมงทำงานปกติเสียอีก นับจากกรณีของแจ็บ ที่ต้องเสียแรงอ่อนวอน ต้องเสียใจที่ช่วยไม่สำเร็จ ต่อด้วยการขับรถมาอยุธยา ตามหาคนฆ่าตัวตายท่ามกลางความมืด แล้วจบด้วยการสวมบทแข็งเจรจากับหญิงร้ายชายเลวคู่หนึ่ง

มะแมจ่ายค่าน้ำมันแล้วเลื่อนรถมาจอดหน้ามินิมาร์ท ๒๔ ชั่วโมงของปืม หันไปถามอีกด้วยยิ้มปราณี

“หิวอะไรไหม?”

แม่หนูน้อยสันตริระะ ยังคงจับตามองมะแมด้วยความฉงนงงงวยไม่เลิก นับแต่นาทีแรกจนกระทั่งบัดนี้

เพิ่งมีโอกาสสบตากันชัดๆในภาวะปกติ มะแมเอียงคอยิ้มหวานพินิจหน้าผากโค้งมน แก้มยุ้ยน่ารัก และนัยน์ตากกลมโตใสแจ้วที่ทอประกายระแวงภัย นึกเอ็นดูยิ่งขึ้นทุกที บอกตัวเองว่าเด็กคนนี้มีดี และจะโตขึ้นอย่างคนที่เป็นคุณ ไม่ใช่เป็นโทษกับโลก ยิ่งถ้าอยู่ในมือหล่อนหล่อนจะปั้นให้ ‘เกินของเดิม’ สักแค่ไหนก็ได้

ชักสนุกกับการเลี้ยงคน ไม่รู้สึกเป็นภาระ ไม่รู้สึกกระทั่งแปลกหน้า รู้สึกแต่ว่าหล่อนกับอีกเข้ากันได้ และเป็นการเข้ากันได้เกินกว่าผู้อุปการะกับเด็กในอุปการะ จากการสัมผัสรู้ หล่อนยังลงรายละเอียดมากไม่ได้ รู้แต่ว่าเด็กคนนี้จะตอบแทนหล่อนยิ่งกว่าลูกตอบแทนแม่!

อย่างน้อยที่สุดเริ่มต้นขึ้นมา การรอดชีวิตของอีกก็ยิ่งกว่าซดเซยความเสียใจที่ช่วยชีวิตแจ็บไม่สำเร็จ คล้ายทำพลอยเม็ดงามหลุดมือร่วงหล่นกระแทกพื้นแตกกระจาย แต่ก็ได้แก้ววิเศษจากเบื้องบนมาแทนกัน หล่อนมองทะเลเศษฝุ่นหนาเตอะเข้าไปเห็นความแพรววไสจากภายในของเด็กคนนี้ และรู้ดีว่านี่แหละ ที่เรียกค่าควรเมือง!

“อีกสงสัยอยู่หรือเปล่า ว่าทำไมพีมะแมต้องมาช่วย?”

สาวพลังจิตอ่านใจและทักออกไป อีกพยักหน้า อากการตัวสลิปคลาลงนิดหน่อย

“แล้วอีกสงสัยด้วยใช่ไหมว่าพีมะแมเป็นใคร ทำไมถึงรู้ ทำไมถึงมาทัน?”

อีกพยักหน้าอีก ความจริงเธอไม่ใช่เด็กไร้เดียงสา ดูจะฉลาดเกินวัยด้วยซ้ำ แต่ความตายพร้อมกันของพ่อแม่ ประกอบกับการเลี้ยงเยี่ยงทาสของป่ากับลุง มีผลให้สมองและความคิดอ่านมีดีมั่วลง จนมองโลกในแง่ร้ายไปหมด

“พีมะแมทำงานให้กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และเป็นใครคนหนึ่งเชื่อว่าให้เปล่าจะได้เปล่า” หล่อนแนะนำตัวเองและยังคงยิ้มหวานไม่เลิก “ไม่ต้องเข้าใจที่พีมะแมพูดตอนนี้ แต่อยู่กับพีมะแมแล้วน้องอีกจะค่อยๆเข้าใจไปเอง”

“หมายความว่าตอนนี้จะไม่ให้อีกเข้าใจอะไรเลยหรือคะ?”

“ใช่จะ! ไม่ต้องเข้าใจอะไรเลย แค่ไว้ใจความรู้สึกของตัวเองก็พออีกรู้ว่าพีมะแมไม่ใช่คนร้าย ยิ่งกว่านั้นยังไม่ใช่คนที่จะยอมให้ใครมาทำร้ายอีกด้วย!”

ความใสแพรวของแก้วเสียง กับความหนักแน่นของน้ำคำ ฟังอบอุ่นจนเด็กหญิงเบะปาก ยกสองมือเช็ดน้ำตา ส่งเสียงสะอื้นอ้อๆ อย่างเพิ่งเชื่อว่าตนพ้นจากภยันตรายมาได้จริงๆ

มะแมเอื้อมมือไปลูบศีรษะกลมมนอย่างแสนรักแสนอาทร

“ตอนขามา พวกเราร้องให้ได้เองโดยไม่ต้องเรียนจากใครก่อนถึงขาไป ก็น่าจะเรียนจากใครสักคนที่เขาารู้วิธีหยุดร้องให้แล้ว... อย่าคิดตายทั้งหน้าตาอีกนะลูกนะ”

สัมผัสยิ่งใหญ่ประดุจแม่หยุดเสียงร้องของอีกได้ แต่เธอยังคงปิดตานิ่ง อาจเพราะไม่อยากลืมหูลืมตาขึ้นมาเห็นว่าผู้ที่อยู่ข้างกายยามนี้ หาใช่มารดาของตนไม่...

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป มะแมไหว้วานเพื่อนที่เป็นทนายความให้

ช่วยเดินเรื่องเกี่ยวกับเอกสารของเด็กหญิงอีก ส่วนหล่อนเองก็ต้องวิ่งระหว่างกรุงเทพฯกับอยุธยาในวันหยุดที่เก็บไว้พักผ่อนเหมือนกัน แต่ที่สุดเด็กเป็นของหล่อนโดยบริบูรณ์ คือมีชื่อมาอยู่ในบ้าน และมีฐานะเป็นผู้ได้รับการอารักขาอย่างเป็นทางการเป็นหลักเป็นฐาน

ทุกอย่างดีไปหมด หยิมเป็นพี่เลี้ยงที่อิรัก กับทั้งช่วยเป็นธุระจัดการเรื่องเล็กใหญ่ให้ จึงเบาแรงมะแม่ไปเยอะ

อีกจบ ป.๓ ลุงกับป้าไม่ส่งให้เรียนต่อ และระหว่างนี้ก็เรียนช่วงกลางปีการศึกษา ต้องรอครึ่งปีจึงให้เข้า ป.๔ ได้ นับว่าเหมาะมาก ช่วงรอปีการศึกษาใหม่นี้ หล่อนจะสอนอีกให้สนุก ที่นี่จะเป็นโฮมสกูลที่ไม่มีใครเหมือน

และช่วงนั้นก็เป็นอย่างที่มะแม่ไม่ได้รับจดหมายสักฉบับอีกเลย จนเผอิญคิดไปว่าที่แท้เจ้าของจดหมายทำทั้งหมดก็เพียงต้องการส่งถ่ายภาระรับผิดชอบ จะยกให้หล่อนเลี้ยงดูน้องอีกเท่านั้น

แต่มะแม่ก็ได้รู้ความคิด เทียงวันหนึ่งหยิมเดินเข้ามาถามว่า

“พี่มะแม่คะ เอ่อ... จดหมายมาอีกแล้วคะ จะรับไหมคะ?”

“รับ!”

ตอบทันที จดหมายจากเทวดา ใครไม่รับก็บ้าแล้ว!

พอหยิมเดินจากไป มะแม่ก็ฉีกซองดึงกระดาษออกอ่าน นึกในใจว่าจดหมายบอกอะไร หล่อนจะปฏิบัติตามโดยไม่ขัดขืน ไม่อิดเอื้อน ไม่เสียเวลาคิดหน้าคิดหลังอีกเลย

แต่แล้วพออ่านเข้า หัวใจก็หล่นวูบ...

ถ้าจะมีความรัก ระงับการหลงลืมล่อตาภายนอกให้ด้ ข้างในอาจไม่ใช่อ่างที่เห็น

ตลอดทั้งป่านั้น มะแม่ใจเต้นไม่เป็นสำเป็นระยะ โดยเฉพาะช่วงที่มีลูกค้ำหนูมโผล่ศีรษะเข้ามา ต้องจ้องให้ดีว่าเป็นพ่อคนนี้ หรือว่าพ่อคนนั้น ที่มีอะไรดีพอจะจับตาให้หล่อน ‘หลงลืมล่อตาภายนอก’ ได้

ความรู้สึกมันค้าน ซาดินี้จะให้หล่อนรักผู้ชายคนไหนได้ ขนาดคน

ที่เคยทำให้นึกว่าบุพเพสันนิวาสมีจริง ยังกระเด็นไปไกลแบบไม่มีทางกลับมาต่อได้ติด

แต่จดหมายก็กลายเป็นนายที่คอยบัญชาชีวิตหล่อนไปเสียแล้ว หล่อนต้องก้มหน้ารับฟังคำเตือนหรือไม่ก็ ‘คำสั่ง’ อย่างไม่มีเงื่อนไข บอกตนเองว่าหล่อนไม่มีสิทธิ์สงสัย ไม่มีสิทธิ์โต้แย้ง แล้วก็ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องขอรู้อะไรที่ไปที่มาใดๆทั้งสิ้น

ถ้าการปักใจเชื่อเรื่องในอนาคตที่ยังไม่เกิดขึ้นคือความมั่งงาย หล่อนก็กลายเป็นคนมั่งงายไปแล้วเรียบร้อย เวลาอ่าน ‘จดหมายจากเทวดา’ มะแม่รู้สึกเหมือนตัวเล็กลงนิดเดียว สถิติปัญญาและความเชื่อมั่นในตัวเองสาบสูญไปหมด

๕ โมงเย็น ได้เวลาเลิกงาน ลูกค้ำคนสุดท้ายจากไป มะแม่ได้แต่เอนหลังพิงพนัก วันนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ได้แปลว่าจะไม่เกิดอะไรขึ้น จดหมายทุกฉบับเป็นการทำนายอนาคตที่ยังมาไม่ถึง แต่ก็ไม่ได้เจาะจงว่าต้องเป็นเมื่อนั้นเมื่อนี้

เย็นนี้มีงานสวดอภิธรรมวันที่ ๗ ของแจ็บ ชาวฆ่าตัวตายของแจ็บได้ลงหนังสือพิมพ์ ประกาศชื่อนามสกุลจริงพร้อมหน้าตา และข่าวก็ค่อนข้างดัง เนื่องจากเป็นสาวสวย เป็นที่หมายปองของหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ อีกทั้งมีการขุดคุ้ยว่าพระเอกชื่อดังเคยจีบสมัยเรียน แต่จีบไม่ติดอีกต่างหาก

นอกจากนั้น การเลือกสถานที่ตายยังเป็นอะไรที่บาดใจคนรับรู้ เพื่อนสนิทของแจ็บให้สัมภาษณ์นักข่าวว่าน่าจะเป็นจุดชมอาทิตย์ตกดินริมทาง ที่แจ็บเล่าให้ฟังซ้ำๆหลายรอบว่าชอบที่สุด โรแมนติกที่สุด ตอนอยู่ด้วยกันกับแฟนหนุ่ม

ประเด็นแจ็บถูกสังคมนิตเตอร์เน็ตหยิบยกมาวิจารณ์กันอย่างเผ็ดร้อน บางคนสงสาร บางคนสาปส่งไล่หลัง โดยที่ส่วนใหญ่ต่างก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน คือสวยขนาดนั้น จบสูงขนาดนั้น ใจนจึงไม่เสียตายชีวิตตัดช่องน้อยแต่พอตัวหนีไปโลกอื่น เพียงเพราะอกหักรักคุณคนเดียว

แต่มะแม่เห็นใจและเข้าใจแจ็บดี นรกแห่งการสูญเสียสวรรค์นั้น ใครไม่เจอกับตัวเองจะไม่รู้ว่าโหดร้ายเพียงใด แม้เคยมีดีแค่ไหนก็ไร้ค่า

ไปจนหมด

สวดคืนที่ ๓ มะแมไปร่วมงานมาแล้วครั้งหนึ่ง นั่งเจีบบอยู่ข้างหลังสุดตามลำพัง แสดงความเสียใจกับพ่อแม่ของแจ๊บแค่นิดหน่อยก่อนกลับ ไม่มีใครรู้จักหรือจำหล่อนได้ในทางใดๆ

วันนี้สวดเป็นคืนสุดท้าย มะแมนี่ก็อยากไปอีก ตั้งใจให้คืนสวดสุดท้ายเป็นครั้งสุดท้ายที่หล่อนจะรู้สึกผิดกับกรรมของแจ๊บ พ้นจากนี้ไปหล่อนจะล้างความคิดคำนึงต่างๆที่จางลงมากแล้วเสียให้หมด จะไม่มีการทบทวนความผิดพลาดกันอีก

นี่คือเวลาสำหรับการเรียนรู้ **เมื่อเจอบทเรียนที่เจ็บปวด ทั้งความเจ็บปวดไป เก็บไว้แต่บทเรียน!**

บรรยากาศคืนสุดท้ายไม่โศกสลดอย่างคืนแรกๆ คล้ายทุกคนทำใจยอมรับได้แล้วว่าแจ๊บจากไปจริงๆ จะพูดว่าได้เวลาอันควรหรือก่อนเวลาอันควร ความจริงอันเป็นที่สุดที่เหลืออยู่ให้คนข้างหลังประจักษ์ ก็คือแจ๊บจะไม่กลับมาอีก

มะแมเลือกที่นั่งหลังสุดตามเคย หล่อนทอดตามองรูปถ่ายข้างโลงขาว เป็นใบหน้าที่ยิ้มสะสวยราวกับนางแบบดาวเด่น มองก็ครั้งทุกคนก็อดใจหายใจไม่ได้ มันเหลือเชื่อว่าหน้าตาอย่างนี้ อายุแค่นี้ ไม่อยู่ให้เห็นตัวจริงกันแล้ว

ไฟกัศสยตาของมะแมจับจุดเลยภาพไปนิดหนึ่ง ยึดเอาบรรยากาศรอบข้างทั้งหมดของงานศพเป็นตัวแทนแจ๊บ แล้วทำความเข้าใจไปถึงจิตของแจ๊บ สัมผัสถึงสภาพค่อยๆฟื้นตัวแบบคนเพิ่งตื่นนอนบ้าง หรือเหมือนงงๆจับต้นชนปลายไม่ติดแบบคนง่วงงุนกำลังจะหลับบ้าง

โดยไม่ตั้งใจอยากเห็น นิมิตหนึ่งปรากฏขึ้นในห้วงมโนทวารของมะแม ไม่แน่ใจว่านั่นเป็นสภาพปัจจุบันหรือสภาพที่กำลังจะเกิดขึ้นกับแจ๊บกันแน่

หล่อนเห็นทัศนียภาพบนผาสูงแห่งหนึ่ง มองไปข้างหน้ากว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ขอบฟ้าทอแสงหลากสีของอาทิตย์อัสดง แม้ภาพทั้งหมด

จะงดงาม แต่ทว่าบรรยากาศกลับเจีบบเหงา เศร้าสร้อย และเยีบบเย็นอ้างว้างล้าลึก ไม่ชวนเคลิ้มฝันดังควร

มะแมเห็นเหมือนตัวเองกลายเป็นแจ๊บ นั่งเหม่อมองเวียงฟ้าอยู่ตามลำพัง รู้สึกถึงสีหน้าเย็นชา รู้สึกถึงอาการไม่ไหวติง และรู้สึกถึงอารมณ์อ้อยอิ่ง คิดตัดพ้อคนรักอยู่ตลอดเวลา

เมื่อถลาลึกเข้าไปรวมเป็นอันเดียวกับแจ๊บครู่หนึ่ง จิตของมะแมก็บอกตนเองว่าสภาพใหม่ของแจ๊บคือเปรตเฝ้าแหว เป็นเปรตสาวรูปร่างหน้าตาสวยไม่ต่างจากเดิม เพราะก่อนตายมีความสงบ แล้วไม่ได้มีพฤติกรรมชั่วร้ายขนาดต้องเปลี่ยนสภาพเป็นน่าเกลียดน่ากลัวอะไร

แจ๊บจะได้เหม่อมองพระอาทิตย์ตกดินทุกเย็น และคนไปเที่ยวชมวิว ณ จุดนั้นในยามสนธยา ก็อาจจะไม่มีความสุขสงบกันอีกเลย ในเมื่อนิสัยแจ๊บเป็นพวกไม่ชอบให้ใครรบกวนอาณาเขตส่วนตัว!

เข้าใจเหตุผลของชีวิตหลังความตายเพิ่มขึ้นนิดหนึ่ง บุญเก่าบวกกับนิสัยบางอย่างทำให้ ‘ผี’ บางตนยังดูดีและมีฤทธิ์ได้เช่นนี้เอง

แจ๊บตายไปพร้อมกับอาการठीมนั่นในคนรักและทิวทัศน์วิจิตรด้วยบุญเก่าที่ยังไม่หมดอายุมาช่วยตกแต่งภาวะให้งามดังเดิม แต่บาปใหม่ก็ยึดแจ๊บไว้กับความเจีบบเหงาเศร้าสร้อย ทรมานใจกับการรอคอยบางสิ่งที่ไม่มีวันมาถึง

หากเกิดภาพบาดตาบาดใจ เช่น มีหนุ่มสาวมาพลอดรักชมตะวันตกดินด้วยกันในละแวกนั้นด้วยอารมณ์ฝันละมุน แล้วไอละมุนของคู่รักก็จะกลายเป็นกระแสะกระทบใจ กระทุ้งให้แจ๊บพลอยชื่นชม หรือไม่เช่นนั้นก็รบกวนแจ๊บให้หนีกรีธา นึกอยาก ‘เฮี้ยน’ สำแดงเดชในทางใดทางหนึ่ง ตามแต่การสืบนิสัยจากครั้งเป็นมนุษย์

ยังคงสงสารเสมอ ในสัมผัสของมะแม สภาพแจ๊บเหมือน ‘ติดกับ’ และไม่อาจคืนสู่อิสราภาพไปอีกนาน แล้วด้วยสภาพจิตใจอ่อนแอเพียงนั้น แม้เกิดใหม่เป็นมนุษย์ก็จะมีกำลังใจอ่อน ทนอะไรไม่ค่อยได้ จ้องแต่จะคิดเอาตัวรอดแบบลัดๆ จนกว่าจะมีสักภพชาติหนึ่งที่เปลี่ยนความอ่อนแอเป็นความเข้มแข็งขึ้นมาได้ใหม่ โดยผ่านบทฝึก บททดสอบกันนุ่ม

แต่ให้สงสารแค่นั้น ก็ไม่ช่วยอะไรเลย การอุทิศส่วนบุญส่วนกุศล เพื่อเลื่อนชั้นภูมิให้กับคนตั้งใจฆ่าตัวตายเป็นเรื่องยาก มันยิ่งกว่าเพียงเปลี่ยนใจเด็กหัวแข็งให้กลายเป็นเด็กหัวอ่อน หรือยิ่งกว่าพยายามสอนเด็กหัวทึบให้ฉลาดในสมการคณิตศาสตร์ชั้นสูง นักฆ่าตัวตายเหมือนเอามือปิดหูปิดตาตัวเองไว้มิดชิด แสงอาทิตย์ที่ไหนจะส่องลอดเข้าไปให้ความสว่างได้

คิดตก เห็นตามจริง และเลิกเอาใจไปผูกกับนิมิตแห่งหงายหงายสงสารของแจ๊บ แต่ละคนสร้างกรรม แล้วก็ติดอยู่ในกรรมที่สร้างมากับมือ ไม่มีใครปลดปล่อยใครได้

ขณะนั้น เกิดแรงดึงสายตาชนิดหนึ่ง ชวนให้มะแมเหลียวไปทางซ้าย เห็นผ่านกระจกใส่วาชายในชุดสูทดำคนหนึ่งเดินเดี่ยว ตรงสู่ทางเข้าศาลา หน้าตาเศร้าหมอง และยิ่งเกือเขินเมื่อพยายามยกมือไหว้ผู้ใหญ่ของงานแล้วทุกคนเมิน ไม่รับไหว้ ไม่รับซอง แกล้งทำเหมือนไม่เห็น หรือเดินหลีกเลี่ยงทางอื่นทันทีที่หนุ่มคนนั้นเข้าใกล้ เรียกว่าทางเข้าศาลาค่อยๆขยายรัศมีอิมครีมน้ำอัดฉีด เพียงด้วยการปรากฏร่างของหนุ่มหน้าใหม่ี่เอง

รู้ทันที่ว่านั่นคือ ‘พี่ปาย’ ของแจ๊บ เห็นมาดสง่าที่แปรเป็นเก๋ๆกึ่งๆไปชั่วขณะของเขาแล้วนึกสงสาร ขณะเดียวกันก็เข้าใจอารมณ์กระต้างที่เกิดขึ้นในระหว่างหมู่ญาติของแจ๊บ หล่อแค่นั้นก็ไม่ช่วยให้รู้สึกดีขึ้น ใครเป็นญาติก็ต้องอายุที่แจ๊บตายเพราะนายคนนี่

ไม่มีใครผิดในเกมรักที่เลิกร้าง ถ้าต่างฝ่ายต่างมีชีวิต แต่หากมีการคิดสั้น คนตายจะกลายเป็นฝ่ายถูกกระทำที่น่าสงสาร ส่วนคนอยู่ข้างหลังจะถูกปรับให้เป็นฝ่ายผิด หรือกระทั่งเป็นคนเลวโดยอัตโนมัติ ขนาดบินข้ามโลกมาร่วมงานศพ ยังไม่มีญาติคนไหนให้อภัยสักราย เออหนอ! โลกหนอโลก

แต่บรรยาอากาศเย็นชาหน้าตาก็คลี่คลายจนได้ เมื่อคุณแม่ของแจ๊บลูกจากที่นั่ง นำธูปหนึ่งดอกมาให้หนุ่มหัวเดียวกระเทียมลีบด้วยตนเอง สีน้าของปายดีขึ้น พนมมือไหว้ ปากขยับเป็นคำพูด “สวัสดิ์ครับคุณแม่” แยมยิ้มและพยายามยื่นซองเงินช่วยงานศพให้มารดาของ

อดีตคนรัก แต่ฝ่ายนั้นยกมือปฏิเสธแล้วหันหลังเดินจากไปอย่างสุภาพ คล้ายทำตามมารยาทเสร็จแล้ว ก็ไม่อยากเสียเวลาโอบาปราศรัยด้วยอีก

นั่นเอง ปายจึงกลับปิดปาก เดินคอตกลงเข้าศาลา มาไหว้ศพแบบตกเป็นเป้าสายตาโดดเด่น ทุกคนที่นั่งรอพระอยู่ก่อนเงยบกริบ ราวกับเขาเป็นตัวประหลาด บางคนไม่รู้ก็เพิ่งได้รู้จากการบอกต่อกัน ว่าทำไมเหล่าญาติของแจ๊บจึงออกอาการไม่ไหวหน้ากันขนาดนั้น

คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธ ถ้ามีคนบอกว่าปายเป็นหนึ่งในผู้ชายที่หล่อที่สุดในประเทศไทย แค่วางที่เดินเห็นของเขา ก็อาบมนต์ขลังบางอย่าง สามารถระตุกหัวใจผู้หญิงทุกคนในโลกให้ตื่นตื่นได้แล้ว

พอปักธูปลงกระถางเสร็จ ปายก็เดินไปนั่งทางหนึ่งไกลจากหล่อมะแม่มองเขาจากด้านหลังเป็นครู่ ก่อนนึกอะไรขึ้นได้ และถามตนเองว่าจำเป็นหรือเปล่าที่หล่อนจะต้องนำคำสุดท้ายของคนตายไปบอกเขา

ซึ่งใจครู่หนึ่งก็คิดว่าไม่บอกดีกว่า หล่อนเขิน และไม่รู้สึกว่ามันเป็นข้อความสลักสำคัญชนิดขอขาดขาดตาย มันก็แค่อารมณ์สุดท้ายที่แจ๊บปล่อยให้หลุดเป็นประโยคเพ้อๆโดยอาจไม่รู้เนื้อรู้ตัวด้วยซ้ำ

แต่นั่งอยู่ดีๆ นาทิต่อมาก็นึกขึ้นได้เองว่าแจ๊บอาจอยากฝากหล่อนบอกเขาจริงๆ ทำไมหล่อนถึงคิดว่าคำสั่งเสียของคนก่อนตายไม่สำคัญ คำสุดท้ายก่อนตายน่าจะเป็นคำที่คนตายอยากพูดที่สุดในชีวิตทีเดียว

ครั้งจะลุกขึ้นแล้วไปกระซิบกระซาบข้างหูเขา มันก็ดูกระไรอยู่ ปายอาจเข้าใจว่าหล่อนเป็นหนึ่งในสาวที่มารู้ดี และพยายามหาทางชวนคุยเป็นการทอดสะพานก็ได้

แต่แล้วมะแมก็ निकออก แค่อากะดากับของจดหมายจากกระเป๋าทือมาเขียนบอก ไม่น่าเคอะเขินเหมือนให้พูดกับปากแต่อย่างใด

ฝากบอกพี่ปายด้วยว่าขอโทษ ทำไมแจ๊บถึงรักเขาขนาดนี้ไม่รู้...

พิธีสวดเสร็จสิ้นลงในเวลาทุ่มครึ่ง บรรดาแขกผู้มาร่วมงานต่างก็ทยอยล่าลาและแยกย้ายกลับบ้าน ซึ่งก็รวมทั้งหนุ่มปายด้วย เขาก็มองหน้าก้มตาเดินงุดงูอย่างทราบว่ามีใครยืมตีมองหน้า มะแมเดินตาม

ออกมา ที่ระยะห่างไม่กี่ก้าว รอจนเขาเดินถึงรถและกำลังเอื้อมมือเปิดประตู ก็ชักเบาๆ

“คุณปายใช้ไหมคะ?”

ปายเหลียวมามอง นี่ถือว่าเป็นญาติของแจ็บก็รีบรับ

“ครับ!”

มะแมมถอนใจ เพิ่งรู้ชัดว่าทำอย่างนี้ถึงจะถูกต้อง คำสั่งเสียคนตาย ถ้าไม่เหลือปากว่าแรง ช่วยได้ก็ควรมีน้ำใจช่วยให้สมปรารถนา

“นี่เป็นข้อความที่คุณแจ็บฝากดิฉันไว้ให้กับคุณปายนะคะ อย่าแปลกใจถ้าเห็นว่ามีหลายมือของเขา เพราะเขาบอกฝากมาทางโทรศัพท์ และดิฉันก็เพิ่งเขียนแบบคำต่อคำเมื่อครู่นี้เอง”

ยื่นซองให้ พอปายยื่นมือมารับงๆได้ มะแมก็กลับหลังหันเดินจากไปทันที

ปายแกะจดหมายอ่าน พออ่านเสร็จก็รีบวิ่งตาม และมาทันกันภายในอึดใจเดียว เขายืนดักหน้า บังคับในที่ให้มะแมต้องหยุดเดิน

“ขอบคุณมากครับ” จ้องลึกลงไปในตาหล่นด้วยแววเจ็บปวด “ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมว่าแจ็บคุยอะไรกับคุณบ้าง”

“ดิฉันขอทำหน้าที่แค่ส่งข้อความสุดท้าย ที่คนตายฝากฝังไว้จะได้ไหมคะ?”

พูดตัดบทและผินหน้าไปทางอื่น อาจจะเพราะคร้านกับการลงรายละเอียด หรืออาจจะเพราะ... ยังไม่อยากพิสูจน์ตัวเองว่าสามารถต้านทานเสน่ห์ของปายได้หรือเปล่า!

“ขอโทษนะ เอ่อ... นี่คุณมะแมใช้ไหม?”

หญิงสาวคอแข็งหน่อยๆ ปิดปากเงิบแทนคำตอบ รวากับซ่อนพิรุณอะไรไว้

“ก่อนเกิดเรื่อง แจ็บอีเมลไปหาผม เปรยว่าไปหาหมอดูชื่อมะแม แล้วก็แยมให้ฟังว่าโดนหักอะไรมาบ้าง”

“เธออะคะ”

มะแมพิมพ์แบบไม่มีความหมาย ไม่แปลกใจ และไม่ต้องการต่อความยาวใดๆ

“เขาทิ้งมากที่คุณรู้เรื่องระหว่างผมกับเขาทุกอย่าง แถม... รู้ในสิ่งที่ยังไม่สมควรรู้”

นั่นเป็นคำจี้จู้ดที่มะแมไม่อยากฟัง และก็ทำให้พูดหัวงงสวนออกไปแบบปกป้องตนเอง

“ตอนเรื่องยังไม่เกิด ใครจะรู้ว่าอะไรสมควร อะไรไม่สมควร!”

ปฏิกิริยาชนิดนั้นทำให้ปายตกใจและรีบแก้

“เอ่อ... ผมไม่ได้หมายความว่ามีความผิดของคุณนะคะ ขอโทษถ้าทำให้เข้าใจว่าตำหนิคุณอยู่”

มะแมรู้สึกตัวก็ก้มหน้า เสียงอ่อนลง

“มันก็เป็นความผิดของมะแมจริงๆแหละ และกรณีของคุณแจ็บก็ถือเป็นบทเรียนครั้งสำคัญ ทำให้รู้สึกแยกกับตัวเองอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน”

ปายจับจ้องเสียวหน้างามแล้วตัดสินใจเอ่ยชวน

“ขอเวลาคุณมะแมสักสิบนาทีได้ไหม ตลอดอาทิตย์ที่ผ่านมาผมนอนไม่หลับเลย ทรมานใจจนอยากบวช แต่ยังไม่ช่วงนี้ก็บวชไม่ได้แน่ๆ”

หญิงสาวลึกลับ ก่อนพยักหน้าหน่อยๆ เดินตามเขามาที่นั่งที่ชุดโต๊ะหมู่ซึ่งทางวัดตั้งไว้ตามทาง พอนั่งลงได้ปายก็เข้าจุดทันที

“ช่วงหลังผมกับแจ็บคุยกันไม่รู้เรื่อง มีแต่คำตำ หรืออย่างเขาก็คำกระแนะกระแหน ผมเลยไม่นัดคุยออนไลน์ แล้วก็รีบโทรศัพท์ตอนเขาโทรมา จะอ่านก็เฉพาะอีเมล เพราะค่อยปลอดภัยไปรงหน่อยเวลาไม่ต้องโต้ตอบกันสดๆ”

“ค่ะ... พอจะทราบเหมือนกัน”

“แจ็บเล่าให้ฟังในเมล บอกว่าพอจะเข้าใจผมมากขึ้น แล้วก็ขอโทษกับพฤติกรรมงอแงที่ผ่านมา ผมก็บอกว่าผมไม่ตั้งใจ แต่เรื่องระหว่างเรา คงจำเป็นต้องทบทวนกันใหม่ เรารู้จักกันน้อยเกินไป”

“ผู้หญิงหลายคนพร้อมจะเข้าใจว่า คำชวนให้ถอยคนละก้าว หรือทบทวนกันใหม่ หมายถึงการมีคนใหม่ และนั่นคงเป็นสิ่งที่แจ็บรับไม่ได้ เพราะที่ผ่านมามีคนใหม่เข้ามาจะต้องแต่งงาน อยู่กินกับคุณอย่างมีความสุข”

ปลายยกมือลูบหน้า ดูหม่นหมองและเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด กระสับกระส่ายออกมาจากภายใน

“ผมเคยคิดอย่างนั้น แต่แฉับก็เปลี่ยนความคิดของผมวันละนิด ความร่าเริงกับเสน่ห์ดึงดูดของเขาหายไปไหนหมดก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าการพูดคุยกลายเป็นภาระที่ผมต้องแบก และตอนโดนเร่งให้นึกถึงภาพตัวเอง เดินหน้าเข้าเรือนหอ ก็เหมือนนับเวลารอคอยหลังเข้าคุกตีงนี่เอง”

“เข้าใจ... และเห็นใจค่ะ”

“โอ้! ขอโทษ... ผมไม่ตั้งใจจะให้คุณมะแมต้องมาฟังผมระบาย ความทุกข์อย่างนี้เลย เหมือนผมมานั่งแก้ตัวให้คุณฟังเลยนะ แต่... ผมอยากให้คุณมะแมรับทราบว่าผมไม่ได้มีคนใหม่ ผมแค่ใช้คำพูดที่เราถอยคนละก้าว ให้โอกาสกันและกันเลือกทางเดินใหม่ดูใหม่ ผมพูดแค่นี้ แต่แฉับไปตีความว่าผมมีคนใหม่แล้ว และเมลกลับมาขู่ว่าจะฆ่าตัวตาย ผม... ไม่นึกว่าเขาจะเอาจริง เลยไม่ได้ตอบกลับ เพราะรำคาญ แล้วก็กำลังงานยุ่งสุดๆ”

“อย่างคุณปาย เป็นพวกพร้อมจะมีใหม่ได้ตลอดเวลา พอห่างกัน คุณแฉับเลยคิดมากไม่หยุด และเมื่อคุณปายพูดแค่นั้น แฉบทำเป็นไม่สนใจ เขาก็ไม่คิดไปทางอื่น นอกจากปักใจว่าเพราะคุณมีใหม่ถึงทึงกัน”

“ก่อนแฉับไป... เขาพูดอะไรให้คุณมะแมฟังบ้าง?”

“มันยาวค่ะ จำรายละเอียดไม่ได้ แต่สรุปเป็นความรู้สึกทางใจก็คือชีวิตที่ไม่มีคุณ เทียบเท่ากับการไม่มีชีวิต ประมาธนั่น”

ปายก้มหน้านิ่ง

“นี่ผมคงต้องรู้สึกผิดไม่เลิกใช่ไหม?”

“จากการที่มะแมคุยกับเขา มะแมไม่คิดว่าเขาจากไปเพื่อให้คุณรู้สึกผิดนะคะ ตรงข้าม เขาสำนึกผิดและเสียใจ คำสุดท้ายในชีวิตจึงเป็นคำขอโทษที่ฝากถึงคุณโดยตรง”

ดูเหมือนปายไม่ได้ยินที่มะแมพูด อารมณ์โศกทำให้เขาเริ่มคร่ำครวญ

“ระหว่างติดคุกหลังงานแต่ง กับติดคุกหลังงานศพ ถ้าย้อนเวลากลับไปเลือกได้ ผมจะเลือกคุกแรก!”

มะแมมองชายผู้น่าจะได้ชื่อว่าหล่อที่สุดในประเทศไทยเต็มตา ใบหน้าหมองไหม้ของเขาดูน่าเห็นใจ แต่ทำไมหล่อแล้วยังไม่รักอยากปลอบก็ไม่ทราบ อาจเพราะรู้สึกกลัวลึกลงไป ถัดจากชั้นของความเสียอกเสียใจ รู้สึกผิดเต็มประดา คือชั้นของความโล่งอก สบายใจกับชีวิตใหม่ที่ไต่ความเป็นไทกลับคืนมาเสียที

อีกอย่างหนึ่ง มองหน้าด้วยตาเปล่าไม่ต้องใช้จิตสัมผัสใดๆ ก็ทราบแล้วว่าสาวโสดสวยๆก่อนประเทศพร้อมจะเฮโลกระโจนใส่เขาทุกวัน แค่นั้นไปยิ้มให้ผู้หญิงคนไหน ก็มัวใจ บาดอารมณ์ ขนาดตะลึงตะลึงจับจ้องหลงติด ไม่คิดอยากห่าง หรือกระทั่งไม่อาจขาดเขาไปจนตาย...

เหมือนอย่างแฉับ!

มะแมเห็นว่าเขามีดี แต่ใจกลับไม่หลงยินดีในความเป็นเช่นนั้นสักเท่าไร ปายกลายเป็นเครื่องพิสูจน์ใจว่าหล่อไม่อาจเป็นผู้หญิงธรรมดา ไม่มีทางหลงเขา อย่าวว่าแต่จะฆ่าตัวตายบูชาเขา!

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว มะแมขอตัวกลับก่อนนะค่ะ”

หญิงสาวลุกขึ้นยืน ปายยืนตาม รู้สึกใจหาย อยากรู้อยากเห็น นานกว่านั้น

“พຽຽນື້ຂໍເປັນລູກຄ້າຂອງຄຸນມະແມ່ສັກຄົນໄດ້ໃຫມ່? ພມຈະບິນຄັບ ສ່ວງຄ້າ ກ່ອນໜ້ານັ້ນຂໍປຽກຮຽກອະໄວເພີ່ມເຕີມສັກໜ້ອຍເຄອະ”

มะแมส่ายหน้า

“ตารางนัดของมะแมเต็มยาวค่ะ แต่มะแมให้คำปรึกษาคุณได้สั้นๆเดี๋ยวนี้เลย”

“ได้เหรอครับ?”

“สำหรับชีวิตของคุณ รักส่วนใหญ่มีไว้ให้คุณนุ๋นวาย เพราะต้องพยายามเป็นอะไรเกินๆจากที่เป็น ผู้หญิงที่วิ่งเข้ามาหาต่างต้องการความฝันสำเร็จรูป ไม่ได้มาช่วยกันยกระดับความจริงให้ดีขึ้น คุณจะต้องเหนื่อยกับการทำตัวเป็นความฝันสมบูรณ์แบบไปเรื่อยๆ จะหล่นลงมาเป็นความจริงที่บักพຽຽນື້ໄດ້ ພວກເຮົາມີທາງຍອມຮັບ”

ปายทำหน้าที่เหวอนิดๆ

“ผมไม่เข้าใจ”

บทที่ ๘

“จันทน์เป็นข้อสรุปก็พอค่ะ อย่าใจอ่อนให้กับความสวยของผู้หญิงช่างฝัน เพราะจะไม่มีความสุขในชีวิตคู่ที่แท้จริงรออยู่ ให้ใจเย็นรอความงามของผู้หญิงใจดี แล้วชีวิตของคุณจะถูกเติมเต็มด้วยเหตุผลและความเหมาะสมที่เคยขาดหายไป”

ดอกเตอร์หนุ่มค่อยๆคลี่ยิ้มออกมา นั่นทำให้เขาดูเปลี่ยนไปเร็วมาก จากที่เพิ่งระทมระทวยทนทุกข์ กลายเป็นเปี่ยมพลังแจ่มใสทันตา แม้แต่มะแมยังทึ่ง

“คนงามกับความใจดีคือสิ่งที่ผมรอมานตลอด และผมก็คิดว่ายากเหลือเกินกว่าจะได้พบกับคนๆนั้น”

มะแมแน่ใจว่าเห็นประกายกรั้มกรั้มในแววตาของเขาฉายออกมา ทบทวนคำพูดของตนเองเมื่อครู่ ก็นึกได้ว่าเขาอาจเข้าใจอะไรผิดไปกระมัง จึงรีบเอ่ยลาพร้อมทั้งค้อมศีรษะให้เล็กน้อย

“สวัสดิ์ค่ะ ขอให้คุณสบายใจโดยเร็วนะคะ”

ว่าแล้วก็ลุกขึ้นยืน ซึ่งก็ตั้งใจปายผุดลุกยืนตามทันใจ

“อ้อ! คุณมะแม ผมขอรับรอง พรุ่งนี้ขอเวลาผมพบคุณก่อนกลับได้ไหม จะต้องให้ค่าเสียเวลาเพิ่มอีกเท่าไรก็ยินดี ผมต้องปรึกษาคุณหลายเรื่องเลยนะ จะเป็นมือกลางวันใกล้บ้านคุณก็ได้”

มะแมย่นคิ้วเล็กน้อยด้วยความฉงนครมครัน ไม่อยากเชื่อว่าหนุ่มรูปงามที่ทำให้ไฮโซสาวเจ้าเสน่ห์คนหนึ่งฆ่าตัวตายได้ จะไร้ชั้นเชิงขนาดนี้

“ไม่ได้จริงๆค่ะ ขอโทษนะคะ”

ปฏิเสธอย่างสุภาพแล้วมะแมก็ออกเดินไม่เหลียวหลัง กลัวเขาเดินตามเหมือนกัน คงอึดอัดน่าดูถ้าต้องปฏิเสธซ้ำกันอีกรอบ

เป็นครั้งแรกที่สงสัยว่า ‘เทวดา’ จะพลาดเป็นบ้างหรือเปล่า ถึงขนาดต้องให้หล่อน ‘ระวัง’ ว่าถ้าจะมีความรัก อย่าไปหลงสิ่งล่อตาภายนอก ໄ໊เอ๊ย! กะแต่ตานี้จะทำให้หล่อนอยากรับนัดยังทำไม่ได้เลย เรื่องหลงไหล เรื่องรักใคร่ให้วุ่นวายจะตามมาอย่างไรได้?

มะแม แวะซื้อของเข้าบ้าน กว่าจะกลับมาถึงจึงปาเข้าไปสี่ทุ่ม ซึ่งหล่อนขีดเส้นไว้ให้อีกเข้านอนพอดี

วินัยขั้นพื้นฐานประเภทนี้ แสดงความเป็นเด็กกว่านอนสบายของอีก อีกปฏิบัติตามที่หล่อนติกรอไว้ทุกเรื่อง และมะแมก็ติกรอพร้อมอธิบายเหตุผลเสมอ ไม่ใช่จู่จู่บังคับให้ทำโน่นทำนี่ดื้อๆ หล่อนบอกอีกว่าเด็กที่นอนตั้งแต่หัวค่ำจะฉลาด สมองแจ่มใส เต็มโตอย่างแข็งแรง จิตใจที่เศร้าหมองไปช่วงหนึ่งจะฟื้นคืน กลับสดใสเหมือนเดิมได้อย่างรวดเร็ว

อีกช่วยเหลือตัวเองได้ทุกเรื่อง กับทั้งช่วยหิมทำงานบ้านอย่างขมิขมัน มะแมได้ยินสองคนคุยกระหนุงกระหนิงทุกครั้งที่อยู่ด้วยกันแล้วสบายใจ รู้สึกว่านี่คือรังนอนอันสว่างอบอุ่น หาใช้สักแต่เป็นที่อยู่ที่กิน เดินไปที่ตรงไหนสัมผัสได้แต่พลังความมีชีวิตชีวาและความน่าอยู่ที่ตรงนั้น

นี่เอง จุดเริ่มต้นของความเป็นบ้าน สร้างกันด้วยความผูกใจผูกพัน ไม่ใช่ด้วยการผูกอิฐผูกไม้

หิมออกมาช่วยปิดประตูรั้ว และขอแบ่งถุงพะรุงพะรังไปช่วยถือเข้าบ้าน มะแมหยิบจากท้ายรถส่งให้ส่วนหนึ่ง

“อีกขึ้นนอนหรือยัง?”

“เพิ่งขึ้นค่ะ”

เข้ามาถึงครัวด้วยกัน ขณะช่วยกันจัดข้าวของเข้าตู้เย็นและช่องชั้นต่างๆ มะแมก็ถามอีก

“ช่วงค่าครูสอนภาษาอังกฤษมาตามนัดไหม?”

“มาตรงเวลา หน้าตาคุณะคะ แต่ก็สอนดีค่ะ สอนๆไป ท่าทางหลงรักน้องอีกอีกคน”

“ใครไม่รักไม่เอ็นดูก็แปลกคนล่ะ”

แต่พูดเสร็จใจก็โพล่ไปถึงสองลุงป้ามหาภัยซึ่งจำใจอุปการะหนูอีกอยู่ช่วงหนึ่ง ทั้งสองนับว่าแปลกคนจริงๆที่ใจร้ายกับเธอได้ลงคอ

นี่อีกทีจะแปลกอะไร ขนาดลูกเต้าแท้ๆ แต่ละคนกระเจิดกระเจิง ไปคนละทิศคนละทาง หนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุไม่ถึง ๑๘ กันหมด และที่ยังอยู่ด้วยกันก็เป็นไปแบบซังกะตาย แยกย้ายไม่รอด ไม่ใช่ เพราะมีความรู้สึกแสบต้อยู่ที่นั่น อย่างนี้จะเอาหัวใจที่ไหนมารักเด็กซึ่งเป็นลูกของญาติเล่า?

ความกล้ากลืนผืนใจทำให้ยุพินเลี้ยงอีกด้วยโตะสะ กับทั้งเลี้ยงโลภ มาดหมายอยู่ในใจว่าวันหนึ่งจะต้องเอากำไรคืนให้ได้ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ส่วนนิพนธ์ไม่เห็นอีกเป็นอะไรอื่นมากไปกว่าเด็กผู้หญิงไม่มีทางสู้ นารักนารังแกเป็นที่สุด แถมไม่มีทางไป ล่วงเกินอะไรใครจะรู้

ลุงกับป้าเป็นแผลกาย บอกตัวเองว่าหล่อนจะเป็นยาสมานใจให้อีกหลายชาติจากทุกแผล

เพียงช่วงสั้นๆที่มาอยู่ด้วยกัน อีกได้รับการรักษาทั้งส่วนของกาย และส่วนของใจอย่างรวดเร็ว สามวันแรกที่เธอแน่ใจว่าได้มาอยู่ในบ้านใหม่ อันจะเป็นหลักประกันความมั่นคงและความปลอดภัยไปตลอดชีวิต อีกก็ว่าแรงขึ้น เจริญพาที่นารักนำพิศवास แสดงพื้นฐานจิตใจของเด็กที่โตมากับครอบครัวอบอุ่น

“หิม...”

“ซา”

“ทุกวันนี้พี่ไม่ได้คิดว่าหิมเป็นลูกจ๋างแล้วนะ เธอเป็นน้องสาวพี่คนหนึ่ง”

“รู้ค่ะ”

เด็กสาวไม่ได้หันมอง แต่ยิ้มตอบสั้นๆ แต่เสียงก็บอกว่า “รู้” ตามที่พูดจริงๆ

“ถ้าเธออยากได้อะไร หรือไม่ชอบอะไร ก็บอกพี่ได้ทุกอย่างไม่ต้องคิดว่าพี่เป็นเจ้านาย”

“จะพยายามกล้าๆนะคะ”

“แล้วนี่... เธอจะรู้สึกไม่ดีไหม ถ้าพี่เอาเด็กที่ไหนไม่รู้ มาเลี้ยงดูอย่างดี ให้ได้เรียนหนังสือ...”

“ส่งน้องอีกให้ถึงปริญญาเอกเลยนะคะ ขอหิมได้มีส่วนร่วม

งานวันรับปริญญาตรีที่เมืองไทยก่อนด้วย”

สัมผัสเสียงสดีในนั้น มีผลให้มะแมชะงักมือที่กำลังจัดของลง แปรสายตาไปอีกทาง ซึ่งใจดีอยู่ครู่ก่อนถาม

“พี่ส่งเธอเรียนต่อบ้างเอาไหม?”

“ไม่เอาหรอกค่ะ”

“ไม่อยากเรียนหรือ? ศึกษาผู้ใหญ่ก็ได้”

“เรียนดีๆนะ ถูกตีหัวตอนกลับบ้านกันเยอะนะคะ”

“งั้นก็เรียนภาคกลางวัน!”

มะแมกัดฟันพูด แต่ก็ตั้งใจตามนั้น

“ตอนกลางวันหิมสมองที่บะ คืดอะไรไม่ค่อยออก ต้องตอนกลางคืนค่อยโล่ง หัวแล่นหน่อย”

หิมจัดของส่วนของตนเสร็จก็หันมาหยิบของที่เหลือจำพวกกระดาษม้วนไปจัดวางตามจุดเฉพาะอันมีความแน่นอน ตามระเบียบของผู้เป็นนาย ระหว่างจัดอย่างคล่องแคล่วก็พูดไปด้วย

“ถ้าหิมเรียนสูงกว่านี้แล้วเห็นช่องทางทำงานอื่น ตอนตายหิมอาจเสียดายที่ไม่ได้อยู่รับใช้พี่มะแม แทนที่จะได้รับอะไรดีๆจากพี่ กลับดันทุรังออกไปหาเรื่องรับอะไรเลวๆจากโลกข้างนอกมาใส่ตัวแทน ไม่เอาหรอก”

มะแมตาค้างอยู่กับที่ เพิ่งได้ยินประโยคคำพูดยาวๆชนิดนั้นจากหิมเป็นครั้งแรก เหมือนฟังตัวเองพูด ทั้งน้ำเสียง ทั้งสำนวน ต่างแต่ว่าเป็นหิมคิด หิมเอ่ยปากมาจากอีกฟากหนึ่งของห้อง หาใช้น้ำเสียงของหล่อนเองไม่

อยู่ใกล้หล่อน แล้วกลายเป็นเงาสะท้อนของหล่อน ควรเป็นเรื่องน่าขบใจมิใช่หรือ?

“พี่จะตามใจหิมก็แล้วกัน” หญิงสาวเอ่ย ยังคงไม่เหลียวมา “งานในบ้านกับงานออฟฟิศเราสามคนผลัดกัน คงมีเวลาให้เธอทำอย่างอื่นไม่ยากนัก ถ้าวันหน้าเธอเปลี่ยนใจ พี่จะสนับสนุนทุกอย่าง เงินเก็บของพี่มีพอสำหรับปริญญาของเธอแน่นอน!”

พูดจบก็ทิ้งของที่เหลือไว้ให้เด็กสาวจัดการ ตนเองเดินออกจาก

ห้องครัว ฉวยกระเป่าถือเดินขึ้นข้างบนไปเงียบๆ

ชั้นสามมีห้องนอนสามห้อง มะแม่ให้อีกนอนห้องเล็กสุด พอขึ้นมาถึงก็มองไป เห็นประตูแง้มไว้หน่อยหนึ่ง ไม่หับปิดให้สนิท ก็ทราบว่ฝายนั่นจงใจ ด้วยความอยากให้หล่อนแหวะหาสกนิต

ย่องไปผลักบานประตูเปิดอ้า เห็นร่างน้อยบนเตียงนอนขยับหน่อยๆ เป็นปฏิกิริยาตอบรับ จึงก้าวเข้าไป และเปิดไฟอ่อนที่โคมข้างเตียง มะแม่ให้หิมไปเลือกซื้อตุ้ เตียง และโต๊ะสำเร็จรูปมาจากร้านเฟอร์นิเจอร์ ซึ่งก็โชคดีที่เจอของถูก แต่ดูน่ารักเหมือนสมบัติคุณหนูบ้านคนมีอันจะกิน

“ยังไม่หลับหรือ?”

ถามพลางย่างเท้ามาวางน้ำหนักตัวลงบนขอบฟูก ไข่มือละมุนเสยปอยผมของอีกแล้วลูบไปถึงกระหม่อมซ้ำๆ หลายครั้ง จำได้ว่าชอบสัมผัสแบบนั้นจากแม่ เมื่อครั้งยังอยู่ในวัยเดียวกับอีก และตอนนี้ก็นึกอยากถ่ายถอดไปให้อีกบ้าง

“ยังคะ”

“วันนี้เรียนภาษาอังกฤษสนุกไหม?”

“สนุกคะ”

“พรุ่งนี้พี่ให้ครูสอนเลขมาแต่เช้านะ วันเสาร์อาทิตย์พี่ต้องทำงานวันจันทร์ถึงจะพาไปเที่ยว”

“คะ”

เงียบกันไปครู่ มะแม่สัมผัสได้ถึงอาการหงวหงกในใจของเด็กหญิง ก็ทราบว่ฝายนั่นกำลังอยากขออะไรบางอย่าง

“จะขออะไรพี่ก็ขอเถอะ”

อีกซึนแล้วที่ผู้มีพระคุณรู้ใจตน เธอแค่เอ่ยแบบเอียงอายหน่อยๆ

“ให้อีกเรียกพี่มะแม่ว่าแม่ไม่ได้หรือคะ?”

หญิงสาวอึ้งไปเล็กน้อย เกิดความอึดอัดขึ้นมา หล่อนยังต้องเห็นแก่ความรู้สึกส่วนของตนเช่นกัน ยังสาว ยังโสดอยู่แท้ๆ จะให้เด็กอายุเฉียดวัยรุ่นเรียกแม่ แหม...

คิดครู่หนึ่งก่อนเลือกคำปฏิเสธที่นุ่มนวล

“พี่เลี้ยงอีกเหมือนลูกได้ แต่จะให้มาแทนที่คุณแม่ของอีกไม่ได้หรอก เร็วๆ นี้อีกจะเป็นวัยรุ่น และไม่นานอีกจะเป็นผู้ใหญ่ ตอนอีกเป็นผู้ใหญ่ พี่มะแม่เพิ่งสามสิบต้นๆ ถึงตอนนั้นเราจะเขินๆ กันนะ จะแก้ก็ไมทันแล้ว เพราะมันติด”

อีกทำหน้าสลด หลบตาลงต่ำอย่างผิดหวัง มะแม่เห็นแล้วสงสาร แต่ก็ไม่ใจอ่อน

“เรียกพี่นั่นแหละ! แต่ถ้าอยากเรียกเป็นอย่างอื่นจริงๆ ให้ผสมแม่กับพี่ เป็น ‘มี’ ก็แล้วกัน”

มุขนั้นกระหู่เอาเสียงหัวเราะขำคิกคักออกมาจากปากของเด็กซ์อ้อนได้

“หลับซะนะ”

มะแม่ตบศีรษะเด็กน้อยอย่างต้งท่าจะจากไป ซึ่งฝายนั่นก็รีบยื้อทันที

“พี่คะ”

“หือม?”

“พี่มะแม่บอกให้อีกเลิกคิดมาก แต่อีกก็ยังคิดมากอยู่เลยคะ”

ฟังแล้วรู้ทันทีว่คนอยากเป็นลูกสาวคิดถึงเรื่องใด แม้ความอบอุ่นปลอดภัยในบ้านน้อยหลังนี้ จะเป็นยาสมานแผลที่ได้ผลขนาดไหน อย่างไรก็คงเอาชนะประสบการณ์เลวร้ายที่สุดในชีวิตเมื่อถูกลวงลวนลามไม่ได้

ยังดีอยู่หรอก สิ่งทีลวงล้าเข้าไปทำร้ายอีกใช้สวะแห่งชาย แต่ก็เป็นอย่างอื่นที่บัดสีน่าอดสูอยู่ดี

“ก่อนนอนตอนยังไม่หลับ อีกรู้สึกอาย รู้สึกแยะ เพราะย้าคิดถึงคนโหดร้ายกับเราทุกคืนเลยใช่ไหม?”

“ใช่คะ”

“งั้นเอางี้นะ คืนต่อไปเราต้องทำให้ช่วงเวลาก่อนนอนมีความคิดติงเกิดขึ้นแทน”

“อีกก็สวดมนต์ตามที่พี่มะแม่บอกนะคะ แต่... มันไม่ได้ผล”

“คราวนี้พี่จะให้เพิ่มความคิดเข้าไปด้วย คิดอย่างนี้นะ” เว้นวรรค

ทำหน้าที่ซึ่งขังเรียกความตั้งใจฟัง ก่อนเอ่ยเป็นน้ำริน “เรื่องหน้าอายก่อนนอนมีอยู่อย่างเดียว คือนึกขึ้นมาได้ว่าวันนี้เรายังไม่ได้ทำอะไรเลย”

อีกกะพริบตาปริบๆอย่างพยายามทำความเข้าใจ มะแมลูปศิระระเด็กในอุปการะอย่างอ่อนโยน

“คนทำดีไม่มีเรื่องให้น่าอายตัวเองก่อนนอนหรอก มีแต่คนชั่วเท่านั้นที่ต้องละอายจนกว่าจะหลับไปกับฝันร้าย!”

เก้าโมงสิบสองนาที่ ลูกค้าคนแรกยังไม่มาตามนัด จนมะแมต้องโทร.ภายในถามหิม

“เขายังไม่มาอีกหรือหิม?”

“ค่ะ หลงทางหรือเปล่าก็ไม่ทราบ อาจจะมาจากต่างจังหวัด”

หิมมคาดเตาไปเรื่อยตามนิสัย

“คิวที่สองล่ะ? ถ้ามาแล้วก็ส่งเข้ามาเลย ชี้เกียจรอละ”

“ยังไม่มาเหมือนกันค่ะ หิมย้าเสมอนะคะจะให้ช่วยมาก่อนเวลา... อ้อ! เอ้อ! ทำทางจะมะ... มาแล้วค่ะ”

หิมพูดตะกุกตะกักในตอนท้าย มะแมวางกระบอกลโทรศัพท์ลงแป้น พับหนังสือพิมพ์ที่นำมาอ่านฆ่าเวลา แล้วลุกขึ้นยืนเตรียมต้อนรับลูกค้ารายแรกของวัน ปกติหล่อนจะต้องเป็นฝ่ายไหว้ก่อน เพราะเกินครึ่งของลูกค้าอายุมากกว่า

ประตูเปิดออกกว้าง รัศมีกระจ่างฉิดธรรมदानาหน้ามาให้สัมผัสสว่างสูงสง่าของชายหนุ่มวัย ๓๐ ในชุดสูทสีเทาก้าวตามรัศมีนั้นมา และมีพลังสะกดโลกของมะแมให้หยุดไว้ เพื่อต้อนรับการปรากฏตัวของเขาชั่วขณะ

ตั้งแต่วันแรกที่ทำอาชีพที่ปรึกษา เพิ่งมีวันนี้เองที่มะแมเปลอจ้องลูกค้าแบบลึมหายใจไปเป็นครู่ ก่อนรู้สึกตัว ค้อมศิระระพนมมือไหว้แซมซ้อย

“สวัสดิ์ค่ะ” เเงยหน้าขึ้นถามเสียงใสเป็นปกติ “คุณอัคระหรือเปล่าคะ?”

ถามให้รู้ว่าเป็นลูกค้าคิวแรกหรือคิวที่สอง ตามบัญชีรายชื่อที่หิมพิมพ์มาวางบนโต๊ะเข้านี้

“ครับ! ผมอัคระ ขอโทษที่มาช้าไปหน่อย เมื่อครู่ติดธุระด่วน”

“ไม่เป็นไรค่ะ เชิญนั่งก่อน”

บรรยากาศในห้องเปลี่ยนไปหมด ห้องของหล่อน แต่กลับรู้สึกว่างกลายเป็นห้องของเขา เขาเป็นผู้ครอบครอง ส่วนหล่อนแค่ขอมามีส่วนร่วมชั่วคราว

“อ้อ! คนอะไรจะดูยิ่งใหญ่ปานนั้น?”

เมื่อต่างฝ่ายต่างนั่งเรียบร้อย หญิงสาวก็บอกให้เขาทราบล่วงหน้าเป็นการปรับภาวะความเป็นเจ้าของห้องให้กลับมาอยู่ในความรู้สึกฝ่ายตน

“มะแมจำเป็นต้องรักษาเวลานิดหนึ่ง คิวต่อไปจะเป็นเก้าโมงครึ่งนะคะ เว้นแต่ทางนั้นจะมาช้า เราถึงจะคุยกันต่อให้ครบครึ่งชั่วโมงได้”

“เข้าใจครับ... งั้นเริ่มเลยนะ ผมอยากทราบว่างานใหญ่ที่กำลังเตรียมการกันอยู่นี้ จะสำเร็จลุล่วงด้วยดีไหม แล้วระหว่างผมกับคู่แข่งใครที่จะต้องสมหวังหรือผิดหวัง”

“ค่ะ จะดูให้หะคะ”

ขณะที่มะแมทำความเข้าใจที่ความปรากฏแห่งชีวิตเขา และยังไม่ทันเลือกที่จะอาศัยสิ่งใดเป็นเครื่องมือในการดูตามโจทย์ หล่อนก็สัมผัสกลุ่มพลังอะไรชนิดหนึ่ง ถาโถมเข้าสู่ตน จนเวียนหัวไปชั่วขณะ คล้ายงงง่วงนอนอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนในยามเริ่มงานเช้าวันใหม่

พยายามตั้งหลัก เรียกสติให้กลับมาครบๆ แต่พอทำความเข้าใจไปที่ ‘งานใหญ่’ ของอัคระก็เอาอีก เหมือนกำแพงพลังไร้ตนโต้กลับอย่างแรง คราวนี้มีหนักกว่าเดิม ไม่ต่างจากกระดกเหล่าเข้าปากรวดเดียวหมดแก้ว โดยไม่ทันทราบล่วงหน้าว่านั่นคือเหล่า นึกว่าเป็นน้ำเปล่า

“เอ่อ...” มันเป็นการตรงอย่างไรจุดหมายมากกว่าจะเริ่มพูดอะไร มะแมสลัดหน้าเล็กน้อย จึงนึกออกว่าจะเปลี่ยนวิธีดูอย่างไรดี “ขออนุญาตใช้บัตรประชาชนของคุณอัคระเป็นสื่อหน่อยได้ไหมคะ? คือ... มะแมจะลองจับจากเอกลักษณ์บนบัตรดู”

เลี้ยงไปทางนั้นเพื่อแตะจิตเข้าไปที่รหัสประจำตัว แทนการส่งจิตไปกระทบเขาตรงๆ ซึ่งอักขระก็ไม่รังเกียจ

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

ชายหนุ่มล้วงกระเป๋าสตางค์จากเสื้อนอกออกมาหยิบบัตรประชาชนยื่นให้ตามคำขอ มะแมรับมาและรีบวางไว้บนโต๊ะ เพราะไม่แน่ใจว่าถ้าถือดูแล้วมือจะสั่นให้ขายหน้าเขาหรือเปล่า

นายอัคระ เมธานฤบาล

เคื่องงวบบหนึ่ง ทำความรู้จักเข้าไปที่ชื่อนามสกุลแล้วชนลูกได้ชีวิตคนๆนี้ไม่ธรรมดา มะแมพยายามจับกระแสความไม่ธรรมดานั้นไว้เป็นตัวตั้ง แล้วรอว่าจะเกิดสัมผัสหรือมีนิมิตใดปรากฏในห้วงมโนทวารของตน

แต่ยิ่งรอกี่ยิ่งกลายเป็นตาลายฟุ้งซ่านวกวน จนต้องขมวดคิ้วจ้องบัตรประชาชนของเขาใหม่ให้เห็นชัดขึ้น แก้งด้วยการตรวจเก็บรายละเอียดทั้งหมดทีละจุด นับแต่เลขประจำตัว วันเดือนปีเกิด ศาสนา หมู่เลือด ที่อยู่ ไปจนกระทั่งวันหมดอายุบัตร

มะแมไม่รู้ตัวนักว่าการทำงานของจิตสัมผัสหายไป เปลี่ยนเป็นการทำงานของสมองคิดนึกขึ้นมาแทน ด้วยสายตาของคนไม่รู้หลักโหราศาสตร์ รู้แต่หลักบวกลบปีเกิดเทียบอายุเขากับหล่อน ทำให้ทราบว่าห่างกัน ๖ ปี

แก่กว่าแค่ ๖ ปีหรือนี่? พลังบารมีทำไมดูเกินวัยไปกว่านั้นมากนัก อ้อ! หลักแหล่งที่อยู่ก็ไม่ไกลไม่ไกลจากบ้านหล่อนเท่าไรร์ เลือดกรุ๊ปโอ สูง ๑๘๗ หน้าตาในรูปถ่ายไม่ยักษ์แยะเหมือนคนอื่นๆตอนถ่ายบัตรประชาชนกันเลย

เอ... ประมวลแล้วหล่อนได้อะไรมามังละนี่? ทุกอย่างได้สัดส่วนเหมาะสมจะไปหมด ราวกับเครื่องประดับของผู้ยิ่งใหญ่ที่เข้าชุดกันอย่างดียิ่ง

อ่านกวาดจากบัตรประชาชนอย่างเดียว เหมือนเขาเหมาะจะเป็นได้เพียงหมายเลขหนึ่งเท่านั้น แล้วอันที่จริง... ชื่อหล่อนกับนามสกุลเขาก็เข้ากันได้ไพเราะทีเดียว!

เอ๊ย! นี่หล่อนกำลังเป็นบ้าหรืออย่างไร? มะแมกระตุกมูมปากที่ค่อยๆคล้อออกเป็นยิ้มหวานให้กลับเข้าที่ ส้ารวมจิตขริ่ม ส้ารวมกายตั้งท่าจริงจัง

“อือม...” ระหว่างยังไม่ได้อะไรเป็นขึ้นเป็นอัน หญิงสาวก็ทำที่ก้มหน้าก้มตาวิเคราะห์เป็นงานเป็นการ “ชื่อนี้ตัวเองหรือใครตั้งให้คะ?”

“คุณพ่อตั้งให้แต่เกิดครับ”

“ชื่อนามสกุลและองค์ประกอบอื่นๆในบัตร นับว่าเป็นบารมีกับคุณมากๆเลย”

“แล้วมีผลถึงงานใหญ่ข้างหน้ายังไง ผมจะชนะหรือแพ้?”

มะแมอีกอ๊ก คล้ายหล่อนเป็นคนธรรมดาที่แสรังทำท่าเหมือนแม่มดผู้ทรงอภิญญาวิเศษอย่างไรไม่ทราบ

ขณะนั้น คลื่นรบกวนชนิดหนึ่งแทรกแซงเข้ามา อยู่ๆมะแมก็นึกถึงคำเตือนในจดหมายจากเทวดาแบบไม่รู้เหนือรู้ใต้

ถ้าจะมีความรัก ระวีการหลงสิ่งล่อตาภายนอกให้ดี ข้างในอาจไม่ใช่อย่างที่เห็น

ใช่แล้ว... ถ้าถูกบังคับให้ยอมรับก็จะยอมรับว่าหล่อนกำลังหลงเป็นความหลงอย่างไม่เคยมีให้ใครเท่านี้มาก่อนเลยด้วย!

หรีตาดินหนึ่ง จดหมายฉบับล่าสุดจาก ‘เทวดา’ น่าจะหมายถึงอักขระนี้เอง และถ้า ‘ท่าน’ บอกไว้ถูกต้องตามเคย มิแปลว่าที่หล่อนเห็นมาทั้งหมดล้วนหลอกตา ลวงใจ ไม่มีอะไรจริงเลยกระนั้นหรือ?

หล่อนกำลังตกหลุมรัก หรือว่าตกหลุมพรางแห่งมายาชนิดไหนกันแน่?

สง่าราศีหลอกกันไม่ได้แน่ เหมือนเขาไว้จุดอ่อน เป็นรองใครได้ยาก ดูด้วยตาเปล่าไม่ต้องใช้สัมผัสพิเศษก็รู้ว่าเขาเกิดมาเพื่อเป็นผู้ชนะ ไม่ใช่คนที่จะถูกขงขวาให้ใคร

แต่แล้วก็เริ่มเอะใจ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริง แล้วเขามาหาหล่อนเพื่ออะไร? คำถามของอักขระบ่งชัดว่าเห็นหล่อนเป็น ‘หมอดู’ ไม่ใช่ ‘ที่ปรึกษา’ และความอยากรู้อูของเขาก็ประกาศความไม่มั่นใจ ว่าระหว่างเขากับ ‘คู่แข่ง’ ใครจะได้สิ่งที่ยากได้ไปครองกันแน่

คนไม่ยอมเป็นสองรองใคร จะขาดความมั่นใจในตนเอง และเลือกเชื่อคำตัดสินจากหมอดูอย่างนี้หรือ?

หล่อนอาจมองเขาผิด เพียงเพราะโดนสิ่งล่อตาภายนอกหลอกเอาจริงๆก็ได้!

ทำความเข้าใจเข้าไปที่ความว่าง เพื่อล้างสิ่งที่เห็น ลบสิ่งที่เชื่อออกจากหัว แล้วย้อนกลับไปตั้งต้นใหม่หมด หญิงสาวปิดตาลง คงสติไว้กับใจที่ปราศจากอคติใดๆ จากนั้นจึงระลึกถึงน้ำเสียงรวมทั้งจังหวะจะโคนของอักขระขณะเอ่ยคำว่า ‘คู่แข่ง’

มีความทะมึนมืดชนิดหนึ่งที่ไม่รู้จักมาก่อน ปรากฏขึ้นกระทบจิตไม่แน่ใจว่านั่นคือกระแสชีวิตของคู่แข่งอักขระ หรือเป็นกำแพงกั้นขวางไม่ให้หล่อนได้รู้อะไรกันแน่

ช่วงนี้ช่างมีแต่เรื่องเกิ่นกำลังมาให้สัมผัสอยู่เรื่อย มะแมไม่พยายามเอาชนะ ไม่ฝืนเพ่งให้ผ่านกำแพงทะมึนชนิดนั้น เพราะเรียนรู้แล้วว่าตันทุรังสู้ไปจะเหนื่อยเปล่า นอกจากไม่ได้อะไรมา ยังเสียกำลังใจไปแบบกู่คินยากอีกต่างหาก

เปิดเปลือกตา ไหล่กระดูกไหวน้อยๆเมื่อเห็นอักขระมองมาสบตากับเขาแล้วจั้งจ้ง คล้ายถูกสะกดให้พูดอะไรไม่ออก สนามพลังของเขาแผ่กว้างและครอบหล่อนได้ รู้สึกคล้ายเป็นนักเรียนถูกครูจับจ้องอยู่ว่าจะแก้ข้อสอบปากเปล่าอย่างไร และมะแมก็ไม่แน่ใจว่าตอนนี้มีความรู้ในหัวพอจะตอบข้อสอบแค่ไหน

เงียบนานกระทั่งเขาต้องเป็นฝ่ายถามสะกิด

“เห็นอะไรบ้างครับ?”

อ้อ! นั่นนะสิ เมื่อกี้เห็นอะไรบ้าง? ลืมไปหมดแล้ว ตอนนี้เห็นแต่หน้าคุณนั่นแหละ!

เป็นครูรู้ว่าจะนึกออกว่าควรกะล่อมกะแล่มแก้ขัดทำไหน

“ยากที่ใครจะเอาชนะคุณอักขระได้นะคะ”

“หมายความว่างานจะสำเร็จ และคู่แข่งของผมแพ้แน่ใช่ไหม?”

มะแมเกิดความอึดอัด อยากตอบว่า ‘ไม่ทราบ!’ ให้รู้แล้วรู้รอด แต่นั่นก็หาใช้วิสัยที่หล่อนจะตอบลูกคำ จึงกลั่นใจตอบแบบใดๆไปก่อน

“คุณอักขระกับคู่แข่งไม่ธรรมดาด้วยกันทั้งคู่ ตอบยากเหมือนกันค่ะ”

ตอบเสร็จก็โผล่ อย่างไม่ยอมผ่านไปไหนได้เปลาะหนึ่ง ด้วยถ้อยคำที่หล่อนเองยังเห็นว่าเข้าใจได้ สมเหตุสมผล ไม่ใช่โกหกเอาตัวรอด

เหลือบมองบัตรประชาชน คิดว่าคงไม่ใช่อีก เลยจะหยิบคืนเขาโดยเอาปลายเล็บจิก แต่จืดอีท่าไหนไม่ทราบ จับไม่อยู่ บัตรจะพลิกหล่นถึงกับต้องใช้สองมือตะครุบปุบก่อนหลุดมือร่วง

รู้สึกว่าการทำทางของตนตลกเหมือนเด็กตกประหม่า น่าอายเหลือที่จะกล่าว ถึงกับต้องทำใจดีๆเพื่อที่จะไม่ให้มือไม้ออกทำกรงกกระเงินขณะส่งบัตรประชาชนคืนเขา

“เอาบัตรไปเก็บก่อนนะคะ”

“ครับ”

หัวใจเต้นผิดจังหวะ เร่งพินิจซ้ำๆว่า ‘อนาคต ออกหัว ออกก้อย ออกหัว ออกก้อย ฯลฯ’ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่สัมผัสผลแบบไหนเลย จะให้แก๊งเดามั่วก็ผิดแบบแผนความเป็นตัวตนของหล่อน ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ทรยศอาชีพของตนแม้แต่ครั้งเดียว

ออกหัว ออกก้อย เออ! จริงสิ! ขอดูพลังเสียงทายของเขาหน่อยดีกว่า ไวเท่าความคิด มะแมดิ่งลิ้นชักโต๊ะ หยิบกระเป๋าสตางค์เปิดและนำเหรียญสิบออกมายื่นให้อักขระ

“ช่วยโยนเหรียญให้มะแมดูหน่อยได้ไหมคะ?”

เขาทำหน้าที่ตกระลิ่ง ถ้ามเสี่ยงสูงเหมือนจะให้แน่ใจว่าหุไม่ได้ผาด

“ให้ผมโยนหัวโยนก้อย?”

เสียงขอความแน่ใจของเขาเล่นเอามะแมหน้าม่าน อยากคืนคำแต่ก็คืนไม่ได้แล้ว หลุดปากไปแล้ว จึงต้องรีบอธิบายให้ดูดี

“อาจฟังแปลกๆหน่อยนะคะ คุณอักขระถามถึงผลแพ้ชนะ มะแมเลยสัมผัสเข้าไปที่พลังผู้ชนะของคุณ แล้วรู้สึกว่าปิดประตูแพ้คนทั้งหลายได้ แต่เมื่อพยายามรู้คำตอบว่างานใหญ่ของคุณกับคู่แข่ง ใครจะแพ้หรือชนะ นิमितของผลลัพธ์กลับไม่ปรากฏ ซึ่งมะแมเดาว่าน่าจะเป็นเพราะคู่แข่งของคุณไม่ใช่เล่นเหมือนกัน”

อัคระสงบทำทีลง แวดตาส่อว่าเข้าใจและยอมรับ มะแมจึงค่อย
ใจขึ้น อธิบายต่อได้รื่นขึ้น

“ถ้าคุณอัคระจะบอกชื่อคู่แข่ง และบอกรายละเอียดงานใหญ่ให้
มะแมรู้ แทนที่จะช่วย ก็อาจยิ่งก่อให้เกิดอคติ เพราะมะแมเชื่อว่ายิ่งฟัง
รายละเอียด จะยิ่งเห็นความทัดเทียมยากจะคว่ำกันและกันได้”

ชายหนุ่มพยักหน้า ซึ่งมีค่าเหมือนคำชมให้มะแมยิ้มออก

“ธรรมดาถ้าโยนเหรียญตามปกติ ธรรมชาติความเป็นไปได้ของ
เหรียญสองด้านจะบังคับให้ออกหัวออกก้อยอย่างละครึ่ง แต่สำหรับงาน
ใหญ่มากๆ ความใหญ่ของมันอาจบังคับให้เกิดผลตามแรงอิทธิฐานของรัฐ
ของเรา”

มุมปากของอัคระจุกยิ้มน้อยๆ มะแมมองไม่ออกว่าหมายความว่า
อย่างไร แต่หล่อนก็สบายใจกว่าเดิมที่จะสาธยายจนจบ

“เมื่อได้หัวได้ก้อยออกมา ก็ไม่ใช่มะแมตัดสินแค่ง่ายกว่าชนะ
หรือแพ้ มันแค่ช่วยเป็นเครื่องกระทบจิตให้เกิดปฏิกิริยาบางอย่าง อาจ
มาในรูปของนิมิต หรืออาจเป็นความรู้ถึงแนวโน้มในอนาคต ซึ่งถ้า
มะแมสามารถขยายรายละเอียดให้คุณอัคระรับเหตุรับผลได้ ก็จะไม่ใช้
แค่รู้ผลเสียทายธรรมดา แต่เป็นการเข้าใจว่าถ้าจะแพ้ แพ้เพราะอะไร
และถ้าจะชนะ ชนะด้วยท่าไหน”

“เออละ! ผมเข้าใจแล้ว”

อัคระรับเหรียญสิบของมะแมมาโดยดี เขามีวิธีปั้นเหรียญตาม
แบบฉบับของตนเอง คือตีบเหรียญไว้ระหว่างปลายนิ้วชี้กับนิ้วกลาง
แล้วใช้สองนิ้วนั้นตีตเหรียญให้ลอยขึ้นปั่นตัวในอากาศสูงเกือบถึง
เพดาน เพื่อให้มันตกลงบนพื้นห้อง ไม่รับด้วยแขนหรือหลังมือ เป็นการ
ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับผลลัพธ์ในทางใดๆ

แต่เหรียญเจ้ากรรมดันเอาสันหล่นลงมากระทบพื้น แล้วแทนที่
จะคว่ำหงาย กลับตั้งตั้ง พอตกลงมาก็กลิ้งหลุนๆ วิ่งยาวลอดได้โต๊ะ
เฉียดผ่านล้อเก้าอี้ทำงานของมะแม แล่นเลยไปเสียบระหว่างกลางชอก
แฟ้มกระดาษสองกอง ซึ่งหล่อนเพิ่งเอามาตั้งชั่วคราวเมื่อวานนี้เอง

อ้อ! เออละสิ แล้วจะให้ทายยังไง มะแมเกือบยกมือเกาหัว ทว่ายัง

ไว้ทัน เมื่อนึกได้ว่านั่นเป็นการแสดงความบอทำใจแจ่มแจ้งไปหน่อย

อัคระยื่นขึ้นชะงักหันามองผล ซึ่งพอเห็นเข้าก็ย่นคิ้ว

“มันแปลว่าอะไรครับ?”

มะแมรีบคำอธิบายทันที

“ค่อนข้างชัดค่ะว่าไม่มีวิธีใดๆจะรู้ ขนาดขอให้พลั้งธรรมชาติช่วย
ตัดสิน เขาก็ไม่ช่วย”

ขณะนั้น เสียงตุ้ตจากอินเตอร์คอมดังขึ้น เป็นสัญญาณที่ส่งมา
จากหิมนเพื่อบอกว่าลูกค้ารอบต่อไปมารอแล้ว และเกินเวลารอบเดิม
แล้ว มะแมโล่งอกเหมือนได้ระฆังช่วย

“คุณอัคระคะ...” หญิงสาวรวบรัดตัดความด้วยท่าที่นิ่งขึ้น “งาน
ของคุณจะเกี่ยวกับอะไรมะแมไม่รู้ รู้แต่ว่าคู่แข่งมีในสิ่งที่คุณมี หรือ
เปลืองก็เป็นในสิ่งที่คุณเป็น ผลลัพธ์ข้างหน้ายังไม่อาจตัดสินด้วยปัจจัย
ของวันนี้ คำแนะนำของมะแมคือคุณอัคระต้องเพิ่มปัจจัยบางอย่าง
เข้าไปให้เหนือกว่าปัจจัยทางฝั่งโน้น”

“ปัจจัยอะไรพอบอกได้ไหมครับ?”

“ลูกค้ารอบต่อไปมารอแล้ว เอาอย่างนั้นคะ...” ท่าที่ขังใจทั้งที่
ตกลงใจไปแล้ว “คุณอัคระทิ้งเบอร์ไว้ให้เด็กของมะแมแล้วใช่ไหมตอน
นั้น?”

“ครับ! ผมให้น้องเขาไว้แล้ว”

“เนื่องจากเรื่องของคุณค่อนข้างเห็นได้ยาก และมะแมก็อยากได้
ไว้เป็นกรณีศึกษา เพราะฉะนั้น มะแมจะช่วยทบทวนให้อีกที แล้วโทร.
ไปบอกเมื่อรู้คำตอบ”

“ถ้าได้อย่างนั้นก็ดีเลยครับ ขอขอบคุณมาก”

“ไม่เป็นไรคะ แต่บอกไว้ก่อนว่ามะแมไม่รับรองผล ถ้าไม่รู้ก็จะ
บอกว่าไม่รู้คะ”

“ผมพอเข้าใจ”

ยิ้มละไมลา พิมพิตาเหลือบบรรยาย อัคระกลับหลังหันเดินจากไป
ราวกับภาพในจินตนาการอันงดงาม

นิลเนตรทอประกายเจิดจรัส มะแมกระแทกตัวกลับลงนั่งอย่าง

คนใจเต๋นแรง แต่ไม่แก้งหลอกตัวเองก็รู้ว่าหล่อนอยากกรีด เป็นครั้งแรกในชีวิตกระมัง ที่หล่อนคือผู้หญิงธรรมดาที่กรีดหนุ่มเซ็กซี่เป็น!

บทที่ ๙

นับจากลูกคำคิวที่สองจนคิวสุดท้ายก่อนเที่ยง ผ่านไปโดยดี เหมือนมีพลังปีติช่วยส่งเสริมการรับรู้ให้คมชัด แม่นยำ และพูดแนะนำ ได้ไหลรื่นเป็นธรรมชาติ

พอว่างงาน ถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน มะแมก็ปล่อยจิตปล่อยใจ นึกถึงอัคระ ไบหน้ากับกระแสดาของเขาทรงอิทธิพล ยามจดจ้องมาที่หล่อนคล้ายคมธนูที่ชำแรกเข้ามาปักกลางใจแล้วถอนยาก เพราะทรงพลังประทับหนักแน่นยิ่ง คล้ายบัดนี้ตัวจริงของเขายังอยู่ใกล้แค่เอื้อมนี่เอง

คิดเล่นๆ ถ้าอัคระโทร.มาชวนไปดูหนังเดี๋ยวนี้ หล่อนจะตอบตกลงไปกับเขาทันที ไม่เล่นตัวใดๆทั้งสิ้น!

ทอดตามองออกนอกหน้าต่างไปไกล ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหิมถือถาดอาหารกลางวันเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด กระทั่งฝายนั้นเอ่ยลอยๆ

“เหมือนเจ้าชายเลยนะคะ”

มะแมถึงกับใจหายวาบ สะบัดหน้าขวับมาหาต้นเสียง พอเห็นหิมยืนยิ้มหน้าทะเล้นก็นึกฉิว

“เล่นอะไร ตกใจหมด”

ทำเสียงขุ่นดูๆในเชิงกล่าวโทษว่าอีกฝายแก้งย่องมาเงียบๆไม่ให้เสียง หิมหัวเราะคิกคักอย่างรู้ทันว่านั่นเป็นปฏิกริยาหลบเกลื่อนร่องรอยเคลิ้มฝันของนายสาว

“ขอโทษค่ะ หิมเดินเข้ามาเอาข้าวปลาไปวาง นึกว่าพี่มะแมเห็นหิมแล้วเสียอีก” แล้วก็ยื่นสิ่งที่ติดมือมาให้ “จดหมายค่ะ!”

มะแมเหลือบมองจดหมายในมืออีกฝายอย่างตื่นตื้นตันนิดหนึ่ง คาดหวังเล็กๆว่าวันนี้ ‘เทวดา’ อาจบอกหรืออาจสอนอะไรเกี่ยวกับความรักบ้าง

“ขอบใจนะ”

รับมาและฉีกซองทันที

“วันนี้มีพัสดุด้วยค่ะ”

หยาบออกพลาญนุ้ยปากไปทางโตะรับแขก มะแมพยกหน้าหน้อยๆ
อย่างไม่ค่อยสนใจนัก พอหยาบหันหลังเดินจากไป ก็ก้มลงอ่านจดหมาย

ระจวงสียงที่ไม่รู้จักให้ดี เบื้องหลังระจวงอะไรแต่ไหนก็มิรู้

คำเตือนอีกแล้ว! ไม่อยากรับรู้เลยว่าเดี๋ยวอาจมีเรื่องอีก ไม่อยาก
ต้องกริ่งเกรงไปล่วงหน้า ทำไม ‘ท่าน’ ไม่ส่งคำทำนายดีๆเช่นเรื่องเกี่ยวกับความรักมาให้บ้าง?

ไม่น่าอ่านให้หนักใจก่อนกินข้าวเลย มะแมเรียนรู้อแล้วว่า
‘จดหมายจากเทวดา’ ไม่มีคำว่าพลาด ไม่มีการพูดเล่น และที่สำคัญไม่
ทิ้งร่องรอยใดๆให้สืบหาต้นแหล่งอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แม้กระทั่ง
ตราประทับที่ของจดหมายก็เปลี่ยนที่ทำการไปรษณีย์ไปเรื่อยๆ

แต่จดหมายอาจเข้าถึงตัวหล่อนได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน!
เมื่อค่อยๆเรียนรู้อ ก็ค่อยๆเลิกลาม เลิกสงสัย เลิกคิดวิธีสืบหา
ไปด้วยเช่นกัน มีใครคนหนึ่งบนโลก ที่เห็นวันพรุ่งนี้ มะรินนี้ หรืออาจ
จะตลอดชีวิตที่เหลือของหล่อน และก็มาช่วย ไม่ใช่จะมาเอาอะไรจาก
หล่อนทั้งสิ้น ไม่มีการโฆษณาตัวเอง ไม่มีการทวงบุญคุณ และไม่แม้แต่
ประกาศเจตนาว่าหวังอะไร

แล้วจะแปลกอะไรถ้าหล่อนแค่รับความช่วยเหลือจากท่านไป
วันๆ?

ระหว่างรับประทานอาหารมื้อเที่ยง มะแมเอาโน้ตบุ๊กมาค้นหาชื่อและ
นามสกุลของอักขระจากอินเทอร์เน็ต แต่ค้นไปค้นมาซังงง นุคคลิกออก
จะเหมือนคนสำคัญ คุมบริษัทที่มีพนักงานเรือนพันขนาดนี้ ไฉนจึงไม่มี
เรื่องราวหรือรูปภาพของเขาให้เจอเลยแม้แต่ลิงก์เดียว?

อะไรกันนี้?

เมื่อความวาบวามค่อยๆแปรเป็นความสงสัย มะแมก็นำ
จดหมายฉบับเมื่อวานมาอ่านซ้ำอีกรอบแบบพินิจพิจารณาละเอียดเป็น
คำๆ

ถ้าคะมิดความรัก ระจวงการหลงสิ่งล่อตาภายนอกให้ดี ข้างในอาจจะไม่ใช่อย่างที่เห็น

หญิงสาวเอนหลังพิงพนัก นาทีนี้ซักกระแวงขึ้นมาว่าไร อัครระอยาก
รู้เรื่อง ‘งานใหญ่’ ตกลงมันคืองานอะไรกันแน่ แล้วเหตุใดในยุคที่คน
กวาดถนนยังมีสิทธิ์ปรากฏชื่ออยู่บนอินเทอร์เน็ต จึงไร้ร่องรอยของ
อักขระ เมฆานฤบาล แม้แต่หน้อย?

จะเป็นไปได้ไหม ถ้าเขาจะอยู่เบื้องหลังธุรกิจหมื่นล้านแบบไม่
ออกหน้า ไม่ออกชื่อ?

หรือว่าเขาเป็นคนมีเบื้องหน้าเบื้องหลัง เปลี่ยนชื่อแซ่ แล้วทำหน้าที่
ตายบอกว่าพ่อตั้งให้?

ฉับพลันที่คิดเช่นนั้น นอกจากความรู้สึกต่ออักขระจะเปลี่ยนแปลง
แบบหน้ามือเป็นหลังมือ มุมมองต่อจดหมายลึกลับยังต่างไปอีกด้วย
เพราะบางฉบับแฝงนัยคลุมเครือให้ขบคิดได้หลายแง่เหลือเกิน

ซักทรมาณใจขึ้นมาอีกรอบ มีใครคนหนึ่งรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับหล่อน
หมด แต่บอกนะทีละนิด จะขยักที่เหลือไว้ทำไมก็ไม่ทราบ ในเมื่อรู้
หมดทำไมไม่บอกให้หมด?

ความเป็นคนมีสัมผัสทางจิต กับทั้งเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้คน
จำนวนมาก ทำให้มะแมสำคัญไปว่ารู้จักเหตุผลของชีวิตดีหมดแล้ว แต่
พอมาเจออะไรแบบนี้เข้า ก็ถึงกับเสียดินยัย ย้อนกลับไปสู่ความรู้สึกชั้น
พื้นฐานของมนุษย์ ที่เห็นว่าตนเองไม่รู้อะไรเลย เป็นคนเดินดินที่เต็ม
ไปด้วยข้อจำกัด เพดานความสามารถสุดจะเตี้ย เมื่อเทียบกับความสูง
ของท้องฟ้าและความไพศาลของมหาจักรวาล

อยากมีโอกาสสื่อสารสองทาง ไม่ใช่รับสารทางเดียวแบบนี้ แต่
จะให้ทำพิธีจุดธูปกราบไหว้วินวอนทำไหน ‘ท่าน’ ถึงจะรับคำขอจาก
หล่อน?

เสร็จจากมื้อเที่ยง เรียกหยาบมาเก็บของ ตนเองเข้าห้องน้ำแปรง
ฟัน แต่ขณะแปรงก็ได้ยินหยาบส่งเสียงบอก

“อย่าลืมน้ำสวดนะคะพี่มะแม เห็นประทับตราว่า ‘ต่วนมาก’ ด้วย”

หญิงสาวส่งเสียงอือออ ความที่ไม่ใส่ใจทำให้คิดว่าเป็นของส่งมา โฆษณาหรืออะไรก็เท่านั้น แต่พอได้ยินหิมพุดว่า ‘ด่วนมาก’ ใจหล่อนก็แวบไปสัมผัสถึงบางสิ่ง จะอุปาทานหรืออย่างไรไม่ทราบ บางสิ่งที่ว่านั้นจิตหล่อนแปลได้ความว่า ‘สำคัญมาก!’ หรือ ‘สำคัญที่สุด!’

ชักเหน้อยใจและชินชากับเรื่องสำคัญขึ้นคอขาดบาดตาย แต่จะกลัวอะไร มั่นใจว่าสิ่งที่ทำมาตลอดคือการเปลี่ยนโลกนี้ให้ดีขึ้น ถ้าถึงเวลาจะต้องเปลี่ยนแม้เลือดเนื้อและชีวิต ก็ควรจะเป็นไปในทางที่ดีขึ้น เช่นกันมิใช่หรือ?

ออกจากห้องนำมายืนเท้าเอวดูกกล่องขนาดเท่าฝ่ามือ มันเป็นพัสดุที่ถูกส่งแบบ EMS ป้ายจำหน่ายชื่อที่อยู่ทั้งหมดเป็นตัวพิมพ์จากพรินเตอร์ ไม่มีลายมืออยู่เลย

ค่อยๆแกะห่อกระดาษแบบไม่ยกรู้สึกเห็นของข้างในเท่าใดนัก ต่อแต่นี้จะมีสิ่งใดให้อยากรู้เท่า ‘จดหมายจากเทวดา’ ได้เล่า?

ปรากฏว่าเป็นกล่องสองชั้น ยกแยกออกจากกันแล้วพบว่าเป็นโทรศัพท์มือถือเครื่องหนึ่ง วางติดแท่นกำมะหยี่ สีเงินวาววาม วัสดุที่ใช้ทำตัวเครื่องเป็นไทเทเนียม หน้าจอแสดงผลขนาด ๒.๔ นิ้ว แต่ออกแบบไว้พิกล เพราะแกะจากแท่นมาพลิกดูทั้งเครื่องก็เห็นปุ่มกดแค่สองปุ่ม ปุ่มหนึ่งเอาไว้เปิดปิดการใช้งานที่สันด้านบนของเครื่อง ส่วนอีกปุ่มเป็นสี่เหลี่ยมขนาดพอดีปลายนิ้ว ทำด้วยทองคำ วางไว้ได้จอบ นอกนั้นไม่มีอะไรให้กดอีก แม้หน้าจอก็ไม่ใช่แบบสัมผัสสั่งงานด้วย

จากวัสดุที่ใช้สร้างโทรศัพท์ ทำให้คำหนึ่งผุดขึ้นทันทีในหัว คือ ‘ของขวัญล้ำค่าน่าตื่นตาตื่นใจ’ แต่จากรายละเอียดความเป็นอุปกรณ์ใช้งาน แปลได้สถานเดียวคือเจ้าของโทรศัพท์ที่ส่งมาให้รับสายโดยตรง อย่าวาดแต่ให้กดโทร.ออก หล่อนไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะกดวาง!

ยังคงรู้สึกเฉยๆ เรื่อยๆ พักนี้มีใครบางคนหรือหลายคนเห็นหล่อนเป็นอะไรก็ไม่ทราบ ให้สิทธิ์พิเศษแบบจำกัดจำเขี่ยตามแต่จะโปรด โดยหล่อนไม่มีทางเรียกร้องอะไรเพิ่มเติมได้เลย

กดปุ่มที่สันโทรศัพท์ค้างไว้ ๓ วินาที หน้าจอก็สว่างเรืองขึ้น ตามมาตรฐานการเปิดเครื่องมือถือทั่วไป จอนั้นบอกหล่อนว่า “กรุณารอ...”

มะแมก็รอดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นเป็นอันดับต่อไป

พอลำว่า “กรุณารอ...” หายไป หน้าจอก็ปรากฏข้อความ “เชื่อมต่อสัญญาณติด” แล้วอีกสองวินาทีถัดมาก็ปรากฏข้อความขึ้นเต็มจอแบบเดียวกับ SMS ทั่วไป

ยินดีต้อนรับคุณมะแม โทรศัพท์เครื่องนี้เป็นสิทธิ์เฉพาะของคุณเพียงคนเดียว กรุณาพกติดตัวไว้ตลอดเวลา เพื่อประโยชน์ของคุณเอง

มะแมหรีตาเล็งแลวัตถุในมืออย่างจะหยั่งเจตนาของผู้ให้ สัมผัสแต่ว่านี่คืออุปกรณ์ไฮเทคที่ทำได้มากกว่าพูดคุยธรรมดา ไม่รู้เท่านั้นว่าทำอะไรได้พิสดารปานไหน จู๋จะให้อยอมพกติดตัวไปทุกหนทุกแห่ง ก็คงเหมือนเด็กโลกที่ถูกหลอกให้กินขนมใส่ยานอนหลับหรือกระทั่งผสมยาพิษ มันจะง่ายไปหน่อยกระมัง

พินิจไปพินิจมาก็ต้องผะ เมื่อเสียงกริ่งยาวแบบโทรศัพท์โบราณ รุ่นสงครามโลกดั่งขึ้นพร้อมระบบสั้น หน้าจอปรากฏข้อความ “กรุณารับสาย!” มะแมลังเลแบบหวาดงออยู่หลายกริ่ง กว่าจะยอมกดปุ่มรับเอียงคอกยกเครื่องแนบหู

“สวัสดีค่ะ”

ปลายเสียงของมะแมสั้นพลั้ว รอฟังเสียงจากฝ่ายเรียกด้วย จังหวะระทึกของหัวใจ

“สวัสดี”

เป็นเสียงผู้ชาย นุ่มนวล อบอุ่น ฟังแล้วสบายใจทันที แต่มะแมก็ยังไม่อยากรีบสบายใจเร็วนัก

“ต้องการอะไรจากมะแมคะ?”

“ต้องการให้เธอระวังตัวไว้บ้าง ช่วงนี้ได้รับจดหมายสนเท่ห์ ทำนายทายทักไปต่างๆนานาใช่ไหม?”

หญิงสาวค่อยๆหมุนคอเบนหน้าไปอีกทาง นัยน์ตาส่องแววฉงนเป็นล้นพ้น

“ทำไมมะแมต้องระวัง?”

“ไม่คิดบ้างหรือว่าเขาจะมาช่วยเธอทำไม? ช่วยแบบไม่เปิดโอกาสให้ถาม ไม่เปิดโอกาสให้ติดต่อกลับ ทำตัวเป็นเทวดา จะได้บีบให้เธอยอมก้มหน้าเชื่อฟังทุกอย่าง”

มะแมอึ้งงงไปหมดจนพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ฟังเสียงลึกลับ ตะล่อมต่อ

“คิดดูนะ พอเธอปักใจเชื่อว่าเขาพูดถูกหมด รู้ดีหมด เห็นอนาคตหมด วันดีคืนดี มีจดหมายบงการให้ออกไปทำเรื่องผิดๆ เธอจะมีสิทธิ์รู้ไหม? มีโอกาสทักทานไหม? ไม่เลย! เธอจะก้มหน้าก้มตาทำตามคำสั่งทำเดี๋ยว โดยคิดว่าเป็นสิ่งถูกต้องที่สุดแล้ว ถ้าขัดขึ้นจะต้องเสียใจในภายหลัง”

หญิงสาวผีดอดจนแม้อยากกลืนน้ำลายก็กลืนไม่ลง นี่หล่อนกำลังฝันไปหรือเปล่า?

“เธอไม่ได้ฝันไปหรอก!”

เขาพูดเหมือนตอบคำถามธรรมดา แต่เหมือนฟ้าผ่าสำหรับมะแม ตระหนักด้วยความตระหนักจนสิ้นหลังเย็นเยะเยือก เขารู้ความคิดที่อยู่ในหัวของหล่อนสิ้นไฉ้จากการคุยโทรศัพท์!

“แล้วคุณเป็นใครคะ ทำไมมะแมต้องเชื่อคุณ? มะแมควรคิดว่า คุณเป็น... พวกเดียวกัน หรือคนเดียวกันกับ... เจ้าของจดหมายที่ส่งมาหามะแมด้วยซ้ำ”

“ไม่ใช่หรอกนะ” เขาหัวเราะเอื่อยเอื่อย “ถ้ารู้จักคนอื่นๆ นั้นดีพอ เธอจะรู้ว่าไม่ใช่เทวดาอย่างที่คิด มันก็แค่หัวขโมย ขอบลอกการบ้านคนอื่นเท่านั้น!”

จะให้พรันพรึงอภิภูณาน่าอัศจรรย์ของบุรุษลึกลับทางโทรศัพท์ เพียงใด อย่างไรมะแมก็ยังเคารพ ‘เทวดา’ ของหล่อนอยู่ และนั่นก็มีผลให้รู้สึกไม่สบอารมณ์นัก ที่ ‘เขา’ หว่า ‘ท่าน’ ของหล่อนเป็นหัวขโมย

“ช่วยขยายความหน่อยได้ไหมคะ มะแมจะได้ทราบว่ามีใครมาถึง ‘ควรร’ ถูกหลบหลู่”

จงใจทำเสียงแข็ง เพื่อให้ ‘เขา’ รู้ว่าไม่ควรล่วงเกินบุคคลที่หล่อน

นับถือ สิ่งที่ได้ยินตอบกลับมาคือเสียงหัวเราะขำยาว ซึ่งก็น่าจะขำในท่าที่ปกป้อง ‘เทวดา’ ของหล่อนนั่นเอง

ขำเสร็จเขาก็พูดตัดบทแบบเสียไม่ได้

“ตอนนี้นั่งอยู่ มีเวลาไม่มาก แต่อยากบอกสั้นๆ ว่าเธอต้องขอบคุณฉัน ไม่ใช่หมอนั้น” แล้วก็ปรับวิธีพูดเสียใหม่ เหมือนเจ้านายที่เตือนลูกน้องอย่างปรานี “ลูกคำคิวต่อไปของเธอกำลังจะตายภายในเย็นนี้ ให้อะไรกับเขาไว้เป็นที่พึ่ง เป็นเสปียงสุดท้ายได้ ก็รีบให้ไว้ซะอย่ามัวแต่บอกวิธีเก็บหินเก็บกวาดกับคนที่ไม่รู้ตัวว่ากำลังจะต้องเดินทางไกล”

มะแมเงยบฟัง เสียงแบบนายใหญ่ที่บอกในตัวเองชัดแจ้ง เขารู้ว่าเขากำลังพูดอะไร

“แล้วก็ลูกคำคิวบ่ายสามโมงครึ่งนะ มันบ้า มันควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ อย่าคุยกับมันบนห้อง ให้ลงมาคุยนอกบ้าน ไม่งั้นมันจะปล้ำเธอ!”

จบคำแค่นั้นก็มีเสียงตุ้ตสองหน มะแมเหยียดแขนจ้องดูหน้าจอบแสดงผลในมือถือ ก็พบข้อความ ตัดสัญญาแล้ว

หญิงสาวเดินมานอนกุ่มขมับ ใครไม่รู้ อยู่มาเรียกตัวเองว่า ‘ฉัน’ และแทนตัวหล่อนว่า ‘เธอ’ แล้วก็สั่งๆ คล้ายทำแบบนี้กับทุกคนบนโลกมานานจนเคยนิสัย

หล่อนเดินมาตามเส้นทางชีวิตดีๆ จู่ๆ ล่วงเข้าเขตไหนก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าทุกอย่างจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ถ้ายังขึ้นเลือกที่จะ ‘รับข้อความ’ ทางจดหมายและโทรศัพท์ลึกลับทุกวันอย่างนี้

ได้เวลาบ่ายโมงตรง หยิมส่งสัญญาทางอินเทอร์เน็ตคอมเป็นความหมายว่าลูกคำคิวบ่ายหนึ่งกำลังจะเข้าไป ซึ่งมะแมก็กดปุ่มเป็นสัญญาตอบว่าพร้อม

ชายคนหนึ่งเดินแก๊งๆ เข้ามา มะแมลุกขึ้นพนมมือไหว้

“คุณรัฐกรใช่ไหมคะ?”

“ครับ”

หญิงสาวผายมือเชื้อเชิญเขานั่งฝั่งตรงข้ามโต๊ะ รัฐกรเป็นหนุ่ม
แว่นเหลี่ยม หน้าเหลี่ยม ตัวเหลี่ยม มีพุงนิดหน่อย ท่าทางอารมณ์ดี ยิ้ม
ง่ายตลอด แต่จากการฝึกจำแนกจิตคนมานาน มะแมบอกได้ว่าในความ
ยิ้มง่ายนี้ เหมือนพร้อมจะร้องให้ออกมาเมื่อไรก็ได้ด้วยเช่นกัน

ท่าทีเล็กน้อยฟ้องว่ารัฐกรตื่นเต้นกับการมานั่งอยู่ตรงหน้าหล่อน
พอสมควร บางทีมะแมก็เกิดอึดใจจากการเห็นตัวเองมีอิทธิพลกับจิตใจ
ของลูกค้า หลายคนได้ยื่นคำร่ำลือเกี่ยวกับหล่อนจนตัวสั่นเมื่อนั่ง
ตรงหน้า พวกเขาและเธอตั้งความคาดหวังไว้สูง บางทีถึงขั้นเห็นหล่อน
เป็นผู้วิเศษ หรือผู้ที่จะเสกชีวิตใหม่ให้

แต่เมื่อเจอ ‘ผู้วิเศษ’ ตัวจริง มะแมถึงกับจ๋อยลงสนิท เพราะเมื่อ
เปรียบเทียบแล้ว หล่อนก็แค่ผู้วิเศษกระจอกๆที่หาได้ไม่ยากนัก หาใช่ผู้
วิเศษระดับพลิกฟ้าพลิกดิน สมควรได้รับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์
แต่อย่างใดไม่

“ผมติดตามคุณมะแมมาตั้งแต่ข่าวแผ่นดินไหว” รัฐกรเริ่มเปิด
ฉาก “ตัวจริงสวยกว่าในรูปเยอะเลย”

ชายหนุ่มชมช้อยๆแบบไม่ได้ส่อไปในทางหลี แต่มะแมก็รีบตัดเข้า
ประเด็นทันที

“คุณรัฐกรสนใจคุยกับมะแมเรื่องไหนคะ?”

“อ้อ! เอ่อ... คุณมะแมครับ ผมกำลังลงทุนเปิดร้านของตัวเอง
อยู่ เอ่อ... บอกตรงๆนะครับว่าไม่ค่อยมั่นใจนัก เอ่อ... แต่ผมก็ลาออก
จากงานแล้วละ ผมจอยากมาพบคุณมะแมตั้งแต่สองเดือนก่อน ตอน
นั้นยังไม่ได้ลาออก อ้อ! ร้านผมก็ใช้ได้นะ อยากรู้ว่าจะรวยไหม? เสียวๆ
เหมือนกัน”

สัมผัสแรกที่รับรู้ คือรัฐกรเป็นผู้ชายช้อยๆ มองโลกในแง่ดี ไม่ค่อย
โลก ไม่ค่อยฉลาดค้าขาย แล้วก็ไม่ค่อยจะทันคน คุณสมบัติเช่นนั้นเมื่อ
กระทบใจมะแม ก็แปรเป็นภาพนิมิตตามทิศทางคำถามของเขาทันที
ถ้าไรพอใช้ แต่จะโดนโกง แล้วญาติสนิทมิตรสหายก็มาตอมขอแบ่งกิน
คำว่า ‘รวย’ ในความหมายเหลือกินเหลือใช้สบายไปทั้งชาติ นั้น คงยาก
แต่หล่อนสนใจนิมิตที่ผุดแทรกขึ้นมาระหว่างเห็นรัฐกรโดนเอา

รัดเอาเปรียบ เหมือนชีวิตเขามีปลิงดูดเลือดเกาะติดมาแต่ไหนแต่ไร
มะแมรู้สึกเหมือนเป็นอะไรที่สกปรกและต่ำ จึงอยากออกหวายตรงนั้น
ก่อน

“ชีวิตของคุณรัฐกรจะไปไม่ถึงไหนเสียที ถ้าตัดใจจากผู้หญิง
หากินคนนั้นไม่ได้”

มะแมเลือกใช้เสียงเป็นงานเป็นการราวกับการประชุมธุรกิจ ที่
หล่อนถึงเวลาแจกแจงข้อผิดพลาด และเร่งเสนอเพื่อพิจารณาแก้ไข
ด่วน

“เอ่อ?”

รัฐกรชะงัก หุบยิ้มแบบไม่คาดฝัน เพราะถามอย่างตอบอย่างไม่
พอ มะแมยังปักจึกลงตรงชั่วหัวใจอีกด้วย!

“คนใจดี ยอมให้ใครต่อใครเอารัดเอาเปรียบอย่างคุณรัฐกรนั้น
ข้อดีคือมีชีวิตที่น่าสบายใจ แต่ข้อเสียคือจะต้องซ้ำใจสลัดกันไปไม่เลิก”

ชายหนุ่มกระเดือกน้ำลายแทบไม่ลง จ้องหญิงสาวตรงหน้า
ราวกับฟังแพทย์วินิจฉัยว่าเขาเป็นมะเร็ง

มะแมไม่เว้นวรรค ร่ายต่อเนื่องเมื่อไม่เห็นเขาโต้แย้ง

“คนบางคนน่าสงสาร แต่เมื่อช่วยแล้วก็ควรจะเลิกสงสาร ไม่
อย่างนั้นเขาอาจเปลี่ยนไปเป็นอีกคนที่ไม่น่าสงสาร และถึงเวลานั้นคุณ
กลับจะต้องเป็นฝ่ายสงสารตัวเอง”

รัฐกรซึมลง สายตาหลบต่ำลงมองพื้นโต๊ะ ไม่ปฏิเสธสักคำ

“ความรู้ความสามารถของคุณรัฐกรนั้นดี คนรู้จักฝีมือเยอะ ที่
สำคัญคือพวกเขาไว้เนื้อเชื่อใจ เชื่อมั่นว่าคุณรัฐกรบริการเต็มที่ เสมอ
ต้นเสมอปลายทั้งก่อนขายและหลังขาย แต่พวกที่รู้จักอ่อนของคุณรัฐ
กรก็มาก คนพวกนั้นไม่สนใจความดี แล้วเขาก็ไม่ละอายถ้าจะต้องโกง
คนดี หรือกระทั่งลากคนดีมาเป็นแพะบูชายัญ คำแนะนำแรกจากมะแม
คือ อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน!”

“ถึงแม้จะเป็นคนที่เรารักใช่ไหม?”

“ชีวิตของหลายคนไม่ได้อัปปางเพราะคนที่ประกาศว่าเป็นศัตรู
แต่ด้วยน้ำมือคนที่เคยย่ำแล้วย่ำอีกกว่ารักเรา จะยืนอยู่ข้างเราตลอดไป”

โดยไม่คาดฝัน รัฐกรคว้าหน้าลงร้องให้สะอึกสะอื้นอย่างไม่อาย
มะแม็องไป จิตของหล่อนเลือกถ้อยคำโดยบางที่ไม่ทราบรายละเอียด
ข้อเท็จจริงใดๆด้วยซ้ำ เต็มว่าคำสุดท้ายคงกระทบใจเขาอย่างรุนแรง

มองอย่างสงสาร รู้สึกว่าเขาคือผู้ชายดีคนหนึ่ง แต่โลกนี้ก็ช่าง
เต็มไปด้วยผู้หญิงเลวๆที่พร้อมจะเห็นความดีเป็นเรื่องของควายตัวผู้...

มะแมผลึกกลองทิชชูไปให้ หล่อนเตรียมเผื่อไว้หลายกล่อง
เนื่องจากต้องใช้บ่อยๆ ไม่นึกว่าจะเข้าแจ๊คพอดตั้งแต่ดอกแรก แต่เน้น
ทำให้ง่ายขึ้น เพราะอาศัยความสะอาดที่นอนจากกายและจิตของรัฐกรขณะ
นั้น นิमितสว่างพราก็ตามมาเป็นพรวน

“ตัดใจปล่อยเธอคนนั้นไปเถอะ เธอไม่ได้น่าสงสารอย่างที่ท่าท่า
ท่าทางพวกเปียกให้คุณดู พอหลับหลังก็แปลงร่างเป็นนางแมวที่กระโจน
พละ่านไปหากคนไหนคนนั้น ขนาดคุณเคยจับพิรุณได้จากร่องรอยบางอย่าง
ยังทำเป็นหรือตาข้างหนึ่ง หรือไม่ก็แกล้งปิดมันทั้งสองข้างเสียอย่างนั้น
ใช่ไหม?”

เชื่อสัมผัสของตนเองว่า นี่เป็นนို့ดตัวแรกที่ควรคลายเกลียว
ออกจากใจเขา และเมื่อพูดเสร็จ นิमितใหม่ก็ผุดขึ้นรองรับ

“จิตใจคุณห่วงแต่เธอ จนต้องทะเลาะกับพ่อแม่พี่น้อง ไม่เข้าใจ
กัน มองหน้ากับบางคนไม่ติด ยากจะอภัยในระหว่างครอบครัวก็เพราะ
เธอ แถมคุณอุตส่าห์ยอมเหนื่อย ยอมเสี่ยงหมดตัว ลงทุนทำธุรกิจเอง
ก็เพราะทนเธอคือขอบ้าน ขอรถ ขอไปเที่ยวแพงๆไม่ได้ ขึ้นเป็นลูกจ้าง
แบบเดิมก็คงสนองความอยากของเธอไม่ไหว ทุกวันนี้ก็ใช้จ่ายแบบ
เกือบชักหน้าไม่ถึงหลังอยู่แล้ว”

“ผมทิ้งเธอไม่ได้...”

สัมผัสเสียงอ่อนแอั้น ทำให้มะแมชะงักชั่วคราว ทาสรักตรงหน้าดู
ซมซานเหมือนอยากได้คำปลอบประโลมดีๆ แต่หล่อนกำลังเครื่องร้อน
แล้วก็เห็นว่าปล่อยไว้ไม่ได้ จึงเดินหน้าตอกหัวหมุดย้าลงไปอีก

“มะแมรู้ คุณสงสารเธอ เห็นเธอเป็นลูกแมวหลงทางที่พร้อม
จะอดตายอยู่ข้างถนน คุณเห็นเป็นภาระของตัวเองที่ต้องเก็บมา
ประคบประหงม แต่ความจริงคือคุณไม่เคยรู้เลยว่าลูกแมวดาวนั้นมัน

แมวป่า เต็มไปด้วยคมเขี้ยว แล้วก็แอบฝังเขี้ยวไว้ตอนคุณผลอหลับ
หลายแผลแล้ว ตื่นขึ้นมาจ็บไม่ได้ไล่ไม่ทันเสียด้วยว่าแผลมาจาก
ไหน”

หญิงสาวหยุดดูท่าที่ เตรียมไว้ล่วงหน้าว่าถ้าเขาสบตาแสดงความ
โกรธ หล่อนจะต้องพูดเช่นใด แต่รัฐกรก็ยังคงก้มหน้าก้มตา อาการ
สะอื้นขาดหายไป กลายเป็นก้มหน้านิ่งรับฟังฝ่ายเดียว

“คุณไม่จำเป็นต้องทิ้งเธอ มะแมก็ไม่ใช่คนใจร้าย แต่อยากบอก
ว่าเพื่อที่จะไม่ใจร้ายกับผู้หญิงคนเดียว คุณก็อย่าผลอใจร้ายกับพ่อแม่
พี่น้องอีกเลย หันกลับไปพูดคุยกับพวกเขาบ้างเถอะ จะโดนเหน็บ โดน
ตอกหน้าอย่างไร ก็ขอให้ถือว่ามันคือความน้อยใจที่อดอันมานานของ
คนในบ้าน ไม่ใช่การกระโดดขึ้นขี่คอเพราะเห็นโอกาสสบช่องอย่าง
คนนอกบ้าน!”

มะแมพูดนึม แต่เลือกคำบาดโสด เพื่อลองชกจ้งๆว่าเขาพร้อมจะ
รับฟังประโยคแรงกว่านั้นได้ไหม เมื่อเห็นปฏิกิริยาทางใจของรัฐกรยัง
เป็นซึมเฉื่อยอยู่เหมือนเดิม ก็รุกฆาตทันที

“เป็นโรคหัวใจใช่ไหม? คุณจะอยู่ได้อีกไม่นานนะ”

รัฐกรสะดุ้งเฮือก ลืมตาโพล่ง เงยหน้าขึ้นจ้องมะแมและร้อง
“ฮ่า?”

“อายุคุณยังน้อย แต่เมื่อกี้มะแมสัมผัสสภาพร่างกายของคุณไป
ด้วย รู้สึกถึงความอ่อนแอและเปราะบางกลางอก เลยเดาว่าคุณเป็นพวก
หัวใจผิดปกติมาตั้งแต่เด็กๆ น่าจะประมาณลิ้นหัวใจรั่วหรืออะไรเทือก
นั้น แม้เคยผ่าตัดแล้วก็ยังไม่ปกติสมบูรณ์”

ชายหนุ่มหน้าซีด เขาแค่ไม่เคยได้ยินหมอคนไหนบอกว่ากำลังจะ
ไปเรื่อยๆนี้ มีแต่บอกว่ารักษาตัวดีๆ อนามัยมากๆ ก็อยู่ไปเรื่อยๆทั้งนั้น

“แล้วผมจะไปเมื่อไหร่?”

มะแมกะพริบตาถี่ๆ ปกติเมื่อเกิดคำถามกระทบหู ถ้าหล่อนจะรู้ก็
รู้เดี๋ยวนั้น อาจมาในรูปของน้ำหนักความรู้สึกใช่ ไม่ใช่ ดี ไม่ดี หรือเป็น
นิมิตภาพแสดงแจ่มแจ้งไปเลย

ทว่าวินาทีนั้น ทุกอย่างเจียบเจียบ ไม่สัมผัส ไม่เห็นนิมิต ไม่มี

เครื่องหมายใดๆเกิดขึ้นทางจิตแม้แต่น้อย เล็งดูหัวใจของเขาอย่างไร ก็ไม่ปรากฏนิมิตหยุดทำงานด้วยอาการรวนแบบใดในเร็วๆนี้เลย จึงเพิ่งทราบว่าคุณขาดความสามารถในการเห็นนิมิตมรณะของผู้คน และเมื่อไม่เห็น หล่อนก็ตอบได้เต็มปากเต็มคำว่า

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะ แต่คุณรัฐกรยอมทราบอยู่ด้วยตนเองว่าชีวิตของคุณไม่ควรตั้งอยู่บนความประมาท โจทย์สำคัญของชีวิตจึงควรเป็น ‘เอาอย่างไรดี?’ ไม่ใช่ ‘เมื่อไหร่แน่หนอ?’ ถ้าตั้งโจทย์ถูก คุณจะสบายใจไม่ว่าจะเหลืออีกกี่ปี ก็เดือน หรือ... อีกกี่ชั่วโมง”

“สิ่งที่ผมควรทำก่อนตายมีอะไรบ้าง?”

“เห็นใจคนที่ควรเห็นใจ ขอโทษคนที่ควรขอโทษ คืนดีกับคนที่ควรคืนดี อย่าช่วยคนทั้งน้ำตา อย่ายกทั้งชีวิตให้กับเขา อย่ากระโดดลงไปเป็นห่วงยางให้ใครทั้งที่ตัวเองยังว่ายน้ำไม่แข็งพอ สรุปคือ... หัดยื่นช่วยอยู่บนฝั่งให้เป็น ถ้าช่วยคนที่ตกทุกข์ แล้วคุณมีความสุขไม่ได้ ก็ให้ช่วยเหลือตัวเองจนกว่าจะเป็นสุขก่อน ไม่อย่างนั้นก็แปลว่าคุณยังไม่ได้ช่วยใครจริงเลย!”

รัฐกรพยักหน้ารับ

“ผมเข้าใจแล้วครับ มีอะไรนะเพิ่มเติมไหม?”

มะแมพิณิจชายหนุ่มฝั่งตรงข้ามครุ่นหนึ่ง แล้วเหมือนหมดแรงใจลอยหายไปเฉยๆ นี่หล่อนกำลังมองร่างมนุษย์ในท่านั่งที่กำลังจะกลายเป็นศพในท่านอน ไม่ต่างอะไรกับขอนไม้ภายในเย็นนี้กระนั้นหรือ?

ถ้าไม่รู้ก็แล้วไป แต่พอรู้ขึ้นมา ภาพเคลื่อนไหวตรงหน้าก็ดูแปลกๆ เหมือนฉากหลอกตา เป็นมายาชั่วคราวอย่างไรชอบกล

“ช่วงหลังๆนี้ คุณรัฐกรอาจแวนถามตัวเองบ่อยๆว่า เพื่อแลกกับการได้ผู้หญิงคนนั้นไว้ คุณต้องเสียอะไรไปบ้าง ในแง่ของการสูญเสีย มะแมอยากให้คุณคิดว่า เกิดมาพวกเราไม่เคยมีอะไรจริงอยู่แล้ว ที่เคยเสียมาทั้งหมดมีสองอย่าง คือ ‘เสียตาย’ กับ ‘เสียใจ’ เท่านั้นเอง”

รัฐกรนั่งในแบบสงบและเข้าใจ หลายคำพูดของผู้หญิงตรงหน้าช่วยให้เขาคลายใจ และระงับเสียงทะเลาะกับตัวเองที่มีมาอย่างยืดยาว

ยาวนานลงได้

ที่ปรึกษาพลังจิตให้เวลาที่เหลือไปกับการตอบคำถามแรกของรัฐกร เกี่ยวกับธุรกิจการค้าการขาย ซึ่งเป็นอันครบถ้วนตามที่ ก่อนทิ้งท้ายเมื่อใกล้บ่ายครึ่ง

“มะแมฝากไว้ข้อหนึ่งเป็นกรณีพิเศษได้ไหมคะ?”

“ครับ! ผมจะตั้งใจฟัง ว่ามาเลย”

“ออกกำลังบ้าง พักผ่อนบ้าง เทียวเล่นบ้าง หัวเราะบ้าง ใส่ใจพ่อแม่พี่น้องบ้าง อย่าแลกเอาเงินไร้หัวใจมา ด้วยการทิ้งเวลาที่จะมีชีวิตไปจนหมด”

รัฐกรหัวเราะเรื่อยๆอย่างเข้าใจ

“ขอบคุณครับ ช่วงหลังๆผมอาจจูนกับร้านเปิดใหม่จนสุขภาพเริ่มแย่โดยไม่รู้ตัว ผมเองก็ไม่อยากแลกเอาสิ่งที่ไม่มีหัวใจมาเก็บไว้เฉยๆเหมือนกัน”

มะแมแทบต้องกัดลิ้นห้ามใจไม่ให้เผยความลับที่อ่อนไหวออกไปทั้งหมด ได้แต่ปิดฉากสนทนาด้วยประโยคคล้ายรำพึงลอยๆ

“มะแมไปโรงพยาบาล เคยเห็นคนกำลังจะตายมาหลายคน พวกเขารู้สึกชั๊ตว่าตัวเองไม่เหลืออะไรเลย นอกจากความทรงจำว่าทำอะไรมาบ้าง”

“นั่นสินะครับ เขาถึงว่าคนเรายังใกล้ตาย ก็ยังเข้าใจชีวิตดีขึ้น... ฉันผมไปก่อนนะครับ หมดเวลาแล้ว”

หญิงสาวใจหาย คำสุดท้ายของรัฐกรยิ่งย้าให้สัมผัสว่าหล่อนจะไม่ได้เห็นเขาทั้งยังมีลมหายใจอีก

“นี่ครับ”

เขายื่นเงินค่าปรึกษาให้ มะแมสั่นศีรษะ

“ไม่ต้องให้หรอกค่ะ”

ถ้าเขาจะตายจริง หล่อนก็ไม่อยากได้เงินของเขาเลย เงินของคนก่อนตายน่าจะเอาไปทำบุญเป็นที่พึ่งให้ตนเองมากกว่า

“ทำไมล่ะครับ?”

“คุณรัฐกรประทับใจคำปรึกษาของมะแมไหมคะ?”

รัฐกรขมวดคิ้วย่น

“แน่นอนสิครับ ผมได้อะไรเกินกว่าที่ต้องการไปมาก ไม่ทราบจะบอกเป็นความรู้สึกขอบคุณอย่างไรถูกต้องด้วยซ้ำ”

“ถ้ามะแมจะขอความช่วยเหลือจากคุณรัฐกรสักครั้งเป็นคำตอบแทน จะรังเกียจไหม?”

“ด้วยความยินดี ว่ามาเลย”

“มะแมไม่ได้ทำบุญบ่อยเหมือนเมื่อก่อน เพราะคิวลูกค้าแน่นมาก อยากให้ว่านให้คุณรัฐกรนำเงินค่าปรึกษาไปทำบุญที่ไหนก็ได้ เป็นปล่อยปลา เลี้ยงเด็กหรือคนชราตามสถานสงเคราะห์ หรือจะเป็นทำสังฆทานอย่างไร ตามแต่ใจของคุณรัฐกร ขออย่างนี้รบกวนเกินไปไหม?”

สายตาของรัฐกรเปลี่ยนจากหมอกมัวแห่งความสงสัยเป็นประกายเข้มจัด ไม่ต้องมีสัมผัสพิเศษก็รู้ว่าเขาตั้งใจจริงแน่

“ครับ! ออกจากที่นี่ ผมจะตรงดิ่งไปทำบุญเท่าที่นึกออกทันที และจะเพิ่มเป็นสามเท่าของค่าปรึกษาด้วย!”

มะแมรู้สึกโล่งไปถึงไหนต่อไหน ปรีดาปราโมทย์กว่าได้ค่าปรึกษาร้อยครั้งรวมกันเสียอีก กระทั่งมีแก๊ใจพนมมืออ่อนช้อย

“ขอบคุณและอนุโมทนาค่ะ”

รัฐกรเดินออกไป คิวป้ายครึ่งก็สวนเข้ามาทันที เป็นคิวง่าย ไม่มีอะไรซับซ้อนหรือน่าหนังกอก ตามด้วยคิวป้ายสองและป้ายสองครึ่ง เป็นเรื่องผัวๆเมียๆทั้งสองคิว

ป้ายสามตรงเป็นช่วงว่าง ไม่มีนัดใดๆ หาใช่การเบี่ยงหรือเกิดเหตุติดขัดของลูกค้า นานที่ปีหนจะมีอย่างนี้สักครั้ง มะแมถือเป็นช่วงผ่อนคลายเป็นต่างจากวันหยุดที่เดียว

นอนเอกเขนกฟังเพลง อดเก็บเรื่องของรัฐกรมาครุ่นคิดไม่ได้ หล่อนทราบจากสัมผัสว่าหัวใจของเขาไม่ดี มีลิทธิรวน แต่ส่งความรู้สึกซ้ำเข้าไปก็รอบก็ไม่เห็นว่ามันจะหยุดทำงานภายในเย็นย่ำหรือค่ำคืนนี้ที่ตรงไหน

แต่ความแม่นยำของจดหมายลึกลับ ก็กลายเป็นเครดิตให้

โทรศัพท์ลึกลับไปโดยปริยาย ทั้งคู่มาเหมือนกัน คือปิดบังตัวตนผู้ส่งข้อมูล ให้แต่ข้อมูลโดยไม่เปิดโอกาสให้ซักถามรายละเอียดใดๆ แถมสื่อสารด้วยมาตของคนที่ดีกว่าหล่อนไปทุกเรื่อง ฉะนั้น ผลลัพธ์ของคำทำนายอนาคตระยะใกล้ ก็ไม่น่าจะหนีกันเท่าไร

และเพราะเห็นแนวโน้มเช่นนั้น มะแมจึงตื่นตัวกว่าปกติเมื่อใกล้ถึงคิวป้ายสามโมงครึ่ง หล่อนตัดสินใจเดินเปิดประตูออกจากห้อง ก้าวจากชั้นสองลงมาชั้นหนึ่ง เข้าสู่ห้องรับแขกซึ่งจัดไว้ต้อนรับลูกค้าที่มารอคิวโดยเฉพาะ

เมื่อเห็นห้องรับแขกว่างเปล่า ก็หันไปถามหิมซึ่งนั่งคีย์ข้อมูลรับนัดง่วนอยู่กับโต๊ะทำงาน

“คิวป้ายสามครึ่งยังไม่มาหรือ?”

“ยังคงคะ” เด็กสาวผมสั้นหันมาตอบ “อาจจะเพิ่งออกจากบ้าน ให้โทรตามใหม่คะ?”

“ไม่ต้อง” แล้วก็ตกลงเลือกสถานที่ตามการแนะนำของโทรศัพท์ลึกลับ “เดี๋ยวพี่จะไปนั่งรอข้างนอก และคุยกับเขาที่ม้าหินหน้าบ้านเลยก็แล้วกัน พอเขามาหิมก็ช่วยเอาน้ำออกไปต้อนรับที่นั่นเถอะนะ”

โฮมออฟฟิศของหล่อนเป็นแบบมีพื้นที่ให้เข้ามาจอดรถคันหนึ่งกับเหลือเศษให้ตั้งโต๊ะหินเล็ก ๆ กับพุ่มไม้โตๆได้หนึ่งกระถาง พอจะมีความร่มรื่นอยู่บ้าง

“เอ! ข้างบนมีอะไรผิดปกติหรือคะ?”

“ข้างบนไม่ผิดปกติ แต่คนที่กำลังมาอาจจะผิดปกติ”

“หุ! เดี่ยวนี้พี่มะแมสัมผัสได้ก่อนเห็นตัวหรือ?”

“ยังไม่เก่งขนาดนั้น” มะแมตอบยิ้มๆ “แบบว่ามีพรายกระชิบนะขอพิสูจน์ดูหน่อยว่าเชื่อได้แค่ไหน”

หิมหัวเราะแล้วยิ้มให้แบบขุ่นพลอยพยักที่ฟังไม่รู้เรื่อง นายว่าอย่างไรก็ต้องว่าตามนายท่าเดียว

๑๕:๒๒ รถโตโยต้าอัลติสคันหนึ่งเคลื่อนมาจอดเทียบประตูรั้วซึ่งเลื่อนเปิดอ้าไว้ครึ่งหนึ่ง ผู้ลงมาคือชายร่างใหญ่ ข้อล่ำล้นบึกบึน เขายังไม่เห็นมะแมซึ่งนั่งรออยู่ที่โต๊ะหิน มะแมจึงเป็นฝ่ายจับจ้องพินิจได้

เต็มตาชั่วคราวสั้นๆ

อันเนื่องจากได้ ‘ทิศทางการส่องสำรวจ’ ไว้ก่อนจากพราย กระชิบทางโทรศัพท์ ทันทีที่สัมผัสความเป็นเขา มะแมก็เชื่ออย่างหมด ข้อกังขา ผู้ชายคนนั้นมีจิตพลังผ่านกระสับกระส่าย กระสันอยากแบบ พวกมีความอดกลั้นทางเพศต่ำ รสนิยมป่าเถื่อน

สาวพลังจิตอ่านทะเล ดูเห็นไปถึงว่านั่นเป็นการสั่งสมแรงดันมาจาก ความหมกมุ่นจ้องรูปและดูคลิบวีปริตลามกจนจิตผิดปกติ

ประเมินจากสัมผัส จิตของเขาเสียหายยับเยิน ซ่อมยาก ลำบาก แน่ถ้าจะหว่านล้อมหรือคุยเหตุคุยผลกันทีเดียว นิमितปรากฏออกมาเป็น ฉากๆ เขาพยายามไปบรรยายความเก๋กับกดอัดอั้นกับหญิงบริการ แต่มัน ไม่ได้ผล เพราะจินตนาการอันสุดเดชะมันเลยไกลเกินกว่านั้นเยอะ

เขาไม่รู้สิกรู้สักกับบทอศจรรย์ธรรมดา จะเกิดอารมณ์ต้องได้ รังแก จะให้สนุกต้องใช้กำลัง จะเมามันต้องเห็นการหลบหนีเอาตัวรอด หรือดิ้นรนปฏิเสธ แล้วเป้าหมายก็ไม่ควรเป็นสาวสาธารณะ เขาชอบการ พุดจาธุรกรานให้ผู้หญิงติงๆแล้ว ชอบการข่มขู่ให้สาวสวยๆหวีด ทำได้ถึง จะกระตุ้นอารมณ์เพศให้คุโชนขึ้นเป็นไฟลุก!

ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือ คนพวกนี้ก็ลงเอยเป็นอาชญากรทาง เพศ เป็นเหตุแห่งมหาโศกนาฏกรรมของสังคม และอาจเป็นฆาตกรต่อ เนื่องที่ทำความปวดเคียดเวียนเกล้าให้ตำรวจทั่วโลกมาทุกข์ทุกสมัย

โดยส่วนลึก ธรรมชาติแบบเพศชายจะเห็นการบังคับขึ้นใจเป็น ความบันเทิงที่ไร้ใจ เพียงแต่มนุษย์ธรรมจะครอบงำสัญชาตญาณดิบๆ ชนิดนั้นไว้ ไม่ลงมือกระทำกับผู้หญิงแปลกหน้า เพราะมันคือการทำร้าย ร่างกาย คือการปล้นชิง และคือการลงไปเทียบชั้นกับสัตว์

ชายผู้สำราญกับเซ็กส์ป่าเถื่อนหลายคนสามารถปลดปล่อยกับ ภรรยาหรือหญิงบริการที่มีความสุขกับการเป็นฝ่ายถูกกระทำ โลกเลย ไม่ปรากฏข่าวเลวร้ายออกมามากเกินจะทนรับ แต่ความบันเทิงขั้น ได้ดั้นในบัจจุบัน มีอิทธิพลโน้มน้าวให้กล้าทำเรื่องล้าเส้นศีลธรรมมากขึ้น คนเถื่อนทั้งหลายจึงปรากฏตัวเป็นข่าวมากขึ้นเป็นเงาตามตัว

ตอนเรียนมหาวิทยาลัย มะแมเคยทำวิจัยทางจิตวิทยา พบว่า

จริงๆแล้วสื่อลามกเป็นตาบสองคม คมด้านดีคือมีส่วนปลดปล่อยความ คิดระยำดำบอนออกไปได้มาก ถ้าดูและระบายออกแบบไม่ติดภาพเสียง ออกมาปนเปื้อนกับโลกความจริง ก็จะมีรู้สึกพอแล้วกับอารมณ์ดิบในที่ลับ

แต่คมด้านร้ายนั้นน่ากลัว เพราะมันมีสิทธิ์กระตุ้นสัญชาตญาณ ดิบให้อยากทำในสิ่งที่ไม่เคยเป็นความคิดในหัวมาก่อน เพียงได้เห็น ภาพชิ้นนำแรงๆหลายครั้งเข้า ก็เหมือนถูกผีสิงให้อยากทำตามเกินห้ามใจ

พวกเสพติดหนังประเภทนี้ อาจจะหนึ่งในร้อยหรือหนึ่งในพัน ที่ดู บ่อยและคิดอยากเอาจริง พอรวบรวมความกล้าทุกวัน เป็นอาทิตย์ เป็น เดือน เป็นปี ถึงวันหนึ่ง พวกเขาจะเห็นผู้หญิงในโลกความจริงเหมือน วัตถุไร้ชีวิต เห็นเสียงร้องและอาการดิ้นหนีเป็นรางวัลที่น่าพิสมัยสำหรับ คนใจถึง เหมือนมีหมวกกามแห่งเดรัจฉานครอบหัว ไม่ให้เห็นผู้หญิง เป็นมนุษย์ และกระทั่งลืมด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นมนุษย์!

กับลูกคำคนนี้ หล่อนสัมผัสว่าเขาเพิ่งผ่านฝันร้ายบางอย่างมา เศษของฝันร้ายเหมือนฟ้าแลบแปลบปลาบเป็นระยะในหัว อีกทั้งกลาง ออกก็มีความอัดอั้นทรมานแบบคนพยายามห้ามใจตนเอง แสดงให้เห็น ว่าเขาคนนี่คงมาหาหล่อนด้วยความตั้งใจดี อยากปรึกษาหาทางออก ไม่ใช่แลกหัวใจกับปีศาจสำเร็จไปแล้ว

สัมผัสรู้สึกว่าเขาเคยพบจิตแพทย์มาก่อน ประมาณไปพบเพื่อ ปรึกษาปัญหาเขาไม่ชนะ แต่จิตแพทย์ก็ไม่ทราบจะให้คำแนะนำ อย่างไร ในเมื่อเขาเผยไม่หมด ไม่ยอมเล่าว่าเขาเสพติดอะไร นกเขาจะ ขันต่อเมื่ออยู่ภายใต้สภาวะการณ์แบบไหน

ข้อจำกัดของการบำบัดจิตอยู่ที่ตรงนี้ หากจิตแพทย์หลอกปล่อยให้ คนไข้พูดแบบถึงกินไม่ได้ คนไข้รู้สึกกายเสียก่อน หรือกลัวถูกตราหน้า ว่าเป็นคนบาปคนเลว บมปัญหาที่ถูกฝังค้าง เหมือนการเล่นซ่อนหาที่มี ซอกหลบให้กบดานเป็นพันๆช่อง ถ้าตั้งใจซ่อนจริงๆก็ไม่มีทางที่ใครจะ ค้นได้พบ

มะแมเผยปากเล็กน้อยก่อนหุบลงสนิท รู้สึกถึงริมฝีปากอ่อน นุ่มได้รูปสวยในกรอบหน้ารูปไข่ของตน ชัดยิ่งกว่าชัดว่าเรือนกายของ หล่อนเป็นเป้าล่ออย่างจัง เพราะตรงสเปกของเขาทุกอย่าง ทั้งสะสวย

ยวนตายวนใจ ทั้งดูดีมีค่า จึงไม่น่าสงสัย หลังจากคุยกันสองต่อสองในเรื่องปมปัญหาทางเพศ เขาต้องหน้ามืด หมดความยับยั้งชั่งใจ เหมือนยักษ์มารเข้าสิง กตสันนึกผิดชอบชั่วดีไว้อย่างสิ้นเชิง

นึกขอบคุณ ‘เทวดาทงโทรศัพท’ ที่เตือนกันไว้ก่อน หล่อนโดนทำร้ายแน่ๆ และจะไม่มีทางสู้ด้วย นายคนนี้เป็นพวกนักกล้ำม และถ้าดูไม่ผิดคงเก่งหมัดมวย ว่องไวปราดเปรียว ขนาดผู้ชายตัวโตๆด้วยกัน อาจจะโดนชกคว่ำโดยปิดป้องไม่ทัน แล้วหล่อนที่แบบบางเหมือนลูกไก่เล่า มันจะไปเหลือหรือ ในเวลาที่มีโนธรรมของเขาฉีกขาด?

เมื่อขอบคุณท่านหนึ่ง ก็อดนึกตัดพ้ออีกท่านหนึ่งไม่ได้ เหตุใด ‘เทวดาทงจดหมาย’ จึงไม่เตือนภัยร้ายแรงขนาดนี้เลย เอาแต่เตือนให้ ‘ระวังเสียงทางโทรศัพท’ ซึ่งมีบุญคุณต่อหล่อนทันทีทันใดอย่างนี้

“เชิญคะ คุณพลูไซ้ไหมคะ?”

นายกามวิปริตหันขวับ เขายิ้มกว้างขวางเมื่อเห็นหล่อน มะแมเกือบยกมือไหว้ไม่ลง แต่ก็ถือเป็นเรื่องนียมที่ดีของคนอายุน้อยกว่า

“ครับ! นั่นคุณมะแมหรือ?”

พลูรับไหว้ น้ำเสียงของเขาบอกความเป็นคนร่าเริง แต่ขณะเดียวกันทางเสียงก็กระแทกหัวนอนอยู่ในที่ แสดงถึงความเป็นคนมุทะลุใจร้อน เป็นได้ทั้งคนดีและคนเลวตามแต่ลมเพลมพัด

เมื่อสภาพจิตใจยังปกติและอยู่นอกตัวอาคารเช่นนี้ เขาไม่มีอะไรน่ากลัวเลย ขณะนั้นหิมนำหน้าออกมาต้อนรับ และมะแมก็ผายมือเชื้อเชิญ

“นั่งกันที่นี้ละคะ”

อันเนื่องจากไม่เคยมา และไม่ทราบวิธีต้อนรับแขกของมะแมมาก่อน พลูจึงเข้ามานั่งที่โต๊ะหินโดยดี และนึกว่าด้านในคงแอร์เสีย ไฟฟ้าขัดข้อง หรือติดขัดปัญหาเฉพาะหน้าอะไร

เมื่อมะแมตรวจซ้ำจนแน่ใจว่าอาการหื่นของเขาจะไม่กำเริบในสภาพแวดล้อมแบบนี้แน่แล้ว ก็สบายใจ สามารถทำงานได้เต็มศักยภาพโดยไม่ต้องระแวงระวัง หล่อนประมวลวิธี ‘จัดการ’ กับเขาในพริบตา และพบว่าถ้าจุ่มที่แผลให้ตรงจุด โดยไม่ปล่อยให้ตั้งตัว เขาน่าจะ

ถูกหนีอกไม่ยาก

พอหิมเดินจากไป และเมื่อพลูอ้าปากจะยิงคำถาม มะแมก็ชิงตัดหน้า ลั่นหมัดตรงเข้าล้นปีทันที ไม่มีการเย็บ ไม่มีการเตะชิมลางใดๆทั้งสิ้น

“ถ้ายังขึ้นห้ามใจไม่ได้ หนึ่งไปวิตถารพวกนั้นจะทำให้คุณต้องกลายเป็นฆาตกรข่มขืนเร็วๆนี้ คำแนะนำที่ดีที่สุดคือกลับไปเผาพวกมันทิ้งซะ แล้วอย่าซื้อมาอีก อย่างมากยอมให้ตัวเองดาวน์โหลดรูปไปทั่วไพบาระบายความเก็บกดก็เกินพอแล้ว!”

พลูอ้าปากหวิวเหมือนถูกผีหลอก สายตาฟ้องว่าซื่อจริง เหมือนนักมวยที่ขึ้นเวทีไม่ทันไร ก็โดนคู่ต่อสู้พุ่งมาตวงยุงข้าวตวงอ

“ของพวกนั้นเหมือนมนต์สาป มันขลังพอจะสะกดให้เรายอมขายวิญญาณ ไม่ต่างกับโดนคุณไสยชั้นร้ายแรง การเผามันทิ้งก็เหมือนพิธีล้างคุณไสย ขำระมลทิน ถอดถอนคำสาปออกจากตัวเอง คาถาที่ใช้เผาก็แค่สั้นๆ ท่องไว้ว่า ถ้าไม่เผามัน มันก็เผาเรา”

ได้ผล มะแมรู้สึกว่ามีเจ้าแม่กาสิในจิตของชายหนุ่มดินพลา แต่ด้วยความที่เจอข่าวสารเสกและเส้เขียนโดยไม่ทันตั้งหลัก จึงร้องจ๊ากแค่ข้างใน ไม่เผ่นโผนโจนทะยานออกมาข้างนอก อีกทั้งเทวดาที่ซ่อนอยู่ในเขาก็เอาใจช่วยอยู่ก่อน สิ่งให้เห็นจึงเป็นอาการสลัดใจรับฟังทำเดียว

“ถ้าไม่เผามันให้สิ้นซาก รอจนมันร้อนได้ที่กว่านี้ มันจะเผาชีวิตคุณเป็นจุด คุณจะจากโลกนี้ไปท่ามกลางเสียงสาปแช่งและความอยากรุมประชาทัณฑ์ศพ และมันจะไม่จบแค่นั้น เสียงร้องโอดโอยที่คุณอยากฟังจากผู้หญิงสวยๆ จะกลายเป็นเสียงในร่างอับลักษณ์ของคุณเองที่ถูกนายนิรยบาลใช้หอกดาบ ทั้งสับ ทั้งแทง ทั้งทำทารุณอวัยวะเพศ ตลอดจนส่วนอื่นๆที่ยังไม่โดน”

ดวงตาของพลูเบิกโพลง เพราะช่วงที่ผ่านมาผื่นเห็นนรกและการทำทารุณขั้นสาหัสสากรรจ์บ่อยๆ จึงนึกภาพออกตามที่มะแมพูดอย่างถนัด

หญิงสาวเห็นอาการสั่นเทิ้ม แต่ทราบว่าเขายังไม่ใกล้เป็นลม สติ

ยังดีพอจะฟังต่อ ก็พูดปิดเวทีชก

“อย่ากลัวไปเลยคะคุณพลุ การเห็นด้วยกับมะแมอยู่เดี๋ยวนี้ บอกได้ว่าทุกอย่างยังไม่สายเกินไป ดีใจที่ตัวเองฟันปากเหวมาได้เถอะ!”

บทที่ ๑๐

วันรุ่งขึ้น...

มะแมใจจดใจจ่อกับความมีชีวิตของรัฐกรพอสมควร ไม่เคยมีสถานีโทรทัศน์หรือวิทยุช่องไหนออกข่าวคนหัวใจวายตาย เว้นแต่คนที่หัวใจวายตายนั้น เป็นประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี หรืออะไรเทือกๆ นั้น หล่อนจึงไม่อาจ ‘ติดตามผล’ ทางโทรทัศน์หรือวิทยุใดๆ

ทำอาชีพที่ปรึกษาปัญหาชีวิตมาสองปี ยังไม่เคยทราบข่าวลูกค้าล้มหายตายจาก คือพวกเขาจะล้มหายตายจากหลังมาหาหล่อนหรือเปล่าไม่รู้ รู้แต่เพิ่งมีแจ็บเป็นรายแรก และลึๆก็ไม่อยากให้รัฐกรเป็นรายที่สอง แต่หาก ‘เทวดาทางโทรศัพท์’ ทำนายไว้ถูกต้อง ก็แปลว่ารัฐกรตายไปตั้งแต่เมื่อวานเย็นแล้ว!

บอกตนเองไม่ให้ห่วงใยรัฐกรเกินควร หล่อนมีหน้าที่เปลี่ยนชีวิต แต่ไม่ได้มีฤทธิ์ช่วยใครให้รอด หากเขาหรือเธอจะถึงคราวแตกดับอย่างไรก็ต้องแตกดับ แม้ตัวหล่อนเองก็เกิด ยังไม่รู้เลยว่าตายเมื่อใด ศพสวยหรือไม่สวย

ในระดับของหล่อน มะแมเรียนรู้จากกรณีของแจ็บ ว่าการสัมผัสจิตยังไม่ใช่วิธีรู้ว่าเขาหรือเธอตายหรือยัง ในเมื่อการตายไม่ใช่การดับจิต และจิตก็มีสภาพอารมณ์ได้เหมือนตอนเป็นมนุษย์ คือ เหมือนบ้าง ฟุ้งซ่านบ้าง จดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งบ้าง

หากหล่อนไม่ทราบว่าจะแจ็บตาย สัมผัสจิตเดี๋ยวนี้ก็คงเข้าใจว่าแจ็บเหม่อลอยยึดเยื้อผิดปกติ ยังไม่มีเครื่องหมายใดบอกให้รับรู้ว่าคุณจิตแบบแจ็บไม่ใช่สภาวะของมนุษย์อีกต่อไป

มะแมเชื่อว่าหากสามารถรับรู้ภาวะแห่งจิตต่างภพมากกว่านี้ ก็อาจจำแนกได้ว่าจิตใดอยู่ในภพภูมิไหน หล่อนแค่ยังไม่ถึงความสามารถระดับนั้น และเพราะอย่างนั้น จึงไม่เห็นเป็นประโยชน์ที่จะดูสภาวะของรัฐกร เกรงว่าดูไปก็อาจตัดสินด้วยอุปาทานเปล่าๆ

พอเริ่มงานเก้าโมงเช้า มะแมก็ตัดความพะวงห่วงใยรัฐกรทิ้ง ความเพลิดเพลินในการแก้ปัญหาชีวิตให้ลูกค้าช่วงเช้า ทำให้ลืมรัฐกรไป

สนิท

เที่ยงตรง เสร็จจากลูกค้าคนสุดท้าย มะแมก็ลงนอนผ่อนพักบนเก้าอี้ยาวตัวโปรด รอหิมนำอาหารเข้ามาให้ ปิดตาโดยไม่คิดพักงีบ แค่ว่าพักตาให้คลายอารมณ์บ้าง ความนึกคิดเกี่ยวกับลูกค้าช่วงเช้ายังวนอยู่ในหัวนิดหน่อย

แต่ด้วยการปิดตาลากลมหายใจยาวๆ ซ้ำๆ ครู่เดียว เรื่องอลเวงยุ่งชิงของลูกค้ายิ่งปลาสนาการไปจากใจหล่อนหมด และโดยไม่เตรียมใจไว้ก่อน ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ช่วงเวลาที่หัวโปร่ง ใจเบาในระยสะสนั้น นิมิตหนึ่งปรากฏชัดในห้วงมโนทวาร เป็นนิมิตมีสีสันเต็ม ดุจเดียวกับภาพยนตร์บนจอผ้าใบขาวกว้างๆ

นิมิตนั้นนอกจากมีสีสันสมจริง ยังมีความเคลื่อนไหว เต็มไปด้วยชีวิตชีวากระฉ่างสว่างเรือง ไบหน้าอารมณ์ดีของรัฐกรปรากฏชัด เขายิ้มให้และยกมือไหว้หล่อนในอาการคารวะ แล้วอดีตต่อมาก็เลื่อนหายไป กลายเป็นนิมิตรถตกทางคันหนึ่ง แล้วตามมาด้วยป้ายชื่อโรงพยาบาลไทยนครินทร์ปิดท้าย

จากนั้นนิมิตทั้งหมดก็เลื่อนหาย กลายเป็นความรู้สึกอยากลิ้มตาดังขึ้นมาจากไหน ขณะนั้นเอง หิมนำอาหารเข้ามาให้ มะแมพลิกกายตั้งร่างขึ้นนั่ง ส่งสายตาสารวจมือหิมน

“ไม่มีจดหมายหรือ?”

“วันนี้ไม่มีค่ะ”

ได้ยินแล้วผิดหวัง นี่ ‘ท่าน’ สร้างความเคยชินผิดๆ ให้หล่อนหรือเปล่า? หล่อนรอทุกเที่ยงวันว่าจะได้รับคำเตือน คำสั่ง หรือคำสอนใด และถึงขั้น ‘ผิดหวัง’ ได้เมื่อเที่ยงใดไม่พบเห็นเยี่ยงนี้แล้ว

มองโทรศัพท์ที่ไทเทเนียมที่หล่อนวางไว้บนโต๊ะทำงาน แม้จะเพิ่งฟังคำเตือนจาก ‘ท่าน’ ครั้งแรก ชีวิตหล่อนก็พ้นภัยมาได้ และนั่นก็เป็นอีกความตั้งใจ อยากได้ยินสัญญาณเรียก อยากได้ยินเสียงอีก

พวกท่านจะคาดหวังสิ่งใดจากหล่อนก็ตาม บัดนี้หล่อนคาดหวังจากการติดต่อมาทุกวันจากพวกท่านไปแล้ว

เมื่อหิมนเดินออกจากห้อง แทนที่จะจัดการอาหาร มะแมกลับ

ตรงดิ่งไปยังโต๊ะทำงาน คำว่าโทรศัพท์มือถือ เลือกเบอร์โรงพยาบาลไทยนครินทร์จากสมุดโทรศัพท์ของเครื่อง หล่อนเก็บเบอร์ของโรงพยาบาลไว้อยู่แล้ว เนื่องจากอยู่ใกล้บ้าน มีอะไรจะได้โทร.ติดต่อด่วนได้

“โรงพยาบาลไทยนครินทร์ค่ะ”

ปลายสายทักมา มะแมนั่งคิดอยู่ครู่ก่อนเอ่ย

“ขอติดต่อห้องฉุกเฉินค่ะ”

คนรับโทรศัพท์โอนสายให้ตามต้องการ อึดใจต่อมาก็มีเสียงผู้ชายขึ้นมาแทน

“แผนกฉุกเฉินครับ”

“เมื่อวานเย็นมีศพผู้ชายมาที่โรงพยาบาลไหมคะ?”

“ผู้ตายชื่ออะไรครับ?”

“รัฐกรค่ะ”

“อ้อ! ญาติมารับศพไปตั้งแต่เมื่อเช้านี้ครับ”

คำตอบเรื่อยๆ ธรรมดาๆ ของเจ้าหน้าที่ กลายเป็นตะปุดตอกริ่งร่างมะแมให้แน่นิ่งไปชั่วขณะ ก่อนหน้านั้นสัก ๕ วินาทีหล่อนยังหวังว่าจะได้ยินคำปฏิเสธ ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่มีศพของคนชื่อรัฐกรจากปากเจ้าหน้าที่ เพราะมันดูจะเข้ากันได้กับความน่าจะเป็นจริงมากกว่า

แต่ที่นี่...

ถัดจากความรู้สึกช็อค กลายเป็นความสลดเสียใจกับการจากไปของลูกค้าที่เพิ่งเห็นหน้ากันหลังๆ จากนั้นก็แปรเป็นความตื่นเต้นกับรสชาติประหลาด มันเป็นประสบการณ์ทางจิตใหม่เอี่ยม เหมือนยกระดับความสามารถไปอีกขั้นหนึ่ง

หล่อนเพิ่งสื่อสารกับคนตาย และนี่ต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญ!

แต่คิดดูอีกที คนตายต่างหากที่สื่อสารกับหล่อน ถ้าให้ตั้งใจคุยกับรัฐกรเดี๋ยวนี้ มะแมก็ไม่ทราบจะต้องทำเช่นไร ไม่ต่างจากเมื่อคราวฝันเห็นแผ่นดินไหว รู้สถานที่ รู้เวลาครบเสร็จ แต่ถ้าให้ตั้งใจเห็นอุปนิสัยทางธรรมชาติอื่นๆ อีก ก็ไม่ทราบจะต้องทำท่าไหนถึงจะเห็น

“มีอะไรให้ช่วยไหมครับ?”

เจ้าหน้าที่ห้องฉุกเฉินถามเมื่อเห็นหล่อนเงิบยาว

“เขาตายได้อย่างไรคะ?”

“โดนรถใหญ่เบียดตกทางน่ะครับ”

มะแมหนึ่งไปเป็นครู อย่างนี้เอง พอฟังดูหัวใจที่ผิดปกติของรัฐธรรมนูญ จึงไม่เห็นว่าจะมีอาการล้มเหลวขึ้นมาในเย็นวานได้อย่างไร

ใจหนึ่งอยากขอรายละเอียดญาติของรัฐธรรมนูญเพื่อติดต่อขอทราบสถานที่ตั้งศพ แต่อีกใจก็รู้สึกกลัวแล้ว เห็นรัฐธรรมนูญมีมาจากอีกโลกหนึ่งแล้ว มันยิ่งกว่าไปนั่งหลับหูหลับตาส่งคนตายในงานศพตั้งเยอะ

“ขอบคุณมากนะคะ”

“เป็นเพื่อนของผู้ตายหรือครับ?”

“อ้อ! คือ...” รอยยิ้มชนิดหนึ่งปรากฏขึ้นที่เรียวปาก จะแปลกอะไรหากพูดความจริง “ดิฉันเพิ่งร่วมทำบุญกับคุณรัฐกรก่อนหน้าที่เขาจะเสียชีวิต และเมื่อครู เขาก็เพิ่งมาเข้าฝันน่ะค่ะ!”

“หือ?”

“ขอบคุณมากๆ สำหรับการยืนยันว่าเมื่อครูดิฉันไม่ใช่แค่ฝันไปเองที่โทร.มานี้ถูกก็เพราะเขาบอกทั้งนั้น”

พูดจบก็กดปุ่มตัดสัญญาณ หลอนไม่ได้โกหกสักคำ ส่วนเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลจะเชื่อหรือไม่ จะเก็บไปเล่าต่อกับเพื่อนร่วมงานอย่างไร นั้นก็คงสุดแล้วแต่

ไม่มีความหวาดกลัว ไม่มีการขนหัวลุกใดๆ ส่งจิตสัมผัสเข้าไปถึงรัฐธรรมนูญแต่สบายใจ โล่งกว้าง และเป็นมิตรยิ่ง จำรอยยิ้มของเขาได้ชัดใจ และคงไม่ลืมไปตลอด

วางมือถือลง หยิบโทรศัพท์ที่เทเทเนียมอันเป็นอุปกรณ์สื่อสารกับ ‘เทวดาทางเสียง’ ขึ้นมาแทน ยิ้มๆ ให้โทรศัพท์ปลางนึกในใจว่า ‘แม่จริง ๆ ค่ะท่าน’

ต่อหน้าต่อตา เสียงกริ่งยาวของโทรศัพท์โบราณดังขึ้นพร้อมระบบสั่น และอันเนื่องจากมะแมถืออยู่หลวมๆ ความสั่นที่เกิดขึ้นบนฝ่ามือแบบกะทันหัน ประกอบกับเสียงกริ่งดังๆ จึงทำให้ผวาตาโต เกือบปล่อยเครื่องหล่นลงพื้น ดีว่าตั้งสติกลับกำแน่นไว้ได้ทัน

ลากลมหายใจยาวปรับจิตปรับใจ ก่อนกดปุ่มรับและส่งเสียง

สวัสดี!ไม่ตังนั้ก

“สวัสดีค่ะ...”

ปลายเสียงของหลอนสะอึกขาดหวังไปแบบคนพูดไม่จบ หรือไม่ก็เพราะลั้งเลที่จะพูดให้ครบบริบูรณ์

คำสุดท้ายที่หายไปคือ ‘ท่าน!’

มะแมอยากแน่ใจว่าหลอนสวามีภักดีต่อ ‘เทวดา’ แล้วจริงๆ แต่ตอนนี้ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าแน่ใจหรือยัง ส่วนลึกยังคงหวั่นไหว เพราะ ‘พวกท่าน’ ไม่เคยแนะนำตัวเอง ไม่เคยบอกเหตุผลว่ามาช่วยทำไม ประสามมนุษย์ธรรมดาที่ต้องระวางอยู่ในส่วนลึกไว้ก่อน

“สวัสดีมะแม”

เสียงทุ้มลึกลั่น ฟังยิ่งใหญ่กว่าเมื่อวาน

“หนูกราบขอบพระคุณนะคะที่ช่วย”

มะแมคิดว่าตนเองใช้สรรพนามเหมาะสมแล้ว ไม่ว่าจะคุณจุติ หรือวิญจุติ

“ในหัวเธอคงเต็มไปด้วยคำถาม”

“หนูแค่อยากรู้คำตอบสำคัญที่สุด คือ หนูมีสิทธิ์ถาม เอ่อ... ท่าน... ในเรื่องไหนได้บ้าง”

ตกลงใจเรียก ‘ท่าน’ เต็มปากเต็มคำ แม้จะยังครึ่งๆ ยังค้างๆ คาใจอยู่มากก็ตาม

“เอาเป็นว่าถามมาเถอะ วันนี้ฉันพอมีเวลาให้เธอหน่อยหนึ่ง”

“ท่านเป็นคนไทยหรือเปล่าคะ?”

“อ้อๆ!” นั่นเป็นการหัวเราะเต็มเสียง “เธอว่าใช่ไหมล่ะ?”

“หนูว่าไม่ใช่!” หลอนลงเสียงหนักด้วยความมั่นใจ “และตอนนี้ท่านก็ไม่ได้อยู่ในประเทศไทยด้วย!”

“เก่ง!” คำชมนั้นมีค่าเท่ากับการยอมรับ “บางทีฉันก็ซีเกียจนับว่าพูดได้ทั้งหมดก็ภาษา แม้แต่ภาษาที่มีมนุษย์พูดได้ไม่ถึงพันคนฉันก็เอา ถ้าฟังมีเสน่ห์พอ”

มะแมถอนใจขับไล่ความประหม่า หลอนกำลังคุยกับใครคนหนึ่ง ที่เกินคำว่า ‘อัจฉริยะ’ ไปมาก

“คะ! หนูก็ว่าท่านทำได้ทุกอย่างที่อยากทำ”

“เธอเดาถูกเพราะจับได้ใช่ไหมล่ะ ว่าวิธีคิดของฉันเป็นแบบดั่งลิ้นชักภาษา ฉันไม่ขึ้นใจภาษาไทยเต็มร้อยหรอก อาจมีห่วงๆเพราะเค้นคิดอยู่บ้าง แต่ถ้าคนไทยทั่วไปฟังโดยไม่มาจับจิกกัน ก็ไม่มีทางรู้ได้ฉันได้แน่”

มะแมไม่ค่อยสนใจประเด็นอัจฉริยภาพทางภาษา แต่พยายามดึงเข้าเรื่องที่ตนอยากรู้ ในเมื่อเวลานี้น้อยอย่างนี้

“หนูอาจเป็นลูกหนูอยู่ต่อหน้าราชสีห์ใหญ่ หนูเคารพนบหนอบต่อท่าน หนูซาบซึ้งในพระคุณของท่าน แต่หนูก็มีชีวิต และมีความทรนทานใจกับความไม่รู้ หนูแค่อยากกราบขอให้ท่านกรุณาอธิบายความเป็นมาเป็นไป ว่าเหตุใดจึงต้องลดตัวมาช่วยหนู คำถามนี้โอเคไหมคะ?”

ยินเสียงหัวเราะนุ่มนวลในลำคออีกฝ่าย ซึ่งฟังมีความปราณี ประดุจเทพยดาสรวลต่อความน่าสงสารของมนุษย์ตัวน้อย

“เธอไม่ใช่ลูกหนู เธอมีค่ามากกว่าที่ตัวเองคิด” เอ่ยแล้วเว้นวรรคเป็นครู่คล้ายจะใคร่ครวญบางสิ่ง “แต่ฉันตอบคำถามข้อนี้ในวันนี้ไม่ได้ เพราะมันไดอนาคตอาจถูกรื้อใหม่หมด ทุกอย่างต้องค่อยเป็นค่อยไป”

“หนูจะน้อมรับการตัดสินใจของท่านเจ้าคะ และไม่ตื้อรั้นขอคำตอบใดๆอีก แต่ถ้าต่อไปหนูนึกถึงท่าน หนูควรจะนึกถึงในนามว่าอะไร?”

“เรียกฉันว่า ‘บอส’ ไปพลางๆก็แล้วกัน”

“ตกลงค่ะบอส”

มะแมยอม ‘คุกเข่า’ ให้เขาด้วยการเอ่ยสรรพนามตามบัญญัติอย่างเต็มใจ จะต้องเรียกบอส เรียกนาย เรียกอาจารย์ หรือพระองค์ท่านอย่างไร ใจรับได้หมด ยอมลงให้ไม่ฝืนเลย

“ฉันมีเวลาให้เธออีกนิดเดียว จะถามอะไรอีกก็รีบเข้ามา”

“บอสเห็นว่าวันนี้ควรสั่งอะไรหนูล่ะคะ?”

“ช่วงนี้เธออาจทรนทานใจหน่อย ที่ฉันเข้ามาในชีวิตโดยปราศจากคำอธิบาย แต่สุดท้ายเธอจะพบว่าทั้งจดหมายจากหมอนั้น ตลอดจนโทรศัพท์จากฉัน มันไม่ใช่อะไรสักอย่างที่เธอคิด ฉะนั้นก็อย่าเพิ่งไปคิด

อะไรสักอย่างในตอนนี่”

“คะ! มะแมไม่รู้อะไรเลยก็ได้ รู้แต่ท่านมาดีก็พอ”

“อืม! วันนี้ฉันไม่มีอะไรจะบอก แต่เห็นเธอจับโทรศัพท์ด้วยความคิดถึง เลยโทร.มาทักไปอย่างนั้นแหละ”

วินาทีนั้น มะแมสัมผัสว่าบอสกำลังจะวางสาย จึงรีบละล้าละลัก

“ขอให้หนูพบบอสได้ไหมคะ? สักครั้งในชีวิตก็ยังดี”

“เธอยังแค่ระดับสี่ เอาไว้อธิบายถึงระดับห้าก่อน แล้วฉันจะส่งคนไปพาตัวมาพบเอง!”

จบคำก็ตัดสายไปเฉยๆ ไม่มีการล้าลาตามมารยาทหรือบอกกล่าวให้รู้ตัวล่วงหน้าแต่อย่างใด ปลอ่ยให้มะแมถือโทรศัพท์ค้างด้วยความผิดหวังเป็นนาน

ระดับสี่... มันระดับอะไรกัน?

ช่างเถอะ! ถึงไม่รู้ว่าแค่ไหน ชั้นใด แต่ก็รู้ว่าต้อง ‘ไม่เบา’ ที่เดียว เพราะใกล้ถึงระดับห้า เจียดจะมีสิทธิ์พบบอสในเร็ววันนี้แล้ว!

บทที่ ๑๑

การไม่มีใครเลยสักครู่หนึ่ง หาใช่ความเปล่าเปลี่ยวที่น่ารังเกียจนัก การคิดถึงใครสักคนตลอดเวลาต่างหาก ที่ชวนให้เห็นโลกอ้างว้างอย่างน่ากลัว

มะแมพยายามเป็นตัวของตัวเองมาทั้งชีวิต แต่แปลกที่หล่อนถวิลหาทุกนาที่ที่สูญเสียความเป็นตัวเองต่อหน้าอัคระเหลือเกิน

ตัวตนอันทรงพลังของเขา ผ่ากำแพงประทับไว้ดูจมนต์สะกดอันยากจะถ่วงถอน รู้สึกแยที่ยิ่งวันผ่านไป ความคิดถึงยิ่งทวีแรงขึ้นทุกที อย่าวางแต่จะหวังให้จางลงตามเวลา

วันนี้เป็นวันแรกที่คิดถึงอัคระจนไม่มีกะจิตกะใจทำงาน ดั่งนั้นเมื่อพบว่าลูกค้า ๔ โมงครึ่งแจ้งยกเลิกนัด มะแมจึงดีใจยิ่ง เห็นเป็นโอกาสเหมาะที่จะปลีกตัวไปหาที่สงบนั่งเล่นคนเดียวในยามเย็นเสียบ้าง

ขับรถออกจากบ้าน ตรงไปที่วัดริมคลองไม้ไผ่ไม้ไผ่ มะแมชอบมานั่งในศาลาทำน้ำหลังวัด ซึ่งมีอยู่หลายหลัง และหล่อนเองก็ร่วมบริจาคสร้างใหม่ไว้หลังหนึ่งด้วย ตอนได้เงินสมนาคุณก้อนใหญ่จากลูกค้าเมื่อปีกลาย

พอมานั่งจ่อมลำคลองที่กล่อมใจให้สงบเยือกเย็นลง ความคิดถึงอัคระก็เปลี่ยนรูปแบบ จากกระวนกระวายอยากเห็นหน้า กลายเป็นเอื่อยเฉื่อยอยู่ในอารมณ์หวน

ขณะฝันหวน มะแมรู้สึกเหมือนคนไม่รู้อะไรเลย ไม่เข้าใจอะไรเลย ผ่านมาทั้งวันหล่อนตอบคำถามลูกค้าได้อย่างไรก็ไม่รู้

ทอดตามองน้ำในคลองนิ่ง เห็นประกายแดดบนยอดคลื่นระยิบระยับแล้วอารมณ์ละเมียดกว่าเดิม เมื่อระลึกถึงเขา ก็ระลึกได้แจ่มชัดราวกับสัมผัสได้จากตรงหน้า

หล่อนจำคนเป็นรูปร่างหน้าตาได้เลื่อนราว แต่จำรัศมีชีวิตได้ชัดและคราใดที่รำลึกถึงอัคระ หล่อนจะสำเนียงถึงรัศมีพลังชีวิตที่แผ่กว้าง สาดแสงอบอุ่นลุ่มลึก ให้ความรู้สึกราวกับอยู่ในอาณาจักรยิ่งใหญ่ที่ไหนสักแห่ง

นึกไม่ออกว่าครั้งสุดท้ายเป็นเมื่อใด ที่อยากอยู่ในเขตรัศมีความอบอุ่นของผู้ชาย ระยะเวลาเรียกว่าจงใจเลี้ยงด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้... อาจเปลี่ยนใจแล้ว!

มือถือตั้งขึ้นเป็นเสียงเปิดร่องกำบๆ มะแมถอนใจยาว เพราะนั่นคือริงโทนที่หล่อนตั้งไว้บอกว่าเป็นหมี หมิงสาวหยิบโทรศัพท์มากดรับและพิมพ์พม่าเนื่อยๆ

“จะหมี มีอะไร?”

“ลูกค้าอยากคุยกับพี่มะแมค่ะ ให้เบอร์เขาไหมคะ?”

“บอกแล้วไงว่าไม่รับสายตรงจากลูกค้า”

ทำเสียงเหมือนตำหนิที่อีกฝ่ายลืมหืมหู ทั้งที่ทำงานด้วยกันมานานนมขนาดไหนแล้ว

“โอเคค่ะ! งั้นหมีบอกคุณอัคระตามนี้นะคะ”

มะแมลืมตาโพล่ง ยึดตัวขึ้นนั่งตรง ราวตกใจกับแสงรุ่งที่สาดจ้าขึ้นมาจากรอบด้านโดยกะทันหัน

“ว่าไงนะ! คุณอัคระเธอที่ขอ?”

ถามเร็วปรืออย่างเกรงว่าอีกฝ่ายจะวางสายไปเสียก่อน

“ค่ะ! คุณอัคระโทร.มาขอเบอร์พี่มะแม และหนูก็กำลังพักสายรออยู่ จะให้ปฏิเสธยังไงดี?”

นางจ้ำงสาวกะพริบตาถี่ๆเพื่อปรับสติ มันช่างยากเย็นเหลือเกินกับการกล้ากลืนก้อนปีติลงคอ เพื่อพูดด้วยสำเนียงเนือยลง

“อ้อ... พี่บอกเขาเองแหละว่าจะโทร.กลับ เพราะวันก่อนดูๆอะไรให้เขาค้างอยู่ แต่หมดเวลาเสียก่อน”

“แปลว่าให้เบอร์ใช้ไหมคะ?”

“อืม... ก็ได้... ให้เขาไปเถอะ”

“ค่ะ! แต่เดี๋ยวยหมีจะแกล้งอิดเอื้อน ทำเสียงเฉยๆเนือยๆนิดหน่อยนะคะ เขาจะได้ไม่ตีใจเกินเหตุ”

ว่าแล้วเด็กสาวตัดสายไป ใบหน้ามะแมแดงระเรื่อ ครึ่งโงธครึ่งอาย นึกอยากหยิกหมีให้เนื้อขาดที่แกล้งพูดกระเซ้าเหมือนเห็นหล่อนเป็นเพื่อนเล่น แต่พริบตาเดียวก็เลิกถือสา เพราะใจเต้นแรงจนสมองซา

ไปหมดแล้ว

ชายหนุ่มที่รบกวนจิตใจหล่อนได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมงกำลังจะโทร.
มา...

อารมณ์แอบฝัน เยียบเย็นตอนฝัน แต่กลับเร้าร้อนตอนเจอของ
จริง!

ไม่ถึงสองนาทีก็นอนหลับตามแบบฉบับเบอร์แพง แยกกันด้วยราคา
หลักล้าน ก็ปรากฏวาบบนหน้าจอ แล้วตามด้วยเสียงสัญญาณเรียก

เสียงโทรศัพท์ครั้งนี้ มีอิทธิพลเป่าหัวใจให้ฟูฟองเหลือหลาย
มะแมลากลมหายใจยาว อยากยิ้ม อยากหัวเราะ แต่ไม่ได้ ต้องเข็ดคาง
ป็นหน้าขริม เพื่อกดให้ส้อมเสียงฟองอารมณ์น้อยที่สุด

“สวัสดิ์ค่ะ”

“คุณมะแม ผมอัครนะ”

“ค่ะคุณอัคระ ขอโทษนะคะที่มะแมรับปากว่าจะโทร.กลับแล้วไม่
ได้โทร. คือ... มะแมต้องใช้เวลา”

“ผมเข้าใจ”

น้ำเสียงของเขาทุ้มทุ้ม กล่อมโสมตอย่างยากที่จะฟังแล้วไม่เคลิ้ม

“มะแมพยายามดูให้อยู่ นะคะ แต่ดูยังไงก็ดูไม่ออก ขอโทษจริงๆ
ที่ช่วยอะไรไม่ได้มากกว่านี้”

“ถ้าผมจะลองเล่ารายละเอียดให้คุณมะแมฟัง จะพอมีส่วนช่วย
หรือเปล่า?”

“ไม่แน่ใจค่ะ”

“ถ้าลองก็ไม่เสียหายอะไรนี่ใช่ไหม?”

“ค่ะ! งั้นลองเล่ามา มะแมจะฟัง”

“รังเกียจหรือเปล่าถ้าผมจะขอเลี้ยงมือเย็น เพื่อเล่าให้ฟังต่อหน้า
เพราะมันอาจจะยาวสักหน่อย”

หญิงสาว ณ ริมคลองใจสั้น เงียบงันเพราะคิดคำพูดโต้ตอบไม่ทัน

“ไม่เป็นไรครับ ถ้าคุณมะแมไม่สะดวก”

อัคระเอ่ยด้วยส้อมเสียงเกรงใจ

“อ้อม...” มะแมลากเสียงเบาๆพอให้เขาได้ยินว่าหล่อนคิดอยู่

“อันที่จริงมะแมก็อยากช่วย ไม่ได้อยากปฏิเสธหรอกนะคะ แต่เย็นนี้
สงสัยไม่ทัน เพราะอยู่ข้างนอก”

“เหวอครับ ไม่เป็นไร แล้ว... ถ้าวันอื่น...”

“วันอื่นหรือคะ ยังไงดีเอ่ย...” นิ่งไต่ตรงตรง ก่อนเลือกแบบทิ้ง
ระยะพองาม “มะรินนี่ได้ไหม?”

“ครับ! ได้แน่นอน”

“จะให้มะแมไปที่ไหน?”

“ขออนุญาตให้ผมไปรับคุณที่บ้านได้ไหม?”

“มะแมว่ามะแมขับไปเองดีกว่าค่ะ”

“โอเค! งั้นเอาที่คุณมะแมสะดวก”

“มะแมให้คุณอัคระเลือกที่เห็นว่าเหมาะสมสำหรับคุณงานก็แล้วกัน
แต่กรุณาอย่าไกลบ้านมะแมมากนะคะ”

เช้ามีดวันรุ่งขึ้น

กลายเป็นกิจวัตรที่อีกจะต้องตื่นนอนพร้อมกับมะแม และเข้า
ห้องทำสมาธิด้วยกัน

มะแมไม่ได้บังคับว่าเป็นคนในปกครองแล้วต้องทำตามหล่อน
อย่างเช่นเมื่อครั้งพยายามสอนหิมี แล้วหิมีชี้เกียดตื่นมานั่งสัปหงก
ต่อในห้องทำสมาธิ หล่อนก็ปล่อยไป แต่สำหรับอีก เพียงทราบที่หล่อน
ตื่นเข้ามาทำสมาธิ ฝ่ายนั้นก็ตื่นตาม และมายืนแก้มขมู๋ทำหน้าที่
อยู่ตรงประตูห้อง ซึ่งพอมะแมเห็นครั้งแรกก็ลากมาสอนทันที โดยอีก
ไม่ทันต้องเอ่ยปากขอแต่อย่างใด

หล่อนเคยสอนเด็กทำสมาธิมาบ้าง จึงทราบว่าเด็กแต่ละคนต่าง
กัน ส่วนใหญ่ยังหลุกหลิก วอกแวกง่าย หรือถ้านิ่งหน่อยก็โงกเงก
หลับในเวลาไม่นาน

อีกเป็นเด็กคนแรกที่มีมะแมคิดว่ามีพรสวรรค์ และพรสวรรค์ก็
แสดงตัวในรูปของความสนใจจริง สนใจต่อเนื่อง ไม่ว่าจะสอนสมาธิแบบ
ไหน จะรู้ลม บริกรรมคำในใจ หรือสร้างกสิณนิมิต ก็รับได้หมด และ
ทำทุกวันไม่เลิกอีกด้วย

เด็กที่มีความสนใจสมาธิจะได้เปรียบผู้ใหญ่อยู่อย่างหนึ่ง คือพายุความฟุ้งซ่านยังมีกำลังอ่อน เมื่อได้รับคำแนะนำอย่างถูกวิธี ให้ทำด้วยความผ่อนคลาย ไม่ตั้งใจเพ่งเล็งกำเกร็งเกินไป พอเอาจิตไปจับกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งพักใหญ่ ก็เกิดความตั้งมั่น จิตเต็มดวงสะอาดสว่างขึ้นมาได้

หลายเช้าที่ผ่านมามะแม่ม่าเพ็ญสมาธิในส่วนของตนแค่ครั้งเวลาอีกครั้งที่เหลือเอามาดูความคืบหน้าของเด็กในอุปการะ ยิ่งอีกสนใจสมาธิมากขึ้นเท่าไร หล่อนยิ่งสนใจสภาวะทางจิตของอีกมากขึ้นเท่านั้น

เช้านี้อีกหนึ่งขัดสมาธิอย่างมีพลังตั้งแต่นาทีแรก มะแมตามดูแล้วรู้สึกเลยว่าอีกอาศัยอำนาจทางใจสร้างนิมิตวงกลมได้อย่างรวดเร็วและหน่วงไถ้นานกว่าวันก่อนๆเยอะ

กล่าวถึงประสบการณ์ภายในของอีก เธอเองก็แปลกใจที่นิมิตวงกลมสีขาวสะอาดแสงจ้าตั้งแต่ยังไม่ทันต้องกำหนดอะไรมาก อาจเป็นเพราะเดี๋ยวนี้เธอใจจดใจจ่ออยู่กับนิมิตวงกลมทั้งวัน ไม่ว่าจะลืมตาหรือหลับตา เป็นสุขเย็นรื่นทุกครั้งทีที่หน่วงเส้นรอบวงให้กลมดิกไว้ได้ และพบว่ายิ่งนิ่ง ยิ่งนาน ยิ่งสว่าง ก็ยิ่งเป็นสุขขึ้นทุกที

อันเนื่องจากที่มะแมผู้มีพระคุณของเธอ สอนไว้ว่าให้ทำเป็นเฉยๆ ไม่ตื่นตื่น ไม่ยินดียินร้าย แม้นิมิตจะปฏิรูปไปเป็นอย่างไรก็ตาม อีกจึงดำรงสติรับรู้การเปลี่ยนสภาพแห่งนิมิต รักษาใจไม่ให้ลึงโลดไปกับปรากฏการณ์แปลกใหม่ที่เพิ่งมีมาให้เห็นเดี๋ยวนี้

ความขาวจืดจางเบ่งบานขึ้น ราวกับมีพระอาทิตย์ดวงใหญ่ลอยเด่นอยู่ตรงหน้า หากเปรียบเทียบกับตอนลืมตา ก็คงคล้ายนั่งมองทะเลกว้างจนสุดขอบฟ้า และเหนือขอบฟ้าปรากฏดวงตะวันที่ขยายทั้งขนาดและทั้งความจัดจ้าน ๕ เท่าตัวของจริง แต่ไม่ยักแสบจิตเหมือนกับที่แสบตายามสบดวงตะวันตรงๆ

เวลาดำเนินไป ดวงตะวันหายลับตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ตัว อีกหมดความรู้ไปวูบใหญ่ แล้วตื่นขึ้นในสำนักคิดอ่านอีกแบบ เหมือนเป็นผู้ใหญ่ขึ้น พร้อมจะเข้าใจอะไรมากขึ้น

ไม่อาจประมาณว่าเธออยู่ในอาณาเขตกว้าง ยาว ลึกเพียงใด ความฟุ้งซ่านยังลอยวนอยู่จางๆ เหมือนถามตัวเองว่านี่เราเป็นใคร ช่าง

คุ่นกับสภาพเช่นนี้เหลือเกิน

เพียงจอต้อกับภาวะทางใจที่คุ่นเคยเพียงครู่ นิมิตขุนเขาสูงก็ปรากฏขึ้นมาตรงหน้า ถึงตรงนั้นอีกเปลี่ยนความรู้สึกไปอีก เห็นตนกลายเป็นคนหนุ่มสาวหนุ่มสาวผู้ขึ้นมาบำเพ็ญตบะอยู่ในถ้ำบนยอดเขาสูงตามลำพัง และทอดทัศนาศักดิ์นิยาพรอบด้านด้วยความอาลัย เยี่ยงคนรู้วันตายล่วงหน้า!

ไม่กี่อึดใจถัดจากนั้น นิมิตทั้งหมดก็จืดจางลง อีกค่อยๆเปิดเปลือกตา เหลือบมองด้านข้างก็พบหญิงสาวหน้าสวยมองมายิ้มๆ

“วันนี้นั่งได้นิ่งมากเลยนะ”

มะแมทัก หล่อนเห็นแล้วว่าอีกฝ่ายนำตาไหลเป็นทางยาว แต่เข้าใจว่าเป็นผลจากรสวิเวกชานปีติสุขล้ำลึกมากกว่าอย่างอื่น

อีกปาดน้ำตาที่เบื่อนแก้มออก

“ความเกิดและความตายเป็นเรื่องน่ากลัวจริงๆเลยนะคะพี่มะแม...”

นั่นเป็นคำแรกที่เธอเอื้อนเอ่ย มะแมกะพริบตาถี่ๆ เต่าไม่ถูกว่าเกิดอะไรขึ้น แม่หนูน้อยนั่งสมาธิไปเห็นอะไรมา

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะ?”

หนูอีกเอาแต่ก้มหน้านิ่ง จนมะแมตัดสินใจร่ายยาว

“เออ... อีกจะ... จำที่พี่มะแมบอกได้ใช่ไหมว่านิมิตวงกลมที่เราสร้างขึ้นเนี่ย กลมอย่างไรก็ได้ไว้อย่างนั้น เพราะตอนนั้นมันอยู่ในการควบคุมของเรา แต่ถ้าเห็นอะไรแปลกไปกว่าวงกลม ก็อย่าเพิ่งไว้วางใจ อย่าเพิ่งเชื่ออะไรให้มาก เหมือนกับที่เราไม่ควรเชื่อความฝันเพียงเพราะมันชัด”

“คะพี่มะแม”

แล้วแม่หนูน้อยผู้มีพรสวรรค์ทางสมาธิก็ทอดตามองพื้นข้างหน้า ไม่พูดไม่จาอันใดอีก

“ไหนเล่าให้ฟังสิ เมื่อก็เห็นอะไร”

อีกกะพริบตาทีหนึ่ง

“หนูเห็นดวงตะวันชัดมาก แต่ดูอยู่เพลินๆดวงตะวันก็หายไป

กลายเป็นภูเขา แล้วก็เห็นตัวเองนั่งในถ้ำ รู้สึกเหมือนกำลังจะตาย”

มะแมส่งใจตาม น้องอีกถ่ายทอดภาพในใจของตัวเองผ่านคำพูด
ได้แจ่มชัด จนสามารถดึงหลอนเข้าไปร่วมเห็นภาพ แวบหนึ่งมะแม
เกือบตัดสินใจทันทีว่าของจริง แต่อีกใจก็ไม่อยากเชื่อ เพราะนักเรียนของ
ตนเพิ่งอยู่ในช่วงตั้งไข่ล้มล้มไขว่ลูกเท่านั้น

“แล้วความรู้สึกที่ตกค้างจากการเห็นนิมิต บอกเป็นคำสั้นๆได้
ใหม่ว่าตอนนี้รู้สึกยังไงแล้ว?”

อีกหรีตาลง ทบทวนความรู้สึกสุดท้ายขณะเห็นภูเขาใหญ่ เยี่ยง
คนรู้ตัวว่าอีกไม่นานกำลังจะตาย

“เศร้าใจ อาลัย ยังไม่อยากตาย เหมือนยังทำงานอะไรสักอย่างไม่
เสร็จนะคะ”

“พอจำได้ใหม่ที่กำลังอยู่ในชุดอะไร?”

“ชุดขาว...”

“ตัวที่นุ่งชุดขาวนั้นเป็นอีก หรือเป็นคนอื่น?”

“เหมือนเป็นอีกค่ะ แต่รู้สึกว่าอีกแก่ ไม่ใช่เด็ก”

“นึกซึ ตอนนั่งในถ้ำ ชื่ออีก หรือว่าชื่ออะไร?”

เด็กน้อยขมวดคิ้วอย่างเริ่มสับสน ไม่แน่ใจ มะแมจึงรีบบอก

“อย่าไปสนใจดีกว่า พี่มะแมถามเพื่อให้อีกนี่ออกชัดๆว่านิมิต
ในสมาธิมันเหมือนความฝัน เห็นไหม ทบทวนแล้วหยิบจับเอามาใช้
ประโยชน์ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น คราวหน้าถ้านิมิตปรากฏอีก ก็ให้ทำ
เป็นไม่รู้ไม่ชี้ เตือนตัวเองให้กลับมาสติอยู่กับดวงตะวันต่อไป ถึงจะ
เรียกว่ากลับมา มีสมาธิ ไม่ใช่เลื่อนลอยไปฝันเลอะเทอะ เข้าใจไหม?”

อีกคลายสีหน้าลง เหลือบตากลมแป้วสกับครุสมาธิคนสวย

“เข้าใจแล้วค่ะ... พี่มะแมคะ ทำไมคนเราต้องเกิดมาด้วย?”

“อืม...” หญิงสาวพินิจดวงหน้าอ่อนเยาว์ในอาการตรึงตรองครู่
หนึ่งก่อนตอบ “คำถามนี้เป็นเรื่องใหญ่มากนะ มันทำให้คนฆ่ากันตาย
ได้เลยล่ะ”

“ทำไมต้องฆ่ากันด้วยล่ะคะ?”

“เพราะชีวิตเป็นเรื่องใหญ่ เราปักใจเชื่อเกี่ยวกับชีวิตยังไง ก็

เท่ากับเราเกิดมาเพื่อสิ่งนั้น พอใครมาบอกว่าผิดแล้ว ไม่ใช่อย่างที่เร
เชื่อสักหน่อย ก็เหมือนเขามาทูปความเป็นเราทิ้ง หรือเหมือนถูกแย่ง
พลังส่วนหนึ่งของเราไป สุดท้ายเลยต้องรบกันเพื่อพิสูจน์ว่าชีวิตตาม
ความเชื่อแบบไหนสมควรจะได้อยู่ต่อ”

“แล้วความเชื่อแบบไหนถึงจะถูกคะ?”

“เกิดเป็นพุทธก็ต้องเชื่อว่าพุทธถูกสิคะ”

“มีวิธีพิสูจน์ใหม่คะ?”

“พุทธเป็นศาสนาของการพิสูจน์เลยล่ะ!”

“ศาสนาพุทธบอกว่าเกิดมาเพื่อทำบุญมากๆใช่ไหมคะ? พระใกล้
บ้านอีกบอกมาให้ทำบุญมากๆ ตายไปจะได้ขึ้นสวรรค์”

“พระบอกอีกถูกแล้ว บุญที่สะสมไว้จะทำให้จิตสดใสเมื่อใกล้ตาย
ได้ไปสูคติภูมิ แต่ถ้าสะสมบาปไว้เกินบุญ พอใกล้ตายจะเป็นพวกจิต
เศร้าหมอง ได้ไปอบายแทน”

“พี่มะแมเคยเห็นคนตอนตายว่าเขาไปไหนไหมคะ?”

“เคย!” ตอบหนักแน่นเต็มปากเต็มคำ “พี่มะแมเคยเห็นทั้งแบบ
ที่ตายตอนจิตเศร้าหมอง กับแบบที่ตายตอนจิตสดใส ถึงเชื่อสนิทแบบ
ไม่มีข้อกังขา มันมีทุกคติภูมิสำหรับคนตายตอนใจเศร้าหมอง แล้วก็มี
สูคติภูมิสำหรับคนตายตอนใจสดใสอยู่จริงๆ”

“ถ้าอีกนี่สมาธิกับพี่มะแมทุกวัน อีกก็จะได้ขึ้นสวรรค์ใช่ไหม
คะ?”

“แน่นอน! เพราะสมาธิทำให้จิตสดใสอย่างที่อีกก็พบด้วยตัวเอง
แล้ว”

“นั่นอีกก็ไม่ต้องสนใจอะไรมากไปกว่าเกิดมานั่งสมาธิ เพื่อ
สุดท้ายจะได้ไปสวรรค์กับพี่มะแมใช่ไหมคะ?”

“นั่งสมาธินะ แค่ส่วนหนึ่งของการมีจิตสดใสเป็นสมาธิ เราต้องใช้
ชีวิตให้สอดคล้องกับสมาธิจิตที่สดใสด้วย มันถึงจะตั้งมั่น”

“ใช้ชีวิตยังไงคะ?”

“คิดดีก่อนจะเลือกคำพูดให้ดี พูดดีแล้วทำตรงกับที่พูดเอาไว้”

“แล้วความดีคืออะไรคะ?”

“เห็นแก่คนอื่นก่อนเห็นแก่ตัว”
อีกหนึ่งไปเป็นครู ก่อนจะยิงคำถามที่มะแมนึกไม่ถึงว่าจะได้ยิน
จากปากเด็กน้อยวัยต่ำกว่าสิบ
“พอเราเลิกเห็นแก่ตัวแล้วได้ไปสวรรค์ เราจะกลับจากสวรรค์ลงมา
มาเห็นแก่ตัวอีกได้ไหมคะ?”
“ได้สิ!” ปากตอบเป็นปกติ แต่สายตามองจ้องเด็กตรงหน้าด้วยความ
พิศวง “สวรรค์ไม่ใช่ที่สุดท้ายที่เราจะอยู่ได้ตลอดไปหรอกนะ
เหมือนปราสาทราชวัง ต่อให้ใหญ่โตแข็งแรงแค่ไหนก็ต้องถล่มลงมา
ในวันหนึ่ง พอปราสาทพัง คนที่อยู่ในวังก็ต้องสร้างกันใหม่ ไม่ต่างกับ
ปราสาททรายบนชายหาด ซึ่งจะสร้างได้เหมือนเก่าหรือเปล่านั้นไม่รู้”
“แล้วไม่มีที่ที่เราจะอาศัยอยู่ได้ตลอดไปหรือคะ?”
“มี! แต่ไม่ใช่สถานที่นะ เป็นอะไรก็อย่างหนึ่งที่พ้นไปจากทุกที่
ทุกภาวะ ทุกสภาพ”
“ที่หนูเคยได้ยินพระบอขวานิพพานใช่ไหมคะ?”
“ใช่แล้ว!”
“พระบอขวานิพพานดีที่สุดในจริงหรือเปล่า?”
“จริงสิ!”
“แล้วนิพพานหน้าตาเป็นยังไง พี่มะแมเคยเห็นไหม?”
“ไม่เคย!”
“แล้วพี่มะแมรู้ได้ยังไงว่าดีที่สุดใน?”
คำถามไม่รู้จบของเด็กน้อยทำเอาสาวพลังจิตชักคิดหนัก
“บางอย่างเราก็ต้องเชื่อด้วยเหตุผล ก่อนตัดสินใจไปเห็นกับตา”
“เหตุผลยังไงคะ?”
“อย่างเช่น... ถ้าสวรรค์เปลี่ยนได้ ก็แปลว่ากลับมาทุกชีวิตได้ ถูก
ไหม?”
“ถูกค่ะ!”
“แต่นิพพานไม่เปลี่ยนอีก ก็แปลว่าสุขถาวรใช่ไหม? อะไรสุข
ถาวรได้ อันนั้นต้องนับว่าดีที่สุดใน?”
“แล้วเขาไปนิพพานกันยังไงคะ?”

มะแมเอียงหน้ายิ้ม สายตาเล็งแลอีกฝ่ายด้วยแววชื่นชม ยกนิ้วชี้
ขึ้นและเขย่ามือหน่อยๆ

“ถามคำถามนี้ได้เองตั้งแต่เด็กเนี่ย ถือว่าออกตัวแรงนะ... สำหรับ
คำตอบ อ้า! ให้บอกตามตรงนะจ๊ะ พี่มะแมก็ไม่ว่าเหมือนกัน!”

หญิงสาวสารภาพต้ออย่างคนไม่มีมายา และนั่นก็ทำให้อึ้งงง
สงสัยเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากภาพของมะแมเหมือนมีทุกคำตอบให้กับ
ทุกคำถาม

“ทำไมล่ะคะ เขายังไม่พบคำตอบกันหรือ?”

“คำตอบนะพบแล้ว เจอแล้ว พระพุทธเจ้าเคยบอกไว้ชัดๆแล้ว
แต่... คนสมัยนี้เขายังเถียงกันไม่จบนะจ๊ะ ว่าพระพุทธเจ้าบอกไว้ยังง
กันแน่”

อีกทำตาโตแบบไม่เข้าใจ

“มีงี้ด้วยหรือคะ?”

มะแมหัวเราะ ยื่นหน้า ยื่นมือไปหยิกสองแก้มย้วยเบาๆอย่างมัน
เขี้ยว

“น้องอีกนี่อยากรู้อยากเห็นยิ่งกว่าพี่มะแมอีกนะ”

“แล้วคำตอบมันยากขนาดนั้นเลยหรือคะ?”

“ถ้าง่ายนัก คนก็ไปนิพพานกันหมดนะสิ... เอจ้! ไว้ถ้าพี่มะแม
เจอคนที่สอนพี่มะแมได้ เราค่อยไปเรียนพร้อมกัน ตกลงไหม?”

“ตกลงค่ะ!”

บทที่ ๑๒

มะแมมาถึงสถานที่นัดอันเป็นสวนอาหารใหญ่ แยกเป็นเรือนเป็นห้องย่อย เป็นหย่อมพื้นที่จัดเลี้ยง ตั้งอยู่ริมคลอง บรรยากาศด้านหน้าดูวุ่นวายด้วยลูกค้าเดินเข้าเดินออกพลุกพล่าน แถมมีฝูงคนหน้ามูยนั่งรอยื่นรอเป็นจำนวนมาก แสดงว่าต้องมีอะไรดีให้ติดใจเป็นพิเศษถึงยอมคอยคิวกันขนาดนั้น

เมื่อมะแมบอกพนักงานต้อนรับว่ามีที่นั่งจองในชื่อคุณอัคระ เด็กหนุ่มคนหนึ่งก็พาเดินมายังเรือนใหญ่มุมสงบติดคลอง กว้างขวางโอ่โถง ออกแบบไว้อรับแขกหรือสัก ๒๐-๓๐ ที่

เด็กหนุ่มเปิดประตูให้มะแมก้าวเข้ามาข้างใน เกรียงของใครคนหนึ่ง นั่งเด่นเป็นสง่ารอที่กลางโต๊ะยาวอยู่ก่อนแล้ว และเป็นอีกครั้งที่รัตมีความเป็นเขาคอนนั้นบิบล่อนให้รู้สึกตัวสับสนเหมือนเด็กกลัวผู้ใหญ่

“สวัสดีค่ะคุณอัคระ”

มะแมค้อมศีรษะพนมมือไหว้อย่างอ่อนน้อม ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนรับไหว้

“สวัสดีคุณมะแม”

แย้มยิ้มเชื้อเชิญให้นั่ง มะแมหย่อนกายลงนั่งตามคำเชิญ วางกระเป๋าถือแล้วเหลือบซ้ายแลขวา

“จองห้องใหญ่เขียวนะคะ กินกันแค่สองคน”

“ผิดหลักขวงจู้หรือเปล่า จะได้รับเปลี่ยนห้อง เดี่ยวกินเท่าไรก็ไม่อึดเสียที”

มะแมหัวเราะรึ้น อัคระใส่เซ็คต์แขนสั้นเหมือนเฟิงกลับจากสนามกอล์ฟ ดูอ่อนกลายเป็นกันเองกว่าวันก่อน ส่วนหล่อนเลือกใส่สูทขาวชุดทำงานเดิม เพื่อให้มือเย็นครั้งนี้ดูเป็นส่วนหนึ่งของงานที่ยังสะสางไม่เสร็จ หาไซ้ดินเนอร์หวานแหวแต่อย่างไร

พนักงานมายืนรอจกรายการอาหาร ซึ่งอัคระก็พยักหน้าให้มะแมช่วยคิด

“สั่งเลยนะ”

“คุณอัคระเลือกเถอะคะ มะแม่ได้ทุกอย่าง”

“งั้นผมเลือกแบบกินแล้วทายนาคตแม่ก็แล้วกัน”

หญิงสาวเอียงคอหัวเราะนิดๆ ชายหนุ่มส่งกับไป ๔ จาน และเมื่อพนักงานเดินออกไป ทั้งห้องก็เหลือเฟือเข้ากับหล่อนตามลำพัง อัคระนั่งนิ่ง ขณะที่มะแม่ขยับตัวเคอะเขิน

“กินแค่สองคน เขาขอมให้จองห้องใหญ่ด้วยหรือคะ?”

“ไม่เห็นเจ้าของว่าอะไรนะ” คำตอบบอกเป็นนัยว่าเขาสนิทชิดเชื้อกับนายใหญ่ของที่นี่ดีพอ “คุณมะแม่เป็นยังไงบ้าง วันนี้ให้คำปรึกษาเหนื่อยไหม?”

กังวานเสียงหนุ่มหูนั้น ฟังจบอุ่นจนมะแม่ต้องแก้มือหลังสำรวจโน่นนี่เพื่อซ่อนยิ้ม กระทั่งแน่ใจว่าปรับริมฝีปากให้รอยยิ้มเลือนลงจนหุบสนิทได้ จึงค่อยหันกลับมาตอบ

“อ้อ! วันนี้เธอคะ ไม่เหนื่อยเท่าไรหรอก แค่คุยกับลูกค้าสิบกกว่าคน คุณอัคระคุณคนเป็นร้อยน่าจะเหนื่อยกว่า”

อันที่จริงมะแม่ไม่รู้สักเลยว่าเขาเหนื่อย เปลี้ย อ่อนเปลี้ย เพราะดูออกจะเป็นหนุ่มทรงพลังกำลังเหลือเฟือ เยี่ยมนักกีฬาที่ออกกำลังสม่ำเสมอ แถมน่าจะเล่นกล้ามด้วย แต่หล่อนก็เียบไปเรื่อง ‘คุณคน’ เพื่อเลียบเคียงตามถึงอาชีพการงานของเขาบ้าง อย่างไรก็ตามก็ต้องคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่แล้ว

“ผมหาคนมาช่วยได้เยอะ ไม่เหนื่อยเท่าไร”

“เป็นงานเกี่ยวกับอะไรหรือคะ?”

“ปกติคุณมะแม่ดูให้ลูกค้าออกใหม่จะทำอาชีพอะไรแบบไหน?”

“ก็ออกบ้างไม่ออกบ้างคะ ถ้าเป็นหมอใจดี มีประกายความเป็นนักรักษาฉายชัด มะแม่จะเห็นรัศมีสว่างอบอุ่นจากการเยียวยาผู้คนที่หมดทุกข์ทางกาย อย่างนี้หายไม่ยากกว่าเป็นหมอ แต่หลายๆอาชีพที่มีพฤติกรรมซับซ้อน ส่วนใหญ่มะแม่จะไม่แน่ใจจนกว่าจะคุยกันสักพักถึงค่อยเห็นนิมิตพฤติกรรมในสาขาอาชีพของเขาได้”

“คือเล็งให้เห็นเองตั้งแต่มองหน้าครั้งแรกไม่ได้?”

“ไม่ได้ค่ะ”

“อย่างคุยกับผมมาพักหนึ่งนี่ มีนิมิตอะไรเกิดขึ้นแล้วบ้างไหม?”

“ก็มีเหมือนกัน”

“นิมิตอะไร?”

“นั่นเป็นสิ่งที่มะแม่กำลังสับสน เพราะมองที่ไร ก็ไม่เหมือนเดิมสักที งานของคุณอัคระอาจมีหลายแง่หลายมุม แบบที่มะแม่ไม่รู้จัก ไม่เคยเจอมาก่อน”

“อย่างเช่นยังไง?”

“แรกสุด เหมือนเห็นคุณอัคระยื่นแจกจ่ายความเย็นให้กับผู้คนที่มารายล้อมมากมาย”

อัคระทำหน้าตกใจ

“นี่หมายความว่าอนาคตผมต้องไปยืนขายไอติมหรือ?”

มะแม่หัวเราะออกมาดังๆ แต่แล้วก็รีบสำรวม เหลือแค่น้ำใจ

“มิได้ค่ะ... นิมิตความเย็นที่แผ่รอบ เป็นสัญลักษณ์แทนน้ำใจยิ่งใหญ่ อันนี้ไม่ได้มายอกัน แต่พูดตามเนื้อผ้าเท่าที่เห็น จิตของคุณอัคระตั้งต้นจากตรงนั้น”

ชายหนุ่มทำท่าพอนคลายโล่งอก

“แล้วไป...”

หญิงสาวหัวเราะอีก วันก่อนอัคระฝากเสน่ห์ลึกลับที่สะกดให้คิดถึงได้ไม่เลิก แต่วันนี้เขาเปิดฉากด้วยเสน่ห์แห่งการเป็นคนร่ารวยอารมณ์ขัน ชวนให้อยากปล่อยตัวปล่อยใจตามสบาย

มะแม่อดคิดไม่ได้ว่าหัวใจหล่อนกำลังยอมเป็นลูกไก่ในกำมือของเขา มันจะง่ายไปไหมนี่?

กะพริบตาทีหนึ่ง ถอนจิตจากอาการถลันเข้าไปติดบ่วงเสน่ห์คอตังหลังตรง อย่ยสืบต่อแบบเรื่อยๆ สีหน้าไม่ถึงกับเคร่งเป็นงานเป็นการ

“แต่เมื่อมะแม่สัมผัสผัสสะที่แผ่ออกมาจากคุณอัคระเป็นปกติ ก็รู้สึกว่าเป็นกระแสของนายที่ต้องออกคำสั่ง นิมิตที่เกิดขึ้นจากกระแสแบบนี้ จึงเป็นผู้บริหารที่คุณคน หรือกุมชะตาชีวิตพนักงานเป็นร้อยเป็นพัน แดงเกี่ยวข้องกับกาเทเงินออกและโยยเงินเข้ามาหาศาลด้วย แต่

แปลก...”

ขมวดคิ้วนิดๆอย่างจะหาคำพูด

“แปลกยังไงครับ?”

“ใจมะแมไม่ตัดสินใจ ว่าภาพที่เห็นคือภาพของนักธุรกิจ”

“ซักสนุกแล้วสิ มีคำอธิบายใหม่ว่าทำไม?”

“คือ... นิमितการทำงานที่เด่นชัดของคุณอัคระ ไม่ใช่การบริหาร หรือการเจรจาต่อรองแบบนักธุรกิจ แต่เป็นแบบ... เกลี่ยกลุ่มคน”

“เหมือนนักการเมืองตอหนาสีหรือเปล่า?”

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่แบบหาเสียงหรือเอาดีเข้าตัว โยนชั้วให้คนอื่น คือเหมือนงานของคุณอัคระต้องตั้งเป้าว่าจะเปลี่ยนใจคนให้ได้”

“นิमितทั้งหมดมีอยู่แค่นี้?”

“ยังคงะ ยังมีอีก”

“จันทอเลย เรื่องของตัวเองนี่ยิ่งฟังยิ่งน่าสนใจนะ”

อัคระทำท่ากระตือรือร้น จนมะแมต้องปรายตาเหลือบแลเขาอย่างระแวง

“มะแมเกริ่นตั้งแต่ต้นนะคะ ว่าสับสน ไม่รู้นิमितไหนจริงนิमितไหนเท็จ หวังว่าคงไม่ได้กำลังพูดขายตัวเองไปเรื่อยๆ”

ชายหนุ่มโบกไม้โบกมือวุ่น

“ตรงข้ามเลย ไม่มีเรื่องตลกให้ผมจี้สักคำ พูดต่อเถอะ ยังมีนิमितอะไรอีก”

“พอมะแมพยายามเล็งลึกลงไป ก็เห็นเหมือนคุณอัคระทดลองจับโน่นผสมนี่อย่างนักประดิษฐ์คิดค้น ซึ่ง... ผลที่ออกมาก็มักจะประมาณว่า ไม่มีใครเคยทำได้มาก่อน หรือคนอื่นคิดกันแทบตายก็คิดไม่ออก”

แววตาคนพูดเองเคลือบอยู่ด้วยความสงสัย เพราะนิमितไม่เคยพันกันจนสับสนขนาดนั้นมาก่อน

“แล้วบอกได้ไหมว่าผมวิจัยทดลองเกี่ยวกับอะไร?”

“พ้นจากพิสัยสัมผัสของมะแมคะ ทราบแค่ประมาณว่าไฮเทคมากๆ อีกอย่าง มองๆไปเหมือน...”

สาวพลังจิตเว่นวรรคนาน กระทั่งคนรอฟังเลิกคิ้วเหมือนซักสงสัย

“เหมือนอะไร?”

“เหมือนคุณอัคระพยายามสร้างอาณาจักรใหม่ขึ้นมา!”

พูดเองชนลูกเอง และแอบลูปปลายแขนเบาๆอยู่ใต้โต๊ะ

ฝ่ายชายหนุ่มนิ่งเงียบ เป็นความเงียบที่แผ่พลังใหญ่อย่างลึกลับ

“อาณาจักรของผมสร้างไปได้ก็เปอร์เซ็นต์แล้ว?”

สีหน้าของอัคระอ่านยากกว่าคำถามนั้นเป็นไปแบบไหลตามน้ำหรืออยากจริงๆ

“มะแมเห็นแต่ความยิ่งใหญ่สุดลูกหูลูกตา เพิ่งวางรากฐาน เพิ่งก่อปราสาทราชวัง แต่ยังไม่กล้าเคียดคำว่า ‘สร้างเสร็จ’ เพราะนั่นบอกเป็นเปอร์เซ็นต์ไม่ถูกหรอกคะ”

“จะเป็นอย่างนี้ไหม เขาว่าการเริ่มสร้างธุรกิจ ก็เหมือนการสร้างอาณาจักรใหม่ขึ้นมา ต้องมีประชุม ต้องมีข้าราชการต้องมีพสกนิกรต้องมีอิริราชศัตรู คุณมะแมเห็นองค์ประกอบเหล่านี้ครบเลยไหม?”

หญิงสาวสั่นศีรษะ

“อาณาจักรที่มะแมเห็น ไม่ใช่อุปมาอุปไมยเทียบเคียงกับธุรกิจใหญ่ มะแมว่ามันคืออาณาจักรในความหมายของอาณาจักรของจริง!”

“เอาละ! ฉันถามอย่างนี้แล้วกัน อาณาจักรของผมจะสร้างสำเร็จหรือเปล่า?”

พลังจิตสาวเจียบนาน มองลึกลงไปแล้วเห็นพลังความยิ่งใหญ่ของอัคระ จนเกินกว่าจะสัมผัสถึงความล้มเหลวในกายภาคหน้า แต่แปลก ใจไม่ยอมรับ ไม่รู้สึกใช่ เมื่อคิดถึงนิมิตอาณาจักรที่สร้างเสร็จสมบูรณ์ คล้ายเติมไปด้วยคลื่นรบกวนให้ภาพพราเลือน หรือเป็นภาพเสร็จครึ่งๆกลางๆ คาราคาซังชอบกล

“เกินความสามารถที่จะรู้สำหรับมะแมคะ”

“อ้าว!”

“มะแมเห็นอย่างไรก็บอกอย่างนั้นนะคะ ไม่ได้หยั่งรู้ทั้งหมดกรณีของคุณอัคระ มะแมสารภาพว่าไม่มั่นใจอะไรเลย ทุกอย่างดูขัดแย้งเกินความเข้าใจ ทั้งที่พยายามทำความเข้าใจเต็มที่แล้ว”

“แปลว่ายิ่งเห็นนิมิตมากขึ้นเท่าไร ความขัดแย้งยิ่งมากขึ้น

เท่านั้น?”

“ค่ะ! เองง่าย ๆ บางสัมผัสบอกมะแมว่าคุณอัคระกำลังทำเรื่องใหญ่ มีผลดีกับสาธารณชนโดยตรง แต่กลับทำในสถานที่ลับ ปกปิด ยิ่งยวด มะแมนี้ก็ไม่ออกกว่าอะไรดี ๆ ทำไมถึงเปิดเผยไม่ได้”

ดวงตาอัคระทอประกายวาววาว ก่อนจะเลื่อนแสง เบนสายตามองไกลและยิ้มซึ้ง

“งานบางอย่าง เปิดเผยไปก็โดนหาว่าบ้าเปล่า ๆ”

พลังจิตสาวโน้มตัวมาข้างหน้า คราวนี้เป็นฝ่ายชักบ้าง

“แปลว่าที่มะแมดูไว้ ตรงหมดเลยหรือคะ?”

อัคระตัวตึงตาแลมะแมแวบหนึ่งก่อนเมินไปอีกทาง ตอบด้วยสำเนียงขริ้มกว่าเมื่อครู่

“ในระดับของคุณ เรียกว่าแม่นอย่างน่าทึ่งก็แล้วกัน!”

มะแมตัวชาด้วยความงงงัน คำนั้นของเขาหมายความว่าอย่างไร... ในระดับของหล่อน... นี่เขาจัดหล่อนเข้าระดับไหนตั้งแต่เมื่อไหร่?

วูบหนึ่ง คำพูดประกอบกับอำนาจในตัวอัคระ สะกิดใจให้ระลึกถึงบอส และความเหมือนกันนั้น มีผลให้หล่อนได้แต่กะพริบตาปริบๆคล้ายเด็กน้อยรอดูการเคลื่อนไหวของผู้ใหญ่ โดยไม่กล้าเอ่ยคำถามใดต่อ

แม้อยู่ในความเงียบ แต่กลับไม่อึดอัด ระหว่างเขากับหล่อนปราศจากแรงผลัก ไร้กำแพงกัน และไม่มีวามแปลกหน้าต่อกัน ถึงขั้นที่มะแมกล้อมองหน้าเขาข้างเดียว ไม่ละสายตาไปไหน

ขณะนั่นเอง พนักงานชายหญิง ๓ คนก็นำอาหารทยอยมาเสิร์ฟ และตักข้าวใส่จานให้ พอทุกอย่างบนโต๊ะเสร็จเข้าที่ก็พากันเดินออกจากเรือน เหลือเด็กสาวไว้คนหนึ่งยืนรอคำสั่งตรงมุมห้อง แต่อัคระโบกมือไหวๆเป็นสัญญาณให้ออกไปได้

ชายหนุ่มมองตามหลังเด็กสาวอย่างปราศจากความหมาย แต่แล้วก็ทนกระแสดวงสายตาของมะแมไม่ได้ จนต้องค่อยๆเบนไปสบ

นัยน์ตาของทั้งสองฝ่ายมีความตรงไปตรงมาเสมอกัน ไม่กลัวที่จะพูดความจริงเหมือนกัน พอประสานกันจึงกลายเป็น ณ ขณะแห่ง

การสัมผัสใจ แจ่มชัดแทบไม่ต่างจากมือเปล่าสัมผัสมือเปล่า

หญิงสาวเป็นฝ่ายทำลายความเงียบก่อน

“ถึงตอนนี้มะแมยังสงสัยอยู่ไม่หายนะคะ ว่าทำไมคนใหญ่คนโตอย่างคุณอัคระ ถึงต้องมาใช้บริการเด็ก ๆ อย่างมะแม”

“รู้ได้ยังไงว่าคนใหญ่คนโต?”

เขาถามยิ้ม ๆ

“รู้ก็แล้วกัน!”

หล่อนตอบแบบยิ้ม ๆ ไปกับเขา

“ผมยังไม่โตจริงหรอก และอีกอย่าง ต่อให้โตแค่ไหน ทุกคนก็ต้องการที่ปรึกษากันทั้งนั้น... ว่าแต่เราเริ่มลงมือกันดีกว่านะ เดี่ยวกับข้าวจะซีดเสีย”

ระหว่างรับประทานอาหารมือเย็นด้วยกันเงียบ ๆ เขาชวนหล่อนคุยเรื่องอื่นที่ไกลตัว หยอกเย้าให้ขำได้บ้าง ซึ่งมะแมก็เอออวยไปตามธรรมชาติ แต่ใจชักอยากรู้เพิ่มขึ้นทุกทีว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่ ทราบแค่ว่าเขาไม่ได้ต้องการคำตอบจากหล่อนจริงจังนัก คำของหล่อนเหมือนเสียงสนับสนุน หรือไม่ก็แรงใจให้เขาครีครื้นเล่นชั่วคราวเท่านั้น

ตอนนี้คล้ายคำถามจะผุดขึ้นในหัวเสียเอง ว่าหล่อนกำลังนั่งอยู่กับใครกันแน่...

กระทั่งต่างฝ่ายต่างรวบข้อสงสัย มะแมจึงตัดสินใจถามตรง ๆ

“ตกลงจะเฉลยให้มะแมทราบไหมคะว่าคุณอัคระกำลังทำอะไรอยู่?”

ชายหนุ่มมองหญิงสาวที่นั่งตรงข้ามด้วยยิ้มละไมครู่หนึ่งก่อนตอบ

“บอกก็ได้”

มะแมใจเต้นระทึก เพราะไม่นึกว่าบพจะง่ายเขาก็ไม่มีลีลาโยกโย้ใดๆเลยสักนิด

อัคระเอื้อมไปลากของจดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งมะแมเห็นวางอยู่ห่างออกไปทางด้านซ้ายมือของเขาตั้งแต่แรก แต่คิดไม่ถึงว่าจะมีส่วนเป็นบทเฉลยอย่างนี้

“เปิดอ่านดูสิ”

เขายื่นให้กับมือแบบไม่มีพิธีรีตอง หญิงสาวจ้องด้วยประกายพิศวงครู่หนึ่ง ก่อนรับมาแกะด้วยมือสั้นเทา

กระดาษจดหมายไร้เส้น ปรากฏลายมือที่เคยคุ้นมาระยะหนึ่งในช่วงหลัง กับข้อความสั้นกระชับตรงไปตรงมา...

**คนที่คุณเคยอยากสื่อสารสองทาง กำลังนั่งอยู่ตรงหน้า
แล้ว!**

อกใจไหวหวิวคล้ายจะเป็นลม รู้ตัวเลยว่าหน้าซีดค้าง และเป็นนานกว่าจะกล้าข้อนตาขึ้นมองใครคนหนึ่ง ซึ่งไม่เคยนึกเคยฝันว่าจะได้พบหน้า

ในความเงียบขนาดยินเสียงระบายลมหายใจได้ถนัด อัคระหันไปพยักเรียกเด็กที่ยืนเฝ้าอยู่นอกประตู

“เอาผลไม้รวมมาจากไหนนะ”

จามขามถูกเก็บออกจากโต๊ะโดยผู้ช่วยสองคนที่ตามเข้ามาทีหลัง และเพียงเมื่อโต๊ะว่างลง จานผลไม้ก็ถูกนำมาวางแทนในเวลาไม่นาน

อัคระใช้ส้อมจิ้มขึ้นสับประรดใส่ปาก และบ้วนปากให้มะแมจิ้มตาม ทว่าหญิงสาวเอาแต่นั่งแข็งทื่อ มองเขานิ่งราวกับถูกสาปให้เป็นเทวรูปไปแล้ว

“เป็นอะไร ทำอย่างกับเห็นเทวดา”

นั่นเอง มะแมจึงหัวเราะเผื่อนๆออกมาได้

“ก็เคยนึกว่าเป็นเทวดาจริงๆนี่คะ”

“ตอนนี้เห็นแล้วนี่ว่าไม่ใช่ เพราะฉะนั้นเลิกทำท่าทำทางเหมือนเป็นมนุษย์น้ำแข็งได้แล้ว เธอกับพี่ไม่ใช่คนอื่นไกลที่ไหน”

มะแมกะพริบตาถี่ๆ สลัดหน้าอย่างมีนงไม่หาย

“คุณอัคระ... นี่เป็นคุณจริงๆหรือคะ?”

“เรียกพี่อัคระเถอะ”

“เรียกไม่ออกหรือคะ คุณเหมือนไม่ใช่คนธรรมดา”

“ไม่ใช่คนธรรมดาแล้วอะไร จะให้เป็นลิงพูดได้หรือ?”

มะแมอยากขำแต่ขำไม่ออก วางหน้าไม่ถูก

“ไม่รู้จะว่ายังไงดีคะ... เอ่อ... แฮ่ม...”

“เอาน่า! พูดอย่างที่พูดมาตั้งเยอะแล้วนั่นแหละ”

เขายิ้มมุมปากและมองลึกลงไปในตาหล่อน ซึ่งหล่อนก็ตอบตาด้วยแววขลาด

“ขอบคุณนะคะ ที่ให้เกียรติมะแมขนาดนี้ แต่... เอ่อ... คุณ...”

“ไหนเรียกพี่อัคระคำชิ”

“พี่อัคร...”

“เห็นไหม! คุณแล้ว”

หญิงสาวเกิดอาการวิงเวียนเป็นระลอก จ้องเขาอย่างที่ไม่หายปากหัวเราะทั้งที่ใจอยากร้องไห้

“นี่มันอะไรกันคะ?”

“มันก็อย่างที่เห็นนะแหละ”

“แล้ว... ทำไปเพื่ออะไรคะ?”

“มะแมเก่งไม่ใช่หรือ ลองรู้เอาเองสิว่าเพื่ออะไร ต้องถามพี่ทำไม”

“ไม่ได้เก่งขนาดรู้ไปทุกอย่างนี่”

“ไม่รู้ทุกอย่าง แล้วรู้ใจตัวเองหรือเปล่าว่าคืนนี้อยากไปนั่งดูทะเลกับพี่ไหม?”

หญิงสาวอึ้งอย่างตามไม่ทัน ตอบแบบสับสนใจสุดขีด

“เพิ่งรู้จักกันวันเดียวจะชวนไปทะเลดีก็ดูดีนี่ เห็นมะแมเป็นอะไรคะ?”

“ตอบพี่สิ! อยากไปหรือเปล่า?”

ต้องเป็นนาน กว่าจะมีเสียงอุบอิบเล็ดลอดผ่านริมฝีปากของหญิงสาวออกมาได้ว่า “อยาก...”

ด้วย อัตราระงับทะเลยานจากตำแหน่งหยุดนิ่ง พุ่งไปถึง ๑๖๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงในชั่วเวลา ๖ วินาที เพลอนับดาวบนห้วงฟ้ามืดแต่

ไม่กี่ดวง ‘นุกัดดี เวียร์อน’ ก็พาสองหนุ่มสาวพุ่งลิวข้ามทางลอยฟ้า บูรพาวิถิ มาเล่นเรือบนถนนเลียบชายหาดบางแสน รวากับสายลม แห่งความมหัศจรรย์หอบพัดมาก็ไม่ปาน

อัคระลดประทุลง ปล่อยให้ลมทะเลราตรีอันฉ่ำชื่นเข้ามาปะทะ หัวใจยิ้มได้ เขาขับวนบนเส้นทางรอบเขาสามมุก แล้วที่สุดก็เลือกจอด บริเวณว่างวายเหล่ามนุษย์ หันหน้าออกทะเล เพื่อเสพบรยากาศยาม ค่ำคืนที่เหมือนทั้งโลกเหลือเพียงเขากับหล่อนสองคนตามลำพัง

มะแมทอดตามองห้วงทะเลมืดและท้องฟ้าประดับดาวด้วยใจ สงบนิ่ง ความรู้สึกเกร็งจนตัวลึบผ่านพ้นไปแล้ว เหลือแต่ความสงสัยนิด หน่อยว่านี่หล่อนกำลังทำอะไรอยู่ คิดอย่างไรถึงยอมมากับเขาขนาดนี้

เอียงหน้าเหลือบมองพวงมาลัยสามแฉก เห็นตรงกลางเป็นตรา สัญลักษณ์ B ของนุกัดดีเด่นหรา แล้วไล่สายตาขึ้นจับจ้องเสี้ยวหน้า ด้านข้างของชายหนุ่มเจ้าของรถ สัมผัสทั้งหมดคล้ายภาพฝันที่นึกไม่ถึงว่าจะมาปรากฏกับตาได้จริงๆ

ความรู้สึกตลอดทางยามนั่งข้างเขาในรถคันนี้ คือการเป็น ศูนย์กลางจักรวาล ที่รวมเอาทุกสายตามาจ้องมองด้วยความสนใจ ตลอดจนมอบความยำเกรงให้ได้อย่างรู้ว่าคันนี้เกิดมาเพื่อเร่งแข่งนำ โดย ไม่มีใครหาญกล้าไล่กวาดตาม

ทุกวินาทีบนบูรพาวิถิ จุดเล็กๆเบื้องหน้าไม่เคยอยู่ไกลเกินแรง กระโจน แต่กลับห่างไกลจากภยันตรายหลายขุม แม้หลายครั้งที่ ต้องหลีกหลบข้ามเลนฉับพลัน ก็เป็นไปด้วยความรู้สึกมั่นคง ไหลรื่น เยี่ยงยนตรกรรมล้ำเลิศที่คอยช่วยระวัง ไม่พาคนในรถเข้าไปอยู่ใน สถานการณ์สุ่มเสี่ยงใดๆ

ความเป็นหนึ่งบนทางลอยฟ้าที่ผ่านมา อาจเป็นวิธีแนะนำตัวให้ หล่อนรู้จักเขาลัดๆ ส่วนชายทะเลสงบปลอดภัยผู้คนแห่งนี้ อาจเป็นวิธีบอก ให้ทราบว่าเขาต้องการพาหล่อนมาถึงจุดหมายแบบไหน

สำเนียงสัมผัสใจอัคระ อารมณ์ของเขากำลังผ่อนคลายเต็มที่ แต่ขณะเดียวกันก็มีสติอย่างใหญ่ รู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน ไม่มีสัก ขณะที่น่าประหลาดจากเหตุผล และนั่นก็ชวนให้มะแมใคร่ถาม

“มีเหตุผลที่เราต้องรีบสนิทกันขนาดนี้ใช่ไหมคะ?”

“ใช่...” อัคระตอบเรียบเนือย ไร้พิธีรีตอง แต่ก็ฟังมีน้ำหนักเป็น จริงทุกคำ “ถ้าจะต้องเปิดเผยความลับสำคัญที่สุดให้ใครรู้ คนๆนั้นก็ควร เป็นคนสนิท ไม่ใช่คนแปลกหน้า จริงไหม?”

หญิงสาวระบายลมหายใจเหยียดยาวและนุ่มนวล เบนสายตา ไปร่วมทัศนาศูนย์ภาพร่วมกับเขา ณ ขอบโลกกว้างเบื้องไกล ความ ไพศาลของแผ่นดินแผ่นน้ำแผ่ตัวสงบเงียบ รวาศานติจะเป็นใหญ่ได้ เนิ่นนาน

“มะแมกำลังรอฟังค่ะ”

อัคระเงียบเป็นครู่ก่อนเอ่ยด้วยอารมณ์สงบราบคาบ

“อีกไม่นาน สิ่งที่เรากำลังเห็นอยู่ในขณะนี้ จะแตกต่างไปมาก”

“โลกจะแตกหรือ?”

ชายหนุ่มส่ายหน้าเล็กน้อย

“แตกต่าง ไม่ใช่แตกดับ”

“ผู้คนจะล้มหายตายจากไปกันเยอะใช่ไหม?”

คราวนี้เขาผงกศีรษะ ซึ่งก็ไม่ทำให้มะแมประหลาดใจนัก เนื่องจากเค้านั่งปรากฏชัดขึ้นทุกวันอยู่แล้ว

“พี่อัคร์จากอะไร?”

“การคำนวณ”

“ไม่ได้ใช้สัมผัสหรือหรือคะ?”

“ก็ประกอบกัน แต่จิตสัมผัสบอกได้คับแคบจำกัดเป็นบางเวลา เหมือนอย่างที่มีมะแมเคยฝันเห็นแผ่นดินไหว ก็ตั้งใจเอาไม่ได้ และเมื่อ รู้ก็ไม่อาจจะบุชอบเขตความเสียหาย จะมีการตายเท่าไร รายชื่อผู้ตาย มีใครบ้าง”

“การคำนวณของพี่อัคร์ทำได้?”

“ยังแปลกใจอยู่อีกหรือ?”

หญิงสาวอึ้ง ความใกล้ชิดเยี่ยงคนปกติธรรมดา ทำให้ลืมไปว่า กำลังนั่งคุยอยู่กับใคร

“แล้ว... การคำนวณของพี่อัคร์บอกอะไรเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง

โลกหรือคะ?”

“ที่ผ่านมาก็บอกถูกว่าที่ไหน เมื่อไหร่ จะมีการกวาดล้างผู้คนออกจากโลกด้วยวิธีตายหมู่ เรือร่อย เรือพัน เรือหมื่น หรือเรือแสน แต่ที่น่ากลัวคือมันพ้นธงไว้ล่วงหน้าเรียบร้อยว่า เร็วๆนี้การตายหมู่จะยกระดับขึ้นเป็นเรือล้าน!”

“มันนี่คือคอมพิวเตอร์พยากรณ์?”

“เปล่า... ซีอุสไม่ได้พยากรณ์ แต่มันเปิดเผยความลับของโลก และจักรวาลต่างหาก!”

“ซีอุส...” หล่อนทวนชื่อระบบคอมพิวเตอร์ที่อัศจรรย์ถึง “คุณๆว่าเป็นชื่อของเทพอะไรสักอย่างใช่ไหมคะ?”

“ซีอุสเป็นนามมหาเทพผู้มีหน้าที่ตรวจตราควบคุมจักรวาล หรืออีกนัยหนึ่งคือผู้มองโลกลงมาจากท้องฟ้า ด้วยดวงตาสวรรค์”

“แล้วใครเป็นคนสร้างมันขึ้นมา?”

“เซธกับพี”

“เซธคือ... เขา?”

“เขานั้นแหละ!”

มะแมถอนใจ นึกแล้วว่าเทวดาทั้งสององค์รู้จักมักจี่กัน เพียงแต่ไม่นึกว่าจะสนิทขนาดเป็นเพื่อนร่วมงานกันมาก่อน!

“นึกว่าเขาแก่แล้วเสียอีก”

“ก็แก่แล้วนะสิ!”

“แต่ไหน?”

“แก้สิบกว่า”

มะแมสะดุ้งและร้อง “ฮ้า?” ออกมาดังๆ เพราะตอนคุยโทรศัพท์กับ ‘บอส’ ทั้งสองครั้ง หล่อนสัมผัสถึงความเป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ ดวงตาเป็นประกายคมกล้า บารมีและอำนาจในตัวเหมือนนักปกครองวัย ๖๐ แต่ความสดใหม่แห่งพลังชีวิตชวนให้นึกว่าไม่น่าถึง ๔๐ ด้วยซ้ำ!

ชายหนุ่มอธิบายอย่างรู้ว่าหญิงสาวคิดอะไร

“วิทยาการปลูกถ่ายอวัยวะเทียมของ ๒๐ ปีข้างหน้า เซธครอบครองไว้ตั้งแต่เมื่อ ๒๐ ปีก่อน แถมยังรู้จักศาสตร์ที่จะใช้ฉนวนสมาธิรักษา

พลังความเป็นหนุ่มให้คงอยู่ไม่หายไปไหนด้วย”

“ชีวิตอมตะ?”

“ไม่มีอะไรเป็นอมตะหรอก เรียกว่าต่อชีวิตได้เท่าที่จะพอใจก็แล้วกัน”

“วาว...” มะแมอุทานเป็นเสียงตรงแผ่ว “รู้สึกเหมือนกันค่ะว่าบอส... เอ่อ... เซธ... มีพลังชีวิตแปลกๆ แตกต่างจากมนุษย์ธรรมดาชอบกล”

“อือ... ตั้งแต่แรกเห็น พี่ก็รู้สึกว่าเซธแปลกไปหมด แต่พอคุ้นๆกันก็เหมือนคนธรรมดาที่รัก โลภ โกรธ หลงได้นี่เอง”

“สัมพันธ์ภาพระหว่างพี่อัครกับเขา ดีหรือร้ายแค่ไหนกันแน่คะ?”

“เรื่องมันยาว...”

ดูเหมือนเขามีใจเล่าเพียงสั้น

“บอสเคยเรียกพี่อัครว่าหวัชโมยด้วยล่ะ!”

หญิงสาวแก้มสีชมพู เมื่อจะได้ฟังความเป็นมาของเทวดาสององค์มากกว่านี้ ซึ่งได้ผล เขาทำหน้าที่เข้มก่อนพูดหนักๆ

“ก็แล้วแต่จะมองนะ!” ทว่าเพียงครู่เดียวก็สีหน้าผ่อนคลายลงอย่างคนคุมอารมณ์ได้เร็ว “สูตรการพยากรณ์เป็นของเซธ แต่การสร้างเครื่องสืบค้นที่เชื่อมโยงคอมพิวเตอร์เป็นหมื่นเป็นแสน ให้ตอบคำถามได้ครบจักรวาลเหมือนปัจจุบัน คือผลงานของพี่คนเดียว! เครียดคนละครึ่งอย่างนี้สมควรเรียกพี่ว่าเป็นหวัชโมยแน่หรือ?”

“อ้อ... ค่ะ... มิน่าล่ะ คำว่า ‘หวัชโมย’ ที่ออกจากปากบอสถึงฟังเอ็นดูชอบกล ใจจริงบอสคงไม่ได้คิดอย่างนั้นหรอก... ว่าแต่ที่จุดเริ่มต้นนี้ บอสได้ตัวพี่อัครมาอย่างไร ไปทำอะไรเข้าตาเขาหรือ?”

“อย่างเซธไม่สนใจคนที่ทำอะไรเข้าตาหรือ เขาสนใจคนที่ถูกขี้เกียดเข้าท่ามากกว่า!”

“แล้วบอสได้ถูกขี้เกียดของพี่อัครมาจากไหน?”

“ตั้งแต่สี่สิบปีก่อนเป็นต้นมา เซธค่อยๆสร้างโรงพยาบาลขึ้นทั่วโลก จุดประสงค์หลักคือเพื่อเก็บข้อมูลเด็กเกิดใหม่ทุกคน ไม่เฉพาะแค่วันเดือนปีและนาที่เกิด แต่รวมไปถึงตัวอย่างเนื้อเยื่อด้วย”

มะแมพยักหน้าช้าๆอย่างคนเข้าใจเร็ว
“ถูกซ์เกิดกับรหัสในยืนของพื้อค บอกรบอสว่าเหมาะจะเอามาทำงานใหญ่ด้วยกันใช่ไหมคะ?”

“ไม่ใช่แค่นั้นหรอก พี่มารู้ทีหลังว่าตัวเองเป็นพวกเกิดได้ถูกซ์จักรพรรดิ แต่ขณะเดียวกันก็มีดวงเกื้อหนุนเซธ เซธเลยคิดว่าแทนที่จะต้องแข่งกัน สู้มาช่วยกันสร้างโลกใหม่ให้สมบูรณ์จะดีกว่า!”

“บอสคงไม่ฉกพื้อคมาจากพ่อแม่ดื้อๆใช่ไหมคะ?”

“ตอนแปดขวบ อยู่ๆครูใหญ่เรียกพ่อแม่ไปพบ แล้วแจ้งว่าไอคิวของพื้อสูงเกินกว่าจะมัวมาเสียเวลานั่งเรียนร่วมกับเด็กทั่วไป โตขึ้นอาจกลายเป็นเด็กมีปัญหา แต่หากเรียนในโรงเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อรองรับเด็กอัจฉริยะโดยตรง ก็อาจกลายเป็นนักวิทยาศาสตร์ระดับโลกได้”

“อย่างนี้เอง...”

แน่นอนว่าพ่อแม่ย่อมอยากให้ลูกโตขึ้นเป็นบุคคลระดับโลก และคิดปกป้องทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้ลูกต้องกลายเป็นเด็กมีปัญหา

“พ่อแม่ของพื้อสอบถามครูใหญ่ด้วยความไวเนื้อเชื่อใจในทันที ว่าควรเอาพื้อไปเข้าโรงเรียนดีๆที่ไหน แล้วครูใหญ่ก็พาพ่อแม่พื้อไปรู้จักกับโรงเรียนเด็กอัจฉริยะ ซึ่งเซธสร้างขึ้นมาอย่างถูกต้อง เพื่อเป็นสถานีวิจัยรวบรวมเด็กไทยโดยเฉพาะ”

“โห! มีทั้งเครือข่ายโรงพยาบาล มีทั้งเครือข่ายโรงเรียน เพียงเพื่อใช้เลือกเลี้ยงคน!”

“นั่นแหละ! บันไดสร้างโลกใหม่ของเซธละ โรงเรียนของเขาที่สร้างขึ้นในแต่ละประเทศ ทั้งทันสมัย ทั้งอลังการ แถมค่าเทอมไม่แพงเกินเอื้อม หรือไม่มีข้อเสนอมอบให้ทุนเรียนฟรีแลกเปลี่ยนเงื่อนไขนิดหน่อย พ่อแม่ของเด็กทุกคนที่มาก็ต้องเอาหมด”

“มีชั้นตอนล่างสมองอะไรหรือเปล่าคะ?”

“ยังหรอก... ไม่มีใครรู้จักเซธด้วยซ้ำระหว่างเรียน และหลักสูตรการเรียนก็แหวกแนวกว่าโรงเรียนเด็กอัจฉริยะอื่นด้วย เพราะเด็กแต่ละคนจะถูกกำหนดให้เรียนแบบเน้นตามความถนัด โดยไม่ต้องถาม ไม่ต้องสอบถามความถนัดเสียก่อน”

“สร้างคนให้สอดคล้องกับเส้นทางกรรมเก่า?”

อัคระยิ้มแผงนัยยะหน่อยๆ

“สร้างคนให้เหมาะกับความต้องการใช้งานมากกว่า”

“แล้วเมื่อไหร่จะบอสนี้ให้พื้อครู้จักเขา?”

“พอเรียนถึงระดับหนึ่ง จะมีการคัดตัวไปเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ ซึ่งโรงเรียนออกทุนให้ทั้งหมด โดยพ่อแม่ไม่ต้องเสียสักราบ ข้อแลกเปลี่ยนเดียวคือต้องทำงานให้เครือข่ายของเซธเป็นการใช้ทุนคืน และด้วยข้อแลกเปลี่ยนนั้นแหละ ที่เซธให้คนมาพาพื้อไปหา”

“เป็นมหาวิทยาลัยของบอสเองอีกหรือเปล่า?”

“เซธไม่ต้องการให้คนของตัวเองอยู่ในโลกแคบขนาดนั้นหรอก พื้อเข้าเรียนในยูเหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไป”

“จบจากไหนคะเนี่ย?”

“เอ็มไอที”

“ปริญญาเอก?”

“อือ...”

หญิงสาวสัมผัสถึงความอ่อนเยาว์ขณะรับปริญญา จึงถาม

“จบตอนอายุเท่าไรคะ?”

“สิบเก้ามั้ง”

มะแมทำปากจู๋เจี๊ยบๆโดยไม่ส่งเสียง “อู้หู!” ออกมา นี่ถ้าตอนพยายามใช้กุ้กีสืบหาอัคระ หล่อนสะกดชื่อเป็นภาษาอังกฤษก็คงเจอเรื่องของเขาได้ไม่น้อย

“ยังไงบอสคงไม่สนใจเรื่องแค่ดอกเตอร์จบเร็ววะมังคะ สิ่งที่บอสต้องการจากพื้อคจริงๆ คงมีแต่พื้อคที่ทำได้”

“ก็ประมาณนั้น”

“เกี่ยวกับเครือข่ายระบบพยากรณ์อะไรนั่นใช่ไหม?”

“ใช่... ช่วงสามสิบ-สี่สิบปีก่อน เซธยังไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าคัดเลือกเด็กคนไหนมีดวงสร้างโลกใหม่ที่เกื้อกูลเซธได้ ตอนข้อมูลยังไม่มาก แต่ใช้คอมพิวเตอร์โบราณก็ตอบโจทย์นั้นได้แล้ว แต่ยี่สิบปีที่

ผ่านมาเซธเริ่มมีวิธีแทรกซึมเข้าไปเอาข้อมูลจากโรงพยาบาลได้เกือบ
หมดโลก อีกทั้งวิทยาการเครือข่ายกับระบบสืบค้นพัฒนากว่ายุคแรก
มาก จนเซธเห็นความเป็นไปได้ที่จะสร้างกฎแฉไขจักรวาลขึ้นมา...”

มะแมเผยอปากอย่างเริ่มกระจำง

“แล้วก็ทำได้จริงๆนะคะ!”

“ไม่ใช่มีวิทยาการรองรับแล้วทุกอย่างจะตามมาเองหรือคะ
‘รหัสมนุษย์’ เป็นพันล้านคน ถ้าคิดวิธีสร้างระบบสืบค้นให้มีความ
เชื่อมโยงกันไม่ได้ ก็เหมือนได้ภูเขาข้อมูลที่กองไว้อย่างเปล่าประโยชน์
มาลูกหนึ่ง”

“ก่อนหน้าพี่อ็ค คงไม่มีใครเคยทำได้”

“สิ่งที่เซธค้นพบมันเป็นเรื่องเกินจินตนาการพอๆกับทฤษฎีสุนาม
รวมของไอน์สไตน์ มีไม่กี่คนในโลกที่ฟังเข้าใจ ฉะนั้นถึงโปรแกรมเมอร์
เก่งแค่ไหน แต่ถ้าคุยกับเซธไม่รู้เรื่อง ก็สร้างซ็อสไม่ได้ แม้แต่เซธ
พยายามเองยังจนแต่้มเลย”

เขาพูดยิ้มๆอย่างภาคภูมิใจที่เหนือกว่าเซธได้เรื่องหนึ่ง

“ขนาดระบบสืบค้นข้อความธรรมดายังทำให้ตีๆได้ยากเลยนะคะ
นี่จะทำระบบสืบค้นรหัสมนุษย์เป็นพันล้าน แถมเอามาตีความให้เกิด
ความหมาย ตอบโจทย์ได้ตามต้องการอีก ต้องมีใครคนหนึ่งเกิดมาเพื่อ
จะสร้างมันจริงๆ”

“คนแบบนั้นแหละที่เซธชอบเลี้ยงไว้ใกล้ตัว... ทำในสิ่งที่คนอื่น
ทำไม่ได้”

“ทั้งหมดนี้เพียงพอที่จะครองโลกแล้วใช่ไหมคะ?”

“ถ้าหมายถึงออกแรงยึดครองโลกที่กำลังผุพังตอนนี้ ไม่ใช่เลย
มะแม เซธรอเวลาจัดระเบียบโลกใหม่อยู่ต่างหาก”

“ด้วยการสร้างกองกำลัง รอถึงเวลาโลกเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่?”

“ใช่! ทุกวันนี้เซธไม่ใช่วิธีล่าอาณานิคม แต่จะใช้วิธีสร้างพระราช
ธานีเล็กๆที่เขาไว้ใจขึ้นมาปกครองอาณาจักรย่อยๆ ที่โน่น ที่นี้ แล้วให้
อาณาจักรเหล่านั้นประสานกันเอง สร้างผลผลิตและรายได้ในลักษณะ
แยกกันมี แต่ร่วมกันใช้”

พอมะแมรับฟังจนเริ่มคุ้น นิมิตต่างๆก็ค่อยๆทยอยผุดโผลงขึ้น
ในหัวมโนทวาร ทุกสิ่งกลายเป็นเรื่องใกล้ตัวที่สัมผัสได้จริง ผิดกับที่
ผ่านมา ที่อะไรไกลเกินสัมผัส หรือพยายามสัมผัสแล้วโดนกำแพงด้วย
กำแพงแห่งความไม่เข้าใจ หรือเข้าไม่ถึงเรื่องใหญ่ระดับมหภาค

ยามนี้ หล่อนเห็นบุรุษร่างสูงใหญ่วัยกลางคนนั่งเด่นเป็นสง่าบน
ยอดเขา นั่นคงเป็นนิมิตบัลลังก์โลก ที่เบื้องล่างลงมา ณ เชิงเขาเต็มไปด้วย
ด้วยจิตวิญญาณชั้นสูง แข่งแสงสว่างเรืองรอง

ถ้านั่นจะเป็นภาพแทนอาณาจักรแห่งพระเจ้าจักรพรรดิองค์
ใหม่?!

ฟ้าแลบแปลบที่ขอบทะเลเบื้องไกล ดึงมะแมให้ละจากนิมิตทาง
ใจไปมองฟ้าภายนอก หนึ่งเป็นครู่ก่อนห่อไหล่ด้วยความหนาวสะท้าน ดู
เหมือนที่หล่อนเต็มใจเรียกบุรุษผู้นั้นว่า ‘บอส’ เห็นทีจะน้อยไปเสียแล้ว
กระมัง?

“บอสพูดถึงการแบ่งคนออกเป็นระดับต่างๆ แล้วก็บอกว่ามะแม
อยู่ระดับสี่ มันยังงัยคะ?”

อัคระขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ

“เซธคุยกับมะแมเรื่องนี้ด้วยหรือ?”

“เป็นความลับมากหรือคะ? คือ... ครั้งหนึ่งมะแมขอพบบอส บอส
บอกว่ามะแมแค่ระดับสี่ รอให้ถึงระดับห้าก่อน ถ้ามะแมพบบอสหรือรู้
เรื่องมากเกินไปอาจถึงขั้นรื้อบันไดอนาคต”

อัคระหัวเราะหึหืออย่างพยายามล้างกระแสดความกังวลออกไปไม่
ให้มะแมสัมผัสได้ และพูดด้วยสำเนียงปกติเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

“สี่ระดับแรกนะ รู้ไปก็ไม่ใช่ไรหรอก”

“รู้ได้แค่ไหนเอาแค่นั้นละ อยากรู้ใจจะขาดอยู่แล้ว!”

ชายหนุ่มขึงใจครู่หนึ่งก่อนเผย

“ระดับหนึ่ง คือมีชีวิตรอดหลังจากโลกเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่”

เพียงข้อแรกที่ฟังก็เห็นหนาวอย่างประหลาด มะแมถึงกับถอน
ใจเฮือก

“แปลว่ามะแมก็รอดกับเขาด้วย คนรอดนี้ควรดีใจหรือเสียใจ

คะ?”

“ก็ขึ้นอยู่กับว่าจะป็นมนุษย์ระดับไหน ยิ่งสูงขึ้นเท่าไร ก็จะมีส่วนทำโลกอนาคตให้น่าอยู่ขึ้นเท่านั้น”

“แล้วตอนรอดนี้ รอดแบบไม่มีวีรกรรมทำแ้วช้วน หรือรอดแบบต้องถลอกปอกเปิกหัวร้างข้างแตกคะ?”

“ดวงที่ทำให้คนเรารอดตาย มันแข็งแแรงยิ่งกว่าเกราะกันกระสุนหรือบังเกอร์หลบนิวเคลียร์เสียอีก ต่อให้ใครคิดเอาปืนมายิงเผาชน กระสุนก็ด้านขึ้นมาได้เฉยๆ”

“โอเคคะ... แล้วระดับสอง?”

“ระดับสอง คือจิตต้องสว่างเจิดจ้า เป็นตัวของตัวเอง รอดจากการถูกกลืนด้วยพลังบาปที่ก่อตัวเป็นหลุมดำเข้มข้นขึ้นทุกวัน”

“อ้อ...”

มะแมตรงอย่างเข้าใจและเห็นภาพมากขึ้น

“ระดับสาม คือมีน้ำใจ สามารถคิดช่วยคนอื่นก่อน และระดับสี่ มีสัมผัสพิเศษ เหมาะจะเป็นกำลังให้กับโลกใหม่ที่ต้องการการฟื้นฟูจิตวิญญาณมหาชนนับไม่ถ้วน!”

“แล้วระดับห้าละคะ... บอกไม่ได้?”

คำถามนั้น ดูจะเป็นไปเพื่อพบสีหน้าสลดของอัคระ

“อย่าเพิ่งรู้เลย”

ที่ท่าของเขาชัดเจนว่าเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย ปล่อยให้หล่อนรู้ตามใจชอบไม่ได้จริงๆ มะแมจึงตัดความอยากรู้อยากเห็นทิ้ง เลิกเข้าชี้

“คะ! เอาตามนั้น ไม่รู้ก็ได้”

แต่อย่างไรก็ดี พลังจิตสาวยังอุตสาหะพยายามฉวยโอกาสเล็งภาวะสลดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาสั้นๆของชายหนุ่ม เพื่อจะได้ฉิมิตอะไรเป็นเค้าเงื่อนให้ปะติดปะต่อได้บ้าง ทว่าก็ไม่พบอะไรเป็นเรื่องเป็นราวคล้ายเขาสลดให้กับเรื่องน่าเศร้าที่ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นเลย

“ดีแล้ว...” อัคระเงยหน้าขึ้นตั้งตรงใหม่เป็นปกติ “ในที่สุดทุกเรื่องก็ต้องเปิดเผยตัวเองเมื่อถึงเวลา”

“เออละ! มะแมเข้าใจความเป็นมาแล้ว ทีนี้บอกได้ไหมว่าทำไมพี่

อัคระกับบอสถึงลงเอยเหมือนคู่แข่งกันไปได้?”

อัคระทอดมองไปไกล มีความละเหยใจอยู่ในกระเสดตา

“พี่กับเชชไม่ได้โกรธเกลียดอะไรกันหรอก พี่แค่รู้มากไป แล้วก็สนิทกับเขาจนกล้าเห็นต่าง”

“ยังไงคะ?”

“เชชกำลังสร้างโลกใหม่ให้สมบูรณ์แบบ ขณะที่พี่อยากเปลี่ยนโลกเก่าให้ดีขึ้น”

เขาสรุปสั้นที่สุด

“อยากช่วยให้คนที่ไม่มีสิทธิ์รอด กลายเป็นคนมีโอกาสรอด อย่างนั้นใช่ไหม?”

“ใช่...”

อัคระรู้สึกดีที่มะแมตามเขาทัน และเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

“แล้ววิธีของพี่อัคระ?”

“ด้วยพลังของชีอุส พี่ค้นพบว่าภัยพิบัติทางกายภาพอาจเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่หาหนทางวิญญานเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ รวมทั้งไม่จำเป็นต้องมีการกวาดล้างครั้งใหญ่ด้วย ขอแค่เปลี่ยนแปลงบุคคลสำคัญในโลกนี้ได้เพียงหยิบมือเดียว!”

“น่าสนใจจังคะ”

“คนส่วนใหญ่ไม่มีทิศทางของตัวเอง ต้องรอดูว่าสังคมไหลไปทางไหน ผู้นำประพัตติตนอย่างไร นั้นแปลว่าโลกนี้หมุนผิดทางด้วยอิทธิพลของคนบารมีมากเพียงไม่กี่ร้อยก็พัน ถ้าเปลี่ยนคนเหล่านี้ได้พร้อมกันในเวลาสั้นๆ ก็จะเกิดความโยงโย่ครั้งมหัพสาร ทุกอย่างจะถูกจัดระเบียบใหม่หมด”

“บอสฟังโอเคเดี๋ยวนี้แล้วว่าง?”

“ตอนแรกก็ยังไม่ว่าง เพราะแม้แต่เชชก็ไม่เคยคำนวณตามมุมมองนี้มาก่อน แต่เพื่อให้เขาเห็นว่าไม่ใช่แค่ข้อสันนิษฐาน พี่ใช้ชีอุสสร้างโลกจำลองขึ้นมาแสดงให้เห็นเป็นขั้นเป็นตอน โดยตัดเอาบุคคลที่มีอิทธิพลมากที่สุดในโลกมาเป็นตัวตั้ง ทั้งผู้นำประเทศ ผู้นำศาสนา ดารานักร้อง นักกีฬา ไล่ลงไปจนถึงมาเฟียใหญ่ในวงการต่างๆ แสดง

ให้เห็นว่าถ้าคนเหล่านี้เปลี่ยนแปลงพร้อมกัน ก็จะเกิดการระงับหายนะทางวิญญานเป็นปฏิภิกิริยาถูกโซ่ แบบเดียวกับโดมิโนล้ม”

“อยากรู้จริงจะว่าถ้าเกิดขึ้นจริงจะเป็นยังไง เพราะนี่เข้าขั้นพลิกประวัติศาสตร์เลยนะคะ... แล้วบอสรับฟังแค่ไหน?”

อัคระท่าท่าเหนื่อยใจเมื่อนึกถึงคำปฏิเสธของเซธ

“เซธบอกว่านี่ไม่ใช่การเอาชนะดวงคน แต่เป็นการเอาชนะดวงโลก มันไม่ง่ายอย่างที่คิด หลายคนในลิสต์รายชื่อของพี่ล้วนเป็นพวกบอดสนิทเกือบทั้งสิ้น บอดระดับบนรกบังตาเลยที่เดียว ถึงवादสวรรค์ให้ดู เซธก็ไม่เชื่อว่าพวกนั้นจะชม”

“นั่นสิ! มะแมก็อยากรู้เหมือนกันว่าพี่อัคระจะมีวิธีทำให้เกิดขึ้นจริงได้ยังไง”

“ก็ทำตัวเป็นจอมพยากรณ์ บอกกับพวกนั้นว่าด้วยการตัดสินใจแบบวันนี้ของเขา จะเกิดอะไรขึ้นในวันพรุ่งนี้หรือสัปดาห์หน้า พอเริ่มเชื่อก็จะเริ่มรับคำแนะนำที่ละน้อย”

“ชักนึกถึงตัวเองแล้วสิ”

“มันซับซ้อน และต้องใช้กำลังคนมากกว่าที่ส่งจดหมายถึงมะแมเยอะ”

“แล้วยังไงคะ ฟังดูน่าจะเป็นไปได้ ออกอย่างนี้ บอสยังค้านอีก?”

“เซธแย้งว่าโลกมีแรงต้านทานการเปลี่ยนแปลง และแรงต้านทานนั้นก็ทรงพลังมหาศาลเกินกว่าที่พี่กับเขาจะเอาชนะได้ ซึ่งพี่ก็รู้ว่ามันยาก แต่พยายามโน้มน้าวว่าจะไร้อย่างซื่อสุสน่าจะมีได้ครั้งเดียวในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ และนั่นก็เท่ากับเป็นโอกาสเดียวของมนุษยชาติด้วย ทำไม่ถึงไม่ลองใช้โอกาสเดียวที่มายู่ในมือแล้วแท้ๆให้คุ้ม”

“คำตอบสุดท้ายจากบอส?”

“เซธยื่นกรานว่าศักยภาพของมนุษย์มีขีดจำกัด คนๆหนึ่งอาจเขย่าโลกได้ด้วยระเบิดปรมาณู หรือครองโลกได้ด้วยกองทัพเกรียงไกร แต่ไม่มีทางเปลี่ยนโลกได้ด้วยความปลอดภัยอย่างเด็ดขาด!”

มะแมพยายามลองใช้จิตสัมผัสสอดดูตาม ก็เห็นว่าการพยายาม

เปลี่ยนดวงโลกย่อมก่อให้เกิดความโกลาหลเกินจะนึกฝัน เพียงแต่เห็นไม่ขาดว่าผลลัพธ์ออกหัวหรือออกก้อยท่าไหนกันแน่

“สรุปคือบอสไม่เอาด้วยกับพี่อัคระ?”

อัคระแค้นยิ้ม

“พี่รู้สึกได้ว่าเซธอ้างโน่นอ้างนี่โดยไม่คิดจะลองพยายามตามแนวทางที่พี่บอก เหตุผลที่แท้คือกลัวไม่ได้ผูกขาดอำนาจไว้ในมือเพียงคนเดียว เพราะถ้าเป็นไปตามที่พี่จำลองสถานการณ์ให้ดู ผู้คนจะรอดกันมากจนมีอำนาจธิปไตยได้ ไม่ต้องมาสวมมิกัดกับจักรพรรดิที่ก่อร่างสร้างอาณาจักรรอไว้แล้ว!”

“แล้วตอนนี้พี่อัคระคุยกับบอสดีใจหรือเปล่า?”

“ก็คุยกันอยู่บ้าง คือพออารมณ์ขัดแย้งเบาบางลง พี่ก็คร้านจะโน้มน้าวเซธให้เห็นอย่างที่พี่มอง และเซธเองก็เลิกพูดอะไรให้พี่กลับไปตามใจเขาอีก ต่างฝ่ายต่างลดราวาศอก อีกคนอยากทำอะไรก็ทำ”

“บอสไม่คิดว่าพี่อัคระเป็น... ก้างขวางคอ?”

“กลัวว่าเซธจะกำจัดพี่นะหรือ? ไม่หรอก! เราสองคนเข้าใจอะไรดีกว่านั้นเยอะ ความจริงก็คือเซธรู้แต่แรกแล้วว่าต้องเป็นอย่างนี้ เขาแค่เสียดายไม่ได้ที่จะเกือกลูกกันกับพี่ เพราะถ้าไม่มีพี่ ก็ไม่มีซีสูส ถ้าไม่มีซีสูส งานรวมโลกเป็นอาณาจักรเดียวก็ยากขึ้นอีกหลายเท่า หรือทำไม่ได้เลย”

“แต่ฟังเพียบบอกไว้เนี่ยคะ เสร็จน่าจะมาโคตึก เสร็จศึกฆ่าขุนพล”

อัคระหัวเราะเอื่อย

“ความรู้บางอย่างก็ทำให้คนเป็นคนดีได้นะ เซธกับพี่รู้ชัดว่าฆ่าคนอื่นก็คือการเปลี่ยนดวงตัวเองไปในทางร้าย ยิ่งถ้าหวังจะสร้างโลกใหม่ให้สว่างขึ้น ก็ไม่มีทางทำสำเร็จถ้าเริ่มต้นด้วยมือเปื้อนเลือด”

มะแมระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

“แล้วมะแมละคะ จับพลัดจับผลูอิท่าไหน มีประโยชน์ยังไง พี่อัคระถึงมาหา อยู่ๆหมอดูคอมพิวเตอร์ของพี่อัคระแนะนำให้มาเอามะแมไปทำงานหรือ?”

ชายหนุ่มส่ายหน้า

“เดิมทีซ็อสไม่มีข้อมูลของมะแมหรือ”
“อ้อ! มะแมเป็นบุคคลตลกสำรวจ”
“ข้อมูลของซ็อสมาจากโรงพยาบาล แต่มะแมเกิดที่สถานีนอนามัย
ไง”
หญิงสาวอึ้ง
“รู้ด้วย... มันพี้อักรู้จักมะแมได้ยังไง?”
“ลืมหืมหรือว่าเคยดั่ง แล้วก็ให้สัมภาษณ์มาตั้งเท่าไร?”
“อ้อ! ลืมจริงๆแหละค่ะ ว่าแต่ตัวเล็กๆอย่างมะแมสำคัญขนาด
ไหน พี้อักรู้ถึง... ให้เกียรติขนาดนี้?”
ตอบได้ไหลรินมาตลอด อัคระเฟิงอีกอีกเป็นครั้งแรก
“ทำไมคะ ไม่มีคำตอบหรือ?”
ชายหนุ่มหัวเราะแค้น
“มะแมรู้อยู่แล้วนา...”
“ที่มะแมรู้แต่แรกคือพี้อักรู้จักจะใช้จดหมายสื่อสารไปเรื่อยๆ
คืนนี้พอฟังเรื่องทั้งหมดก็เข้าใจแล้ว สาเหตุที่ไม่ให้เจอหน้าตรงๆ ก็
เพราะไม่อยากผูกพันกันมาก เดี่ยวจะตะลอนๆทำงานใหญ่ไม่สะดวก”
หญิงสาวพูดในสิ่งที่เห็นตรงไปตรงมา ชนิดที่ทำให้ชายหนุ่มเกือบ
พูดไม่ออก
“เก่ง”
เขาได้แต่ขมขื่น
“แต่ยังสงสัยค่ะ ทำไมในที่สุดถึงเปลี่ยนใจมาปรากฏตัว?”
“ความจริงที่ไปหามะแมตอนแรก แค่ว่าเพราะ...” เว้นวรรคขยับ
ตัวอย่างจะคลายอาการเกร็งๆด้วยความเขิน “เออ... ก็ไม่มีเหตุผลมาก
ไปกว่าอยากเจอตัวจริง อยากเห็นหน้า อยากพูดคุยด้วยบ้าง ไม่คิดจะ
ต่อความยาวมากไปกว่านั้น”
“อ้าว!”
มะแมร้องออกมาแล้วยิ้มเฉยด้วยอารมณ์สนุก เนื่องจากพอเจอ
ออกว่าอะไรเป็นอะไร
“พี้อักรู้ให้เขารู้ความเคลื่อนไหว เลย... โดนแกล้งให้เสียเส้น

ด้วยการโทร.มาขู่ว่าจะเอามะแมไปใช้ เพราะถูกษเกิดของมะแมเป็น
บริวารเขา”

หญิงสาวฟังแล้วติดตาม และสามารถปะติดปะต่อทุกสิ่งได้ในรวด
เดียว

“ก็น่าจะจริงนะคะ” ทำเป็นรับลูกหน้าตาเฉย “เขาบอกให้เรียก
บอส มะแมก็เต็มใจเรียกด้วยความรู้สึกที่ใช่เลย แล้วบอสก็เข้าใจเล่น
ยกระดักการสื่อสารให้เป็นสองทาง เหนือกว่าทางเดียวแบบพี้อักรู้ มะแม
ยังนึกน้อยใจเลยว่าทำไมพี้อักรู้ให้น้อยกว่าบอส ทั้งที่มาก่อน”

“เห็นแล้วใช่ใหม่ล่ะว่ารายนั้นร้ายขนาดไหน”

“มือถือที่บอสให้มามีอะไรพิเศษหรือเปล่านั้น? มะแมเคยส่องดู
รู้สึกว่าเป็นแค่อุปกรณ์สื่อสารธรรมดา”

“แค่มะแมใช้มือจับตัวโทรศัพท์ยกแนบหู คลื่นไฟฟ้าจากร่างกาย
จะถูกสแกน เซอร์จะเห็นทะลุปรุโปร่งไปถึงการไหลเวียนของเลือดใน
สมอง แล้วทำนายได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ว่ามะแมคิดได้แค่ไหน ไอคิว
น่าจะอยู่ช่วงใด แล้วก็พยากรณ์ถูกว่าถ้ากำลังเจอเรื่องจำเป็นต้องตัดสินใจ
แรงขับจากภายในมีแนวโน้มให้ตอบตกลงหรือปฏิเสธ เครื่องมือของ
เซอร์จะพยากรณ์ถูกแม้มะแมยังลังเล ไม่ตกลงปลงใจอยู่ด้วยซ้ำ”

“โอ... น่ากลัวจริงๆ... พี้อักรู้แล้วที่มะแมรับโทรศัพท์ของบอส
มาใช้อย่างนี้ มิแปลว่ามะแมเป็นคนของบอสไปแล้วหรือ?”

“มะแมเป็นของพี้อักรู้ไม่ใช่ของเขา!”

หากคนอื่นขึ้นมาดูเป็นเจ้าข้าวเจ้าของอย่างนี้คงมีเคืองกัน แต่
เพราะเป็นอัคระ มะแมจึงแค่มยิ้มไถ่ถามลอยๆ

“หรือคะ?”

ชายหนุ่มรู้สึกตัว ค่อยๆหันมาสบหญิงสาวเต็มตา

“ขอโทษที พี้อักรู้พูดอย่างนี้ก่อน...” เขาทอดเสียงอ่อนโยนจาก
ใจให้กับคำต่อมา “พี้อักรู้มะแมนะ”

ขณะสารภาพรักเยี่ยงชายคนหนึ่งพึงกระทำต่อหญิงของตน
อัคระเอื้อมไปดึงมือมะแมมากุม ความอบอุ่นที่แผ่ผ่านฝ่ามือทรงพลัง
นั้นยิ่งใหญ่จนเกินกว่าที่หญิงสาวจะคิดออกแรงขึ้น รู้สึกปลอดภัย มั่นคง

กระทั่งไม่แม้แต่จะขวยเขินกับสัมผัสแรกระหว่างกันเลยด้วยซ้ำ
มะแมसानดาไปกับเขา สัมผัสถึงสายใย เข้าใจถึงความรัก และรู้ว่านี่
คือหนึ่งในนาที่อมตะ อันจะไม่ตายไปกับตัว...

บทที่ ๑๓

ใช้วันนั้นมะแมสดชื่นและมีพลังกำลังเป็นพิเศษ
การพบกับอัคระช่วยให้หล่อนเห็นภาพตัวเองชัดขึ้น ทั้งอดีตที่
เป็นมา ทั้งปัจจุบันที่เป็นอยู่ และรวมถึงอนาคตที่จะเป็นไป
เกิดมาในโลกนี้ แต่ละคนเป็นแค่หุ่นยนต์ที่ถูกสร้างขึ้นมาให้เต็ม
ไปด้วยปัญหา เพราะเคลื่อนไหวโดยไร้หัวใจมนุษย์ เอาแต่รอความช่วยเหลือ
โดยไม่คิดหยิบยื่นความช่วยเหลือ
หล่อนเป็นหนึ่งในหุ่นยนต์จำนวนน้อย ที่ได้หัวใจมา และจะไม่มี
วันยอมกลับไปเป็นหุ่นยนต์เจ้าปัญหาอีก โดยเฉพาะในยามนี้และกาล
อันใกล้ ที่โลกต้องการหัวใจมนุษย์เกินกว่าเครื่องจักรล้ำยุคใดๆ

ลูกค้าเก้าโมง... คนแรกของวัน

เป็นชายวัย ๔๐ ที่เพิ่งถูกโกงเงินไปจนเกือบหมดตัว และมาหา
มะแมเพราะอยากจะมีทางได้เงินคืนใหม่ ทุกวันนี้หน้ามีตอยากฆ่า
ตัวตายเต็มทอน มะแมทำความเข้าใจลึกเข้าไปแล้วเห็นว่าหวังยาก เนื่องจาก
เป็นเงินจำนวนมาก ฝากไว้ในมือลูกน้องที่สนิทซิดเชื่อและไว้ใจกันมา
เป็นสิบปี เข้าทำนองฝากปลาย่างไว้กับแมว ปานนี้แมวเผ่นไปถึงไหน
แล้วก็ไม่รู้ เท่าที่มะแมสัมผัสคือหนีออกนอกประเทศเรียบร้อยแล้ว แล้วก็
ไกลแสนไกลเกินจะงูให้กลับด้วย

มะแมได้แต่เห็นใจ ไม่ทราบจะช่วยอย่างไรเรื่องเงิน ต่อให้ตาม
ตัวเจอก็ต้องฆ่ากันตายเปล่า เพราะลูกน้องจอมโกงน่าจะเอาเงินไป
แปรรูปจนเกือบสิ้น จึงต้องเลือกคำแนะนำประเภทที่ให้ความชุ่มชื้นเป็น
กำลังหนุนใจ คือ **หมดตัวด้วยจำนวนเงินเท่าไรจำไว้ อย่าฆ่าตัวตาย
แต่ให้ตั้งใจใช้ชีวิตที่เหลือหาใหม่มาทำบุญเกินจำนวนเงินที่เสียไป
ให้จงได้**

ความตั้งใจอันประจักษ์ชัดด้วยพลังบุญ จะช่วยให้หัวใจพอจะเกิด
ลูกฮึด นำทางชีวิตไปสู่ทิศของความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมได้ และ
ก่อนลูกค้าออกจากห้อง หล่อนฝากคาถาลี้มศัตรู ทำหัวใจโล่งไว้ให้ใช้ใน

ระยะสั้นเฉพาะหน้า นั่นคือ คนที่ทำให้เจ็บใจคือเขา แต่คนที่เอาเขามาใส่ใจคือคุณ

ลูกค้าเก้าโมงครึ่ง

เป็นหญิงวัย ๓๐ ที่เปลี่ยนงานแทบไม่เว้นแต่ละปี เคยพยายามทำกิจการเล็กๆของตัวเองก็เจ๊งไม่เป็นท่า คุณเธอมาพร้อมกับเสียงบ่นอยากรู้ว่าเคยทำกรรมอะไรมา ถึงเจอแต่งงานที่ไม่ชอบและเจ้านายกับเพื่อนร่วมงานที่น่าชัง

มะแมค่อยๆจับปัญหาทางใจของเธอคนนั้นขึ้นมา เพื่อให้เห็นว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่ความไม่พอใจของงาน ปมใหญ่สุดคือเธอไม่พอใจในตนเองต่างหาก ตำแหน่งก็ไม่เคยพอ เงินเดือนก็ไม่เคยพอ ความนับหน้าถือตากี่ไม่เคยพอ เมื่อความไม่พอใจอุดปากอุดจมูกแน่นอยู่ ก็ยอมไม่พยายามยืมให้ใคร ไม่มีใจให้กับงานไหนๆทั้งนั้น

คำแนะนำที่มะแมมีให้คือ **อย่ามัวเดาว่าอดีตเราทำบาปอะไรมาจึงต้องทำงานที่ไม่ชอบ ให้มันพิจารณาว่าปัจจุบันเราทำบุญอะไรขาดไปจึงไม่ได้ทำงานที่ใจรัก**

คนส่วนใหญ่รักเงิน รักตำแหน่ง รักหน้า แต่ไม่ได้รักงาน จึงไม่ได้งานที่รัก ขอเพียงรู้จักทำบุญ เสียสละกำลังแรงและพลังใจ ให้ทานด้วยการทำประโยชน์กับผู้คนผ่านงานสักอย่างที่ใจชอบ ก็จะเป็นจุดเริ่มต้นให้ได้งานอันเป็นที่รักแล้ว

ลูกค้าสิบโมง

เป็นหนุ่มวัย ๒๐ ต้นๆที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ หน้าตาดูมีความสุขดี และจากที่มะแมสัมผัส ก็พยายามเป็นคนดีในสังคม แต่ลำบากตรงที่ครอบครัวต่อต้าน ญาติๆเป็นชายแท้กันหมด พยายามเกลี้ยกล่อมหรือพูดกระแนะกระเหน่ทุกครั้งที่ยังวันรวมญาติ อยากให้หันมาเป็นชายแท้ ชอบผู้หญิงเป็นตัวเป็นตนเสียที และนั่นก็เป็นข้อปัญหาที่เขาอยากขอคำปรึกษา

มะแมดูแล้วเห็นว่าเขาเป็นพวกจิตบิดเบี้ยวมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

พยายามไปก็เหนื่อยเปล่า จึงจัดเอาคุณงามความดีของเขาขึ้นมาชื่นชม ทำให้เขาประหลาดใจ และปลื้มใจว่าถึงใครไม่เห็น ก็ยังมีคนอย่างมะแม และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลกมองเห็น

คำที่มะแมติดตั่งไว้ในหัวของเขาก่อนออกจากห้อง คือ **เกย์คิดดี มีความสุขกว่าชายคิดมาก** และที่สำคัญคือมีสิทธิ์ทำคุณกับโลกยิ่งกว่าชายใจแคบอีกตั่งไม่รู้เท่าไร

ลูกค้าสิบโมงครึ่ง

เป็นหนุ่มน้อยนักศึกษา วัยไม่น่าจะเกิน ๒๐ เดินเข้าห้องพร้อมกับใบหน้าของคนอกหัก และนั่งลงพร้อมกับการเริ่มเสียงคร่ำครวญว่าตนถูกทิ้งทั้งที่ไม่ผิดอะไรเลย ไม่เข้าใจว่าทำไม อยากรู้ว่าเมื่อไรฝ่ายหญิงจะหวนกลับมาคืนดีด้วย

มะแมพิจารณาจากเสียงพูดอื้ออึ้ง คำพูดเรียกร้องความสงสารตลอดจนที่ทำอ่อนแอ หาความน่าอบอุ้มไม่เจอ ก็ช่วยให้ตัดสินใจโดยแทบไม่ต้องใช้จิตสัมผัส หมอนี่ช่างคิดช่างฝัน ชวนให้ผู้หญิงหลงเคลิ้มกับบทกวีหรือคำซึ่งแสนหวานได้ในช่วงต้น แต่ทำไปทำมาฝ่ายหญิงค่อยๆรู้ว่าถูกหลอกให้คว่ำไม้หลักปักขี้เลน ไม่มีเสามั่นคงใดๆให้ยึดเกาะ บ่อยครั้งจะต้องช่วยออกแรงประคองเสาไม่ให้ล้มอีกต่างหาก

อยากบอกตรงๆว่าคุณมีความผิดอยู่ หาใช่ไม่ผิดอะไรเลย ที่ถูกทิ้งก็ด้วยโทษฐานทำตัวอ่อนแอน่าเบื่อหน่าย แต่เดี๋ยวก็จะเป็นเหยียบย่ำซ้ำเติมกัน จึงเบี่ยงมุมมองไปเป็นว่า ผู้หญิงทุกคนอยากได้ความอบอุ่น หลังจากคบกับผู้ชายสักคน ก็จะตัดสินใจว่าความอบอุ่นจากผู้ชายคนนั้นใช่หรือยัง

แล้วหล่อนก็บอกเขาว่าโอกาสยังมี แต่ต้องท่องไว้ให้ขึ้นใจข้อหนึ่ง **การเรียกร้องให้เธอสงสาร คือความหนาวเย็นที่เคยผลัดเธอออกไป ส่วนการรู้จักเห็นอกเห็นใจ คือความอบอุ่นที่จะดึงดูเธอกลับมา**

ลูกค้าสิบเอ็ดโมง

เป็นสาววัยเรียน วัยไม่เกิน ๒๐ เช่นกัน สัมผัสได้แต่ไกลว่าจิตใจ
หดหู่ ให้ความรู้สึกเหมือนเธอตัวเล็กนิดเดียว แต่ร่างป้อมๆนั้นกลับ
คล้ายตุ่ม ๑๐๐ ลิตรที่เอาไว้ขังน้ำตาเต็มๆมากกว่าอย่างอื่น

เธอเพิ่งถูกแฟนทำร้ายร่างกายและบอกเลิกอย่างไม่มีเยื่อใย แต่
แม่โดนทำร้ายทั้งกายใจ แม่คุณทุนหัวก็อุตสาหะโศกเศร้าอาลัยอาวรณ์ไม่
เลิก นับเป็นเรื่องแปลกของมนุษย์มนาจริงๆ

มะแม่ได้แต่พูดตามเนื้อผ้าว่าที่เจ้าหล่อนยังหลงอาลัยอยู่ ก็เพราะ
หวนคิดถึงอดีตหนึ่ง และรู้สึกไว้ค่าหนึ่ง หากเห็นตัวเองมีค่า สามารถหา
อนาคตเอาใหม่ได้ ก็จะตัดเยื่อตัดใยทิ้งได้เหมือนถ่มเสลดออกจากปาก

แล้วหล่อนก็ฝากว่า **เขาทำร้าย แต่ไม่ได้ทำให้ค่าของชีวิต
คุณน้อยลง จนกว่าคุณจะลดค่าของชีวิตตัวเองด้วยการเอาแต่
หมกมุ่นร้องไห้คิดถึงเขา**

ลูกคำสิปเฮ็ดโมงครึ่ง

เป็นหนุ่มวัย ๓๐ ที่ต้องทนทำงานกับเพื่อนร่วมทีมที่ใจแคบ
เปลี่ยนงานก็เจอแบบเคยๆ นี่ก็กำลังจะย้ายงานใหม่ อยากรู้ว่าจะต้อง
เจออีหروبเดิมอีกหรือเปล่า

มะแม่รู้สึกถึงความคิดอ่านเป็นเหตุเป็นผลของเขา เสียตรงที่
อารมณ์รุนแรง ตรงไปตรงมาแบบขวานผ่าซาก ปล่อยหลายคำแข็งๆ
ให้โพล่งออกทางปากแบบไม่เกรงหน้าอินทร์หน้าพรหม มะแม่ได้แต่ชี้
ว่าความขัดแย้งจะเป็นเงาตามตัวคุณไปทุกที่ **ถ้าไม่เลือกคำพูดให้ดี
หน่อย พอเวลาผ่านไป เขาจะจำได้แต่ว่าคุณด่าเขา แต่จำไม่ได้
ว่าที่ด่านั้นจริงหรือไม่จริง**

และหล่อนก็เปลี่ยนมุมมองเขา ด้วยการชี้ว่าเพื่อนร่วมงานส่วน
ใหญ่อาจจะไม่ได้ใจแคบอะไร แต่เป็นพวกกลมเพลมพัดตามอารมณ์ เปิด
ใจกว้างแบบไร้หลักยึด ไม่ใช่เปิดใจกว้างอย่างมีจุดยืนเหมือนเขา ขอ
เพียงเขาใจเย็นและทำให้คนเหล่านั้นเห็นจุดยืนถนัดกว่านี้ ก็อาจไม่ต้อง
เดือดร้อนวังเต้นเปลี่ยนงานอีก

ลูกคำบายโมง

เป็นสาววัย ๓๐ เศษที่ช่วยกันสร้างเนื้อสร้างตัวมากับสามี ที่แรก
ก็ซื่อสัตย์ต่อกันดี แต่นานไปพอสามีเดินทางบ่อยก็ซักเหงา เพื่อนบ้าน
พยายามเป็นหมาหยอกไก่พิกเดียวก็เสร็จเขา

เจ้าหล่อนมาพบมะแม่เหมือนอยากหาคนช่วยไถ่บาปให้มากกว่า
อย่างอื่น เพราะเรื่องน่าอดสู่นี้เล่าให้ใครฟังไม่ได้เลยแม้แต่แม่ของตัวเอง
เอง ทราบล่วงหน้าทีเดียวว่าแม่จะด่า ข้ำเติม และไม่มีวันให้อภัย

มะแม่ดูแล้วว่าสาวเจ้าสำนึกผิดและเสียใจจริงๆ เพราะเหตุการณ์
เกิดขึ้นบนเตียงที่นอนร่วมกับสามีมาตลอด ดังนั้น หลังจากแอบปลุก
ต้นจิ้งจอกไว้บนเตียงเสร็จ ทุกครั้งที่ล้มตัวลงนอนกับสามี จะเหมือนมีแผล
ใหญ่ที่แผ่นหลัง กระสับกระส่าย ไม่อาจนอนสบายได้เต็มหลังอีกเลย
แม้จะเอาผ้าปูที่นอนไปเผาและซื้อใหม่มาเปลี่ยนสักกี่ผืนก็ตาม

มะแม่ปลอบว่า **ความผิดในอดีต ชดใช้ได้ด้วยการป้องกัน
ความผิดในอนาคต** และเพื่อจะป้องกันความผิดในอนาคตอย่างได้ผล
ก่อนอื่นต้องฝึกอกภัยตัวเองให้เป็น เพื่อจะได้เยือกเย็นพอจะมีสติคุมตัว
เองให้อยู่ในวินัยกับก้าวต่อไปได้อย่างสบายใจ ไม่ใช่ก่นด่าตนเองจน
ขาดความเชื่อมั่นเหมือนอย่างนี้

สรุปสั้นๆ **บทเรียนจากความพลาดพลั้ง คือ อย่าทรมานใจ
เลย แต่ก็อย่าปล่อยใจอีก**

ลูกคำบายโมงครึ่ง

เป็นชายวัยเบญจเพสหน้าตากลัดกลุ่ม เล่าว่าตลอดมาจะกลัวบาป
กลัวกรรม แต่เป็นความกลัวที่อกเจยมาจากความเชื่ออย่างเดียว ช่วง
หลังๆมีเพื่อนชวนทำตัวเหลวแหลก ถ้าไม่ทำตามก็เข้ากับกลุ่มไม่ได้
จึงหลงๆไปพิกหนึ่ง ไหลลงไปทำเรื่องเลวๆหลายอย่าง ทั้งมั่วยา ทั้งมั่ว
หญิง ทั้งมั่วพนัน

พอเรื่องแดงให้ที่บ้านรู้ คุณยายที่เลี้ยงตนมาก็เสียใจ ร้องไห้ เป็น
ลมล้มหมอนนอนเสื่อ แล้วทำท่าเหมือนจะตรอมใจตาย จึงสำนึกผิด
กลัวบาปกลัวกรรมขึ้นมาใหม่ อยากรู้ว่าจะต้องตกนรกหมกไหม้ไหม

มะแมตอบว่านรกสมควรกับคนเลว วิธีหนึ่งที่ใช้สำรวจและตัดสินว่าเรากำลังเป็นคนดีหรือคนเลว ให้คำนึงว่า **ความเลวที่สำนึกได้คือสมบัติของคนดี ความดีที่กลับกลอกได้คือสมบัติของคนเลว**

ลูกคำบายสองโมง

เป็นหญิงวัย ๔๐ หน้าเก่าที่เคยมาขอคำปรึกษาจากมะแมไปเมื่อปีกลาย เธอรายงานว่ามีลวดความเกลียดชังคนรอบข้าง ที่มักแสร้งหรือไม่ก็ลืมนุญคุณคุณ และที่ลวดความเกลียดได้ก็เพราะทำตามคำแนะนำของมะแม คือ ฝึกช่วยเหลือ ฝึกให้ทาน ด้วยการไม่คิดว่าจะเสียแรงให้ใคร ไม่คิดว่าจะเอาข้าวของไป “ให้” ใคร แต่คิดว่าไป “เอา” ความสุข ความสบายใจ และบุญใหญ่มาจากพวกเขาแทน

เธอหัดสังเกตเปรียบเทียบความรู้สึกทางใจ จนเริ่มรู้สึกถึงจิตใจที่ปลอดโปร่งขึ้นเมื่อละความตระหนี่ถี่เหนียวเสียได้ เหมือนปิดกวดหยากไย่และสิ่งหมักหมมออกจากห้องหับของตน กระทั่งเห็นจริงเห็นจัง เข้าใจซึ่งว่า **ได้ตั้งแต่ให้ ไม่ใช่ให้แล้วต้องรอว่าเมื่อใดจะได้คืนเสียที**

นอกจากมาขอบคุณ วันนี้เธอให้มะแมช่วยตัดสินใจว่าควรร่วมธุรกิจกับเพื่อนรักหรือไม่ เมื่อมะแมส่งดู ก็พบว่าทั้งคู่เหมือนคนทั่วไปที่ได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนเพราะมีแต่เรื่องคุยเจ้าแฉะและเรื่องเที่ยวสรวลเสเฮฮา แต่จะหมดความเป็นเพื่อนทันทีเมื่อมีเรื่องผลประโยชน์ ได้เปรียบเสียเปรียบเข้ามาเกี่ยวข้อง

มะแมจึงแนะนำเป็นกลางๆว่า **เพื่อนมีไว้คิดแบ่งปันว่านี่ของเธอ หุ้นส่วนมีไว้คิดแบ่งแยกว่านั่นของใคร** ถ้าทำใจได้ว่าเพื่อนกำลังจะหายไป หุ้นส่วนกำลังจะมาแทน ก็เอาเลย ไว้มีปัญหาวะไรค่อยแก้กันทีหลัง

ลูกคำบายสองโมงครึ่ง

เป็นหญิงวัยเกือบ ๕๐ เข้ามาถึงก็พุ่มพ่ายถามว่าชาติก่อนเคยทำกรรมอะไรมา ทำไมถึงถูกทำร้ายจิตใจด้วยคำพูดเป็นประจำ มะแม

ใช้ตากับหู โดยแทบไม่ต้องอาศัยสัมผัสทางจิตใดๆ ก็รู้ว่ายายเจ็คนนี้เป็นโรคช้ำสังสารตัวเองอย่างแรง ได้ยินอะไรแค่นิดหน่อยก็หาว่าคนอื่นด่า หาว่าคนอื่นคิดไม่ดีกับตน

มะแมชี้แจงว่า **ใจที่หดหู่ กับกิริยาท่าทางที่ห่อเหี่ยว คือตัวดึงดูดเสียงต่ำชั้นดี** ยิ่งจ้อง ยิ่งเศร้า ยิ่งสังสารตัวเองเท่าไร ก็ยิ่งกระตุ้นให้คนอยากด่าเท่านั้น นั่นก็เพราะเราทำให้พวกเขาพบเห็นภาพไม่เจริญหูเจริญตา หรือกระทั่งดึงจิตให้ตก ทำลายพลังความสดใสในตัวเขา เขาจึงอยากว่าเอา

ลูกคำบายสามโมง

เป็นหญิงวัย ๒๐ ปลายๆ หน้าตาเอาเรื่อง พกพาความเครียดเข้ามาด้วยกระบุงหนึ่ง เปิดฉากก็เล่าว่ามีกรรมมีเวรกับผู้ชายคนหนึ่ง อยากรู้ว่าจะต้องมีไปถึงไหน

คำถามทำนองนี้มะแมได้ยินบ่อยราวกับถอดมาจากพิมพ์เดียวกัน แล้วก็แปลกแต่จริงที่คนถามนั้นแหละ เป็นคนไปต่อแยกับอีกฝ่ายเอง อยากหาเรื่อง อยากเอาเรื่องไม่เลิกเอง เหมือนอีกฝ่ายยังเป็นหนี้ความดีของตน ตนยังไม่ได้รับรางวัลที่คุ้มค่าหรือคู่ควรเลย

มะแมบอกว่าแม่เจตนาดี เราก็อาจพูดหรือแสดงออกด้วยท่าที่บังคับข่มขู่ จนดูกลายเป็นประสงคร้าย หรือหมายจะบีบให้เขาเป็นลูกไล่ที่อยู่ในอำนาจ อยากรู้ว่าแต่ถ้าจะต้องเถียงกันเอาผิดเอาถูก อยากรู้ก็ต้องหวัชชนฝาปาตัวเองไปถึงเส้นชัยก่อนให้จงได้

ทางที่ดีแล้ว อย่ายพยายามเอาชนะผู้ชายด้วยการเป็นชายในร่างหญิง เพราะผลสุดท้ายจะเหลือแต่หญิงที่แพ้กัยตัวเองคนหนึ่งจมทุกข์อยู่กับชีวิตที่ไม่สมตัวไปจนตาย และจะไม่ได้ถ้วยรางวัลจากใคร

ถ้าเลิกคิดเอาชนะด้วยฝีปาก แต่ฝึกชนะใจชายด้วยความดีและความนุ่มนวลแบบหญิง จึงถึงเวลา ‘หมดเวร’ กับผู้ชาย กลายเป็น ‘ต่อบุญ’ กับเขาได้อย่างแท้จริง

ลูกค้าขายสามโมงครึ่ง

เป็นผู้ชายท่าทางเต๋อดำ โผล่มาเอาสองนาทีก่อนสี่โมง หยิมจึงต้องใช้มาตรการใจแข็ง บอกให้กลับไปก่อนแล้วค่อยนัดใหม่อีกที คิวว่างอีกประมาณ ๓ เดือนข้างหน้า แม้ลูกค้าจะทำท่าฮึดฮัดอย่างไร หยิมก็ไม่อาจยินยอมอะลุ่มอล่วย เนื่องจากลูกค้าขายสี่โมงเข้าไปในห้องแล้ว

ลูกค้าขายสี่โมง

เป็นเด็กสาวมากับคุณแม่ ขอคำปรึกษาเรื่องจะสอบเข้าคณะอะไรดีถึงจะเหมาะ และจะสอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกับเขาบ้างไหม

มะแมยังไม่ทันตั้งจิตนิ่งพอจะดูให้ คุณน้องก็บ่นแล้ว หนูว่าไม่เป็นธรรมชาติเลยนะ ช่วงวัยที่กำลังสับสนที่สุดในชีวิต ชีวิตดันบีบให้เลือกเส้นทางที่สำคัญที่สุด

แปลกที่มะแมฟังคำบ่นซื่อๆจากเจ้าทูกซ์เช่นนั้นแล้ว ก็บังเกิดความคิดคล้อยตาม และนึกสงสารทุกชีวิตบนโลกขึ้นมาอย่างจับใจ กระทั่งเกิดแรงบันดาลใจจะบอกเด็กสาวสั้นๆว่า **เลือกทางเรียนรู้ตัวเองให้ถูกต้องอย่างเดียว แล้วจะเลือกทางชีวิตที่เหลือได้ไม่พลาดเลย**

ลูกค้าขายสี่โมงครึ่ง... คนสุดท้ายของวัน

เป็นผู้หญิงมาดดี เต๋ออายุยาก ท่าทางเหมือนเป็นเจ้าของคน คือเป็นฝ่ายว่าคนอื่น สิ่งคนอื่น ไม่ใช่จะยอมให้คนอื่นมาต่อว่าหรือสั่งการตน

แต่ทันทีที่อ้าปากเล่าปัญหา ทุกอย่างก็เป็นตรงข้ามสิ้น เธอขึ้นต้นด้วยคำถามขัดถ้อยขัดคำว่าจะชาติก่อนไปทำอะไรมา ถึงต้องตกเป็นฝ่ายถูกกระทำอยู่ร่ำไป

มะแมชี้แจงว่าพวกที่สมควรถามเรื่องชาติก่อนไปทำอะไรมา คือพวกเกิดมาไม่มีทางเลือก อย่างเช่นเด็กที่ถูกขายเข้าตลาดค้ามนุษย์ ส่วนคนธรรมดาทั่วไปที่มีสิทธิ์เลือกทางให้ตัวเอง พอเป็นฝ่ายถูกกระทำก็สมควรถามตัวเองง่ายกว่า ชาตินี้เคยเป็นฝ่ายทำใครไว้แบบนี้บ้างหรือเปล่า

ถามตัวเองทุกครั้ง เต๋อจะค่อยๆนี้ก็ออกเป็นลำดับขึ้นมาเอง และเมื่อนี้ก็บอกว่าเราก็เคยเป็นฝ่ายกระทำคนอื่นไว้เหมือนกัน บ่อยเข้าจะซึมซาบว่า **เรื่องกรรมกรรมเกี่ยวกันนั้นไม่จำเป็นต้องรอพิสูจน์กันข้ามชาติ เมื่อคิด พูด หรือทำอย่างไรบ่อย ก็เกิดแรงดึงดูดให้คนมากระทำกับเราในแบบที่สอดคล้องกันไปเอง**

ฟังแค่นั้น เธอก็ร้องไห้ร้องให้ บอกว่าตอนสาวๆเธอแค่หาทุนจิตใจผู้ชายที่มาหลงชอบ เหตุใดพอมีสามีจึงโดนทารุณทรมาณทั้งร่างกายและจิตใจขนาดนี้

มะแมอึ้ง และอธิบายว่าสิ่งที่เกิดขึ้น อาจเป็นผลของกรรมแต่ปางก่อนก็ได้ หรือเป็นผลของกรรมในชาตินี้ที่รวมตัวกันได้มากพอ ยากจะคะเนหรือคาดเดาด้วยความคิด ขอให้มองเป็นภาพคร่าวๆให้เข้าใจก็แล้วกัน เมื่อเราเห็นคนรักเป็นทาสได้ วันหนึ่งก็ถูกสิ่งลึกลับบีบให้รักคนที่เขาเห็นเราเป็นทาสได้

มะแมเห็นเจตนาอันเป็นบาปใหม่ที่ซุกซ่อนอยู่ในใจเธอ หยั่งรู้ว่าเธอกำลังรอความใจเด็ดของตนเอง วันไหนใจเด็ดพอ วันนั้นคือวันตายของสามีและตัวเธอเองพร้อมกัน!

จึงได้แต่เตือนแบบตักใจว่า **ผลของความเคียดแค้นคือใจที่ดำ และสิ่งเดียวที่เธอจะได้รับจากความตายในขณะใจดำคือภพที่มีตมขณะนี้เธอยังอยู่ในภพสว่าง มีทางออกที่สว่างได้ง่ายกว่าภพมืดมาก**

มะแมเล็งดูเห็นฝ่ายชายเหมือนเป็นโรคจิตไปแล้ว บันดาลโทษแล้วยังมีมือไม่อยู่ทำเต๋อ ก็จนปัญญาจะให้แนะนำทางออกอื่น เหลือแค่ทางเลือกสุดท้ายคือเลิกกันตั้งเถอะ แม้ขอหย่าแล้วถูกตามฆ่า ก็ยังดีกว่าอยู่กันแล้วต้องเป็นฝ่ายลงมือฆ่าเสียเอง

เย็นวันนั้น มะแมกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่โต๊ะอาหาร แต่หูก็เงี่ยฟังเสียงหญิงหนึ่งระหว่างเด็กในอุปการะของหล่อนกับเด็กลูกจ้างไปด้วย

“น้องอีกไม่ต้องคะ ไปนั่งกับพี่มะแมไป”

“แต่น้องอีกก็อยากช่วยพี่หิมนำกับข้าวนี้คะ”

“วันนี้ทำแค่นี้ดีแล้วคะ พี่หิมนำคนเดียวพอ”

“อีกจะเป็นลูกสมุนของพี่หิมน”

“โห! ลูกสมุนหน้าตาดีนะคะเนี่ย หุ่นไม่ให้เลย อ๊ะ! จันทิยขวิด ซื่อไว้ให้พี่หิมนหน่อย”

ริมฝีปากของหญิงสาวระบายยิ้มอย่างเป็นสุข สามคนในบ้านหลัง เดียวกัน แม้ไม่มีความเกี่ยวข้องกันฉันญาติ แต่บรรยากาศก็บรรเจิด กว่ากรรมชาติเชื่อของหลายบ้านเป็นไหนๆ

เจอเรื่องเครียดของมนุษย์มาทั้งวัน พอมาพบกับเสียงเสนาะโสต ของ ‘คนในครอบครัว’ อย่างนี้ มะแมค่อยผ่อนคลายเป็นได้ยิ่งกว่าฟังดนตรี สบายอารมณ์เสียอีก

เสียงของน้องอีกเป็นเสียงเด็กที่น่ารักน่าฟัง และเติมเต็มความรู้สึกมะแมได้ราวกับชีวิตเพศหญิงของหล่อนสมบูรณ์แล้ว เต็มตัวแล้ว รู้จักการอุปการะชีวิตอื่นแล้ว แม้จะยังไม่เป็นคุณแม่ด้วยตนเองก็ตาม

ไม่เคยลืม และระลึกถึงทุกครั้งที่มีมองหน้าอีก อัคระส่งเด็กคนนี้มาให้...

เมื่อถามถึงอีก เขาบอกว่าอีกมีเกณฑ์วิบากกรรมที่จะต้องถูก บีบคั้นให้ลงมือฆ่าตัวตาย แต่ก็มีเกณฑ์รอดด้วยสิ่งลึกลับยื่นมือมา แทรกแซง กับทั้งได้รับการช่วยเหลือในลักษณะเปลี่ยนชีวิตแบบตาย แล้วเกิดใหม่ หักเหจกวิฤตจนตรอกเป็นโอกาสแก้ตัวใหม่

หมายความว่าคืนนั้น ถ้าไม่ใช่มะแม ก็ต้องเป็นคนอื่น แต่เมื่อมี หล่อน ก็ไม่มีใครไหน

อัคระคำนวณให้แล้วว่าระหว่างหล่อนกับอีก เป็นประเภทมีกรรม สัมพันธ์แบบผลัดกันอุปถัมภ์ เมื่ออีกรอดตายจากอัตวินิบาตกรรมในวัย เด็ก ก็จะได้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีบทบาทสำคัญกับโลกใหม่ต่อไป โดย พัฒนาตัวเองไปได้ถึงระดับ ๔ เท่ากับหล่อนตอนนี้

เมื่อย้อนถามว่าอีกจะย้อนกลับมาอุปถัมภ์หล่อนอย่างไร เขาพูด แค่ครึ่งๆกลางๆ ทำนองว่าเขาเองก็เห็นไม่ชัดนัก

มะแมรู้สึกขึ้นมาเป็นแวบๆว่าเขาเห็นชัด แต่ทำไมไม่พูดก็ไม่รู้

เรื่องของอนาคตของน้องอีกนั้นช่างไว้วางใจก่อนเถอะ ‘ไม่รู้ก็ไม่รู้’ เอา เป็นว่าในปัจจุบันหล่อนพิศواسแทบขาดใจก็พอ

แต่เรื่องปัจจุบันของหล่อนเองนี่สิ...

มือซ้ายค้ำโศกศัพทที่ไทเทเนี่ยมมาพักใหญ่ นี้ก็อยากคุยกับบอส และหวังว่าการสัมผัสโศกศัพทที่จะเป็นการส่งสัญญาณเรียกขอที่ได้ผล แต่ผลคือความเงิบเขียบไร้การตอบสนองใดๆ

น่าแปลกอยู่อย่าง แทนที่อัคระจะสั่งให้ทิ้งขว้างโศกศัพทที่เป็น เสมือนเครื่องผูกมัดหล่อนไว้กับคู่แข่งกลางๆ เขากลับบอกหน้าตาเฉย ว่าให้เก็บไว้ เพื่อวันหนึ่งเซธอยากติดต่อมา จะได้ไม่เลือกวิธีอื่น และเขาก็ไม่ยอมให้เซธนี้กเข้มนหล่อนด้วย อำนาจของเซธน่าครั้นคร้ามเกิน กว่าจะทำทลายเล่น

การเงิบเสียง ไม่ยอมติดต่อมาอีก ทำให้มะแมมองว่าที่ผ่านมา บอสแค่แกล้งให้อัคระเสียเส้นจริงๆ พอบีบให้อัคระเปิดเผยตัว มาคบกับ หล่อนสำเร็จ ก็เงิบหายเข้ากลีบเมฆ อ่อนวอนด้วยจิตและฝ่ามือเท่าไร ก็ไม่ยอติดต่อสนองเลย

ส่วนลึกรู้สึกว่ายบอสงสัยไม่ไปจากชีวิตหล่อน วันหนึ่งเมื่อถึงเวลา เขาจะกลับมาอีก

มะแมละสายตาจากหนังสือพิมพ์เมื่อหิมนำกับอีกทยอยนำจาน อาหารเย็นมาวางบนโต๊ะ หิมนเลือกเมนูง่ายๆเป็นเส้นหมี่ผัดซีเม้าหมู โปะไข่ดาว พร้อมแกงจืดเต้าหู้ กลิ่นหอมจากจานร้อนชวนให้รู้สึกหิว กว่าความเป็นจริง ฝีมือครัวของหิมนดีขึ้นทุกวัน หลังจากฟังหล่อนติ โน่นทักนี้มาเรื่อยๆ

“ท่าทางจะอร่อยกว่าอาทิตย์ก่อนแน่ๆ”

ชมก่อนชิม มะแมหมายถึงครั้งล่าสุดที่หิมนำเมนูนี้

“น้ำมันไม่เยิ้มแล้วไซ้ไหมคะพี่?”

“อือม! ดีมาก”

ขยับช้อนจะตักคำแรก เสียงโศกศัพทมือถือก็ดังขึ้นเสียก่อน มะแมเดินไปคว้ามันมาจากโต๊ะ พลิกดูหน้าจอกเห็นเป็นสารวัตรกฤษฎากี้ กตปุมทักเสียงใส

“สวัสดิ์ค่ะพี่กษฏา”

“น้องมะแมหรือ สะตวาคูหรือเปล่า”

“ได้ค่ะ”

“เอ่อ... เกรงใจน้องมะแมมากเลยนะ แต่คืนนี้ขอรบกวนหน่อย จะไหวไหม ส่วนนิดหนึ่ง”

มะแมระลึกถึงความห่วงใยและน้ำใจของนายตำรวจใหญ่ ที่อุทิศทรัพย์มาช่วยดูสถานการณ์ถึงบ้านหล่อนในคืนวิกฤต ด้วยความกระวนกระวายเกรงหล่อนจะตกอยู่ในอันตราย เมื่อระลึกเช่นนั้นแล้วหล่อนก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นอย่างเต็มใจทันที

“บอกมาเถอะค่ะ มะแมช่วยพี่เต็มที่แน่นอน!”

“พี่นับถือกันกับคุณหญิงของรัฐมนตรีท่านหนึ่ง ตอนนี้นำกำลังมีปัญหาแบบว่า ยังไงดี... จิตใจแก็ไม่ค่อยสบาย โรคเครียด โรควิตก เห็นอะไรหลอนๆเพื่อเจอนะ”

หญิงสาวค่อยๆคลี่ยิ้มออกมา ใบหน้าสว่างขึ้น

“เธอชื่ออะไรคะ?”

“คุณหญิงรักสุรีย์... คืองี้ แกว่าหมอไม่เข้าใจแก็ แก็เห็นผีจริงๆ แต่โดนให้ยาระงับประสาท ระงับอาการหลอน แก็ไม่ยอม มาปรึกษาพี่จะให้หาคนทรงเจ้าหรือหมอผีอะไรให้ พี่เลยคิดว่าปรึกษาน้องมะแมจะเหมาะกว่า ขึ้นพาไปหาพวกไสยศาสตร์ ดีไม่ดีโดนมันดัมจะยิ่งหนัก”

“เข้าใจแล้วค่ะ แล้วจะให้มะแมช่วยยังไงดี?”

“พี่โฆษณาสรรพคุณของน้องมะแมจนแกอยากเจอด่วน แต่รู้ว่าคิวน้องมะแมคงไม่ว่างเร็วๆนี้ และคุณหญิงก็ร้อนใจ เอ่อ... คืนนี้...”

“ได้เลยค่ะ! พี่กษฏาช่วยส่งแฟกซ์แผนที่บ้านคุณหญิงรักสุรีย์มาแล้วกัน มะแมจะออกไปพบท่านคืนนี้เลย”

มีเสียงถอนใจโล่งอกมาจากนายตำรวจ

“หวังว่าพี่คงไม่เป็นต้นเหตุให้น้องมะแมต้องเหนื่อยเกินกำลังนะ พวกเจ้าใหญ่ นายโตก็งี้แหละ คำว่ารอไม่มีอยู่ในหัว”

“ไม่เป็นไร พอดีวันนี้ร่างกายพร้อมอยู่ค่ะพี่”

“โอเค! ถ้าได้อย่างนั้นก็ขอบคุณมากๆ”

“ส่งแผนที่มาเลยค่ะ จดเบอร์แฟกซ์ของมะแมนะค่ะ...”

มะแมตื่นตื่นไม่น้อย ก็อัครบอกหล่อนไว้หน้า ว่ากำลังจะมีช่องทางเข้าหานักการเมืองคนสำคัญ ถ้าเป็นไปตามแผนเดิมของชะตากรรมนักการเมืองคนนี้ไม่จำเป็นต้องโคจรมาพบหล่อน

แต่หากหล่อนอยากจะช่วยกันเปลี่ยนโลกร่วมกับเขา ก็ต้องเล่นนอกแผนเก่า ด้วยการกำหนดชะตากรรมให้นักการเมืองคนนี้เสียใหม่!

นักการเมืองคนนั้นฉลาด ถ้าคิดปฏิรูปการเมือง ก็มีศักยภาพพอจะเป็นชนวนสำคัญยิ่งกว่าจุดพลุให้เห็นกลางสวยได้ เสียตายแต่ยังไม่เคยคิด และไม่มีแก็ใจพยายาม ด้วยเพราะรู้สึกที่บ้านเมืองไม่ใช่ของตนคนเดียว จึงไม่ใช่ธุระของตนคนเดียวเหมือนกัน

คล้ายโลกโคลงเคลงวูบวาบออกมาจากภายใน ไม่น่าเชื่อว่าหล่อนกำลังจะเริ่มก้าวแรก ให้ความร่วมมือกับคนรัก ช่วยเขาเปลี่ยนโลกอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว!

บทที่ ๑๔

วัดคันเล็กจ้อยของมะแมคลานผ่านประตูโค้งเข้ามา ดูไม่เข้ากันนักกับหมู่บ้านโอ่อ่าอิครฐานย่านรามอินทรา-เอกมัย ที่ราคาเริ่มต้นกันหลังละหลายสิบล้าน และจบสูงสุดที่เกือบสองร้อยล้านแห่งนั้น

สิ่งก่อสร้างทั้งหมด นับแต่ป้ายชื่อหมู่บ้านบนหินอ่อนหลังน้ำพุใหญ่ รูปปั้นกับเสาแบบกรีกโรมัน หมู่ปาล์มเรียงตัวเป็นแนวกว้าง ไล่เรื่อยไปจนถึงกำแพงสูงสง่าที่ล้อมรอบอาณาเขตนับร้อยไร่ คล้ายยินดีต้อนรับให้รถหรูยี่ห้อทุกยี่ห้อ แต่เซตหน้าเบ่งให้รถต้อกต้อยช่วยทำตัวลีบอย่างเจียมหน้อย

เมื่อผ่านเข้ามาข้างใน ความจ่อแจ่มววยภายนอกหายไป กลายเป็นทางเรียบเรียบสงบสะอาดตา ประดับโคมไฟสวยส่องให้เห็นพรรณไม้ในภูมิสถาปัตยกรรมวิจิตรโดยรอบ มะแมรู้สึกราวอยู่อีกโลกหนึ่งที่ไม่ค่อยมีใครเข้ามาถึง และหล่อนก็เป็นแค่คนแปลกหน้าที่มีสิทธิ์เข้ามายลเพียงชั่วครา

ลึกเข้ามาเล็กน้อยเป็นด่านแลกบัตร พอมะแมหยุดรถลดกระจกลง หม่อมหน้าแขกในชุด ปรก. ก็ยื่นหน้ามาถามด้วยความสุภาพ แต่เข้มแข็งอยู่ในที่

“มาพบท่านใดครับ?”

หญิงสาวอีกอีก ลืมถามสารวัตรรถอุทยานให้รู้ว่ารัฐมนตรีเจ้าของบ้านชื่ออะไร ปรก. จะรู้จักหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบ

“คือ... จะไปบ้านคุณหญิงรักสุริย์นะค่ะ”

แผนการทำหน้าสงสัยไม่รู้จัดตั้งที่มะแมเกรง หม่อม ปรก. รีบหันไปผายมือชี้ทางประกอบคำอธิบายทันที

“วิ่งตรงไปจนเห็นป้ายชอยแปด เลี้ยวขวา หลังที่สามนะครับ คุณผู้หญิงกรุณาแลกบัตรด้วยครับ”

มะแมเบิกตานิดหนึ่ง ดูท่าทุกคนในหมู่บ้านนี้จะมีตัวตน มีความสำคัญกันหมดกระมัง

บ้านของคุณหญิงรักสุริย์เป็นแบบสเปนิช ตระหง่านอยู่ใน

อาณาเขตสองไร่ เปิดไฟสว่างไว้ เมื่อหล่อนมาจอดเทียบด้านหน้า ก็มีเด็กลูกจ้างมาพาหล่อนเข้าข้างใน ผ่านโถงวงกลมแล้วแยกขวาตัดไปสู่ห้องรับแขก ซึ่งแลโปร่งด้วยพื้นที่กว้าง ฝ้าเพดานสูงห้อยโคมระย้าคริสตัลขนาดใหญ่ต้นตาวนพิศ เตว่าแค่โคมระย้านั้นก็ต้องเกินล้านแล้วแน่ๆ

แม้ห้องรับแขกจะฉายบาร์มีเจ้าของด้วยเครื่องตกแต่งราคาแพง แต่การออกแบบก็ให้ความรู้สึกอบอุ่น เรียบหรูดูได้นาน อยู่ได้จริง น่าจะเป็นฝีมือมัณฑนาการค่าตัวสูง ไม่ใช่ชนเครื่องเรือนเข้ามาวางตามใจชอบ เพราะทุกชิ้นเข้ากันลงตัวเป็นหนึ่งเดียว ไม่แปลกแยกจากกันเลย

โซฟาที่เด็กพาหล่อนมาหย่อนร่างลงนั่งนั้น นุ่มนิ่มราวกับอาสน์ทิพย์ เด็กอีกคนนำน้ำส้มเย็นๆ ใส่แก้วเจียรระโนมาให้ มะแมขอบคุณและรับมาจิบ แม้แต่น้ำส้มคั้นก็รสหวานชื่นใจ อะไรๆ ดูดีมีระดับไปหมด

ครู่หนึ่ง คุณหญิงวัย ๕๐ ผิวขาว หน้าตาอวบอูมอย่างคนมีอันจะกิน ก็เดินเข้ามาในห้องด้วยท่วงท่าสง่าผ่าเผย ในชุดกระโปรงล้าลองเนื้อผ้าพลิ้วไหว มะแมลุกขึ้นพนมมือไหว้ ซึ่งฝ่ายนั้นก็รับไหว้พร้อมเอ่ยทัก

“สวัสดิ์จะ นายกฤษบอกว่ายังสาว แต่ไม่นึกว่าคุณเด็กขนาดนี้นะ”

สำเนียงเจืออยู่ด้วยอารมณ์แปลกใจ เหมือนไม่อยากจะเชื่อมือชอบกล ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่มะแมชินชาเสียแล้ว ได้แต่อมยิ้มหนึ่งสงวนท่าทีอยู่

“หนูชื่ออะไรนะ?”

“มะแมค่ะ”

“เกิดปีมะแมหรือ?”

“เปล่าค่ะ แต่พ่อแม่อยากให้ชื่อนี้”

รวบรัดเป็นคำสั้นๆ ให้กับคำถามที่ต้องตอบมาทั้งชีวิต

รักสุริย์นั่งลงและพยักหน้าเชิญให้คนอ่อนวัยนั่งตาม

“รู้จักกฤษมานานหรือยัง?”

“เป็นปีแล้วค่ะ”

“เขาว่าเขาประทับใจหนูมากเลย งานของหนูนี้ยังงไหนหรือจะ ดูหมอบแบบนั่งทางโนอะไรอย่างนั้นหรือเปล่า?”

มะแมพิจารณาว่าคุณหญิงตราตั้งคนนี้ได้ต้องการนักจิตวิทยา
แน่ๆ จึงไม่อ้างถึงปริญญาประกาศนียบัตรอื่นใด นอกจากความสามารถ
ที่ฝ่ายนั้นต้องการ

“หนูใช้จิตสัมผัสช่วยแก้ปัญหาให้ลูกค้านะคะคุณหญิง”

“งั้นเธอก็รู้แหละสิว่าฉันกำลังคิดอะไร”

เสียงลงเชิงนั้น ไม่กระตุ้นให้มะแมใคร่รอดฤทธิ์นัก เพราะอยาก
ตัดตรงเข้าทำงานแก้ปัญหาทางใจของฝ่ายนั้นมากกว่า แต่ก็ทราบดีว่า
ถ้าไม่เลื่อมใส ใจก็ไม่เปิด งานอาจไม่เดิน หล่อนจึงทำตามที่ฝ่ายนั้น
ต้องการ

สัมผัสแรกรู้สึกถึงความเจ้าชู้เจ้าอย่าง สำคัญตนเป็นนางพญา
ยิ้มปรานีได้ถ้าถูกใจ แต่ก็เปลี่ยนเป็นบึ้งตึงพร้อมจะตวาดกราดเกรี้ยว
ได้ทันทีเช่นกันถ้าฟังอะไรผิดหู

สัมผัสต่อมา มะแมรู้สึกถึงอารมณ์ที่ลึกลงไปจาก ‘หน้ากากคุณ
หญิง’ เป็นความกังวล ความเคร่งเครียดแบบคนธรรมดาจนนอนไม่หลับ
เพราะกลัวอะไรบางอย่าง

อีกสัมผัสหนึ่ง มะแมรู้สึกถึงคลื่นความคิดชนิดที่รบกวนจิตใจ
หล่อนโดยตรง ซึ่งแน่นอน มันหมายถึงความสงสัยไม่แน่ใจอยากเชื่อ
ตลอดจนระแวงอะไรไปเรื่อย ประสาคนระว่างตัวกลัวถูกหลอก

มะแมปล่อยใจให้หนึ่งสบายรับรู้คลื่นรบกวนชนิดนั้น จับได้ว่ามี
กระแสเผื่อไปทางสารวัตรกฤษฎาด้วย จึงรวมสรุปเป็นคำตอบว่า

“คุณหญิงสงสัยว่าสารวัตรกฤษฎาเห็นดีอะไรในตัวเด็กเมื่อ
วานขึ้นอย่างหนู ถึงส่งมาให้คำปรึกษาปัญหาชั้นขอขาดขาดตายกับคุณ
หญิงได้”

สีหน้าเคร่งเสีงๆของรักสุรีย์คลายลง อันที่จริงหล่อนเคยพบพวก
มีความสามารถทางในมาหลายเจ้า จึงไม่ค่อยประหลาดใจกับเรื่องสัมผัส
พิเศษเท่าใดนัก แต่ประหลาดใจกับความสามารถของเด็กรุ่นลูกมากกว่า

“ก็จริงแหละ โทษกันไม่ได้นะ อย่างหนูนี่ดูแล้วหนูไม่ค่อยให้เลย
ความจริงมีคนที่คุณนับถือให้ฟังพายุอยู่หรอก เสียแต่ว่าพักหลังนอนโรง
พยาบาลตลอด แล้วก็ฟังความหรือพูดจาไม่ถนัดเหมือนที่ผ่านมา ฉัน

เลยต้องหาใครมาช่วยไปพลาจๆก่อน”

เป็นคำพูดไว้เชิง เหมือนจะให้โอกาสมะแมพิสูจน์ตัว ถ้าแน่จริงถึง
ค่อยชื่นชมกัน

ใจของมะแมนิ่งเย็นเป็นน้ำ หล่อนผ่านที่ท่าชนิดนี้ของลูกค้ำมา
มาก ประเภทอยากได้รับความช่วยเหลือ แต่ก็ยโสโอหังข่มกัน เพื่อให้รู้สึก
ว่าตนยังเหนือชั้นอยู่เสมอ

“คุณหญิงพอจะเล่ารายละเอียดของปัญหาให้มะแมฟังได้ไหม
คะ?”

พยายามตัดตรงเข้าสู่ประเด็น ซึ่งตามสามัญสำนึกแล้ว อีกฝ่ายน่าจะ
จะพูดตอบกันดีๆ แต่รักสุรีย์กลับแค้นหัวเราะพูดเฉไฉ

“ถ้าเป็นคนมีญาณสัมผัสแบบที่ฉันเคยเจอ ไม่ต้องเล่าเลยนะเนี่ย
แค่เดินเข้าไปนั่งตรงหน้าก็ทักและให้คำแนะนำได้หมดแล้ว ไม่ต้องถาม
สักคำ”

หากเป็นสมัยทำงานใหม่ๆ มะแมอาจถอดใจ ลูกขึ้นเดินหนีไป
เฉยๆ แต่ประสบการณ์ผ่านร้อนผ่านหนาวช่วยให้หนักแน่นเกินกว่าจะ
ใส่ใจกับอารมณ์ไร้สาระของมนุษย์

พยายามคิดเข้าข้าง ปัญหาของคุณหญิงอาจไม่ธรรมดา หรือมี
ประเด็นอ่อนไหวบางอย่างที่เล่ากันซื่อๆไม่ถนัด

ด้วยจิตที่หนักแน่นไม่ขุ่นมัว มะแมเลี้ยงที่อาการยึดกักของรักสุรีย์
แล้วก็สัมผัสพบว่าเป็นปัญหาใหญ่ มีลับลมคมนัยให้ต้องช้อนเร้นจริงๆ

เท่าที่ทราบจากสารวัตรกฤษฎาคือรักสุรีย์เห็นผี แล้วก็เหมือนเกิด
อาการทางจิตประสาท มะแมจึงลงโยงอาการเครียด กังวล หวาดกลัว
เข้ากับการเผชิญหน้าปีศาจดู

ไม่ผิดแน่ มันเป็นอะไรไปนงๆกันระหว่างความหวาดกลัว ความ
เคียดแค้นชิงชัง และความวิตกกังวลชนิดถึงเลือดถึงเนื้อ

หันมาจับกระแสจากนัยน์ตาเย่อหยิ่ง พร้อมจะดูถูกคนของรัก
สุรีย์ ก็พบว่าลึกลับแล้วแฝงอยู่ด้วยแววอำมหิตระดับตัดสินใจฆ่าคนได้
และด้วยกระแสดังกล่าวนั่นเอง ที่มะแมใช้สาวลึกลับเข้าไปถึงต้นตอ พบ
เจตนาประทุษร้ายรุนแรงที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นาน

สี่กระแสมมาถึงตรงนั้น นิมิตชัดเจนก็ปรากฏขึ้นในห้วงมโนทวาร โดยไม่ต้องหลับตา...

โดยคำสั่งของคุณหญิงรักสุรีย์ มีสาวน้อยนางหนึ่งถูกชายฉกรรจ์หลายคนรุมข่มขืน ก่อนชวนคอให้ขาดใจตายอย่างทรมาณในเรือนเปลี่ยว

เบื้องต้นแม่แมกเกือบตกใจ เพราะความแจ่มชัดชนิดนั้น เหมือนลากหล่อนเข้าไปมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเหยื่อสาว สัมผัสถึงความจนตรอกคล้ายสัตว์น้อยถูกฝูงสัตว์ใหญ่รุมขย้ำ สัมผัสถึงความน่าสยดสยองขณะถูกบังคับข่มขืนชวนคอ สัมผัสถึงอาการดิ้นรนที่สูญเปล่าของเพศหญิงตัวคนเดียวในอุ้งมือเหล่าทรชน

แม่แมกเห็นภาพจากมุมสูง ที่เบื้องล่างเต็มไปด้วยชายหน้าเหย้มมองสวนขึ้นมาด้วยแววตาดุดัน รู้สึกถึงอาการอึดอัดทรมาณจากการหายใจไม่ออกที่ทวีตัวขึ้นทุกที โดยไม่อาจหลุดรอดไปไหนได้

ปิดตาลง ข่มความสงสารผู้หญิง ข่มความเกลียดชังนางปีศาจผู้บงการฆ่า ทำใจเป็นอุเบกขากับนิมิตบรรยายกาศน่าสะพรึงกลัว การเคยเห็นน้องอีกผู้กอดตายมาก่อน บวกกับที่เคยเห็นภาวะหลังความตายของแจ๊บบมาแล้ว มีส่วนช่วยให้ไม่ตกตื่นเกินไปนัก

ก็แค่ความจริงที่ว่า ความตายไม่ใช่จุดจบ และบางความตายหมายถึงฝันร้ายอันน่าขนพองสยองเกล้าเหลือประมาณ

หลังขาดใจตาย เกิดอะไรขึ้นกับหญิงชะตาขาดคนนั้น?

สัมผัสแรกคือความอาฆาตพยาบาท มันท่วมทับและมีกระแสเชี่ยวกราก อย่างที่ชวนให้นึกถึงพลังตะถันของน้ำตกที่แม่แมกเคยเอาตัวไปดำน้ำเล่น เพียงแต่นี้ไม่ใช่ น้ำตกเย็นๆ แต่เป็นธารลาวาร้อนๆ แทน

ในความร้อนของมหาเพลิงพยาบาท พลังจิตสาวสำเหนียกถึงความเห็นแก่ตัวอย่างเลวร้ายที่เป็นพลังขับเคลื่อนอยู่ และด้วยความสำเหนียกถึงพลังชนิดนั้น จิตจึงรู้ขึ้นมาว่าหญิงผู้ประสบเคราะห์ หาเรื่องสร้างเคราะห์ให้ตัวเองด้วยการเป็นเมียน้อย แม้ถูกเดือน ถูกขู่ ก็ยังขึ้นต่อด้วยความเชื่อมั่นเกินงาม

แม่แมกลอบระบายลมหายใจยาว ที่แท้ก็เป็นเรื่องชั่วเลือด จองเวร

กันต่อ แม้ตัวตายไปแล้วก็ไม่เลิก นับว่าน่าลำบากใจเอาการ เพราะทำนี้แม่สี่บด้วยจิตจนเห็นต้นเห็นปลาย ก็ไม่ใช่จะมีทางออก ช่วยแก้สถานการณ์ให้ดีขึ้นง่าย ๆ

ตริกตรองว่าจะคุยกับรักสุรีย์ทำไหนดถึงจะเหมาะ ชักบังเกิดความเห็นใจขึ้นมาจางๆ เพราะอย่างน้อยรักสุรีย์ก็เป็นฝ่ายเจ็บช้ำก่อน ไม่ใช่อยู่ดีๆ ก็อยากประหัดประหารกันเล่นโดยขาดมูลเหตุจูงใจ

คิดทั้งปิดตาอยู่อย่างนั้น ปลอ่ยให้เจ้าของสถานที่เข้าใจว่าหล่อนยัง ‘นั่งทางใน’ ไม่เลิก

อยู่ร่วมบ้านกับศัตรูที่เกลียดชัง ยิ่งง่ายกว่าโดนวิญญูณาอาฆาตหลอกหลอนกัน พอตายแล้วจะให้จูงมือมาเจอจัญเหตุนั้นแบบมนุษย์มันไม่ได้

ซึ่งน้ำหนักดู ต่อให้ทำสังฆทานอุทิศส่วนกุศล มานพยาบาทของคุณเมียน้อยก็บังไว้ไม่ให้มีแก่ใจรับเป็นแน่ จิตของเธอดิบ มีดทึบ อีกทั้งกระแสความประสงค์ร้ายที่หนุนหลังดูจนน้ำปากก็เชี่ยวกรากเสียเหลือเกิน

แม่แมกไม่เคยเข้าโรงเรียนปราบผี แต่ก็เชื่อว่าผีร้ายที่คอยรังควานคน ย่อมไม่ได้เกิดขึ้นเองลอยๆ แต่ต้องมาจากเหตุปัจจัยบางอย่าง ถ้าทำลายเหตุปัจจัยนั้นได้ สภาพผีย่อมเสื่อมไปเป็นธรรมดา เช่นเดียวกับคนชั่วยอมเปลี่ยนเป็นคนดี เมื่อเหตุแห่งความชั่วถูกทำลายลง

ก่อนอื่นใด หล่อนต้องเข้าใจให้ได้ว่าผีเมียน้อยตามจิก ตามหลอกหลอนรักสุรีย์ได้อย่างไร

ทำไมบางคนฆ่าศัตรูด้วยความโหดเหี้ยมเป็นสิบเป็นร้อย กลับไม่ถูกรบกวน แต่บางคนเช่นคุณหญิงรักสุรีย์ ฆ่าเมียน้อยแค่คนเดียว ใจจึงถูกตามราวได้ไม่เลิก?

ระลึกถึงฮั่นกับตู่ย สองโจรที่เคยจับหล่อนจะเอาไปเชือดด้วยความเข้าใจผิด คิดว่าเป็นสายตำรวจ

ทั้งสองต้องเคย ‘ลงมือ’ มาก่อนแน่ เพราะมีกระแสเพศฆาตให้รู้สึก เพียงแต่เป็นระดับสมัครเล่น ห่างจากขั้นมีอาชีพที่เลือดเย็น ฆ่าได้โดยตาไม่กะพริบ

เลือกจับกระแสความเป็นเพศฆาตของฮั่น หล่อนว่าอย่างมากที่สุด

ฆ่ามาไม่เกิน ๓-๔ ราย เพราะก่อนฆ่ายังมีอาการละล้าละลัง ขณะฆ่ายังมีอาการผิดใจไม่ยอมทำ และหลังฆ่ายังมีอาการสลดซึมตามมา

สัมผัสว่าคนที่โดนอันเชือด ล้วนไม่รู้จักผูกพันหรืออาฆาตแค้นต่อกันมาก่อน ขณะจะตายก็เอาแต่กบประหวั้นพริ้นพริ้ง นึกถึงพ่อแก้วแม่แก้ว นึกถึงลูทางหลบหนีเอาตัวรอด นึกถึงเทวดาช่วยส่งปาฏิหาริย์มาช่วย ไม่มีแก้ใจผูกเจ็บ จึงไม่มีความอยากเอาคืนกับเพชฌฆาตที่ตนไม่รู้จักเป็นส่วนตัวเลย เมื่อตายจึงไปผูกเกิดตามกรรมอันเหมาะสม ไม่ต้องดิ้นรนเป็นวิญญานอาฆาตให้เหนียวยาก

ต่างจากวิญญานอาฆาตของเมียน้อย ที่ก่อนตายเต็มไปด้วยการชิงดีชิงเด่น รุกรานกัน เล่นแ่งเชือดเฉือนกัน ร้ายใส่กันกับคุณหญิงรักสุรีย์ เรียกว่าผูกสายโยงพันสายใยเหนียวแน่น จนนึกถึงกันและกันได้ขึ้นใจ อีกทั้งก่อนตายก็ทราบดีว่างานนี้ใครเป็นคนสั่ง ความคุมแค้นจึงมีทิศทางแนวแน่มาก ฟุ้งมาที่รักสุรีย์เดียว

เท่าที่มะแมรู้สึกถึงใบหน้าสวยๆบวกความบ้ำพลังในขณะเป็นมนุษย์ของคุณเมียน้อย ก็แน่ใจว่าคุณเธอคงมีบุญเก่าแน่นอนหนา เมื่อตายไปทั้งบุญเก่ายังไม่หมด ย่อมฤทธิ์แรง หวนกลับมาเล่นงานคนที่ตนผูกใจแค้นได้ไม่ยาก แต่ไม่อาจทำกันโต้งๆเหมือนคนทำกับคน อย่างมากก็หลอกหลอนขณะหลับ ซึ่งจิตคนหลับมีกำลังอ่อน แล้วก็อยู่ในภาวะพร้อมเห็นนิมิตปรุงแต่งต่างๆนานา

อาศัยกระแสบาปจากการสั่งฆ่าของคุณหญิงรักสุรีย์เป็นสื่อ เป็นประตู เป็นช่องทาง แต่เธอกระแทกพลังแค้นคุกคามขวัญ หรืออยากแยกเขี้ยวทำเขางอกหลอกหลอน จิตขณะหลับของคุณหญิงก็จะเห็นตามนั้นอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

สรุปแล้ว อำนาจความผูกโยงกันด้วยความเกลียดชังคับแค้นนั่นเอง เป็นตัวแปร เป็นปัจจัยเชื่อมโยงให้จงเวรได้ถึงพริกถึงขิงขนาดนี้

แต่แล้ว ขณะยังดูระดับความอาฆาตของวิญญานเมียน้อยฉบับปล้นมะแมก็สัมผัสถึงพลังความฉุนเฉียวอย่างจะกินเลือดกินเนื้อของฝ่ายนั้น คราวนี้แตกต่างจากการ ‘ดูอยู่ห่างๆ’ เพราะรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงบางอย่างในอากาศรอบตัวที่ชวนให้หนาวสั่นหลัง คล้ายตก

เข้าไปอยู่ในมิติลับต่างจากธรรมดา

อันเนื่องจากเริ่มคุ้นเคยกับโลกวิญญานมากขึ้น สาวสองโลกจึงทราบด้วยสัญชาตญาณทางจิตว่าตัวจริงของเจ้าหล่อนที่ถูกฆาตกรรมได้มาวนเวียนอยู่แถวนี้เอง

มันเป็นความไม่รู้ของมะแม การจ่อใจสัมผัสวิญญานนานๆเท่ากัไปสะกิดเรียกเขามา...

ปกติคนในโลกมนุษย์จะทักใครที่หันหลังให้ ก็อาจเอื้อมมือไปสะกิดให้รู้สึกได้ไม่ยาก แต่ในโลกวิญญานง่ายกว่านั้น แค่ทำความรู้สึกถึงอีกฝ่ายชัดๆและอยู่ในโพกสนานพอ จิตก็สัมผัสถึงกันแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเจ้าตัวกำลังวนเวียนอยู่ไม่ไกลไม่ไกล กับทั้งมีเรื่องให้อยากติดต่อยู่ด้วย

ฉบับปล้นมะแมก็รู้สึกคล้ายมีร่างแหหนักร้อนๆไร้ตนเหวี่ยงมาครอบทั้งร่างหล่อนไว้ ความนึกคิดและอารมณ์เปลี่ยนแปลงในฉบับปล้นอึดอัดคัดแน่น อยากดิ้นพลา้น จิตใจอลหม่านอึ้งอลไปด้วยคำพรูสวาทสาปแช่ง ตลอดจนบังเกิดแรงขับดันหนักหน่วง ให้อยากลุกขึ้นหาอะไรเอามาแทงๆ หรือทุบๆคุณหญิงรักสุรีย์ให้ตายคามือ ตายในสภาพตาเหลือก ตายแบบนองเลือดน่าสยงเกล้าที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้!

ชนลูกทั้งตัว สติเลอะเลือนไปครู่หนึ่ง ก่อนกลับวางจิตเป็นอุเบกขา กุมสติมั่นได้ใหม่

แม้เป็นประสบการณ์ครั้งแรก ก็ทราบทันทีว่าวิญญานร้ายพยายามเข้าครอบงำหล่อนด้วยอำนาจพลังอาฆาต มะแมเปิดประตูให้ก่อนโดยเอาใจไปสัมผัสกระแสอาฆาต กระแสอาฆาตจึงได้ช่องกระแทกเข้าไปเต็มเหนี่ยว หากหล่อนกำลังอยู่ในภาวะจิตอ่อน ฟุ้งซ่านหรือเหม่อลอยไม่เป็นโล้เป็นพาย ก็คงเสร็จเหมือนกัน แต่ขณะที่ฐานสมาธิยังมั่นคงคลอนแคลนยากเย็นนี้ พลังแปลกปลอมก็เป็นแค่คลื่นกระแทกที่ชัดแรง แต่ทำให้เสียหลักล้มไม่ได้

ผีสิงเป็นอย่างไรเอง ได้ยินมาแต่เด็ก เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง พอเจอเป็นประสบการณ์ตรงจึงหายสงสัย

มะแมทราบด้วยสัญชาตญาณของสมาธิขั้นดีว่า **แค่ไม่ปล่อยให้**

ความเกลียดครอบครัว แค่ไม่ปล่อยให้ใจฟุ้งซ่านเตลิดเปิดเปิง มีสติอยู่กับเนื้อกับตัว ไม่ว่าจะผีสิงหรือไสยศาสตร์ที่ไหนก็ไม่มีทางเข้ามา มีอิทธิพลควบคุมบังคับอะไรได้เลย

ยึดตัวตรง ดำรงสติมั่น ค่อยๆเปิดเปลือกตาขึ้น เจอเข้ากับตัวเอง จังๆก็ตืออยู่อย่าง คือมั่นใจในสิ่งที่สัมผัสรู้มาทั้งหมด โดยไม่จำเป็นต้องถามรักสุริย์สักคำ แถมพอจะคลำทางถูกด้วยว่าจะช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ทำไหน

สบตากับอีกฝ่ายและผินยิ้มให้ แต่ในสายตาของคนมีชนกบักหลัง กลับดูเหมือนรอยยิ้มรู้ทัน รักสุริย์จึงไม่นึกชอบรอยยิ้มของมะแมเอาเลย

“หายไปเสียนาน พยายามดูอะไรอยู่หรือ?”

ถามพลางคิดในใจว่าถ้าตอบไม่เข้าท่า ปล่อยให้เสียเวลารอเก้อ ก็จะไม่กลับไปบ้านเดี๋ยวนี้เลย

“คุณหญิงคะ... ถ้าจะให้มะแมช่วย เราคงต้องคุยกันตรงไปตรงมา และอย่ากลัวว่ามะแมจะหักหลังด้วยการแฉคุณหญิงในวันหน้า”

รักสุริย์ได้ยิ้บคำว่า ‘แฉ’ แล้วสะดุ้งสุดตัวเยี่ยงคนมีพิรุช แต่พอตั้งสติได้ก็ทำตัววาวถลิ่งจ้องอีกฝ่าย คล้ายจงอาจยึดตัว ชูหัวแผ่แม่เบี้ยขู่ฟอ

“นี่! บอกตรงๆนะว่าฉันโดนผีหลอก ฉันแค่อยากได้หมอดีหรือคนทรงที่ถนัดทางนี้มาปิดรังควานให้เท่านั้นแหละ มันจะเป็นไรไปนักเชียว จ้างมาไล่ผีนี้ถึงกับเอาไปแฉให้เสียชื่อได้เลยหรือ? เธอทำแบบหมอดีได้หรือเปล่า? ถ้าทำไม่ได้ก็ไปๆซะเถอะ!”

ปฏิกิริยาร้อนแรงแบบเป็นเอามากขนาดนั้น ทำให้มะแมถึงกับนั่งอึ้ง ใจหนึ่งอยากถอนตัวขึ้นมาอีก แต่อีกใจก็นึกถึงอัคระ ที่เขาเจอคงโหดหินกว่าของหล่อนหลายร้อยเท่า คิดเช่นนั้นแล้วก็เกิดกำลังใจอีกระลอก

รักสุริย์เดินจิวทำนี่คงต้องคุยกันแบบอ้อมค้อมก่อน ขึ้นโพล่งออกไปว่าหนูรู้ไส้คุณหญิงหมดแล้ว ก็อาจโดนสั่งลากไปหลังบ้าน ควกัไส้ของหล่อนออกมาดูบ้างเท่านั้น

“เอาเป็นว่า... มะแมช่วยคุณหญิงได้ค่ะ และอาจช่วยได้ดีกว่าหมอดีด้วยซ้ำ เพราะหมอดีแค่ไล่ผี เดียวก็กลับมาใหม่ แต่มะแมทำให้ศัตรูของคุณหญิงหายไป ชนิดที่ไม่ต้องกลับมาเจอแจกันอีกเลย”

น้ำเสียงนุ่มนวลของคนที่มีพรหมจะภักย์ใครทั้งโลก คล้ายกลุ่มน้ำใหญ่ที่โถมเข้าดับไฟกองโตให้มอดเร็ว รักสุริย์มีสีหน้าดีขึ้น ด้วยความเข้าใจว่ามะแมจะ ‘ทำลายศัตรู’ ของตนทั้งอย่างสิ้นซาก

“ได้อย่างนั้นก็เหมาะ ฉันจะตกรางวัลเธออย่างงามถ้าทำสำเร็จจริง”

“มาตรวจสอบกันก่อนว่ามะแมเห็นถูกหรือเปล่า... ผีที่คุณหญิงเจอ เป็นสาววัยสักยี่สิบไซ้ไหมคะ?”

รักสุริย์คอแข็ง มองมะแมด้วยสายตาต่างไป คือเริ่มทิ้งเพิ่มขึ้นอีกนิด แต่ด้วยความที่นั่นเอง ก็แฝงแวหวาดว่าจะมารู้ความลับของตนเข้าให้ด้วย จึงตอบรับอย่างระวัง

“น่าจะอย่างนั้นนะ”

“ทุกครั้งที่น้องเขามา คุณหญิงจะรู้สึกมืด ร้อน อึดอัดเหมือนเจอใครมาทวงแค้นไซ้ไหมคะ?”

หญิงอาวโสกลืนน้ำลายฝืดๆ

“ก็ประมาณนั้นแหละ”

“ถ้าเขาไม่ผิด คินที่คุณหญิงรู้สึกเหมือนอยากคลุ้มคลั่งเป็นบ้า คือคินที่คุณหญิงฝันว่าลิ้มตาตื่นขึ้นมากกลางดึก แล้วเห็นผู้หญิงแหวนคอยายอยู่บนเพดานไซ้ไหมคะ?”

ฝ่ายถูกจี้ให้ตอบถึงกับเกร็งแน่นไปทั้งตัว ปากคอสั่นระริก ซึ่งนั่นเป็นการยอมรับที่ดีที่สุด

เมื่อมั่นใจในข้อมูลจากนิมิต กับทั้งได้ใจลูกคำมาฟังกัน มะแมค่อยปลดปล่อยไปรุ่งขึ้น พุดต่อได้รื่นขึ้น

“มะแมขอเวลาไม่เกินสองคืน จัดการกับปัญหาของคุณหญิงให้จบ”

“แล้วสำหรับคินนี้ล่ะ?”

รักสุริย์ถามเสียงละห้อย

“คืนนี้สำคัญที่สุด คุณหญิงต้องเชื่อตาม และห้ามคัดค้านใดๆทั้งสิ้น ไม่อย่างนั้นพิธีจะเสียหายหมดตั้งแต่เริ่ม”

คนสูงวัยกว่าพยักหน้า เอวอ่อนระแน โอนเออนมารับคำสั่งจากมะแมอย่างเต็มใจ สิ้นลายนางพญา

“จะให้ฉันทำยังไง?”

“ท่องไว้นะคะ **ศัตรูของคุณหญิงไม่ใช่ผี แต่เป็นใจที่เคียดแค้นชิงชังของคุณหญิงเอง!**”

ความสว่างบางอย่างที่แผ่มาทับพลังเสียงของคุณหญิงสาว คล้ายน้ำสะอาดสดมาล้างปมสกปรกในใจหญิงวัยกลางคน จนสีหน้าสีตาผ่อนคลาย แทบไม่เหลือร่องรอยความเครียดจัดแบบเมื่อ ๕ นาทีที่แล้ว

“แปลว่าทั้งหมดที่ฉันเห็น เป็นแค่เรื่องเพ้อเจ้อหรือ?”

“ลืมบอกไปคะว่านอกจากห้ามคำแล้ว ก็ห้ามถามอะไรทั้งสิ้นด้วย เพราะความสงสัยของคุณหญิงจะทำให้พิธีแตก น้องเขาจะผ่านเข้ามารบกวณได้อีก และคราวนี้อาจยิ่งหนัก เพราะไหวตัวแล้วว่าคุณหญิงพยายามหาทางกำจัดอยู่”

“ได้” รักสุริย์รีบรับลั่นพัน “ไม่สงสัยก็ไม่สงสัย จะท่องไว้ว่าศัตรูของฉัน คือความเพ้อเจ้อของตัวเอง”

“เมื่อก็มะแมไม่ได้บอกอย่างนั้นนี่คะ ย้ำอีกทีก็ได้ ศัตรูของคุณหญิงไม่ใช่ผี แต่เป็นใจที่เคียดแค้นชิงชังของคุณหญิงเอง ถ้าจำไม่ได้ก็ท่องไว้สั้นๆ คือ *อย่าเกลียด อย่าโกรธ อย่าให้ความแค้นครอบงำคุณหญิงได้*”

รักสุริย์เม้มปาก กล้ากลืนก้อนน้ำลายขึ้นๆลงๆ

“โอเค...” รับแบบไม่ยอมทวนคำ “นอกจากให้นี่ก็อย่างที่เธอว่านี่ จะไม่ให้เกราะคุ้มครองที่เป็นรูปธรรมอะไรหน่อยหรือ?”

“คุณหญิงก็ทราบอยู่แล้วนี่คะว่าวัตถุมงคลศักดิ์สิทธิ์ในบ้าน ช่วยอะไรไม่ได้เลย ในเมื่อจิตของคุณหญิงยังมีโทษเป็นตัวเปิดทางเข้าให้สิ่งชั่วร้ายเต็มประตู ถึงมะแมให้เพิ่ม คุณหญิงนี่กว่าจะมีประโยชน์หรือ?”

“งั้น... คาถาหรือบทสวดกันผีละ ให้มาให้ฉันอุ่นใจหน่อยได้ไหม?”

หลายคืนที่ผ่านมาฉันสวดเป็นชั่วโมงๆ แต่ไม่มีความสุข และไม่ได้ช่วยป้องกันอะไรเลย”

“นั่นเพราะคุณหญิงไม่ได้สวดด้วยความเข้าใจ แต่ด้วยความรักตัวกลัวผี”

“สวดด้วยความเข้าใจ สวดยังไง?”

“อย่าสวดคาถาไล่ผี อย่าสวดบทที่รำลือว่าคุ้มครองได้ครอบจักรวาล เพราะบทสวดเหล่านั้นถึงศักดิ์สิทธิ์จริง ก็ไม่ดับความเร่าร้อนในใจที่อยากเอาชนะของคุณหญิงลง แถมคาถาขับไล่ไสส่งกลับจะยิ่งเพิ่มความเร่าร้อน เหมือนพุ่มไฟไล่กันไป พุ่มไฟไล่กันมา”

“แล้วบทไหนที่ว่าเย็น?”

“ตามหลักทางศาสนานะคะ ไม่ว่าจะศาสนาไหน บทสวดที่เย็นที่สุดคือบทสรรเสริญพระศาดาของตนค่ะ เพราะเป็นบทที่ปรุงใจให้คิดดี ตกแต่งจิตให้มีประกายเลื่อมใสเบื้องสูง ไม่แผ่อารมณ์ร้อนแบบไหนๆอย่างของพุทธเรา ก็ได้แก่บทสวดอิติปิโส คุณหญิงน่าจะท่องได้ขึ้นใจ”

รักสุริย์ผงกศีรษะ

“ท่องได้ แต่ไม่ค่อยได้ยินใครบรรยายสรรพคุณมากเหมือนบทอื่น เลยสวดนิดหน่อยแค่เป็นพื้น”

“ยิ่งฟังสรรพคุณมากก็ยิ่งโลภมากค่ะ ใจจะบริสุทธิ์เป็นดวงกุศลใสๆ คุ้มครองตัวได้อย่างไรคะ เล็งเข้ามาที่จิต วัตถุประสงค์มาเป็นความเยือกเย็น ความสว่าง แล้วคุณหญิงจะทราบคำตอบด้วยตนเองว่าบทสวดที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในโลก คือบทที่ทำให้จิตของเราเย็นมาก สว่างมาก และกลมกลืนกับพระศาสดามาก เพราะเท่ากับอัญเชิญกระแสของพระองค์มาไว้ที่จิตเราเอง ไม่ใช่เรียกกองทัพสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาปกป้องที่ข้างนอก”

“แปลว่าหนูจะให้ฉันท่องอิติปิโสบทเดียวหลายๆจบหรือ?”

“ค่ะ!”

“เข้าใจแล้ว... นายกฤษบอกแล้วละว่าค่าปรึกษาของเธอเท่าไร แต่นี่มาที่บ้าน ฉันจะเพิ่มค่าน้ำมันให้ ห้าพันพอไหม?”

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนก็ได้ค่ะ สารวัตรกฤษฎาดีกับมะแมมาก

มะแมถือว่าตอบแทนสารวัตรผ่านคุณหญิงก็แล้วกัน”

รักสุรีย์ส่ายหน้าแบบคนที่ไม่ชอบได้รับความช่วยเหลือเปล่าๆ

“เขาส่วนเขา ฉันส่วนฉัน คนละคนกัน ยังไงเธอก็ต้องรับ”

“งั้นเอาเป็นว่าเมื่อเรื่องจบเรียบร้อย มะแมกำจัดศัตรูให้ได้
ราบคาบเมื่อไหร่ คุณหญิงค่อยตกรางวัลมะแมดีไหมคะ?”

“อย่างนั้นก็ได้... แล้วยังไง ฟรังก์นี้เวลาเดิมหรือเปล่า?”

“คะ! ฟรังก์นี้มะแมจะมาดูผลว่าคุณหญิงให้ความร่วมมือดีแค่ไหน
ถ้าปัจจัยฝั่งคุณหญิงดีพอ มะแมค่อยช่วยจัดการฝั่งผีให้ดีที่สุด”

“เอาเบอร์มือถือของฉันไปนะ” เมื่อบอกเบอร์ให้มะแมบันทึกลง
โทรศัพท์เสร็จก็ลุกขึ้นยืน “ฉันจะไปส่ง”

รักสุรีย์เดินมาส่งสาวพลังจิตถึงที่รถด้วยตนเอง มะแมได้แต่นึก
ดีใจที่ตนไม่หมดความอดทนกับผู้หญิงบ้าอำนาจคนนี้ไปเสียตั้งแต่ห้า
นาทีก่อน มิฉะนั้นคงเสียเวลามาตั้งไกลกับความสูญเปล่า

อนเจอนาใจเหลือหลาย ฝ่ายหนึ่งก่อเวรด้วยการทำให้อีกฝ่าย
เจ็บใจ พอเจ็บใจมากเข้าก็ฆ่าแกงกัน กลายเป็นการผูกเวรแน่นหนา
ถาวรไปเลย

ถ้าให้ถามใจ ทุกคนย่อมบอกว่ารักชีวิต เห็นชีวิตตนเองมีค่า
กว่าความเจ็บใจ แต่ความเจ็บใจของตนมักมีค่ากว่าชีวิตคนอื่น
เสมอ

มะแมเห็นประจักษ์ข้ามมิติชัดแจ้ง ไม่มีหายนะใดรุนแรงไปกว่า
หายนะอันเกิดจากความเกลียด ความเคียดแค้นชิงชังทำให้ตายร้าย
และกลายเป็นวิญญาณร้าย สูญเสียสิ่งดีงามที่เคยสะสมมาไปทั้งหมด
ไม่ว่าจะเคยมีดีขนาดไหนก็ตาม

แอบสลดเมื่อแล่นรถออกห่างจากหมู่บ้านเศรษฐีมาได้ โลกนี้ช่าง
หลอกตา บ้านช่องสว่างสวยรุ่งเรืองเหมือนสวรรค์ แต่บางทีจิตใจคนอยู่
กลับมืดดำอำมหิตดูจบรยายากศนรก

สู้บ้านเล็กๆของหล่อนก็ได้ ดูเหมือนไม่มีอะไรเลย แต่แท้จริง
แล้วเต็มแน่นไปด้วยแสงสว่างแห่งความรักระหว่างคนในครอบครัว ใคร
มาก็บอการู้สึกโปร่งสบายเหมือนสวรรค์กันทั้งนั้น!

เกือบแปดโมงเช้า

โทรศัพท์มือถือส่งเสียงกึ่งกึ่งในแบบที่มะแมตั้งค่าไว้แจ้งเมสเสจ
เข้า ใจประหวัดถึงอัคระ รู้สึกเหมือนเป็นข้อความจากเขา จึงรีบคว้า
โทรศัพท์ขึ้นดู

ปรากฏว่าเป็นเมสเสจประจำสัปดาห์จากธนาคาร เพื่อแจ้งยอดเงิน
ที่ใช้ได้ มะแมทำหน้าที่เมีย เกือบวางโทรศัพท์ลง แต่หางตาเห็นตัวเลข
แว็บๆแล้วรู้สึกผิดปกติ เพราะจำได้ว่ายอดสุดท้ายเป็นหกแสนเศษ แต่
ตัวเลขบนหน้าจอเหมือนเหลือแค่เก้าหมื่นปลายๆไม่ถึงแสน

พลิกดูหน้าจอใหม่ดีๆ ปรากฏว่าไม่ใช่เก้าหมื่น แต่เป็น
97,743,322.95!

หญิงสาวย่นคิ้ว เข้าใจว่ามีการแสดงผลผิดพลาดคลาดเคลื่อน จึง
ลุกเดินไปยังคอมพิวเตอร์เพื่อเช็คออนไลน์จากเว็บของธนาคารแทน
เพราะถ้ามีความผิดพลาดแบบตลกร้ายเกิดขึ้น ก็หวังว่าจะไม่ใช่ความ
เสียหายของฝ่ายหล่อน

คลิกๆพิมพ์ๆในเวลาไม่นานก็ได้คำตอบ ตัวเลขจากหน้าเว็บ
ยืนยันว่าเมสเสจแจ้งยอดเงินทางมือถือถูกต้อง ตอนนีหล่อนมีเงินใน
ครอบครองร่วมร้อยล้าน!

นี่มันอะไรกัน?

ใจเต้นตึกๆ รอบตัวคล้ายควั่นขึ้นโขมง มะแมไม่ได้หัวขำขนาด
คิดไม่ออกว่าแหล่งที่มาคืออัคระ เพียงแต่ไม่แน่ใจว่าควรจะรู้สึกอย่างไร
ดี ตัวเลขที่เพิ่มพรวดพราดขนาดนั้น เลยขีดความตื่นเต้นปรีดา ทะลุ
เพดานไปถึงอารมณ์ตื่นตระหนกตกใจ ไม่เข้าใจเหตุผล และว่ารุ่นจนอนอยู่
เฉยไม่ได้มากกว่าอย่างอื่น

ตั้งแต่เขาเข้ามาในชีวิต ดูเหมือนมีเรื่องทำให้หล่อนต้องกลายเป็น
เป็นผู้หญิงขี้อึดใจได้บ่อยๆ มะแมไม่ชอบภาวะเกินคาดหรือคาดไม่ถึง
เพราะรบกวนจิตใจให้เสียสมดุลความเป็นปกติสุขไป

เมื่อตกอยู่ในภาวะเช่นนั้น ก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าคิดว่ามือถือกด
เบอร์หาเขาด่วน นี่เป็นเรื่องใหญ่เกินกว่าจะมัวคิดเกรงเขาติดธุระยุ่งอยู่

ประเทศไหนเหมือนเช่นที่ผ่านมา

โชคดีที่เขาว่างรับสาย อัคระทักทายด้วยเสียงนุ่มนวล ร่าเริง

“อรุณสวัสดิ์ มะแม่!”

“พี่อัคร... สวัสดิ์ค่ะ ว่างคุยไหมคะ?”

น้ำเสียงหล่อนสั้นพรวด เกือบๆจะร้อนน

“มะแม่ไม่ต้องกลัวพี่ไม่ว่างหรอกนะ โทร.มาเมื่อไหร่ก็ได้”

“พี่อัครโอนเงินมาให้มะแม่ทำไม?”

“เฮ้... เงิน? อ้อ! ค่าจ้างนะ”

เขาตอบเหมือนไม่มีความหมาย และไม่มีอะไรเกิดขึ้น แกรมแก๊ง ทำราวกับจะลืมนไปแล้วด้วยซ้ำ มะแม่ขบริมฝีปากนิดหนึ่ง สามล้านดอลลาร์อาจเป็นเศษเงินสำหรับคนมีคอมพิวเตอร์ตาพิพท์ที่ทำนายหุ้นได้ไม่พลาดเลย แต่มันคือการพลิกชีวิตคนธรรมดาหาเลี้ยงตัวเองแบบเดือนต่อเดือนเช่นหล่อน และหล่อนก็ไม่แน่ใจว่าต้องการหรือเปล่า

“ไม่ทราบว่ามีมะแม่ทำอะไรให้พี่อัครพอใจมากมายขนาดนั้นหรือคะ?”

“พี่บอกมะแม่แล้วไม่ใช่เหรอว่าพี่กำลังทำอะไร เพื่ออะไร?”

“ค่ะ... บอกแล้ว”

“แล้วมะแม่ยินดีให้ความร่วมมือหรือเปล่า?”

“ยินดีค่ะ”

“เมื่อคืนมะแม่เริ่มงานไปบ้างแล้วใช่ไหม?”

“รู้ได้ยังไง?”

“ใจของมะแม่เชื่อมเข้ากับงานของพี่ พี่รู้สึกได้”

มะแม่นึกถึงการเล็งเป้าหมาย คือนักการเมืองผู้เป็นสามีคุณหญิงรักสุริย์ ความตั้งใจนั้นกระมังที่กลายเป็นสัมผัสกระทบจิตอัคระ

“โห! ทำให้งานเดียวได้ค่าจ้างร้อยล้าน ทำให้ร้อยงานมิรวยกว่าพี่อัครหรือคะ?”

“ให้ก่อนเดี๋ยวนี้แหละ แล้วมะแม่ก็รับเหมาทั้งร้อยงานที่เหลือไปเลย ตกลงไหม?”

“ขอบคุณค่ะพี่อัครสำหรับเงินก้อนนี้ แต่มะแม่รู้สึกว่ามันมากผิด

ปกติ แล้วก็เลยไม่แน่ใจว่ามันจะทำให้ชีวิตของมะแม่ผิดปกติในทางใดทางหนึ่งไปด้วยหรือเปล่า พี่อัครน่าจะเข้าใจดีอยู่แล้วว่าของอะไรที่หนักเกินตัว มันจะทำให้เราเดินเบี่ยงไปจากเคย ไม่ว่าของหนักนั้นจะเป็นกรวดหินหรือเงินทอง!”

อัคระหัวเราะในลำคอ เป็นครั้งแรกที่มะแม่ได้ยินแล้วไม่ชอบใจ เพราะเหมือนเขาหัวเราะเยาะคำพูดของหล่อนอยู่

“เอาคืนไปเถอะค่ะพี่อัคร มันไม่ใช่ของมะแม่”

“ตอนนี้น้องไม่รู้สิว่าใช่ก็ไม่ใช่เป็นไร อีกหน่อยพอจำเป็นต้องใช้ค่อยรู้สึกก็ได้ จำได้ว่าครั้งแรกที่พี่เห็นเงินในบัญชีเป็นร้อยล้าน พี่ก็ตาเหลือกและรู้สึกว่าชีวิตไม่ใช่ชีวิตแบบเดิมอย่างนี้เหมือนกัน แต่ต่อมาเมื่อพบว่ามีเส้นทางชีวิตอีกแบบมารองรับอย่างสมเหตุสมผล ก็เปลี่ยนเป็นเฉยๆแทน”

“แล้วอะไรคือความสมเหตุสมผลของเงินเป็นร้อยล้านสำหรับมะแม่คะ?”

“ถ้าจะเปลี่ยนโลกลงมาจากยอด บางทีก็จำเป็นต้องมีที่ยืนสบายๆ ใกล้เคียงตัวอย่างสง่าผ่าเผย ไม่ใช่ยืนในที่คับแคบถวยอดด้วยอาการตัวลีบ พุดแค่นี้เข้าใจไหม?”

หญิงสาวอึ้งไป นึกถึงเมื่อคืนที่ขับรถเข้าหมู่บ้านมหาเศรษฐีแบบตัวลีบหน่อยๆ ก็เริ่มเห็นอะไรขึ้นมาบ้าง

“แล้วเขาให้กันง่าย ๆ อย่างนี้หรือคะ?”

“เขานะ ใคร?”

“ก็พี่อัครนั่นแหละ!”

“แล้วพี่เป็นใครสำหรับมะแม่?”

คนอยู่เมืองไทยกะพริบตาถี่ๆ

“ก็...”

เพิ่งรู้สึกว่าความเป็นคนรักระหว่างหล่อนกับเขามันลอยๆขอบกล ไม่มีรากหยั่ง ไม่มีปฏิสัมพันธ์ใดๆเป็นฐานยืนพื้นเอาเลย กระทั่งจะติดอยู่ในใจว่าเป็นแฟน ยังกระดากบอกไม่ถูก

“ก็อะไร หือม?”

“ก็รู้สึกแปลกๆอยู่นะคะ”
“ภายในไม่กี่วันนี้ พี่มีเวลาไปอยู่กับมะแมได้พักหนึ่ง ตั้งใจจะพาไปหาพ่อแม่ของพี่อยู่แล้ว มะแมจะได้เลิกรู้สึกแปลกเสียที ดีไหม?”

บทที่ ๑๔

ในความน่ารักของเด็กหญิงอีก สองสามวันนี้มีอะไรบางอย่างที่ผิดแปลกไป เหมือนหงอยลง และซ่อนความคิดบางอย่างไว้ มะแมสังเกตเห็นได้แต่ยังไม่ไถ่ถาม รอจังหวะว่าเมื่อใดเธอจะเปิดปากเอง

ทว่าจนแล้วจนรอดแม่หนูน้อยแก้มยุ้ยก็ยังไม่ปรึกษา และยิ่งวันยิ่งดูซึมๆจ๋อยๆลงทุกที กระทั่งเช้ามีแต่วันหนึ่ง เมื่อถึงเวลาเข้าห้องสมาธิแล้วน้องอีกไม่มาตามนัด มะแมจึงต้องเดินไปเคาะประตูห้องของเธอ ก๊อกๆ

“อีก”

เรียกแล้วเคาะซ้ำ อึดใจจึงค่อยมีเสียงอู้อ้อตอบรับ

“ซา...”

“ไม่มานั่งสมาธิกับพี่มะแมหรือคะ?”

เด็กในห้องเงิบเสียง มะแมจึงตัดสินใจหมุนลูกบิดประตูบุกเข้าไปหา กดสวิทช์เปิดไฟกลางเพดาน

อีกนอนหันหลังให้ ซึ่งมะแมสัมผัสได้ทันทีว่าร่างน้อยส่งกระแสเรียกร้องความสนใจมาถึงตน จึงเลิกคิ้วสูง ลอบถอนใจยาว ได้รู้สึกเหมือนเป็นแม่จริงๆก็ตอนนี่เอง

ก้าวเดินเนิบนาบไปถึงตัวเด็กในอุปการะ หย่อนกายลงนั่งขอบเตียง ยกมือลูบศีรษะละมุนแผ่ว และแทนการถามว่า “เป็นอะไรไป?” เหมือนอย่างพี่พ่อแม่ทั่วไปถามลูก มะแมเลือกคำถามที่ฟังแล้วน่าตอบกว่านั้น

“คิดอะไรอยู่ ให้พี่มะแมรู้ด้วยคนได้ไหม?”

ถามเสร็จก็นั่งรออย่างใจเย็น แต่แล้วคำตอบของหนูอีกก็เล่นเอากระตุก

“อีกกลัวตาย...”

หญิงสาวมองหนูน้อยนิ่งไปครู่ เข้าใจว่าฝ่ายนั้นฝันร้าย จึงปลอบ

“เห็นตัวเองผูกคอตายหรือลูก?”

อีกสั่นศีรษะอยู่ในหมอน

“เปล่าค่ะ”

“แล้วอยู่ๆทำไมกลัวขึ้นมาได้ล่ะ อะไรทำให้หนูกลัว?”

“สมาธิ...”

“หือ? ยังไงนะจะ สมาธิทำให้หนูกลัวตายหรือ?”

เด็กน้อยตอบด้วยการจิบปากผกคีรีระ แต่หลบตา บ่ายเบี่ยงไม่ยอมสบกับผู้ใหญ่ที่จ้องมาอย่างค้นหา

มะแมกะพริบตาอง ทบทวนสองสามวันที่ผ่านมา สัมผัสได้ว่าฝ่ายนั้นเข้าถึงภาวะสงบล้ำลึก ยิ่งนึกชื่นชมผลงานของตัวเองอยู่เลย ค่าที่ตัวเองฝึกตั้งหลายปีกว่าจะสงบได้ขนาดนั้น แต่อีกเริ่มยังไม่ทันไรก็ได้ดี เพราะมีพี่เลี้ยงคอยกำกับให้ ทักให้ว่าผิดตรงไหน เสริมให้ว่าถูกอย่างไร จึงก้าวรูดเอาๆจนทำท่าจะแซงหน้าคุณครูอยู่รอมร่อ

ไฉนในที่สุดจึงกลายเป็นว่าสมาธิทำให้ชีวิตหนูน้อยผิดปกติไปได้?

“อือม... อือม... อือม... สงสัยเราคุยกันน้อยไปหน่อยแล้ว” มะแมรวบรวมแบบบางบนพูก ออกแรงช้อนตัวขึ้นมาตั้งในท่าหนึ่ง ก่อนสวมกอดแนบอกร่างอย่างทะนุถนอม ราวกับน้องอีกเป็นตุ๊กตาของเล่น “เกิดประสบการณ์ทางสมาธิแล้วทำไมถึงไม่เล่าให้พี่มะแมฟัง?”

“พอเห็นนิมิต อื่อกก็พยายามไม่สนใจอย่างที่พี่มะแมสอน แต่ยังไม่สนใจ ก็ยิ่งเห็นชัดขึ้นทุกที”

“คราวหลังต้องรายงานให้พี่มะแมรู้สิ พี่เป็นครูสมาธิของหนูนะ”

“กลัวโดนว่าว่าไม่รู้จักรวางเฉยอย่างที่พี่สอนนี่คะ”

“โถ... โอเคจ๊ะ! ต่อไปนี่พี่ไม่ว่าละ ไหน... นิมิตเป็นยังไงเธอ?”

“เหมือนครั้งแรกที่อีกเล่านั่นแหละค่ะ แต่เริ่มมีรายละเอียดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อื่กรู้สึกถึงความตาย เหมือนความตายเป็นเงามืดของสัตว์มีพิษตัวใหญ่ ที่ค่อยๆคลานเข้ามา และอื่ก็ไม่มีเวลาเตรียมตัวหนีมันได้ทัน”

มะแมทำหน้าครุ่นคิด ใช้สัมผัสทางใจเสด็จดูความกลัวตายของอื่ก็พบว่ามันไม่เกี่ยวกับเมื่อครั้งอื่ถูกคอตายเลย ตรงข้าม ขณะแห่งการฆ่าตัวตายของเด็กน้อยเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา คือการอยากจบชีวิตอย่าง

แท้จริง ต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับครั้งนี้ ที่เหมือนใจอื่กตั้งนิ่ง ไม่ได้ดิ้นรน ตัดช่องน้อยแต่พอตัว แต่บังเกิดความกลัวขึ้นมาเองอย่างขาดเหตุขาดผล อันสมควร

อารมณ์มนุษย์นี้แสนแปลก แต่ละวันเหมือนไม่ใช่คนๆเดียวกัน แล้วความตายคืออะไร ทำไมบางครั้งมนุษย์ถึงหวาดกลัวอยากหลบหนีให้พ้น แต่บางครั้งกลับอยากเผชิญหน้ากับมันเสียเต็มประดา?

อยากเชื่อว่ากรณีของอื่ก็เป็นผลตกค้างจากความตระหนกในขณะเผชิญหน้าพญามัจจุราชตัวจริง หลังทิ้งตัวลงมาให้แรงดึงดูดโลกฆ่า แต่อื่ก็ใจก็สังหรณ์ว่าอาจมีอะไรซ่อนอยู่จริง คล้ายความลึกลับบางอย่างรออยู่ และทำทายเป็นค้นหา ส่วนจะดีหรือร้ายกันแน่ มะแมก็ไม่ทราบเหมือนกัน

คงเป็นการดีหากหล่อนจะเอาจริงเอาจัง ไม่ดูตายหรือเห็นเป็นเรื่องเล็กของเด็กน้อย เพราะความจริงก็คือไม่มีเรื่องไหนใหญ่เกิน **ปมปัญหาในวัยเด็กที่ไม่ได้รับการแก้ไข**

“เอจี้!” มะแมตัดสินใจ “ทุกครั้งที่เกิดสมาธิ อื่ก็จะเห็นเหมือนตัวเองนั่งอยู่ในถ้ำบนเขาเสมอใช่ไหม?”

“ค่ะ เหมือนใจมีคอก แล้วถูกล่ามติดกับนิมิตนั้นเลย”

มะแมยิ้มขึ้นสำนวนเด็ก

“นั่นมันเป็นเพราะอื่ผูกยึดอยู่กับนิมิต บั๊กใจตรงนั้นอย่างไม่รู้เหตุผล ถ้าเข้าใจที่มาที่ไป ก็จะหลุดออกมาได้ไม่ยาก เดี่ยวพี่มะแมจะช่วยถอนจิตที่หลงปักอยู่กับความยึดติดผิดๆให้ก็แล้วกัน”

“ขอบคุณค่ะ!”

“จ้ะเราไปที่ห้องทำสมาธิกันเลยดีไหม?”

“ดีค่ะ!”

“อ๊ะ! จ้ะลูกได้”

ทั้งสองเดินจูงมือย้ายมายังห้องที่มีเบาะนั่งสมาธิโดยเฉพาะ และเมื่อเข้าที่เรียบร้อย มะแมก็สั่งว่า

“หลับตาตั้งกสิณไปตามปกตินะ”

อันเนื่องจากแต่ละวันอื่ก็ไม่มีเรื่องนอกตัวให้พะวงถึงเท่าใด

นัก จิตจึงไม่แผ่สาย เข้าสู่สภาพเคยชินทางสมาธิง่าย คล้ายชำนาญที่
จักรยานแล้วก็จับขึ้นทรงตัวได้เลย ไม่ปิดแปะแกว่งไปแกว่งมาอย่างคน
เพิ่งหัด

มะแมยิ้มมุมปากหน่อยๆ หล่อเล่นสมาธิมาเป็นสิบปี จนถึงวันนี้
ยังจับหลักนิ่งไม่ได้เร็วเท่าอีกซึ่งเพิ่งเริ่มเตาะแตะมาไม่ถึงสิบวันเลย!

ยามนี้ ทิวร่างอีกแผ่รังสีประหลาดออกมา มะแมโฟกัสสายตา
แบบหนึ่งที่จะเห็นแสงเรืองออกมาจากเส้นขอบรอบร่างเด็กน้อย หล่อ
ไม่ชำนาญการอ่านความหมายของสิริศมีมนุษย์นัก ทราบแต่ว่าสมาธิ
ของฝ่ายนั้นกำลังบอกระเบียงบางอย่างที่น่าสนใจอยู่

เชื่อโดยไม่ต้องหาข้อพิสูจน์มากกว่าที่กำลังเห็นกับตา อีกมีของ
เก่าติดตัวมาอย่างหนาแน่น และ ‘ของเก่า’ นั้นก็สว่างจ้ามาขมยั้ง สมาธิ
ของอีกกลายเป็นจุดนัดพบระหว่างอดีตกับปัจจุบัน ยิ่งปัจจุบันหนึ่งขึ้น
เท่าไร รายละเอียดความสว่างในอดีตก็ยิ่งปรากฏเด่นชัดขึ้นเท่านั้น

คุณครูจ้องลูกศิษย์หนึ่ง ใช้สายตาจับแสงออร่า และใช้ใจกำหนด
ประมาณความกว้างของฐานแห่งสมาธิจิตไปด้วย จากนั้นก็รอดูเฉยๆ
อย่างมีอุเบกขาว่าจะเกิดนิมิตใดในห้วงมโนทวารตน

เกือบครึ่งนาทีต่อมาก็ได้เห็นจริงๆ เหมือนในร่างหยาบของอีกมี
ร่างละเอียดซ้อนอยู่ กายทิพย์ของฝ่ายนั้นปรากฏเป็นแม่ชีในชุดขาว
บริสุทธิ์ มีความผุดผ่องสว่างไสว สวยใสมิ่งกว่าความน่ารักน่าเอ็นดูที่
เห็นได้ทางประสาทตาหลายเท่านัก

ด้วยความเข้าใจที่ลึกซึ้ง มะแมทราบดีว่าไม่ได้มี ‘แม่ชี’ ซ้อนอยู่
ข้างใน หรือกระทั่งมีตัวตนจริงๆอยู่ที่ไหนทั้งนั้น นิมิตแม่ชีเป็นร่องรอย
กรรมเก่าที่สะสมมาแบบชิว และจะคงอยู่ดูราวเท่าที่กรรมแบบชิวยังให้
ผลอยู่ไม่เสื่อม แต่เมื่อใดผลกรรมแม่ชีในอดีตหมดกำลัง ถ้าส่องดูเข้าไป
อีกทีก็จะไม่เห็นเป็นชิวอย่างนี้แล้ว

ผลของกรรมจากการเคยเป็นแม่ชีคืออะไร? ก็คือสภาพ
ทั้งหมดที่หล่อเลี้ยงเห็นด้วยตาเปล่า ตั้งแต่รูปร่างหน้าตาไปจนกระทั่ง
ชะตาชีวิต

กรรมของผู้มีความประพฤติอันงาม บันดาลรูปงาม และคุมรูปให้

น่ารักน่าเอ็นดูตั้งแต่ยังตัวน้อย

กรรมของการเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือผู้อื่นไว้มาก ส่งผลให้ได้ผู้
เต็มใจอุปการะในคราวลำบาก

กรรมที่เคยบำเพ็ญภาวนาไว้แบบทุ้มเทวีวิตเข้าแลก ส่งผลให้มี
จิตหนักแน่น เก่งสมาธิ บันดาลกำลังคำขุสมาธิให้ตั้งมั่นได้เร็ว แทบไม่
ต้องลงทุนออกแรงพยายามใดๆ

ไม่มีคุณสมบัติใดที่ได้มาโดยบังเอิญ!

แต่แล้วมะแมก็นึกสงสัยขึ้นมาว่า ถ้าเคยผุดผ่องปานนั้น เหตุไฉน
จึงกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เล็ก แถมมาเจอญาติลวนลามเข้าให้อีก?

ความสงสัยมีผลให้จิตหวั่นไหว สายตาเคลื่อนจากโฟกัสเดิม ใจ
ถอนจากสัมผัสทางจิต มโนทัศน์ทั้งหมดเสียไป จึงเป็นอีกครั้งที่มะแม
ได้ทราบวจิตของตนยังขาดกำลังเพียงพอจะไปส่องดู ส่องรู้ได้ทุกเรื่อง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าปล่อยให้ความสงสัยเข้าเคลือบจิตแม้แต่ชนิดเดียว

หวนกลับมาตั้งสติกำหนดใจอีกฝ่ายด้วยใจตนใหม่ คราวนี้ระวัง
ไม่ให้หวั่นไหว เพื่อติดตามอาการทางใจของอีกอย่างต่อเนื่อง

จิตของอีกทรงนิ่งไม่หวั่นไหวอยู่เกือบ ๕ นาที ด้วยแรงตรึงของ
นิมิตดวงกลมอันปราศจากมลทินรบกวน แต่แล้วตรงหน้าอีกก็เกิดการ
ก่อตัวของภาวะอะไรอย่างหนึ่ง อธิบายเป็นคำพูดยาก เหมือนคลื่นไรต์น
ม้วนตัวในลักษณะอุโมงค์ตั้งดูด มะแมทราบได้เดี๋ยวนั้นว่ามีดวงกลม
อันเป็นเครื่องตรึงจิตของอีกแปรสภาพไปแล้ว และถูกแทนที่ด้วยอะไร
บางอย่างที่หล่อไม่เคยมองเห็น กับทั้งไม่รู้ว่าเป็นอะไร

ถามใจอันวางเฉยว่ารู้สึกเกี่ยวกับ ‘สิ่งนั้น’ ในแวบแรกอย่างไร ก็
ตอบตนเองว่าเหมือนสัญญาณเรียก หรือเหมือนกริ่งนาฬิกาปลุกที่ถูกตั้ง
ไว้ และเมื่อมะแมส่งใจเข้าไปสัมผัสชัดขึ้น ก็ค่อยๆกระจ่างที่ละน้อย

ที่เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตาขณะนี้ คือสัญญาณเรียกจากอดีตชาติ แม่ชี
อะไรท่านหนึ่งเป็นคนสร้างมันขึ้น และชีวิตในชาติต่อมาของท่านก็เป็น
ทายาท เป็นผู้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาด้วยสัญญาณเรียกนั้น!

พอประจักษ์ว่านิมิตของอีกเป็นของจริง ไม่ใช่ภาพปรุงแต่ง
ลมแล้ง มะแมก็กะพริบตาทีหนึ่งอย่างจะตั้งหลัก ก่อนเปล่งเสียงนุ่ม

เย็นแผ่วซัด อย่างระว่างไม่รบกวนให้อีกเขว แต่ก็แน่ใจว่าเสียงจะถึงหูได้
ถนัด

“เออละ... อีกเริ่มเห็นอะไรบางอย่างแล้วใช่ไหม?”

จิตของอีกรอกการนำทางจากมะแมอยู่ก่อน จึงไม่ตกใจ และตอบ
รับอย่างเป็นธรรมชาติ

“ค่ะ”

“บอกซิว่าเห็นอะไรบ้าง”

พอปรับตัวคุ้นกับภาพนิมิตภายใน ประกอบเสียงของมะแมจาก
ภายนอก ทุกอย่างก็ดูธรรมดาๆ ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอีกต่อไป

“ข้างหน้าเป็นภูเขาค่ะ อีกนั่งอยู่บนภูเขาฝั่งตรงข้าม อยู่ในถ้ำ”

“ตอนนี้ก็อยู่ในอีกร่างหนึ่งนะ ไม่ใช่เด็กหญิงอีกตัวน้อย ฉะนั้น
การเคลื่อนไหวทั้งหมดจะไม่เกี่ยวกับร่างกายเดิมแล้ว ลองนะ... ถ้าก้ม
ลงมองเสื้อผ้าของตัวเอง จะเห็นเป็นชุดขาว เห็นไหม?”

ถ้อยคำนำทางของมะแม กลายเป็นเครื่องปลดพันธนาการ ใจอีก
หลุดจากการยึดติดกับร่างเดิม เข้าไปรวมกับอีกร่างเต็มสภาพ เหมือน
ฝันทั้งรู้สึกตื่นเต็มตัว หรือเหมือนตื่นอย่างทราบว่ามีอยู่อีกโลกหนึ่ง

ก้มลงมองเครื่องนุ่งห่มของตนตามคำสั่ง แล้วก็เห็นกระจะว่าเป็น
ชุดชีสีขาวหม่นจริงๆ จึงตอบว่า

“เห็นค่ะ”

“สิ่งที่อีกเห็นทั้งหมดคือภาพความทรงจำ เพราะฉะนั้นเราจะใช้
ความทรงจำหลักนี้ ระลึกลย้อนไปถึงรายละเอียดความทรงจำอื่นๆ... เงย
หน้าขึ้นดูภูเขาตรงหน้าใหม่ะ ยังเห็นชัดอยู่ไหม?”

“ชัดค่ะ”

“คราวนี้ลองลุกขึ้นยืน ยืนได้ไหม?”

“ได้ค่ะ”

“หันมองรอบๆซิ เห็นอะไรบ้าง?”

อีกนั่งไปครู่หนึ่ง จนมะแมต้องลุ้นรอผลว่าจะออกหัวออกก้อยท่า
ไหน หรือภาพนิมิตทั้งหมดจะสลายตัวไป ซึ่งถ้าสลายได้ก็ดี เพราะทั้ง
หลอนและอีกจะได้เลิกสนใจ เห็นเป็นแค่ภาพความฝันไร้ความหมาย

แต่ในที่สุดผลก็ออกมา

“อีกอยู่ในถ้ำต้นๆค่ะ มีมุ้งขาวกางอยู่ ข้างในเป็นเสื่อและ
หมอน...” คำแรกๆออกเฉื่อย แต่เมื่อทุกอย่างชัดขึ้น อีกรีบบอกเล่าด้วยความ
เร็วปกติ “มีกระตักน้ำสีเขี้ยว มีถุงข้าวสาร มีกระป๋องอาหารแห้ง”

“อีกมาค้างกี่คืนเนี่ย?”

“สามคืนค่ะ แม่ใหญ่อนุญาตให้มาได้ไม่เกินสามคืน แล้วต้องลงไป
ไปรายงานตัว ไปสวดมนต์ ไปช่วยกันดูแลสถานที่ร่วมกับเพื่อนๆ”

เหมือนบังเกิดอีกสำนักหนึ่ง เต็มตื่นกว่าเดิมขึ้นเรื่อยๆ อีกตอบ
คำถามเร็วขึ้น เป็นตัวของตัวเองในอีกแบบหนึ่งมากขึ้น

“แม่ใหญ่กับเพื่อนๆเรียกอีกว่ายังไง?”

“พิรมล!” อีกตอบเสียงดังทันควัน เหมือนคนจำเพื่อนเก่าได้ และ
อุทานลั่นขานชื่อออกมาด้วยความยินดีปรีดา “พิรมล วิเศษสุดที่ศรั!”

แก้วเสียงแจ่มชัดที่ประกาศความระลึกได้จริงนั้น มีผลให้มะแม
ขนลุกหน้อยๆ ก็หลอนเองยังไม่รู้เลยว่าตัวเองเคยเป็นอะไรมา แต่กำลัง
มาช่วยให้คนอื่นระลึกได้อยู่

กลิ่นน้ำลายและกระแอมเบาๆที่หนึ่ง ก่อนถามต่อ ระว่างไม่ให้
สำเนียงส่อว่าพลอยตื่นเต้น

“แม่ชีพิรมลอายุเท่าไรจะ?”

คราวนี้หนูอีกไม่ตอบทันที เหมือนต้องเดินนึก ซึ่งพอมะแมเห็น
อาการย่นคิ้วเคร่งหน้อยๆ ก็รีบเบี่ยงคำถามเป็นการช่วยให้ตอบง่ายขึ้น

“แม่ชีพิรมลแก่หรือยัง?”

“แก่แล้ว สุขภาพไม่ค่อยดีด้วย”

หญิงสาวขนลุกอีกระลอก เพราะคราวนี้หน้าเสียงของอีกไม่เหมือน
เด็กน้อยคนเดิม แต่เปลี่ยนไปเป็นแหบพร่า และใบหน้าเคร่งก็ง้ำลงแบบ
หญิงมีอายุ มะแมถึงกับต้องยกมือเสยผมตนเองเป็นการแก้ระทึก

“แม่ชีพิรมลกำลังจะตายหรือ?”

ด้วยคำถามสุดท้าย ปฏิกริยาทั้งหมดแตกต่างกันไป ร่างที่เห็น
เป็นเด็กหญิงนั่งไปนาน ก่อนจะค่อยๆก้มลงสะอึกสะอื้นน้ำตาไหลพราก
มะแมหน้าตื่น ไม่แน่ใจว่าขณะนี้สำนักคิดอ่านของอีกฝ่ายอยู่ในร่างของ

แม่ซีหรือเด็กหญิงอีกกันแน่ จึงรีบเอ่ยเป็นกลางๆอย่างคนรู้หลักถอน การสะกดจิต

“เอาล่ะ! ทุกอย่างที่เห็นคือความฝัน และฝันก็จบไปแล้ว คราวนี้ ฟังเสียงนับหนึ่งถึงสาม แล้วค่อยๆลืมตาขึ้นด้วยความสบายใจ ไม่ต่าง กับตอนโล่งใจที่ได้ตื่นจากฝันร้ายนะ หนึ่ง...” หล่อนใช้เสียงหนักแน่น แต่ทออ่อน และเว้นระยะห่างพอควร “สอง... สาม... ลืมตาจ๊ะ!”

บทที่ ๑๖

การขับรถผ่านเข้ามาในแหล่งรวมคนรวยอันดับต้นๆของ ประเทศไทยคราวนี้ มะแมรู้สึกแตกต่างไปจริงๆ ถึงแม้รตยังเล็ก แต่ ความรู้สึกไม่เล็กแล้ว

เงินร้อยล้านในธนาคารมีผลจริงๆ เหลียวมองคฤหาสน์รอบด้าน แล้วอดคิดเล่นๆไม่ได้ว่าคงมีไม่กี่หลังในหมู่บ้านนี้ ที่หล่อนซื้อไม่ไหว

เมื่อมานั่งตรงหน้าคุณหญิงรักสุรีย์ ก็เห็นความแตกต่างอีกครั้ง ร้อยล้านที่หนุนหลังอยู่ช่วยให้รู้สึกทัดหน้าเทียมตา หล่อนไม่ได้มาที่ นี้ด้วยความหวังสินจ้าง ไม่ได้มาเพื่อเปลี่ยนคนบ้าอำนาจให้เป็นคน อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ได้มาเพื่อช่วยเปลี่ยนคนหลงทางให้เป็นคนพบทาง

แต่มาเพราะหล่อนร่วมขบวนการเปลี่ยนโลกกับอัคระ!

เขาทำให้หล่อนคิดการใหญ่ขึ้น และเริ่มมองชีวิตตนเองแบบขั้น บันได การช่วยเหลือคนที่ผ่านมา คือการสะสมบารมี คือการค่อยๆยก ระดับวิสัยทัศน์ให้เห็นลู่ทางช่วยเหลือกลุ่ม กว้างขึ้นเรื่อยๆ แม้บ้านหลัง นี้ก็อาจเป็นแค่ก้าวแรกๆบนเส้นทางยาวไกล ยังมีอะไรน่าตื่นเต้นรออยู่ อีกมากนัก

ถึงอัคระจะไม่ได้นั่งอยู่ที่นี้ มะแมก็รู้สึกราวกับกำลังนั่งทำงาน ร่วมกับเขา ซึ่งหมายความว่าทรัพย์สิน ชื่อเสียง ตลอดจนผลตอบแทน ทางตรงและทางอ้อมใดๆ ล้วนไร้ความหมาย ในเมื่อจิตคิดถึงงานอัน เป็นที่สุดเท่าที่มนุษย์จะทำได้แล้ว

“เมื่อคืนดีขึ้นไหมคะ?”

“ก็ดีขึ้น”

รักสุรีย์พยักหน้าตอบเรียบๆ อากาศไว้ตัวหวนกลับมาอีก แต่เล็ก มองหล่อนเป็นเด็กเมื่อวานขึ้นเสียได้

มะแมนิ่งพินิจด้วยจิตสัมผัส ก่อนชัก

“เมื่อคืนคุณหญิงเห็นว่าเขามา มีกระแสรุกรานหนักๆ ร้อนๆ มีดๆ ตามเคย แต่เหมือนฝั่งเรามีเกราะแก้วเย็นๆ สว่างเรืองจากภายใน แยก เด่นเป็นต่างหาก และเขาเข้าถึงตัวไม่ได้ใช่ไหมคะ?”

ภรรยาท่านรัฐมนตรีพยักหน้าก่อนเสمينไปทางอื่น ไม่พูดไม่จา
“ความสว่างเย็นแบบนั้นแหละค่ะ เป็นต้นกำเนิดน้ำใจคิดให้อภัย
ได้จริง ไม่ใช่ต้องแก่งกัน และคุณหญิงก็คงเห็นได้ว่าความสว่างเย็น
แบบนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ トラบเท่าที่เรายังคิดทำลายเขา หรือเสียเวลา
สวดมนต์ไล่ผีอยู่”

“อ้อ... สวดอธิปิไสด้วยความเลื่อมใสอย่างเดี๋ยวนี้ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ
แหละ ครูบาอาจารย์ของเธอสอนมาใช้ได้นะ”

“ค่ะ!” รัยยิ้มๆ แล้วเว้นวรรคครู่หนึ่งก่อนเอ่ยต่อ “คุณหญิงคง
เห็นแล้วว่าตอนเราไม่รู้จะป้องกันตัวอย่างไร เช่นขณะหลับ แกนแท้
ของใจที่มีเมตตา คือเครื่องต้านภัยอันตรายจากฝันร้ายได้ดีที่สุด... พุด
ง่ายก็คือถ้าเมตตาดี ก็เหมือนมีผู้ช่วยอยู่ในฝัน”

“จะ... เห็นด้วยนะ”

มะแมเห็นได้จังหวะสำคัญ ก็เปล่งเสียงแบบหนึ่งออกมาจากน้ำใจ
ใสสะอาด เปิดจิตคนฟังให้กว้าง พร้อมรับความจริงโดยง่าย

“ทำนองเดียวกันนะคะ ขณะตื่น ตอนกำลังคิดได้อยู่อย่างนี้ เพราะ
คุ้มครองตัวที่ดีที่สุดคือการคิดอโหสิ เลิกแล้วต่อกันเสีย!”

หลากหลายความรู้สึกประดังขึ้นพร้อมกัน รักสุรีย์หันมาทำตา
เขี้ยว แต่แล้วเมื่อปะทะกับสายตาคมกริบอันเกิดจากจิตตานุภาพที่แรง
กว่า ก็ชะงักอาการอวดศักดิ์ดา อารมณ์กระด้างลดฮวบ ส่งเสียงได้แค่อ่อน
อ่อย

“ขยายความให้ชัดขึ้นอีกหน่อยได้ไหม เลิกแล้วต่อกัน
หมายความว่ายังไง ฉันเคยไปมีเวรมีกรรมกับนางผีนี้ตั้งแต่เมื่อชาติปาง
ไหน?”

มะแมทอดตามองอีกฝ่ายอย่างขังใจ ก่อนหน้านี้อ่อนกแล้วๆ
เหมือนกันถ้าพูดทุกอย่างที่รู้ ก็อาจเกิดผลกระทบกับความปลอดภัย
ในชีวิต แต่ยามรู้สึกว่าเป็นคนของอัคระ ได้รับการสนับสนุนจากเขาเต็ม
ตัว ก็สัมผัสคล้ายมีกองกำลังรายล้อม คอยพิทักษ์ดูแลสวัสดิภาพให้อยู่
ตลอด ๒๔ ชั่วโมงฉะนั้น

อย่าว่าแต่คุณหญิงจอมบงการฆ่าตรงหน้านี้เลย ต่อให้เป็นมาเพียง

ใหญ่ในวงการเมืองการปกครอง หล่อนก็ชักไม่หนีกลัวแล้ว!

“คุณหญิงคะ ขอให้เชื่อใจกันก่อน มะแมไม่ใช่ตำรวจที่มีหน้าที่จับ
ฆาตกรเข้าคุก แล้วมะแมก็ไม่ใช่ผู้หญิงปากสว่างที่จะเอาความผิดของ
ใครไปแฉ”

“งั้นเหรอ?” ฝ่ายนั้นทำหน้าที่เครียด แต่ใจเริ่มสับสนด้วยหลาก
ความรู้สึกคละกัน ทั้งระวังตัว ทั้งถือดี และทั้งต้องการความช่วยเหลือ
“ว่าแต่ที่มาประกาศให้ฉันรู้ว่าเธอไม่ใช่อะไรบ้างไปเพื่ออะไร?”

มะแมไม่สนใจคำพูดอันเป็นกำแพงชั้นสุดท้ายของคุณหญิงโหด
แต่เอ่ยสืบเนื่องราวน้ำริน

“มะแมสัญญาว่าจะทำหน้าที่เดียว คือเป็นที่ปรึกษา ช่วยเหลือ
ให้ชีวิตของคุณหญิงดีขึ้น รอดพ้นจากการครอบงำของศัตรูภายใน
เช่นความอฆาตมาตร้าย ตลอดจนรอดพ้นจากการคุกคามของศัตรู
ภายนอก ซึ่งได้แก่เธอที่มากทำให้คุณหญิงเจ็บใจขณะมีชีวิต แล้วยังมี
หน้าย้อมาหลอกหลอนหลังจากเสียชีวิตไปแล้วอีก!”

คำพูดที่อาบพลังเมตตา บรรณาเพียงได้อุเคราะห์ผู้อื่น
ปลดเปลื้องปมวิตกแบบวัสนหลังหว่าได้หมดเกลี้ยง รักสุรีย์ยกมือปิด
หน้า สะอื้นออกมาอย่างผู้หญิงธรรมดาที่อ่อนแอเป็น แต่ด้วยความเป็น
คนใจแข็ง และไม่ยอมแสดงความปวกเปียกให้สาวรุ่นลูกเห็น แต่ไม่ก็
พริบตาที่ข่มสะอื้น ปาดน้ำตาระลอกแรกที่ล้นเบ้าออกมา แล้วลดมือลง
วางตัก เช็ดหน้าเป็นปกติ

“จะเอาอย่างไรก็ว่ามา ให้ฉันทำยังไง”

มะแมทอดมองมหาเศรษฐีนี้คนบาปด้วยอารมณ์อุเบกขา แม้กาย
ของฝ่ายนั้นจะยังลอยนวลอยู่ในวิมานร้อยล้าน แต่ใจกลับเหมือนถูกคุม
ขังอยู่ในคุกแคบ ต้องสุดดมกลิ่นขี้กลิ่นเยี่ยวที่ตัวเองทิ้งเรียรดไว้

**สำหรับคนบาป สิ่งที่น่ากลัวกว่าความตาย คือสิ่งที่ทำไว้
ก่อนตาย!**

หากหล่อนเป็นข้าราชการรักษากฎหมาย สิ่งสมควรทำคง
เป็นการคิดหาพยานหลักฐานเอารักสุรีย์เข้าคุก แต่ที่หล่อนเป็นอาสา
สมัครเปลี่ยนโลก สิ่งสมควรทำน่าจะเป็นการเอาคนออกจากคุก

มากกว่า!

“เราต้องช่วยกันทำเรื่องนี้ให้จบ”

“นั่นสิ! เธอจะให้ฉันทำยังไงล่ะ?”

“หนูไล่ผีให้คุณหญิงไหว แต่ไล่ความโกรธแค้นให้คุณหญิงไม่ได้ และถ้าไล่ไม่ได้ คุณหญิงก็มีสิทธิ์สร้างผีตัวอื่นขึ้นมาสร้างความอีก ในเมื่อโลกนี้ยังมีสาวสวยอีกมาก ที่ต้องการทางลัดไปสู่การมีบ้าน มีรถ จากสามีของคุณหญิง”

รักสุรีย์แค้นหัวเราะ เปิดอกพูดเป็นครั้งแรก

“รู้ไหมมันคิดได้ขนาดไหน อายุยังไม่ถึงยี่สิบ แต่วางแผนเป็นขั้นๆ จะขึ้นมาแทนที่ฉันเต็มตัว ไม่ใช่แค่ยอมเป็นบ้านเล็ก” เพลิงพิโรธ ก่อตัวขึ้นในดวงตาระหว่างร้อฝอยหาคะเซ็บ “จะให้เลิกโกรธ เลิกผูกใจเจ็บผู้หญิงที่พยายามสูบททุกอย่างไปจากฉัน เธอนี้กว้างง่ายไหม?”

“รู้ว่าไม่ง่ายหรอกค่ะ แต่ถ้าคุณหญิงรับคาถาไล่โทสะไว้ท่องสัก บท ความอาฆาตพยายบาทก็ตั้งอยู่ไม่ได้ แล้วผีตัวอื่นจะไม่มีทางแจ้งเกิดตามมาแน่ๆ”

คุณหญิงตราตั้งย่นคิ้ว

“มีหรือคาถาไล่โทสะ? เกิดมาเพิ่งเคยได้ยิน”

“คำธรรมดาสั้นๆที่จำได้ และเอามาใช้งานจริงได้เรื่อยๆ เรียกว่าคาถาได้หมดแหละค่ะ เช่น... ยกโทษให้เขา คือเอาโทษออกจากเรา”

หญิงอาวูโสฟังตามแล้วคลายหัวคิ้วออก ซึ่งก็เป็นเครื่องหมายของการคลายใจออกจากปมขุ่นแค้นด้วย ความเหนื่อยอ่อนที่ผ่านมา มีส่วนผลักดันให้รักสุรีย์ลดกำแพงทิว เปิดรับแสงสว่างได้เร็ว อย่างน้อยก็ชั่วขณะสั้นๆนี้

มะแมยิ้มละไมเมื่อเห็นรักสุรีย์ยอมทำใจตามคาถา

“ที่ผ่านมาระไรไม่ได้คุยกันเรื่องความเชื่อ แล้วก็ไม่ได้ตั้งหน้าหาปรัชญาชีวิต ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร แต่เรากำลังช่วยกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงกับตัวคุณหญิงเอง ตอนนี่คุณหญิงประจักษ์กับตัวว่าบาปคืออะไร ผลของบาปคืออะไร ฉะนั้นก็ควรมองออกเช่นกันว่าจะแก้บาปกันด้วยวิธีไหน”

ไม่รู้ตัวว่าเปลือยเลือกคำผิด มาตระหนักก็เมื่อเห็นคนที่สงบเยือกเย็นลงกลับหันหันพลันแล่น เตือดตาลพาลแหวขึ้นมามีอีก

“บาปหรือ? ที่ฉันเจอมาคือความอยุติธรรม มันก็ต้องล้างกันด้วยความอยุติธรรมให้สมน้ำสมเนื้อต่างหากล่ะ!” ยกมือชี้หน้ามะแมด้วยนัยน์ตากร้าว “เธอยังสาว ยังสวย พุดเรื่องบาปเรื่องบุญได้ง่ายๆ รอให้มืออย่างที่ฉันมี เห็นอย่างที่คุณหญิงเห็น ถูกกระทำอย่างที่คุณหญิงถูกกระทำ ถึงวันนั้นฉันอยากดูเหมือนกันว่าเธอยังมีหน้ามาตัดสินว่าอะไรดี อะไรชั่วอะไรบุญ อะไรบาปได้ง่ายๆเหมือนวันนี้ไหม”

ท่างอแขนยกมือชี้หน้าของคุณหญิงรักสุรีย์ให้อารมณ์ประมาณแม่มดร้ายมนต์สาปแข่งอันชั่วช้า เล่นเอาล้าคอมมะแมตีบตันไปชั่วขณะ

ร้อนวูบและคันคะยิกขึ้นมาในอก เกือบสวนบางคำออกไปอย่างมีอารมณ์ตาม แต่เสี้ยววินาทีก่อนจะหลุดอะไรแรงๆ ก็เกิดสติยับยั้งเสียได้

และด้วยสติยับยั้งได้นั้นเอง จึงมองเห็นอย่างไม่เคยมองเห็นมาก่อน วิญญาณหลอนเกือบถูกเผาด้วยไฟโทสะ และถ้าโดนไฟโทสะเผาได้ มันจะต่างอะไรกับวิญญาณอาฆาตที่กำลังเป็นปัญหาแก้ไม่ตกอยู่เดี๋ยวนี้?

วูบแห่งโทสะหายไป กลายเป็นความว่างอันเยือกเย็นอย่างลึกซึ้ง และด้วยความเยือกเย็นในตนเอง ก่อให้เกิดสัมผัสรู้สึกถึงกระแสร้อนแรงที่กำลังพลุ่งพล่านอยู่รอบตัวขึ้นมาได้ชั่วขณะ

แหล่งกำเนิดความร้อนแรงที่รู้ง่ายก็ไม่ใช่ที่ไหนอื่น คุณหญิงรักสุรีย์นี่แหละ แต่มะแมยังรู้สึกถึงคลื่นความร้อนอีกกระแสหนึ่ง ที่เคลื่อนไหวอยู่รอบๆห้อง...

เริ่มจำแนกได้แล้ว นั่นไม่ใช่กระแสความร้อนแบบมนุษย์!

ด้วยใจที่สงบประณีตยามนี้ หลอนสัมผัสชัดด้วยใจราวกับจับต้องด้วยมือที่เดียว ไม่ผิดแน่ เธอคนนั้นที่ตายไปแล้ว กำลังวนเวียนจ้องหาจังหวะอยู่ โดยไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนไหนล่วงรู้ได้

หลอนเป็นคนเดียวในห้องนี้ ที่ทำตัวเป็นนักดับเพลิงได้ หากเสียความเย็นให้โทสะไปอีกคน จะเหลือใครไว้ดับเพลิงอีก?

เพื่อจะดับคลื่นพลังความร้อนถึงสองกระแส หลอนต้องเย็น และ

ดวงจิตต้องใหญ่กว่าจิตอีกสองดวงรวมกัน แต่เมื่อกำหนดดูแล้ว มะแม ก็เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ จิตของหล่อนยังไม่ทรงฌาน จึงยังไม่เป็นมหัคค ตะยิ่งใหญ่ขนาดครอบจิตที่กำลังลุกเป็นไฟถึงสองดวงพร้อมกันไหว

นั่นเป็นความรู้ใหม่ทางจิตที่เกิดขึ้นสดๆร้อนๆ สำหรับวิญญาณ อาฆาตนั้น ไม่ต้องคิดเจรจาเสียให้ยาก เพราะพื้นภาวะคิดนึกแบบมี เหตุผลเยี่ยงมนุษย์ไปแล้ว จะปักใจทำอะไรตามอารมณ์ร้ายที่ฝังแน่นทำ เดียว

แต่สำหรับมนุษย์ที่มีจิตอาฆาต การเจรจายังคงเป็นไปไม่ได้ เพราะ วิธีคิดยังตั้งมั่นอยู่บนฐานของเหตุผล ซึ่งนั่นก็หมายความว่าหล่อน สมควรทุ่มแรงกับคุณหญิงรักสุรีย์เต็มทีตามเดิม

“มีเรื่องสำคัญที่มะแมต้องเรียนให้คุณหญิงทราบ”

เสียงใสของหล่อนรินออกมาจากจิตที่ปลอดโปร่ง เยือกเย็น เนิบ เนิบ คงเส้นคงวาเป็นธรรมชาติ

“อะไร?”

เสียงขุ่นของคุณหญิงกระแทกออกมาจากจิตที่ทึบแน่น รุ่มร้อน รุ่งน่าน พลุ่พลุ่พร้อมอาละวาดได้ทุกเมื่อ

“คุณหญิงเข้าใจว่าโดนเธอเล่นงานเฉพาะตอนนอน แต่ความจริง ไม่ใช่...”

กึ่งทำยให้จุกใจได้ผล ล่อรักสุรีย์ออกมาจากหลุมดำแห่งความ ขัดเคืองได้ชั่วขณะ สัมผัสอาการคลายตัว เปิดจิตสว่างขึ้นนิดหนึ่ง

“หมายความว่ายังไง?”

“หมายความว่าตอนนี้เราไม่ได้อยู่กับตามลำพัง และคุณหญิงก็ กำลังโดนเล่นงานโดยไม่รู้ตัว”

รักสุรีย์ฟังแล้วถึงกับหน้าซีด ลืมอารมณ์ขุ่นมัวที่เพิ่งเกิดขึ้นไป เกือบสิ้น

“จริงหรือ?”

“ธรรมชาติของคุณที่กลายเป็นวิญญาณอาฆาต ไม่หวนกลับมา บิบบคอตตรูเหมือนที่เราเห็นๆกันในหนังหรือค่ะ เขาใช้วิธีกระแทกให้ ขุ่น กระตุ้นให้โกรธ”

“เป็นไปได้อย่างไร?”

“คุณหญิงเคยไหมคะ ไปยื่นคำหว่าใครแล้วตั้งใจเค้นเสียงพูดให้ เขาเจ็บใจ หรือแค่ใช้สายตาส่งกระแสหาเรื่องให้เขาบันดาลโทสะ อยาก เอาเรื่องกลับด้วยอารมณ์ว่าวาม นั้นแหละค่ะ วิญญาณอาฆาตทำได้ เนียนกว่านั้น เพราะสามารถอัดแรงโทสะในตนออกมากระแทกคู่แค้น เป็นระลอก มีผลให้เราเหมือนโดนกรรมควันไฟเป็นระยะ อยู่ไม่เป็นสุข หงุดหงิดพร้อมระเบิดได้ตลอดเวลา แม้กระทั่งเรื่องเล็กรุ่นๆ ก็บาน ปลายเป็นเรื่องใหญ่โตเอาง่ายๆ”

รักสุรีย์เริ่มโหน้มเอียงจะคล้อยตาม เพราะตั้งแต่สั่งข่มานังหน้าด้าน อย่างโหดเหี้ยมผิดมนุษย์ หล่อนก็ไม่เคยจิตใจสงบสุขแม้แต่วันที่เดียว แต่นึกว่าเป็นธรรมชาติของคนสะใจแรง ระบายโทสะออกไปแรง ยังเคย มาเสียดาย นึกอยากทรมานอ้อชั่วให้นานกว่านั้นด้วยซ้ำ!

“ฉันจะพิสูจน์ได้ยังไงที่เธอพูดเป็นเรื่องจริง?”

“มะแมไม่มีวิธีพิสูจน์ แต่คุณหญิงถามใจตัวเองได้ว่าน่าจะเป็นจริง ไหม”

“ฉันว่าขนาดนี้ ไม่มีแก้ใจตัดสินใจหรอกว่าจริงหรือไม่จริง”

“นั่นก็ส่วนหนึ่งไ้คะ คุณหญิงกำจัดตัวรบกวนชีวิตไป แต่ได้คลื่น รบกวนจิตใจกลับมาแทน ถามตัวเองว่าความเร้าร้อนระส่ำระสายที่เกิดขึ้น มันได้นำหนักสนมน้ำสมเนื่อกับวิถีกำจัดเธอคนนั้นไปหรือเปล่า”

รักสุรีย์นิ่งไม่พูด

“มะแมจะให้ข้อสังเกตอย่างหนึ่งก็ได้ ทุกวันนี้อาจมีใครต่อใคร มองคุณหญิงด้วยสายตายุอาเกรง หรือกระทั่งหวาดกลัว แต่คุณหญิงลอง กวาดมองสายตาร้อยคู่ จะพบสักกี่คู่ที่มองตอบกลับมาด้วยความเป็น มิตร ด้วยความน่าให้ไว้ใจจริงๆ”

“หมายความว่าเขาพยายามครอบงำทุกคนรอบตัวฉันหรือ?”

“เขาไม่มีกำลังทำได้ขนาดนั้นหรอกค่ะ ขอบเขตการใช้กำลังมัน กว้างเกินไป ถ้าจะต้องครอบงำทุกคนที่คุณหญิงรู้จัก”

“แล้วมันทำยังไง?”

“ง่าย ๆ ค่ะ เขาเป็นคลื่นรบกวนให้คุณหญิงไม่สบายใจได้ ขุ่นเคือง

ได้ คุณหญิงก็เป็นคลื่นรบกวนให้คนอื่นไม่สบายใจได้อีกทอดหนึ่ง คนเราพอขุ่นเคืองอย่างไม่สมเหตุสมผลอยู่ตลอดเวลา ก็ต้องมีใครสักคนล่ะที่คับแค้น แอบคิดร้ายได้ พอนึกออกไหมคะ? เธอที่ตายไปแล้ว หยิบปืนมายิงคุณหญิงไม่ได้ แต่รู้วิธีการดุนให้คุณหญิงบีบคนอื่นให้หยิบปืนมายิงแทนเธอได้!”

เหมือนรักสุรียเริ่มเข้าใจขึ้นมาราวๆ จึงมองที่ปรึกษาทางวิญญาณแบบเปิดใจรับมากขึ้น

“เอาล่ะ... บอกอีกทีซิว่าเธอจะให้ฉันทำยังไงบ้าง”

“ทบทวนตั้งแต่ต้นนะคะ ก้าวแรกของคุณหญิงไม่ใช่ไล่ผีข้างนอก แต่เป็นไล่ผีข้างใน ซึ่งเมื่อคืนก็เริ่มไปบ้างแล้ว โดยการสร้างศรัทธาสร้างใจที่ดึงผ่านการสวดมนต์ พอใจสว่างก็มีแก้ไขต่อยอดเป็นก้าวที่สอง ซึ่งมะแมบอกในวันนี้ นั่นคือยกโทษให้เขา ให้อภัยเขา เลิกฝังใจเกลียดเขา”

“แค่นี้เขาก็จะไม่มารบกวนฉันอีกหรือ?”

“มันไม่ง่ายแค่นั้นหรอกคะ สิ่งที่คุณหญิงทำกับน้องเขา คือการทำให้ตายทรมาน ตายไปพร้อมกับความเจ็บแค้นสาหัส แล้วบุญเก่าน้องเขาก็ยังไม่หมด ถึงมีฤทธิ์ตามมาราวีได้อีกนาน”

รักสุรียฟังแล้วใจผ่อ แต่รัศมีสว่างเย็นอาภาที่ฉายชัดออกมาจากร่างของมะแม ก็เหมือนหลักประกันให้อุ่นใจขึ้น

“แล้วฉันควรทำยังไงอีก?”

“น้องเขาชื่ออะไรคะ?”

คุณหญิงนายเพชรฆาตหน้าตึง ตอบเสียงห้วนแบบไม่เต็มใจเอ่ยชื่อให้เป็นเสียดแก่ปาก

“ถ้าเธอจะเอาไปทำพิธีถ่วงน้ำ ฉันจะหาชื่อพร้อมนามสกุลให้เดี๋ยวนี้เลย!”

“มะแมไม่ทำพิธีอะไรหรอกคะ แต่อยากลองคุยกับน้องเขาดู”

เป็นความอยากลองขึ้นมามาอย่างนั้นเอง จู่ๆมะแมก็รู้สึกว่าจะทำได้ เหมือนกับทุกครั้งที่ได้ใจสัตยชาติญาณทางจิตของตน แล้วก็ประสบความสำเร็จเรื่อยมา

คุณหญิงมาเพียกลั่นใจอยู่ครู่ ก่อนหลับหูหลับตาเอ่ยนามหนามหัวใจ

“ใจมาตา!”

มะแมฟังแล้วยิ้มๆ มองนิ่งไปครู่ก่อนเผย

“ดีนะคะที่คุณหญิงไม่ค่อยอยากเอ่ยชื่อน้องใจมาตาเท่าไรนัก ขึ้นเอ่ยบ่อยๆคงได้เด็ตร้อนกว่านี้... รู้ไหมว่าเมื่อก็มะแมเห็นอะไร?”

รักสุรียผวาหน้อยๆ

“เห็นอะไร?”

“ลองทบทวนดู ตอนคุณหญิงเอ่ยชื่อน้องเขา เหมือนมีคลื่นโทสะกระแทกออกมาจากคุณหญิง กระจายออกไปรอบตัว จริงไหมคะ?”

“ประมาณนั้น ก็มันเกลียดนี่หว่า!”

“ชื่อที่ขับจากปากด้วยรากเหง้าของความคุมแค้น มันกระตุ้นเจ้าของชื่อให้เกิดอารมณ์พาลได้นะคะ สมมุติว่าน้องใจมาตาแอบซุ่มมองเราอยู่แถวๆนี้ เขาคงรู้สึกเหมือนคุณหญิงจิกหัวเรียกเขามาพบกับอารมณ์ไม่พอใจ คุณหญิงว่าไหม?”

รักสุรียถึงกับตัวชา สะบัดร้อนสะบัดหนาว จ้องมะแมบึ้งตึง

“เอ๊ะ! รื้ออย่างนี้ยังใช้ให้ฉันพูดชื่อมันทำไม จะแกลังกันหรือ?”

“เปล่า! มะแมจะแกลังไปทำไม บอกแล้วไงคะว่าอยากคุยกับน้องเขา คุณหญิงจะคุยกับใครดีก็ต้องเรียกชื่อเขาถูกใช่ไหมคะ? นี่มะแมเห็นอะไรไม่ชอบมาพากลก็อุตส่าห์เตือนด้วยความหวังดี ช่วยแนะนำที่หลังอย่าขานชื่อน้องเขาด้วยโทษะ มันเหมือนเรียกมาหาเรื่องกัน มะแมจะไปรู้หรือว่าปกติคุณหญิงเอ่ยชื่อเขาเหมือนเรียกคนใช้อย่างนี้”

อีกฝ่ายรับฟังแล้วยอมนิ่งแบบจำนนด้วยอารมณ์ขุ่นมัว เพราะคิดว่าอยู่ดีไม่ว่าดี ยายหน้าสวยนี้จะพาความชวยมาสู่ตน

“คุณหญิงลองฟังมะแมขานชื่อน้องเขานะคะ... น้องใจมาตา” มะแมทอดเสียงอ่อน รินเมตตาออกมาจากใจจริง “เห็นไหมคะ รู้สึกไหมว่าอากาศรอบๆตัวมะแมขณะเรียกชื่อเขา มันชวนให้เข้ามาคุยกันขึ้นเยอะเลย”

รักสุรียใจหายวาบ ขนลุกเกรียวจากต้นคอไล่ไปถึงหนังหัว แม้

เคยอยู่ในพิธีไสยศาสตร์เข้าเจ้าเข้าทรงมาก่อน ยังไม่รู้สักเหมือนสัมผัส มิติลึกลับได้เป็นจริงเป็นจังขนาดนี้เลย

“นี่! เธอจะทำอะไรของเธอก็ทำไปเถอะ จะต้องมาบอกฉันทำซาท อะไร”

พื้มฟ้ากระซกๆอย่างหัวเสีย แต่มะแมก็ตอบด้วยความเยือกเย็น เสมอต้นเสมอปลาย

“ถ้าไม่บอกคุณหญิงจะเข้าใจหรือคะ มะแมจะจบความสัมพันธ์ที่ เลวร้ายระหว่างคุณหญิงกับน้องใจมาตา ก็ต้องขอความร่วมมือจากทั้งสองฝ่าย เหมือนคนกลางไกลเกลี่ยนะ”

คนวางท่าเป็นนางพญาเขม่นมองที่ปรีกษาสาวอย่างไม่ทราบจะ รู้สึกอย่างไรดี ยอมรับว่าในภาพที่ดูเด็ก กล้าต่อล้อต่อเถียง แล้วก็สวย อย่างน่าห่มนั้นใส่นั้น มะแมมีสติจริง แน่จริง แถมกิริยาวาจาโน้มวลฉลาด เฉลียว แผงความอ่อนน้อมอยู่ในที่ นี้ก็ไม่ออกกว่าจะติตรงไหน จึงเลิก อ้อมค้อม

“เอาอย่างนี้! ฉันขอร้องให้เธอทำพิธีไปโดยไม่ต้องตั้งฉันเข้าไป เกี่ยวข้องจะได้ไหม?”

มะแมยิ้มนิ่งเป็นครู่ ก่อนรับว่า

“ก็ได้ค่ะ”

เลิกใส่ใจคนตรงหน้า ปิดตาพริ้ม นั่งตัวตรง ทรงจิตอยู่กับภสณ วงกลมขาวอันเป็นของถนัด ครู่หนึ่งหลังจากเข้าที่เข้าทาง ก็รู้สึกถึงพลัง สัมผัสแจ่มชัดกว้างใหญ่ จึงเพิกนิมิตภสณ แล้วจ่อใจเข้าไปที่กระแสะ อาฆาตของวิญญาณเมียน้อยผู้เป็นคู่กรณีคุณหญิง

นี่เป็นครั้งแรกที่หลอนตั้งใจคุยกับผี แต่ก็ไม่เชิงไม่รู้อะไรเลย มะแมเข้าใจหลักขั้นพื้นฐานในการสื่อสารประการหนึ่ง นั่นคือถ้าฝ่ายหนึ่ง รุ่มร้อนทรมาณ แล้วอีกฝ่ายหนึ่งเยือกเย็นสบาย ถ้ามีการเปลี่ยนแปลง ตามฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แปลว่ามีการสื่อสารจากจิตถึงจิตเกิดขึ้นแล้ว

คล้ายคนใจร้อนกับคนใจเย็นเจรจากัน คำพูดไม่สำคัญนัก แต่ ตัดสินกันง่าย ๆคือถ้าลงเอยเป็นร้อนใจทั้งคู่ ก็แปลว่าสื่อสารกัน ‘ไม่ได้ เรื่อง’ ส่วนถ้าลงเอยเป็นเย็นใจทั้งสองฝ่าย ก็หมายถึงสื่อสารกัน ‘รู้เรื่อง’

จริงๆระหว่างสนทนากับคุณหญิงรักสุรีย์ มะแมก็ส่งจิตสัมผัส ใจมาตาเป็นระยะ หลอนจับจุดได้อย่างหนึ่ง คือ การรับรู้ของวิญญาณ อาฆาตคล้ายไฟร้อนที่ดับๆติดๆ ไม่ใช่ร้อนตลอด บางที่เลื่อนลอยแบบ ผืนวากวนอยู่นาน ก่อนตื่นขึ้นมาด้วยอาการฉุนกึก แล้วตั้งหน้าตั้งตาจ้อง เวนต่อเป็นครู่ จากนั้นก็พรวดเลื่อนไปอีก

มนุษย์มักงมงายว่าตัวเองเกิดมาทำอะไร แต่วิญญาณอาฆาตจะไม่งมงาย รู้ตัวว่ามีตน ก็ทราบชัดเดี๋ยวนั้นว่าเกิดมามีจุดหมายเดียว คือเพื่อ ตามราววิศตฺรคู่อาฆาตทั้งวันทั้งคืน จนกว่าจะล้างแค้นสำเร็จ หรือจนกว่า จะขาดใจกันไปข้าง

การที่คุณหญิงรักสุรีย์ส่งใจมาตาไปอยู่ในปรโลก ก็เหมือนเปิด โอกาสให้ใจมาตาได้เปรียบเต็มประตู กล่าวคือคุณหญิงยืนอยู่ในที่โล่ง แจ่มกว่ากลางสนาม ส่วนใจมาตาแฝงอยู่ในเงามืดที่เร้นลับยิ่งกว่ากันถ้า ได้เวลาเมื่อไรก็ออกมาเป็นฝ่ายกระทำเอาข้างเดียว

ใจมาตายังมีบุญเก่าอดหนุนอยู่มาก แล้วบาปที่รักสุรีย์ก่อไว้กับ เธอก็หนาแน่นเหลือเกิน ใจมาตาจึงมีศักยภาพในการเอาคืนสูง กับทั้งมีความเข้มแข็งยิ่ง ต่อให้หมอมผีจอมขมังเวทย์ระดับประเทศ ก็ใช้จะปราบ สำเร็จโดยง่าย

ยามนี้ เมื่อมะแมเอาใจไปพัวพันกับกระแสะเข้มข้นรุนแรงของ วิญญาณอาฆาต จนกระแสะจิตเชื่อมถึงกันติด ก็เจอแรงปะทะที่เคยคุ้น คล้ายร่างแหหนักร้อนๆเหวี่ยงเข้ามาครอบ ความรู้สึกเกลียดชัง ความ คิดมุ่งร้ายหมายขวัญ พุ่งไปที่คุณหญิงรักสุรีย์ ให้ความรู้สึกราวกับหลอน เป็นคนคิดเอง เกลียดเอง

แต่เพราะเตรียมด้านทานไว้ล่วงหน้า ด้วยฐานพลังความเย็นที่ หนักแน่น ดูจก่าแพงที่ก่อขึ้นด้วยฉนวนใยแก้วกันความร้อน มะแมก็ไม่ หลงตาม กับทั้งทรงจิตอยู่ในอาการรวบรวมพลังกำลังครู่หนึ่ง แล้วส่ง แรงผลึกออกไปเบาๆ

สำเนียงรู้สึกได้ถึงอาการแตกกระจายของกลุ่มความร้อน แต่ก็ ไม่ถึงกับสลายกลายเป็นเย็น ถึงตรงนั้นจิตของมะแมแปรสภาพไป หน้า ผากปรากฏคล้ายหน้าตาต่างที่ให้ความรู้สึกกว่าเปิดได้ หลอนจึงทดลองใช้ใจ

เปิดผลัวะออกไป แล้วก็เหมือนลืมนิดาขึ้นอีกแบบเพื่อพบกับอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งหากเห็นขณะอยู่นอกสมาธิคงขวัญหนีดีฝ่อตายกันตรงนั้น

ตรงหน้าคือภาพกระจะตาของปีศาจแฉะเยี้ยว เค้าโครงรูปร่างหน้าคล้ายผู้หญิง ตาแดงเรียวยาว จมูกโต้ง หูแหลม ปากกว้าง ผิวดำ หนุ่มชุ่มน้กศึกษาหญิงชาดวัน

ภาวะแห่งปีศาจนั้นให้เปรียบคกงคล้ายหมาบ้า นางปีศาจยีนงโยยงหยกพร้อมกระโจนเข้าขย้าหล่อน เพียงแต่รือหาช่องโหว่ออยู่

ด้วยอำนาจปีติสุขอันน่าเอ็นของสมาธิ ทำให้มะแมไม่สยองขนไปกับรังสีอำมหิตชนิดนั้น แต่ขณะเดียวกันก็ตระหนักว่าเพียงด้วยความสว่างและน่าเอ็นแห่งจิตตน อย่างไรก็ ‘เปลี่ยนใจ’ นางปีศาจไม่ไหว

ปรับสติให้เข้าที่ ค่อยๆเปิดเปลือกตาขึ้นอย่างรู้ตัว พอจิตกลับมารับรู้ผ่านแก้วตา เห็นคนมีเนื้อมืหนึ่งนั่งอยู่ ก็ถอนใจเฮือกหนึ่ง

ตระหนักแล้วว่าสถานการณ์เลวร้ายกว่าที่คิด ตอนแรกกะคุยกันต๊กๆกับวิญญาณใจมาตา แต่พอเห็นนิมิตปีศาจเต็มขั้นเข้าให้ทีเดียว ก็รู้เลยว่าเจรจากับหมาบ้าที่กำลังกระหายเลือดน่าจะง่ายกว่า

ระหว่างทำอาชีพที่ปรึกษา หล่อนดันสด เชื่อความสามารถของตนมาตลอด ว่าจะรู้ทางแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เองเมื่อถึงเวลา แต่ครั้งนี้ พอเห็นว่าอะไรเป็นอะไร และเข้าใจสถานการณ์จริงดีขึ้น ก็ชักใจฟอระยอ้อ จวนเจียนจะยกธงขาว ขอตัวกลับไปตั้งหลักอีกที

ใจมาตาเล่นไม่มีสำนึกเป็นเหตุเป็นผลหลงเหลืออยู่เลยแบบนี้ จะให้เจรจาต่อรองอย่างไรไหว

มองหน้าคุณหญิงรักสุริย์ เห็นตาคมเหมือนเหยี้ยว สัมผัสความทึบของจิตที่ดำมืด มีแต่เอาเข้าตัว แล้วก็กลัวถูกทำร้าย จับพลัน มะแมก็เห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างมนุษย์ใจดำกับเปรตอาฆาต รวมทั้งความเป็นขั้วต่อระหว่างคุณหญิงกับนางปีศาจ

มีผีใจร้ายเพราะมีคนใจร้าย!

นางปีศาจถือกำเนิดขึ้นจากควมมีใจทมิฬของหญิง และดำรงอยู่เพื่อทำลายล้างคุณหญิง หากควมมีใจทมิฬของหญิงเปลี่ยนไปละ สภาพปีศาจร้ายจะสลายสูญได้ไหม?

หากข้อสันนิษฐานของหล่อนถูกต้อง ขอเพียงทำลายความเป็นคนใจทมิฬของคุณหญิงได้ ความเป็นปีศาจของใจมาตาก็น่าจะสิ้นสุดหรือแปรไปในทางที่ดีขึ้น

โจทย์คือควมมีใจทมิฬของคุณหญิงมันตั้งอยู่ตรงไหน และจะถูกทำลายได้อย่างไร?

วัดด้วยจิต ฌ บัดนั้นแล้ว มะแมก็ตอบตัวเองได้ทันที คุณหญิงรักสุริย์มีใจทมิฬหีนชาติได้ด้วยความเห็นแก่ตัว คิดทำอันตรายผู้อื่นได้โดยขาดสำนึกผิดชอบชั่วดี

เพื่อทำลายควมมีใจทมิฬหีนชาติ ก็ต้องปลุกมนุษยธรรมในตัวคุณหญิงให้กลับมาทำงานใหม่!

“อ้อ! ว่าไง” รักสุริย์ทัก สีหน้าบ่งบอกว่ายังเคลือบแคลงความสามารถของมะแมในการปราบปีศาจ “เจรจาสำเร็จหรือเปล่า?”

มะแมไม่เสียเวลาตอบ แต่เดินหน้าไปตามที่เห็นว่าเป็นทางสว่างทันที

“สมัยคุณหญิงเป็นนักศึกษา เคยต้องนั่งแท็กซี่ หรือซ้อนมอเตอร์ไซค์เข้าซอยบ้านตอนกลางคืนบ่อยๆใช่ไหมคะ?”

“อ้อ...”

รักสุริย์รับงงๆ ไม่ได้ประหลาดใจที่มะแมรู้ แต่ไม่เข้าใจว่ามันเกี่ยวอะไรกับนั่งผีใจมาตา

“จำช่วงที่คุณหญิงต้องมองคนขับแท็กซี่อย่างระแวง ไม่กล้านอนหลับทั้งที่เหนื่อย แล้วก็หนีออกไปไหมคะว่าตอนพวกวินมอเตอร์ไซค์แก๊งเบรกกะทันหัน เหมือนมีเจตนาจะให้หน้าอกเราไปโดนหลังเขา มันน่าโมโห แล้วก็ชวนให้ขยะแขยงขนาดไหน”

“จำได้... เชนี่รู้ละเอียดดีจริงๆ กระทั่งอดีตผ่านมานานจนฉันลืมนไปแล้ว ยังอุตสาหไปขุดมาให้ถึงอีก”

“เงาอารมณ์มันไม่มีอายุหรอกคะ ถ้าเกิดขึ้นจริง ก็ถูกรู้ได้ว่าเคยเกิดขึ้นแล้ว”

ภรรยาท่านรัฐมนตรีใหญ่หัวเราะหึหึ แก่งขมแบบติดไปมิดไว้ที่ปาก

“เก่งขนาดเธอนี้น่าจะไปทำอาชีพแฉความลับ ชูกรรโชกทรัพย์ ชาวบ้านนะ ทำทางคงรวยขาด”

มะแมมยิ้ม แอบคิดว่าคุณหญิงคนนี้นอกจากใจไม่ดีแล้วยังปากไม่ดีอีก

“สำหรับคุณหญิง น่าจะบุญเก่าคุ้มครองตัวดี เพราะไม่เคยเจอคน ขับหื่น แม้แต่พวกโรคจิตมาอวดอะไรให้ตกใจเล่นก็ไม่มี”

พอสาวพลังจิตบอกว่าเป็นคนมีบุญเก่าดี รักสุรียก็ยิ้มออก แต่ยิ้มไม่นานอีกฝ่ายก็พูดให้กระดูก

“แต่คุณหญิงก็เคยหวาดกลัวเรื่องพวกนี้เข้ากระดูก เรียกว่า เป็นเอามากนะคะ ถ้ามะแมเตาไม่ผิด คงเหมือนผู้หญิงอีกหลายคน ที่ เกรงจะโดนพวกป่าเถื่อนบุกห้องนอน คินไหนต้องนอนมีดๆคนเดียวกี่ จินตนาการเขย่าขวัญสันประสาท ขนาดเก็บเอาไปฝันร้ายเป็นตุเป็นตะ”

รักสุรียชักใจไม่ดี มองมะแมด้วยหางตา

“แม่คุณจะ เชื่อแล้วว่าเก่ง แต่ไม่ทราบจะพูดไปทำไมหือ ขอบชุด คู้ยเรื่องน่าอายของชาวบ้านมาตอกหน้ากันเล่นหรือไง?”

“คุณหญิงเคยฝันว่าถูกบุกห้อง ต้องตกเป็นเหยื่อพวกหน้ามีดบน เติงของตัวเอง ต้องต่อสู้ตะถิบหยิกข่วนด้วยความทุกข์ทรมาณอยู่ ภายใต้อาณัติของเดนมคน แต่ตื่นขึ้นมาได้ก็โล่งอกที่มันไม่ได้ เกิดขึ้นจริง ไซ้ไหมคะ?”

“เธอรู้เข้าไปถึงความฝันได้เลยหรือ?”

“บางฝันนี้ฝันครั้งเดียวก็จำติดใจไปตลอดชีวิต เหตุผลเพราะมัน ประทับแรงจนเกิดอารมณ์ตกค้าง เหมือนแผลเป็นที่ไม่มีทางหาย แต่ก็ ไม่เจ็บปวดไปกับมัน”

“อือม... ก็จริงนะ แล้วถ้าเป็นเรื่องจริงละเหมือนแผลแบบไหน?”

“สำหรับผู้หญิง ถ้าถูกรุมข่าเราจริง จะเหมือนแผลสดขนาดใหญ่ที่ รักษาเท่าไรก็ไม่หายคะ เพราะมันบาดลึกจนปวดแสบปวดร้อนทุกครั้ง เมื่อเจอเรื่องกระตุ้นให้นึกถึง”

รักสุรียยิ้มแหย่ กลืนน้ำลายลงคอฝืดๆ แม้เคยฝันว่าถูกรุมโทรม ครั้งเดียว ก็ยังอุตส่าห์จดจำมาได้หลายสิบปีจริงๆ นึกถึงที่ไรรยังแจ่มชัด

ว่ามันขมขื่น มีดมนปั้นปูน ชวนให้คลุ้มคลั่งวิกลจริตเพียงใด

ภาวนาด้วยความเกร็งเนื้อเกร็งตัวมาตลอด วอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขอ อย่าให้เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นกับชีวิตตนจริงๆเลย

“เก่งนะ ที่เธอเห็นแล้วแยกแยะถูกอีก”

คุณหญิงพูดอ่อยๆ และมะแมก็รับช่วงต่อด้วยการพูดเสียงอ่อน

“ผู้หญิงเราเป็นเพศน่าสงสารทุกครั้งที่ถูกกระทำร้าย ร้องขอ ความสงสารโดยไม่ได้รับความสงสาร แต่เมื่อไหร่ที่โกรธจัดและได้ที่เป็นฝ่ายกระทำ หลายครั้งเราก็ลืมตัว...”

รักสุรียหลบตา เมินมองไปทางไกล สองมือแม้วางอยู่บนตักก็เริ่ม ลั่นอย่างไม่อาจระงับ

มะแมเว้นระยะเล็กลงก่อนค่อยๆพูดต่อ

“ตอนอยากสั่งสอนให้ศัตรูที่เป็นผู้หญิงด้วยกันรู้สำนึก เราก็ขาด สำนึกได้ขนาดผลักจินตนาการที่ตัวเองหวาดกลัวที่สุด ไปใส่ชีวิตจริง ของเขา อย่างที่นึกไม่ถึงว่าวันหนึ่ง ตัวเองจะทำเรื่องอำมหิตขนาดนั้น ได้ลงคอ”

เมียหลวงผู้เคยแสนเจ็บช้ำก้นดริมฝีปากอย่างแรง เกร็งไหล่คล้าย ทำท่าจะยกมืออุดหู

“มะแมนึกไม่ออก แล้วก็ไม่อยากจะนึกเลย ว่าถ้าต้องคืนรร กระเสือกกระสนเอาตัวรอดเหมือนสัตว์เล็กที่ถูกฝูงสัตว์ใหญ่รุมขย้ำ ช้ำ ยังถูกลากคอขึ้นไปแขวนให้ดินตายอย่างทรมาณ จะเป็นประสบการณ์ที่ ต้องรอนานแค่ไหนถึงจะหายเจ็บ!”

น้ำเสียงตัดพ้อแทนคนตาย มีพลังทุบทำลายทำนบพยาบาลที่ กลบทับความรู้สึกผิดของรักสุรียมาได้พักหนึ่ง และแล้วบัดนั้นก็ไม่รู้ ความเสียใจทะเลาะลายมาจากทิศใด รักสุรียน้ำตาไหลอาบแก้ม เบน ร่างไปก้มหน้าปล่อยโฮเต็มเสียง มือขวาปิดหน้า มือซ้ายกุมหน้าอกด้วยความรู้สึกเหมือนจะขาดใจ

มะแมปล่อยให้ฝ่ายนั้นร้องไห้ยืดยาว สงสารทั้งคนตาย เห็นใจ ทั้งคนเป็น

ภาโลกนี้จะไม่มีคนชั่ว มีแต่คนไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป!?!

“ใจมาตา... ฉันขอโทษ...”

เสียงโหยหวนนั้นเปล่งด้วยความรันทศจากกันบึงวิญญาน แล้วตามมาด้วยการพนมมือไหว้อากาศเยี่ยงทาสแห่งความสำนึกผิด ที่พร้อมจะติดตามกราบแทบเท้าขอขมาไปทุกภพทุกชาติ

ภาพและเสียงที่เกิดขึ้นอย่างเป็นไปเอง ไม่มีใครบังคับฝืนใจนั้น มีความสะเทือนแรงราวกับแผ่นดินไหว และคล้ายไซ้ตรวนบางชนิดขาดสะบั้นลงหลายเส้น ลดความอึดอัดได้เกินครึ่ง

กำลังใจมาเป็นกอง มะแมเชื่อมั่นว่าผลสะเทือนนั้นต้องมีไปถึงใจมาตาแน่นอน และเพื่อดูให้รู้ หล่อนค่อยๆปิดตาลง จับกระแสพิโรธของเปรตสาว แล้ว ‘เปิดหน้าผาก’ พรวดเดียวออกไปดูโดยไม่ต้องตั้งกสิณ นำเสียก่อน เพราะจิตยังมั่นคงต่อเนื่องอยู่

ใช่จริงๆ! นิमितนางปีศาจปฏิรูปไป กลายเป็นหญิงหน้าตาสะสวย แต่ยังมีแววกวาวในตากวาว เขี้ยวยังโง้งออกมานอกริมฝีปาก สีผิวยังข้ำเลือดข้ำหนอง ซุดนักรศึกษายังขาดวิน เจ้าหล่อนกำลังเล็งแลรักสุรียด้วยความฉงนครามครัน ลักษณะเหมือนเกิดอาการใจอ่อนขึ้นมาชั่วขณะ

แน่แล้ว! รูปร่างของนางปีศาจหล่อเลี้ยงไว้ด้วยสองขั้วอาฆาต ทั้งขั้วของเธอเอง และทั้งขั้วของคนบงการฆ่า ฝ่ายหนึ่งต้องทำหน้าที่หลอกหลอน ส่วนอีกฝ่ายต้องถูกหลอกหลอน เป็นวัฏจักรจองเวรกันไม่สิ้นสุด

แต่ยามนี้ เมื่อขั้วอาฆาตหนึ่งเสื่อมสภาพลง ความเป็นปีศาจก็ลดลงครึ่งหนึ่งเช่นกัน และเมื่อเห็นเช่นนั้น จิตของมะแมจึงบังเกิดปีติใหญ่ ซาบซ่าน เพราะเมื่อเปรตกลายสภาพจากปีศาจเจ้าอารมณ์ให้เห็นเป็นนิमितมนุษย์ได้ ก็แปลว่าพอเจรจากันรู้เรื่องแล้ว

“อภัยได้ เป็นสุขได้”

มะแมยิงภาษาจิตสั้นๆผ่านข่ายคลื่นเมตตา กระทบใจนางปีศาจด้วยความนุ่มนวล อิมพลัง และมีความเสถียร

แม้มนุษย์ในร่างหยาบ ใบหน้าก็สว่างขึ้นได้ทันตาเห็นถ้าจิตรับธรรมะจริง จะป่วยกล่าวไปใยสำหรับเปรตที่ปราศจากร่างหยาบห่อหุ้มเพียงใจเปิดรับภาษาจิตและรัศมีเมตตาจากมนุษย์ผู้มีคุณธรรมชั่วขณะ

หนึ่ง ดากวาวและเขี้ยวโง้งก็ค่อยๆเลือนหายไป เหลือแค่สาวน้อยหน้าตาซึ้งๆ ผิวหยาบ ส่งกลิ่นเหม็นเยี่ยงสตรีผู้มักโกรธ ซึ่งมะแมรับรู้ได้ด้วย ‘จมูกทางจิต’

เธอเหลียวมองมะแมในลักษณะการของคนพื้นสติ รับรู้ ตลอดจนน้อมใจเลื่อมใสในผลของการให้อภัย มะแมบังเกิดปีติแรงขึ้น บอกตนเองว่าเพิ่งทำสิ่งที่เป็นไปได้ให้เป็นไปได้ แล้วก็กายตายเหลือเชื่อเสียด้วย

เรื่องเป็นไปได้ เพราะไม่รู้เหตุที่จะให้เป็นไป แต่เมื่อรู้เหตุให้ เป็นไป บางทีก็แค่พลิกฝ่ามือให้ถูกจังหวะเท่านั้น

ในภาวะที่นี้ก็จะโรยอย่างอื่นไม่ออก นอกจากคิดแก้แค้น แก้แค้น และแก้แค้น จิตวิญญานก็เหมือนหมาบ้าที่จ้องเล่นงานเหยื่อแบบไม่คิดชีวิต ต่อเมื่อมีอะไรสักอย่างชะลอพิษความแค้นลงได้ หมาบ้าก็อาจเกิดสำนึกยับยั้งชั่งใจ ไม่หุนหันจะพุ่งกระโจนพรวดพราดทำเดียดงเคย

และยิ่งสุดท้ายเมื่อเลื่อมใสในการให้อภัย ใจก็เย็นลง ก็ยกกระต๊อบสำนึกเป็นคิดอ่านมีเหตุมีผลขึ้นเท่ามนุษย์!

มะแมเคยทราบภาวะแห่งเปรตกลับไปกลับมา แปรปรวนได้เร็ว และบัดนี้ก็ได้ประจักษ์กับจิตแล้วว่าเป็นจริงได้อย่างไร

และเพราะตระหนักว่าเปรตกลับไปกลับมา แปรปรวนงายนั้นเอง มะแมจึงยังไม่ไว้ใจ และอาศัยจิตสัมผัสศรัทธาทางช่วยให้เปรตสาวพอใจอย่างถาวร

ไม่ต้องใช้ความพยายามนานนัก แค่ระลึกถึงชื่อ ‘ใจมาตา’ ก็รู้สึกแล้วว่าเหมือนแก้วตาดวงใจแม่ เธอสมชื่อใจมาตาจริงๆ เพราะคุณแม่ทั้งรัก ทั้งหวง ทั้งอยากให้ได้ดีสุดใจ มะแมเห็นถนัดจากรังสีความอบอุ่นที่แม่แผ่มาปกเกล้าก่อนตาย และแม่ตายแล้วก็ยังฉายอยู่ไม่จาง

ส่องดูความโยงโยงผูกพันระหว่างสองแม่ลูก แม้ใจมาตาจะรำคาญ และกะบึ้งกะบอนใส่แม่บ่อยๆ แต่ใจจริงก็รักและห่วงใยแม่ไม่แพ้กัน เห็นได้จากส่วนหนึ่งของจิตระดับใต้สำนึก ที่ยังโยงไปข้างหลัง มะแมตามนิमितสายใยนั้น ก็พบว่าโยงไปสุดทางที่หญิงวัยกลางคนผู้เป็นมารดา

แม่ของใจมาตายังพออยู่ได้ตามอัฏภาพ เพราะเงินทองที่ใจมา
ตาได้มานั้น นอกจากซื้อของฟุ่มเฟือยให้ตัวเองแล้ว ที่เหลือก็เพื่อแม่
นั่นเอง

มะแม่มั่นใจว่านี่แหละ ช่องทางชำระหนี้สุดท้ายให้หายกัน
ระหว่างคุณหญิงกับเมียน้อย

มองเปรตสาวอย่างบังคับให้เกิดกระแสการสบตาตรง เชื่อมใจถึง
ใจ แล้วมะแม่มุดกับฝายนั้นด้วยอาการนึก

“แม่เธอรักเธอเสมอ แม่เธออยู่ข้างหลัง”

จิตของเปรตสาวเกิดอาการประหวัดไปถึงมารดา นึกถึงฝายนั้น
ขึ้นมาได้เป็นครั้งแรกหลังจากตายดับ ฉับพลันก็บังเกิดความเศร้าหมอง
ทำท่าเหมือนจะร้องไห้

“เลิกเป็นห่วงแม่ได้ คุณหญิงจะสงเสียด ต่อไปพวกเธอไม่ใช่ศัตรู
กันอีกแล้ว”

ใจมาตาค่อยๆเบนหน้าไปเล็งแลรักสุรีย์ซึ่งยังสะอึกสะอื้นไม่หยุด
เห็นได้ชัดว่าน้ำตาที่นองหน้า มาพร้อมกับน้ำใจที่ยอมทำอะไรให้ได้ทุก
อย่าง ขอเพียงจะได้ชดใช้ความผิดอุกฉกรรจ์ให้ขาด

และเพราะสัมผัสด้วยสัญชาตญาณ เปรตสาวจึงเชื่อคำของมะแม
อย่างหัวอ่อนและว่าง่าย

รัศมีความสบายใจฉายเรืองเป็นแสงสวย ริมฝีปากระบายยิ้มพึงใจ
สายธารแห่งการอภัยและความรู้สึกหายห่วง ช่วยตกแต่งจิตวิญญาณ
ใจมาตาให้งามขึ้นอย่างรวดเร็ว

มะแมทราบวาทะเปรตของใจมาตาจะไม่หมดลงเร็วนัก จำต้อง
บ่มเพาะความสุขสว่างให้อิ่มตัวอีกนาน กว่าจะจตุติ เคลื่อนจากความเป็น
เช่นนี้ได้ แต่อย่างไรก็ไม่น่าห่วง เพราะคงไม่ทุกข์ทรมาน ไม่ถูกเผา
ผลาญด้วยเพลิงโทสะอีกแล้ว

“ใจมาตา...” มะแมเปล่งเสียงออกปาก เรียกเปรตสาวอย่างนุ่ม
นวลเพื่อให้รักสุรีย์พลอยไต่ยินไปด้วย “คุณหญิงจะให้เงินก้อนหนึ่งกับ
คุณแม่ไว้เลี้ยงตัว และจะทำบุญส่งไปให้เธอทุกวันพระนะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น!” รักสุรีย์เงยหน้าขึ้นประกาศด้วยแววร้ายใน

ดวงตา เยี่ยงคนที่เจ็บปวดกับความสำนึกผิดขั้นรุนแรงที่สุด “ใจมาตา!
ฉันสาบาน! นอกจากฉันจะเลี้ยงดูคุณแม่ของเธอให้ดีที่สุดแล้ว ตั้งแต่
พรุ่งนี้เป็นต้นไป ฉันจะไปที่วัด ทำบุญกับมือของตัวเองเพื่ออุทิศให้เธอ
ทุกวันจนกว่าชีวิตจะหาไม่!”

บทที่ ๑๗

คืนนี้ประตูห้องนอนของอิกแก้มอ้าไว้ แทนเสียงเรียกร้องให้เข้าไปหาตามเคย ในการเรียกร้องบ่อยๆแบบนี้ มะแมรู้ว่าผสมอยู่ด้วยอารมณ์หลากหลาย ทั้งอยากได้ความรักความอบอุ่น ทั้งอยากลองว่าหล่อนจะให้ความสนใจแค่ไหนด้วย

ไม่ยอมตามใจมากจนสร้างความเคยชินผิดๆให้กับเด็ก แต่ช่วงแรกที่เพิ่งมาอยู่ด้วยกันนี้ ยิ่งหล่อนใส่ใจมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งเป็นหลักประกัน เพิ่มความรู้สึกมั่นคงให้กับเด็กมากขึ้นเท่านั้น

อิกจะไม่มีทางลืมน่าตัวเองเป็นเด็กกำพร้า แต่จะลืมนอย่างสนิทว่าเธอไม่เหลือใครแล้วในโลกนี้

ความจริงมะแมเหนื่อยอ่อนเอาเรื่อง ไหนจะงานปริกษาระหว่างวัน ไหนจะธุระหนักอึ้งเกี่ยวกับคุณหญิงรักสุรีย์ เล่นเอาเมื่อ ๑๐ นาทีก่อนอ่อนเพลียจนแทบอยากหลับระหว่างทางด้วยซ้ำ

ใจแข็งสุดลมหายใจลึก เหลือบดูเวลาบนข้อมือ เห็นเลยสี่ทุ่มมาได้คิดหน่อย จึงลองผลึกประตูเย็บมอมงเผื่อแม่หนูน้อยหลับแล้ว ตั้งใจว่าถ้าไม่มีปฏิกิริยาเคลื่อนไหวใดๆก็จะงับปิด เป็นเครื่องหมายให้อีกรู้ตอนเช้าว่าเมื่อคืนหล่อนแะมาหาแล้ว ไม่ใช่ไม่มา

ประตูอ้านิดเดียว ผ้าห่มที่คลุมร่างน้อยก็ไหวตัวทันที แสดงว่านอกจากจะยังไม่หลับ แม่หนูน้อยยังได้ยินเสียงหล่อนเดินขึ้นบันไดมา และใจจ่อรออยู่ว่าจะเข้ามาหาตนไหม

ความดีใจส่งมาให้สัมผัสชัดเจน กระตุ้นมะแมให้พลอยเป็นสุขไปด้วยหน่อยๆ นี่ถ้าไม่ติดว่าเปลี่ยเต็มแก่ คงร่วมปรีดาที่จะได้จะจำกับหนูน้อยผู้น่ารักมากกว่านี้

ก้าวเนิบมาเปิดไฟอ่อนบนโต๊ะข้างเตียง นั่งบนขอบฟูก ไข่มือกเสยหน้าผากเด็กน้อยอย่างอ่อนโยน

“เป็นไงมั่ง...”

ตอนท้ายของการทักเกือบหลุดคำว่า ‘ลูก’ ออกไป แต่ยังไว้ ขึ้นเปลอพุดบ่อยเกินไป อาจเป็นการสนับสนุนทางอ้อมให้อีกยึดหล่อนเป็น

แม่เข้าไปให้จริงๆสักวัน

“วันนี้คิดมากค่ะ”

“เรื่องไหน... แม่ซีพิร์มล?”

เด็กหญิงอิกพยักหน้ารับ

“อ้อ... อ้อม... เอจี้ พี่มะแมถามแล้วน้องอิกตอบเป็นข้อๆนะ”

“ค่ะ”

“จำได้ไหมเมื่อคืนฝันอะไรบ้าง?”

อิกทำหน้าตริกนึกทบทวนอยู่นานก่อนตอบ

“พี่มะแมพาอีกไปที่ไหนคะ”

“เที่ยวไหน?”

“ต่างจังหวัด มีภูเขาเยอะ...” พอจับฉลากหลักเป็นตัวยังได้ ฉกย่อยก็เริ่มทยอยตามมา “พี่มะแมชี้ให้ดูนกบินเรียงกันเป็นตัววี แล้วก็ถามอีกด้วยว่าสวยไหม อีกตอบว่าสวยค่ะ”

“เธอ...”

หญิงสาววงขึ้นมาวูบหนึ่ง เลียงงๆ ฟังอีกเล่าไม่ครบคืนัก

“อีกมีความสุขจริงๆเลยตอนอยู่กับพี่มะแม แม้แต่ในความฝัน”

เด็กหญิงสรุปเป็นเสียงบอกชื่อๆ ทำให้มะแมหัวเราะเบาๆ

“อ้อม... จะ พี่ก็เหมือนกันนะ” แล้วหล่อนก็ตัดสินใจเอนกายลงนอนชั้นศอกคำศีระตะแดงข้างๆอิก ซึ่งก็ช่วยคลายความเมื่อยล้าได้ดีทีเดียว “เออละ... ไหนบอกซิ อิกรู้ได้ยังไงว่าพี่มะแมพาไปเที่ยวเมื่อคืนเนี่ย มันเป็นแค่ความฝัน?”

หนูน้อยฟังแล้วชะงักงงว่าทำไมคุณพี่ของเธอถึงถามเช่นนั้น แต่ก็ตอบไปตามแกน เพราะทราบว่ามีเหตุผลอยู่ในทุกคำถามเสมอ

“เพราะอีกตื่นขึ้นมา แล้วมันก็หายไป”

“แค่ตื่นขึ้นมา ยังไม่พอจะพิสูจน์หรอกนะว่ามันเป็นความฝัน เพราะบางทีคนเราก็ฝันซ้อนฝันได้ ฝันว่าตื่นขึ้นมาจากอีกฝันหนึ่งได้ อิกเคยไหม? นึกว่าตื่นขึ้นมาแล้ว ที่ไหนได้ ยังมีการตื่นของจริงอีกที”

อิกมองเพดานตาแป๋ว ก่อนพิมพ์คำตอบ

“ดูเหมือนจะเคยนะค่ะ”

ปลิวลมไปแล้ว แล้วจะเอาแม่ชีพิรมลมาใช้ประโยชน์อะไรได้อีก อย่าให้ความสำคัญกับแม่ชีที่ตายไปแล้ว มากกว่าน้องอีก เด็กหญิงอนิธาที่กำลังมีเลือดเนื้ออยู่เดี๋ยวนี้เลย...”

แล้ววูบนั้น จู่ๆความสามารถในการพูดคุยของมะแมก็ขาดหายไป นั่นอาจนับเป็นการผลอกลับที่ยังทรงชุดทำงานเป็นครั้งแรกของหล่อนก็ว่าได้ มันทำให้อีกอมยิ้มที่ได้นอนกอดผู้หญิงที่อบอุ่นที่สุดในโลกทั้งคืน ไม่ต่างจากตอนนอนกอดแม่เลยแม้แต่นิดเดียว

มะแม เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เหมือนกัน ว่าการยืมรอกคนรักก็เป็นความสุขอย่างหนึ่ง ยืมคนเดียว คิดถึงใครอีกคน อย่างรู้ว่าเดี๋ยวเขาจะปรากฏกายให้เห็น เป็นความเปลี่ยวที่ปราศจากความเหงา ท่ามกลางความพลุกพล่านที่ไม่มีใคร แต่มีเขาอยู่ในใจเพียงคนเดียว

หลังจากรอแล้วได้เห็นหน้าที่ยากเห็น ความสุขยิ่งเบ่งบานจนกลั้นยิ้มไม่อยู่ ยิ้มที่มีให้เขาจึงไม่ใช่ยิ้มทักทาย แต่เป็นยิ้มปีติออกมาจากภายใน

อัคระเดินมาตามทางออกผู้โดยสารขาเข้า ใส่เสื้อยืดแขนสั้นสีขาวกับกางเกงยีนส์ฟอกและรองเท้าผ้าใบเท่ๆ อวดลัดส่วนสมชายตั้งแต่แผงออกกว้างไปจนถึงมัตเนื้อที่นำมอง ช่างเป็นคนที่น่ามองจริงๆ ไม่ว่าจะระยะใกล้หรือระยะไกล ไม่ว่าจะหยุดยืนหรือเดินเหิน

เขาแสดงความเป็นเศรษฐีใหญ่โดยการไม่มีกระเป๋าใหญ่ติดตัวมาเลยสักใบ แม้จะเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาตั้งไกล ก็จะไม่แบกทำให้เมื่อยในเมื่อมีบ้านหรือห้องพักรอส่วนตัวอยู่เกือบทุกประเทศ!

ประสานตากันหนึ่ง ตั้งแต่ไกลมาจนใกล้แค่เอื้อม และที่สูดมะแมก็ก้มหน้าพนมมือไหว้อย่างอ่อนน้อม

“สวัสดิ์ค่ะพี่อัคระ”

ชายหนุ่มรับไหว้

“รอนานไหม?”

มะแมอมยิ้ม สันตึระชะนิดๆอย่างรู้ว่าน่ารัก

“เครื่องลงตรงเวลานี้คะ”

“ขอบใจนะที่มารับ รู้ไหม ลงจากเครื่องมาเจอหน้ามะแมแล้วรู้สึกยังไง?”

หญิงสาวก้มหน้าเขินๆ

“รู้สึกยังไงคะ?”

“รู้สึกอยากแต่งเพลง”

“เพราะอะไร?”

“เพราะแต่งเพลงมันง่ายและทำได้เลย ไม่เหมือนแต่งงาน อันนั้นต้องเตรียมกันนานกว่า”

คนฟังคำตอบหัวเราะพริตด้วยความคาดไม่ถึง

“โห... มุขอะไรเนี่ย!”

“มุขแก่งให้คนหน้าแดงกลางสนามบินไง”

มะแมแหม่ปากหันไปทางอื่นเพื่อซ่อนหน้า อัคระยิ้มมองอาการเอียงอายอย่างเป็นสุขครู่หนึ่ง ก่อนเลิกคิ้วสูงยกข้อมือดูนาฬิกา ขณะนั้นเป็นเวลา ๑๘.๐๕

“จั้นเราไปกันเลยไหม คุณพ่อคุณแม่พีกินข้าวเย็นกันพุ่มตรง พอไปถึงคงเหลือเวลานั่งคุยกันได้นิดหนึ่ง”

“ค่ะ”

สิ้นคำหล่อน อัคระก็คว้ามือน้อยมากุมและจูงออกเดินหน้าตาเฉย มะแมทำปากยื่นและเกือบขึ้นอย่างไม่คุ้ม แต่พอถูกลากให้เดินตามสองสามก้าวก็ยิ้มๆ หัวเราะหึหึและยอมโอนอ่อนผ่อนตามโดยดี

แม้ไม่อุ่นชานไปถึงหัวใจเหมือนครั้งแรกที่เขากุมมือในรถ แต่ก็คุ้นเร็วราวกับเคยเดินจูงกันมานาน เหมือนเป็นคนรักของเขาเต็มตัวก็ตอนเดินเคียงกันท่ามกลางผู้คนมากมายเดี๋ยวนี้เอง พยายามวางหน้าเฉย แต่ริมฝีปากเจ้ากรรมดันระบายยิ้มอยู่ตลอดเวลา นึกกายเหมือนกันที่แสดงความสุขโจ่งแจ้งไปหน่อย

มาถึงจุดหนึ่งที่ผู้คนเบาบาง อัคระชะลอลงและเบี่ยงเท้าจากเส้นตรงเคลื่อนมาหยุดใกล้แผงเหล็กกัน มะแมกำลังก้มหน้าก้มตาเดินต้องหยุดตามและเงยขึ้นมองงงๆ

เขากำลังจ้องพินิจเด็กผิวดำคนหนึ่ง อายุไม่ถึงวัยรุ่น ทรงหน้า

เรียว นัยน์ตาโต ผมหยิก ร่างผอมเกร็ง นั่งขัดสมาธิข้างกองกระเป๋าดินทาง ก้มหน้าก้มตามองพื้นอย่างไม่มื่ออะไรทำระหว่างรอผู้ใหญ่

หญิงสาวแปรสายตามองตาม ไม่เห็นอะไรมากไปกว่าเด็กผู้ชายอารมณ์หงอยคนหนึ่ง แต่สงสัยคนรักของตนคงเห็นบางสิ่งที่พิเศษ เพราะหลังจากนั่งพินิจอยู่อึดใจ อัคระก็ปล่อยมือหล่อนเข้าไปนั่งขัดสมาธิกับพื้นเป็นเพื่อนกับเด็ก

“ฮาย!”

เขายิ้มกว้างทัก และเด็กชายผิวดำก็เงยหน้าขึ้นขมวดคิ้วมองมางงๆ

“เยส?”

พอเด็กตอบโต้ด้วย อัคระก็ใช้ภาษากลางพูดราวคุ่นเคยกับเด็กคนนั้นมานาน

“รู้ไหมทำไมคนแพ้ถึงหมดแรง?”

เด็กผิวสีจ้องชายหนุ่มอย่างพิศวงงงงวย แต่ที่สุดก็สั่นหน้าเป็นเชิงปฏิเสธว่าไม่รู้

“เพราะต้องเสียกำลังส่วนหนึ่งในชีวิต แบ่งไปเสริมพลังของผู้ชนะไง... แล้วรู้ไหม ทำไมคนได้ที่โหล่ถึงหมดแรงมากกว่าเพื่อน?”

เด็กคนนั้นสั่นหน้าอีก นัยน์ตาโซนแววสงสัยจ้า

“เพราะคนได้ที่โหล่ต้องแบ่งสรรปันส่วนพลังในชีวิตให้กับทุกคนที่เข้าร่วมแข่งไง... แล้วรู้ไหม ทำยังไงถึงจะได้ที่โหล่แบบไม่ต้องหมดแรง?”

เด็กชะงักค้าง สั่นหน้านิดเดียว แต่ตาโตทอแววตั้งใจฟัง

“คำตอบคือ อย่าเก็บคำว่า ‘ซีแพ้’ ไว้ในใจ!” อัคระตอบหนักๆ

“ความพ่ายแพ้ไม่ได้ทำให้เราอ่อนแอ การถอดใจยอมแพ้ต่างหากที่ทำให้เราหมดรูป และทำให้คนอื่นรู้สึกอยากล้อเลียนเราด้วยคำนั้นซ้ำไปซ้ำมา... ใ้อซีแพ้!”

เด็กก้มหน้าสลด แต่อัคระก็ไม่หยุด

“เกมแพ้เป็นเรื่องของเกม แต่ใจไม่แพ้เป็นเรื่องของเรา ถ้าไม่เสียใจอย่างเดียว ก็เท่ากับไม่เสียอะไรไปเลย แม้แต่พลังก็อยู่กับ

เราครบ เราจะไม่รู้สึกเหมือนแพ้ ดังนั้นคำว่าซีแพ้ก็ไม่มีทางมาอยู่ในหัวของเราได้”

สีหน้าของเด็กคลายจากความสลด เปลี่ยนเป็นสดชื่นขึ้นเล็กน้อย “รู้ไหม นักกีฬาที่ยิ่งใหญ่ระดับโลกเขาคิดกันยังไง?”

ถึงจุดนี้ มะแมเริ่มสัมผัสถึงพลังบางอย่างที่แผ่กว้างออกมาจากชายหนุ่ม กระจายรัศมีเป็นวงรอบทั่วทั้งบริเวณ สัญชาตญาณทางจิตบอกว่าอัคระกำลัง ‘ทำงานใหญ่’ ที่หล่อนไม่เข้าใจ

“ผมไม่รู้”

เด็กเอ่ยปากตอบเป็นคำแรกออกมาได้ ทั้งยังทำหน้าที่ไม่เล็ก

“โอเค!” อัคระทำเสียงอาสาว่าจะช่วยไขให้ “คือจ้ะ ก่อนนักกีฬาระดับโลกเข้าสนามแข่งครั้งสำคัญ ประเภทโอลิมปิกหรืออะไรเทือกนั้น เขามั่นใจว่าตัวเองแน่พอจะชนะคนได้ทั้งโลก ไม่ใช่เฉพะเหล่าคู่แข่งชั้นในสนามหรอก เข้าใจไหม เขาเชื่อว่าเขาชนะโลกได้เลย!”

คนฟังจ้องคนพูดตาค้าง และเหมือนไม่อาจอ้าปากเอ่ยคำใดขัดจิ้งหะ

“แล้วรู้ไหม ก่อนเขาจะเป็นนักกีฬาระดับโลกได้ เขาคิดยังไง?”

“ผะ... ผมไม่รู้อีกเหมือนกันฮะ”

“เขาไม่อายุที่จะแพ้คนได้ทั้งโลก! ขอข้อแม้แค่อย่างเดียว แพ้แต่ละครั้งแล้วได้เรียนรู้ว่าจะเล่นให้ดีขึ้นกว่าเดิมก็แล้วกัน!”

เด็กผมหยิกขยับริมฝีปาก แต่ก็เหมือนจุกที่คอดหอย ปล่อยให้หนุ่มไทยถ่ายเทถ้อยคำเข้าไปประดิษฐานในหัวตนอยู่ฝ่ายเดียว

“แพ้อ่อยไม่ได้ช่วยให้รู้จักแพ้ แต่การหัดยอมรับรสชาติของความพ่ายแพ้อ่อยๆ จะทำให้เรารู้ว่าขมมากได้ เดียวก็ขมน้อยลงได้ แล้วพอรู้สึกขมน้อยลงนะ เราจะเริ่มลิ้มรสความหวานของการเรียนรู้เพิ่มขึ้นทุกที”

“ฮะ...”

“เคยได้ยินไหม?” อัคระเอ่ยต่อ “ไม่มีใครจำผู้ชนะคนที่สองได้ ใครๆก็จำแต่ผู้ชนะเลิศได้แค่คนเดียว”

“เคยได้ยินฮะ”

“แต่รู้อะไรไหม? ความจริงก็คือโลกจำไม่ได้อยู่ที่หมายเลขหนึ่งมีใครบ้าง และหมายเลขหนึ่งถูกยันไปเป็นหมายเลขสองเมื่อไหร่หรือกระทั่งถูกตีตกกระป๋องไปเป็นที่โหล่ก็ครั้งก็หนในเวลาต่อมา”

เด็กผิวดำค่อยๆเม้มปาก หรีตาตั้งใจฟังอย่างเข้าอกเข้าใจ และดูเหมือนมีความหมายกับชีวิตตนเป็นที่สุด

“เบอร์หนึ่งมันก็แค่สมบัติผลัดกันชม ไม่มีที่ไหนครองมันไว้ได้ตลอดไปหรอก แล้วใครจะไปจำไว้ว่าก่อนเป็นหมายเลขหนึ่ง เราแพ้หมดรูปมากี่หน เราจะจำกันแต่ที่เราเป็นหนึ่งในคนกล้า กล้าแพ้พันครั้งเพื่อเป็นแชมป์โลกให้ได้สักครั้งหนึ่ง!”

แล้วอัคระก็ตบปากของเด็ก

“จำไว้! คุณจะก้าวไปเป็นหมายเลขหนึ่งเขาไม่ออกแวกเรื่องแพ้ใครอื่น แต่มุ่งเอาชนะตัวเองก่อน เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะชนะคนอื่นวันนี้ เราอยู่ตรงไหนก็ไม่รู้ แต่ถ้าชนะตัวเอง เราดีขึ้นกว่าเมื่อวานแน่นอน!”

ในสายตาของเด็กชาย อากาศรอบกายของชายไทยตรงหน้าคล้ายสุกสว่างเรื่องรองอย่างประหลาด

“ฮะ...”

ชายหนุ่มหรีตาเล็งแลอีกฝ่ายด้วยกระแสดาคัดค้น

“ให้เพื่อนมันดูถูกหรือหัวเราะเยาะจนหุซา หรือจนกว่าใจจะลืมเรื่องแพ้ เพื่อมีสมองไว้จำเรื่องเดียว คือทุ่มเทเพื่อความเป็นหนึ่ง!”

พลังโน้มน้าวที่ยิ่งใหญ่ ดูเหมือนจะให้ผลหนักแน่นเฉียบพลัน เด็กผิวดำคนนั้นเบะปากน้ำตาไหล แม้ไม่เข้าใจว่าเหตุใดอยู่ดีๆจึงมีชายต่างเชื้อชาติเข้ามาคุยกับตน แต่ก็แจ่มแจ้งจับใจไปถึงก้นบึ้งของจิตวิญญาณ

“ขอบคุณนะฮะ”

เจ้าหนูยกมือปาดน้ำตา อัคระยิงฟันยิ้ม อัศจรรย์จนเปิดอกรอ และแล้วเด็กที่เขาจัดการเปลี่ยนชีวิตให้ก็โผล่เข้ามาออดออดอ้อมอ้อม

พ่อแม่ของเด็กยังไม่มา คนรอบด้านก็ไม่มีที่ท่าสนใจนักกว่าอัคระคุยอะไรกับเด็ก แต่ภาพที่เด็กผิวดำโผล่เข้ามาออดออดอ้อมอ้อมอ้อมอ้อมมีบางสิ่งที่ยึดความสนใจจากสายตาหลายคู่ให้เหลียวดูได้

มะแมกะพริบตาปริบๆ ตอนนี้อย่างง นิมิตค่อยปรากฏเป็นฉากๆ ทำให้เข้าใจที่มาที่ไปของอารมณ์หงอยของเด็กคนนั้น หล่อนคืบคืบขูจากกระเป๋าทือแล้วโน้มร่างลงชันน้ำตาให้ พลังเอ๋ยปลอบเสริมด้วยคำอังกฤษที่ฟังไพเราะและอบอุ่น

“ก่อนมาทิวรักับพ่อแม่ หนีออกจากประเทศอย่างคนที่แพ้คนอื่น แต่ข้ากลับประเทศ ขอให้กลับไปอย่างคนที่ชนะตัวเอง เพื่อจะไม่เสียใจถ้าต้องแพ้ใครอีก!”

นี่จะเป็นวันที่ชวนฉงนที่สุด และกระจ่างที่สุดพร้อมกันสำหรับเด็กคนหนึ่ง คู่หนุ่มสาวเดินจากมา ทั้งเด็กคนนั้นไว้กับเส้นทางชีวิตใหม่ของตนเองต่อไป

เขาจูงมือหล่อนต่อ และคราวนี้มะแมก็กระชับอุ้งมือด้วยความปริตาร่วมกัน

“พี่อัคเพิ่งเปลี่ยนโลกไปอีกส่วนหนึ่งหรือคะ?”

“อือ... เขาจะเป็นนักกีฬาที่ยิ่งใหญ่ แทนที่จะเป็นตัวตลกสกปรกหรืออาชญากรร้าย แต่นั่นไม่สำคัญนัก คำที่เราช่วยกันเพาะไว้ในหัวของเขา จะแตกกิ่งก้านสาขา ผลิดอกออกผล คือหลังจากประสบความสำเร็จระดับโลก เขาจะเป็นนักฟุตบอลสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คนจำนวนมาก อยากทำเพื่อคนอื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน เหมือนกับที่เขาได้รับกำลังใจจากคนแปลกหน้า ที่ไม่เคยเห็นกันมาก่อนในวันนี้!”

หญิงสาวเล็งแลด้วยจิตแล้วตาสว่างแพรว หัวเราะใสอย่างสามารถเห็นนิมิตตาม นี่คือการเปลี่ยนแปลงโลกด้วยปฏิบัติการฝันธรรมดา เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นไม่อยู่ในแผนของชะตากรรมที่จะให้อัคระและเด็กผิวดำได้โคจรมาเกื้อกูลกัน อีกทั้งเด็กก็ไม่ได้อยู่ในลิสต์ ‘บุคคลสำคัญ’ ที่อัคระวางแผนจะเปลี่ยนแปลงด้วย

“พี่อัคเห็นศักยภาพใหญ่ของเขาได้ตั้งแต่แวบแรกเลยหรือคะ? ครึ่งนาทีแรกมะแมมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากเด็กมีปัญหาคนหนึ่ง”

“พอต้องพัวพันกับพวกมีอิทธิพลต่อโลกสูงๆ มันก็สัมผัสได้ขึ้นมาเองแหละ ไอ้หนูนี่ตอนแรกมันเก็บกดแรง มะแมลองทบทวนดูสิ รัศมี ความน้อยใจ คลื่นความเกลียดเลียดเลียด กับไฟทะเยอทะยานอยาก

เป็นหนึ่งในนั้น มันครอบพื้นที่กว้าง เหมือนเชื้อเพลิงปริมาณมากพอจะเผาเมืองได้”

มะแมทบทวนดู นึกถึงวาระแรกที่สายตาปะทะภาพเด็กผิวสีคนนั้น มันมีความอัศจรรย์มหัศจรรย์อยู่จริงๆ แต่หล่อนไม่เห็นขนาดที่จะครอบเมืองหรือเผาเมืองได้อย่างไร

นั่นสะท้อนให้เห็นเหมือนกัน แต่ระดับการเห็นต่างกันได้ขนาดไหน

“ไว้มะแมจะลองเรียนรู้และหัดสังเกตดูบ้างนะคะ”

เอ่ยปากอย่างหมายมั่น ชีวิตจะมีค่าขึ้นขนาดไหน หากรู้ชัดว่าจะสละเวลาสัก ๕ นาทีให้กับใครเพื่อเปลี่ยนชีวิตที่เหลือของคนๆนั้น ตลอดจนผู้คนที่จะได้รับผลกระทบต่อไปเป็นทอดๆอีกไม่รู้เท่าไร!

ถ้าทำได้ ก็แปลว่านาทีใดนาทีหนึ่งในชีวิตหล่อน อาจสามารถเปลี่ยนแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของโลก ถ้าไม่เดี๋ยวนี้ก็ในอนาคตอันใกล้!

เดินข้ามสะพานมาถึงอาคารจอดรถ พอใกล้แจ๊ซของหล่อนเข้าไป มะแมก็เปรยลอยๆ

“ตอนเข้าไปนั่งในรถมะแม พี่อค์จะรู้สึกแปลกๆขนาดไหนก็ไม่ว่านะคะ ปกติเคยแต่ขี่ราชรถคันละเป็นร้อยล้าน”

“พี่เคยขี่อุฐูไปช่วยคนนะ อันนั้นตัวละไม่กี่หมื่นเอง”

มะแมยิ้มเบะหนอยๆ แต่แอบนึกอยากช้อนหลังอุฐูไปกับอค์ระดู เหมือนกันว่าจะเป็นยังไง

พอกดปุ่มรีโมทคอนโทรลเปิดล็อกให้อค์ระก็อาสาว่า

“พี่ขับให้อ่าไหม?”

“ให้มะแมบริการดีกว่าคะ”

“ไม่ไว้ใจกลัวขับรถใหม่ไปเฉียวเหรอ?”

เขาแก้งถามซ้ำๆ

“เปล่า... มะแมมารับพี่อค์ ก็อยากให้อค์นั่งสบายๆสิคะ”

พอเข้ามานั่งประจำที่ทั้งสองคนในอาณาเขตแคบ ไหล่ห่างกันนิดเดียว มะแมก็บิดกุญแจสตาร์ทเครื่อง แล้วคาดเข็มขัดนิรภัยแบบเก๋ๆกั๊งๆ จู่ๆก็เงอะงะขึ้นมาเฉยๆ อาจเพราะประหม่ากับการมีผู้โดยสาร

กิดติเมคค์ตีมานั่งข้างๆในพาหนะคันจิ๋วของตนกระมัง

คาดเข็มขัดเสร็จก็ตั้งสติทบทวนนิดหนึ่งว่าต้องทำอะไรต่อ คล้ายเด็กหัดขับรถที่ยังไม่คล่องดี ไม่มั่นใจว่าเกียร์กับคันเร่งอยู่ตรงไหน แล้วมะแมก็ลอบถอนใจ อยู่กับเขาบางทีก็เหมือนเป็นตัวของตัวเองที่สุด ทว่าบางขณะทุกอย่างรอบตัวก็ดูแปลกและแตกต่างไปหมด

อค์ระลากสายเข็มขัดนิรภัยมาคาดสบายๆ ชวนมะแมคุยอย่างจะให้หล่อนผ่อนคลายลง

“ตอนทำสมาธิใหม่ๆ พี่อยากเห็นสวรรค์ก่อนเลย”

“แล้วได้เห็นไหม?”

“มันก็ไม่ใช่เรื่องยากนัก”

“มะแมก็เคยอยากรู้จักความรู้สึกตอนอยู่บนสวรรค์นะคะ ว่ามันเพริดแพรวพรรณรายชั้ขนาดไหน”

“อืม...” เขาทอดสายตาในลักษณะการมองไปไกลกลับไปในอดีต “เชื่อไหมพี่รู้ด้วยว่าจูบนางฟ้าเขารู้สึกกันยังไง”

“จริงเหรอ? รู้สึกยังไงคะ?”

ถามพาซื้อ แต่ไม่ทันขาดคำ อค์ระก็โหมกายอันแผ่อำนาจแห่งชายผู้ทรงพลัง ยื่นหน้ามาประทับจุมพิตลงบนเรียวปากอ้อมชั่วอึดใจ ก่อนเอียงหน้ากระชิบข้างใบหูหล่อน

“ดูเอาเองสิว่าพี่รู้สึกยังไง”

มะแมตะลึงงันราวถูกสาปให้เป็นหุ่น มีแรงดึงดูดอ่อนหวานระหว่างสองฝั่งริมฝีปากที่ชวนพิศมัย ตรึงตรากจนขาไปทั้งร่างชั่วขณะ แต่พอรู้สึกตัวในวินาทีต่อมา ก็เบนหน้าหนี ให้คล้ายกับเมื่อครู่หลบไม่ทัน ไม่ใช่เพราะยอม

พวงแก้มขึ้นสีชมพูจัด แต่ที่สุดท้ายหวั่นระส่ำระสาย ดันอกเขาออกห่าง ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะก้มหน้าหรือเงยหน้าดี

“กลางที่จอดรถเลยนะพี่อค์”

“เรียกให้หนูหน่อยสิ นี่มันกลางท่าอากาศยานนานาชาติต่างหาก”

“โอ๊ย! พี่อค์อ๊ะ...” หญิงสาวได้แต่หัวเราะแปร่งๆ ขำก็ขำ เขินก็เขิน สติสติงไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอีกต่อไป จึงกอดปุ่มปลดเข็มขัดนิรภัยมือ

“ไม้สั้น เปิดประตูก้าวออกมายืนนอกกรต “มะแมเปลี่ยนใจแล้วค่ะ พี่มา
ขับดีกว่า!”

บทที่ ๑๘

กฤษณาที่อัคระปลูกไว้ให้พ่อแม่ ตั้งตระหง่านในรั้วรอบ
ขอบสูงริมถนนกาญจนาภิเษก ใช้เวลาจากสนามบินสุวรรณภูมิเพียง
๒๐ นาทีก็ถึง

ในตัวอาคารอันโอ่โถงโปร่งสบาย สไตล์โมเดิร์นทรอปิคอล มีการ
ตกแต่งที่สง่างามตามแบบของอัคระ เขาพามะแมมาที่ห้องรับแขก ซึ่งผู้
เป็นบุพการีทั้งสองนั่งอ่านหนังสือคอยอยู่เงียบๆ

“พ่อครับ แม่ครับ นี่มะแม”

หญิงสาวคุมตนเองให้ดูดี ไม่ตื่นสถานที่ และไม่เคอะเขินเมื่อต้อง
พนมมือไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสองท่าน

“สวัสดีค่ะคุณพ่อ สวัสดีค่ะคุณแม่”

นายอัษฎา บิดาของอัคระ เป็นชายวัยใกล้ชราร่างท้วม นัยน์ตา
ฉายแววลึก คล้ายเห็นมาหมด เข้าใจไปหมด และพูดน้อยกว่าที่คิดมาก

ส่วนนางอรุณี มารดาของอัคระนั้น เหมือนแม่บ้านธรรมดาที่ไม่
เจ้ายศเจ้าอย่าง ดวงหน้ากลมดูสดใส ยิ้มง่ายคล้ายพร้อมจะทำความรู้จัก
มักคุ้นกับคนแปลกหน้าได้ทุกคน

“นั่งสิจ๊ะหนูมะแม”

“ขอบพระคุณค่ะ”

สาวน้อยหน้าใหม่ก้าวมาลงนั่งบนโซฟาเดี่ยวตัวหนึ่งตามคำเชื้อ
เชิญของเจ้าบ้าน ขณะนั้นเด็กรับใช้น้ำน้ำทับทิมมาวางให้สองแก้วแล้ว
จากไป ถือเป็นช่วงสั้นๆที่มะแมได้ปรับตัว นั่งชิดเข้าประสานมือให้เข้าที่
เรียบร้อยพอดี

อัษฎาพินิจร่างระหง คอตั้งหลังตรง ดูสง่างามของหญิงสาวด้วย
รอยยิ้มพึงใจ

“หน้าตาหนูเด่นมากนะ พ่อจำได้ติดตาตั้งแต่เห็นครั้งแรกช่วงที่
เป็นข่าวทำนายแผ่นดินไหว”

มะแมยิ้มหวาน มือประสานนิ่ง รู้สึกนึ้ม อุ่น ไม่เกร็ง ไม่ขึ้นเหนือ
แห่งความประหม่า จึงทราบว่าตนใจสบายเป็นปกติ ทำตัวกลมกลืนกับ

บรรยากาศในบ้านได้ดีกว่าที่คิด

“นายอัครบอกแม่ว่าหนูจบจิตวิทยาใช่ไหม?”

“ค่ะคุณแม่”

“พี่เอาเรื่องของมะแมมาขายหมดแล้วล่ะ”

อัคระพูดพลางหย่อนตัวลงนั่งเอนหลังบนโซฟาเดี่ยวอีกตัว หลังจากไกลเดินรอบห้องเป็นครู่ มะแมแวบส่งใจไปทางเขา แต่สายต่ายังอยู่กับคุณแม่อรุณี ที่ทำท่าเหมือนอยากคุยกับหล่อนมากมาย

“นายอัครพูดถึงหนูให้แม่ฟังมาเป็นปีๆแล้ว”

ประโยคสั้นๆนั้นสร้างความรู้สึกประหลาดใจให้มะแม ขนาดหันไปส่งสายตาทอประกายเป็นเครื่องหมายปริศนึ่ให้อัคระ ซึ่งเขาก็ก้มคิ้วข้างเดียวตอบหนอยๆแล้วเดินไปทางอื่น

มะแมค่อยๆลากลมหายใจยาว แค่นั้นก็บอกแล้วว่าอัคระคงไม่มีเรื่องปิดบังกับพ่อแม่ และหล่อนก็ตกอยู่ในสายตาของทุกคนในห้องนี้มานานโดยไม่รู้ตัว

อัชฎาเอ่ยเสียงทุ้ม

“หนูเป็นคนแรกนะที่นายอัครพามาหาพ่อ นี่เป็นคืนที่แปลกดี”

มะแมใช้ส้อมผัดกวาดดู พบว่าภายนอกที่ดูขริ่ม คุณพ่ออัชฎาเป็นผู้ใหญ่ใจดี และกระแสน้ำใจก็เป็นคนธรรมดา คิดนึกปกติ ไม่ใช่ผู้พิเศษลวงรู้อะไรได้เกินสามัญมนุษย์

“มะแมก็รู้สึกอบอุ่น และปลื้มใจที่มีโอกาสมาพบกับคุณพ่อคุณแม่มากค่ะ”

เลือกตอบด้วยคำกลางๆตามธรรมเนียม ตั้งใจจะไม่เปลือยหลุดออกมาว่าปลื้มลูกชายของท่านทั้งสองปานใด

“แม่เห็นหน้าหนูนาที่เดียวก็รักเสียแล้วสิ ไม่สงสัยเลยว่าทำไมนายอัครถึงแอบหลงเงิบๆมาได้ขนาดนี้ คุยกับแม่นะ คำก็นางในฝัน สองคำก็นางในฝัน”

อรุณีเล่าชื่อๆแบบคนไม่มีชั้นเชิงซ่อนเบื้องหน้าเบื้องหลัง และนั่นก็เป็นอีกครั้งที่มะแมเปลือยอันคิ้ว เหลียวมองอัคระอย่างสุดสนเท่ห์ ตอนนั้นเขากำลังยกมือข้างหนึ่งปิดหน้า ในท่าก้มใจ กับทั้งปลงตกแล้วว่า

อย่างไรคืนนี้คงถูกเปิดโปงหมดโดยฝีมือแม่เป็นแน่แท้

มะแมเหลียวกลับมาพูดยิ้มๆกับมารดาของนครัก

“คุณแม่แน่ใจว่าพี่อัครพูดถึงมะแมนะคะ?”

“แน่สิ! ผู้หญิงชื่อมะแมในประเทศนี้จะมีสักกี่คนล่ะ”

“ไม่ต้องสงสัยหรอก หนูเป็นคนเดียวที่นายอัครมาคุยให้พ่อแม่ฟัง พ่อแม่ก็ได้แต่ถามว่าเมื่อไหร่จะพามาหา ถ้าแน่ใจว่าใช่” อัชฎาเสริม “แต่เขาเป็นคนวางแผนนาน พ่อกับแม่ก็รู้อย่างไม่ค่อยเข้าใจนักหรอก”

“แม่ก็ถามนะจ๊ะ ว่าไม่กลัวใครมาว่าไปก่อนหรือ เขาบอกว่าไม่รู้ไหม...?”

มะแมทำหน้าที่ตั้งใจฟัง แต่พอคุณแม่อรุณีนึกขึ้นได้ว่าคำเฉลยอาจไม่เหมาะก็ยกมือขึ้นทาบอกแล้วเงิบไปตื้อๆ จนมะแมต้องเร่ง

“บอกว่ายังไงคะ?”

อรุณีหัวเราะขำๆ ลดมือลงจากอก ปรายตามองลูกรักอย่างจะถามว่าให้พูดไหม พอเห็นฝ่ายนั้นเอาแต่นั่งปิดหน้า อรุณีก็นหันมาบอกอุบอิบ

“นายอัครอยากให้ออกหรือเปล่านั้นไม่รู้ เดี่ยวหนูกลับไปจะมาต่อว่าว่าแม่ปากโป้ง”

นั่นยิ่งกลายเป็นตัวเร่งให้มะแมอยากรู้เพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า จึงเสริมสร้างกำลังใจให้ฝ่ายนั้นด้วยการพยักหน้ายิ้มกว้าง

“บอกเถอะค่ะ!”

“อ้อ... ก็ได้” คุณแม่เผยเนิบๆ “นายอัครบอกว่าคุณพ่อเขาแล้ว หนูมะแมชอบผู้ชายอื่นได้ไม่เกินสองวันหรอก เดียวก็เบื่อเอง”

รอยยิ้มของมะแมหดลงหนอยหนึ่ง เพราะแต่แรกนั้นก็จะเป็นคำตอบเช่น อัคระไม่มีวันยอมเสียหล่อนไป ต้องทวงผู้หญิงของเขากลับคืนมาจนได้ ไม่คาดฝันว่าที่แท้เห็นหล่อนเป็นของตายในมือนี้เอง

แต่พอรู้สึกตัวว่าอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ ก็จำต้องเอียงคอจิกยิ้ม พุดจาเสียงอ่อนเสียงหวานกัลลัหวเราะ ราวกับเจอเรื่องน่าขำเต็มประดา

“พี่อัครนี่นอกจากเสน่ห์แรงแล้ว ยังเชื่ออะไรแปลกๆที่คนอื่นนี่ก็ไม่

ถึงด้วยนะคะคุณแม่”

อัษฎาได้ยินแล้วหัวเราะร่วน นึกชอบใจว่าที่ลูกสะใภ้ขึ้นมาติดหมัด ส่วนอรุณีก็พอรู้ตัวว่าพลาดเผยคำที่คนรักของลูกฟังแล้วอาจผิดหู ก็เสทำเป็นหัวเราะกลบเกลื่อน

“ไว้ไปตกลงกันเองก็แล้วกัน... มาเถอะ! จะทุ่มหนึ่งละ เราย้ายไปห้องอาหารกันที่ตีใหม่?”

มือเย็นกับการเข้ามาอยู่ในโลกส่วนตัวของอัคระ คือความครั้นเคร่งอย่างเป็นไปเอง ตัวตนของอัคระในขณะอยู่บ้านไม่ได้ต่างจากหนุ่มวัยสามสิบทั่วไปที่ตรงไหน เหมือนจะเผยต่อหล่อนตรงๆด้วยซ้ำว่านี่ต่างหากคือตัวจริงของเขา หาใช่บุรุษลึกลับบนยอดเขาหิมพานต์แต่อย่างใด

อรุณีดูทำรักลูกชายสุดสวาทมาก แล้วก็คงเอ็นดูมะแมไม่น้อยเช่นกัน อัคระมีเรื่องนำชายหน้าเท่าไรในวัยเด็ก คุณแม่ชนเอามาเปิดโปงหมด ยิ่งเห็นลูกชายยิ้มๆไม่ว่าอะไร ก็ยิ่งมั่นใจว่ามาถูกทาง ผูกขาดหัวข้อสนทนากับนโตะอาหารอยู่คนเดียว

มะแมเปลอนึกว่าสนิทกับที่บ้านของอัคระมานาน หัวเราะเต็มเสียงเป็นครั้งคราว

“ตอนหกเจ็ดขวบเนี่ยร้ายมากนะ เย็นวันหนึ่งเขาคิดถึงคุณพ่อโทรไปเร่งให้กลับบ้าน จะอวดผลงานประดิษฐ์อะไรของเขาสักอย่าง...”

อรุณีทำหน้าที่ทบทวน มะแมตั้งใจฟังตาแป้ว ส่วนคนอื่นก้มหน้าดักกับข้าวใส่ปากอย่างไม่สนใจนัก

“ที่นี่คุณพ่อก็ุ่นๆอยู่ที่ทำงาน เลยรับปากส่งๆว่าไม่เก็นหกโมงเย็นถึงบ้านแน่นอน เขาก็จ้องนาฬิกาเรื่อย... แต่ปรากฏว่าคุณพ่อดีเสียเกือบทุ่มครึ่ง เขาก็ทำหน้าที่ออกไปต้อนรับถึงโรงรถ จูงมือเข้ามานั่งโตะกินข้าว คุณพ่อดีเห็นน้อยๆเห็นลูกต้อนรับดีก็ทำตัวผ่อนคลาย ที่ไหนได้ พอหย่อนตัวลงเท่านั้น นายอัคระชากเก้าอี้หลบวิดปล่อยให้นั่งลงไปบนอากาศ หงายหลังกันกระแทกพื้นซะอย่างนั้น”

คราวนี้มะแมกลั่นไว้ไม่กล้าหัวเราะดัง เพราะเป็นรายการตลกเจ็บตัวของผู้ใหญ่ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ

“แล้วคุณพ่อยังไงคะ?”

“ก็หวัดกันตามระเบียบนะสิ นายอัคระก็แน่นะ ยืนกอดอกหนึ่งให้หวัดไม่ร้องซึกแอะ จนคุณพ่อดีเหยย ต้องเป็นฝ่ายปรับความเข้าใจ และยอมขอโทษที่มาช้า ผิดสัญญาเดิม”

“อ้อ...” อัษฎาเพิ่มเติมให้ครบ “มันมีวิธีลงโทษพ่อดีของมันได้หน้าตายมาก บอกว่านี่แหละความรู้สึกตอนโดนหลอกให้ตีใจ มันวีดอย่างนี้” ฟังดังนั้น มะแมค่อยกล้าหัวเราะขึ้น

“เขาถึงว่าเด็กเก่งมักกล้าทำเรื่องแปลกๆใช่ไหมคะ?”

เป็นอีกที่ไปที่ไปหนึ่ง ที่ทำให้อัคระดูมีตัวตนจับต้องได้ เขาเคยเป็นเด็กดี เคยเล่นชนไม่รู้ภาษา เคยเอาแต่ใจไร้เหตุผล ไม่ใช่จู่ๆก็โผล่มาปรากฏตัวในโลกเหมือนเทวดาอย่างที่หล่อนรู้จักแต่แรก

พ่อดีของหวานผ่านไป อัษฎาก็ชวนทุกคนออกไปเดินเล่นเป็นการย่อยอาหาร พันเขตรั้วด้านหลังออกไป เป็นบึงใหญ่ขนาด ๖ ไร่ เห็นรำไรจากระดับพื้นอาคาร ที่ยกสูงกว่าระดับน้ำราว ๓ เมตร แสงบนทางเดินส่องให้เห็นทัศนียภาพรอบด้าน ราวกับริสอร์ททงามตามจังหวัดท่องเที่ยวไกลๆ

อัษฎาถามถึงงานของมะแม เป็นการแสดงความสนใจในเรื่องของหล่อนบ้าง ทั้งอัษฎาและอรุณีเป็นคนธรรมดาที่รู้ว่าสัมผัสพิเศษมีจริง แต่ไม่รู้ว่ามันได้อย่างไร มะแมต่อมตัวว่าเทียบกับอัคระแล้ว หล่อนยังรู้วิธีใช้สัมผัสแค่ทางอ้อมเท่านั้น

ร่วมเดินกินลมชมวิวเกือบ ๒๐ นาที คุณแม่อรุณีก็ขอตัวเข้าบ้าน คุณพ่อดีอัษฎาเห็นเช่นนั้นจึงขอตัวตาม อย่างจะเปิดโอกาสให้หนุ่มสาวได้อยู่ด้วยกันตามลำพังบ้าง

“จั้นพ่อดีขึ้นข้างบนเลยนะ คินนี้ลากันตรงนี้แหละ”

“กราบสวัสดิ์คะคุณพ่อดี กราบสวัสดิ์คะคุณแม่”

“จ๊ะ” อรุณีรับไหว้ “หนักนิดเบาหน้อยค่อยๆพูดกันนะ อย่าผลักที่เขาดกน้ำล่ะ”

คำฝากฝังสุดท้ายนั้น คงเผื่อไว้ว่ามะแมอาจยังติดใจ ที่อัคระเคยบอกแม่ว่ามะแมเป็นของตาย จะคว่ำเมื่อไรก็ได้ ไม่ต้องกลัวใครมาแย่ง

ชายหนุ่มกับหญิงสาวปักหลักยืนอยู่ที่เดิม สายตามองผู้ใหญ่นั้นทั้งสองท่านเดินห่างออกไปเรื่อยๆจนลับตา

อักระเหลียวมาจ้องเสี้ยวหน้าหวาน ที่เหมือนอาบมนต์ดึงดูดสายตาให้เพลินมองไม่รู้เบื่อ และยังมองก็เหมือนของต้องห้ามที่ยากจะห้ามใจยิ่งขึ้นทุกที

“ไปพายเรือเล่นกันไหม?”

“ตามใจพี่อัครสิคะ”

อยู่กับเขา ความมืดของบึงใหญ่ไม่น่ากลัวสักนิด ชั่วโมงที่ไม่กินที่ต่อมา สองหนุ่มสาวก็ลงมาลอยในเรือกลางน้ำเว้งว่าง ชมเสี้ยวจันทร์สีเงินยวงบนฟ้ามีดด้วยอารมณ์กระจำงใส

มะแมสูดอากาศยามราตรี อันอวลกลิ่นหอมของธรรมชาติห้องทุ่งรอบนอก เสี้ยวจันทร์ที่มีอักระนั่งอยู่ด้วย ช่างเป็นเสี้ยวจันทร์ที่แตกต่างจากทุกหนแห่ง ราวฉากฝันกับความจริงจับต้องได้ มารวมอยู่ในที่เดียวกันเป็นครั้งแรก

“พี่อัครอยู่เมืองไทยปีละกี่วันคะ?”

“เอาอดีตหรืออนาคต?”

“อดีตก่อน”

“ปีละไม่เกินหกสิบวัน”

“แล้วอนาคตล่ะ?”

“เท่าจำนวนวันที่อยากอยู่กับมะแม!”

หญิงสาวยิ้มซึ้งในเงามืด กำกั่งระหว่างความรู้สึกภูมิใจในตนเอง กับความรู้สึกหนักใจที่กลายเป็นตัวถ่วงงานของเขา

ความเป็นคู่กันระหว่างหล่อนกับเขาเหมือนถูกเตรียมไว้พร้อมแบบสำเร็จรูป แต่เจอกันก็พอ อะไรจะถูกขับดันให้เดินไปข้างหน้าบนทางโรยกลีบกุหลาบได้เอง

ด้วยความเป็นเขากับหล่อน คงไม่ต้องเสียเวลาไอ้โลมปฎิโลมหรือเล่นบทพ่อแถม่งอนกันมาก แค่พบครั้งแรกมะแมก็รับแล้วว่าหล่อนยอมเป็นผู้หญิงของเขาได้ทุกเมื่อ

ทว่านี่ถึงภาพที่มีหล่อนติดตามเขาไปทุกหนทุกแห่งไม่ออก อยู่

แยกเป็นต่างหากที่ตรงนี้ หล่อนมีงานของตัวเอง มีผลงานอันน่าภูมิใจ เป็นตัวเป็นตน มันจะต่างกันขนาดไหนก็ไม่ทราบ กับการตะลอนๆตามอักระเป็นเงา เพื่อทำงานที่เกินตัว หรือไม่กี่เพื่อเป็นเพียงเครื่องประดับบารมีให้เขา

สายลมวูบหนึ่งพัดกลุ่มผมยวาวปลิวตามแรง มะแมหรือตาเงยหน้ามองดาวอันปรากฏประจักษ์จินตนาการสวรรค์ บางดวงดูเด่นหลอกตาจนไม่รู้ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลกันแน่ แค่เขย่งเอื้อม หรือต้องทะยานไกลไปในการเดินทางข้ามวันรันดร์ กว่าจะถึงซึ่งเป้าล่อตานั้นได้สำเร็จ

“งานของพี่อัครมีเป้าหมายแน่ชัดไหมคะ ว่าเมื่อไหร่ หรือแค่ไหนถึงจะเสร็จสิ้น บรรลุผลสมบูรณ์?”

อักระสายหน้าน้อยๆก่อนสารภาพ

“ถ้าไม่ได้ความร่วมมือจากเซธ ก็ไม่มีอะไรแน่นอนหรอก แต่ผลงานอาจสำเร็จเร็วกว่าที่คิด หรืออาจบานปลายไปเรื่อยๆจนต้องตัดใจ”

“แล้วอะไรเป็นเครื่องชี้ความสำเร็จในแต่ละแห่ง?”

“พอคนมีอิทธิพลสูงเปลี่ยนไป เหตุการณ์เลวร้ายที่เหมือนกำหนดไว้แล้วว่าต้องเกิดด้วยน้ำมือเขา จะเลือนหายไป อาชญากรรมลด งานกุศลเพิ่ม รวมทั้งเกณฑ์วัดอื่นๆอีกหลายแบบ ซึ่งพิสูจน์เทียบเคียงกับข้อมูลของซีอุสแล้วว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากเส้นทางชะตาเดิมจริงๆ!”

“มะแมเข้าใจถูกไหม? การเปลี่ยนโลก คือการจงใจออกนอกเส้นทางของชะตาเก่า”

“ทำนองนั้น การสร้างชะตาใหม่ อาศัยความช่วยเหลือจากซีอุสได้เพียงบางส่วน ที่เหลือต้องใช้สามัญสำนึก มันสมอง สองมือ และกำลังใจแบบว่าอย่าเข้ามมหาสมุทร”

“อย่างเด็กผิวสีวันนี้ พี่อัครก็ใช้สัมผัสเอาลัคนาเจออเนจอนหน้า ไม่ได้รับการแนะนำจากคอมพิวเตอร์ตาพิพธ์ของพี่เลย?”

“ใช่! ซีอุสเปรียบเหมือนแผนที่จากดาวเทียม ถึงละเอียดแค่ไหนก็ไม่เท่าตอนลงมาเดินทำให้เห็นกับตา และความจริงก็คือเส้นทางชะตากรรมถูกซ่อนอยู่ในเงามืด จะเห็นได้ก็เท่าที่แสงไฟฉายในมือช่วย

ส่งไปถึง 'ไม่เกินไปกว่านั้น'

มะแมนี้ภาพหนทางในความมืดตามคำอุปมาอุปไมยของอักขระ
สิ่งที่หล่อนเห็นในห้วงมโนทวารคือความรกชฎ เต็มไปด้วยชวากหนาม
นำพรันพริ้ง แต่เขาก็ถนัดขึ้นพื้นฝ่าไปเยี่ยงคนที่กลัวเป็นอย่างเดียว คือ
จะไม่ได้ถึงจุดหมายที่ต้องการ!

ก้มหน้ามองพื้นเรือ ก่อนพึมพำถามคล้ายให้ออกาสอักขระว่าจะ
แก่งทำเป็นไม่ได้ยินก็ได้

“ตอนที่พี่อัครสังจดหมายมาเตือนให้ระวังเรื่องความรัก พี่อัคร
หมายความว่ายังไงหรือคะ?”

“ก็...” อัครละมือน้อยข้างหนึ่งจากด้ามพาย ปล่อยเรือให้ลอยเฉื่อย
เอานิ้วเขียนปลายจมูก “ก่อนหน้าวันนัดที่พี่จะไปเจอมะแม อยู่ๆก็นึก
อยากใช้ชีอุสคำนวณเรื่องหัวใจจิตหัวใจของมะแมดูเล่นๆ เห็นมีเกณฑ์จะ
เกิดไปบึง ไปพิศวาสวามหวมกับใครบางคน ซึ่งพอเล็งดูด้วยจิตก็สัมผัส
ว่าหมอนั้นมีแรงดึงดูดมหาศาล เลย... ไม่อยากให้มะแมเขวเสียก่อน”

สารภาพหมดเปลือก ซึ่งพอมะแมฟังจบก็ยิ้มขึ้นมึน เพราะทราบ
ว่าเขาต้องกัดฟันสู้กับความเขินไม่น้อยกว่าจะพูดจบ

ในเงามืดเกือบไม่เห็นกัน มะแมเงยหน้าเชิดคางใส่เขานิดหนึ่ง
ก่อนประซดเรียบๆ

“จะกลัวอะไร ยังไงมะแมก็ของตาย ถึงไม่ต้องแย่งก็กลับมาอยู่ใน
มือเอง!”

ประโยคสุดท้ายเน้นเสียงซ้ำซ้ำ อัครยิ้มเพื่อนพูดอู้้อ

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้น...”

“มะแมเจอหนุ่มคนหนึ่งจริงๆแหละคะ หล่ออย่างบอกใคร” ใช้
สำเนียงยั่วหนอยๆ เว้นวรรคครู่หนึ่งก่อนเอ่ยต่อ “ถ้าไม่โดนจดหมาย
จากพี่อัครเบรกเสียก่อน พอเจอเขาก็อาจไม่เกร็ง ไม่ระแวง และไม่ตั้ง
กำแพงด้านเสน่ห์ เผลอๆอาจแบ่งรับแบ่งสู้ ไม่ปฏิเสธแบบไร้เยื่อใยอย่าง
ที่ทำไปก็ได้ นี่คือการเปลี่ยนโลกเพื่อตัวเองใช่ไหมคะ?”

อัครยังคงทำหน้าที่ไม่ต้องคุยกันเรื่องนี้

“บางทีพี่ก็รู้สึกไม่ดีเหมือนกันแหละ ที่เอาอาวุธเหนือโลกมาใช้

งานส่วนตัว แต่... พี่ก็รู้สึกผิดนะ!”

มะแมเอียงคอกยิ้มหวาน คิดว่าไหนๆเขาเปิดอก ไม่เต๊ะเท่ากับ
หล่อนเลย หล่อนก็ควรเผยความในใจให้เขารับรู้โดยตรงไปตรงมาบ้าง

“คิดอีกทีก็จริงของพี่อัครคะ ถึงมะแมจะลุ่มหลงความหล่อ
อย่างร้ายกาจของคุณปาย สักพักคงเบื่อไปเอง เพราะชีวิตของเขายัง
อึ้งตึ้งนั่งด้วยปัญหา เป็นคนธรรมดาที่อยากหายทุกข์โดยไม่อยากเลิก
สร้างเหตุแห่งทุกข์ พอเป็นทุกข์ที่ ก็คงต้องหันมาพึ่งพามะแมที่ ในที่สุด
คงเห็นเขาเป็นลูกแห่งมากกว่าคนรัก”

โดยอารมณ์พาไป มะแมเกิดความรู้สึกเหมือนผู้หญิงธรรมดาคน
หนึ่ง ที่อยากถามถึงอดีตของอัคระ อยากรู้เรื่องผู้หญิงที่ผ่านมาของเขา
บ้าง

“พี่อัครเอาเปรียบมากเลย รู้เรื่องมะแมหมด แล้วของตัวเองละ จะ
เปิดเผยบ้างได้ไหมว่ามีใครมาที่คนแล้ว?”

“ดวงพี่ไม่ใช่จะแหวดล้อมด้วยผู้หญิงมากมายนักหรอกนะ ต้อง
ผ่านความผูกพันเป็นพิเศษกันมา ค่อยเข้าถึงตัวกันได้”

เล่าแบบพยายามตัดบท แต่นั่นก็เพียงพอแล้วที่มะแมจะอาศัย
เป็นพาหะให้สัมผัสรู้

อัคระผ่านการคบหากับเพศตรงข้ามในแบบผูกพันหลายด้าน เป็น
เพื่อนร่วมเรียน เป็นเพื่อนร่วมเที่ยว เป็นเพื่อนร่วมงาน แต่ไม่มีสักคนที่
พร้อมจะเป็นเพื่อนร่วมชีวิต...

แล้วหล่อนล่ะ?

จู่ๆก็ตั้งคำถามที่รู้แก่ใจว่าตอบยากสำหรับเขา

“มะแมมีค่ากับพี่อัครแค่ไหนคะ?”

อัคระนั่งงันเป็นครู่ ก่อนจะค่อยๆเบนสายตามาสบกับคนรักใน
เงามืด

“จนถึงเดี๋ยวนี้ยังไม่รู้อีกหรือ?”

มะแมตอบสวนทันควัน

“คะ! ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่รู้” กระแสจากตาจริงจางขณะตัดสินใจถาม
แบบเสียงที่จะต้องเสียเขาไป “พี่อัครคะ... ถ้าเพื่อแลกกับมะแมมา พี่อัคร

บทที่ ๑๙

ดีสี่ครึ่ง

มะแมตื่นนอนด้วยความเคยชินเหมือนทุกเช้า แต่สิ่งที่เข้านี้ไม่เคยชินคือความรู้สึกเหมือนนอยากร้องไห้...

นอนแช่อยู่กับเตียงในอาการซึมนิ่ง นานเท่าไรไม่ทราบ ในที่สุดก็ยกมือขึ้นปิดหน้าร้องกระซิก

แต่ก่อนเห็นจากจิตคนอื่น เตี้ยนี้รู้ด้วยตัวเองแล้ว **รักที่สุดคืออาการยึดที่สุด ยึดที่สุดคือต้นทุนทุกซ์ที่สุด!**

ดูเหมือนหล่อนจะเสียเขาไปง่าย ๆ ด้วยคำเพียงไม่กี่คำ ที่พูดออกไปโดยไม่ทันคิดให้ดีเสียก่อน

อัครคงไม่รู้หรือว่าก่อนจะขอเขาอย่างนั้น หล่อนคิดมากี่ชั้น รู้สึกถึงอนาคตมากี่หน

นึกภาพวันสมรสระหว่างหล่อนกับเขาออก แต่มองไม่เห็นเลยว่าบัลลังก์จักรพรรดิจะมีเขาอยู่ หรือจะมีหล่อนเคียงได้อย่างไร

ถ้าไม่ใช่บัลลังก์จักรพรรดิ ก็เส้นทางสู่ความเป็นจักรพรรดินั่นเอง ที่พรากหล่อนกับเขาออกจากกัน!

อัครมีคุณสมบัติทุกอย่างของพระเจ้าจักรพรรดิ ไม่ว่าจะ เป็น ฤกษ์เกิด รูปลักษณะ ความรู้ความสามารถ ตลอดจนจรรยาภาพในการปกครองคน

แต่คุณสมบัติข้อเดียวของจักรพรรดิที่ขาดไป ก็คือความอยากเป็นจักรพรรดิ!

เขาแค่ติดใจการเปลี่ยนโลกเข้าขั้นเสพติด อยากพิสูจน์ว่าตัวเองเปลี่ยนโลกให้ดีขึ้นได้กับมือ ไม่ปล่อยให้โลกเสื่อมเองตามกาลอย่างเชช

เขาอยากเอาชนะเชช บักใจว่าพระเจ้าจักรพรรดิที่แท้ ควรจะมีจิตเมตตาประดุจฝนตกทั่วฟ้า ไม่ใช่เลือกตกเฉพาะอาณาจักรของตน และวิธีเป็นจักรพรรดิของเขาก็คือการเปลี่ยนโลกทั้งใบให้กลายเป็นอาณาจักรแห่งความดิงาม ไม่ใช่รอโลกพังแล้วค่อยครอบครองในจังหวัดที่งามพร้อม

เด็กหญิงส่งเสียงถามมาจากอ้อมอกหล่อน
“ไม่ได้สิม เมื่อกี้ลูกไม่ขึ้นนะจะ หมดพลัง แต่ตอนนี้ได้เต็มพลัง
จากอีกแล้ว ลูกไหวแล้ว”

หมายตามนั้น มะแมดันไหล่เด็กหญิงออกจากอ้อมอกอด ก้ม
หน้าไปหอมซ้ายหอมขวาหลายพอด ก่อนจ้องดวงหน้าใสชื่อในเงาสลัว
ร่างหนึ่ง แฝงนัยลึกซึ้งที่แม่ตัวน้อยไม่มีทางเข้าใจ

อัคระส่งเด็กคนนี้มาให้หล่อน ถึงเขาจะทิ้งหล่อนแล้ว หล่อนก็จะ
ไม่มีทางทิ้งเด็กคนนี้ของเขาอย่างเด็ดขาด!

ลูกคำ รายแรกของเขานั้น เป็นเด็กสาวคนหนึ่ง เอาจริงค์
สมส่วนราวกับนางแบบอินเตอร์ คาดหมายได้ว่าน้ำลายผู้ชายหกราด
ถนนต้อนรับมาแล้วทั่วประเทศ

เธอคนนั้นมานั่งกระแทกตัวโครมบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน เล่น
เอามะแมซึ่งกำลังอยู่ในอารมณ์หม่นจางๆ ถึงกับไม่ยอมรับปรึกษาขึ้น
มาดื้อๆ สัมผัสได้โดยไม่ต้องเงยหน้ามอง โทสะกับอารมณ์ฉุนเฉียวไม่รู้
จักคิดของฝ่ายนั้น พร้อมจะก่อตัวขึ้นตลอดเวลา โดยไม่จำเป็นต้องมี
เหตุผลอันสมควร

ภาวนาขออย่าเพิ่งถามเรื่องความรัก หรือขอวิธีตัดใจจากคนรักที่
เพิ่งเลิกกันเลย นาที่นี้หล่อนไม่พร้อมจะให้คำตอบจริงๆ...

มะแมก้มอ่านแผ่นรายชื่อลูกคำประจำวันที่ยิมพิมพ์ส่งมาให้ ผืน
ขมใจให้ราบคาบก่อนเอ่ยถามโดยไม่มีเกรงหน้าสบตา

“วันนี้มีอะไรให้ช่วยคะคุณไก่”

“พี่... เมื่อเดือนก่อนตอนจ้องคิว หนูมีปัญหาเรื่องหนึ่ง แต่เรื่อง
นั้นรู้ผลไปแล้วว่าแฮปปี้ ตอนนี้นัดมีปัญหาใหม่ละ กลุ่มชิบหาย”

จิตร้อนๆกับคำหยาบๆที่ยิงมาจากอีกฝ่าย กระแทกจิตมะแมให้
ตกร่วงลงไปอีก และต้องอาศัยกำลังใจตั้งสำนึกใหม่ หล่อนเจอมานักต่อ
นัก แคว้นไม่รู้คิดคนเดียวทำไมจะรับไม่ไหวเล่า

เงยหน้าขึ้นนั่งคอต้งหลังตรง ลากลมหายใจยาวประจุพลัง
กำหนดรัศมีเมตตาให้กว้างครอบคลุมทั่วบริเวณ เพื่อให้เด็กสาวรู้สึกดีและมี

ความเกรงใจหล่อนกว่าเดิม

“ปัญหาอะไรหรือคะ?”

“มีไอ้เวรตะไลตัวหนึ่งมันขู่จะฆ่าหนู! คืบก่อนหน้าเสือกฝันเห็น
ตัวเองนอนในโลงศพอีก อี้! รับมุขกันดีเหลือเกิน”

สาวเช็กซีส่งเสียงแปร๋นๆแบบไม่เกรงใจ มะแมมองปลงๆ ท่าทาง
ตอนนี้หล่อนคงกะปลกกะเปลี่ยไปหน่อย รัศมีเมตตาจึงจืดจาง ไม่ช่วย
ให้สาวน้อยตรงหน้านั้นมนวลงเลยสักนิด

จิตที่ชุ่มไปด้วยกามาและโกธะนั้นดูง่าย แต่คุยกยาก สัมผัสแวบ
เดียวก็รู้แล้วว่าแม่คนนี้เมื่อเนื้อแผ่นหนังให้ชายมากหน้าหลายตา ความ
รู้สึกบอกว่าไม่ใช่ผู้หญิงขวยตัว ไม่ถึงขนาดเป็นนักล่าแต่มี แต่ประมาณ
ว่าชอบตามใจตัวเองอย่างแรง เห็นใครหล่อ ขอให้พอใจเถอะ ยอมหมด!

หรือถ้าพูดสั้นๆให้ตรงกว่านั้นคือ ‘อยากไปหมด!’

ผู้หญิงที่พิ้วพันทางเพศเปราะนั้น เหมือนมีชายโยชะมุกชะมอม
เลอะเทอะพันเนื้อพันตัวอยู่ ไม่ชวนให้รู้สึกว่ามีค่าเป็นสาวน้อยร้อยชั่ง
ควรจับจองด้วยสินสอดราคาแพงสักเท่าใด

ตาเปล่าของคนเราช่างไม่รู้ เช็กซีในสิ่งมีชีวิตชั้นสูงระดับมนุษย์
นั้น ไม่ใช่แค่การเอาสนุกจากรสเสียดสี แต่มันคือการแสดงความผูกมัด
เป็นเจ้าของ

ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นกระบวนการที่จริงจัง ไม่ใช่แค่สัมผัส
อ่อนไหวที่ฉาบฉวย สำหรับผู้หญิงแล้ว มันคือการยอมให้ใครบางคน
เข้ามากระทบจุดอ่อนที่ซ่อนอยู่หลังปราการแห่งยางอาย แต่ถ้าโดนมาก
หน้าหลายตานั้น ปราการป้องกันก็ค่อยๆลด กระทั่งกลายเป็นคนไร้
ยางอายไปจนได้

แต่ละครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ จะมีการถ่ายเทรัศมีชีวิตเข้าหากัน ยิ่ง
ต่างฝ่ายต่างร่วมกันสนุกเมามันเพียงใด ความปั่นป่วนของการถ่ายเท
แลกเปลี่ยนก็ยิ่งรุนแรงขึ้นเพียงนั้น นั่นเป็นสิ่งที่รู้ด้วยตาเปล่าถ้าใคร
สามารถโฟกัสเห็นรัศมีมนุษย์ได้

หากจับคู่แบบผิวเดียวเมียเดียว มีคู่นอนคนเดียว คุยกันรู้เรื่อง
รักใคร่กลมเกลียวดี ไปไหนมาไหนคนจะทักว่าหน้าตาคล้ายกัน ทั้งที่

เค้าโครงไม่ได้มีส่วนเหมือนเลยสักนิด นั่นเพราะออร่าของทั้งสองฝ่าย
ถ่ายเทเข้าหากันจนกลมกลืนเป็นหนึ่ง จึงดูละม้ายคล้ายคลึงราวกับเป็น
พี่น้องคลานตามกันมา

ส่วนพวกนิยมเปลี่ยนคู่นอน ถึงจับคู่เดินกับ ‘แฟน’ ที่หน้าคล้าย
กัน ใครเห็นก็ไม่อยากทักว่าเหมือน นั่นเพราะรัศมีที่ฉายออกมากระทบ
ตากระทบใจไม่กลมกลืน ก็จะกลมกลืนอย่างไรในเมื่อใจพัวพันอยู่กับใคร
โน้นคนนี่ ยุ่งเหยิงจับฉ่ายมั่วไปหมด หากภาวะเข้าคู่ที่แน่ชัดไม่ได้

เท่าที่มะแมดูยายน้องไก่อตรงหน้า ก็คงต้องทำไก่อสมชื่อ แต่ช่วง
สัปดาห์นี้ คุณเธอน่าจะโรมรันพันธุ เป็นแหล่งรวมออร่าของผู้ชายสัก ๓
คนเป็นอย่างต่ำ ซึ่งแบบนี้จะไม่ให้ไก่ออย่างไรไหว คงต้องสับรางวัลไฟ
ด้วยวิธีโกหกต่อแหล่ตลอดศกนั่นเอง

แล้วจะแปลกอะไร หากคลื่นความคิดจะไกลาหล ฟุ้งซ่านหาความเป็น
ตัวของตัวเองไม่เจอ ผู้หญิงหากินที่ถูกตราหน้าว่าต่ำตม เนื้อตัว
เป็นสาธารณะ บางที่ยังอาจจะนั่งเสียวกว่า ร้อนใจน้อยกว่า เพราะไม่ต้อง
โกหก ไม่ต้องหลอกใครให้ซับซ้อนว่าไปทำอะไรที่ไหนมา อีกทั้งไม่ต้อง
มานั่งว่าวุ่นทั้งวันว่าจะเอาใครไว้หรือเชียวใครทิ้งดี!

“น้องไก่ออยากให้พี่แนะนำใช้ไหมคะ ว่าจะเอาอย่างไรกับผู้ชายคน
นั้นดี และคงอยากให้ดูด้วยว่าเราจะพยายามฆ่าเราจริงหรือเปล่า”

“น่านแหละค่ะ!”

ไก่อยิ้มร่าอย่างรับรองว่าตรงจุด แต่แม้ยิ้มอยู่ ก็ดูเหี้ยมๆ หน้าดำๆ
พิกล มะแมไม่อยากจะสัมผัส ไม่อยากรับรู้อะไรเกี่ยวกับผู้หญิงคนนี้เลย
มันช่างเหมือนมีความคิดของหลายคนเข้ามาแย่งกันพูดอยู่ในหัวคุณ
เธอ อันเป็นสภาพทางใจของคนพร้อมจะทะเลาะกับตัวเอง ไม่รู้จะทำ
อย่างไร ไม่ทราบจะเลี้ยวซ้ายหรือบายขวากันแน่

เฮ้อ! วันนี้ไม่อยากทำงานเลย...

นั่นเป็นเสียงร่ำร้องอยู่ในหัว แต่งานแบบหล่อนจะหยุดอย่างไรได้
ในเมื่อนัดแล้ว ลูกคำเรียงคิวมาจ่อรอกันเป็นทิวแถวทั้งวันแล้ว

จู่ก็ผุดนิมิตของแม่คนนี่โตนแทงตายขึ้นมา แต่มะแมปิดนิมิต
นั้นทิ้งไปเสีย เพราะเข้าใจว่าน่าจะเป็นนิมิตที่ก่อขึ้นจากอคติส่วนตัว

ผสมคำบอกเล่าของยายไก่อเอง

“ขออับตรประชาชนหน่อยได้ไหมคะ พี่จะจับพลังในรหัสชีวิต
ของน้องดูก็แล้วกัน”

“ได้เลยค่ะ!”

ตอบตกลงเสียงหัวพลางล้วงกระเป๋าซวบๆ คุงเดียวก็หยิบบัตร
ประชาชนมาวางบนโต๊ะให้แม่หมอบรับไป

มะแมเหลือบตาดูเนือๆ แต่แล้วในบัดดลนั่นเอง ความมัวมน
ทั้งหลายก็สลายไป เมื่อชื่อพร้อมนามสกุลของลูกคำกระทบคลองจักษ
คล้ายเกิดฟ้าผ่า สว่างเปรี้ยงตรงหน้า

ระนงค์ พิเศษสุทัศน์!

ไม่ได้ตาผาด และอ่านไม่ผิดแน่ นามสกุลพิเศษสุทัศน์มีอยู่ใน
ประเทศไทยจริงๆ แปลว่าสิ่งที่น้องอีกพูดออกมา หาใช้ฝันเพื่อเจอแต่
อย่างไรได้!

แต่เอ... อะไรมันขาดๆหายๆไปหนอ สมองหมุนจีทบวนด่วน
ก่อนจะได้คำตอบอย่างรวดเร็ว อ้อ! ที่น้องอีกบอกคือ ‘วิเศษสุทัศน์’
ไม่ใช่ ‘พิเศษสุทัศน์’

มิน่าล่ะ หาเท่าไรก็หาไม่เจอ!

มันช่างใกล้เคียงกันจนชวนให้จำไขว้เขว มะแมเองเคยมี
ประสบการณ์ฝันซัด เหมือนตื่นแต่มีอยู่ตามปกติ แต่กลับได้ยินคนเรียก
‘กระแต’ ด้วยความรู้สึกว่ามันคือชื่อหล่อน เป็นชื่อติดตัวหล่อนมาแต่
อ่อนแต่ออก

จะแปลกอะไร หากข้ามชาติแล้วน้องอีกจดจำนามสกุลเพี้ยนไป
นิดหนึ่ง จาก ‘วิเศษ’ เป็น ‘พิเศษ’

มะแมทำหน้าที่เฉย ช่มความตื่นเต้นตามดูที่ภายในลง นี้อาจเป็น
อีกความบังเอิญหนึ่ง และหล่อนก็ต้องการรู้เดี๋ยวนี้อาจบังเอิญหรือเปล่า
ด้วยการช้อนตาขึ้นถามน้องไก่อเรียบๆ เหมือนชวนคุยธรรมดาแบบที่
ใครๆก็ทำ

“นามสกุลพิเศษสุทัศน์นี่พี่เคยรู้จักอยู่คนหนึ่งนะคะ ดูเหมือนจะ
ชื่อพิรมล ไม่ทราบเคยได้ยินไหม?”

คนนามสกุลเดียวกัน ไม่รู้จัก ไม่เคยเจอกันเลยให้เคลื่อน แต่สำหรับไก่ เธอรีบตอบทันที

“อ้อ! คุณย่าคะ แต่เสียเวลานานแล้วนะ พี่รู้จักด้วยเหรอ?”

คำตอบธรรมดาสำหรับไก่ แต่มีความหมายไม่ธรรมดาสำหรับมะแม มันทำให้ใจกลับเต้นแรงขึ้นมาอีก และต้องแอบหลบตาอีกฝ่ายเพื่อซ่อนความตื่นเต้นเหลือจะกล่าวเอาไว้

มะแมชมอารมณ์อยู่จิตใจ กว่าจะเอ่ยได้คล้ายโต้ตอบสนทนาต่อเป็นปกติ

“คะ... พี่เคยได้ยินเรื่องดีๆของท่านจากน้องคนหนึ่งนะ... มาว่ากันเรื่องของไก่ต่อดีกว่านะ”

พูดได้เนียน แต่หัวใจยังคงสูบฉีดผิดจังหวะ ทว่านั่นก็กลายเป็นยากกระตุ้นให้หายเฉื่อยชาได้ชะงัดทีเดียว มะแมลืมความหม่นหมองเกี่ยวกับอัคระสนิท

พอเครื่องร้อนแล้วตื่นตัวตาใส หลังจากตั้งใจอ่านรายละเอียดตามบัตรประชาชนของนางสาวระนงค์ พิเศษสุทัศน์ และนำมาโยงกับชายมากหน้าหลายตาของเจ้าหล่อน นิमितเจ้าหล่อนถูกแทงตายก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

นิमितคราวนี้มีรายละเอียดชัดเจน เห็นน้องไก่ในชุดนักศึกษาอนตายบนเตียง เลือดแดงนองไปตลอดเสื้อขาว ซึ่งก็คงเกิดจากการแทงหลายแผลด้วยความแค้นจัด

เป็นอันว่านิमितก่อนหน้ามีน้ำหนักรู้ขึ้นมาไร ไม่ใช่จิตใจโพล่เห็นไปเองตามคำบอกเล่าต่างๆของน้องไก่ เพราะขณะนี้จิตหล่อนอยู่ในสภาพใช้งานได้จริงตามปกติ ไม่ปรุงไปตามเสียงเล่าจากลูกคำอีกแล้ว

การที่เจ้าตัวบอกว่ามี ‘ไอ้เวรทะเล’ ชูฆมา สัมผัสบอกมะแมว่าไม่ใช่คนนั้นหรือที่จะมาแทง เพราะเขาคนนั้นชุนเคื่อง แต่ไม่ถึงขั้นคับแค้นอยากลงมือฆาจริง ยังมีแกลใจห่วงสวัสดิภาพของตน กลัวเสียอนาคต กลัวกลายเป็นไอ้ขี้คุก ไม่ได้หน้ามีดไปกับความคับแค้นจนหมดความยับยั้งชั่งใจแต่อย่างใด

แล้วตกลงฝีมือใคร?

มะแมหรีตาเล็กน้อย จับหลักตั้งต้นจากนิमितเลือดแดงฉานด้วยเลือดหลายหย่อม เป็นร่องรอยของจิตที่คับแค้นสุดขีด ความคับแค้นนั้นเกิดขึ้นจากการรู้สึกว่าคุณเป็นเหยื่อ เป็นไอ้หน้าโง่ที่ถูกเขี่ยทิ้งเมื่อใดก็ได้

ถัดจากนั้นจิตใจหนึ่ง นิमितหนุ่มหน้าดี ท่าทางจ้องๆ ก็ปรากฏขึ้นรองรับความเป็น ‘ไอ้หน้าโง่’ ของน้องไก่

“น้องไก่คะ”

มะแมขานชื่อลูกคำด้วยสีหน้าเป็นงานเป็นการ

“คะพี่?”

“เรามาคุยตรงๆกันนะ นี่เป็นเรื่องขอขาดบาดตาย พี่เห็นหนุ่มสูงผอม ผิวขาว หน้าตาถูกจีน ใส่แว่น ดูชื่อๆเหมือนไม่มีพิษไม่มีภัยอยู่คนหนึ่ง เขามีแฟนอยู่แล้ว หน้าตาหมวย ตัวเตี้ยป้อม แบบที่น้องไก่ชอบแอบหัวเราะกับเพื่อนอยู่เรื่อย ตอนเห็นคุณนี่เดินมาด้วยกัน”

ลูกคำแต่ละคนมีท่าตลกตะลึงจิ้งจางต่างๆกันไป สำหรับยายไก่ร้อง “เฮ้ย!” ออกมาดังๆ คล้ายถูกผีหลอกกลางวันแสดๆ หน้าถอดสี

“พี่รู้ขนาดนี้?”

มะแมชี้แจงเสียเวลากับฉากจิ้งจางอันน่าจำใจสำหรับหล่อน จึงรีบตัดบท

“รู้สิคะ... ในอารมณ์แอบหัวเราะ พี่เห็นภาพการพนันขันต่อระหว่างน้องไก่อกับเพื่อน ประมาณว่าคู่ตีหมวยนี่ดูรักกันมาก ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดอย่างน่าหมั่นไส้ อยากรู้ว่าเสนห์น้องไก่อจะทำให้นายดีทิ้งแฟนได้ภายในสามวันไหม”

เด็กสาวลมแทบจับ ถ้าแก่กว่านี้คงต้องหายาดม แต่เพราะยังแข็งแรงดีเลยเอาแต่ขมวดคิ้วจ้องหน้ามะแม

“พี่รู้จักพวกหนูหรือเปล่าคะนี่ ใครแอบมาบอกพี่ใช่ไหม?”

“เปล่าคะ พี่เพิ่งเห็นจากเงาอารมณ์ในอดีตของน้องไก่อเตียวนี้แหละ”

“แล้วพี่บอกถูกเป๊ะๆได้ยังไง อย่างพนันกำหนดเวลาสามวันนะ?”

“ประมาณจากอารมณ์พนันขันต่อที่เห็นนะ อธิบายยากคะ เรามา

คุยกันเรื่องสำคัญว่านั่นกันดีกว่านะ”

“ก็ได้อะ แต่พี่ไม่รู้เรื่องของหนูจากใครมาก่อนแน่นะ?”

มะแมพยายามตัดความรำคาญและมีสมาธิกับทิศทางสู่เป้าหมาย

“น้องไก่ ฟังพี่ดีจนะ... คนที่ขู่ฆ่าน้องนะ เขาไม่ทำหอก เขาแค่เจ็บใจที่น้องไก่พูดไม่ดีเลย ตอนจะสลัดเขาทิ้ง ซึ่งการที่น้องไก่เขี่ยผู้ชายทิ้งบ่อยๆ ทำให้ขี้ใจเกินไป แต่ละครั้งใช้คำหนักขึ้นทุกที นึกว่าทุกคนจะหน้าเศร้า ยอมผละไปโดยดีเหมือนๆกัน”

ไก่อึ้ง

“ก็... มันไม่ยอมไป เลยต้องเหวี่ยงทิ้งกันแรงๆสิคะ”

“น้องไก่สะสมความแรงในการทิ่มแทงให้ผู้ชายเจ็บใจมากขึ้นเรื่อยๆโดยไม่รู้ตัว จนถึงวันนี้ขอให้รู้ไว้ แค่นี้หน้าสีตาบวกลำด้าเล็กๆ บางทีมันมีพลังกระทุ้งให้เขาเจ็บปวดยิ่งกว่าโดนผู้ชายด้วยกันเอาเท้าลูบหน้าเสียอีก”

“เธอ...”

เด็กสาวทำเสียงอ่อยอย่างคนไม่อาจปฏิเสธความจริง เพราะเห็นภาพของตนเองตามคำของสาวสวยในสูทขาวแจ่มชัด หลายครั้งต้องยอมรับว่าหล่อนไม่รู้ตัวเอาเลยว่าคุณทำอะไรไปบ้าง กระทั่งมารู้สึกทีหลัง ต่ำแรงเกินกว่าจะเป็นหล่อน แต่หล่อนก็พ้นพิษออกไปด้วยคำแรงเหล่านั้นจริงๆ หลักฐานคือคนโดนได้หวนมาย้ำถามว่าพูดแบบนั้นได้อย่างไร ทำให้ไม่ช่างป้าเถื่อนไร้ความเป็นคนกับเขาถึงขนาดนั้น

อย่างเช่นช่วงหลัง ไก่สนุกกับการวิจารณ์อวัยวะเพศด้วยคำที่สุดจะน่าเกลียด กะทิ่มแทงใจให้อาย จำไม่ได้ว่าเริ่มมาตั้งแต่เมื่อใด รู้ตัวอีกทีก็ใช้ไม้กับผู้ชายทุกคนที่อยากเหวี่ยงทิ้งแล้ว

“น้องไก่คะ หนูมหน้าดีที่พี่พูดถึง เขาไม่ใช่อย่างที่เห็นข้างนอก ตอนคั้งแค้นสุดขีดขึ้นมา เขาทำได้ทุกอย่างที่เราไม่คิดว่าทำได้”

“เจาะจงให้ชัดๆได้ไหมคะว่าจะเกิดอะไรขึ้น?”

“ให้พี่เดาใจน้องไก่อ้นะ ที่ผ่านมา ตอนแรกกะหว่านเสน่ห์เล่น แต่ทำไปทำมาน้องไก่เกิดอยากลองเสียหน่อย ว่าตาคนนี้จะมิลีลาบนเตียงยังงัย เสร็จแล้วก็รู้สึกว่ เออ... แปลกดีเหมือนกัน”

“อ้าย!” ไก่ยกสองมือปิดหน้า ร้องเหมือนโดนมะแมโยนแมลงสาบใส่ แต่ออกแนวแกล้งจตุตจจริตขำๆมากกว่าอย่างอื่น “ไม่ต้องพูดตรงมากก็ได้พี่ หนูอาย หนูกลัวแล้ว!”

“อย่าอายเลยคะ น้องไก่อ่อยกับเพื่อนถึงลูกถึงคนกว่านี้เยอะ!”

ไก่เริ่มปรับสติให้คืนกับฤทธิ์ของมะแมได้ จึงหัวเราะร่วน

“คะ! งั้นหนูคุยกับพี่หน้าตาเฉยแบบนี้แหละ แล้วไงต่อคะ?”

“อีกครั้งสองครั้งน้องไก่อ่อยจะเบื่อ แล้วก็อยากเขี่ยทิ้งตามเคย คราวนี้หนักกว่าทุกครั้งตรงที่มีใจอยากเยาะเย้ยอยู่แล้ว เห็นเขาเป็นตัวตลกอยู่แล้ว แถมยังได้เงินพนันจากเพื่อนมาให้กระหึ่มใจอีก... ประมาธอารมณ์ตัวเองถูกใหม่ว่าจะนึกเหยียดหยาม ชิงชัง เห็นเขาเป็นไอ้หน้าโง่ยังงัย”

ไก่ยิ้มเย็น

“ประมาธถูกคะ สรุปลือมันจะฆ่าหนูหรือคะ? ไม่น่าเป็นไปได้เลย ผอมแห้งแรงน้อยอย่างนั้น หนูว่าหนูตบผัวะเดียวก็กลิ้งโคล”

มะแมเป็นหน้าไปทางหนึ่งอย่างเริ่มระอา รำพึงในใจว่าโลกนี้ช่างเปลี่ยนแปลงจริงหนอ...

เด็กสาวเห็นอีกฝ่ายทำหน้าที่เชิงก็หัวเราะปลอบ

“เอาละคะ สรุปลือหนูมาถามพี่ด้วยความหวังคนหนึ่ง แต่กลับได้คำเตือนให้เกรงๆอีกคนหนึ่งไว้ หนูจะเชื่อพี่ก็แล้วกัน สรุปลือไม่ให้โอกาสอยู่กับนายหน้าดีที่พี่ว่าแบบสองต่อสองอีกแล้ว”

มะแมหันกลับมา สีหน้าดีขึ้น

“แค่นั้นไม่พอนะ พี่ให้คาถากันภัยกับน้องไก่ไว้บทหนึ่งจะเอาไหม?”

“เอาสิคะ”

“แฟนคนอื่นมิไว้ห้ามใจ ส่วนแฟนตัวเองมิไว้ทำใจ! อย่าตามใจตัวเองให้มากนัก ใจจะได้สบายกว่านี้”

“สาธุ! ไว้ว่างๆหนูจะพยายามท่องให้ขึ้นใจ” ทำเป็นพนมมือท่อมหัวเพื่อก้มหน้าหลบตา ซ่อนแววลิ่งหลอกเจ้า แต่ก็เงยหน้าขึ้นทำตาใส ออกมาจากใจจริงเมื่อจะพูดอีกประโยค “ขอบคุณนะคะ หนูสบายใจขึ้น

เยอะเลยที่รู้ว่าไม่ต้องตาย เสียงซู่ของมันน่ากลัวมาก”

“คะ ไม่เป็นไร”

“บนอินเทอร์เน็ตมีคนโฆษณาว่าทำได้แบบที่กันเยอะนะ แต่หนูเพิ่งเจอของจริงวันนี้แหละ ไปมาหลายเจ้าแล้ว ถูกต้มตลอด”

“บนอินเทอร์เน็ตก็มีอะไรดีๆที่เป็นของจริงอยู่เยอะแหละคะ”

เกือบแนะนำให้เข้าเว็บดีๆ หาความสว่างใสตัวบ้าง แต่ก็จุกที่คอยเห็นหน้าสาวโก้แล้วไม่ค่อยมีกำลังใจจะพูดเอาเลย

“หนูไม่รู้เป็นไงนะพี่ ถามอะไรจากเน็ตชอบถูกหลอก ถูกตุน จนเห็นอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งรวมคำลวงโลกไปแล้ว”

มะแมมองคนพูดค้าง คุณเธอคงไม่เข้าใจเอาจริงๆว่าตัวเองลวงโลก ก็ต้องอยู่กับโลกลวงเป็นธรรมดา นี่เหมือนเข้าใจว่าตัวเองทำอะไรก็ได้ แต่ไม่ควรได้รับการสนองกลับแบบเดียวกันเลย

“มันขึ้นอยู่กับที่ที่เราไปด้วยนะคะ” หล่อนเลือกพูดแบบไม่กระทบกระทั่ง “จริงๆแล้ว **เรามีทุกคำตอบที่ดีที่สุดอยู่บนอินเทอร์เน็ต ปัญหาคือเราไม่ค่อยมีคำถามที่ดีที่สุดอยู่ในใจ**”

ไก่อ้วเราะหึหึ

“คำถามที่ดีที่สุดคืออะไรคะ?”

“มันเปลี่ยนไปเป็นวันๆ เหมาะกับตัวเราในวันหนึ่งๆนะคะ อย่างสำหรับของน้องไก่อ้ววันนี้ คำถามที่ดีที่สุด คือ ทำยังไงจะเลิกอยากพูดให้คนอื่นเจ็บใจ เห็นไหม ถ้ามีคำถามนี้อยู่ในใจแล้วเอาไปหาบนเน็ต น้องไก่อ้วอาจพบความเห็นดีๆทั้งไทยและเทศเอาไปใช้ได้จริงทันที”

“หนูว่าถามเอาจากพี่นี่แหละ เร็วดี”

“อยากได้คำตอบหรือคะ?”

ไก่อ้วกโหล

“ความจริงมันก็รู้ๆอยู่นะพี่ แต่หนูเป็นของหนูยังงี้จะให้ทำไงล่ะ... ยังไงหนูก็ตั้งใจนะ จะไม่ยุ่งกะไอ้ตึ้นนั้นอีกแล้ว ไม่ไปว่าอะไรมันด้วย พี่ไม่เสียแรงให้คำแนะนำเปล่าหรอก”

“ดีคะ”

“แหม! พี่อย่าทำหน้าอ่อนนอกอ่อนใจขนาดนั้นได้ไหม ไก่อ้ววันหนึ่ง

หนูเจอหล่อๆ ล่ำๆ รวยๆ ก็เลิกนิสัยเสียๆไปเองแหละ เห็นมั่วๆอย่างนี้ อันที่จริงหนูก็อยากหยุดกับใครสักคนหนึ่งเหมือนกันนะ”

“รู้คะ ลูกผู้หญิงยังงี้ก็อยากใช้ชีวิตเป็นฝั่งเป็นฝากันทั้งนั้น โดยเฉพาะพอผ่านวัยเอาแต่สนุก จะรู้สึกเคืองกว้างมากหากหาหลักเกาะไม่เจอ”

“แล้วหนูจะเจอเมื่อไหร่พี่?”

“เมื่อน้องไก่อ้วแยกออก ว่าแฟนกับความรักต่างกันยังไง”

ไก่อ้วมมปาก

“ต่างกันยังไงคะ?”

มะแมเบนสายตาไปทางประตู ใจย้อนนึกถึงวาระแรกที่อัศจรรย์เดินเข้ามา ยังติดตา ประทับตรึงอยู่ในใจจนกระทั่งบัดนี้

“แฟนเป็นแค่ตำแหน่งอุปโลกน์ รับผิดชอบเมื่อไหร่ก็ได้ อาจแค้โทร. บอกเลิกก็จบ แต่ความรักเป็นของจริงในใจเรา แกล้งทำให้เกิดไม่ได้ สั่งให้หายไปก็ไม่ได้”

“แฟนนี่ต้องหล่อโคตรๆจ้ะ”

มะแมก้มหน้า ก่อนเงยขึ้นถามอีกทาง

“อ้อ... น้องไก่อ้วคะ ระบายถามนิดหนึ่ง คุณยาพิรมลของน้องไก่อ้วก่อนเสียท่านบวชชื้อหรือเปล่า?”

“คะ”

“รู้ไหมบวชที่ไหน?”

“อ้อ! ตั้งเป็นสิบปีแล้ว ตอนนั้นหนูยังแค่เด็กตัวกะเบี๋ยกอยู่เลยจะไปจำได้ยังไง”

“จ้ะพี่ขอระบายหน่อยเถอะ ขอเบอร์โทร. ของคุณพ่อน้องไก่อ้ว หรือของใครที่พอจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับคุณยาพิรมลได้ไหม คือมีอะไรอยากสอบถามเกี่ยวกับคุณยาพิรมลนิดเดียว อย่างมากคุยกันไม่เกินห้า นาทีนะคะ”

ไก่อ้วเห็นไม่ใช่เรื่องเลือบ่ากว่าแรงก็ให้ง่าย

“เอาสิคะ เบอร์โทร. พ่อนุ๊กก็ได้ อ้อ! แล้วพี่อย่าให้เขารู้ว่าพี่สวายนขนาดนี้ล่ะ ไม่งั้นจะเสียใจ โดนตามมาดูหน้าถึงบ้านไม่รู้ด้วย!”

บทที่ ๒๐

หลังเลิกงาน มะแมนั่งมองเบอร์มือถือคุณพ่อของน้องไก่อ้อย่าง
ซึ่งใจว่าจะเริ่มต้นพูดอย่างไรดี

กรรมเก่าจัดสรรให้เจ้าของกรรมได้รับสิ่งที่ควรได้เสมอ บางที
ก็มาในรูปของความประจบเหมาะ ซึ่งหม่อมมนุษย์ขนานนามให้มันว่า
'ความบังเอิญ'

มะแมรู้ชัดว่านี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างเด็ดขาด เส้นทางชีวิตของ
น้องอิกมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน แบบการวางหมากเป็นขั้นๆจากมติธิ
อำนาจ ที่สามารถลากจูงเอาบุคคลมากมายเข้ามาเกี่ยวข้อ

มองจากสายตามนุษย์อาจยุ่งยากซับซ้อน ไม่น่าเป็นไปได้ แต่
พลังธรรมชาติแห่งกรรมวิบากจะบอกว่าเป็นอีกหนึ่งในเรื่องซึ้ง เป็น
ของธรรมดาที่จะทำให้ลงตัวได้ สบายๆ

อีกเป็นพวกได้ชีวิตมาอย่างมีจุดประสงค์ชัด ทิศทางชีวิตของเธอ
ตรงดิ่งไปสู่จุดประสงค์ดังกล่าวราวกับมีใครตัดทางลัดไว้ให้

หนึ่ง เป็นกำพรว้า สูญเสียบุญการีไปตั้งแต่ยังเอาตัวรอดด้วยตนเอง
ไม่ได้

สอง ประสบทุกข์ทั้งทางกายทางใจ เห็นชีวิตเป็นทุกข์ อยากทิ้ง
ชีวิตตั้งแต่ตัวยังน้อย

สาม พบกับคนอุปการะเลี้ยงดู สอนทำสมาธิ และเก่งสมาธิอย่าง
รวดเร็ว

สี่ ในสมาธิมีพลังดึงดูดให้กลับไปหาอดีต

ห้า วันนี้เอง มีคนมาช่วยยืนยันว่าอดีตของอิกเป็นเรื่องจริง!

จุดประสงค์แห่งกำเนิดนี้ อาจเปิดเผยกระจ่างแจ้งขึ้น ณ ที่ที่เคย
ตาย...

กระทั่งมะแมยังสงสัยว่ามีเหตุผลอะไร ในเมื่อเพิ่งเกิดมาแท้ๆ
ทำไมจะต้องรีบร้อนกลับไปหาจุดที่เคยตายด้วยเล่า?

ความรัก ความผูกพัน ทำให้ลังเลและขัดแย้ง ตอนนี้แม่ไม่รู้อะไร
เลย น้องอิกก็อยู่ดีมีสุขกับหล่อนที่นี่ แต่ถ้า 'รู้อะไร' แล้วต้องเสียน้องอิก

ไปละ หล่อนเองจะรับได้ไหม?

นึกถึงพวงแกมยู่ที่หอมก็ฟอดก็ไม่เบื้อ นึกถึงร่างน้อยที่กอด
แล้วรู้สึกเหมือนลูก นึกถึงดวงตากลมแป้วที่เฝ้าจ้องมองหล่อนเสมอ
อย่างรอว่าเมื่อไหร่ที่มะแมจะว่างเสียที จะได้เดินเข้ามาหา

สุดท้ายนึกถึงการไม่ได้อยู่ด้วยกันอีก นึกถึงบ้านที่ไม่มีน้องอิกวิ่ง
เล่น ใจก็จะขาดเดี๋ยวนี้แล้ว...

สลัดศีรษะขับไล่ความคิดที่เริ่มเตลิดไกล ใครจะมาเอาน้องอิกไป
ได้ ในเมื่อหล่อนเป็นผู้ปกครองอยู่แท้ๆ นามสกุลก็ใช้นามสกุลหล่อน
เตียงนอนกับอาหารการกินก็เงินของหล่อน นาที่นี้มีอะไรในตัวอิกบ้างที่
ไม่ใช่ของหล่อน?

ใครจะมาเอาตัวอิกไปจากหล่อนได้?

ตั้งใจไว้แล้วว่าถ้าอัคระหมดเยื่อใย ทิ้งหล่อนไปตามหาความฝัน
ของเขา น้องอิกจะเป็นสมบัติที่ระลึกอันทรงชีวิตชีวา จดจำได้เสมอว่า
น้องอิกมาจากไหน หล่อนต้องเดินทางไกลไปในคืนนั้นเพราะจดหมาย
จากใคร...

หลังจากคิดออกว่าจะเริ่มต้นพูดอย่างไรกับพ่อน้องไก่อ มะแมก็
กดเบอร์ที่ได้รับมา ไม่ว่าจะไรจะเกิดขึ้น นี่คือนาทีที่หล่อนต้องทำใน
ฐานะองค์ประกอบหนึ่ง ที่ถูกวางตัวไว้บนเส้นทางวิบากกรรมของน้อง
อิก อยากรู้ก็ต้องทำหน้าที่ไปก่อน ทำแล้วเกิดผลทำไหนค้อยว่ากันอีกที่
สัญญาณเรียกตั้งขึ้นเป็นห่วง แต่ละห่วงคล้ายเสียงร้องถามว่า
แน่ใจแล้วหรือ? คิดดีแล้วหรือ? อยากให้มีคนรับสายหรือ?

มาแน่ใจว่าไม่อยากให้มีใครรับสายเลย ก็เมื่อสัญญาณเรียกตั้งซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เน้นนานเกินระยะเวลาที่กำหนด กระทั่งผู้ให้บริการส่งเสียง
แจ้งว่าไม่มีผู้รับสาย โปรดติดต่อกลับมาใหม่อีกครั้ง

โล่งใจอย่างประหลาด แอบบอกตัวเองว่าหล่อนทำหน้าที่เสร็จแล้ว
ไม่จำเป็นต้องทำซ้ำ แล้วก็ไม่ต้องรู้สึกผิดด้วย!

เดินลงมาชั้นล่าง อันที่จริงไม่อยากจะรบกวนสมาธิของน้องอิกซึ่ง
กำลังเรียนพิเศษอยู่ แต่ทนคิดถึงไม่ไหว อยากเห็นหน้าสักนิด และคิด
จะเดินเลยไปหลังจากเห็นสนใจแล้ว

ได้ยินเสียงคุณครูกำลังเอื้อนเอ่ยสาธยายเกี่ยวกับการตีโจทย์คณิตศาสตร์ รู้สึกถึงบรรยากาศของการศึกษาเล่าเรียนในวัยเด็ก วุบหนึ่งก็ตีบตันขึ้นมาเฉยๆ ชีวิตช่างเป็นเรื่องน่าเหนื่อย ตอนเด็กไม่มีใครรู้อะไรเลย ต้องรับข้อมูลใส่หัวทำเตี๋ยว ซึ่งก็ไม่มีใครประกันได้ว่าข้อมูลที่ใส่เข้ามา จะพาลงเหวหรือเปล่า

บางคนเรียนๆยังไม่ทันไ้ช้งาน ไม่ทันมีโอกาสดอบแทนผู้มีพระคุณ ก็ด่วนตายไปเสียก่อน โดยไม่มีใครแจ้งให้เตรียมตัว และธรรมชาติก็ไม่ส่งนิมิตหมายมาให้เตรียมใจ หากมีวาสนาเกิดใหม่ได้เป็นมนุษย์อีก ก็ต้องเริ่มเรียนกันใหม่อีก วนไปเวียนมาอยู่อย่างนี้

เท้าแตะพื้นชั้นล่าง คุณครูผู้หญิงวัยเกิน ๓๐ ซึ่งนั่งหันมาทางบันไดก็เงยหน้ายิ้มให้หล่อน มีผลให้หนูอีกเหลี่ยมตาม มะแมเห็นดวงหน้าที่สวยหวานขึ้นทุกวันนั้นแล้วนี่ก็อยากเดินเข้าไปจับสั๊กที่ แต่ก็ตัดใจ โบกมือบ้ายบายเป็นเครื่องหมายว่าหล่อนแค่เดินผ่านมา ให้น้องอีกสนใจเรียนต่อไป

โล่งหัวอกเมื่อคิดออก บอกย้ำกับตนเองหนักแน่น อย่างไม่หล่อนก็จะไม่ยอมเสียน้องอีกให้ใครเด็ดขาด

ทำไมถึงต้องคิดอย่างนี้ก็ไม่รู้ รู้แต่จะคิดอย่างนี้แหละ!

ออกมาหน้าบ้าน มะแมเปิดประตูเล็กก้าวทำออกมาหงอยๆ อยากรสูดอากาศให้โล่งหัวหลังอุดอู้ในบ้านทั้งวัน แต่บริเวณนั้นก็ไม่มีที่เดินเล่น ใจหนึ่งอยากไปนั่งริมคลองที่วัด แต่อีกใจก็ขี้เกียจขับรถไปแล้วต้องรีบขับกลับให้ทันเวลาเมื่อเย็นร่วมกับสมาชิกอีกสองคนในบ้าน

จังหวะนั่นเอง รถโตโยต้า อัลติส สีขาวคันหนึ่งก็คลานเอื้อยเข้ามาจอดเทียบหน้าประตูบ้านพอดี และความพอดีชนิดนั้นก็ชวนให้คิดในแวบแรกว่าคนขับอาจจอดเพื่อถามทาง แต่แล้วเมื่อเห็นว่าใครลงมาจากรถ มะแมก็ถึงกับอ้าปากค้าง ร่างแข็งที่อราวถูกสาปให้เป็นหุ่นไม้เปื้อ

ยิ้มละไมที่ให้ความเย็นใจเสมอมา กับเงาร่างสูงที่ก่อแรงปีติจนผลัดกันให้อยากถลันเข้าไปกอดอย่างลึมอาย ใบหน้าที่ไม่นึกว่าจะได้เห็นในเร็ววัน กลับได้เห็นในวันนี้โดยไม่คาดฝัน!

บันดาลแรงอัดขึ้นที่กลางอก อยากรเปล่งอุทานขานชื่อเขา ทว่าความตกตะลึงพริ้งเพริดกตไว้ มิให้เสียงเล็ดลอดออกมาได้สักแอะเดียว จนอัคระทอดทำเอื้อยเนือยเข้ามายืนตรงหน้านั้นแหละ สติจึงค่อยกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวได้ มะแมพนมมือไหว้เขาและทักทายตะกุกตะกัก

“เอ่อ... สะ... สวัสดีค่ะพี่อัคระ”

กะพริบตาถี่ๆอย่างรู้ว่าน้ำตากำลังจะไหลออกมา ตอนนีหล่อนอยากรมองเขาให้เต็มตามากกว่า

“ลูกค้ากลับไปหมดแล้วใช่ไหม?”

ชายหนุ่มทักทายเบาๆด้วยอารมณ์ผ่องใส

“ค่ะ”

ความปลอดโปร่งฉ่ำชื่นกระจายไปทั่วบริเวณ เพียงเพราะรับความกระจ่างใสจากรศมีอารมณ์ของเขาคนเดียว มันเป็นอากาศยามเย็นที่ให้ความรู้สึกแสนสบายหายเหนื่อย แต่อัคระเดินมา ทุกอย่างก็ต่างไป

“กำลังจะเดินเล่นหรือ?”

“กะไปนั่งศาลาทำน้ำที่วัดใกล้ๆนะค่ะ”

มะแมรีบบอก

“โอเค... ไปกัน!”

อัคระช่วยเปิดประตูรถตอนหน้าให้ ซึ่งมะแมก็ยิ้มแหยด้วยความเกรงใจ ยอบกายตัวลึบก้าวเข้าไปนั่ง

ด้วยเวลาไม่นานนัก สองหนุ่มสาวก็ล่องถึงศาลาทำน้ำ ซึ่งครั้งหลังมะแมมาอาศัยที่นี้นั่งฝืนถึงอัคระ แต่คราวนี้มากับเขา ก็คงต้องเรียกว่าฝืนที่เป็นจริงกระมัง...

ต่างเงียบมาตลอดทาง กระทั่งหย่อนกายเคียงกันบนกระดานั่งในศาลา หันหน้ามองน้ำ มะแมใจเต้นไม่เป็นสำ และคิดหาสักเรื่องมาทำลายความเงียบบ้าง

“ขับรถที่เอาไว้ซื้อกับข้าวออกมา คุณพ่อคุณแม่ไม่ถามหรือคะว่าจะไปไหน?”

อัคระหัวเราะเบาๆ

“บางทีพี่ก็เอาคันทันนี้ออกมาทำธุระง่าย ๆ ไป”

“คงเป็นคันเดียวในบ้านที่อึดที่เข้ากับสภาพแวดล้อมแถวบ้าน
มะแมนะคะ”

คุยกับเขาคำไหนก็ได้ เหมือนอวลไอสุข ขวนให้อารมณ์ดีไปหมด
แต่พอหล่อนเงิบ เขาก็เงิบอย่างไม่มีที่ท่าจะเอ่ยคำใดต่อ จน
กระทั่งมะแมคิดว่าสมควรแก่กาลเอ่ยคำที่คาใจ

“พี่อึดคะ มะแมกราบขอโทษ” ขณะเอ่ยก็ยกมือไหว้เขาอย่างสวย
ที่สุด “มะแมโง่มากที่ขอพี่อึดไปอย่างนั้น ขอถอนคำนั้นคะ และต่อไปจะ
เป็นกำลังให้พี่อึดทุกประการ พี่อึดสั่งให้มะแมทำอะไรก็จะทำ แม้แต่ให้
หายไปจากชีวิตพี่อึด เพื่อไม่ต้องมาเกะกะขวางตากันอีก”

อัคระหัวเราะเฉื่อย ก่อนจะหันมาจับศีรษะคนรักโยกไปมาด้วยความ
เอ็นดู

“ทำเป็นพูดดีนะเรา เมื่อเข้ามิดนอนร้องให้ตั้งนานใช่ใหม่นะ?”

มะแมยิ้มนิดๆ แต่ก็ทำตาแดงๆ ฝ่ามือที่สัมผัสศีรษะหล่อนอบอุ่น
ประดุจแสงตะวันปกเกล้า

ชายหนุ่มลดแขนลง หันกลับมาทอดตามองน้ำต่อ

“มาถึงตรงนี้ พี่เรียนรู้อย่างหนึ่ง... ความเชื่อมีอิทธิพลยิ่งกว่า
ความคิด เพราะเมื่อถึงที่สุดของความเชื่อ มันทำให้เรารู้สึกว่าได้ปักหลัก
มั่นคง ต่างจากความคิดที่กลับไปกลับมาได้ตลอด”

“และสำหรับพี่อึด ก็เชื่อว่าตัวเองสามารถเปลี่ยนแปลงโลกได้ใช่
ไหมคะ?”

“โง่ดีไหมล่ะ?”

มะแมสั่นหน้าอย่างแข็งแรง

“เป็นความเชื่อที่บังคับให้คนเราต้องฉลาดอย่างที่สุดต่างหาก!”

อัคระหรีตยิ้มแบบอานนัยยาก เงียบเฉยเป็นครู่ก่อนเอ่ย

“แต่แต่ละคนมีจุดอ่อน และจุดอ่อนของพี่ก็คือมะแม” น้ำเสียงของ
เขานุ่มเย็น กลมกลืนกับสายน้ำตรงหน้า “แต่จุดอ่อนนั้นเองที่บ้านดาลให้
ทำได้ทุกอย่าง หรือไม่ก็ทำได้ทุกอย่าง รู้สึกเหมือนมะแมขอคำเดียว พี่
ทำให้ได้หมด”

“ต่อไปนี้ มะแมจะขอให้พี่อึดเป็นตัวของตัวเองล่ะ...”

ทางเสียงสั้นพรวด แต่น้ำหนักคำมั่นคง ชายหนุ่มฟังแล้วถอนใจ
ยาว

“พอคนเราได้ทุกอย่างทุกอย่างที่อยากได้ ถึงเพิ่งรู้ว่ามีส่วนเกิน
อยู่เก่า แต่มีสิ่งน่าพอใจจริงแค่หนึ่ง”

“มันยากที่ใครจะเจอสิ่งน่าพอใจจริงให้ได้สักชิ้นนี้คะ...”

“พี่เหมือนทำงานหนักมาตั้งแต่เด็ก เหนื่อยนะ แต่ไม่เคยอยาก
หยุด”

“เป็นมะแมก็คงไม่อยากหยุด เพราะแค่ลูกคำที่เป็นคนธรรมดา
มะแมช่วยเปลี่ยนชีวิตให้พวกเขาได้ยังสนุกอยู่ทุกวัน แล้วพี่อึดเปลี่ยน
คนที่มีอิทธิพลสูงๆกับโลกได้ขนาดนี้ จะรื่นเริงถึงใจสักขนาดไหน”

“ใครบอก?” เขาขัดขริมๆ “คนที่มีอิทธิพลสูงๆนะ มะแมน่าจะรู้อยู่
แล้วว่าเขี้ยวลากดินกันแค่ไหน”

“คะ... พอรู้”

“เอาที่คิดว่ามะแมพอรู้ คุณร้อยเข้าไป นั่นแหละของจริงที่พี่เจอ
มา”

หญิงสาวเงิบงัน จ้องอีกฝ่ายนิ่งอย่างเดาใจไม่ถูก ปล่อยให้เขา
ระบายออกมาเองดีกว่า

“ตอนเจอข้อความสลับจากพี่ พวกนี้จะส่งคนตามสืบแบบกัดไม่
ปล่อยว่าพี่เป็นใคร มาจากไหน เพราะถ้าเป็นผู้นำประเทศ ก็เข้าใจว่า
เป็นกลลวงของผู้ก่อการร้ายหรือฝ่ายตรงข้าม ถ้าเป็นพวกมาเฟียใหญ่
ก็จะเข้าใจว่าเป็นแผนล่อของทางการ ส่วนถ้าเป็นผู้นำศาสนา ก็จะเข้าใจ
ว่าเป็นฝีมือของจอมชาตานอกโรงเอง เพื่อเริ่มแผนปกครองโลกตาม
คำทำนาย”

มะแมสยายยิ้มและหยุดเสียงหัวเราะน่ารักเพื่อทำตนเป็น
ตัวประกอบ เพราะประโยคสุดท้ายของเขาถือว่าตลกได้ แต่เมื่อส่งเสียง
สั้นๆเสร็จก็หุบยิ้ม นิลเนตรจับจ้องอัคระเฉยด้วยแววจดจอรอฟังนิ่ง

ชายหนุ่มเหลือบตาแลคนรัก แต่พอสบดวงหน้างามสมส่วนใน
ยามตะวันยอแสง และรู้สึกถึงรัศมีเสน่ห์ที่ฉายแรงเป็นวงกว้างเพียง

แวนเดียว ก็ชะงัก รีบเบือนหลังไปอีกทาง เยี่ยงคนไม่อยากจะตกอยู่ใต้ อำนาจแห่งมนต์สะกดใดๆ

“บนเส้นทางของพวกมียุทธิพลกับโลก แต่ละคนเหมือนมีพลัง หนุนลึกลับที่คอยรักษาไว้ ไม่ให้เปลี่ยนแปลงเส้นทางง่ายๆ และเมื่อ รวมกันหลายร้อย หลายพัน หลายหมื่นคนเข้า ก็ผลักดันให้โลกหมุน ตามทิศทางผิดๆอย่างที่เราเห็นและเป็นไป ยากที่ใครจะผิวน้ำ”

“ก็ต้องรอสักยุคไถ่คะ ที่จะมีคนใจดี มีอำนาจพอ เข้ามาช่วย ปฏิรูป”

อัศวระหัวเราะขึ้นๆ

“พี่คิดมาระยะหนึ่ง แต่ไม่กล้ายอมรับกับตัวเอง ว่าน่าจะถูกของ เซธ เราหวังช่วยโลกได้ แต่ให้คิดเปลี่ยนโลกนะ มันเกินไป”

“มะแมก็เพิ่งคิดอย่างนี้เมื่อเช้าคะ สร้างคนง่ายกว่าเปลี่ยนคน สร้างโลกใหม่่ง่ายกว่าเปลี่ยนโลกเก่า”

ชายหนุ่มพยักหน้าหน่อยๆ

“เซธเห็นอย่างนั้นตั้งแต่แรก และมาถูกทางตั้งแต่ต้น คือสร้าง คนในเวลาที่ยังเป็นไม้อ่อนดัดง่าย ดีกว่าพยายามฝืนเปลี่ยนตอนเป็นไม้ แก่ดัดยากไปแล้ว”

“แล้วบอสก็มีเครื่องพ่นแรงที่ยิ่งใหญ่เสียด้วยนะคะ รวมคนถูกยุธิ เกิดดิวไว้ในปกครองได้มหาศาล คนเราขึ้นต้นมาถ้าดวงดี รายละเอียด ดีๆก็ตามมาเอง ไม่ต้องออกแรงมาก”

“ความหยิ่งรู้ของเซธ พอบวกเข้ากับเครือข่ายซีอุสที่พี่สร้างให้เขา นะ ไม่ใช่แค่รู้โดยประมาณว่าดวงดีแล้วจะมีอะไรดีๆตามคนๆหนึ่งมา แต่รู้สึกลงไปกระทั่งว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าจับเอากลุ่มคนดวงดีมาทำงาน ด้วยกัน โดยวางตำแหน่งไว้ถูกที่ ถูกเวลา”

“เคยพลาดไหมคะ? มะแมเคยได้ยินว่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ ดีที่สุดในโลกก็ต้องมีข้อบกพร่องไม่ใช่หรือ?”

“ซีอุสถูกออกแบบมาให้ไม่พลาด พี่ทดสอบอยู่ห้าปีว่าจะเอา มาใช้งานจริง และต่อให้ซีอุสพลาด ก็มีญาณของเซธคอยกรองอยู่อีกชั้น เวลาต้องตัดสินใจครั้งสำคัญ”

“เรื่องยากถูกทำให้ง่ายหมดแล้ว แค่รอเวลาอย่างเดียว พี่อัศว เหมะคะที่อยากเห็นอย่างต่อเนื่อง กล้าฉีกทางออกมาลุยกับพวกไม้แก่ดัด ยาก เริ่มต้นนับหนึ่งกับสิ่งที่ไม่อาจพยากรณ์กันใหม่”

อัศวระยิ้มปลง

“ไม่หรอก... ทบทวนภาพรวมดีแล้ว ในที่สุดพี่ก็พบว่าตัวเอง ตระเวนรอบโลก เพียงเพื่อเดินตามรอยเท้าเซธมากกว่าจะสร้างรอย เท้าใหม่ทั้งหมด หลังๆพี่ก็เน้นสร้างชุมชนกำลังที่เป็นเด็กรุ่นใหม่ แทนการ พยายามเปลี่ยนคนแก่รุ่นเก่าทำเดี่ยวเหมือนช่วงแรก”

“คนธรรมดาอยากเปลี่ยนโลกด้วยคำตา แต่พี่อัศวอยากเปลี่ยน โลกด้วยการสร้างบารมี ยังไงก็ไม่เหมือนใครอยู่แล้วคะ มะแมก็ผิวน้ำ ให้ บ้านเมืองมีคนใจดีจริงๆมาปกครอง ทวงศีลธรรมกลับคืนจากกำมือของ นรกมาตั้งนานแล้ว”

ชายหนุ่มตะแคงหน้ามองหญิงสาวยิ้มๆ

“วันนี้ให้กำลังใจดีจังนะ จะชดเชยที่คืนก่อนตัดกำลังใจกันหรือ?”

“คะ!”

มะแมยิ้มและยอมรับหน้าตาเฉย

“อืม...” เขาเหลือบตามองฟ้าสูง “ถ้าไม่ใช่เพราะเกิดมาพร้อม ฤทธิ์ระดับเทวดา อย่างที่เรียกกันว่าพระเจ้าจักรพรรดิในตำนาน โลก นี้ก็ต้องปกครองกันด้วยความโหดเหี้ยม ไม่ใช่ด้วยความใจดี... ต่อให้ มีอำนาจขนาดไหน ก็ใช้ความใจดีได้แค่ในอาณาจักรเล็กๆ แต่ไม่ใช่จะ ขยายอาณาจักรให้ครอบโลกได้”

“ยังไงพี่อัศวก็ต้องพักบ้างนะคะ เดินทางไกลต้องหาศาลาร่มๆไว้ นั่งเล่นบ้าง”

อัศวระส่ายหน้าแซมซ้า เป็นการส่ายหน้าที่ยืดยาวทีเดียว

“ไม่มีศาลาพักบนเส้นทางนี้หรอก... มีทางเดียวคือต้องหยุดเดิน แล้วหันหลังกลับบ้านไปเสีย”

มะแมหุ่ผึ่ง

“นี่พี่อัศวหมายความว่ายังไงคะ?”

“พอเจอมะแม... พี่อยากหยุดเสียที”

เขาเปิดใจสารภาพ หญิงสาวไม่ยอมเชื่อหู ตามเสียงสูงอย่างสุด
ปิด

“จริงหรือคะ?”

“ที่พี่รื้อรอก ไม่ออกมาเจอแม่เสียมานาน ก็เพราะรู้อยู่แล้วว่าต้อง
เป็นอย่างนี้”

หญิงสาวเม้มปากกลั้นยิ้ม ก่อนยกมือลูบต้นแขนเขาในท่าประจบ
“ไม่หลอกให้ดีใจเล่นนะ?”

“เมื่อคืนพี่ไม่ได้โกรธแม่หรอกนะ แต่หลายอารมณ์มันประดัง
กันเข้ามาจนทีบๆตันๆ คิดอะไรไม่ออก ไม่รู้จะตอบยังไง หรือควรแสดง
ท่าไหน แพบหาทางกลับห้องนอนไม่ถูกด้วยซ้ำ”

“แม่แม่ไม่ดีเอง ไม่น่าทำให้พี่อึดเสียความรู้สึกอย่างนั้นเลย”

“พี่จะเดินทางไปสารเรื่องใหญ่ที่ค้างไว้ให้เสร็จ จากนั้นจะไม่มี
เดินทางลงพื้นที่จริงรอบโลกอีก อย่างมากก็พยายามเปลี่ยนโลกออกมา
จากห้องนอน ได้แค่นั้นเอาแค่นั้น”

“แล้วว่าจะอยู่กับที่ ไม่เดินทางอีกนี่... นานไหมคะ?”

หญิงสาวลากเสียงสุดท้ายให้ละห้อยน้อยๆ

“ก็หวังว่าจะเร็วๆนี่” เขาตอบแบบเริ่มพะวักพะวนเล็กๆ “พี่ไม่
อยากโยนอะไรที่สะสมมานานทิ้งน้ำไปง่ายๆหรอกนะ”

แม่แม่ก้มหน้า แกล้งแต่งจิตให้สลัดขิมก่อนรับอ่อยๆ

“คะ...”

“จวนมีดแล้ว กินข้าวกันแถวนี้ไหม?”

“กลับไปกินที่บ้านได้ไหมคะ บอกให้หิมทำไว้”

“ตกลง!”

แม่แม่ขอแวะซื้อข้าวเพิ่มอีกสองสามอย่างจากตลาดใกล้วัด
อัครตามลงไปช่วยเลือกด้วย และนั่นก็เป็นโอกาสให้แม่แม่จดจำเป็น
ครั้งแรกว่าเขาชอบผัดเผ็ด ชอบปลาดุกย่าง ชอบน้ำพริกปลาทุ

อยากสะกดจิตให้เขารู้สึกเหมือนหลอนเหลือเกิน ชีวิตคนธรรมดา
เดินดินกินข้าวแกง มีเวลาอยู่กับดวงหน้าอันเป็นที่รัก ออกจะแสนสุข
แสนสบายขนาดนี้ ไยต้องดิ้นรนเหนื่อยยาก เสียเวลาในชีวิตไปกับการ

เข็นครกชั้นภูเขาเพื่อความสุขเปล่านั้นด้วยเล่า?

หิม ถึงกับอ้าปากหวิวเมื่อพบว่าใครเดินตามแม่เข้ามาบ้านมา
ด้วย

“คุณอัคระ! สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีค่ะน้องหิม”

เด็กสาวผมสั้นถึงกับดีใจเนื้อเต้นที่เขาเรียกชื่อตนถูก

“อู๊ย! รู้จักชื่อหิมด้วยหรือคะ?”

“พี่แม่ของหิมเขาเรียกให้ฟังบ่อยๆ”

แม่แม่ยื่นถุงกับข้าวให้เด็กสาว

“เอาไปใส่จานซะนะ”

“คะพี่!”

หิมมึนงงรับอย่างตื่นเต้นไม่หาย ก่อนเดินเข้าครัวไป ขณะนั้น
เด็กหญิงอีกเดินลงมาจากชั้นบน เปลี่ยนชุดเป็นเสื้อกางเกงนอน แสดง
ว่าไปอาบน้ำมาเรียบร้อย

“น้องอีก มานี่มาลูก”

เรียกเสร็จก็สะอึกนิดหนึ่ง เผลอเรียกอย่างนี้อีกแล้ว แต่ก็คิดว่า
ช่างเถอะ นานๆที่ไม่เป็นไร

แม่หนูน้อยแก้มยุ้ยจ้องมองบุรุษร่างสูงด้วยตาดำแจ้วแหวมมาแต่
ไกล กระทั่งเดินมายืนตรงหน้าจึงยกมือไหว้โดยไม่ต้องให้แม่แม่บอก

“สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีค่ะลูก” อัคระทรุดกายลงนั่งชันเข่าข้างหนึ่งและฉีกยิ้ม
กว้าง ทักทายด้วยเสียงอบอุ่นสดใสแบบคนรักเด็ก “ชื่ออะไรคะ?”

“ชื่ออีกค่ะ”

“เป็นลูกสาวของแม่แม่เนอะ”

“คะ!”

ฟังเสียงรับชื่อนั้นแล้วอัคระก็หัวเราะอย่างสำราญใจ ตรงข้าม
กับแม่แม่ที่หน้าชาเพราะทราบว่าคุณแม่

“ไม่เอา! เป็นน้องสาวของพี่แม่ต่างหาก”

“เฮ้อ!” อัคระร้องเบาๆและแกลังทำหน้าง “เมื่อก็ได้ยินกับหู เพิ่งเรียกลูกอยู่หยกๆ”

มะแมทำปากดั่งจู้

“เขาเรียกเด็กอย่างนี้กันทั้งนั้นแหละ พี่อัคระอย่าทำให้น้องอีก สับสนลิตะ”

“จ้ะให้น้องอีกตัดสิน อยากรู้แม่หรืออยากเรียกพี่หือ?”

“อยากเรียกแม่คะ!”

“พี่อัคระ!”

หญิงสาวหัวเราะถอนใจ ก่อนเสียงไปนั่งโซฟางอนๆ

อัคระยังคงหัวเราะเรื่อยๆอย่างนึกสนุก แต่ครู่หนึ่งก็จับไหล่สองข้างของเด็กน้อยแล้วอธิบาย

“คืออย่างนั้นนะ พี่มะแมเขากลัวว่า ถ้าต้องเดินไปไหนมาไหนกับน้องอีกแล้วโดนน้องอีกเรียกแม่ เตียวใครต่อใครหันมามอง แล้วนึกว่าพี่มะแมไม่ใช่สาวน้อยแล้ว เขาจะอาย เข้าใจไหม?”

หนูอัคระมวดคิ้วหน้าน้อยๆอย่างไม่เข้าใจว่าทำไมต้องอาย

“เอจ้!” อัคระต่อรอง “ไว้พี่มะแมเขามีลูก แล้วค่อยเรียกแม่ดีไหม? ถึงตอนนั้นเขาก็ไม่ว่าแล้วละ”

“อีกนานไหมคะ?”

“ไม่นานเกินรอ รับรอง!” แล้วก็ยกมือเอาหัวแม่โป้งชี้บอกตัวเอง “แต่คนนี่ไม่ว่านะถ้าอีกอยากเรียกอะไร อนุญาตให้เรียกได้ตั้งแต่ตอนนี่เลย... ป๊ะป๋าเอาไหม?”

เด็กหญิงจ้องหน้าชายหนุ่มที่ตนไม่เคยเห็นมาก่อน ก่อนฉีกยิ้มหัวเราะคิก เพราะไม่ไว้เสียงสาขานาไม่เข้าใจความนัยที่สื่อมา คือจะให้หล่อนเป็นลูกของเขากับมะแม

“ตกลงค่ะ!”

อีกรับคำอย่างง่ายดายและหัวเราะพอใจ ดูเข้ากันกับอัคระได้ อย่างรวดเร็วยิ่ง ทีแรกมะแมมองมาด้วยสายตาขุ่นๆ แต่พอได้ยินสองคนประสานหัวเราะเรีงรินราวกับเป็นพ่อลูก สายตาก็อ่อนโยนลง หัวใจสงบสุข ริมฝีปากระบายยิ้มออกมาในที่สุด

น้องอัคระชกชนอัคระมาดุรูปที่เธอวาด มันเป็นรูปภูเขาสีเขียว ท้องฟ้าสีคราม และที่พิเศษคือมีพระปฏิมาองค์โตนั่งขัดสมาธิบนยอดเขา โดยดวงตะวันฉายรัศมีอยู่เบื้องหลังองค์พระนั่นเอง

อัคระชมว่าเป็นภาพที่มีจินตนาการดี แล้วก็ได้ปลั่งความสว่างด้วย เหมือนพระพุทธรูปเจ้านั่งอยู่บนหลังคาโลก สาดส่องแสงธรรมแทนแสงอาทิตย์ อย่างนี้ถ้าหนูอัคระวาดแล้วปลั่งมาก เป็นสุขมาก ก็แปลว่าได้บุญมากมหาศาลเลย

อีกถามว่าวาดรูปแค่นี้บุญมากได้อย่างไร อัคระก็อธิบายว่าความสุขความโลมสนั้นแหละมาตรวัดบุญที่สำคัญ ทำอะไรดีแล้วมีความสุขมาก มีความสุขนาน แปลว่าชีวิตของบุญพุ่งจืด

สำคัญคือพระพุทธรูปเจ้าเหมือนเครื่องขยายบุญขนาดใหญ่ ทำอะไรให้ใจเป็นบุญเกี่ยวกับพระพุทธรูปเจ้าได้ ก็คล้ายตะโกนใส่โทรโข่งยักษ์ เสียงเดิมดังอยู่แล้ว ยิ่งดังไปแปดบ้าน ได้ยินกันทั่ว

ฝ่ายมะแมเอาแต่นั่งพินิจภาพแห่งความสุขเบื้องหน้า ที่เปิดประสาทหล่อนให้ตื่นเต็มด้วยความเต็มตื่น ตาหูฟัง และใจสัมผัสทุกรายละเอียด ด้วยความปรารถนาจะบันทึกลงไปในความทรงจำไม่ให้เกิดหลงเลยสักนิด

แต่แล้วสัมผัสที่ละเอียดอ่อนเกินมนุษย์นั่นเอง ก็รวมเอาทุกสิ่งที่กำลังปรากฏมาประมวลลงเป็นหนึ่งเดียว แล้วก่อความตระครันตระครอเนื้อตัวขึ้นมาอย่างประหลาด

สายใยผูกพันระหว่างอัคระกับน้องอัคระไม่เหมือนคนเพิ่งพบกัน คล้ายเป็นพ่อลูกมาตั้งแต่ต้น แล้วน้องอัคระยามอยู่ใกล้อัคระก็แปลกไปไม่เหมือนเด็กในอุปการะคนเดิมของหล่อน

ประจุกใครเอาผ้าห่มแห่งความกลัวมาคลี่คลุม ค่อยๆไล่ตั้งแต่ต้นคอเรื่อยมาจนถึงปลายแขน มะแมกะพริบตาปริบๆอย่างไม่เข้าใจ ยิ่งเพ่งภาพตรงหน้าก็ยิ่งเห็นคล้ายเกิดนิมิตซ้อนหลายชั้นในห้วงงวย แยกไม่ออกว่าตาฝาดหรือเห็นจริงกันแน่

อีกเหมือนร่างสูงขึ้น สูงมาก มีพลังมาก

ส่วนอัคระเหมือนไม่ใช่มนุษย์ เป็นอะไรที่มะแมตัดสินไม่ถูกว่าแค่

ไหนด เพียงใด

ขยับตัวนั่งหลังตรง ปิดตาลงลากลมหายใจเข้ายาวแล้วระบาย ออกยาว เพื่อถอนการรับรู้ภาพและเสียงด้วยหูตาออกให้ทั้งหมด แต่แม้ ทำเช่นนั้น สุดท้ายสัมผัสทางจิตเกี่ยวกับอิกก็ยังไม่แจ่มชัดอยู่ดี เด็กคนนั้น ไม่ใช่แค่ ‘ไม่ธรรมดา’ แต่ยังเป็น... ยังเป็นอะไรกันนะ?

กระแสขมวดมุ่นสงสัยของมะแมแรงจนเรียกอัคระให้เหลียวมาได้ แล้วจึงหวนนั้นหล่อนก็บังเอิญเปิดเปลือกตาขึ้นพอดี

สบตากันอย่างจิง แรงปะทะทางตานั้นจุดประกายให้ถ้อยคำหนึ่ง ผุดชัดขึ้นในหัว

น้องอิกคือแผนสองของอัคระ!

ความกลัวแบบไม่รู้เหนือรู้ได้บันดาลซ้ำอีกระลอก จิตส่วนลึก คล้ายเห็นเค้าลางทะมึนมืดของอะไรบางอย่างข้างหน้า ที่พลิกหลายสิ่ง ที่ผ่านมาให้กลับตาลปัตรไปหมด!

ตาประสานกัน มะแมจ้องลึกอย่างขุดค้น ขณะที่อัคระเปิดความว่างเปล่าให้ค้นได้ตามสบาย หญิงสาวไม่ยอกรู้สึกเลยว่าแหวว่างชนิดนั้น คือแหวตาจักรพรรดิที่พร้อมจะเห็นทุกคนบนโลกเป็นตัวหมาก เอาไว้เล่นเกมให้สำเร็จลู่วางตามเป้าหมายของตนประการเดียว!

บทที่ ๒๑

“ตอนเดินๆตามคนแปลกหน้าอยู่ แกเคยนึกสนุกอยากเตะตูด เขาเล่นบ้างไหมล่ะ?”

คณินทร์ถามชั้นหนึ่ง ลูกชายวัยยี่สิบกลางๆซึ่งนั่งมาด้วยกันที่ ตอนหลังของรถคันยาว ฝ่ายนั้นฟังคำถามแล้วหัวเราะงงๆ

“ไม่เคยมั้งพ่อ ไม่ได้มีเรื่องกันจะไปเตะทำไมล่ะ?”

“มาสมมุติว่าเคยก็แล้วกัน เขาเดินนำแกอยู่ดีๆ ไม่ทันระวังเนื้อ ระวังตัว แกหวดเท้าใส่กันเขาเปรี้ยวหนึ่งแรงๆ... คราวนี้แกว่ามันเป็น ไปได้ไหม ที่จะพุดให้เขาใจอ่อน หายโกรธแก่ได้?”

หัวคิ้วของชายหนุ่มขมวด แหวตาสับสนหนอยๆ หากพ่อของเขาเป็นคนธรรมดา ชั้นหนึ่งคงนึกว่าเป็นแค่คำถามเล่นๆยามว่าง แต่เพราะพ่อของเขาเป็นกษัตริย์สร้างแบรนต์ระดับประเทศ อีกทั้งเป็น รัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์คนปัจจุบัน แล้วก็กำลังสอนวิชาสร้างแบรนต์ แบบลัดสั้นให้กับเขา ชั้นหนึ่งเลยคิดหนักก่อนสารภาพ

“คิดไม่ออกอ๊ะ”

“ถ้าแกเตะตูดคนจริงๆ สมองแกจะทำงานจริงจังกว่ำนี และอาจ คิดออกก็ได้!”

ชายหนุ่มหัวเราะปลงสังเวช

“สมองจะต้องทำงานอะไรล่ะพ่อ เตรียมวิ่งตีกว่า หรือพ่อเคยเจอ ใครในโลกนี้ว่าทศลิปดี เตะกันกลางถนนแล้วกล่อมให้ไม่เอาเรื่องได้?”

“ไม่เคยมี ก็พยายามทำให้มันมีขึ้นมาเป็นครั้งแรกสิ... ลองนึกถึง ตัวแกเองนะ เดินอยู่ดีๆถูกเตะป้าบเจ็บเนื้อเจ็บตัว ปฏิบัติการแรกที่จะ เกิดขึ้นคืออะไร?”

ชั้นหนึ่งขมวดคิ้วคิด

“ถ้าแวบแรกก็คงนึกว่าเป็นเพื่อนมาล้อเล่นมากกว่าอย่างอื่น”

“จากนั้นล่ะ?”

“หันมามองหน้าว่าเป็นใคร”

“แล้วทำไมต่อ พอพบว่าไม่ใช่คนรู้จัก อย่าว่าแต่จะเป็นเพื่อนกัน

มาก่อน?”

“ก็คงโมโหมาก”

“น่าสนใจล่ะที่นี้! โมโหแล้วไง คนเตะแกยืนอยู่ตรงหน้า?”

ชายหนุ่มลั้งเล

“ก็คงถามให้รู้เรื่องว่าอะไรกัน อยู่ดีๆมาเตะทำไม”

“ไม่เตะตอบทันทีหรือหรือ?”

“อือม... คงไม่... น่าจะระแวงด้วยซ้ำว่ามันมีอาวุธอะไรหรือเปล่า ถึงกล้ามาทำเราได้... บางทีอาจจะมาปล้น”

“เห็นใหม่ล่ะ? มันต่างจากที่แกคิดครั้งแรกๆว่าแกไปเตะใคร เขาต้องหันมาเตะตอบทันที”

ชั้นหนึ่งยิ้มออกมาหน่อยๆ

“ก็จริงนะ”

“ถ้าแกคิดเปิดตัวสินค้า หรือจะสร้างแบรนด์ขึ้นมาให้เป็นที่จดจำ ก็ต้องคิดให้ออกอย่างนี้แหละ ทำยังไงจะเรียกร้องความสนใจจากลูกค้า ได้เหมือนอยู่ดีๆเข้าไปเตะตูดเขา แบบไม่ให้ตั้งตัว ไม่ทันได้คาดฝัน จากนั้นต้องเอาให้ออกว่าเขาจะมีปฏิกิริยาทางอารมณ์ หรือความรู้สึกนึกคิด ยังไงตามมา”

“พ่อจะบอกว่าต้องสมมุติตัวเองเป็นลูกค้าให้ได้ก่อน มุมมองถึง จะเกิดขึ้นใช่ไหม?”

“แม่นแล้ว!”

“เรื่องที่พ่อสมมุติล่ะ... พ่อจะพูดยังไงให้คนถูกพ่อเตะหาย โกรธ?”

ชั้นหนึ่งยังข้องใจ คณินทร์หัวเราะเอื่อยๆในลำคอ

“ถ้าหน้าตาเหมือนคนโกสัดกงาน แค่ว่า ‘ไม่เอาเรื่องให้หมีน หึ่ง’ เชื่อพ่อเถอะ สีหน้าบึ้งตึงจะเปลี่ยนเป็นยิ้มแย้ม แถมยกมือไหว้ แปะปะหลกๆด้วย”

ชั้นหนึ่งทำหน้าที่เอื่อยๆอย่างนึกไม่ถึงว่าพ่อจะเล่นมุขขึ้น

“โธ่พ่อ! แค่นี้ใครก็คิดได้”

“แล้วเมื่อกี้แกคิดหรือเปล่า?”

คนเป็นลูกถึงกับอึ้ง

“ก็... พ่อบอกให้ผมนี้กว่าจะพูดยังไง”

“แล้วพ่อไปจำกัดชะเมื่อไหร่ล่ะว่าแกต้องพูดแบบไหน... มุข เอาเงินล่อดูเหมือนดีนะ แต่มันก็ใช้ได้ผลจริงเกินกว่าเก้าสิบจากร้อย ประเด็นมันอยู่ตรงนี้ มันใช้ได้จริง! ถ้าแกมั่วสรรหาคำพูดมาจําจรรจา นะ ต่อให้ได้คำที่ดีที่สุด ก็ลดความเป็นไปได้จริงลงฮวบใหญ่ อาจเหลือ แค่หนึ่งในร้อยเท่านั้น”

ชายหนุ่มอดหัวเราะไม่ได้

“โอเคเลยพ่อ เอากี่เอา ตกลงจะขายของต้องทำให้ลูกค้าโมโห ก่อนแล้วค่อยตกวางวัล แบบตบหัวแล้วลูบหลังหรือ?”

“มันเป็นอุปมาอุปไมย เตะแบบนักขายคือเตะให้โลก ไม่ใช่เตะให้ โกรธ”

“อ้อ...”

“แกจะขายอะไรก็ตาม ทำไว้ในใจแค่นี้แหละ ตอนลูกค้าหันหลัง ให้ เขาเสียเปรียบเราอยู่ คิดให้ออกว่าทำไงสินค้าจะเตะลูกค้าสะดุ้ง โหยงได้ ทำไงจะเปลี่ยนลูกค้าที่หันหลังให้เรากลับมาจ้องมองเราเขม็ง และตั้งคำถามว่าเราเนี่ยไง กล้าดียังไงถึงมาเตะกัน... ตรงนั้นแหละ สำคัญสุดยอด หลังเตะเสร็จ สินค้าต้องทำให้ลูกค้ารู้สึกเหมือนได้รางวัล ไม่ใช่เจ็บตัวฟรี”

ชั้นหนึ่งพยักหน้าอย่างแสดงความยอมรับ

“ผมพอเข้าใจล่ะ”

“ถ้าแกรู้วิธีเตะคนให้สนแก และทำให้เขาติดใจที่จะถูกแกเตะได้ บ่อยๆ นั่นแหละ รู้ตัวไว้เถอะ แกเป็นนักสร้างแบรนด์ระดับโลกได้เลย!”

“ผมอยากเป็นอย่างพ่อมั่ง”

“อะไร... เป็นนักการเมืองนะหรือ?”

“เปล่า... ผมแค่อยาก... คิดได้จริง ทำได้จริงอย่างพอบ้าง”

“แกว่าแกทำแบบพ่อไม่ได้?”

“ฮะ...”

“รู้ไหม ความแตกต่างระหว่างพ่อกับแกคืออะไร?”

“ผมเป็นลูกเก่าแก่ใหญ่ ส่วนพ่อเป็นลูกเก่าแก่น้อย!”

ชั้นหนึ่งตอบ และนั่นก็เป็นคำพูดของคณินทร์เอง ครั้งที่รำพึงเมื่อเห็นเขาขี้เกียจสันหลังยาว

“นั่นก็ส่วนหนึ่ง เป็นส่วนที่ทำให้แกประมาท ขาดความกระตือรือร้น แต่สิ่งที่ทำให้แกกับพ่อต่างกันจริงๆ คือแกเป็นพวกชอบน้อยใจวาสนาตัวเอง แล้วก็ไปโรครีกร้องจะเอาความสำเร็จเตี้ยวนี้โดยไม่ต้องผ่านความล้มเหลว ไม่ต้องกล้าคิดต่าง ไม่ต้องเพียรพยายาม ไม่ต้องอดทนรอคอย ขณะที่พ่อเป็นตรงข้ามหมด”

ชั้นหนึ่งทำท่าสลดละห้อย

“ก็จริงนะ ได้เป็นลูกพ่อ ข้อดีคือไม่ต้องคิดว่าชีวิตนี้จะมีกินมีใช้หรือเปล่า แต่ข้อเสียคือต้องคิดไปทั้งชีวิต ว่าทำยังไงจะมีความภูมิใจในตัวเองสมเป็นลูกพอบ้าง”

คณินทร์ซักย่ะจะลูกทำเสียงตัดพ้อเหมือนเขามีส่วนผิดและต้องร่วมกันรับผิดชอบ จึงหมดความอดทนที่จะปลอบ

“ขี้หมาเอ๊ย! แกก็ได้แต่คิดหยิ่งจี้ คิดแค่นี้ก็ได้แค่นี้แหละ โลกนี้ไม่มีพรอกไว้ย มูลนิธิบริจาคชื่อเสียง โรงทานบริจาคความสำเร็จ อยากรู้ได้ต้องหาเอง! ตอนเด็กๆแกรบเร้าให้พ่อซื้อของให้ พ่อก็ใช้เงินซื้อให้มากเท่าที่แกต้องการแล้ว เตี้ยวนี้แกโตเป็นผู้ใหญ่ จะมารบเร้าเอาความยิ่งใหญ่จากพ่ออีกหรือ พ่อจะเอาอะไรไปซื้อมาให้แกวะ?”

เมื่อถูกดู ชั้นหนึ่งก็ตัวเกร็ง และอยากกลับไปเป็นเด็กงอแงคนเก่าเมื่อสี่สิบปีก่อน

“เฮ้อ! บางทีผมก็อยากหลบไปไกลๆให้รู้แล้วรู้รอด”

คณินทร์ทำหน้าที่หมอดารมณณ์เช่นกัน

“ลูกเอ๊ย... ฟังหลักการชีวิตแล้วจำไว้ว่า **หลบโทษเลขจะโง่แค่เลข แต่หลบปัญหาชีวิตจะโง่ไปทุกเรื่อง!**”

ปัญหาของชีวิตชั้นหนึ่ง คืออยู่ดีๆก็สร้างปัญหา ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องมีปัญหา เขาย้ำพูดซ้ำแล้วซ้ำอีกจนครั้งนี้ขี้เกียจพูดอีก

ว่าแล้วท่านรัฐมนตรีก็กางหนังสือพิมพ์อ่าน ใจคิดว่าเปลืองสมถ

ให้กับลูกแห่งไม่ยอมโตมากพอแล้ว สมควรหาอาหารสมองให้ตนเองเสียบ้าง ไอ้ลูกคนนี่เหมือนฟ้าแกล้งส่งมายั่วโมโหโดยเฉพา

เขาประสบความสำเร็จมาทั้งชีวิต แต่มารู้สึกล้มเหลวก็ตอนมีลูกนี้เอง ดันแค่นั้นก็เขินไม่ขึ้นสักที

คณินทร์เห็นตนเองเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวมาตั้งแต่อายุ ๑๔ เมื่อสามารถจะยื่นคะยอพ่อของตน ซึ่งเป็นลูกจ้างร้านขายของชำ ให้กู้เงินมาต่อเติมบ้านเป็นร้านขายของเล็กๆได้สำเร็จ

ปีแรกเขาเป็นพ่อค้าฝึกหัด ช่วยพ่อบริหารจัดการสินค้าสามัญ ปีที่สองเขาเริ่มสังเกตเห็นว่ายิ่งคุยกับลูกค้ามากขึ้นเท่าไร ก็ทำให้เขายิ่งหวักรการค้าได้มากขึ้นเท่านั้น เพราะเมื่อคุยก็ได้ทราบความต้องการของคนในหมู่บ้านโดยรวม รู้ด้วยตนเองโดยตรงว่ากำลังขายของให้ใคร พวกเขา มีสิ่งใดเป็นความต้องการร่วมกัน

ปีที่สามเขากลายเป็นนักสร้างแบรนด์ จากจุดเริ่มต้นง่ายๆคือลูกค้าสองคน เผอิญบ่นให้ฟังในวันเดียวกันว่าแยมทาขนมปังของร้านเขาไม่ได้เรื่องเลย เอ๊ย! ห้อดีจมาขายบ้างได้ไหม

คณินทร์เชื่อเรื่องป้ายบอกทางชีวิต และเสียงเรียกร้องของลูกค้า ก็คือป้ายบอกทางสำหรับพ่อค้าอย่างเขา

ก่อนหน้านี้เขาไม่ค่อยชอบกินขนมปังทาแยม เลยไม่รู้ว่าจะแยมยี่ห้อไหนรสดีหรือไม่ดี รู้แต่ยี่ห้อไหนราคาถูกและพอขายได้ แต่พอฟังลูกค้าบ่น เขาก็ปฏิบัติตัวเอง แยมมีก็ยี่ห้อในตลาด เขากวาดเอามาลองชิมหมด จนกลายเป็นช่วงที่ง่วนอยู่กับขนมปังทาแยมวันละเกือบ ๓ มื้อกับทั้งต่อยอดจากประสบการณ์ตรง นึกสนุกอยากรู้เรื่องการทำแยมเองขึ้นมาบ้าง

สวรรค์ประทานหรืออย่างไรไม่ทราบ เขาไปเจอตำราทำอาหารเก่าแก่คร่ำคร่าเล่มหนึ่งในร้านหนังสือเช่า ซึ่งในนั้นมีวิธีทำแยมผลไม้ต่างๆ ทำให้รู้ว่าการผลิตแยมไม่ยากอย่างที่คิด

คณินทร์ลองทำตามสูตร และพบว่ามันอร่อยอย่างเหลือเชื่อ ลองให้ใครชิมทุกคนก็ติดใจเหมือนกันหมด แม้แต่แม่ของเขาซึ่งเป็นคนเกลียดแยม ยังลิ้มความหลัง หันมาตั้งหน้าตั้งตากิน และลงมือช่วยเขา

เคี้ยวแยมด้วยความเต็มใจ เหตุผลง่าย ๆ คือพอหมดแล้วไม่รู้จะไปซื้อจากไหน อยากกินอีกก็ต้องทำเอง

ความเปลี่ยนแปลงของแม่เป็นใบรับประกันชั้นอ๋อง อุตสาหกรรมในครัวเรือนเกิดขึ้น เขาทดลองทำขาย เริ่มจากการหาซื้อแก้วหนามมาบรรจุแยม ปิดฝาพลาสติก และแปะสติ๊กเกอร์ประทับตรา ‘โคตรแยม’ กับทั้งบรรจุเขียนป้ายโฆษณาใหญ่สุดสวยไว้หน้าร้าน อธิบายว่าโคตรแยมคือตันตระกูลแยม ซึ่งทางร้านพลิกแพลงจากแยมสูตรโบราณที่หายไปจากโลกนี้มานาน เพิ่งกลับมาเริ่มให้ลิ้มลองใหม่ที่นี้ที่เดียว รับประกันว่าถ้าไปเจอจากที่อื่นให้กลับมาเตะคนเขียนโฆษณาได้

เขากับพ่อแม่ช่วยกันทำโคตรแยม ๕๐ ขวด ผลปรากฏว่าครึ่งวันแรกหมดเกลี้ยง!

โคตรแยมทำให้รู้ว่าซื้อสินค้ามีผลให้เกิดความอยากซื้อได้ขนาดไหน แทบทุกคนที่อ่านป้ายโฆษณาต่างคว้าขวดแยมหมับมาจ่ายเงินทันที

ยิ่งไปกว่านั้น โคตรแยมที่โคตรอร่อยก็มีผลให้ลูกค้าที่ซื้อตอนเช้าวกกลับมาซื้ออีกทีในตอนเย็นถึง ๖ ราย แต่เขาก็ไม่มีของจะให้ แต่ผลัดว่ารุ่งเช้าเจอกัน รับรองได้ของแน่

ลูกค้าที่รู้จักโคตรแยมต่างพากันบอกต่อถึงความโคตรอร่อย แต่คนในหมู่บ้านแห่มาซื้อก็ต้องผลิตกันวันละเป็นร้อยๆ กระปุก และนั่นทำให้เขาตัดสินใจลงทุนสั่งซื้อเครื่องจักรสำหรับเคี้ยวแยมที่ละเอียดๆ

พอมีเครื่องจักร เขาก็เกิดความคิดทดลองจับโนนผสมนี้ กับทั้งเรียนรู้เรื่องแยมเพิ่มเติม จนเกิดกระบวนการในการผลิตที่พลิกแพลงพิสดาร กระทั่งได้สูตรเฉพาะ อร่อยและมีรสเปรี้ยวหวานมันเค็มหลากหลายกว่าต้นตำรับเข้าไปอีก

ถึงเวลานั้น ปริมาณสินค้าเริ่มไม่พอกับความต้องการเอาจริงๆ ต้องมีการสั่งจองล่วงหน้า และแม่ลองเพิ่มราคาให้สูงขึ้นเกือบสามเท่าตัว อ้างว่าต้นทุนผลิตสูงขึ้น ความต้องการของลูกค้าก็ไม่ลดลงเลย

ถึงเวลานั้นเขามั่นใจเกินร้อย เข้าหาธนาคาร นำโคตรแยมไปให้ชิม และบอกถึงเจตจำนงจะสร้างยี่ห้อระดับประเทศ

ผลคือเขาได้รับอนุมัติเงินกู้เกือบสิบล้าน กับทั้งได้รับคำแนะนำทางการตลาด เช่น ถ้าขึ้นชั้นระดับประเทศต้องเปลี่ยนชื่อเสียใหม่นอกจากนั้นยังเป็นการชี้ช่องทางในการผลิตหลักๆ เช่น การสั่งผลิตเครื่องจักร การเช่าโรงงาน การจ้างวานคน ตลอดจนการหาช่องทางกระจายสินค้าให้กว้างไกล

แยมของคณินทร์กลายเป็นที่รู้จักระดับประเทศในเวลาเพียง ๒ ปี ก่อนที่อายุของเขาจะขึ้นเลข ๒!

ความสำเร็จไม่ได้ทำให้คิดเลิกเรียนกลางคัน คณินทร์มองไกลกว่าการเป็นพ่อค้าขายแยม เขาทำงานหนักด้วย ตั้งอกตั้งใจเรียนด้วย กระทั่งจบเศรษฐศาสตร์และการบริหารระดับปริญญาโท

เมื่อเรียนจบ กิจการอยู่ตัว ความรู้และความร่ำรวยทำให้มีทางเลือกใหม่ๆ เยอะ เล่นสนุกกับการทำสินค้าต่างๆ ทั้งตามกระแสนิยมและทั้งสร้างกระแสขึ้นมาใหม่ ด้วยหัวใจของตนเอง

อาหารและของขบเคี้ยวเป็นเพียงจุดเริ่มต้น นอกจากมีแบรนด์ของตัวเอง คณินทร์ยังเป็นที่ปรึกษาสร้างแบรนด์และดูแลแบรนด์ให้คนอื่น ครอบครัวตั้งแต่โทรศัพท์มือถือยันรถหรู

เขาไม่ได้รู้แค่วิธีสร้างวัตถุให้เป็นสินค้า แต่ยังเข้าใจจุดขายของภาพลักษณ์ตนเอง สร้างแบรนด์บุคคลขึ้นมาเป็นที่สนใจและจดจำของคนทั้งประเทศได้ในเวลาอันสั้น

ที่ทำได้เพราะคณินทร์รู้จักจุดเด่นของตนเอง คือ มีรูปร่างหน้าตา ดูดี บุคลิกเข้ม ตาเข้ม คำเข้ม แต่แฝงแววขี้เล่นขำๆ อ้าเก่ง สีลาและน่าเสียงฟังสนุก มีเสน่ห์น่าอบอุ่น แต่ลงท้ายก็สามารถเอาไปใช้ได้จริง คือมีพลังและน้ำหนักคำพูดกระตุ้นคนให้เกิดแรงบันดาลใจอยากสร้างเนื้อสร้างตัวได้ ฉลาดดึงคนเข้ามามีส่วนร่วมกันแก้ปัญหาได้ ใช้คำที่กระชับในการให้ความรู้คนในเวลาอันสั้นได้

ด้วยการทราบจุดขายดังกล่าวของตนเอง คณินทร์ลงทุนทำรายการโทรทัศน์ขึ้นมารายการหนึ่ง ชื่อ ‘หัวเราะเยาะเคราะห์ร้าย’ ออกอากาศสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง โดยเขาตระเวนสัญจรไปตามจังหวัดต่างๆ เปิดให้ประชาชนเข้าฟังอบรมวิธีเริ่มต้นทำธุรกิจขนาดเล็กและขนาด

กลางฟรี ไม่เสียค่าอบรมสักบาทเดียว

แนวคิดในการนำเสนอ คือ เรียกเสียงหัวเราะก่อน แล้วสร้างแรงบันดาลใจ เพื่อปิดท้ายด้วยวิธีที่เป็นไปได้จริงทุกครั้ง

การอบรมของเขาฟังเข้าใจง่ายมาก และเกิดผลคือแทบทุกคนมีกำลังใจอ่อนเข้ามาสำรวจตนเองจริงจัง ว่ามีอะไรเป็นต้นทุนชีวิต หากคิดจะรวยกว่านี้

สโลแกนของรายการคือ ‘เอาฮาก็มี เอาดีก็ได้’ และบทพิสูจน์ว่ารายการของเขาบรรลุผล คือการเอาอดีตผู้เข้าฟังที่ประสบความสำเร็จ ยันยัน เก่งขึ้น รวยขึ้น มาสัมภาษณ์ใน ๕ นาทีสุดท้ายของทุกสัปดาห์ คณินทร์ทำงานสร้างแรงบันดาลใจไปทั่วประเทศอย่างสม่ำเสมอ เป็นเวลากว่า ๓ ปี ผลคือเมื่อสมัครเป็นผู้แทนราษฎรสมัยแรก เขายึดครองพื้นที่ที่ชนะยากที่สุด ด้วยคะแนนถล่มทลายท่วมท้นเป็นประวัติการณ์อย่างที่สุด!

ชื่อเสียงและหน้าตา บวกกับความเป็นยอดนักขาย อัจฉริยะนักสร้างแบรนด์ของเขา ทำให้คณินทร์วนเวียนอยู่กับงานดูแลเศรษฐกิจ และการส่งออก แล้วนั่งเก้าอี้รัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์แบบนอนมา กับทั้งเป็นที่ปรึกษาตัวจริงไม่อิงตำแหน่งของท่านนายกรัฐมนตรีอีกด้วย

ในวัยห้าสิบเศษ คณินทร์ยังรู้สึกค้างคา เหมือนไม่ถึงจุดยอดของชีวิต ก็ตรงเล็งลูกชายให้โตไม่สำเร็จนี่เอง ไปที่ไหนอายุที่นั่น ช่วยคนสำเร็จมาก่อนประเทศ แต่ช่วยลูกคนเดียวให้เอาตัวรอดไม่ได้...

ผลการเรียนของชั้นหนึ่งร่อแร่ จบแบบผ่านเกณฑ์แคฉิวเฉียด ยิ่งชีวิตการทำงานยิ่งแล้วใหญ่ ให้ช่วยงานบริษัทก็เหยะเหยะ ให้ไปลำบากทำงานกับคนอื่นไม่ทันไรก็ลาออก ให้เงินลงทุนทำกิจการเล็กๆ เองก็เจ๊งอย่างเปิดเผยด้วยความรวดเร็ว

ผลงานอันเกิดจากการสร้างคนของเขา นับว่าเข้าตากรรมการไปทั้งเมือง แต่ผลงานอันเกิดจากการมีลูกไม่เอาถ่านของเขา ยังขัดใจตัวเองอยู่ทุกวัน กรรมพันธุ์คงเป็นเรื่องแหกตากรรมมัง ต่างคนต่างเกิดและโตมาด้วยความบังเอิญมากกว่าอย่างอื่น

ครูใหญ่ผ่านไป หลังจากอ่านหนังสือพิมพ์เกือบหมด กระทั่ง

อารมณ์ขุ่นมัวจางลง ท่านรัฐมนตรีก็เหี่ยวไปทางขวา เห็นลูกชายหลับตาอ้าปากหวิวคอบคอบอ่อน ก็สายหน่านิดหนึ่ง ก่อนเบนสายตาไปทางด้านหน้า

“เฮ้ย! เชิด... ทำไมวันนี้มึงขับชานักวะ กว่าที่จะถึงสุพรรณฯเข้าไปก็โหม่งละเนี่ย”

เหมือนคนขับรู้สึกตัว ยืดกายขึ้นในท่าที่กระตือรือร้นกว่าเดิม “ครับนาย”

ชายร่างดำวัยกลางคนตอบสั้นๆ แล้วกดคันเร่ง เพิ่มความเร็วขึ้นจาก ๑๐๐ เป็น ๑๔๐ อันเป็นที่รู้กันว่าเจ้านายชอบให้ทำสปีดไม่มากนักน้อยไปกว่านี้

คณินทร์มองทะแยงมาจากตอนหลังด้านซ้าย เห็นเสี้ยวหน้าคนขับแล้วสัมผัสถึงความเครียดแปลกๆ เหมือนคิดมากผิดปกติ และอันเนื่องจากคุ้นกันนานร่วมสิบปี จึงทราบวาคนของตนคงมีเรื่องไม่สบายใจติดค้างคาอยู่เป็นแน่

และอันเนื่องจากไม่อยากนั่งอยู่ในรถที่คนขับกำลังคิดมาก นักการเมืองใหญ่จึงชัก

“มึงเป็นอะไรวะเชิด? ทำหน้าเหมือนมีจุกก็อกจุกตุต”

เชิดหัวเราะออกมาเบาๆ

“ไม่มีอะไรหรอกครับนาย” แต่หลังจากวันวรรคพักหนึ่งก็ถามขึ้นมาลอยๆ “ผมจะรบกวนขอคำปรึกษาจากนายสักเรื่องได้ไหม?”

“ได้สิ”

“ถ้าผมต้องทำเรื่องที่มันจำเป็นมากๆ แต่รู้สึกผิด ผมจะแก้ความรู้สึกผิดให้หายไปได้ยังไง?”

“มึงทำไปแล้วหรือ?”

“ครับ!”

“แล้วที่ว่าจำเป็น มันจำเป็นจริงๆหรือเปล่าล่ะ?”

“โคตรจำเป็นเลยนาย!”

“งั้นก็หาข้ออ้างสักคำมาท่องย้ำให้ขึ้นใจ เช่นคำนั้นแหละ ‘โคตรจำเป็น’ พอหมั่นนึกบ่อยๆจนรู้สึกว่ามีเหตุผลชัดเจน ใจจะเข้มแข็งขึ้น

แล้วพอเวลาผ่านไป จากที่ต้องแข็งใจทำ จะกลายเป็นใจแข็งจริงได้เอง”

“แปลว่าใจแข็งแล้วจะไม่คิดมากใช่ไหมหนาย?”

“ก็งั้นสิ”

ความเครียดของเชิดคลายตัว จนสัมผัสได้ว่าอากาศสดแรงกดดัน
ลง

“ขอบคุณครับนาย”

คณินทร์หัวเราะโล่งอกที่ช่วยคลายปมให้สารถิคนสนิทได้ง่ายดาย
ในเวลาอันสั้น เขาเรียนรู้มานานว่าถ้าหากำพูดมาลบความรู้สึกผิดได้ คน
เราก็ทำเรื่องที่ ‘จำเป็นต้องทำ’ ได้อย่างองอาจขึ้น

ปัญหาของเชิดมันจะอะไร ก็คงไม่พ้นมือหนู ซึ่งนับเป็นเรื่อง
‘โคตรจำเป็น’ ได้ เนื่องจากเมียของเชิดต้องไปดูแลญาติผู้ใหญ่ที่ป่วย
กระเสาะกระแสะถึงเชียงใหม่ ได้เจอหน้ากันแค่เดือนละครั้งมาร่วมปี
หนึ่งแล้ว

ด้วยความเห็นอกเห็นใจของคนเช่นนั้น คณินทร์จึงเสริมขำๆ
ว่า

“ตอนมึงยังไม่ตกลงใจ ก็มีสิทธิ์ล้มได้ว่าถูกหรือผิด แต่พอ
ตัดสินใจเลือกจะทำแล้ว ก็ต้องยืนกรานกับตัวเองว่ามึงทำถูกลูกเดียว
ถึงจะมีหน้าใช้ชีวิตต่อได้ตามปกติ”

“ครับนาย”

“ไว้มึงสบายใจแล้วเล่าให้กูฟังละกันว่าเรื่องอะไร เผื่อกูจะช่วยให้
มากกว่านี้”

“ขอบคุณครับ แค่นี้นายก็ช่วยผมได้สุดๆแล้ว”

“อือม...”

คณินทร์ยิ้มแยม เพราะนึกถึงเรื่องอีหนูแล้วจิตใจเบิกบาน แต่
แล้วก็หุบยิ้ม เมื่อนึกถึงหวานใจคนล่าสุด

ใจมาตาหรือ ‘น้องใจ’ คนสวย ที่ปรนเปรอทิพยสุขแห่งเนื้อหนัง
ให้เขาลั่นเหลือ จนเขายอมทุ่มสุดตัว อยากได้บ้านให้บ้าน อยากได้รถให้
รถ อยากได้เงินให้เงิน ไม่เคยปฏิเสธกันสักที

เขาไปอยู่กับหล่อนอาทิตย์ละไม่ต่ำกว่า ๓ วัน บางอาทิตย์ก็ไม่

กลับบ้านใหญ่เลย นอกจากความรู้สึกอยากมีเซ็กซ์แทบทนไม่ไหวอยู่
เกือบตลอด เขายังมีความรู้สึกผูกพันทางใจกับหล่อนอย่างลึกซึ้ง จนคิด
จริงจังขึ้นทุกที ล่าสุดถึงขนาดพาไปออกหน้าออกตาหลายงานที่ไม่เป็น
ทางการนัก

ทว่าช่วงเดือนที่ผ่านมา ใจมาตาก็ออกฉายผืนรัก เมื่อเขาไปหาที่
บ้านแล้วได้พบกับสิ่งที่ทำให้ธาตุไฟแตกชาน ข้าวของในบ้านถูกขนออก
ไปจนเกลี้ยง เหลือทิ้งไว้แต่แผ่นกระดาษเขียนด้วยลายมือตัวโตๆแปะ
ไว้บนเสาด่น ความว่า

“ไปล่ะนะไอ้แก ชอบใจมากที่ให้ชีวิตใหม่กับฉันและผัว!”

ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนแสบกับเขาเท่านี้มาก่อน เสียเหลี่ยมและ
อับอายขายหน้าตัวเองจนแทบไม่ยอมมองเงาในกระจก เกือบกัตุลัน
เพื่อกลืนเลือดโง่ให้หายคลั่ง เสียใจที่มีดบาดตามัว ดูคนผิด ที่แท้หล่อน
เป็นแค่ผู้หญิงหิวเงินคนหนึ่ง หาใช้นางผู้ภักดีที่ควรค่าแก่การทุ่มเททุก
สิ่งให้แต่อย่างใดเลย

เพียรพลิกแผ่นดินล่า แต่น่าเสียดายที่ไม่เคยรู้กำเนิด ไม่เคยใส่ใจ
ว่านั่งตัวดีเป็นใครมาจากไหน เนื่องจากมัวแต่ลุ่มหลงโน้มน้าว สนใจหา
รายละเอียดจากทุกกระเบียดหนังของหล่อนเท่าเดียว

จริงๆถือว่าเขาเป็นคนดีแล้ว เพราะคบทีละคน... หมายถึงมีเมีย
น้อยคราวละไม่เกินหนึ่งคน ต่างจากเพื่อนๆที่มีกันเป็นฮาเร็ม

เมื่อเขาเบื่อใคร ก็ให้เงินไปตั้งเนื้อตั้งตัวเป็นที่จุใจ แต่นี่เป็น
ครั้งแรกที่ถูกทิ้งก่อน มีหน้าซ้ำยังฝากข้อความหยามหน้าหน้ากันถึง
ขนาดนี้อีก

คอยดูเถอะ หนีได้หนีไป เขากำลังพยายามใช้เส้นสายทุกทาง
ลากตัวนางสารเลวกับแมงดาประจำตัวมากระที่บจนกว่าจะกระอักเลือด
คาตีนให้จงได้!

แล้วคณินทร์ก็หลุดจากห้วงคิดหมกมุ่น เมื่อเห็นหัวรถเบนเข้า
ทางเล็ก

“เฮ้ย! มึงจะเลี้ยวทำไมวะเชิด ไม่ตรงไปล่ะ?”

คณินทร์ทัก ฝ่ายคนขับรีบตอบทันที

“วิ่งทะลุเส้นนี้ไป มีทางตัดใหม่ครับ เมื่อกี้ผมเห็นป้ายบอก”

“อ้อ...”

ท่านรัฐมนตรีครางรับรู้ แล้วหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับที่สองมาทางอ่าน แต่ครู่หนึ่งก็ทำหน้าไม่พอใจ เมื่อรู้สึกถึงความเป็นคลื่นเป็นลอนของทาง จึงเอ่ยทั้งก้มหน้า

“วันหลังไปทางตรงนะ มึงก็รู้ว่ากูไม่ชอบทางแบบนี้”

“ครับนาย ผมก็ไม่แน่ใจว่าจะต้องได้คลื่นเหมือนกัน”

แต่อีกครู่ทางก็เรียกกว่าเดิม คณินทร์เลยไม่สนใจอีก ไม่แม้กระทั่งสังเกตเห็นว่าสองข้างทางเริ่มรกที่ไปด้วยแมกไม้ใบบัง แตกต่างจากทางสัญจรทั่วไปมากขึ้นทุกที

หากคณินทร์จะเหลือบขึ้นมองกระจกส่องหลังกลางรถ ก็อาจเย็นเยือกจากหน้าหวิวไปถึงปลายตีน เพราะกระจกกำลังสะท้อนนัยน์ตารุ้งรายที่เหลือบแลมาทางเขาแวหนึ่ง ประดุจสัตว์มีพิษจืดจ้องเตรียมฉกเหยื่อด้วยเขี้ยวแหลมคมก็ไม่ปาน!

กลิ่นอายของบางสิ่งที่น่าสยดสยองโชนมากับการชะลอความเร็วรถลง และเมื่อรถจอดสนิท คณินทร์ก็รู้สึกว่ายสาบสูญไปสำหรับการไหวตัวเสียแล้ว

สารถักคนสนิทที่เขาซุบเสียงมานาน เอี้ยวกายกลับมาให้ดูใบหน้าอันเหี้ยมเกรียม ในมือถือปืนด้ามมะเดื่อ และโดยไม่พูดพร่ำทำเพลงใดๆ เชิดเบนสายตากับกระบอกปืนเล็งไปยังศีรษะของผู้เป็นลูก ก่อนกดสองนัดฟูตๆ หนึ่งตาขยิบนิดเดียวเยี่ยงเพชรฆาตที่ตัดชีวิตเหยื่อได้โดยไม่ลังเลสงสาร

คณินทร์ตัวแข็งที่อย่างคนช็อคสุดขีด สะบัดหน้าไปทางลูกชายคนเดียวที่อยู่ในอาการแน่นิ่งชั่ววินาที เห็นสองรูเลือดบริเวณขมับและหน้าผาก กับหย่อมเลือดที่เประอบาหน้าหลัง ก็ตระหนักว่านี่เรื่องจริงไม่ใช่ฝันร้ายล้อเล่นกัน

“ตายแบบนี้สบายที่สุดแล้ว สำหรับชีวิตที่เจ้าตัวไม่ยอมมี แล้วพ่อของเขาก็ไม่ยอมเอา” เชิดพูดเนือๆ สีหน้าสลดนิดหน่อย “งานเก่าของผมก่อนมาให้นายซุบเสียงเป็นอย่างนี้แหละ... ผมระลึกถึงบุญ

คุณของนายเสมอ แต่นายใหม่มีบุญคุณมากกว่า เพราะเขาให้เยอะกว่าหลายร้อยเท่า... ผมเลยจำใจต้องทำ และกราบขอโหสิ”

ท่านรัฐมนตรีหันมาจ้องมทูตในร่างมนุษย์ด้วยความตื่นกลัวเหงื่อกาฬแตก ไบหน้าซีดเผือด แผลเสียงระรัวแทบไม่เป็นภาษา

“มึงทำอะไรวะเชิด?”

จอมอำมหิตโคลงศีรษะช้าๆ

“ทำเรื่อง ‘โคตรจำเป็น’ เลยนาย”

แล้วบ่าวก็เบนสิ่งที่อยู่ในมือไปทางนายช้าๆ นั่นเป็นวินาทีมรณะที่คณินทร์ได้เห็นการเข้าคู่กันระหว่างแวมตาเลือดเย็นกับรูกระบอกปืนไร้วิญญาณ ที่ทรงพลังสะกด ตรึงร่างให้หนึ่งที่ได้ยิ่งกว่าจางอาน

ท่านรัฐมนตรีรู้สึกว่ายไบหน้าของตนหดเล็กเหลือนิดเดียว กระถกตัวอย่างพยายามดันร่างให้แทรกหายเข้าไปในเบาะ เข้าใจว่าตะเบ็งเสียงขอชีวิตสุดแรงเกิด แต่สุดท้ายกลับเป็นเพียงกระซิบอ่อย เพราะความแข็งค้ำแบบตะคริวขึ้นกะทันหัน

“อย่าทำกู...”

แต่แล้วก่อนที่จอมเนรคุณจะลั่นไกสังหารเพียงพริบตาเดียว เรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เชิดปล่อยปืนร่วง แล้วตามมาด้วยการแหกปากร้องสุดเสียงเมื่อรู้ว่ามือของตนถูกยิง

ดวงตาปูดโปนด้วยพิษความหวาดกลัวของคณินทร์เหลือบไปเบื้องหน้า เห็นกระจกบานใหญ่ของรถเป็นรูและร้าวเป็นใยแมงมุม ก็ทราบทันทีว่ามีคนมาช่วย จึงตะเกียกตะกายเปิดประตู ผลุนผลันลงจากรถอย่างไม่คิดชีวิต

คณินทร์ยังมีสติดีพอจะวิ่งแข่งกับมฤตยูเข้าไปแอบหลังต้นไม้ที่ข้างทางด้านซ้ายมือ และขณะนั้นเอง ชายในชุดสูทขาว ๓ คนก็ปรากฏร่างอย่างใจเย็น เข้าล้อมรถบีเอ็มดับเบิลวี่ซีรีส์ ๗ จากด้านหน้า ด้านซ้าย และด้านขวา ทุกคนเล็งปืนพกจ้องไปยังคนขับที่นั่งทำหน้าที่จับปัดเจียนคลั่งอยู่ข้างใน

คณินทร์ถลึงตาเบิกโพลง จดจ้องภาพที่เห็นด้วยความงงันจับต้นชนปลายไม่ติด รวากับเจอฝันดีเกิดซ้อนฝันร้ายในขณะหลับ ไม่น่า

จะเป็นเรื่องจริงขณะตื่น

“ท่านโดนจ้ำจวนฆ่า แต่ไม่เป็นไร ชะตายังไม่ขาด”

เสียงลึกลับดังขึ้นจากเบื้องหลัง ซึ่งก็มีผลให้คณินทร์สะดุ้งสุดตัว หันขวับกลับไปมองต้นเสียงทันใด

ฝ่ายนั้นเป็นชายในชุดขาวอีกคน รัฐมนตรีมองไม่เห็นใบหน้า ทั้งหมดเพราะอีกฝ่ายสวมแว่นดำอำพรางไว้

“เดี๋ยวคนของท่านจะคิดสั้นชั่ววูบ...”

ไม่ทันขาดคำ เสียงปืนก็ลั่นขึ้นอีกนัดหนึ่ง คณินทร์เหลียวกลับไปมองทางรถ ตกตะลึงพริ้งเพริดเมื่อมองลอดช่องประตูหลังซ้ายที่เปิดอ้า เห็นว่าเชิตรงเปิดหัวตัวเอง คอพับคออ่อนแน่นิ่งคาบะไปเสียแล้ว

“ส่วนท่าน...” บุรุษลึกลับเอ่ยสืบท่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น “แจ้งตำรวจเอาเอง เล่าให้ตำรวจฟังอย่างที่เห็นทุกอย่างก็ได้ หลักฐานมันชัดเจนเกินกว่าที่ใครจะสงสัยท่าน”

“แล้วคุณเป็นใคร?”

คณินทร์ถามเสียงพรั่ว

“คนที่รับคำสั่งจากเบื้องบน” ตอบเสร็จก็ยกไหล่ “หมดหน้าที่พวกผมแล้ว”

สิ้นคำ รถฮอนด้าแอดคอร์ดสีทองปราศจากป้ายทะเบียนคันหนึ่งก็วิ่งตรงมาจอดที่เบื้องหลังรถสีดำคันยาวของท่านรัฐมนตรี

คณินทร์ยังไม่อยากอยู่คนเดียว เพราะไม่รู้ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น และตนปลอดภัยแน่แล้วหรือยัง จึงวิ่งวอนละล่ำละลัก

“ตำรวจต้องไม่เชื่อแน่ พวกคุณอยู่กับผมก่อนได้ไหม?”

ชายผู้อยู่ในทีมช่วยชีวิตหัวเราะ

“ท่านเป็นถึงรัฐมนตรี ตำรวจเชื่อหรือไม่เชื่อจะแปลกอะไร เอาเป็นว่าอธิบายให้ตำรวจฟังไปเถอะว่าท่านไม่รู้อะไรเลย จู่ๆคนขับรถก็หันหลังมายิงลูกชาย แล้วก็ยิงท่าน แต่แล้วมีไอ้เบ๊อกที่ไหนไม่รู้ ส่งกระสุนมาเจาะมือคนขับ คนขับคิดสั้นระเบิดขมอมตัวเอง ท่านเลยรอดตาย โดยไม่เข้าใจอะไรเลย ที่เหลือก็เป็นหน้าที่ของตำรวจไปสืบกันเอาเอง ว่าใครเป็นคนจ้ำจวนให้ฆ่าท่าน... ผมไปแล้ว”

“โปรดเถอะ! ผมยังไม่อยากอยู่คนเดียว”

ผู้ฟังคำวิ่งวอนส่ายหน้า

“ทุกคนต้องเผชิญกับชะตากรรมตามลำพังเสมอ ต่อให้อยู่กับเพื่อน กับลูกเมีย กับพ่อแม่พี่น้องสักกี่คนก็ตาม ดูลูกชายท่านเป็นตัวอย่างสิ อยู่กับท่านแล้วช่วยอะไรได้?”

จบคำ บุรุษลึกลับในชุดขาวก็เดินตรงไปขึ้นรถที่เพื่อนเปิดประตูตอนหลังรอไว้ให้ แต่พอปิดประตูก็เลื่อนกระจกลงมาสั่งเสียทิ้งทวน

“การรอดตายเหมือนปาฏิหาริย์ของท่าน อาจตามมาด้วยการเปลี่ยนแปลงที่ไม่มีใครคาดถึง ขึ้นชมกับชีวิตที่เหลือ และใช้มันให้คุ้มกว่าที่เคย อย่าเลือกกลัวกับพวกมือเบ๊อนบป แล้วท่านจะตายดี ไม่ต้องเสี่ยงกับการเป็นผีตายโหงอย่างนี้อีก”

บทที่ ๒๒

แปดโมงครึ่ง

หน้าจอโทรศัพท์มือถือสว่างวาบขึ้นนำเสียงเรียก มะแม่มะแม่มองเลขที่คุ้นๆแบบจำไม่ได้ว่าเป็นของใครนั่นครู่หนึ่ง ก่อนกดปุ่มรับสาย

“สวัสดีค่ะ”

“อ้อ! นี่ผมสัมฤทธิ์พูดนะ”

“คะ?”

“ที่คุณโทร.เข้าเครื่องผมเมื่อวานนะ”

“คุณ... อ้อ!” ใจเต้นระทึกขึ้นมาปุบปับเมื่อนึกได้ว่าเป็นใคร “คุณแอ๊ด คุณพ่อของน้องไก่ใช่ไหมคะ?”

“ใช่!”

“อ้อ...”

หญิงสาวอีกอ้อมอย่างลึ้มว่าเมื่อวานเตรียมคำพูดเริ่มต้นไว้อย่างไร ต้องคิดใหม่เอาสดๆ

“มีอะไรหรือหนู?”

ท่าทางฝ่ายนั้นไม่อยากจะเสียเวลามาก มะแมจึงต้องรีบพูดเท่าที่จะนี่กออก

“ขอประทานโทษที่รบกวน หนูได้เบอร์มาจากน้องไก่ ขอถามเรื่องเกี่ยวกับแม่ชีพิรมลนิดเดียวค่ะ จะสะดวกสักสองนาทีได้ไหมคะ?”

กระแสความงุนงงไชยออกมาทางโทรศัพท์ แน่นนอนเป็นใครก็ต้องแปลกใจเมื่อมีคนถามถึงมารดาที่เสียชีวิตไปนานแล้ว แต่แม้แปลกใจอย่างไร เมื่อเป็นเรื่องของแม่ก็ต้องให้ความร่วมมือไว้ก่อน

“ได้... ว่ามาเลย”

“หนูอยากเรียนถามค่ะว่าแม่ชีพิรมลบวชที่ไหน อยู่จังหวัดอะไร ก่อนท่านจะเสียชีวิต?”

“อ้อ... สำนักชีเชิงตะกอน อยู่แถวปากช่อง โคราชโน่นแหละ”

“สำนักชีเชิงตะกอน...”

มะแมทวนคำอย่างแปลกใจที่มีชื่อสถานที่แบบนี้อยู่ในโลกด้วย

“หนูเคยรู้จักกับแม่ชีพิรมลหรือ?”

“ไม่รู้จักค่ะ” ตอบทันทีอย่างเตรียมไว้ก่อน “แต่มีน้องที่เขารู้จักและอยากไปสำนักชีของท่าน เผอิญหนูได้ทราบว่ามีแม่ชีพิรมลเป็นคุณย่าของน้องไก่ เลยขออนุญาตไต่ถาม ต้องขอพระคุณจริงๆค่ะ”

“ไม่เป็นไร... แผนที่ทำเอาจากอินเทอร์เน็ตก็น่าจะได้มัง”

“คะ หนูจะลองหาจากอินเทอร์เน็ตนะคะ”

“ถ้าไม่เจอก็บอกแล้วกัน เดี่ยวจะวาดคร่าวๆแล้วส่งแฟกซ์ไปให้ถามชาวบ้านแถวนั้นใครๆก็รู้จัก”

“ขอบพระคุณอีกครั้งค่ะ”

มะแมวางสายแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง มโนภาพเกี่ยวกับอีกที่หวาดกลัวความตายแวบเข้ามาในหัว แม้จะยังไม่รู้ชัดเจนกว่าเกี่ยวพันกันทำไหน แต่ก็คิดว่าได้เค้าของคำตอบขึ้นมารางๆ

เดินกลับไปกลับมา รู้สึกถึงสัมผัสระหว่างเท้ากับพื้นจนใจนิ่ง จึงค่อยนึกถึงสำนักชีเชิงตะกอนใหม่อีกครั้ง มโนภาพหนึ่งผุดขึ้น คล้ายกลุ่มแม่ชีผู้สำรวจกำลังพิจารณารูปศพ ด้วยอาการไร้ความไยดีในชีวิตเหมือนพลอยกลายเป็นศพไปด้วย

สำนักชีนี้เน้นฝึกระลึกถึงความตาย!

ด้วยความไวสัมผัสอย่างเป็นธรรมชาติ มะแมรู้สึกถึงกลิ่นอายความตายที่กระจายไปทั่วสำนักชี ประดุจคลื่นมรณะหุ้มห่อเหล่าแม่ชีไว้อย่างหนาแน่น

เมื่อค่อยๆละเอียดความรู้สึกเข้าไปในกลิ่นอายแห่งความตาย มะแมก็จำแนกได้ว่าแท้จริงแล้ว เป็นคลื่นจิตของเหล่าแม่ชีที่มีความตายเป็นเรื่องระลึกล้วนๆ หาใช่ว่ามีคนในสำนักชีตกตายตามกันบ่อยๆไม่

ในกระแสคลื่นมรณสนธิ์นั้น บางคลื่นก็เจือปนอยู่ด้วยความสยดสยองพรันพรึง บางคลื่นก็แทรกอยู่ด้วยความครึ่งกล้าครึ่งกลัว ขณะที่บางคลื่นก็ปรากฏพร้อมกับกระแสความวางเฉย ทรงอุเบกขาเป็น

คุณภาพล้ำลึก

จะต่างกันอย่างไรก็ตาม คงมีพิธีกรรมบางอย่างเป็นการประชุมเพื่อร่วมระลึกถึงความตายโดยพร้อมเพรียงเสมอๆ คลื่นมรณะจึงแผ่ออกมาจากจิตของเหล่าแม่ชีได้ถ้วนหน้าเช่นนั้น

การระลึกถึงความตาย ตามความรู้ความเข้าใจของหล่อน คือวิธีฝึกจิตอย่างหนึ่งของพุทธศาสนา ที่ต่อยอดขึ้นมาจากการเห็นความเกิดดับของลมหายใจและอริยาบถ

กล่าวคือเมื่อทราบว่าขณะนี้ลมหายใจกำลังแสดงความเป็นอยู่ชัดๆ จิตทรงตัวนิ่งดีแล้ว ก็เลื่อนไปฝึกเห็นว่าในที่สุดทั่วทั้งกายจะต้องมลายสิ้นเป็นธรรมดา เมื่อรู้แจ้งแทงตลอดในความจริงเกี่ยวกับกายจิตย่อมคลายจากการหลงยึดยินดี หรือมัวเมาเพื่อเจ้าไปว่ากายเป็นของตน หลงสำคัญไปว่าความกระสับกระส่ายชั่วครู่ทางกาย จะต้องเป็นความวุ่นวายตลอดไปของตน

การที่กายแตกดับเป็นขี้เถ้า มีความหมายให้คนทั่วไปรับรู้ว่าคุณหนึ่งตายไป แต่ในความรับรู้ของนักฝึกจิตแนวพุทธ จะเห็นเพียงสภาพแห่งรูปธรรมชิ้นหนึ่งทำลายตัวเองลง สมกับที่ถูกออกแบบไว้แล้วด้วยกฎแห่งความไม่เที่ยง ไม่อาจคงทน เพราะไม่ใช่ของของใคร

ดังเช่นแม่ชีพิรมล พิเศษสุทัศน์ คือคนเก่าที่หายไปบนเชิงตะกอน และมาปรากฏเป็นคนใหม่ในบ้านหล่อน ในร่างเด็กหญิงอีก ตามหลักฝึกมองแบบมรณสติ นี่ก็คือตัวอย่างกระบวนการดับทำลายลงของกายหนึ่ง เพื่อให้อีกกายปรากฏแทน ใครต่อใครหลงติดกันไปเองว่ามีใครคนหนึ่งตาย มีใครคนหนึ่งเกิด

หนาวใจวูบหนึ่ง หมูสัตว์ทั้งหลายตายอย่างไม่รู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น และหมูสัตว์ทั้งหลายก็เกิดอย่างไม่รู้ว่าเคยตายจากความเป็นอะไรมาก่อน

และหล่อนก็เป็นหนึ่งในนั้น!

ไม่เคยนึกอยากรู้อดีตชาติ แล้วก็ไม่ได้วิไลหาอนาคตชาติ เพราะหล่อนภาคภูมิใจในความเป็นชาตินี้ รู้สึกดีกับตัวเองพอจะอยากเป็นเช่นเดิมไปทุกภพทุกชาติอยู่แล้ว

แต่โมนภาพการเคยเป็นใครคนหนึ่ง ที่แปรร่างมาเป็นใครอีกคนของน้องอีก มีผลให้แม่รู้สึกขึ้นมาวูบๆวาวๆว่าความตายเป็นเรื่องน่ากลัว เป็นอะไรที่เกินความคาดหมาย และเป็นอะไรที่จะไม่ซ้ำของเก่า ไม่ว่าจะอยากกลับไปเป็นตนเองหรือเปลี่ยนไปเป็นคนละคนอย่างสิ้นเชิงก็ตาม

ไม่นานมานี้ อีกเคยปรากฏสภาพทางกายเป็นหญิงชราผู้รู้คิดรู้อ่าน ผ่านร้อนผ่านหนาวยาวยืด กับทั้งเห็นภาพรวมชีวิตตนเองถนัดว่าขึ้นต้นอย่างไร ไกลจะสรุปลงเอยทำไหนด

และแล้วความเป็นแม่ชีพิรมลก็จบสิ้นลง มาปรากฏเป็นสภาพเด็กหญิงผู้ยังสับสน ไม่รู้ว่าจุดมุ่งหมายของการมีชีวิตคืออะไร ไม่รู้ว่าอนาคตจะทำสิ่งใดได้ ต้องฟังพาผู้ใหญ่ ต้องไปโรงเรียน ต้องเข้าแถว ยืนหน้าเสาธง ต้องให้คุณครูสั่งสอน ต้องตัดสินใจว่าจะเรียนอะไรเพื่อทำงานอะไร ต้องคบคู่ใจ ต้องเสี่ยงใช้ชีวิตคู่ ต้องเหนื่อยยากหาบ้านหาช่องและดูแลรักษาให้ตลอดรอดฝั่ง...

ทุกอย่างเริ่มต้นใหม่ เพื่อรอคอยการจบสิ้นอีกครั้ง แล้วๆเล่าๆ
สุดท้ายเพื่ออะไร?

หญิงสาวปิดตาลง สำหรับหล่อนยามนี้ คำตอบมีอยู่เต็มล้นท่วมทันหัวใจ หล่อนจะเกิดตายเพื่อขอได้พบอีกครั้งไปทุกชาติ!

และในทางปฏิบัติจริงๆ ที่ผ่านมาหล่อนไม่ค่อยคิดถึงความตายในแง่อื่นใดมากนัก คนตายทั่วโลกตายล่วงหน้าหล่อนไป เพื่อสอนหล่อนแค่สองข้อ

ข้อแรก หล่อนต้องตายในวันใดวันหนึ่ง

ข้อสอง อย่าตายอย่างเสียใจที่เคยมีชีวิต!

หลังเลิกงาน ๕ โมงเย็น แม่หมอบโทรศัพท์มือถือเช็คสายเข้าที่ไม่ได้รับสายตามความเคยชิน

คุณหญิงรักสุริย์โทร.มาถึง ๓ ครั้ง ทั้งช่วงห่างครั้งละ ๒ ชั่วโมงสาวพลังจิตได้แต่ทอดถอนใจ คุณหญิงไม่รู้หรือว่าหล่อนต้องคุยกับลูกค้าต่อเนื่องอย่างไร จะล่าตัวใช้งานให้ได้ทำเดี๋ยว

ความเปลี่ยนแปลงของรักสุรีย์ คือแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลง โลกรอบตัวของเธอ และอาจเชื่อมโยงไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ขยายวงกว้างขึ้น ใจมะแมจึงให้ความสำคัญค่อนข้างมาก แต่ก็ไม่ขนาดที่รู้สึกเหนื่อยๆอย่างนี้แล้วจะต้องรีบโทร. กลับด่วนเพื่อเอากาเอาใจกัน

เลือกที่จะลงไปคุยเล่นกับน้องอีกก่อน จากนั้นก็อาบน้ำ แล้วลงมา รับประทานมื้อเย็นจนอิ่ม พักผ่อนสบายใจเต็มที่เสร็จจึงติดต่อกลับ

“สวัสดิ์คะคุณหญิง”

ทักเรื่อยๆเนือๆแบบประกาศว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีความหมายทาง ใจกับหล่อนสักเท่าใด

“มะแมเธอ...”

ปลายเสียงพร่าที่ส่งกลิ่นน้ำตาได้นั้น ชวนให้หญิงสาวใส่ใจมากขึ้น

“คะ... ขอโทษที่มะแมเพิ่งสะดวกคุยนะคะ คุณหญิงมีเรื่องด่วน หรือเปล่า?”

“ด่วน... คินนี่ฉันขอรบกวนเวลาเธอจะได้ไหม?”

“ถ้าหมายถึงจะให้ไปพบที่บ้าน มะแมเหนื่อยแล้วคะ วันนี้นางหนักจริงๆ กว่าที่จะขับไปถึงบ้านคุณหญิงคงหลับเสียก่อน แต่ถ้าจะคุยกัน ทางนี้เดี๋ยวนี้ ก็ยินดีคะ”

แล้วหญิงสาวก็นึกในใจว่าไม่น่าฉีกกฎของตัวเองเลย ถ้ารักสุรีย์ ไม่มีเบอร์หล่อน ก็คงไม่ต้องปฏิเสธให้เสียใจกัน

“ตอนนี้ฉันอยู่ในวัด” รักสุรีย์เอ่ยแผ่ว “จะให้ฉันกับสามีไปพบเธอที่บ้านสักชั่วโมงหนึ่งได้ไหม ขอร้องละ รอดึงพุงนี้ไม่ไหวจริงๆ”

ถ้อยคำแสดงความวิงวอน สะท้อนให้เห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวคุณหญิงไปในทางที่มะแมพอใจ อีกทั้งเมื่อทราบว่ ‘สามี’ ของคุณหญิงจะมาด้วย ยิ่งทำให้ไม่อยากปฏิเสธ

คำพยากรณ์ของอักกระทำทางจะเป็นจริงอีกครั้ง และหล่อนก็ตื่นเต้นเอาการ นี้ถ้ารักสุรีย์บอกแต่แรก หล่อนอาจจะอาสาไปถึงบ้านก็ได้!

“งั้นเธอคะ...” ทำเสียงซึ้งใจครู่หนึ่งก่อนยินยอม “บ้านมะแมอยู่ตรงบางนา เดี่ยวจะส่งเมสเสจบอกกรายละเอียดให้คะ”

เปลี่ยน เสื้อผ้าเป็นชุดแซนสั้นกับกระโปรงยาว ไม่ได้เป็นชุดทำงาน แต่ก็ไม่ล้าลองเกินกว่าจะต้อนรับแขกผู้ใหญ่ยามค่ำคืน

สี่สิบนาที่ต่อมาเมื่อได้รับโทรศัพท์เรียก มะแมก็ลงไปต้อนรับขับสู้ คุณหญิงรักสุรีย์ผู้ยอมถอดหัวโขนมาหาหล่อนถึงที่

“สวัสดิ์คะ”

พนมมือไหว้ฝ่ายนั้นอย่างนอบน้อม และเมื่อเห็นว่าใครก้าวตามลงมาจากประตูด้านคนขับ ก็ถึงกับตกตะลึงจนลืมหิว

“คุณ... เอ่อ... ท่านคณินทร์!”

ที่ผ่านมาทราบแต่ว่าสามีของคุณหญิงเป็นรัฐมนตรี แต่ไม่รู้เลยว่าคือใคร แล้วก็ไม่เคยใส่ใจสืบหาเสียด้วย อย่างมากแต่คิดว่าพอถึงเวลาก็รู้เอง

ตอนนี้ถึงเวลาที่แล้ว และก็ทำให้มะแมคิดว่ามีนาละ หล่อนถึงค้นชื่อคุณหญิงรักสุรีย์มาตลอด ค้นแบบนึกไม่ออกและขี้เกียจนึกกว่าได้ยินมาจากไหนเมื่อใด ที่แท้ก็เคยทราบว่าเป็นภริยาของท่านคณินทร์นี่เอง

บุรุษวัยกว่า ๕๐ ผู้ยังดูหนุ่มแน่นยิ้มให้แบบเขี้ยวๆ

“คุณหญิงเขาอยากถามหนูเรื่องสำคัญ พวกเราขอรบกวนเวลา พักผ่อนของหนูหน่อยนะ”

“ด้วยความเต็มใจและรู้สึกเป็นเกียรติยิ่ง เรียนเชิญคะท่าน”

นำผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองเดินผ่านชั้นล่างขึ้นไปบนห้องทำงาน ด้วยความรู้สึกว่าน่าจะสมเกียรติกว่าห้องอื่น

ทั้งหมดมานั่งที่โซฟาชุด ซึ่งมะแมเตรียมน้ำส้มสองแก้วไว้บนโต๊ะ ล่วงหน้า

“เธอรู้จักท่านคณินทร์อยู่แล้วใช่ไหม?”

รักสุรีย์ถามในเชิงเชื่อมสัมพันธ์ให้ทั้งสองฝ่าย มะแมยิ้มตอบอย่างเปิดเผย

“ด้วยความประทับใจและนับถือทีเดียวคะ ถึงจะผ่านมานาน รายการ ‘หัวเราะเยาะเคราะห์ร้าย’ ก็ยังอยู่ในความทรงจำของมะแม

เสมอ”

“ขบใจ! บางทีผมก็นึกอยากกลับไปทำรายการตามคำเรียกร้องของแฟนเก่าๆอยู่เหมือนกัน”

คณินทร์เอ่ยแล้วหัวเราะตาเป็นมัน เปลี่ยนจากท่าที่ซึ้งๆซึ้งๆ เป็นตลกคักอย่างรวดเร็วจึง เมื่อครู่ในเงาสลัวเขาไม่แน่ใจว่าตาฝาดหรือเปล่า แต่พอมาอยู่กลางแสงไฟ เห็นรูปร่างหน้าตากันชัดๆอย่างนี้แล้ว ค่อยมันใจหน่อย

คืนนี้ อยู่ไม่อยู่ก็ได้พบนางฟ้าอย่างไม่คาดฝันเข้าจริงๆ!

“สนับสนุนเลยคะท่าน บังเอิญจริงๆ เมื่อป้ายนี้มะแมยังขโมยคำคมของท่านมาใช้พูดกับลูกค้าเลย”

“เธอ... คำไหนล่ะ?”

หญิงสาวตอบทันทีโดยไม่ต้องพักนึก

“ลูกค้าจะเอาแต่รวยนะคะ เสร็จแล้วก็ป็นเบื้อ บอกว่าเหมือนตัวเองไม่มีค่า มะแมเลยบอกว่า **เงินอาจทำให้มีหน้า แต่ช่วยให้มีค่าไม่ได้** เหมือนที่ท่านคณินทร์เคยพูดกับผู้เข้าร่วมรายการเป๊ะ”

นิลเนตรสาดประกายนิยมนชมชื่นระยิบระยับนั้น มีผลให้คณินทร์ระงับอาการตาเป็นมันลงบ้าง กลับมารักษาภริยาสงบนิ่งเป็นผู้ใหญ่ ไม่ปล่อยตัวให้ออกอาการตื่นคนสวยโจ่งแจ้งนัก

“ขบใจนะที่ช่วยจำให้ พอไม่ค่อยได้คิด ไม่ค่อยได้ใช้หัวทางนี้นานเข้า บางทีผมก็ซ้กสิมๆเหมือนกัน”

รักสุริย์มองมะแมแล้วถามนึ่มๆ

“แปลว่าเธอพูดเก่งตามท่านคณินทร์เขาหรือหรือนี่?”

มะแมเบนหน้าไปทางคุณหญิง ก่อนรับว่า

“มะแมให้สัมภาษณ์มาตลอดคะ ว่าแรงบันดาลใจหนึ่งของมะแมที่ชวนให้อยากส่งทอดแรงบันดาลใจต่อถึงคนอื่น ก็คือท่านคณินทร์แห่งรายการหัวเราะเยาะเคราะห์ร้าย”

“ก็ดีนะ ดูเหมือนเธอจะได้อยู่กับอาชีพที่ตั้งใจแล้ว... ตอนท่านทำรายการเธอน่าจะอายุน้อยมาก มีเด็กไม่กี่คนหรอกที่เป็นในสิ่งที่ตัวเองฝัน”

คณินทร์เองก็นึกถึง พินิจมะแมด้วยสายตาก็แบบ เหมือนเห็นเงาของตัวเองในกระจก เพียงแต่เป็นกระจกที่สะท้อนอดีต ไม่ใช่ปัจจุบัน...

กระแอมนิดหนึ่งอย่างสะดุดก่อนอะไรบางอย่างในลำคอ

“แต่ละช่วงชีวิต ผมสนุกกับงานไปคนละแบบ อย่างเช่นตอนนี่ผมหายใจเป็นการส่งออก คิดแต่แผนล่อใจนักลงทุน ติดตามสงครามอัตราแลกเปลี่ยน ไหนจะนั่งคิดแก้ปัญหาสารพัดให้ท่านนายกฯ ไม่ค่อยมีใครฟังผมพูดอะไรคมๆเหมือนสมัยโน้นหรอก จะฟังแต่ข้อมูลหนักๆกัน... หมูมาทำให้ผมนึกถึงบรรยากาศเก่าๆได้แฮะ”

“ตอนนี่ท่านมาถึงจุดที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงได้ยิ่งกว่าแต่ก่อนไงคะ แคคิดออก โลกก็พร้อมจะแตกต่าไปในทันทีแล้ว”

คณินทร์หลบสายตาก็ฝ่ายที่จับจ้องตนด้วยประกายศรัทธา คิดในใจว่าสาวน้อยตรงหน้ายังไฟแรง ส่วนเขาลุยไฟมาจนแรงใกล้หมดนี้เองความแตกต่างของช่วงวัย

เขาเห็นมาหมดแล้ว ผ่านมาหมดแล้ว ทำมาหมดแล้ว เบื้องต้นชีวิตจะแก่งให้เห็นเหมือนมีไฟกองเล็กอยู่ตรงหน้า ดับง่ายๆไม่ต้องใช้ความพยายาม พอดับได้ก็ฮึกเหิม เพื่อเห็นว่ายังมีไฟกองโตรออยู่ และท้าทายให้แสดงฝีมือดับอีก และอีก และอีก

ก้าวมาเรื่อย ดับไฟมาเรื่อย หรือบางทีก็เปลวก่อไฟขึ้นบ้าง กระทั่งถึงช่วงกลางก่อนปลายชีวิต จึงค่อยมายืนแห่งนคอดั้งบ่า อ้าปากค้าง กับกำแพงไฟมหึมาสูงเทียมหลังคาโลก ที่คราวนี้ไม่ได้ท้าทาย แต่หัวเราะเย้ยอย่างพร้อมจะแผดเผามนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยไม่เลือกหน้า ขอแค่ให้หาญกล้าคิดเฉียดใกล้กำแพงไฟเข้าไปเถอะ!

เมื่อครั้งตระเวนสัญจรทั่วประเทศ เพื่อทำรายการ ‘หัวเราะเยาะเคราะห์ร้าย’ การต้อนรับจากทั่วทุกสารทิศทำให้เขารู้สึกเหมือนประเทศนี้เป็นของเขา และก็มีสิทธิ์เปลี่ยนประเทศให้เป็นไปตามเขาได้จริงๆ

แต่เกือบ ๒๐ ปีที่ดั้นด้นเดินทางสู่อดวงดาว พยายามเป็นเบอร์หนึ่งของประเทศ เพื่อให้อำนาจการเปลี่ยนแปลงตกมาอยู่ในมือของเขาเต็มกำ ความรู้สึกของคณินทร์ถูกพลิกเปลี่ยนเสียเอง แพบจะจากหน้ามือ

เป็นหลังมือ

ส่วนประเทศไม่เคยเปลี่ยนไปแล้ว... ไม่เคย!

ประเทศนี้ไม่ใช่ของเขาคนเดียว แต่ทั้งประเทศมีนายกฯได้คนเดียว ทุกวันนี้มีแค่ความสงสัยแบบอยากจะว่ากตัญญูว่า “เมื่อไหร่ก็จะได้เป็นนายกฯเสียที?”

เหตุผลแวดล้อมหรือแรงผลักดันดั้งเดิมตกหล่นสูญหายไป ในระหว่างทางหมดแล้ว ลืมแล้วว่าอยากเป็นนายกฯไปทำไม รู้แต่ต้องเป็นให้ได้ มิฉะนั้นจะตายตาไม่หลับ

เก้าอี้นายกฯมีแรงสะกดบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงตัวตนของเขาได้จากครั้งหนึ่งที่เคยทำงานให้คนอื่นอีกจก เดียวนี้เขาอีกจกคนที่ทำงานเหนือกว่าตนเป็นแล้ว

ครั้งหนึ่งเคยเห็นบนหนังสือ ด่าพวกมาทำร้ายเขาว่า **คนบางคนไปไม่ถึงไหน เลยใช้ชีวิตตัวเองให้ดีที่สุด ด้วยการทำให้ชีวิตคนอื่นให้แย่ที่สุด!**

ถ้าใครเอาคำคมนั้นมาพูดใหม่วันนี้ ก็อาจเป็นเขาเองที่ต้องหน้าม่าน เพราะรู้แก่ใจว่าตนกำลังตกที่นั่งจอมริษยา คิดเลื่อยขาเก้าอี้ใครบางคนเข้าให้บ้างเหมือนกัน!

คำคมในวันวานสำหรับความรู้สึกในวันนี้ จึงเหมือนความช่างคิดช่างฝันของหนุ่มน้อยที่ยังไม่เจอรสชาติอันเป็นที่สุดของชีวิต ยังไม่เจอต่อของชีวิตเข้าจริงๆ

แต่สาวน้อยที่อยู่ตรงหน้าเป็นความจริง มีตัวตนอยู่จริง และส่วนหนึ่งของหล่อนก็มาจากประกายแห่งไฟฝันในอดีตของเขา มันปลุกความฝันแบบเก่าๆให้กลับมีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้ง

“ดีแล้ว... คนส่วนใหญ่โตมากับการเอาดีในทางดำโลกใบเก่าอย่างหนูนี้แหละถึงจะเป็นคนส่วนน้อย ที่แก่งกับการเอาดีในทางสร้างโลกใบใหม่”

ปลายเสียงอ่อนล้าของชายวัยกลางคน สะกิดให้มะแมเริ่มรู้สึกตัวจิตสัมผัสเริ่มทำงาน...

ท่านรัฐมนตรี หนึ่งในคณะผู้บริหารประเทศที่นั่งอยู่ตรงหน้า หา

ใช้คุณคณินทร์คนเดิมเมื่อสิบกว่าปีก่อน ผู้เคยเป็นแรงบันดาลใจให้หล่อนอีกต่อไปแล้ว

ชั่วชีวิตมนุษย์ สวยงามที่สุดก็ตอนยังคิดว่า ‘เราจะทำโลกนี้ให้ดีขึ้น’ น่าเสียดายที่ช่วงเวลาสวยงามนั้นจะคงอยู่ไม่นานนัก...

บังเกิดความสลดหดหู่ขึ้นมาวูบหนึ่ง แต่เนื่องจากหล่อนไม่ใช่พวกแสวงหายอดมนุษย์ผู้สามารถรักษาพลังวิเศษไว้ได้ชั่วกาลนาน จึงเรียกสติกลับคืนได้เร็ว

“ขอบพระคุณท่านคณินทร์ไว้ ณ ที่นี้ก็แล้วกันนะคะ สำหรับการเป็นแรงบันดาลใจแรกให้มะแม... คินนี้ท่านคงมีธุระร้อน ต้องขอประทานโทษที่มะแมมัวแต่ชวนเสียเวลาคุยสัพเพเหระยาวไปหน่อย”

ว่าแล้วก็ระบายยิ้มอ่อน เหลือบซ้ายแลขวา ตั้งตารอฟังคนใดคนหนึ่ง ในสองสามีภรรยาพูดถึงกิจธุระอันเป็นเรื่องร้อน

คณินทร์กับรักสุรีย์หันมาสบตากัน เหมือนจะเกียงให้อีกฝ่ายเริ่มก่อนอยู่ในที่

“มะแม...” ในที่สุดรักสุรีย์ก็เป็นฝ่ายพูดเสียงแหบพร่า “ลูกชายคนเดียวของฉันเพิ่งตายไป”

สาวพลังจิตใจหายวาบ นึกตำหนิตัวเองที่มัวแต่ออกอาการปลื้มท่านรัฐมนตรี จนลืมนึกว่าคนระดับปกครองบ้านเมืองถ่อสังขารมาอยู่ที่ทำงานหล่อนยามดึก ย่อมไม่ธรรมดา ต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นคอขาดบาดตายเป็นแน่แท้

“มะแมกราบขอประทานโทษนะคะที่ไม่ถามถึงธุระเสียแต่แรก” หล่อนพนมมือไหว้ทั้งสองด้วยความรู้สึกผิด “และเสียใจด้วยต่อการจากไปก่อนวัยอันควรของลูกชาย”

พอพูดถึงลูก สองสามีภรรยาก็กลับไปมีอาการห่อเหี่ยว หมดอาลัย ดายอยากเหมือนนาที่แรกที่มาถึงอีกครั้ง โดยเฉพาะฝ่ายหญิงถึงกับน้ำตาคลอเบ้า

“มะแม... ฉันขอถามตรงๆนะ นี่คือเวรกรรมที่ฉันทำไว้แล้วมาตกกับลูกหรือเปล่า?”

เป็นคำถามแบบ ‘รู้กัน’ ซึ่งรักสุรีย์ไว้อใจสาวพลังจิตว่าจะไม่พูด

ความลับร้อนๆจะไรรออกมา

“ไม่หรรอคะคุณหญิง ทุกคนเป็นทายาทรับกรรมที่ตัวเองเคยทำไว้ ไม่ใช่ทายาทรับกรรมที่พ่อแม่เคยก่อ ถ้าคนเราต้องมารับกรรมแทนพ่อแม่ ก็ขอให้พ่อแม่จัดการทำบุญให้ แล้วตัวเองงอมืองอเท้าเฉยๆก็สบายแล้ว”

แต่เมื่อเข้าเรื่องได้ติด รักสุรีย์ก็สะกดอารมณ์โศก ยิงคำถามแบบไม่อ้อมค้อม

“ลูกฉันไปอยู่ไหน ตอนนี้เป็นยังไง เธอช่วยดูให้หน่อยเถอะนะ”

มะแมลอบชำเลื่องมาทางรัฐมนตรีคณินทร์ เห็นฝ่ายนั้นกำลังเบะปากนินทาหนึ่ง ก็เข้าใจโดยตลอดว่าคุณหญิงรักสุรีย์คงชักชวนสามีมาหาคนที่นั่งทางในเห็นโลกวิญญูณได้ และแม้คณินทร์จะไม่เลื่อมใสเรื่องพรรคนี้ แต่ก็ยินยอมตามใจภรรยา เพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจมากกว่าอย่างอื่น

แท้จริงหล่อนยังไม่เก่งขนาดมีตาทิพย์ รู้เห็นเรื่องราวในมิติอื่นได้ตามใจชอบไปหมด ขณะที่ความคาดหวังของรักสุรีย์ ยืนพื้นอยู่บนความเข้าใจว่าหล่อนมีตาทิพย์หุทิพย์ชนิดกดปุ่มสั่งได้ตลอดเวลาตามปรารถนา

ครั้งนี้พลาดไม่ได้เสียด้วย เพราะถ้าพลาดเพียงครั้งเดียว คนแบบคณินทร์ก็จะหลุดมือไป แล้วเรียกคืนกลับมาไม่ได้อีกเลย

อาศัยความเชื่อมั่นในคำพยากรณ์ของอักระ ที่บอกว่าหล่อนจะเข้าถึงตัวรัฐมนตรีผู้มีศักยภาพในการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่ ดังนั้นจึงควรไว้ใจชะตา เห็นว่าฐานะนี้ต้องอยู่ในขอบเขตความสามารถของตนเป็นแน่

คิดเช่นนั้นแล้วจึงค่อยอุ่นใจขึ้น ยึดตัวตรง สูดลมหายใจเข้าสบายๆแล้วผ่อนออกจนหมด คลื่นรบกวนในหัวหายไปแล้ว

หวังจิตจับเอาร่างของสองสามีภรรยาเป็นตัวตั้ง จนแน่ใจว่าจะเกิดภาวะรู้เห็นกระแสชีวิตที่ขัดแย้งไม่ลงรอยกันของทั้งสอง แล้วข้ามไปตริกนิกถามหาตัวตนของลูกชาย อันเกิดแต่การใช้ชีวิตร่วมกันบนความขัดแย้งระหว่างท่านรัฐมนตรีกับคุณหญิง

สัมผัสถึงจิตดวงหนึ่งที่อ่อนแอ พร้อมจะแปรปรวน เต็มไปด้วย

ความอลวน เยี่ยงคนที่เหม่อลอยและฟุ้งซ่านมาทั้งชีวิต

มะแมฟุ้งสัมผัสรู้เข้าไปที่จิตนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะปิดตาลง ลากลมหายใจยาวลึกเพื่อล้างทุกสิ่งออกจากใจให้หมด กระทั่งรู้สึกถึงความว่างวาย แล้วจึงลืมนานับหนึ่งใหม่อีกครั้ง สัมผัสคณินทร์และรักสุรีย์ ถ้ามจิตถึงตัวตนลูกชายที่เกิดจากสองสามีภรรยา

แล้วดวงจิตที่อ่อนแอ วูบไหวง่าย ก็ปรากฏขึ้นในมโนทวารของหล่อนอีกครั้ง คราวนี้จึงค่อยแน่ใจว่าถูกตัวแน่ ไม่ใช่การคิดไปเองหรือเห็นวิญญูณอื่นใด

“ลูกชายของคุณหญิงชื่ออะไรคะ?”

มะแมเปิดตาถาม

“แต่็ก”

รักสุรีย์บอกชื่อเล่นซึ่งหล่อนเป็นคนตั้งให้ลูก และเรียกลูกเช่นนั้นมาตลอด

คลื่นจิตของคุณหญิงขณะเอ่ยชื่อลูก เพิ่มสัญญาความเป็น ‘แต่็ก’ ให้ปรากฏต่อใจมะแมเข้มข้นขึ้น คราวนี้สาวพลังจิตเห็นรายละเอียดพรังพรูออกมาเป็นฉากๆตลอดสาย นับแต่ที่มาจนถึงที่ไปทีเดียว

นายแต่็กเกิดมาด้วยดวงจิตที่มีกำลังอ่อน และใช้ชีวิตเสวยสุขแบบลูกเทพตา ไม่เป็นไล่เป็นพาย แต่ใจก็ตะเกียกตะกายหาความภาคภูมิใจอยู่ตลอด ความคิดเป็นไปในแบบสงสารตัวเอง อยากรพองฟ้า น้อยใจวาสนา เพียรพยายามนิดหน่อยก็นึกว่าเพียรพยายามมากแล้ว ชีวิตปรากฏเหมือนเต็มไปด้วยอุปสรรคขัดขวางไม่ให้ถึงครึ่งทางสู่ดาวเลยสักดวง

“เท่าที่มะแมจับความรู้สึกได้ ระหว่างมีชีวิต คุณแต่็กเห็นพ่อเป็นฮีโร่ และพยายามเป็นฮีโร่ให้ได้อย่างพ่อ”

รักสุรีย์ยิ้มออกเมื่อมะแมทักถูก จึงเกิดความหวังว่าจะรู้เรื่องในปรโลกของลูกแน่นอน

“ใช่! เขาเป็นอย่างนั้น”

ฝ่ายคณินทร์ย่นคิ้วเล็กน้อย คิดในใจว่าไม่แปลกถ้าแฟนพันธุ์แท้

ของเขาจะรู้ชอกช้ำเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆในชีวิตตน

มะแมสัมผัสกระแสความคลางแคลงในตัวหล่อนที่ลอยมาจาก คณินทร์ ถือเป็นคลื่นรบกวนที่ทำให้จิตหล่อนขุ่น เนื่องจากกระแสจิต ของเขามีความแรงเกินคนธรรมดาทั่วไป

สาวพลังจิตจึงคิดขจัดคลื่นรบกวนนั้นทิ้งเสียแต่เนิ่นๆ โดยหันมา พุดกับคณินทร์ตรงๆ

“คุณแตกตายโดยไม่รู้ตัว ต่อหน้าท่านคณินทร์ใช่ไหมคะ?”

สายตากมปลาบทำเอาท่านรัฐมนตรีใหญ่ผวาหน้อยๆ

“เหอ?”

คลื่นรบกวนอันเกิดจากความคลางแคลงหายวับ แล้วกลับแทนที่ ด้วยกระแสความรู้สึกที่ อึ้ง งงงัน งานนี้ไม่มีทางเล่นกลแหกตาหรือใช้ จิตวิทยาอ่านสีหน้า เพราะเหตุผลที่เกิดขึ้นปิดเป็นความลับสุดยอด แม้ งานศพในช่วงเย็นก็บอกแต่ญาติคนสนิทให้ไปร่วมรับรู้เพียงไม่กี่คน

สีหน้าของมะแมผ่อนคลายลง ด้วยความเชื่อมั่นในตนเองหนัก แน่นขึ้น หล่อนทำความรู้สึกเข้าไปในอาการหลงตายแบบไม่รู้ตัวของ นายแตก ครู่หนึ่งก็เห็นนิมิตรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าผืนหนึ่งเกิดจากการทะลุผ่าน

แม้เห็นไม่ชัดนัก แต่มะแมก็ค่อนข้างแน่ใจว่าจะแทงหวายไม่ผิด

“ถูกยิงเข้าสมองส่วนหน้าใช่ไหมคะ? เพราะความรู้สึกนึกคิดดับ วูปฉับพลัน”

คณินทร์หายใจขัด เอนหลังพิงพนัก คมสีหน้าไม่ให้เห็นอาการ อัจฉรย์ใจออกมา อันที่จริงเขาทราบหรือว่าศรีภรรยาชอบไปหาคน เล่นทางในบ่อยๆ แต่ก็ปล่อยตามสบาย ไม่เคยตามไปพิสูจน์ความจริง สักที เพิ่งครั้งนี้พอเจอกับตัว ทำเอาถึงกับอึ้งงันพุดไม่ออก

“หนูเห็นได้จริงๆหรือนี่?”

“มะแมก็ต้องสอบถามเอาความแน่ใจเหมือนกันล่ะ ยังไม่ถึงขั้น เห็นแจ่มชัดเป็นผู้วิเศษหรือ... พอจะมีรูปคุณแตกไหมคะ? มะแม ต้องการเช็คว่ามีนิมิตที่เห็นตรงกันกับคุณแตกหรือเปล่า”

รักสุรีย์เตรียมมาอยู่แล้ว จึงหยิบอัลบั้มรูปจากกระเป๋าสะพายมา ยื่นให้มะแมทันที

สาวพลังจิตเปิดดูผ่านๆ นายแตกเป็นชายวัยไล่เลี่ยกับหล่อน ใบหน้าเรียวยาว รูปร่างสูงโปร่ง บางภาพดูดี บางภาพดูผอมแก้งก้าง บางภาพโคลสเวทตาชัดจนเห็นแววสับสน แบบคนที่ยังหาตัวเองไม่เจอ และวนเวียนอยู่กับการค้นหาไม่เลิก

มะแมใช้เวลาครู่เดียว รวบรวมคำพูดที่ตรงความจริง และเป็น ความจริงที่ฟังแล้วสบายใจที่สุด

“คุณแตกเป็นหนึ่งในตัวอย่างให้เห็นว่า คนเราจะตายเมื่อไหร่ไม่รู้ รู้แต่ว่าก่อนตายใจร้ายหรือใจดี... ลูกคุณหญิงไม่ใช่คนใจร้ายแน่นอน ค่ะ ถ้าเดาไม่ผิด ตั้งแต่เด็กๆ เขาเดินไปเห็นขอทานที่ไหน ก็ขอตั้งค์คุณ หญิงยื่นให้ที่นั่น ใช่ไหมคะ?”

รักสุรีย์ฉีกยิ้มกว้าง

“จริงด้วย!”

มะแมเบนสายตามาหาคณินทร์ ซึ่งเมื่อสบตากัน คณินทร์ก็ขยับ ตัวหน้อยๆ และบอกตนเองว่าชักไม่ยากให้ผู้หญิงคนนี้มองมาทางตน เสียแล้ว

“ส่วนลึกของคุณแตกอยากทำให้ได้อย่างท่านนะคะ ช่วยคนให้ มีงานทำ ช่วยทำให้รู้สึกมีค่า”

“เหอ?”

คณินทร์ลดเปลือกตาลงเมื่อนึกถึงลูกชาย เขารู้ว่าขั้นหนึ่ง อยากเป็นให้ได้ของเขา และแม้ขั้นหนึ่งเคยพูดเรื่องโครงการช่วยเหลือ เพื่อนมนุษย์ เขาก็ไม่เคยรู้สึกว่าฝายนั้นอยากทำจริงจังด้วยใจเลย มอง ไปว่าลูกคิดเล่นๆ อยากทำประเดี๋ยวประด๋าวประสาคนไม่มีอะไรทำ มากกว่าอย่างอื่น

“สรุปว่าคุณแตกตายด้วยใจที่อยากเอาดีนะคะ ไม่ใช่ตายตอน ใจร้าย คราวนี้ท่านคณินทร์กับคุณหญิงคงทราบว่าจะห่วงเขาหรือ สบายใจ”

รักสุรีย์อยากยิ้ม แต่ทำไม่ชัดๆอยู่ในอกก็ไม่ทราบ

“เอ้อ... มะแมจ๊ะ”

“คะ?”

“นายแต่กเขา...” พุดอ้อมแอมไม่เต็มปากนัก แต่ในที่สุดก็หลุดออกไปจนได้ “เขาเป็นเกย์นะ ฉันเคยได้ยินว่าพวกนี้เป็นคนบาป ตายแล้วไปไม่ตี เรื่องนี้มันยังงัย เป็นความจริงหรือเปล่า?”

มะแมสะตูดนิตหนึ่ง เพราะเมื่อครูไม่ได้ดูว่าจิตนายแต่กบิตเบี้ยวสักแคไหน แต่เมื่อทราบข้อมูลเช่นนั้นก็แก้ความเข้าใจให้ผู้อยู่ข้างหลัง

“บาปคือคิดร้ายกับคนอื่น คำถามคือ เกย์นี้จำเป็นต้องคิดร้ายกับคนอื่นใหม่? มันไม่จำเป็นคะ และมะแมก็คิดว่าจิตแบบคุณแต่กไม่ใช่คนบาปหรอก”

“คิดผิดๆ บิตๆเบี้ยวๆทางเพศก็ไม่ใช่ไรหรือ?”

“เป็นชายรักหญิง แต่ตกข่มขืนผู้หญิงได้ ก็ควรได้ชื่อว่าคิดทำเรื่องบิตเบี้ยวกว่าเกย์เยอะ... เกย์ทำดี มีบุญติดตัวไปมากกว่าชายทำชั่วแน่ๆ!”

รักสุริย์กะพริบตาสองสามที อย่างไรใจก็ยังคลายไม่หมด

“ไปไหนบอกชัดๆได้ไหม ตอนนี้นายแต่กเขาไปอยู่ไหน สบายหรือลำบาก ฉันรู้สึกว่าเขาปล่อยให้สบายใจมากกว่าพยายามตอบคำถามตามตรง... บอกความจริงมาเถอะ ฉันจะได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา”

มะแมผ่อนลมหายใจยาวก่อนตอบชื้อๆ

“คุณแต่กกำลังฝันอยู่คะ ไม่รู้ตัวว่าตาย ไม่รู้ตัวว่าเป็นใคร เหมือนกับที่พวกเราเป็นกันทุกคืนขณะหลับ... กรรมเก่าสั่งให้เขาตายแบบตั้งจิตเตรียมใจไม่ได้เลย”

“หมายความว่าเขายังไม่ไปเกิดหรือ?”

“จิตดวงใหม่ที่แตกต่างจากจิตในภพมนุษย์อุบัติขึ้นแล้วละคะ เพียงแต่จิตเดิมของคุณแต่กซัดสาย มีกำลังอ่อน จิตที่อุบัติใหม่เลยไซ้เซออยู่ เท่าที่มะแมเห็น ก็คงกินเวลาระยะหนึ่งกว่าจะรู้สึกตัวแบบสะลึมสะลือ”

“ที่เขาว่าสามวันเจ็ดวัน วิญญาณจะกลับมาหาญาติ ก็เพราะเพิ่งฟื้นตัว ฟื้นสำนึกและความทรงจำนั้นหรือ?”

“มะแมยังเห็นมาไม่มากพอจะยืนยัน แต่บอกได้ตามคัมภีร์อย่างหนึ่ง คือพวกที่กลับมาหาญาติได้นี้ ถ้าไม่เป็นพรหมก็เทวดา หรือเปรต...”

หากเกิดใหม่เป็นมนุษย์ หรือเป็นสัตว์ หรือตกไปอยู่ในนรก ก็คงหมดสิทธิ์กลับมา”

“แปลว่าถ้าจะขอให้เธอพุดคุยกับลูกชายฉันเดี๋ยวนี้ ก็คงไม่ได้?”

“คะ ไม่ได้”

“เธอปลุกเขา หรือช่วยให้เขารู้สึกตัวไม่ได้หรือ?”

“มะแมไม่ทราบวิธีคะ แต่รู้อย่างหนึ่งว่าถึงมีวิธีอยู่จริง ก็ต้องอาศัยกำลังมากกว่ามะแมเยอะ”

“ถ้าฉันทำบุญอุทิศให้เขาตอนนี้ จะช่วยบ้างไหม?”

“อุทิศให้เขาบ่อยๆก็เหมือนเอาความสว่างจากเราไปทำให้ความรับรู้ของเขาสว่างไสวขึ้นได้คะ แม้ในขณะที่เขายังงัวเงียสะลึมสะลืออยู่ก็ตาม อย่างน้อยก็อาจช่วยให้เขาตื่นเร็วขึ้น”

“ดี... ฉันจะได้เร่งทำให้เขาสบาย”

“เขาจะได้สบายหรือเปล่าไม่รู้ รู้แต่เราสบายที่ได้ทำนั้นแหละคะ”

คณินทรขมวดคิ้ว ใจหนึ่งซุกเลื่อมใสสรวนน้อยตรงหน้า แต่อีกใจก็ระแวงประสาคคนที่อยู่ในดงเสือสิงห์กระทิงแรดมาทั้งชีวิต

“แล้วใครเป็นคนสั่งฆ่าผม?”

โพล่งถามอย่างเข้าใจว่าถ้ามะแมรู้ดี ก็ต้องตอบได้ทุกข้อ

สาวพลังจิตฟังแล้วก็ทราบทันทีโดยไม่ต้องอาศัยสัมผัสพิเศษ เรื่องถึงเลือดถึงเนื้อครั้งนี้คือการจ้วงจวนสังหารกัน เป้าหมายที่แท้จริงคือคณินทร แต่ลูกชายที่นั่งอยู่ด้วยรับเคราะห์ไปแทน

“ขออนุญาตไม่ดูให้ได้ไหมคะ เพราะขัดกับกฎการทำงานของมะแม”

“ขัดยังไงหรือ?”

สีหน้าสีตาของคณินทรยังเป็นปกติ แต่เสียงเริ่มขุ่นแบบคนไม่ได้ตั้งใจ

“ถ้าคำบอกของมะแมกลายเป็นเบาแสให้ท่านคณินทรทราบ ว่าใครอยู่เบื้องหลัง ก็คงเกิดการตามล้างจอบเวรกัน มะแมไม่อยากให้คำพุดของตัวเองกลายเป็นต้นเหตุให้มีคนตายเพิ่ม”

“แล้วถ้าหนูไม่บอกผม ผมจะระวังหน้าระวังหลังได้อย่างไร?”

“บอกหรือไม่บอก อย่างไรก็ตามนี้ท่านก็ต้องระวังตัวเต็มอัตราศึก อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นมะแมเลือกที่จะไม่บอก เพื่อช่วยไม่ทำให้ท่านต้อง เพิ่มความเสี่ยงจากการคิดเล่นงานใครอีก”

“หนูคิดปล่อยให้คนชั่วลอยนวลหรือ?”

“ไม่มีใครลอยนวลจากเมสสิตพันธุ์ความชั่วที่ตัวเองเพาะไว้ได้ หรอกคะท่าน การคิดฆ่ามนุษย์เป็นบาปใหญ่ ไม่ต่างจากเพาะเมสสิตพันธุ์ ของต้นหนามไว้ในชีวิต เมื่อไหร่ถึงเวลาโต เมื่อนั้น เมสสิตพันธุ์ย่อมงอก ออกมาเป็นหนามที่แทงให้เกิดบาดแผลทางวิญญาณ แล้วมีของแถม เป็นบาดแผลตามเนื้อตัวในภายหลังอยู่แล้ว”

คณินทร์แค่นยิ้ม

“หนูจะให้ผมรวิบากกรรมลงโทษวายร้ายไปเอง?”

“ถึงมะแมเห็นว่าใครบงการ คำพูดของมะแมก็ไร้หลักฐาน การ เอาคำพูดที่ไร้หลักฐานไปจับตัวใครมาลงโทษนับเป็นอัมมมงคล สิ่งก็ตาม มาต้องร้ายมากกว่าดีแน่ๆ คิดดูสิคะ ถ้ามะแมพูดผิด หรือท่านตีความคำ พูดของมะแมผิด ไปคิดจองเวรกับคนที่ไร้ความผิด บาปใหญ่จะตกอยู่กับใคร? เรื่องนี้ขอให้ฟังตำรวจซึ่งมีวิธีการพิสูจน์หลักฐานเถิดคะท่าน”

“อย่าโยกโย้เลย หนูบอกผมมาเถอะ เรื่องคำตอบแทนรับรองว่า ไม่อั้น แล้วก็รับประกันความปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์ ผมสัญญาว่าจะ ไม่มีใครรู้ว่าหนูคือกัญญาแจอย่างเด็ดขาด!”

“เห็นใจเถอะนะคะ มะแมดูให้ไม่ได้จริงๆ ไม่เกี่ยวกับคำตอบแทน หรือเหตุผลอื่นใดทั้งนั้น!”

น้ำเสียงหล่อนเรียบ เย็น นุ่มนวล แต่หนักแน่น สอดคล้องกันกับ สายตาดูที่ประกาศเจตจำนงชัดแจ้ง

คณินทร์ทำหน้าที่เครียด เยี่ยงผู้มีอำนาจล้นฟ้าที่ถูกขัดใจ ยิ่งทราบ ว่ามะแมให้ความนับถือตนอยู่ก่อน แต่ไม่ยอมตามใจอย่างนี้ ก็ยิ่งเคือง เข้าไปใหญ่

ทว่าหลังจากจ้องตากันครู่หนึ่ง ความงามกระจ่างที่ปราศจาก ความกลัว นิ่งอยู่กับจุดยืนอันเป็นตัวของตัวเองแบบมะแม ก็กลายเป็น สิ่งเร้าใจใหม่ ทำให้คณินทร์คลี่ยิ้มมุมปากไปแทน

ดื้อๆแบบนี้เขาชอบนัก!

“เอาล่ะ... ผมไม่บังคับใจหนูก็ได้”

“ขอบพระคุณค่ะ!”

ยิ่งมอง ยิ่งฟัง คณินทร์ยิ่งนึกพิศวงความคมคายของมะแมมากขึ้นทุกที ความอยากชำระแค้นลดลง เปลี่ยนเป็นอยากปลดกระดุมเส้น หล่อนขึ้นมาแทน

แล้วเขาก็เผลอสืบสวนสอบสวนของหล่อนชั่วขณะหนึ่ง ด้วยความอยากเห็นว่าได้ร่มผ้าจะบาดตาบาดใจเหมือนคำพูดหรือไม่

ถ้าให้ตีราคาความอยากได้เป็นเงิน เขาเคยหมดไปมากที่สุด ๒๐ ล้านกับการซื้อผู้หญิงสวยระดับใจมาตามาเป็นสมบัติส่วนตัว แต่บอกได้เลยว่าเขายอมเซ็นเช็คจ่ายทันที ๒๐ ล้านเพียงสำหรับคืนแรกกับหล่อน คนนี้!

พอจุดชนวนด้วยความคิดทู่เงิน ไฟระคะก็ลุกโชนเป็นจริงเป็นจัง ประสาเพลย์บอยที่อยากได้ต้องเอาให้ได้ กะแค่ผู้หญิงเจ้าของโฮม ออฟฟิศเล็กๆจะปฏิเสธเงินหลักสิบล้านได้สักกี่น้ำกัน?

“เอาล่ะ...” คุณหญิงรักสุรียเป็นคนเอ๋อ เมื่อเห็นบรรยากาศซักไม่ ค่อยดี “คืนนี้ฉันชอบใจเธอมาก แต่หวังว่าโอกาสหน้าจะได้รับความช่วยเหลือจากเธอเกี่ยวกับนายแต่กอีก”

สும்เสียงให้เกียรติฉัน ขวนให้มะแมหันไปแยมยิ้มเต็มใจ

“ด้วยความยินดีค่ะคุณหญิง”

รักสุรียเอ๋อชวนสามี

“เรากลับกันทีไร? ربกวนหนูมะแมมานานแล้ว”

“เดี๋ยว... ผมขอเวลาอีกสักสิบนาที ผมชักสนใจอยากศึกษาเรื่อง จิตวิญญาณขึ้นมาแล้วสิ”

มะแมประสานตากับคณินทร์อย่างรู้ทันเข้าไปถึงกันบึ้งจิตใจอยากศึกษาเรื่องจิตวิญญาณหรือ? เห็นๆอยู่ว่าฝ่ายนั้นกำลังอยาก กระโจนเข้ามาขย้ำหล่อนมากกว่า!

แต่จะเป็นไรไปเล่า ที่หล่อนอุตสาห์ลงทุนลงแรงไปกับคุณหญิงรัก สุรียมาขนาดนี้ เป้าหมายสุดท้ายก็เพื่อเข้าถึงตัวท่านรัฐมนตรีตรงหน้า

มิใช่หรือ?

ในกรณีที่ว่าพยากรณ์ของอัครเป็นจริง ก็อยากรู้เหมือนกันว่า หล่อนจะสามารถเปลี่ยนแปลงผู้ชายคนนี้ได้แค่ไหน และผลของการเปลี่ยนแปลงจะแผ่รัศมีกว้างขวางออกไปสักเพียงใด

ฝ่ายคณินท์นั้น มองความนิ่ง กล้าสานต่าไม่หลบของมะแมว่า นั่นคือการประกาศทำความเข้าใจของเขา!

“หนูช่วยบอกผมที่ได้ไหมว่าเริ่มมีสัมผัสทางจิตตั้งแต่เมื่อไหร่”

มะแมยิ้มบางๆ การเห็นทั้งเปลือกนอกและแก่นในของมนุษย์ ทำให้รู้สึกเหมือนคณินท์กำลังเล่นละครตลก ราคะของเขาเหมือนลาวาเดือดปุดๆ พร้อมจะไหลเป็นน้ำลายออกมาทางมุมปากอยู่รอมร่อ แต่ยังไม่ยอมออกสู่อากาศเพราะเขารู้สึกว่าเขายังไม่พร้อมที่จะเปิดเผยตัวเอง

แต่หล่อนก็ไม่ถือสา และความเป็นคนไม่ถือสาก็ช่วยให้หล่อนแยกชั้นความรู้สึกได้ ระหว่างความเคารพดั้งเดิม กับความสังเวชใจที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆร้อนๆ

“เริ่มต้นมีจิตสัมผัส? อือม... ก็จากประสบการณ์ทางใจในชีวิตประจำวันธรรมดาๆนี่แหละค่ะ สัมผัสแรกที่เกิดขึ้นแจ่มชัด มะแมจำได้สนิท ตอนนั้นยังไม่เคยเรียนรู้จากที่ไหนมาก่อน”

คณินท์ทำหน้าสนใจฟัง

“ยังไง”

“ขอเล่าตรงๆเลยนะค่ะ”

“ต้องงั้นสิ”

“สมัยยังเรียนหนังสือ มะแมมีแฟนคนหนึ่ง ปกติจะใจเย็น อยู่ใกล้แล้วสบายใจ อากาศรอบตัวเหมือนปลอดโปร่ง ท่านคณินท์คงพอจะนึกออกนะคะ คนแบบนั้น”

“นี่ก็ออก”

“วันหนึ่ง มะแมกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ แล้วแฟนย่องมาข้างหลัง เงียบๆ ตอนนั้นมะแมรู้ได้โดยไม่ต้องหันหลังไปมอง”

“เพราะกระแสความปลอดโปร่งของแฟนหล่อนลอยมาให้สัมผัสและจำได้?”

คณินท์เดา แต่มะแมสั่นศีรษะปฏิเสธ

“มิได้ค่ะ ตรงกันข้ามเลย”

“อ้าว!”

“มันมีความเข้มข้นบางอย่างก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างชัด ถ้าเรียกกันเป็นภาษาชาวบ้านก็คงประมาณว่า... ตัวหื่น!”

ท่านรัฐมนตรีใหญ่สะดุ้งหน้อยๆ แม้เสียงเล่าของหญิงสาวจะราบเรียบ แต่เขาก็รู้สึกได้ถึงหางเสียงที่ส่งแรงกระทุ้งมาถึงเขา

“เอ่อ” คณินท์ทำเป็นหัวเราะ “ยังไงเอ่ย?”

“จริงๆผู้หญิงทุกคนน่าจะสัมผัสได้ เวลาโดนหนุ่มๆจัดจ้องด้วยความรู้สึกอัดอั้นแบบเพศผู้ เพียงแค่ครั้งนั้นไม่ธรรมดาตรงที่มะแมกำลังนั่งหันหลังให้ และตาก็จัดจ้องอยู่กับหนังสือ แต่หางกลับรู้สึกถึงเงาทะมึนของแฟนที่อยู่เบื้องหลังได้”

คณินท์ชักนั่งไม่เป็นสุข ขยับมือขึ้นลูบลูกคางเกร็งๆ เพราะรู้สึกว่ากำลังฟังเรื่องเข้าตัว เพียงแต่สำเนียงของหญิงสาวราบเรียบสนิท ไม่เหมือนแก๊งตีวัวกระทบคราดเท่าใดนัก

“เธอ... อือม... แล้วหนูหันกลับไปก็เจอแฟนกำลังแอบจ้องมองอยู่จริงๆใช่ไหมล่ะ?”

“ค่ะ! กำลังยื่นทำสายตาน่ารังเกียจอยู่ที่เดียว”

หญิงสาวยิ้มรี้นเล่าซ้ำๆ และชายวัยพ่อก็ช่วยหัวเราะแปร่งๆ

“แล้วไงต่อ หนูต่อยอดมาเป็นการรู้จักพัฒนาจิตสัมผัสได้ยังไง?”

“มะแมเริ่มสังเกตความแตกต่างในดวงจิตของมนุษย์เราค่ะ ปกติตอนคิดฟุ้งๆหรือเหม่อๆตามเรื่องตามราว ดวงจิตจะอยู่ในสภาพแตกซ่านรวมไม่ติด สัมผัสเข้าไปจะไม่รู้สึกเหมือนมีรูปร่างทางจิต”

“อือม...”

คณินท์ฟังศีรษะน้อยๆอย่างพอจะนึกตามได้ นึกถึงความฟุ้งซ่านเหม่อลอยเป็นปกติของลูกชายที่ไร รู้สึกเหมือนแหวกว่ายอยู่ในหมอกควันนาราคาญที่จับต้องไม่ได้ทุกที

“แต่ถ้าคนๆหนึ่งเกิดราคะจัด หรือบันดาลโทสะรุนแรง ดวงจิตจะรวมกระแสเป็นหนึ่งเดียว ก่อให้เกิดความชัดเจนขึ้นมาแบบหนึ่ง”

รักสุริย์ฟังมะแมพูดเช่นนั้นแล้วชักสนใจ เพราะคุ้นกับประสบการณ์สัมผัสทำนองนั้นมาบ้างเหมือนกัน เพียงแต่ไม่เคยคุยกับใครจริงจัง อย่างมากก็บ่นๆหรือนินทาๆกับเพื่อนทำนองว่าตานี้ทำทางนี้ๆ ตานั้นหัวคล้ายหม้อไหที่มีงูชูดอโผล่ขึ้นมา ก็เท่านั้น

“อย่างที่เธอเห็นราคะของแฟนเป็นรูปเป็นร่างนี้เหมือนอะไร?”

“เขาขยับมาข้างหลัง มะแมจำกระแสความเป็นเขาได้ คือยังมีรูปร่างหน้าตาอันเป็นเอกลักษณ์ความเป็นเขาอยู่ แต่เพี้ยนไป เหมือนแปลงร่างจากเทพบุตรผู้น่ารักเป็นปีศาจราคะ มีดทะมีน สูงใหญ่ขึ้น แล้วก็มีความอึดอันกระวนกระวาย ผิดไปจากความสดใสปลอดโปร่งแบบเดิมๆ”

คณินท์และรักสุริย์ทำหน้าที่เข้าใจ แสดงว่าเป็นประสบการณ์สามัญที่ทุกคนเคยคุ้นมาก่อน ยามสัมผัสคนที่มีความกำหนัดแรง

“ช่วงนั้นเผอิญมะแมเข้าอินเตอร์เน็ต เจอคนโพสต์ข้อความเกี่ยวกับการทำวิปัสสนาตามพระพุทธเจ้า ก็เกิดความประหลาดใจคะว่าท่านก็ให้เห็นอะไรทำนองนี้เหมือนกัน”

“จั้นเระะ?” นุระอาวโสทำหน้าที่นางน “เห็นอย่างนี้เป็นวิปัสสนาด้วยหรือ?”

“คือท่านให้ดูใจตัวเอง เห็นจิตโดยความเป็นภาวะที่ไม่เหมือนเดิม แตกต่างไปเรื่อยๆ **เมื่อไหร่มีราคะให้รู้ว่ามีราคะ เมื่อไหร่ราคะหายไปก็ให้รู้ว่าราคะหายไป** เมื่อรู้ว่าลักษณะราคะในตนเป็นอย่างไร ก็จะพบว่าราคะเป็นธรรมชาติที่เหมือนกัน ตอนมีราคะ จิตคนเราไม่ต่างกันโดยมูล เราเห็นของตัวเองได้ ก็เห็นของคนอื่นได้”

ท่านรัฐมนตรีฟังจบถึงกับหมดอารมณ์ เพราะไม่อยากมีราคะให้มะแมเห็น ไปๆมาๆจึงได้แต่หัวเราะแค้น

“ประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ก็คือประสบการณ์ทางจิตสินะ ใครจะสังเกตเห็นหรือเปล่าเท่านั้น”

“คะ... เรื่องพวกนี้เราไม่ค่อยคุยกัน เพราะปกติจะไม่สังเกต ถ้าเป็นราคะของเราเอง เราจะหน้ามึดเหมือนถูกแม่เหล็กดูดให้วิ่งเข้าใส่ แต่ถ้าเป็นกลิ่นอายราคะของคนอื่น เราจะรังเกียจ หรือไม่ก็เกิดอารมณ์

คล้อยตาม ขึ้นอยู่กับว่าเราพอใจหรือไม่พอใจคนๆนั้น”

“สรุปคือหนูเริ่มเห็นจิตคนตอนมีสภาพเป็นราคะและโทสะแรงๆ?”

“นั่นเป็นช่วงเริ่มต้นคะ พอแน่ใจว่าเห็น ก็เห็นแยกย่อยต่อไปอีก ว่าวิธีที่แต่ละคนเกิดราคะและโทสะนั้นต่างกัน แรงอัดของราคะและโทสะก็หนักเบาผิดกัน เลยเชื่อมโยงไปให้เห็นว่าที่ไปที่มาของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ตามใจตัวเองมากก็ร้อนแรง ข่มใจตัวเองเกินก็อึดอัด”

“หมายถึงการควบคุมอารมณ์ เป็นตัวจำแนกให้เกิดความแตกต่างกันนะหรือ?”

“คะ! มะแมเลี้ยงเห็นว่ากรรมของแต่ละคนต่างกันจากจุดใหญ่จุดนี้แหละ ทุกคนมีกิเลส แต่จะอดกลั้นหรือคล้อยตามกิเลสไม่เท่ากัน ถ้าใครลอยตัวอยู่เหนือกิเลสผิดๆได้เป็นปกติ ก็จะเป็นคนมีจิตใจปลอดโปร่ง เยี่ยงคนถือศีล ๕ สบายๆเพราะใจไม่เอาบาปอยู่เอง”

“อย่างผมรู้สึกถึงใจที่ปลอดโปร่งสบายของหนูในตอนนี่ นี่ก็คือผลรวมของการที่ใจไม่เอาบาป?”

“รูปจิตในวินาทีนี้ คือผลรวมของกรรมทั้งหมดที่ผ่านมา ทั้งฝ่ายบุญและฝ่ายบาป และกรรมทั้งหมดที่ผ่านมา ก็ยืนอยู่บนการตามกิเลสหรือผืนกิเลส”

“คำว่า ‘รูปจิต’ ที่หนูใช้เหมือนกายทิพย์ หรือร่างที่จะเกิดขึ้นหลังความตายหรือเปล่า?”

“เอาเป็นว่ารูปจิตพอจะสื่อได้คะว่าถ้าตายเดี๋ยวนี้ ใครจะไปดีหรือไปร้าย หล่อสวยหรือน่าเกลียดประมาณไหน”

“รูปจิตนี้ไม่จำเป็นต้องเสมอกันกับรูปกายที่เป็นหน้าตาภายนอกใช่ไหม?”

“คะ! บางคนรูปหล่อ รูปสวย เพราะสังขมกรรมอันน่าเจริญหูเจริญตาไว้ในปางก่อน แต่กรรมในปัจจุบันตกแต่งให้รูปจิตภายในซีเห่ร่มาก”

“ถ้ายังไม่ตาย ก็มีโอกาสกลับไปกลับมา พัฒนาหรือเสื่อมลงได้ตลอดเวลา แล้วแต่ช่วงไหนจะสังขมนิสัยอย่างไรใช่ไหม?”

มะแมมองคณินท์ยิ้มๆ คำถามของเขาสะท้อนว่าสังเกตเห็น

อะไรอย่างนี้ด้วยตนเองมาก่อนอยู่แล้ว

“คะท่าน รูปร่างหลอกว่ามีตัวเราอยู่ตัวหนึ่ง แต่จิตเปลี่ยนไปเรื่อยๆทั้งวันทั้งคืน สว่างบ้าง มืดบ้างตามกรรม กรรมทางความคิดอาจถูกปกปิดไปทั้งชาติ แต่จะถูกเปิดโปงล่อนจ้อนที่รูปร่างหน้าตาในชาติถัดไป หรือไม่ก็สำหรับคนที่สามารถเห็นรูปจิตอยู่เดี๋ยวนี้”

รักสุรีย์ถามด้วยสีหน้าอยากรู้เต็มที่

“อย่างจิตฉันตอนนี้ มันเป็นรูปร่างยังไง?”

มะแมปรายตามองคุณหญิง เห็นอยู่ว่ารูปจิตโดยรวมยังสกรปรกถ้าชาติใจตายปัจจุบันทันด่วน ก็คงไม่พ้นวิสัยเปรตหรือวิสัยเดรัจฉาน

แต่จะให้บอกแบบเปิดเผยตามตรง คุณหญิงคงเสียกำลังใจ ไม่อยากทำบุญต่อ ทั้งที่อุตส่าห์เริ่มบากบั่นมาบ้างแล้ว จึงเบี่ยงเบนให้สนใจภาวะในปัจจุบันเดี๋ยวนั้นแทน

“จิตของคุณหญิง ก็เป็นจิตที่เกิดความอยากรู้ใจคะ”

“นั่นสิ แล้วเธอเห็นเป็นรูปจิตยังไง?”

“คุณหญิงเห็นเองก็ได้คะ เริ่มจากรับรู้ว่าตัวเองอยู่ในอริยาบถแบบไหน ตั้งท่าอยู่ยังไงก็ให้รู้สึกแบบนั้น หลังตรงหรือหลังงอ แขนขา งอหรือเหยียดอยู่ เอาท่าที่รู้สึกได้ตามจริงเป็นพอ”

รักสุรีย์รู้สึกถึงหลังที่อเล็กน้อยตามสบาย คอเอียง ศีรษะเอน หน้อยๆ เปลี่ยนเป็นตั้งตรง ขึ้นมา

“แล้วไง?”

มะแมสัมผัสถึงอาการเกร็ง เจืออยู่ด้วยความอยากรู้อยากเห็นไม่เลิกของฝ่ายนั้น จึงบอกว่า

“ในอาการทางกายที่กำลังเป็นอยู่ ท่าที่คุณหญิงรู้สึก ก็คือ มโนภาพว่ามีตัวคุณหญิงนั่งอยู่ ให้ความรู้สึกว่าเป็นสตรีรูปร่างหน้าตา และท่าทางอย่างนี้ ผมยาวประป่า ประมาณนี้ ถูกไหมคะ?”

“อือ... รู้สึกอย่างนั้น”

ตอบรับอย่างเห็นว่าเป็นเรื่องง่าย ๆ ตามปกติ

“นั่นแหละคะ เรียกว่านิมิตของผู้หญิงคนหนึ่งกำลังนั่งสงบอยู่

ถ้ารู้สึกได้ ก็คือเห็นจิตของตัวเองที่กำลังเป็นอย่างไร”

ชั่วขณะหนึ่งที่รักสุรีย์รู้สึกถึงรูปจิตในท่านั่งของตน ก็เห็นความพร้อมจะคิดไม่ดี เป็นไปเพื่อความมืดหม่น หาความสว่างสดใสเต็มดวงมิได้ จึงอ้อมอ้อม

“ถ้าดูตามเธอว่า รูปจิตฉันตอนนี้คงมีชั่ว กะด่ากะต่าง เลอะๆ เทอะๆ ขอบกลนะ ฉันเห็นตรงกับความจริงหรือเปล่านี้?”

มะแมหัวเราะให้ฟังออกเป็นเรื่องขำมากกว่าจริงจัง

“เห็นไปเรื่อยๆก็จะไม่ประมาท ไม่อยากทำแม่แต่บาปเพียงเล็กน้อย วันต่อวันก็จะพบว่าภายในของเราสว่างจนเต็มดวงไปเองแหละคะ”

“ถ้าตายไปในวันที่รู้สึกสว่าง ถึงจะได้ไปดีใช่ไหม?”

“ก็ประมาณนั้นคะ แต่ต้องสบายใจเป็นปกติด้วยนะคะ ไม่ใช่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าว ความสบายใจเป็นปกติคือเรื่องยืนยันว่ารูปจิตของเรามีความชัดเจนคงเส้นคงวา ไม่ใช่ภาพลลัมลูก กลับไปกลับมาง่าย”

ตอบแล้วมะแมเองก็ได้คิด จริงๆมีการเฉลยคร่าวๆอยู่แล้ว ว่ากรรมที่ทำทุกนอญจะบังเกิดผลในคติเบื้องหน้าทำไหน ถ้าปกติดีอดใจมากก็มีแนวโน้มจะหน้าตาไม่น่าดู แต่ถ้าปกติสบายใจมากก็มีแนวโน้มจะหน้าตาชวนชม

และเมื่อมองอย่างคนเห็นวิญญูณ นาที่นี้มะแมจึงรู้ซึ่งว่า “ตายแล้วเกิดใหม่” มีได้จริงตั้งแต่กายยังทรงสภาพเดิมอยู่ ดังเช่นคุณหญิงรักสุรีย์ที่เคยเป็นพวกบอดสนิท ฆ่าคนยังไม่ยอมรับว่าเป็นบาป มาบัดนี้ได้เกิดใหม่เป็นพวกสว่างสลัว มีแก้ใจทำบุญอุทิศให้เปรตทุกวัน รูปจิตดูดีกว่าเดิมมาก

รักสุรีย์ยังอยากรู้อีก

“เมื่อสามารถเห็นจิตคนที่ยังมีชีวิตเป็นๆ ก็สามารรถเห็นจิตคนตายได้?”

“ใช่คะคุณหญิง เพราะธรรมชาติของจิต ยังไงก็ต้องเป็นรูปนิมิตอะไรอย่างหนึ่ง”

“แล้วที่เธอบอกว่าตาเด็กเหมือนยังฝันนอนอยู่ จิตของเขา มีรูป

แต่ครูหนึ่งก็ยิ้มเจื่อนๆเอ่ยกับมะแม

“คุณๆนะ บางทีผมก็จำไม่ค่อยได้ว่าปล่อยมุขเด็ดอะไรไว้บ้างบ่อยครั้งพอคนเอามาฉายซ้ำให้ฟัง ยิ่งนึกไม่ออกเลยว่าเป็นคำของตัวเอง”

“ตอนนั้นท่านขยายความไว้ด้วยคำว่า **ถ้าจะมีชีวิตเพื่อเอาความสุขใส่ตัว แค่เป็นคนธรรมดาสักคนก็พอ อย่าตะเกียกตะกายยิ่งใหญ่ให้มาก แต่ถ้าอยากรยิ่งใหญ่จริง ก็ต้องคิดทำชีวิตคนอื่นให้เป็นสุขยิ่งกว่าเราได้!** มะแมฟังแล้วปลื้มท่านจับใจ ถ้าระบอบประชาธิปไตยโหวตเลือกนายกได้ ตอนนั้นมะแมโหวตเลือกท่านทันที!”

คุณหญิงรักสุรีย์หัวเราะหึหืออย่างเมื่อยรู้ใส่รู้ฟุ้งผัวดี

“ท่านคณินทร์ท่านเป็นนักคิด นักพูด”

เน้นคำสุดท้ายหนักๆแล้วค้างไว้แค่นั้น มะแมรีบสานต่ออย่างเกรงเสียบรรยากาศ

“ความคิดของนักพูดอย่างท่านคณินทร์ สร้าง ‘นักทำ’ ขึ้นมากมาย อย่างน้อยก็มีมะแมรวมอยู่ด้วยคนหนึ่ง... และเมื่อใดท่านสั่งสมบารมี ทำดีเพื่อให้คนอื่นเป็นสุขกว่าตัวท่านเองได้มากพอ ก็คงเป็นบทพิสูจน์ว่าพูดได้แบบนี้ ทำได้แบบนี้ สมควรครองตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นที่สุด!”

รักสุรีย์ซักหมั่นใส่สามิตตนเอง ถ้าพูดเรื่องให้เขาเป็นนายกขี้หล่อนจะออกแรงเชียร์ เพราะได้ดีมาถึงตนด้วย แต่ถ้าพูดว่าเขาเป็นคนดี อยากให้คนอื่นได้ดีมีสุขกว่าตน อันนี้ขออนุญาตค้นมือค้นไม้หนอย

“ก็ปีผ่านไป ฉันทก็เห็นท่านคณินทร์พูดเก่งอยู่อย่างนั้น”

ถ้อยคำคลุมเครือกำกวมของคุณหญิงเกือบทำให้บรรยากาศเปลี่ยนเป็นอึมครึม คณินทร์กลืนน้ำลายลงคอผิดๆ ทำเป็นยกข้อมือดูเวลา

“เออละ... นี่ก็เกินสิบนาทีที่ผมขอต่อเวลาหนูมานานแล้ว ขอบใจมากนะสำหรับคืนนี้”

เป็นฝ่ายขอลาเองดีจ้ะ เขาควักกระเป๋าเงินออกมาหนีบนบัตรใบละพันออกมาทั้งหมด นับได้สิบกว่าใบ วางบนโต๊ะให้แบบไม่ต้องเรียก

ขอ กับทั้งไม่ให้โอกาสปฏิเสธ

พอวางแล้วก็เหลือบดูปฏิภิกิริยาของมะแมแวบหนึ่งด้วย เห็นสีหน้าเรียบเฉย ไม่ดีใจ ไม่ตาลุก ไม่มีอาการกระตือรือร้นกับเงินค่าแรงเกินอัตราเลยสักนิดเดียว

“มะแมขออนุญาตเรียนให้ท่านคณินทร์ทราบถึงอุปสรรคสำคัญบนเส้นทางสู่ดวงดาวของท่านสักข้อได้ไหมคะ?”

คณินทร์เลิกคิ้วสูง

“หือ? ได้สิ! ทำไมจะไม่ได้ คำแนะนำของหนูมีประโยชน์กับผมมาก”

“มะแมอยากบอกว่า... ไม่ใช่กำจัดศัตรูแล้วอุปสรรคจะน้อยลงตรงข้าม เส้นทางจะลำบากขึ้น”

พูดสั้นที่สุด อย่างจะให้คณินทร์รู้ว่าหล่อนรู้ ว่าเขาคิดตามเช็คบิลคนสั่งเก็บตนเองแน่ๆ

“หมายความว่ายังไง?”

คณินทร์ถามตรงๆ

“ด้วยอำนาจและบารมีของท่าน จะกำจัดชีวิตใครสักคนทั้งนั้นง่ายมาก แต่ให้รับมือกับสิ่งที่ตามมานั้นแสนยาก”

ผู้อาวุโสกว่าแค่นยิ้ม

“หนูอยากให้คุณลืมเรื่องที่เกิดขึ้นกับลูกชายตัวเองในวันนี้ใช่ไหม?”

“มะแมไม่ได้อยากให้ท่านทำเป็นลืม แต่อยากบอกว่าความแค้นจะเป็นอุปสรรคบนเส้นทางสู่จุดหมายสูงสุด... จุดหมายสูงสุดกับความแค้นสูงสุด อันไหนน่าเลือกมากกว่ากันล่ะคะ?”

เหมือนไม่ได้ยินมะแมพูด คณินทร์ประกาศกร้าว

“มันสมควรได้รับการลงโทษ!”

“ไฟโกรธ เป็นบทลงโทษขั้นต้น ไฟแค้น เป็นบทลงโทษขั้นกลาง ไฟนรก เป็นบทลงโทษขั้นสุดท้าย... ท่านคิดว่าจะมีไฟแบบไหนลงโทษคนบงการฆ่าท่านได้นานไปกว่าไฟเหล่านั้นอีก?”

“ก่อนไปเจอไฟนรก มันต้องเจอไฟพิโรธจากฉันก่อน จะได้เห็น

กันว่ามันรู้จักฉันน้อยไป!”

มะแมก้มหน้าถอนใจ ทั้งตัวของคณินทร์เหมือนกลายเป็นกำแพงขนาดยักษ์ที่หลอนไม่คิดว่าตนมีกำลังพอจะปีนข้ามหรือเจาะให้ทะลุได้ไหว

แต่แล้วก็ลอบคลี่มุมปากยิ้มชนิดหนึ่ง เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่า **วันแรกมีไว้เริ่มต้น ไม่ใช่มีไว้สำเร็จ!**

บทที่ ๒๓

เส้นทางที่มะแมแล่นรถไป หันมองทางไหนก็เจอแต่ความกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ลิบๆคือทิวเขาเหยียดยาว เห็นแล้วลืมหิวปากตีกรามบ้านช่องรกระกะระกะในเมืองใหญ่เสียได้ คล้ายหลุดมาอยู่อีกมิติ ก่อนยุค ๒๐๐๐

พื้นที่กว้างใหญ่นั้นเป็นบริเวณตอนเหนือของตำบลหนองสาหร่าย อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ข้างทางซ้ายขวาเห็นชาวบ้านทำไร่ข้าวโพด ไร่อ้อย และสวนน้อยหน้ากันมาก เวลาคล้ายหม่นซาลง รอคการเจริญเติบโตอย่างเป็นไปเองของพืชพันธุ์ธัญญาหาร ไม่มีใครออกมายืนเร่งรัดธรรมชาติด้วยความกระวนกระวายใดๆ ผิดกับในเมืองหลวงที่เกิดการเร่งรัดงานให้เสร็จทันเส้นตายอยู่ทุกวัน

เอาน้องอีกมาด้วย บอกแค่จะพามาเปิดหูเปิดตา ซึ่งเด็กหญิงก็เชื่อตามนั้น ตอนแรกก็ดีดักกับการได้ออกต่างจังหวัดกับพี่มะแม แต่ยิ่งไกลออกมา ทศนียภาพรอบด้านยิ่งโล่ง เห็นแต่ผืนดิน เห็นแต่แปลงพืชไร่มิมีที่สิ้นสุด จนชักงงว่าพี่มะแมจะพาไปสถานที่ท่องเที่ยวแบบไหนทำไมถึงไม่มีขบวนรถนักท่องเที่ยววิ่งให้เห็นบ้าง

ใกล้เทือกเขาเข้าไปทุกที น้องอีกยึดคอทำตาโต เหลียวซ้ายแลขวาสองสามขวับ เหมือนจะหาเครื่องหมายบอกแหล่งท่องเที่ยวบ้าง แต่เมื่อหาไม่เจอก็หดคอกลับมานั่งทำหน้าที่เปื้อตามเดิม

มะแมยิ้มเฉย ข้างหลอนคือสิ่งมีชีวิตตัวน้อยที่หลอนแสนรัก รู้สึกเป็นสุขกับการเดินทางไกลร่วมกัน เหมือนหอบหิ้วมาช้านาน และยินดีจะไปไหนไปกันตราบภพชาติสิ้นสลาย

คิดในใจว่าเร็วๆนี้อาจใจอ่อน ยอมให้น้องอีกเรียกหลอนว่าแม่ก็ได้ จะแปลกอะไร ในเมื่อมีหนูมอสาเป็นพ่อของเด็กที่อยู่ทั้งคน!

“พี่มะแมคะ”

“หือม?”

“ใกล้ถึงที่เที่ยวหรือยัง?”

“ภูเขาช้างหน้านี้ไง ไม่เห็นหรือ?”

“มีน้ำตกหรือคะ?”

“ไม่รู้สิ แต่ถึงที่แล้วก็อาจจะอยากขึ้นไปชมวิวเล่นก็ได้นะ”

เด็กหญิงอีกทำหน้าที่พิศวง ไม่เข้าใจที่แม่แม่ว่าถ้าจะดูวิว ทำไมต้องถ่อมาไกลขนาดนี้ ทิวเขาตรงหน้าเห็นแล้วดาดๆ หาทิวไหนก็ได้

“เชื่อเถอะ แบบนี้ไม่ใช่จะหาจากไหนก็ได้หรอก”

อีกกระทู้นิดๆ ก่อนหัวเราะด้วยความจุกจิก เต็มวันเฉยๆแล้วกับการโดนตักความคิด เพราะเริ่มรู้ด้วยตนเองว่าความคิดก็แค่คลื่นชนิดหนึ่ง ขอเพียงมีใจใหญ่ ใจว่างพอ คลื่นความคิดของใครลอยมาก็ด้กรู้กันได้

อารมณ์เบื่อแบบเด็กๆหายไป กลายเป็นความใส่ใจจิตของตนแทน อีกกำหนดสร้างวงกลมขึ้นตรงหน้าโดยไม่หลับตา เป็นกีฬาทางจิตที่เธอเริ่มหัดเล่นตั้งแต่หลายวันที่ผ่านมา เต็มวันเธอเห็นวงกลมขาวแจ่มชัดได้ทั้งสี่มตา แสดงถึงความสามารถหน่วงนึก ระดับที่มโนวิถิชนะจักขุวิถิ ซึ่งไม่ใช่จะหาใครทำอย่างนี้ได้ง่ายๆ

สนุกกับการเห็นวงกลมบดบังทุกสิ่งตรงหน้า คล้ายรูปทรงและสีสันทันหลายหายไปหมด แต่พอจิตอ่อนกำลัง วงกลมเริ่มเลือน สรรพสิ่งรอบตัวก็ปรากฏกับตาใหม่

จังหวะที่แม่แมจะเลี้ยวรถเข้าทางดิน อีกกำลังเห็นแต่วงกลมที่ทอแสงสว่างนวลปานดวงจันทร์อยู่ด้วยความเปลิดเปลิน แม่แมจึงชะลอแล้วจอดรถ หันมาส่งเสียงเรียกเบาๆ

“อีก”

ชื่อของแต่ละคนเป็นคลื่นเสียงที่ปลุกให้ถอนจากสมาธิได้ง่ายที่สุด แม่หนูน้อยตัดกระแสการรับรู้จากภายในกลับมาสู่โลกภายนอกแล้วขานรับ

“คะ?”

แทนคำตอบ หญิงสาวนุ้ยปากให้มองป้ายไม้ข้างทาง ขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็ก

สำนักชีเชิงตะกอน!

ชื่อนั้นจุ่มใจจับใจ กระแทกให้ผุดความรู้สึกคุ้นเคยอย่างแรง มีผล

ให้ลมหายใจของน้องอีกหยุดชะงักไปชั่วขณะ ก่อนเกิดอาการสั่นเต็มทางกายระลอกหนึ่ง

แม่แมซึ่งจับสังเกตุอยู่ตลอดเวลา เห็นเช่นนั้นก็ทักถาม

“จำได้ไหม?”

น้ำตาหยดเหมะที่พวงแก้มยุ้ยของเด็กหญิง

“คะ... จำได้!”

เสียงเล็กๆตอบกลับมา หางเสียงสั้นพรวดด้วยแรงสะอื้นสะเทือนอก

แม่แมพยักหน้าน้อยๆ คล้ายเป็นอาการที่มีให้กับตนเองมากกว่าจะมีให้ใครอื่น สายตาจับจ้องไปเบื้องหน้าอย่างโล่งอกกับการได้ทำหน้าที่ของตนเองโดยบริบูรณ์แล้ว ตามการวางหมากบนเส้นทางกรรมของน้องอีก

แต่เท่าที่คาดกันแรง พารถวิ่งตรงไปตามทางดินเป็นระยะเกือบสองกิโลเมตร จึงล่วงเข้าเขตสำนักชีซึ่งตั้งอยู่ ณ เชิงเขาสูงหนึ่ง

บรรยากาศรอบลานดินกว้างหลังกำแพง คือความ ‘ไม่มีอะไร’ แบบสถานปฏิบัติธรรมภูธร มองทางไหนมีแต่กอไผ่ และที่แทรกอยู่ระหว่างกอไผ่ประปรายตรงโน้นตรงนี้ คือกุฏิของแม่ชี ทั้งใหม่บ้าง เก่าซ่อมซ่อมบ้าง

แม่แมทำการบ้าน ศึกษาหาอ่านความเป็นมาของสำนักชีเชิงตะกอนไว้พอสมควร ซึ่งก็เป็นไปโดยสะดวก เนื่องจากที่นี่ขึ้นทะเบียนเป็นหนึ่งในสมาชิกสถาบันแม่ชีไทย จึงมีประวัติพร้อมแผนที่หาง่ายจากอินเทอร์เน็ต

เดิมที ‘แม่ใหญ่’ เป็นชื่ออยู่ในวัด ‘ไกลโศก’ ซึ่งตั้งอยู่ห่างออกไปราว ๑๐ กิโลเมตร เป็นที่นับถือ ชื่อเสียงขจรขจาย หญิงชายทั้งในตำบลและต่างตำบลพากันมาเป็นลูกศิษย์ลูกหามากหน้าหลายตา

ถึงจุดหนึ่ง ยี่งวันสาวแก่แม่มายก็ยิ่งแสดงความจำนงขอบวชชื่ถือนิสัยอยู่กับแม่ใหญ่เพิ่มขึ้นทุกที ท่านเจ้าอาวาสจึงเห็นควรให้แยกออกมาตั้งสำนักต่างหากเสีย มิฉะนั้นวัดของท่านอาจกลายเป็นวัดสำหรับชีมากกว่าเป็นวัดสำหรับพระไป

แม่ใหญ่มีปฏิปทาหลักคือเจริญมรณสติเป็นบาทฐาน และ เชี่ยวชาญการเทศน์เกี่ยวกับเรื่องความตายได้จับจิต หลายคนสลดใจ ระวังความฟุ้งซ่าน อยากถือบวชตลอดชีวิตเพียงเพราะฟังแม่ใหญ่เทศน์ ขณะเป็นประธานการเผาศพครั้งเดียวเท่านั้น

เมื่อแยกตัวออกมาจากวัด หลวงพ่อเจ้าอาวาสจึงมีดำริให้ตั้งชื่อ สำนักซีที่มีความหมายในทางมรณสติ กับทั้งให้คนเฒ่าคนแก่ที่อยาก อุทิศศพเป็นธรรมะเดือนสติแก่คนในตำบล ได้บอกลูกหลานให้นำร่างไว้ วิญญาณมวารบงเชิงตะกอนท้ายสำนักซีแห่งนี้ แม่ซีเจ้าสำนักจะได้ใช้เป็นอุปกณ์ประกอบการสอนธรรมอันยิ่งใหญ่

ความต่อเนื่องร่วม ๓๐ ปี ทำให้กลายเป็นประเพณีประจำตำบล ไปเสียแล้ว กล่าวคือใครตายก็จะเอาศพมาให้แม่ใหญ่เผา ผู้เฒ่าผู้แก่เมื่อ อยากได้บุญครั้งสุดท้าย ต่างกำขี้ลูกหลานให้นำศพตนมาสาธิตสัจจะ ความจริงที่สำนักซีเชิงตะกอนแห่งนี้เท่านั้น

บางรายลูกหลานนิมนต์พระมาสวดที่วัดอื่นก่อน แต่บางรายก็ เอาศพมาเผาที่นี่โดยตรง แบบไม่ต้องเปลืองเงินเปลืองเวลาเลยทีเดียว เพราะถือว่าการได้ให้แม่ใหญ่เป็นผู้จุดไฟเผา นับเป็นเกียรติ มีความ ศักดิ์สิทธิ์เหนือพิธีการอื่นใดอยู่แล้ว

รำลึกกันว่าผู้ตายที่ถูกเผา ณ วัดเชิงตะกอน มักมาเข้าฝันลูก หลานด้วยหน้าตาเอิบอิ่ม ยิ้มแย้มแจ่มใส ยังความปลาบปลื้มโสมนัส เล่าสู่กันฟังอยู่เนืองๆ กลายเป็นความฝังใจเชื่อในระดับตำบลว่าอุทิศ ศพเป็นธรรมทานในสถานธรรมของแม่ใหญ่แล้ว มีสิทธิ์ไปแต่สวรรค์ เท่านั้น ที่อื่นหมดสิทธิ์

มะแมลองหาดูวิถีโอในยุทูปเล่นๆ แต่ปรากฏว่ามีคนเคยใช้มือ ถือบันท์งานประชุมเพลิงที่เชิงตะกอนของสำนักซีไว้จริงๆ หล่อนจึงมี โอกาสเห็นปาฏิหาริย์ในทางเทศนาของแม่ใหญ่มาแล้ว

คลิบนั้นเริ่มต้นด้วยการนำโลงศพลงจากรถกระบะ มีพระเดิน นำ ตามด้วยขบวนญาติแบกโลงนำมาวางบนขอนไม้ที่ซ้อนกันเป็นพื้น ฌาปนกิจ ญาติๆร่วมกันนำดอกไม้จันทน์มาวาง จากนั้นแม่ซีผู้สูงวัยก็ มาเป็นผู้จุด ‘เพลิงมงคล’ แล้วหลีกไปนั่งเทศนาประกอบการเผาผ่าน

ลำโพง ได้ยินก้องกังวานไปทั่วบริเวณ

หล่อนจำได้สนิทและติดใจกับสัมผัสเสียงอันทรงพลังธรรมะของแม่ ใหญ่ ขณะฝ่าโลงถูกพระเพลิงผลาญจนเผยศพที่เริ่มดำเป็นตอตะโก

“ใครคิดว่าศพนี่คือมนุษย์ ให้หยุดคิดได้แล้ว มันเป็นแค่พื้นท่อน หนึ่ง ที่วางอยู่บนพื้นอื่น ๆ เท่านั้น... ใครคิดว่าตัวเองจะรอดจากการ เป็นศพ คนนั้นยังไม่รู้ความจริงของร่างกายตัวเอง ที่เหมือนระเบิดเวลา ถูกจุดชนวนให้นับถอยหลังมาตั้งแต่เกิด... ใครคิดว่าจะได้หายใจไป เรื่อยๆ วันหนึ่งจะพบว่าต้องหยุดหายใจ และกลายเป็นเพื่อนกับศพตรง หน้า... เชิงตะกอนคือที่ที่ไฟจะให้ความยุติธรรมกับทุกคนเท่าเทียม กัน ทุกคนจะแสดงความจริงสุดท้ายเท่ากันที่นี่”

เผาให้เห็น เทศน์ให้ฟัง นับเป็นพิธีทรงเกียรติตามพุทธประเพณี โดยแท้ แม่ใหญ่ยังสอดแทรกธรรมะอันเป็นอานิสงส์แห่งอานาปานสติ กรรมฐาน ประเทืองปัญญาขั้นสูงเข้าไว้ด้วย เช่น

“คนที่เฝ้ารู้ลมหายใจตัวเองจนชำนาญ ในที่สุดจะรู้ว่าตัวเองมี สิทธิหายใจได้อีกนานแค่ไหน”

คลิปลั้ญๆแค่ ๖-๗ นาที มีผลให้มะแมเห็นอะไรต่างไปมากมาย ที่ นึกว่ารู้เรื่องความตาย เหมือนแท้จริงหล่อนไม่เคยรู้อะไรเลย

แค่เข้าเขตสำนักซี ก็สำเนียงสัมผัสถึงความจริงของจริง สถานที่อันดูกระจอกงอแงด้วยไอดินกลิ่นไ่วัแห่งนี้ ยังความผาสุกทางใจ ให้บังเกิดไพศาล ราวเข้าสู่ปราสาทยิ่งใหญ่แห่งพระมหาจักรพรรดิทาง วิญญาณก็ไม่ปาน

บริเวณที่กันไว้ให้จอตลอด มีรถกระบะเก่าและใหม่อยู่สองสามคัน ก่อนหน้า มะแมจอตลอดไว้ได้กอดไฟกอดหนึ่ง แล้วพาน้องอีกลงเดินตัดลาน ดินมาด้วยกัน

อย่างก้าวอันเยียบเยิบ กับจิตสงบที่กลมกลืนเป็นอันเดียวกับ ธรรมชาติรอบด้าน นำหล่อนกับเด็กในปกครองมาถึงเขตที่มีแม่ซี หน้าตาอ่อนเยาว์คนหนึ่งกำลังใช้ไม้กวาดทางมะพร้าวกวาดเศษใบไม้ อยู่ ตามลำพัง

แม่ซีรู้สึกถึงการปรากฏตัวของคนแปลกหน้า จึงชะงักมือและหัน

มา พอสบตากัน มะแมก็ทราบว่ายัยของท่านไม่อ่อนเยาว์เหมือนใบหน้าแล้ว

“กราบสวัสดิ์เจ้าค่ะ”

พนมมือไหว้อย่างอ่อนช้อย ด้วยกำลังใจไม่ต่างจากกราบพระผู้นำเลื่อมใส

“มาหาญาติหรือจะ?”

แม่ชียัยไม่ต่ำกว่า ๔๐ ยิ้มทักตอบอย่างมีไมตรี ไม่แปลกใจกับการเห็นคนต่างถิ่นที่มาเยือน ในความเหมือนคนสิ้นไร้ไม้ตอกของผู้สถิตอยู่ ณ แดนนี้ แท้จริงเป็นคนอ้อมเอิบด้วยอริยทรัพย์ภายใน มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น แต่สัมผัสด้วยใจอันเปิดโล่งไร้มลทินได้

“เปล่าเจ้าค่ะ หนูอยากมากราบแม่ใหญ่”

มะแมเรียนท่านอย่างนอบน้อม

“ท่าทางจะมาไกลนะนี่”

“มาจากกรุงเทพฯเจ้าค่ะ”

“กุฎิของแม่ใหญ่อยู่ด้านโน้น ตั้งอยู่เดี่ยวๆ” พูดแล้วชี้ไปทางทิศหนึ่ง “หนูเดินตรงไปเรื่อยๆ มีชาวบ้านกำลังนั่งสนทนาธรรมกับท่านอยู่หลายคน พอเจอก็รู้อเอง”

“ที่นี่สงบน่าอยู่จังนะเจ้าค่ะ”

“ก็ช่วยกันสงบจนน่าอยู่นั้นแหละจ๊ะ แล้วหนูรู้จักแม่ใหญ่จากไหนล่ะ?”

“บนอินเทอร์เน็ตมีคนเอาคลิปแม่ใหญ่ไปเผยแพร่แล้วเจ้าค่ะ แม่ใหญ่ไม่ใช่แค่คนของตำบลหนองสาหร่ายที่เดียวแล้ว”

แม่ชียัยหัวเราะเบาๆ

“รู้ๆเหมือนกันแหละ คนกรุงเทพฯพากันมามากขึ้นเรื่อยๆนะ บางเสาร์อาทิตย์นี่รถเก๋งจอดข้างหน้าหลายคัน ล้นออกไปถึงทางเข้าบ่อยๆ”

“แม่ชียัยเป็นคนที่นี่หรือเจ้าค่ะ?”

“ไม่หรอก แม่ชียัยมาจากทางใต้โน้นนั่นะ”

“แล้วทำไมมาอยู่ถึงนี้ได้เจ้าค่ะ?”

“พี่สาวมาแต่งงานกับคนแถวนี้ แม่ชียัยมาเยี่ยมเขาแล้วตามมา พังแม่ใหญ่เทศน์ในวันเผาศพชาวบ้าน ก็ติดใจกลับมาฟังอีก เพราะไม่เหมือนอะไรที่เคยเจอมาก่อนในชีวิต สองสามปีก็ชอบวชเลย พอตีช่วงนั้นเป็นทุกข์ทางโลกมากด้วย”

“ที่นี้คงเหมือนเกาะใหญ่สำหรับคนลอยคอในทะเลมานานนะเจ้าค่ะ”

แม่ชียัยหน้าอ่อนยิ้มกว้างขวาง

“คนแถวนี้ก็คิดกันทำนองนั้นแหละ... แต่แบบหนูนี่ แม่ชียัยไม่ค่อยได้เห็นนะ ขอโทษเถอะ เป็นนางแบบหรือเปล่าจ๊ะ ดูเด่นเหลือเกิน”

“ไม่ใช่เจ้าค่ะ ขออนุญาตแนะนำตัวนะเจ้าค่ะ มะแมเป็นนักจิตวิทยาการปรึกษา”

“แล้วนี่ลูกสาวเหรอ?”

แม่ชียัยหันมายิ้มใส ทักทายหนูอีก แต่แล้วพอสบตากันก็ชะงักนิดหนึ่ง เพราะฝ่ายนั้นจดจ้องเธอแว่มนิ่งผิดปกติ

“สวัสดิ์จ๊ะ หนูชื่ออะไร?”

แทนคำตอบ อีกร้องดังๆหลังทำหน้าที่เค้นคิดมานาน

“ละไม!”

ทั้งแม่ชียัยและมะแมต่างก็สะดุ้งโหยงพร้อมกัน

“หา?” แม่ชียัยทำหน้าตื่น “หนูรู้ชื่อแม่ชียัยด้วยหรือนี่?”

มองเด็กที่ยังคงจ้องหน้าตนนิ่งแล้วชวนลูกชู้ นอกจากแปลกใจที่รู้จัก ยังประหลาดใจที่อีกฝ่ายเรียกตนราวกับผู้ใหญ่ที่เด็กน้อยก็ไม่ปาน

มะแมยิ้มเจื่อน ทำหน้าไม่ถูก รีบทอดแขนโอบไหล่น้องอีกหนีบๆ ใว้อย่างจะเตือนให้ระวังอาการหน่อย

“ไม่มีอะไรเจ้าค่ะ” เอ่ยพลางหัวเราะแหะๆไปด้วย “บางที่น้องสาวของมะแมก็ชอบโพลงขึ้นมาแบบไม่ค่อยมีมารยาท กราบขอขมาด้วยนะเจ้าค่ะ”

พูดจบก็ยกมือไหว้ และก้มลงทำหน้าที่ดูส่งให้เด็กในปกครองไหว้ขอโทษแม่ชียัยตามตน

น้องอีกขวมวดคิ้วหน้อยๆ ก่อนยกมือไหว้อย่างเสียไม่ได้ มะแมเห็นท่าไม่ดีก็รีบขอตัว

“จ้ะหนูไปกราบแม่ใหญ่ก่อนนะเจ้าคะ”

แม่ชีละไม่จ้องเด็กหญิงด้วยแววสนทนา ทำท่าเหมือนจะเหนียวรังไว้เพื่อถามให้หายข้องใจ แต่มะแมไม่รอช้า ฉวยมือน้อยได้ก็ออกเดินอ้าว

พอห่างจนพ้นระยะได้ยิน หญิงสาวก็ปรามเบาๆ

“น้องอีก! คนอื่นเขาไม่ได้จำได้เหมือนหนูนะ ทักทายแบบนั้นจะเหมือนทะเล่ไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่เกินไปหน่อย”

การพบคนที่ ‘เคย’ อ่อนอาวุโสกว่า ทำให้สำนึกของน้องอีกกลับเป็นคนแก่ไปชั่วขณะ แต่เมื่อถูกเตือนให้รู้สึกตัวก็ก้มหน้า

“คะ”

ทางเสียงยังแผ่วอยู่ด้วยกระแสความคิดคำนึง จะว่าดีก็ได้ จนมะแมต้องเตือนด้วยสำเนียงเข้มขึ้น

“จำไว้! หนูไม่ใช่คนเดิมแล้ว แม่ชีพิรมลตายไปแล้ว ตอนนี่หนูคือเด็กหญิงอนิทร่า และทั้งชีวิตที่เหลือก็จะเป็นผู้หญิงชื่ออนิทร่า ไม่กลับไปเป็นแม่ชีพิรมลได้อีก หัดมีสัมมาคารวะให้ถูกกาลเทศะด้วย”

อีกทำหน้าที่จ้องก้มมองพื้น มะแมหยุดเดิน ใช้มือจับไหล่ทั้งสองของอีกฝ่าย

“แล้วรู้ไว้อีกเรื่องหนึ่ง...” พุดเสียงแข็งพลางจ้องลึกลงไปในดวงตาอีกเยี่ยงผู้ใหญ่ที่มีอำนาจเหนือกว่า “หนูอาจเคยเป็นตัวของตัวเองมาก่อน แต่ตอนนี้หนูเป็นเด็ก ตัดสินใจเองไม่ได้ และเป็นกรรมสิทธิ์ของพี่มะแมคนเดียว!”

เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นสานตาตอบด้วยความเกร็งเกรงในท่าที่ชิงชังที่ไม่เคยเห็นมาก่อนจากมะแม

พอเห็นแววหวาดในดวงตาลอกแฉกของน้องอีก มะแมก็น้ำตาคลอเบาๆ ทรวดร่างลงคุกเข่า ดึงร่างน้อยเข้ามาสวมกอดเต็มอ้อม ด้วยความรู้สึกแสนรักแสนหวง

“ยังอยากเรียกแม่อยู่ไหม?”

“คะ... อยาก”

“จ้ะเรียกสิ”

“คุณแม่ขา...”

หญิงสาวปิดตาลง เสียงเล็กๆนั้นช่างไพเราะเพราะพริ้งเหลือเกินราวกังวานไกลมาจากอดีตกาลอันแสนสุข เกินคำอธิบายว่ามากมายปานไหน นับภพนับชาติมาก็ครั้ง มะแมได้แต่ปล่อยให้หน้าตาไหลเป็นสาย ชึมซบสั้มผัสละมุนของร่างแบบบางในอ้อมกอด โดยไม่มีคำใดผ่านพ้นริมฝีปากออกมาเลย

ไม่รู้ทำไมถึงรักและอยากครอบครองเด็กคนนี้อย่างกับตัวขนาดนั้น รู้แต่ย้ำกับตนเองอีกครั้งว่าจะไม่มีวันยกให้ใครเป็นอันขาด!

ภูมิไม้ของแม่ใหญ่มีชานเรือนกว้างด้านหน้า เพียงพอที่จะรองรับญาติโยมได้หลายสิบคน ขณะนั้นแม่ใหญ่นั่งเด่นเป็นประธานอยู่บนเก้าอี้หวาย แม้วัยล่วง ๘๐ กลางๆจะทำให้หลังอ้อมลงบ้าง ก็ยังคงเห็นสง่าด้วยรัศมีเจิดฉายงดงามจับตา

บนพื้นภูมิขณะนั้น มีชาวบ้าน ๗ คนนั่งพับเพียบบ้าง ขัดสมาธิบ้าง ฟังแม่ใหญ่สอนกันอยู่ โดยมากเป็นหญิงชามีอายุ ดังนั้น เมื่อหญิงสาวกับเด็กหญิงรูปร่างผอมผอมขึ้นเรือนมานั่งกราบกรานแม่ใหญ่ จึงกลายเป็นจุดรวมสายตาของหลายคนที่นั่งอยู่ใกล้กันได้ไปในทันที

แม่ใหญ่ยังคงมีสมาธิอยู่กับการสอนหญิงวัยกลางคนที่นั่งเอียงคอพนมมือแต่ตรงหน้า ไม่ใส่ใจการมาของอาคันตุกะใหม่

“อย่ามัวแต่กลัวเราจะส่งปีศาจมาหาเรา กลัวตัวเราเองเออจะนะลูกนะ แค่อสังขนิสัยช่างกันดำและสาปแช่งให้มาก พลังของคำร้ายๆก็จะเหมือนมนต์เรียกปีศาจมาเป็นนายทางความคิดได้ โดยที่ลูกไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวอยู่แล้ว”

“มันยั่วให้หนูโกรธ แล้วก็ทำตัวสมควรถูกแช่งนี่เจ้าคะ”

“ลูกเอ๋ย เขาทำตัวอย่างไรถือเป็นเรื่องธรรมดาของเขา แต่ที่ลูกทำให้เขาดีขึ้นหรือเลวหนักรู้ว่าเดิม ถือเป็นการที่ไม่ธรรมดาของเรา ลูกว่าลูกสาปแช่งแล้วเขาจะดีขึ้นไหม? ลูกกันดำแล้วเขาจะ

อยากกลับตัวกลับใจหรือเปล่า?”

“ไม่เลยเจ้าคะ”

“นั่นแหละ... ทางที่ดีลูกสร้างนางฟ้าขึ้นมาในตัวลูกเองก่อน เพื่อเอามารับกับมารในตัวเขาในภายหลัง อย่าเอามารในลูกเดี๋ยวนี้ไปรบกับมารในเขาเดี๋ยวนี้ เพราะที่พูดแล้ว มารเท่านั้นจะดำรงอยู่ โดยไม่มีใครได้เป็นสุข”

จากสัมผัสของมะแม เหมือน ‘นางฟ้า’ จะถูกปลุกให้ตื่นขึ้นในหญิงคนนั้นได้บ้าง นับเป็นปาฏิหาริย์อันน่าประหลาดใจ ซึ่งหญิงชราแสดงออกมาให้เห็นตั้งแต่หน้าที่แรกที่หล่อนพบ

สัมผัสของแม่ใหญ่ยังคงแจ่มชัด สอนยาวได้โดยไม่เหนื่อยอ่อน คงนับเป็นผู้มีวิชาสมาธิมาทางเทศนาตลอดชีวิตนั่นเอง คือเมื่อใดเทศน์ เมื่อนั้นร่างกายและจิตใจจะประสานงานอย่างทันท่วงทีเกินปกติ แม้อายุจะล่วงเลย เขยิบใกล้หลักร้อยเข้าไปทุกที

ขณะส่งดาเลื่อมใสแล้งแล้งท่านอยู่นั่นเอง แม่ใหญ่ก็หันมาทางมะแมอย่างสะดุดจิต ไม่ใช่เพราะรูปร่างหน้าตากระจำจางใสแปลกกว่าคนท้องถิ่น แต่เพราะรัศมีชีวิตที่เจิดจ้าผิดธรรมดาไปมาก

นัยน์ตาของท่านมีอำนาจพอจะทำให้มะแมระยอได้ หล่อนหลบตาดายมือไหว้ท่านอย่างอ่อนน้อม ซึ่งแม่ใหญ่ก็ทักอย่างนิ่มนวล

“หนูมาจากไหน?”

“กรุงเทพฯเจ้าคะ”

“มาไกลนะ”

น้ำเสียงอ่อนโยนนั้น กลายเป็นกระแสความปรานีที่แผ่กว้าง ทำให้มะแมอิมปลื้ม ลืมเหนื่อยในฉับพลัน รวากับได้ดื่มกินน้ำเย็นชุ่มชื่นจนอิมหนา

นั่นเป็นประสบการณ์ครั้งแรกของมะแม กับการได้พบใครคนหนึ่งที่มีรัศมีชีวิตสว่าง ว่าง คงเส้นคงวา ให้ความรู้สึกเหมือนกายกับจิตของท่านแยกจากกันเป็นต่างหาก คือจะเกิดอะไรขึ้นทางกาย จิตที่เป็นอิสระก็ไม่พลอยสะเทือนไหวไปด้วยเลย บริสุทธิ์อยู่อย่างไร ก็ไร้มลทินอยู่อย่างนั้น

แค่สัมผัสจิตของท่าน จิตของหล่อนพลอยว่าง กว้างขวาง แสนสบาย เหมือนรู้จักสุขไว้ขีดจำกัดไปด้วย ไม่เคยได้เจออะไรอย่างนี้เลย

ท่านแม่ซึ่งผู้ทรงคุณละสายตาจากมะแม เบนมาด้านข้าง เมื่อพบกับเด็กหญิงแก้มยุ้ยน่ารักก็ทักทาย

“สนใจธรรมะแต่เด็กนะลูกนะ ดีแล้ว”

ยังไม่ทันทักเสร็จแม่ใหญ่ก็เอะใจ เพราะเห็นยายหนูน้ำตาไหลพราก จับจ้องท่านแน่นิ่งด้วยแววโสมนัสอันแรงกล้าผิดเด็กธรรมดา

ด้วยจิตพิสุทธิ์ พร้อมรู้ไม่ติดขัด แม่ใหญ่เปลี่ยนจากการมองด้วยตาเปล่า พลิกไปสัมผัสเบื้องหลังมหาปิตุคงใหญ่ในเด็กหญิงคนนั้น อย่างต้องการดูด้วยตนเองมากกว่าเอ่ยปากถามต่อหน้าญาติโยมอื่นบนบานเรือน

ท่านพบว่าแรงขับให้เกิดโสมนัสของเด็ก คืออาการจดจำได้ ตลอดจนอาการรู้ว่าเดินทางมาถึงที่หมายตามแรงอธิษฐานข้ามชาติ แม่ชีผู้ชราหรือตาพินิจ จับภาพร่างเด็กหญิงตรงหน้า แล้วหวังนึก ยกขึ้นเป็นนิมิตทางจิต บดบังการเห็นด้วยตาเปล่า

เมื่อนิมิตของเด็กหญิงปรากฏเต็มอยู่ในห้วงมโนทวาร แม่ใหญ่ก็กำหนดดูความเป็นมาในอดีตภาพก่อน และด้วยอำนาจญาณอันบริสุทธิ์ ก็เห็นนิมิตรูปเด็กหญิงแปรเป็นนิมิตแม่ชีแทน

หลังจากรู้และเข้าใจ ท่านก็เพิกนิมิต เบนการรับรู้มาอยู่กับสิ่งที่เห็นด้วยตาเปล่า ริมฝีปากระบายยิ้มให้เด็กน้อย

“ฉันจำชื่อหนูไม่ได้”

“พินมลเจ้าคะ!”

อีกพนมมือรายงานตัวด้วยเสียงสั้นครี้อย่างคนร้องให้ ญาติโยมทั้งชานเรือนไม่เข้าใจความนัย นึกว่าเด็กหญิงพินมลคนนี้เคยพบแม่ใหญ่มาก่อน จะสงสัยบ้างก็แค่ทำไมต้องตื่นต้นกับการกลับมาพบกันใหม่ขนาดนี้

“อือ... จำได้ละ ไม่เจอกันนานนะ ไม่เหลือเค้าเดิมเลย”

“เจ้าคะ”

เด็กสะอึกสะอื้น ยกมือเช็ดน้ำตาบ๊อย

“เคยจากกันเป็นธรรมดา พบกันอีกก็เป็นเรื่องธรรมดา”
คำว่า “ธรรมดา” ที่ออกมาจากปากท่านแม่ซี ประโลมจิตใจให้อีกอึด
ใจ และเกิดอุเบกขา บรรเทาอาการสั่นเทาไปทั้งตัวได้บ้าง
“หนูแตกต่าง แต่แม่ใหญ่ยังเหมือนเดิมเจ้าคะ”
“ไม่มีใครเหมือนเดิมได้หรอก ยังไงก็ต้องแก่ลง”
“เจ้าคะ”
“พวกเราเป็นจิตวิญญาณที่หลั่บๆตื้นๆ เปลี่ยนชื่อ เปลี่ยน
หน้า เปลี่ยนกรรม แต่ไม่เปลี่ยนอุปาทานว่ามีตัวเรา จนกว่าจะ
อ่านชาติ รู้ความไม่เที่ยงในกายใจได้แจ่มแจ้ง”
“เจ้าคะ”

หลายคนเหลียวมามองหน้าแม่หนูน้อยซ้ำ อย่างซ้กจะพิศวงขึ้น
มาตจิดๆกับบทสนทนาที่คล้าย ‘รู้กัน’ แถมธรรมะจากปากแม่ใหญ่ที่มี
ให้หนูน้อย ก็ดูจะไม่ธรรมดา ไม่ค่อยสอนชาวบ้านทั่วไปเสียด้วย

เมื่อเริ่มเกิดกระแสดความผิดสังเกตเช่นนั้น แม่ใหญ่จึงเบี่ยงเบน
ความสนใจ หันไปคุยกับคนอื่น ไม่หันกลับมาที่มะแมกับอีกอีก

สำหรับอีก เมื่ออยู่ต่อหน้าบุคคลอันเป็นแกนอ้างอิงอดีตชาติ ก็
เกิดแรงเหนียวหนา ดุดเอาความจำเก่าๆกลับมา สำนึกคิดอ่านและความ
รู้สึกก่อนตายแบบแม่ซีฟิรมลปรากฏแทนที่ความเป็นเด็กหญิงอีก ตลอด
ระยะเวลาบนชานภูมิของแม่ใหญ่

และชั่วขณะของความจำอันชัดแจ้งนั่นเอง อีกระลึกได้เองว่า
ความตั้งใจสุดท้ายก่อนใกล้ขาดใจคืออะไร เธอเลือกที่จะไม่ไปสวรรค์
ไม่ยินดีในทิพย์สุข ทั้งที่นิมิตเทวดา นางฟ้า พร้อมพิมานมณฑลปรากฏ
พร้อม แต่กลับกำหนดจิตให้ยินดีในการประทุติพรหมจรรย์บนโลก
มนุษย์แทน

เมื่อจิตดับจากความเป็นมนุษย์ อย่างไรก็ตามผลบุญก็ส่งไปครอง
วิมานสวรรค์อยู่ดี เป็นการพักรอฤกษ์เกิดที่เหมาะสม พอฤกษ์เกิดที่
เหมาะสมกับแรงอธิษฐานมาถึง นิมิตแห่งการเสื่อมจากกายทิพย์ก็ปรากฏ
เป็นความผิวแห้ง ปราศจากน้ำนวลชุ่มชื้นแห่งทิพย์สภาพ จิตเข้าสู่
ภวังค์ขาว แล้วถูกดูดมาเข้าห้องมนุษย์อันควรแก่ชะตากรรม

ด้วยกำลังทางจิตอันเหลือเฟือในวันนี้ อีกสามารถหน่วงนึกถึงราย
ละเอียดได้ตามปรารถนา ปีที่เธอตายในชาติก่อนคือ พ.ศ. ๒๕๕๒ ช่วง
ปลาย พอคำนวณจากปีที่เกิดใหม่คือ พ.ศ. ๒๕๕๔ ช่วงกลาง ก็ช่วยให้รู้
ว่าเธอขึ้นไปพักรอฤกษ์เกิดอยู่เป็นปี

ชีวิตก่อนเธอถือบวชเข้าไป สังขารทางกายโรยราแล้ว เมื่อครอง
ผ้าขาวจึงมีแต่ความกลัวใจ กลัวไม่ทันได้ดีทางธรรม น่าจะต้องตายเสีย
ก่อน

แล้วก็ไม่ทันจริงๆ เธอตายดับพร้อมกับความน้อยใจตัวเองที่ไม่
สร้างวาสนาไว้ในอดีต นั่นจึงเป็นเหตุให้มีแก้ไขอธิษฐานขอกลับมาเป็น
มนุษย์อีก กับทั้งขอให้ทันได้พบแม่ใหญ่อีกสักครั้ง เพื่อจะได้ใฝ่ใจอยาก
ประทุติพรหมจรรย์ทันทีที่รู้ความ

ความกลัวตายคือจุดนัดพบกันระหว่างตัวตนในสองชาติ เธอ
เคยกลัวตายอย่างมีเหตุผลในอดีต และแม้ปัจจุบันจะกลัวตายเหมือน
ไร้เหตุผล แต่ที่แท้ความกลัวตายก็มีแก่นความรู้สึกเป็นเนื้อเดียวกัน
นั่นเอง

นี่คือหน้าที่อดีตและปัจจุบันมาบรรจบกัน รวากับตื่นขึ้นจากการ
สลบที่ยืดยาว ช่วงพื้นใหม่ๆเหมือนสมอบกพร่อง ความจำเสื่อม ฐนง
พราเลือกเฟ้นมาทำอะไรต่ออะไรได้เป็นเรื่องเป็นราวก็คราวนี้เอง

ชีวิตช่างเป็นเรื่องไม่เข้าท่า ตายเพื่อลืมหืมต เกิดเพื่อจำใหม่ รับ
กรรมที่ทำไว้ แล้วถูกบีบให้ก่อกรรมเพื่อต้องไปรับต่ออีก ไม่มีอะไรเป็น
ขึ้นเป็นอัน หาที่จับสินมิได้

สัญญากับตนเองเป็นมั่นเป็นเหมาะว่านี่จะเป็นการเกิดครั้ง
สุดท้าย ไม่มีการไปสู่ความเป็นอื่นอีก!

แม่ใหญ่คุยกับญาติธรรมจนกระทั่งคนเหล่านั้นลากลับกันไปทีละ
คนสองคน กระทั่งชุดสุดท้ายลงจากภูมิ ก็เหลือเพียงแม่ใหญ่และสอง
นางจากเมืองหลวงตามลำพัง

ผู้อาวุโสในชุดขาวทอดตามองน้องอีกเจียบๆอยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งแม่หนู
ในสำนึกแบบแม่ซีฟิรมลก็เอาแต่นิ่งเจียบ พนมมือรออย่างเดียวว่าท่าน
จะพูดอะไร ด้วยความระลึกได้ว่านี่คือกิริยาที่สาธุศิษย์แม่ใหญ่ทุกคนพึง

กระทำ ยามแม่ใหญ่ส่งตาทินิจมาเงียบๆ

ในที่สุดท่านก็เอ่ยแบบครูสอนศิษย์ รวากับแม่ชีพิรมลยังไม่ตาย และเพิ่งกลับจากจุดต่างแดนมาเยือนถิ่น

“ถ้าก่อนจิตดับจากความเป็นมนุษย์ เธอพิจารณาให้เห็นชาติว่า ภายใจไม่เที่ยง ไม่ใช่สิ่งที่เธอจะบังคับได้ ก็มีสิทธิ์ได้มรรคผลขั้นต้นไปแล้ว แต่เวลานั้นเธอเอาแต่สำรวจมัจฉิมนิ่ง เน้นอธิษฐานแน่วแน่ ขอเกิดใหม่มาปฏิบัติต่อ ขอมาเรียนกับฉันอีก จิตก็ยึดการเกิดเป็นหลัก พอยึดการเกิดเป็นหลักก็เท่ากับสำคัญว่ามีตัวตนอยู่ไม่เล็ก มรรคผลไม่มีทางถูกจุดจนวนขึ้นมาได้”

“เจ้าคะ”

น้ำตาของแม่ชีพิรมลในคราบหนูอีกพรั่งพรูเมื่อรู้ตัวว่าก่อนตายพลาดตรงไหน

พอตายไม่เป็น ก็กลับมาเป็นตัวเป็นตนอีก!

“หลายชาติก่อนเธอเกิดเป็นชาย เคยลวนลามลูกในไส้ ชาติที่เป็นพิรมลกับชาตินี้ถึงมีต้นชีวิตไม่ค่อยดีนัก ถูกคนที่เลี้ยงดูรังแกเอา... แต่เรื่องร้ายก็กลายเป็นดีได้ เมื่อเกิดภายใต้ร่มเงาพระพุทธศาสนา คือพอถูกกดดันให้อยากทิ้งชีวิต บุญเก่าก็ผลักดันให้มาพบวิธี ‘ทิ้ง’ อย่างถูกต้องของพระพุทธเจ้า”

“เจ้าคะ”

“ตอนนี้เธอชื่ออะไร?”

“อีกเจ้าคะ ชื่อจริง อนิทรานะ”

แม่ใหญ่แปรสายตามาสบกับผู้ปกครองของเด็ก

“หนูละชื่ออะไร?”

“มะแมเจ้าคะ”

รีบพนมมือตอบอย่างดีใจที่แม่ใหญ่หันมาคุยด้วย

“ไม่มีใครมาแย่งเด็กคนนี้อย่างจากอ้อมอกของหนูได้หรอก ไม่ต้องกลัวนะ”

นั่นคือการเริ่มต้นด้วยการแทงใจตรงจุด มะแมยิ้มจางๆ ไม่รู้จะอายหรือโล่งอกดี ได้แต่รับว่า

“เจ้าคะ”

“แต่ถึงหนูจะไม่ยอมยกให้ใคร ท้ายสุดก็ต้องยกลูกสาวให้กับความตายอยู่ดี ฉะนั้น ระหว่างเลี้ยงเขาเพื่อรอยกให้พญามัจจุราช หนูก็ควรตั้งคำถามไว้ด้วยว่าในมือเรามีเสียบังอะไร ที่มอบให้เขาแล้วจะได้ไม่ต้องห่วงกันอีก”

มะแมชะงัก

“แม่ใหญ่หมายถึงหนทางไปนิพพานหรือเจ้าคะ?”

“นิพพานเป็นที่เดียว ที่เราส่งคนรักไปถึงแล้วหมดห่วงได้ถาวร ใช่จะ! แม่หมายถึงนิพพาน!”

“มะแมจะเอาอะไรไปให้น้องอีกเจ้าคะ? ในเมื่อตัวเองก็ยังไม่รู้ทางกระจ่างแจ้ง”

“ความรู้เกี่ยวกับเส้นทางทั้งหมดอยู่ในหัวของหนูแล้ว”

“มะแมทราบอย่างเดียวเจ้าคะว่าบนเส้นทางนี้ ต่อให้รู้มากขนาดไหน หรือดูเหมือนเดินทางก้าวหน้าเกินใครมาเพียงใด ขอแค่ไม่รู้ว่าจะอุปสรรคขวางความเจริญของตัวเองคืออะไร ก็ไม่มีทางไปได้ถึง”

ตลอดเวลาที่พูด มะแมพนมมือค้างไว้ เหลือบตาลงมองพื้น และส่งกระแสใจขออน้อมรับคำสั่งสอนชี้ทาง หาใช้คิดคำนอวตติเถียงแม่ใหญ่แต่อย่างใด

แม่ใหญ่เข้าใจเจตนา และเห็นว่ามะแมจะเป็นที่พึงทางธรรมให้กับน้องอีกได้ต่อไป จึงเล็งพิจารณาอุปสรรคขวางทางเจริญของมะแมให้ด้วยความรู้อย่างถ่องแท้ออกมาจากฝั่งของความเจริญถึงขีดสุดแล้ว

เกือบครึ่งนาทีที่แม่ใหญ่นิ่งไป ในที่สุดก็เอื้อนเอ่ย

“ถ้าทิ้งความรักไม่ได้ ก็ทิ้งความยึดไม่ได้ เมื่อทิ้งความยึดไม่ได้ ก็ทิ้งต้นเหตุแห่งการเกิดมาไม่ได้... และเมื่อต้องเกิดอีก หนูก็ต้องพบกับความตายและการพลัดพรากจากบุคคลอันเป็นที่รักวันยังค่ำ ไม่ว่าจะหวงแหนพวกเขา เหมือนอยากกอดไว้ไม่ปล่อยสักขนาดไหนก็ตาม”

มะแมก้มหน้านิ่ง อยากรู้ใจตัวเองเหมือนกันว่าถ้าพบแม่ใหญ่ก่อนหน้านี้สักสองเดือน อะไรๆจะแตกต่างกันไปเพียงใด

จะทำอย่างไรได้เล่า ในเมื่อชีวิตหล่อนถูกออกแบบให้เจอคนที่

เป็นแรงบันดาลใจให้อยากเวียนว่ายตายเกิดชั่วนิรันดร์ ก่อนจะได้พบกับแรงบันดาลใจให้อยากตายเป็นครั้งสุดท้ายในชาตินี้!

สายไปแล้วที่จะถอนใจจากความหลงรักใครบางคน...

“ในเมื่อมะแมถอนใจจากรักไม่ได้...” หล่อนถามทั้งไม่เงยขึ้นสบหน้าแม่ใหญ่ “ชีวิตที่เหลือควรทำอย่างไรให้ดีที่สุด ทั้งเพื่อตัวเองและน้องอีกเจ้าคะ?”

“หนูเห็นจิตของตัวเองและคนอื่น โดยความเป็นภาวะต่าง ๆ นั้น ดีแล้ว แต่ขอให้หนูพิจารณาว่า ‘เห็น’ นั้นมีอยู่สองแบบ คือ เห็นแล้วยึดกับเห็นแล้ววาง สิ่งที่หนูเห็นมาทั้งหมด เป็นไปเพื่อการยึด ไม่ใช่เพื่อการวาง”

“มะแมก็รู้ตัวอย่างนั้น แล้วทำอย่างไรจะให้เห็นแล้วไม่ยึดเจ้าคะ?”

“ถามความรู้สึกตัวเองตอนนี้ดูซิ หนูว่าพอแก่ตัวลง จะยังคงมี ‘ตัวเอง’ ตัวนี้อยู่ไหม?”

“ยังจะมี และรู้สึกว่าจะเหมือนเดิมเจ้าคะ”

“ตัวรู้สึกว่าจะเหมือนเดิมนั้นแหละ คือความยึดมั่นสำคัญผิดว่ามีเรายู่จริงตลอดไป... แต่ละช่วงเวลา ธรรมชาติจะส่งภาวะอย่างหนึ่งมาล่อใจให้ยึดไว้เหมือนเดิม อย่างตอนนี้หนูก็ถูกล่อใจด้วยภาวะคนสวย คนสวย แล้วเกิดความสำคัญไปว่าหนูเป็นตัวนี้ จะไม่เปลี่ยนไปจากนี้”

เสียงจากผู้มีจิตที่ว่าง จิตที่รู้อย่างไรการยึด เตือนให้มะแมรู้สึกถึงความเป็นหญิงผมยาวของตน และพบว่าใจสำคัญมันหมายความว่ากายนี้แหละคือตัวหล่อนจริงๆ

“เจ้าคะ แล้วทำอย่างไรจะให้อาการยึดมั่นสำคัญผิดหายไปเจ้าคะ?”

“รู้สึกวาลมหายใจนี้เป็นของหนูไหม?”

“รู้สึกเจ้าคะ”

“ที่รู้สึกเพราะมีตัวหนูนำขึ้นมาก่อน แล้วจึงมีการเห็นลมหายใจคราวนี้ลองให้กลับกัน เห็นลมหายใจขึ้นมาก่อน สังเกตซิว่าครั้งนี้กับครั้งก่อนมันยาวเท่ากันไหม?”

“ไม่เท่าเจ้าคะ”

“ไม่เท่าแปลว่าไม่เหมือนเดิมแล้ว เป็นคนละลมหายใจกันแล้ว ลมหายใจแสดงความไม่เที่ยงต่อจิตแล้ว”

“เจ้าคะ”

“ความรู้สึกว่ามีตัวของหนูเป็นเจ้าของลมหายใจ พลอยหายไป ด้วยไหม?”

“หายไปเจ้าคะ”

“ถ้าเห็นแต่ลมหายใจต่างไปเรื่อยๆ เจ้าของลมหายใจก็จะหายไปเรื่อยๆด้วยเช่นกัน”

“เข้าใจแล้วเจ้าคะ”

“จำไว้นะ ขณะของการเห็นว่า ‘ต่างไป’ และ ‘ไม่เหมือนเดิม’ นั้นแหละ คือช่วงขณะของการกะเทาะอุปาทานออกไปเปลาะหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านให้เริ่มดูจากอะไรหยาบๆ เห็นง่าย ๆ ได้ตลอดเวลาอย่าง ลมหายใจ ถ้าเห็นได้ ก็ต่อยอดไปเห็นอะไรที่ละเอียดกว่าได้ ไม่ว่าจะ เป็นความยึดอัดหรือความสบาย ไม่ว่าจะ เป็นภาวะจิตสงบหรือฟุ้งซ่าน พวกมันจะปรากฏต่างไปเรื่อยๆเช่นกัน พอเห็นทั้งหมด ก็จะหมดที่ยืนให้ตัวตนไปจนสิ้น”

ระหว่างฟัง มะแมก็ปิดตาระลึกตามคำพูดของแม่ใหญ่ไปด้วย จึงเห็นว่า ‘ความสำคัญผิด’ หลุดล่อนไปเป็นขณะๆ ได้ แต่ความหลงสำคัญผิดก็เสมือนร่างแหที่เหวี่ยงตัวกลับมาปกคลุมจิตใหม่ได้อีกเรื่อยๆเช่นกัน

แม่ใหญ่เห็นสภาพพระลึกรู้ของมะแมเช่นนั้น จึงส่ายตบให้เกิดการต่อยอดความเข้าใจว่า

“เราต้องทำเรื่อยๆ ค่อยๆ กะเทาะทีละเปลาะ นาทีแล้วนาทีเล่า วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า จนกว่าเปลือกแข็งๆ หนาๆ ของความสำคัญผิดจะ หลุดร่วงออกไปจนหมดนะ อย่าเร่งรัดพรวดพราด”

จิตของมะแมเป็นไปตามทิศทางของการชี้แนะ คือ ‘ทำเรื่อยๆ’ ไม่หยุด ไม่ชะงักคิด และไม่คาดหวังว่าจะเห็นผลเร็ว

ครู่หนึ่ง นิมิตรรูปร่างหน้าของแบบผู้หญิงคนหนึ่งก็หายไป เหลือ

แต่ใจที่ว่างอย่างรู้ เป็นอยู่อย่างไม่มีตัวตน ไม่มีเพศ ไม่มีเราเขา

แม้เป็นช่วงเวลาอันสั้นของการ ‘ไม่มีตัวตน’ อยู่ในกายใจ ก็ทันได้ตระหนักว่าตอนอะไรหายไป ถือเป็นเรื่องธรรมดา แต่ความสามารถเห็นได้ว่าอะไรหายไปนี่สิ นับว่าน่าอัศจรรย์ยิ่ง เพราะสิ่งที่เหลือคือจิตผู้มีพุทธปัญญาสว่างไสว ให้รสอันเกินกว่าจะพรรณนาเป็นภาษามนุษย์

ในสมาธิอันไร้ตัวตน เหมือนเหลือแต่จิตโล่งๆแบรับความว่าง รสแห่งวิเวกสุขในสมาธิที่ทำมาตลอดเทียบไม่ได้เลยกับรสแห่งความว่างจากอุปาทาน

พุทธปัญญาระดับหล่อนไม่อาจทรงสมาธิอันไร้ตัวตนไว้ได้นาน ครู่เดียวก็กลับมารู้สึกถึงอัตภาพหญิง รู้สึกถึงความมีฝั่งของตนและฝั่งของท่านอีก

เปิดตาขึ้น ปีติมากพอจะก้มลงกราบแม่ใหญ่หน้าผากจดพื้นเรือนหนึ่งนาน ด้วยใจปรารถนาจะแสดงความคารวะขั้นสูงสุด

“ขอบพระคุณเจ้าค่ะ มะแมทราบแล้วว่าต้องดูอย่างไร”

“ดีแล้ว... หันหน้ามองไปทางไหน เราก็เริ่มเป็นคนในทิศนั้น และเมื่อได้เดินไปทางไหน ในที่สุดเราก็จะได้เป็นประตูสู่ทางนั้นให้คนอื่นด้วยนะลูกนะ”

บทที่ ๒๔

หลายวันมานี้ คณินทร์ทำงานไม่เป็นสุขเอาเลย

นอกจากต้องระวังตัวเพิ่ม ด้วยการเสริมบอดีการ์ด ไปไหนมาไหนไม่คล่องตัวตามความชอบใจแล้ว ในหัวเขายังบรรจุแน่นอยู่ด้วยใบหน้าผู้หญิงคนหนึ่ง

กลายเป็นคนสมาธิสั้น ลงนั่งทำงานเดี่ยวเดี่ยวก็อยากลุกเดิน กระวนกระวาย พุดคุยกับใครก็คล้ายอยากจบการสนทนาเร็วๆ เพราะเสียเวลาจินตนาการถึงผู้หญิงคนนั้น

ผู้หญิงบ้าอะไร แสนดี ดูดี และมีดี ครบสูตรนางฟ้าเดินดินขนาดนี้?

และที่วนเวียนคิดถึงไม่เลิก นอกจากจะเพราะอยากได้เรือนกายหล่อนมาชิมแล้ว ยังเกิดความระแวงสงสัยที่ระอุขึ้นเรื่อยๆ เป็นเงาตามความคิดทบทวนต้นปลายไปมา

หล่อนรู้ว่าชั้นหนึ่งตายโดยไม่รู้ตัว และกำลังอยู่กับเขา...

หากอ้างว่าเป็นญาณพิเศษเหนือมนุษย์ก็แล้วไปเถอะ แต่ความสามารถข้อนี้ ดันไปทำให้เขานึกถึงชายในสุททาวที่จู่มาปรากฏตัวช่วยเขาให้รอดได้อย่างน่ากังขา

ตำรวจไม่สงสัยเขา แต่สงสัยเกี่ยวกับบุรุษลึกลับ ซึ่งเขาก็ให้การว่าตนเองก็สงสัยไม่แพ้กัน กับทั้งยังอยากสืบหาตัวบุรุษลึกลับดังกล่าวมาสอบสวน ไม่แพ้อยากได้ตัวคนบงการฆ่ามาลงโทษสักเท่าใดด้วย

ขั้นต้นมีการตั้งข้อสันนิษฐานว่าเหล่าชายในชุดขาวน่าจะรู้จักหรือกระทั่งมีเกี่ยวข้องอยู่กับคนจ้างวานสังหาร แต่คงเกิดผิดใจ หรือขัดผลประโยชน์ในทางใดทางหนึ่งกะทันหัน จึงมาช่วยชีวิตเขาไว้

เทวดาที่ไหนจะมารู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่นั่นในเวลานั้น?

ไม่แคร์เฉยๆ ยังอุตส่าห์ไปดักช่วยชีวิต ณ จุดเกิดเหตุโดยปราศจากแรงจูงใจใดๆอย่างนี้อีก

พอเรื่องผ่านไปหลายวัน หายซ็อค สติกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวดีแล้ว คณินทร์ก็ทบทวนอย่างละเอียด คิดว่าถ้าอยากได้คำตอบทั้งหมด

โดยเร็ว ก็ควรเริ่มต้นจากแม่ตัวเอง เพราะมีตัวตน มีที่อยู่ให้เข้าถึง ถ้า หล่อนโยงโยงไปกับใครจริง ในที่สุดก็ต้องเจอ

เข้านั้น คณินทร์นั่งรับประทานข้าวผัดอเมริกันกับคุณหญิง โดย ต่างอยู่ในชุดดำ และต่างคนต่างเงิบเชียบ ด้วยความรู้สึกว่าเมฆหมอก มีดครีมนั่งไม่จางไปจากชีวิต

ก่อนอาหารจะหมดจาน คณินทร์ก็เอ๋ยเนือยๆ

“เย็นนี้ผมอาจจะไปถึงชานิดหนึ่งนะ แต่ยังไงก็คงทันพระสวด”

รักสุรีย์พยักหน้าหงิกหนึ่ง ไม่ตอบอะไร คณินทร์เหลือบมองคู่ ชีวิตของตน เห็นฝ่ายนั้นก้มหน้าก้มตากินไม่พูดไม่จา ก็ตัดสินใจถาม เลียบเคียง

“ยายหมอดูที่มีญาณคนนั้น ที่คุณพาผมไปหาเมื่อหลายวันก่อน ชื่ออะไรนะ?”

“คุณจำได้ อย่าทำเป็นไก่อ้”

รักสุรีย์ตอบด้วยเสียงเฉื่อยเฉยแบบ ‘คนรู้ใจ’ ที่อยู่ได้ช้ายคา เดียวกันมานาน คณินทร์คอแข็ง แต่ขี้เกียจทำเป็นไก่อ้ต่อ จึงข้ามเรื่อง ชื่อเสียงเรียงนามไปถามเรื่องที่คาใจตรงๆ

“คุณรู้จักแม่คนนี้นานหรือยัง?”

“ก็ไม่นานนัก”

“ทำไมถึงรู้จักกันได้?”

“ฉันมีปัญหาเครียดๆ พอดีตากฤษฏาแนะนำให้”

“กฤษฏา...” คณินทร์เลิกคิ้วสูง ถามให้แน่ใจ “ตำรวจ?”

“นั่นแหละ”

รัฐมนตรีหนุ่มใหญ่พยักหน้ายิ้มอย่างสมหวัง เพราะมีสิทธิ์ที่จะ ได้รายละเอียดผ่านทางนั้นอีกมาก แต่สืบให้รู้ว่ากฤษฏาอยู่ฝ่ายเขาหรือ ฟากศัตรู คำลางก็อาจเริ่มปรากฏ!

“พูดก็พูดเถอะ บอกว่าแม่นี้มีญาณ นั่งทางใน ผมว่าหุ่นไม่ให้เลย เหมือนมีการศึกษา จบสูงๆ แบบที่เห็นตามออฟฟิศมากกว่า”

“ฉันก็เพิ่งรู้ทีหลังว่าเขาจบจิตวิทยานะ”

“อ้าว! แล้วคือนั่นคุณไม่เห็นบอกว่าแม่คนนี้เป็นนักจิตวิทยา เห็น

บอกแต่มีญาณ ติดต่อกับวิญญาณได้ไปโน่น”

“ก็แล้วติดต่อดีจริงไหมล่ะ?”

“ผมว่าระแวงไวบ้างก็ดีนะ ทุกอย่างที่เราเห็น อาจเป็นแค่การจัด ฉากอย่างแยบยล พวกเราตัวใหญ่ ชีวิตเหมือนเป่าเคลื่อนที่ไปมาอยู่ กลางสนามโล่ง ปกปิดข้อมูลส่วนตัวลำบาก ถ้าหากเอานักแสดงเก่งๆมา หลอกให้เนียนหน่อย ก็อาจเสร็จมันง่าย”

“แล้วถ้ารู้ความฝันได้ล่ะ? ความฝันของคน มีหมาตัวไหนมันรู้ได้ ไหม? แม่แม่มองเข้าไปดูฝันของฉันได้ จะให้คิดจะไปล้วงข้อมูลมาจาก ใครคะ?”

คณินทร์ขมวดคิ้วสงสัย ยามระแวงเช่นนี้ ดูเหมือนไม่มีใครใน โลกชวนให้เขาเชื่อได้สักคน พวกเขาเล่นมายากลยังมีวิธีใหม่ๆมาแหกตา คนดูทุกวัน ก็ไม่เห็นใครจับได้ไล่ทันเหมือนกันนั่นแหละ

ถ้าถูกบังคับให้เชื่อ เขาก็เต็มใจเชื่ออย่างเดียวว่าโลกนี้มีมายากล อยู่จริง แต่อย่ามาบังคับให้เชื่อว่ามายากลเป็นของจริงก็แล้วกัน!

ถ้อยคำแสดงความปักใจเชื่อมั่นของรักสุรีย์ ทำให้คณินทร์ร้าน ที่จะสืบสาวหาร่องรอยอะไรจากผู้เป็นภริยาต่อ เขาเดินออกมาจากห้อง อาหารด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เพราะรู้ว่างานนี้คงต้องครุ่นคิดคนเดียว ปรึกษาใครที่ไว้ใจได้ยาก

ผู้ต้องสงสัยที่เป็นตัวการใหญ่ในใจของเขา ตอนนี่เฉพาะที่เด่นๆ ก็ ๓ รายเข้าไปแล้ว ทั้งเพื่อนนักการเมืองซึ่งอาจอยากตัดตอนเขาในคดี ทุกจริตที่เริ่มอื้อฉาว ทั้งมาเพี้ยที่เขาทำลายหนทางหากินเพื่อสร้างผลงาน ให้ตนเอง ตลอดจนไอ้โม่งที่จองเวรกับเขามาแต่ไหนไม่รู้ ส่งจดหมาย สน تهท์มาขู่จะเอาชีวิตหลายหน จับมือใครดมไม่ถูก

ช่วงสายเขามีนัดประชุมให้คำปรึกษากับท่านนายกฯ แต่ขณะนี้ ยังมีเวลาเหลืออยู่บ้าง คณินทร์จึงเดินเข้าห้องหนังสือเพื่อใช้ความคิด เงียบๆตามลำพัง

เดินกลับไปกลับมาในห้องที่มีความยาวประมาณ ๑๐ เมตร สอง ฝั่งเป็นตู้หนังสือติดผนังสูงจรดเพดาน สมองไล่ลำดับทบทวนอย่าง รวดเร็ว ในหัวเต็มไปด้วยบุคคลและเหตุการณ์มากมาย แต่สุดท้ายก็มา

สะตูดหยุดลงที่มะแม หญิงสาวผู้แสดงความสามารถพิเศษให้เขาทั้ง อ้าปากค้างจนมานั่งนี้กายที่หลัง

ในห้วงเวลาแห่งการเป็นรัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์ ที่มีอิทธิพล ล้นเหลือ ดึงดูดผู้คนนับร้อยนับพัน พากันวิ่งขาวิดเข้าหา ต้องถามตัวเองเสมอว่าคนที่อยู่ตรงหน้าต้องการอะไรจากเขา และเมื่อคุยไปสักพัก ก็ต้องถามตัวเองซ้ำไปซ้ำมาว่ากำลังถูกหลอกอยู่หรือเปล่า!

ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ไม่มีอะไรน่าสนุกเท่าได้เป็นฝ่ายหลอก แต่ขณะเดียวกันก็ไม่มีอะไรน่าเจ็บใจเท่าเป็นฝ่ายถูกหลอก

ถ้าทั้งหมดนับแต่จุดฆาตกรรมจนถึงห้องทำงานของมะแม ล้วนแล้วแต่เป็นการจัดฉาก ก็แปลว่าเขาถูกต้มเสียสุก

ชาติเชื่อเนื้อชಾಯอย่างเขาฆ่าได้ แต่ห้ามต้ม!

นึกถึงแววตาแจ่มใส สาดประกายชื่นชมพรราวแพรว เขาไม่คิดว่ามะแมจะแสดงละครเก่งระดับฮอลลีวูดเรียกแม่ได้ขนาดนั้น น่าจะมีความจริงอยู่ที่นั่นบ้าง

เอ... หรือว่านั่นก็คือจิตวิทยาที่หลอกผู้ชายหน้าโง่ได้ทั้งโลก?

ถ้ากำลังอยากลองลิ้มชิมรสผู้หญิงคนไหน การจับโกหกผู้หญิงคนนั้นก็จะยากขึ้นกว่าปกติหลายสิบเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเชื่อว่าฝ่ายหญิงชื่นชมตน ปลายปลี้มในตน ก็ยิ่งบวกความทะนงตัว กลายเป็นกำแพงหนาๆบดบังข้อเท็จจริงอื่นหนักเข้าไปอีก

แววตาน่าพิสมัยที่จับจ้องเหมือนเห็นเขาเป็นวีรบุรุษ ยังฝังแน่นในความทรงจำไม่เลือน อยากรู้เหลือเกินว่าหล่อนเห็นเขาเป็นเทพเจ้าหรือหมูหันกันแน่

คณิตร์เดินไปที่ตู้หนึ่ง หยิบหนังสือขายดีของตนเองออกมา มันคือ ‘หัวเราะเยาะเคราะห์ร้าย’ เล่ม ๗ ซึ่งเป็นการรวบรวมคำคมและเนื้อหาที่เขาตระเวนบรรยายไปทั่วประเทศ

หลายปีที่ผ่านมา เขาไม่กลับไปอ่านหนังสือ ไม่กลับไปดูวิดีโอของตนเองจนเลือนๆ จำไม่ค่อยได้ว่าเคยคิด เคยพูดไว้อย่างไรบ้าง

พลิกม้วนๆ เจอกรอบบรรยายพื้นเทาไว้ว่า **ชีวิตดีๆต้องการแค่ให้คุณดีพอ ไม่ใช่ต้องการให้คุณพยายามสร้างภาพที่ดีพร้อม**

ยิ้มนิดๆอย่างพอใจ คำนั้นมันกลั่นออกมาจากใจจริง เขาไม่เคยและจะไม่วันสร้างความรู้สึกว่าตัวเองดีพร้อม ในเมื่อคนทั้งประเทศตัดสินว่าเขาดีพอจะได้เป็นผู้แทนราษฎรสามสมัยซ้อน ด้วยคะแนนถล่มทลาย เกินหน้าเกินตาเพื่อนร่วมพรรคอยู่แล้ว

เป็นนักการเมือง ทำให้รู้จักการเมืองอย่างถึงแก่น การเมืองคือเกมชิงอำนาจ และในเกมชิงอำนาจไม่เคยมีคนดี มีแต่คนเอาความดีบางส่วนมาสร้างภาพให้ตนดูดีเกินจริง ทั้งหมดก็เพื่อเรียกคะแนนเสียงเท่านั้น

แต่ในคืนก่อน ภาพของมะแมทำให้ภาพของเขาดูด้อยค่าลงอย่างบอกไม่ถูก ราวกับคนที่ ‘ดีพร้อม’ จะมีตัวตนขึ้นมาได้จริงๆ รัตมีสว่าง อากอันเกิดจากวิศิตที่ไร้มลทิน ชับขมให้รู้สึกว่าชาตินี้เขาไม่มีทางดีเท่าหล่อนได้แน่

ยื่นก้มหน้าพลิกๆอ่านงานเก่าของตน เหมือนได้ย้อนกลับไปสู่วันวาน กระทั่งรู้สึกว่าได้คิดมากกว่าที่คิด จึงลงนั่งเก้าอี้ใกล้ตัว

ในการสัจธรรมครั้งหนึ่ง ภายใต้อำนาจ “โกงไม่ดี เพราะคนดีไม่โกง” เขาขึ้นต้นไว้ว่า **เงินที่เปลี่ยนชีวิตให้ดีขึ้นได้อย่างปุบปับ มักจะสามารถเปลี่ยนความคิดให้แยกลงได้ในฉับพลัน**

นอกจากนั้น ยังสำคัญทั้งท้ายหนักแน่น **อย่าภูมิใจว่าได้วิ่งหน้าหน้าใคร ถ้ากำลังอยู่บนทางลงเหว!**

สีหน้าของคณิตร์ผ่อนคลายลง แต่นัยน์ตาส่องแววคิดลึก ถึงวันนี้ เงินและอำนาจบิดความคิดของเขาให้เบี่ยงกว่าเดิมไปถึงไหนแล้ว?

พอชีวิตผ่านไป เขาก็ชักตอบไม่ถูกเหมือนกันว่า ‘ทางลงเหว’ มันอยู่ตรงไหนบ้าง หลายเส้นทางบางที่เหมือนบันไดสวรรค์ ต้องเดินขึ้นไปหลายก้าว กว่าจะไหวตัวว่ามีบันไดฝูๆรออยู่ ถ้ามมาเอาในจังหวะที่หล่นไม่ได้ เนื่องจากขึ้นมาสูงจนทำให้ภาคพื้นกลายเป็นเหวนรกไปเสียแล้ว!

ตอนเลือกตั้ง เขาไม่เคยโกง ไม่เคยแจกเงินแม้แต่บาทเดียว เพราะเชื่อมั่นมากกว่าประชาชนเอาเขาแน่ ซึ่งในที่สุดก็เอาจริงๆ ครั้งนั้นคณิตร์ประกาศด้วยความผยองว่าถ้าใครจับได้ว่าเขาโกงหรือซื้อเสียง

แม้แต่คะแนนเดียว ให้จับตัวไปยิงเป้าได้เลย เขาจะใช้เสียงสวรรค์ที่รับมาจากพ่อแม่พี่น้อง ไปสร้างสวรรค์บนดินให้พ่อแม่พี่น้องอย่างแน่นอน หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็เริ่มรับเงินได้โต๊ะ...

อ่านต่อมาถึงการสัญจรภายใต้หัวข้อ 'ทำอะไรให้ถูกเลือก' ซึ่งเห็นแล้วคุณนทร์ก็หัวเราะเบาๆ คุณจ๋าหัวข้อนั้นเอาไว้สอนเด็กจบใหม่ที่มักเครียดเรื่องหาแหล่งงานดีๆ

เมื่ออยู่ในช่วงตอบคำถามท้ายรายการ เขาเอ่ยกับผู้หญิงที่ขาดความมั่นใจในตนเอง และบ่นออกอากาศว่ารูปร่างหน้าตาทำให้ห่อหุ้มเสียเปรียบมาตลอดชีวิต ไปทำงานที่ไหนใครเขาก็เลือกคนสวยกว่า ครั้นจะเป็นแม่ค้า ลองใส่เสื้อผ้าโครว์วิบๆแวมๆ ก็หาได้ดึงดูดใครให้หยุดซื้อไม่

คุณนทร์คิดคำพูดสดๆตอบหล่อนไปว่า **ผู้คนที่ลืมนึกว่าคุณหล่อหรือสวยขนาดไหน แต่จะจำว่าคุณทำให้โลกใบนี้งดงามขึ้นหรือหน้าเกลียดลง**

จากนั้นจึงสาธยายว่าผลงานดีๆที่ต่อเนื่อง จะช่วยให้คนเราเป็นที่สะดุดตาสะดุดใจในระยะยาว ขอให้เริ่มสะสมผลงานสวยๆไว้แบบหยอดกระปุกวันต่อวันเถอะ วันหนึ่งพอมันเต็ม ก็จะได้น้ำหนักกว่าความสวยของคนอื่นไปเอง

จำได้ว่าหลังจากนั้นนานนับปี เขาเจอผู้หญิงคนดังกล่าวอีกหน เธอเข้ามาไหว้ขอบคุณ และบอกว่าคำพูดของเขามีความหมายกับเธอมาก มันทำให้เลิกหน้าหงิก ยิ้มแย้มแจ่มใสเป็น เห็นค่าของผลงานและการกระทำมากขึ้น แล้วก็แปลกที่ใครต่อใครชมว่าสวยกว่าเดิมอย่างผิดหูผิดตา

คุณนทร์กะพริบตาถี่ๆ อดถามตัวเองไม่ได้ว่าทุกวันนี้เขาทำให้โลกสวยงามขึ้นหรือว่าหน้าเกลียดลงมากกว่ากัน หลังจากเอาชีไปป้ายทานนายกฯที่เคารพมาพักใหญ่

ยิ่งมาสะอึกเมื่อเจอวาตะเต็ดในหน้าต่อมา...

อย่าเลือกงานที่บังคับให้คุณต้องโกหกเรื่อยๆ เพราะหลังจากเวลาผ่านไป อาจไม่มีความชั่วร้ายใดเลยที่คุณทำไม่ได้!

เอ... นี่เขาคิดเองหรือ ทำไมไม่คอยคุณ?

ทบทวนไปทบทวนมา ก็นึกได้ว่าเขาเอาเค้าโครงมาจากคำที่พระพุทธเจ้าตรัส นั่นคือ 'ใครก็ตาม พุดโกหกทั้งรู้ว่าเป็นเรื่องไม่จริงได้ เป็นนิตย์ จะไม่มีความชั่วอันใดเลยที่เขาลงมือทำไม่ได้!'

อ่านเจอพุทธพจน์นี้มาจากที่ไหนสักแห่ง แล้วได้จังหวะนำไปประยุกต์เมื่อมีผู้เข้าร่วมรายการเล่าให้ฟัง เกี่ยวกับอาชีพการงานที่จำเป็นต้องโกหกอยู่เรื่อยๆ กับทั้งเล่าว่ามันนำไปสู่การเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในงานทุจริตมากขึ้นทุกที

อันเนื่องมาจากผู้เข้าร่วมรายการคนนั้นพูดได้เป็นเหตุเป็นผล น่าฟังมาก เขาจึงรวบรัดสรุปให้ในตอนท้าย สอดคล้องกับพุทธพจน์ที่เผชิญได้อ่านมาก่อน

สรุปคือครั้งนั้นเขาพูดให้ฟังดี แต่ไม่เคยนำไปเป็นคติประจำใจ เพื่อใช้จริงเอาเลย

เป็นสิบปี เขาจึงค่อยเห็นความจริงตามพุทธพจน์ ด้วยความเข้าใจชัดแจ้งกระจ่างใจ

ถึงปัจจุบัน แทบไม่มีวันไหนได้พูดแต่ความจริง แต่เริ่มเป็นนักสร้างแบรนต์ก็ต้องฝึกไม้เก่งๆ ฝึกพูดให้คนเห็นแต่แง่ที่เป็นผลดีกับภาพลักษณ์สินค้า กับทั้งบิดเบือนความจริงที่ไม่มีใครควรรู้ให้เบ้เบี้ยวไปเป็นอื่น

พอเป็นนักการเมืองระดับปกครอง ก็ต้องไม้เพื่อชาติ ต้องปลิ้นปล้อนเพื่อพรรค และต้องต่อแหลเพื่อตัวเอง นับไม่ไหวว่ากี่ครั้งต่อกี่ครั้ง

ที่แย่คือพอมีเหตุให้ต้องไปปดมดเท็จ โกหกหลอกลวงประชาชน ทุกสายตาจะเล็งมา แล้วหัววาน หรือไม้ก็สั่งใช้เขา โดยบอกว่าเขาเห็นแหลโกหกได้นำเชื่อถือดีกว่าใครเพื่อน

คำโกหกหลายต่อหลายคำ มีผลให้เขาต้องทำเรื่องน่าฝืนใจ หรือไม่ก็พาเขาไปมีเอี่ยวกับคนระยำมากหน้าหลายตา พอโกหกไปแล้ว จะอยากทำหรือไม่อยากทำ ในที่สุดก็บอกตัวเองว่าต้องทำอยู่ดี

ถอนใจเฮือกหนึ่ง ถ้าชีวิตคนเราเป็นไปตามคำพูดสวยๆได้ตลอด

เวลาก็คงดีหรือ...

อ่านเพลินจนนึกได้ พลิกข้อมือดูเวลา เห็นว่าสมควรไปทำงาน เสียที จึงกระโดดข้ามไปที่หน้าสุดท้าย ตอนแรกกะอ่านผ่านๆ แต่แล้วก็สะดุดก็ก

เมื่อใจงาม คุณจะรู้สึกถึงความงามแม้ในสิ่งเลวร้าย แต่หากใจร้าย คุณจะเห็นแค่แง่ร้ายแม้ในสิ่งดีงาม!

ความจริงข้อความนั้น เกี่ยวเนื่องกับการเปลี่ยนมุมมอง สถานการณ์ทางเศรษฐกิจร้ายๆ ให้กลายเป็นโอกาสหาความก้าวหน้าดีๆ โดยมีการเสริมทำว่า **ถ้ามองโลกในแง่ร้าย คุณอาจเพิ่มความร้ายให้กับโลกด้วยความคิดร้ายๆของตัวเอง**

ช่างบังเอิญที่มาพ้องกับเรื่องของมะแม ส่วนลึกบอกเขาว่ามะแมเป็นคนดี และเขาอาจวาดระแวง มองโลกในแง่ร้ายไปเอง แต่ช่วยไม่ได้ที่ตีแบบหล่อนเป็นดียวอย่างลึกลับ และอะไรที่ลึกลับก็มักถูกตีความเป็นด้านร้ายได้ง่ายมาก

คณิตปริศนาค้นหนังสือและเอากลับไปเสียบคืนที่ ความรู้สึกคล้ายเก็บตัวตนในวันวานเข้ากรุดตามเดิม ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน หรือเอามาใช้ได้จริงในวันนี้อีกแล้ว

ก่อนมาเป็นนักการเมือง เขาเห็นโลกด้านดีมากกว่าด้านร้าย จึงมีแง่ใจปรุงแต่งคำพูดสวยๆมากกว่าส่งคำต่าๆ

แต่ถึงวันนี้ กำลังใจในการปรุงแต่งคำสวยๆลดลงฮวบฮาบ เพราะยิ่งขึ้นสูง ก็ยิ่งเห็นความสกปรกของโลกถนัดชัดขึ้นเรื่อยๆ

อีกประการหนึ่ง ยิ่งขึ้นสูงก็ยิ่งดึงดูดคนมาพยายามลากลงต่ำ แม้ตั้งใจดี อยากให้เกิดผลดี แล้วผลดีก็เกิดขึ้น แต่บทคนเราจะหมั่นไส้กันเสียอย่าง มันก็ไม่พยายามทำความเข้าใจใดๆทั้งสิ้น จะกระซอกลงมาเหยียบย่ำทำเดี๋ยวน

ธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อเป็นอย่างคนที่ตนริษยาไม่ได้ วิธีสร้างความสำคัญได้เทียบเท่า ก็คือทำลายคนๆนั้นทิ้งเสีย

ไม่แน่ คนที่คิดจะฆ่าเขา อาจเป็นคนที่เขาช่วยให้ได้ดิบได้ดีทางการเมือง แต่ยังไม่พอใจ อยากเอาให้เท่าเขาหรือเกินเขา และทาง

ลัดก็คือกำจัดเขาทิ้งไปเสีย

แล้วเขาจะดีไปเพื่อใคร ทำดีไปทำซากอะไร?

กว่าจะเกิดกำลังใจทำดี ต้องให้ใครต่อใครมาปลุกใจกันด้วย คำขวัญต่างๆนานา แต่จะทำชั่วไม่ต้องรอใครเลย แค่อยากด้วยตัวเอง หน่อยเดียวก็พอ

ชีวิตที่ผ่านมาของคณิตปริศน สอนเขาว่าคำพูดนั้นยาวเกินไป คนเราจำได้แค่ความรู้สึกจริงๆที่อยู่ติดตัวตอนนี้เท่านั้น

ความรู้สึกติดตัวที่สุดในตอนนี้ของเขา คืออยากรู้ความจริงทั้งหมด อยากให้ทุกความลับแบออกมา ว่ามีใครบ้างที่เกี่ยวข้องกับการลอบสังหารเขา

แล้วเขาจะเอาอุดมคติหรือความถูกต้องข้อไหนมาช่วยให้ได้รู้เล่า? ไม่มีหรือ!

เพื่อดับความอยากรู้ในเรื่องที่มีลับลมคมใน เขาคงต้องใช้วิธีที่ไม่ตรงไปตรงมาเท่านั้น...

เขายึดเป็นคตินำใจมานาน เชื่อตามหลัก อย่าเชื่อตามแหวก จงหาหลักอะไรสักอย่างที่อยู่จริงได้ด้วยตนเองมายึดไว้ แล้วในที่สุดหลักที่ยึดนั้นจะพาไปหาคำตอบบางอย่างเสมอ

และหลักที่จะได้รู้เรื่องของคนๆหนึ่งอย่างถ่องแท้ ก็คือไม่ฟังสิ่งที่คนๆนั้นพูดกับใครอื่นนอกบ้าน แต่ให้ฟังเฉพาะที่เขาหรือเธอพูดกับคนในบ้านทุกวัน!

บทที่ ๒๕

มะแมตื่นนอนตรงเวลา แต่ยังไม่ทันลืมตาด้วยซ้ำ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นที่โต๊ะข้างหัวเตียง หญิงสาวยิ้มบางอย่างเดาถูกว่าเป็นโทรศัพท์จากใคร และโทร.มาด้วยฐานะอะไร จึงเอี้ยวตัวไปคว้ามือถือมากดปุ่มรับ

“สวัสดีค่ะพี่อ้อค”

“สุขสันต์วันเกิด”

“ขอบคุณค่ะ”

“ขอบใจนะที่เกิดมาให้พี่รัก”

คำหยอดนั้นเรียกรอยยิ้มหวานได้ มะแมเสยผมเชื่องช้า รวบรวมความกล้าที่จะพูด

“มะแมก็รักพี่อ้อคนะคะ หลายครั้งรู้สึกเหมือนพี่อ้อคเป็นรางวัลของการได้เกิดมา”

พูดจบก็หน้าแดงหน่อยๆ ต่างฝ่ายต่างนิ่ง ลี้มรสละไมอันเกิดจากสายใยแห่งความไม่ใช่อื่น

“อากาศหนาวไหม?”

“คืนนี้ยังต้องนอนเปิดแอร์อยู่เลยคะ... พี่อ้อคอยู่ถึงไหนนี่?”

“ก็ไม่ไกลหรอก บอกแล้วไงว่าวันเกิดจะกลับมาพาไปเลี้ยง”

“มาถึงกี่โมง?”

“ถึงไทยราวๆบ่ายสองครึ่ง แล้วพี่จะแวะไปปรับตอมะแมเลิกงานละกัน... จะพาน้องอ้อคไปฉลองด้วยหรือปล่อยให้ที่บ้านดี?”

“พาไปด้วยสิคะ”

“โอเค งั้นตอนเย็นเจอกัน แล้วพรุ่งนี้เราไปไหว้พ่อแม่มะแมตามนัดนะ”

“เดี๋ยวจะพี่อ้อค...” เกิดความรู้สึกอ้อยอิ่งจนอยากวิ่งไว้ “อยากคุยกับพี่อ้อคคะ ได้แต่ฝากข้อความกันไปฝากข้อความกันมาเสียหลายวัน... ตอนนี้อยู่ว่างอยู่หรือเปล่า?”

“นี่เวลาออกกำลังกายของมะแมไม่ใช่หรือ?”

ระหว่างนั้น หญิงสาวก็ลุกเดินไปที่ห้องน้องอ้อค ซึ่งแม่หนูน้อยกำลังเดินสวนออกมาพอดี

“วันนี้นั่งสมาธิไปคนเดียวก่อนนะลูกนะ ขอแม่คุยกับคุณพ่อหน่อย”

สั่งความสำเร็จก็ก้มลงหอมหน้าผากลูกสาวอย่างอ่อนโยน

“คะ... สุขสันต์วันเกิดนะคะคุณแม่”

แล้วเด็กหญิงตาแป๋วก็โอบกอดรอบคอและหอมแก้ม ‘คุณแม่’ ผู้ไม่ได้ให้กำเนิดตนในชาตินี้

มะแมย่อตัวกอดตอบ ตบหลังอีกฝ่ายเบาๆแล้วเดินแยกกลับมาที่ห้องนอน เปิดไฟกลาง หยิบสายแฮนด์พรีจากโต๊ะเครื่องแป้งมาเสียบเข้ากับมือถือ เพราะรู้สึกว่าจะอาจได้คุยยาว

“คิดถึงพี่มากหรือ?”

อัคระถามเย้า

“คะ... คิดถึง” หล่อนรับชือๆ “แล้วก็มีเรื่องจะเล่าให้ฟังด้วย”

“ท่าทางจะสำคัญ”

“ก็น่าจะอย่างนั้นมั้ง... มะแมเข้าถึงตัวรัฐมนตรีที่พี่อ้อคเคยบอกไว้ตั้งแต่หลายวันก่อนแล้วนะคะ”

“มาหามะแมเองเลยใช่ไหม?”

“เฮ้อ! รู้หมดอย่างนี้ไม่สนุกเลย แล้วมะแมจะเอาอะไรมาเล่าให้พี่อ้อคฟังเหมือนเรื่องสำคัญที่ต้องชวนคุยกันต่อล่ะ”

“อะไรก็ได้ที่เกี่ยวข้องกับมะแม เรื่องงานนี้พี่อ้อคเต็มแก่ รู้ๆอยู่อย่างไงอีตาคณินทรก็ต้องมาเข้าทางมะแมวันยังค่ำ”

“อือม... ไม่คุยเรื่องงาน จะคุยเรื่องมะแม ถ้าบอกว่าเมื่อวานไปกินปุ๊อัดมา ฟังแล้วจะสนุกหรือเปล่า?”

“ก็ใส่สีตีไข่เสียหน่อยสิ นินทาหน้าตาคนขายปุ๊อัดให้พี่ฟังก็ได้”

มะแมหัวเราะขำแล้วนั่งไป เอนกายลงนอนตะแคงบนเตียง ส่งจิตลอคเลียกับพลังยิ่งใหญ่ของอัคระ แล้วรู้สึกราวกับตนเป็นนกน้อยที่โบยบินอยู่ในอ้อมกอดของขุนเขาตระหง่านก็ไม่ปาน

“ช่วงนี้มะแมรู้สึกเหมือนผู้หญิงโง่ๆวันละหลายรอบ”

เปรยแบบไม่มีต้นมีปลาย ปล่อยให้เขาคิดเองว่าหล่อนหมายถึงอะไร

“จะให้เตาใหม่ล่ะว่าทำไมถึงรู้สึกอย่างนั้น?”

“เอาสิคะ”

ทำเสียงขึ้นจมูกอย่างทำทายนิดๆ

“เดี๋ยวนะ ขอจูนคลื่นนิดหนึ่ง อือม... อารมณ์โง่ในที่นี้น่าจะหมายถึงอาการโหยหาแบบควาอากาศเปล่า... ตอนนีภาพที่เกิดในใจพีเนมะแมเคยเห็นลูกค้าผู้หญิงพริ้วเพื่อละเมอหากคนรัก แล้วก็คิดว่าจะไปทำอะไรนรกนา โง่ซัดๆ... แต่แล้วใครจะนึกว่าช่วงนี้มาเป็นของเธอ”

หน้าร้อนผ่าว เลือดสาวฉืดซ่านไปทั้งแก้ม แต่งตัวลวกพรวดจากท่านอนตะแคงขึ้นนั่งตรง ความจริงหล่อนไม่รู้ใจตนเองซัดด้วยซ้ำ เนื่องจากอารมณ์กำลังฝืนๆ มั่วๆ มนๆ แต่สติของอัคระกำลังเข้าฝัก จึงรู้ซัดทะเลปรูโปรงได้แบบเงาะลึกเป็นคำๆ รวกับมานั่งอยู่ในสมองหล่อนเพื่อตักฟังเสียงความคิดกันที่เตียว

บางทีแก๊ฝ้าให้ดูยังจะติกว่าโดนเปิดโปงความคิดเสียอีก ในที่สุดมะแมก็แก้ภัยด้วยการหัวเราะหึหือถอนฉิว

“ตกลงดีหรือไม่ดีก็ไม่รู้จะคะ ที่มี ‘คนรู้ใจ’ ของจริงเนี่ย”

“ที่แน่ๆคือระหว่างเรา จะไม่มีใครโกหกใคร”

“ก็ไม่แน่นอนคะ คุยกับพี่อัครแล้วสมองไม่ค่อยทำงาน ถ้าพี่อัครหลอกอะไรมะแม มะแมคงเชื่อหมด”

“แล้วพี่จะไปหลอกทำไม?”

หญิงสาวอึ้ง คำย่อนถามง่ายๆ ของเขากระตุ้นให้คิดในใจว่าก็จริงแหละ ระดับที่สร้างคอมพิวเตอร์ดาทิพย์เพื่อทำนายโลกและจักรวาลได้ อย่างอัคระ จะต้องมาเอาอะไรกับ... เต็กะระดับสี่อย่างหล่อน

ช่วยไม่ได้ที่บางครั้งบางคราวจะเกิดความสับสนใจ นึกถึงน้องอึก นึกถึงเงินร้อยล้านในธนาคาร นึกถึงรัฐมนตรีคณินทร์ แล้ววนเวียนถามตัวเองว่าชีวิตหล่อนเปลี่ยนแปลงจากไม่มีอะไร มามีอะไรทั้งหมดนี้ได้ อย่างไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะเขาคนเดียว

อัคระให้อะไรต่ออะไรหล่อนมากมาย ก็แล้วเขาล่ะ ต้องการอะไร

จากหล่อนบ้าง?

มะแมสลัดหน้า ขับไล่คลื่นความสับสนออกจากสมอง บอกตัวเองว่าที่ระแวงเขาขึ้นมาเป็นวูบๆ ก็อาจเป็นแค่ความโง่ไปอีกแบบ

ระแวง... เพียงเพราะรู้สึกที่ไม่สามารถรู้ใจเขาทะเลปรูโปรง

ระแวง... เพียงเพราะรู้สึกราวกับหล่อนเป็นลูกไก่ในกำมือ

หรืออาจจะระแวง... เพียงเพราะรู้สึกเอาเองว่าหล่อนเป็นฝ่ายที่ความรักให้เขามากกว่า

นึกถึงการฆ่าตัวตายของแจ็บ นึกถึงคำพริ้วเพื่อสุดท้ายของเจ้าหล่อน ที่ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องรักผู้ชายมากมายขนาดนั้น ตอนนั้นซึกเห็นใจ ภาวะหลงรักแบบหน้ามืดตามัวไม่เข้าใครออกใคร บทจะโง่ก็โง่ได้พอๆ กันหมดนั่นแหละ!

แค่คิดว่าเขาจะทิ้งหล่อนไป ก็เห็นภาพตัวเองชมชานเท่ากับหรืออาจจะยิ่งกว่าแจ็บแล้ว...

ขณะนั้น สัญญาณเตือนเบตเตอร์ร้อนดั่งขึ้น มะแมทำหน้าง ยื่นโทรศัพท์ออกมาดูก็พบสัญลักษณ์เบตเตอร์แดง แสดงว่าไฟใกล้หมดจริง จึงบอกกับคนรักว่า

“เบตซ์ใกล้หมดคะพี่อัคร สายชาร์จอยู่ข้างล่าง แค่นี้ก่อนก็ได้นะ แล้วเตียวเย็นค่อยคุยกัน”

“ไม่เป็นไร พี่โทร. เข้าอีกเครื่องก็ได้”

“อีกเครื่อง... เครื่องไหน?”

“ก็ที่มีมะแมเก็บไว้เป็นเครื่องประดับในกระเป๋าถืออ่ะ”

“เครื่องของบอส?” หญิงสาวถามเสียงสูง “แล้วพี่จะโทร. เข้าได้หรือคะ?”

“ก็ลองดู”

เสียงเรียกแบบโทรศัพท์โบราณดั่งขึ้นจากกระเป๋าถือบนโต๊ะเครื่องแป้ง มะแมยิ้มนิดๆ คิดในใจว่ามีอะไรบ้างที่หวานใจของหล่อนทำไม่ได้

ปลดเอียร์โฟนออกจากหู กดปุ่มวางสาย ‘มือถือธรรมดา’ ลง แล้วก้าวไปเปิดกระเป๋า หยิบ ‘มือถือพิเศษ’ มากดปุ่มรับ

“เมื่อคืนดูข่าวคะ...” ทำหน้าปกติพูดต่อเนื่อง เอ่ยพลางก้าวกลับ ขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง “ช่วงนี้น้ำท่วมใหญ่ สีนามิก้ออกโรงอีก แถม แผ่นดินถล่มเป็นวงกว้างไม่เว้นแต่ละวัน รู้สึกถึงการล้มตายเป็นเบือไปทั่วโลก แล้วมะแมก็นึกนะคะว่าประสบการณ์ของคนที่เจอวิบัติภัยเหล่านั้น คงรู้สึกว่โลกาวินาศมาถึงแล้ว ไม่ใช่ต้องรออีกกี่เดือนก็ปี”

“ระยะนี้จะมีแค่ภาพน่ากลัว แต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจริงจั่งหรือก ต่อให้มีคนตายพร้อมกันเป็นหลักแสน ส่วนใหญ่ที่เหลือก็จจะไม่รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลง เพราะแต่ละวันมีคนตายเกือบสองแสนอยู่แล้ว แต่เมื่อไหร่คนในละแวกใกล้เคียงหายไปเป็นหลักร้อยล้านพร้อมกัน นั้นแหละถึงรู้สึกว่อะไรจมันไม่เหมือนเดิม ทั้งสภาพภูมิประเทศและความเป็นอยู่โดยรวม”

“พี้อักพูดชะหนาวสันหลังเหมือนกันนะคะนี้ แต่ทำอย่างกับคนอ่านรายงานอากาศ พรุ้งนี้ฝนจะตก มะรินนี้ฟ้าจะร้องงั้นแหละ เสียงธรรมชาติจ”

“ก็อ่านค่า อ่านกราฟที่ชื่อสค่านวณมาหลายปี เห็นการแตกพังของโลกตามการคำนวณมาเป็นขั้นๆ เลยไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นอีกแล้วแค่รอเวลาทุกสิ่งทุกอย่างมีอันเป็นไปตามที่ธรรมชาติต้องการ ไม่มีใครแกลัง ไม่มีใครอยู่เบื้องหลังสั่งให้เป็นอย่างนี้ ถึงเราเป็นทุกซ์แทนใคร ก็ไม่ช่วยให้ใครอยู่หรือตายเพิ่มขึ้นได้”

“ทำไมพี้อักไม่ป่าวประกาศคะ ว่ที่ไหนจะน้ำท่วม ดินถล่ม มีใครต้องตายบ้าง เขาจะได้อพยพกัน”

พร้อมๆกับที่พูดนั่นเอง มะแมรู้สึกว่ข้อเรียกร้องของตนช่างไม่ประสีประสาเอาเสียเลย

“ไหนลองช่วยพี้อักคิดซิ เริ่มต้นขึ้นมาเราจะประกาศยังงัก่อน”

“ก็... เปิดตัวชื่อสค ประกาศให้ทุกคนทราบโดยทั่วกันว่เทคโนโลยีพยากรณ์ของพี้อักไปไกลถึงไหนแล้ว อาจจจะแปะป้ายว่มันคือเครื่องมือพยากรณ์อากาศใหม่ล่าสุด”

“ลงประกาศที่ไหน?”

“สำนักข่าวใหญ่ๆ เอพี รอยเตอร์ ซีเอ็นเอ็น”

“หลังการประกาศ คือการขอพิสูจน์ และหลังการพิสูจน์ว่ชื่อสค เป็นเรื่องจริง ทายซิ รัฐบาลต่างๆจะหว่งเรื่องภัยพิบัติข้างหน้า หรือเร่งหาทางครอบครองแผ่นดินที่ชื่อสคบอกว่จะปลอดภัย?”

มะแมอีกอัก นึกออกทันที่ว่สงครามใหญ่คงตามมา อาจมีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์กันก่อนถึงวันโลกาวินาศก็ได้!

“ก็จริงนะคะ”

“ผลข้างเคียงยังมีอีก สมมุติว่มนุษย์ล้านคนถึงฆาต อยู่ๆเราไปช่วยให้รอด มะแมนึกออกใหม่ว่โลกต้องทำยังงักับพลังใหญ่ที่อุตสาหกรรมไว้วทำลายล้างมนุษย์ล้านคนแล้วไม่ได้ใช้ ทายซิมันจะหายไปไหน?”

นิมิตปรากฏทันที่ ไม่เคยมีพลังใดสูญหายไปเฉยๆ มันต้องแปรรูปเป็นอันเสมอ พลังมันจจู่ราซฟุงมาจะคว่ำชีวิตมนุษย์ล้านคน แต่แล้วกลับวิตเปล่า ก็ต้องผันตัวไปทำลายล้างอย่างอื่น ในระดับที่ให้ความสยดสยองไม่แพ้กัน!

ที่จับต้องได้อย่างเป็นรูปธรรมคือคนนับล้านจะต้องอพยพหาที่อยู่ใหม่ จะเอาที่อยู่ใหม่ดังที่ไหนมาให้ทัน? แน่นอนว่ต้องเบียดเบียนผู้อยู่อาศัยเก่ากันอย่างโกลาหล

อีกประการ เมื่อเข้าสู่ช่วงเวลาของการล้างโลกจริง จะต้องอพยพกันกี่ครั้ง ก็กองทัพ จิงจะหลบภัยธรรมชาติครั้งใหญ่ได้หมด?

“น่าห่อเหี่ยวจิง”

“ตอนนี้นั้นสายเกินกว่าที่จะคิดป่าวประกาศว่กำลังจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าคิดจะช่วยกันจริง ก็ควรทำให้ผู้คนเปลี่ยนความคิดพร้อมกันเป็นจำนวนมากๆไปเลย เพื่อสร้างภาวะใหม่ทางธรรมชาติมารองรับชีวิตดีๆ ครั้งมหิพารในคราวเดียว”

“อย่างทีพี้อักพยายามทำ...”

หญิงสาวต่อให้แล้วเหลือบตามองเพดาน ค่อยๆเหยียดเท้า เอนหลังลงนอนหงาย เห็นชัดขึ้นว่ความตั้งใจของอักระยากเย็นและมีความเป็นไปได้ต่ำเพียงใด

เปลี่ยนความคิดมนุษย์ได้ ก็เปลี่ยนโลกได้ทั้งใบ ความคิด

มนุษย์ถึงเปลี่ยนยากที่สุดในโลก!

“ถ้ามีพระเจ้าจักรพรรดิที่รู้เหตุรู้ผล รวบอำนาจสั่งเป็นสั่งตายไว้ในมือเพียงคนเดียว โลกคงถูกปฏิรูปได้ง่ายขึ้น”

“ก็งั้น”

“ชักชื่นชมแล้วสิ... บอสกับพี่อัครสร้างบารมีเพื่อรวมอำนาจใหญ่ในการครองอย่างนี้มาทุกชาติเลยหรือเปล่าคะ?”

“ถ้าหมายถึงการครองโลก ก็ต้องบำเพ็ญบารมีเป็นแสนชาตินั้นแหละ ถึงจะมีสิทธิ์สถาปนาอาณาจักรได้สักชาติหนึ่ง ไม่ใช่แค่รอบบารมีเต็มอย่างเดียวนะจะได้เลยนะ ต้องรอให้สถานการณ์โลกเอื้อด้วย”

“มีน่านละ พี่อัครถึงเสียตาย ตั้งหน้าตั้งตาประลองกับบอสให้ถึงที่สุด เพราะพลาดเที่ยวนี้ก็ต้องรออีกเป็นแสนชาตินี้เอง”

อัคระเงิบ

“แล้วบำเพ็ญบารมีเป็นจักรพรรดินี้ เขาบำเพ็ญกันยังไงคะ?”

“ก็ต้องใจใหญ่ อยากรช่วยคนไม่มีประมาณ ใช้ความรู้ความฉลาดของตัวเองไปทำเรื่องน่าทำที่สุด คือช่วยให้คนอื่นดีขึ้น การให้ชีวิตใหม่กับคนอื่น ถ้าสะสมได้จำนวนมากพอ ก็อาจหมายถึงโลกใหม่ที่กำหนดได้เองว่าจะให้เป็นอย่างไร”

“ในยุคไอทีอย่างนี้ อาวุธที่มีอำนาจรุนแรงที่สุดของพระเจ้าจักรพรรดิ ก็คือความรู้ใช่ไหมคะ? ขอแค่รู้ว่าทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ กับใคร เพื่อให้เกิดผลที่ต้องการ ก็จะครองโลกได้แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด”

“นอกจากความรู้ ก็ต้องอาศัยสัญชาตญาณด้วย ถ้าขาดสัญชาตญาณที่แม่นยำแบบจักรพรรดิ บางทีรู้ทุกอย่างก็ตัดสินใจผิดทุกอย่างได้... สิ่งที่สำคัญไม่แพ้กันคือบารมีต้องถึง ถ้าบารมีไม่แน่นพอเดี๋ยวก็เกิดเรื่องทำลายล้างอาณาจักรแตกกระสานซ่านเซ็นอยู่ดี ไม่ว่าความรู้และสัญชาตญาณจะเลิศเลอขนาดไหน”

“พี่อัครบินไปทั่วโลกเพื่อทำธุระซบซ้อน แล้วบอสล่ะคะ นั่งอยู่กับที่หรือเปล่า ทุกวันนี้นางานของบอสคืออะไร?”

“เชชก็เดินทางบ้าง แล้วก็ทำสารพัดอย่างไม่ได้หยุดเหมือนๆพี่

นั่นแหละ คิดเปรียบเทียบกับนักลงทุนข้ามชาติก็แล้วกัน เหตุการณ์สำคัญและน่าสนใจเกิดขึ้นทุกวันบนโลกใบนี้ นักลงทุนจะติดตามความเคลื่อนไหวต่างๆจากรายงานข่าวทางหนังสือพิมพ์และทีวี แล้วตัดสินใจระดมเงินไปลงทุน ณ จุดเหมาะ เพื่อให้เกิดกำไรสูงสุด”

“คะ”

“ส่วนเชชใช้ชี้อุสรสร้างหนังสือพิมพ์ส่วนตัวขึ้นมา เหตุการณ์ใหญ่ที่ชี้อุสรรายงาน คือการเกิดมาของเด็กฤกษ์เด่น ชี้อุสรจะช่วยวิเคราะห์ให้ว่าถ้าเด็กโตขึ้นในอาณาจักรของเชช สมควรถูกบรรจุไว้ตรงไหน ตำแหน่งใด แล้วจะมีผลใหญ่สืบเนื่องตามมาก็ซบซ้อน ส่วนเชชจะอาศัยญาณทัศนะของตัวเองประกอบว่าจะช่วยตัดทางตรง หรือส่งเสริมเด็กไปสู่จุดที่ดีที่สุดได้แค่ไหน... จุดใหญ่ใจความสำคัญคือถ้าเคยเก็อกุลกันมา เชชก็จะวางหมาก ดึงเข้ามาเป็นคนของตัวเองอย่างเป็นทางการ”

“ต่างจากพี่อัคร ที่ไม่เก็บเด็กใหม่ แต่จะตรวจหาบุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลกับโลก แล้วพยายามเปลี่ยนใจพวกเขา... โอ้ย! ฟังดูเหนื่อยกว่ากันเยอะเลย”

“ตอนนี้เลิกแล้วไง ล้าแล้ว อยากรเป็นคนธรรมดาแล้ว ไม่แข่งกับเชชแล้ว”

มะแมมัมปากยิ้มดีใจ แต่เปลี่ยนเรื่องอย่างไม่อยากตอกย้ำ

“แล้วบอสทำอะไรอีกถ้าไม่นั่งวางแผนชีวิตให้ชาวโลก?”

“ก็โทร.คุยกับคนโน้นคนนี้อาจมีจุดประสงค์ เหมือนอย่างที่เคยทำกับมะแมมัมนั่นแหละ!”

หญิงสาวยิ้มพราย เมื่อทราบว่าคุณเคยมีเกียรติพอจะได้รับเวลาหลายนาทีอันมีค่ามหาศาลของบอสมา

“ถ้าชี้อุสรของพี่อัครบอกได้หมด แถมบอสวางแผนไว้หมดแล้วอย่างนี้ก็รู้ทะลุไปอีกพันปีข้างหน้าเลยใช่ไหมคะว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง?”

“งานหลักของชี้อุสรไม่ใช่การรายงานคือๆว่า ‘กำลังจะเกิดอะไรขึ้น’ แต่เป็นการให้คำแนะนำว่า ‘จะเกิดอะไรขึ้นถ้าวางตัวใครไว้ในตำแหน่งเหมาะที่สุด’ แก่นของชี้อุสรคือโลกจำลองโลกหนึ่ง ที่พร้อมจะให้

ใส่ตัวแปรใหม่ๆเข้าไปทุกวัน อย่างถ้าใส่เด็กฤกษ์เด่นที่เพิ่งเกิดใหม่วันนี้เข้าไป ก็เห็นเดี๋ยวนั้นเลยว่าจะมีอิทธิพลอะไรเพิ่มไปถึงจุดอื่นๆของโลกอย่างไร เป็นวงกว้างประมาณไหน ยาวนานเพียงใด”

“นี่ภาพไม่ออกค่ะ”

“นี่ถึงลูกโลกนะ สมมุติว่านาที่นี้ซีอุสได้รับรายงานจากโรงพยาบาลแห่งใดแห่งหนึ่ง ว่าเด็กบุญญาธิการใหญ่เพิ่งเกิดมา ซีอุสจะบอกพิภพตำแหน่งเกิดของเด็ก ในกรณีที่เกิดของเขาเป็นคุณ เราจะเห็นจากหน้าจอเลยว่าพิภพนั้น ปรากฏรัศมีความสว่างกินพื้นที่ของโลกประมาณใด แต่กรณีที่เกิดของเขาเป็นโทษ เราก็จะเห็นพิภพนั้นแผ่รัศมีความมืดออกมาเป็นวงกว้างเท่าใดด้วย”

มะแมตริกนี่ก็อย่างเข้าใจ คนมีบุญญาธิการสูงก็เหมือนคนที่บำรุงร่างกายมาจนแข็งแรง ข้อสำหรับคน แต่จะเอาความล้ำลึกบีบไปใช้ปกป้องหรือรังแกคน ก็ขึ้นอยู่กับว่าเขาพอใจเลือกรูปชีวิตที่เป็นคุณหรือเป็นโทษ

“คะ แล้วบอสบริหารความสว่างกับความมืดยังไง?”

“เซธจะวางตำแหน่งการปกครองไว้เป็นวงๆ เอากลุ่มคนสว่างที่สุดไปครองอำนาจสูงสุด คืออยู่วงในใกล้เซธที่สุด แล้วค่อยลดหลั่นเป็นชั้นรองๆลงมา ตามตัวแปรคุณสมบัติต่างๆ เช่น ความมีแก๊สออกซิเจน ความรู้ ความสามารถ ไอคิว ตลอดจนถึงจิตสัมผัส ส่วนกลุ่มคนมืดที่สุดก็เน้นใส่ตัวแปรความสว่างเข้าไปในชีวิตพวกเขา คือพยายามจัดที่ให้มีแสงสว่างได้มากที่สุดน้อย... ระบบใหญ่แบบนี้จะลงเอยเป็นการเพิ่มความสว่างขั้นสูงสุดให้กับโลกอย่างต่อเนื่อง”

“แล้วพี้อักรู้ทุกอย่างจากซีอุสเหมือนกับบอสหรือเปล่า?”

“คำตอบขึ้นอยู่กับวิธีตั้งคำถาม และวิธีตั้งคำถามระหว่างพีกับเซธก็ไม่ค่อยจะเหมือนกันนักหรอก”

“เอาตัวอย่างเหตุการณ์จริงที่ทำให้มะแมคาใจสักเรื่องหนึ่งได้ไหมคะ? วันแรกที่ได้คุยกับบอส บอสเตือนว่าจะมีลูกค้าบ้ากามาเยือน แล้วสั่งให้มะแมพามาคุยข้างล่าง แล้วตานันก็มาจริงๆ... ทำไมพี้อักรู้ไม่เห็นเตือนมะแมแบบบอสบ้างล่ะ?”

“มีเรื่องแบบนั้นด้วยเหรอ? อืม... พีไม่ได้ตรวจละเอียดขนาดนั้นหรอก รู้แค่ว่าจะไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นกับมะแมในช่วงนั้นแน่นอน... ซึ่งตกลงก็เซธนั่นเองเป็นตัวแปรที่ทำให้ไม่เกิดอะไรขึ้นเลย พีว่าเซธแค่จะหาเรื่องโชว์พลังให้มะแมยอมรับ ซึ่งถ้าอยากทำแบบนั้นพีก็ทำได้”

“อ้อ...”

“วันนั้นถึงไม่มีเซธ ก็เชื่อเถอะว่ามะแมจะได้รับความคุ้มครองจากกรรมเก่าของตัวเองอยู่ดี ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง อาจจะมีลูกๆหรือเสียขวัญบ้างนิดหน่อย”

“แล้วตอนมะแมโดนโจรอุ้ม พี้อักรู้ปล่อยให้ดวงของมะแมคุ้มครองตัวเองด้วยใช่ไหมคะ?”

“ลืมเสียตัดพ้อหน่อยๆนั่น จี้อักรู้ให้เข้าด้วยความเอ็นดู”

“คืนนั้นเป็นโอกาสสร้างบารมีของมะแม พีไม่เข้าไปขัดขวางหรอก แต่ก็ส่งคนตามประกบอยู่ห่างๆนะ ถ้ามะแมกลับใจโจรไม่ได้ตามที่ซีอุสทำนายไว้ พีก็จะใช้กำลังเหมือนกัน!”

คำอธิบายของชายคนรักถึงกับทำให้มะแมบออุ้งย่อนหลัง แล้วยิ้มออกมาได้

“ยิ่งฟัง ยิ่งรู้สึกเหมือนทุกเรื่องถูกกำหนดไว้หมดแล้วจริงๆ”

“เป็นแค่แนวโน้มอย่างสูงหรืออย่างต่ำ ไม่ใช่ต้องเกิดขึ้นตายตัว”

“แล้วที่คอมพ์ของพี้อักรู้ทำนายว่ามะแมจะเปลี่ยนใจโจรได้นี่ถือว่าเป็นแนวโน้มอย่างสูงหรืออย่างต่ำคะ?”

“อย่างสูง... คือซีอุสจะคำนวณแบบเอามะแมเป็นตัวตั้งของวันเดือนปีที่พี้อักรู้ เสร็จแล้วรายงานว่าจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับโจรบ้างจี่ยหนุ่ที่มีอยู่จะทำให้ซีอุสวิเคราะห์สรุปว่า ‘เจอโจรเพื่อกลับใจโจร’ ฉะนั้น ที่ถูกส่งให้มาเจอ ต้องเป็นโจรที่ยอมมะแมได้ เพราะเคยมีกรรมสัมพันธ์ในทางเกือกุลกันมาก่อน”

“ซีอุสบอกได้ด้วยว่าเคยทำกรรมเก่าร่วมกันมาอย่างไร?”

“ไม่ถึงขนาดบอกได้เป็นรายละเอียด แต่อ่านออกว่ามะแมเคยให้คำแนะนำ พลิกความเห็นผิดของพวกเขาให้กลับเป็นความเห็นชอบสำเร็จมาก่อน ผลของบุญนั้นก็เป็นการล้างหนุ่ให้ชาติใหม่เกลี้ยกล่อม

สำเร็จอีก”

“แล้วมะแมเคยกล่อมพวกนั้นสำเร็จมานานมาแล้วประมาณกี่ชาติบอกได้ไหม?”

“ไม่ได้หรอก... ที่สำคัญนะ ตามธรรมชาติของกรรมวิบาก ไม่มีคำว่าที่ชาติ ก็กัปก็กัลป์แล้วกำลังจะตก ไม่เหมือนเชื้อเพลิงหยาบๆ คล้ายเงาที่ตามตัว จะผ่านไปนานเท่าไรก็เห็นเหมือนเดิม จนกว่าจะถึงเวลาให้ผล จึงค่อยหมดกำลังลง”

“แล้วถ้าชาตินี้มะแมไม่มีญาณสัมผัส ไม่มีผีปากดีพอ แล้วก็ไม่มีคนของพ้ออัครคยระวังหลังละคะ คตินั้นจะเกิดอะไรขึ้น?”

“ก็อาจมีเหตุอันผ่อนหนักเป็นเบา หรือแค่มะแมร้องให้ขอความสงสาร บุญเก่าก็อาจบันดาลให้คิดคำขอร้องได้โดนใจโจร มีผลให้พวกนั้นใจอ่อน ยอมปล่อยตัว ไม่ทำอันตรายได้”

“แต่แค่นั้นก็ไม่เปลี่ยนใจพวกเขาให้เป็นสุจริตชนตามดวงนะสิ?”

“ถึงได้บอกไป ถ้าอยากสมมุติ ก็ต้องสมมุติบนฐานที่มะแมมีความสามารถอย่างน้อย ไม่ใช่สมมุติอะไรก็ได้ตามใจชอบ เพราะพอเปลี่ยนตัวแปรหนึ่ง ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องก็ผันแปรตามไปหมด”

“แล้วอย่างเด็กผิวดำที่สนามบินละคะ แทนการเป็นโจรร้าย ก็กลายเป็นนักกีฬาและนักฟุตบอลระดับโลกในอนาคตไปเลย อะไรเป็นปัจจัยตัดสินให้เขาได้รับความช่วยเหลือจากพ้อ?”

“เขาเคยเป็นลูกศิษย์ของพีมามาก่อน พี้เคยสอนให้ได้ดีมา ก็เป็นเหตุปัจจัยให้มาขึ้นากันอีก”

“ถ้า ณ วันนั้นพ้ออัครคยไม่มีความสามารถอย่างนี้ เด็กก็โตขึ้นเป็นโจรโดยไม่มีใครช่วยอะไรได้?”

“พื้นกรรมในชาตินี้ของเขาถูกกำหนดมาอย่างนั้น ถ้าไม่เจอพี้ก็เป็นมหาวายร้าย แต่ถ้าเจอพี้และพี้มีแกลใจพ้อ ก็กลายเป็นแชมป์โลก”

“ไม่มีใครดีหรือเลวเองด้วยตัวเองโดดๆเลยใช่ไหมคะ? ช่วยกันดีพากันเลวทั้งนั้น”

“ปมของการเวียนว่ายตายเกิดถึงซับซ้อนไป พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า ชาติไหนเจอภักตมิตร ได้เป็นหลักยึดที่ดีไป แต่ชาติไหนพบพาล

ติดใจหลุมดำของพาล ก็ถึงเวลาโดนลากลงต่ำ”

“ว่ากันถึงอาณาจักรของบอส ทรพยากรในโลกแทบไม่เหลืออย่างนี้ อีกหน่อยจะต้องย้อนยุคกลับไปอยู่ในสมัยที่ไม่มีอินเทอร์เน็ต ไม่มีไฟฟ้า ไม่มีรถราใช้กันหรือเปล่านั้น?”

แทนคำตอบ อัครคยมาอีกทาง

“โทรศัพท์ที่มะแมกำลังใช้อยู่เนี่ย เคยชาร์จแบตเตอรี่บ้างหรือยัง?”

“ไม่เคยเลยละ ยังงงๆอยู่ว่าถ้าแบตเตอรี่หมดจะให้ทำไง แล้วไม่เห็นมีให้ดูที่ตรงไหนว่าแบตเตอรี่เหลือเท่าไรแล้ว แต่ก็เดาว่าคงเป็นแบตเตอรี่อายุยืนใช่ไหมคะ?”

“ที่มะแมกำลังถืออยู่ในมือ คือตัวอย่างนวัตกรรมด้านพลังงานของเชช แบตเตอรี่เล็กๆก้อนเดียว ให้พลังงานมากพอจะคุยโทรศัพท์ต่อเนื่องไม่พักเลยได้เกือบพันปี!”

“โอ้! แล้วทำไมบอสไม่เอาพลังงานดีๆมาแจกจ่ายชาวโลกเสียตั้งแต่ตอนนี่เลยคะ?”

“ความรู้ทางพลังงานของเชชเป็นความลับเหนือสิ่งอื่นใด ถ้าโลกยังเหมือนไร่ซื่อแป อำนาจกระจายไปอยู่ในมือใครต่อใครจนควบคุมยากเหมือนทุกวันนี้ สิ่งแรกที่นานาประเทศจะเอาเทคโนโลยีพลังงานของเชชไปประยุกต์ คือสร้างอาวุธใหม่ไว้ต่อรองอำนาจแทนหัวรบนิวเคลียร์เท่านั้นเอง”

มะแมทำหน้าละหើใจ

“ปิดประตูเจริญเลยนะคะ โลกวันนี้ ติดโนนติดนี้ ช่วยอะไรไม่ได้สักอย่าง”

“ถึงต้องรอกะบวนการชะล้างสิ่งโสโครกออกไปก่อน ทุกอย่างค่อยเริ่มต้นใหม่ได้ เมื่อไหร่ที่ทุกอย่างกระจัดกระจาย ขาดอำนาจรัฐแทบไม่ปรากฏพรหมแดนความเป็นประเทศไหนๆ สิ่งที่เชชเตรียมไว้จะปรากฏ และเข้าครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่โดยสันติ ทุกฝ่ายจะพร้อมออกมาสวามิภักดิ์โดยไม่มีเงื่อนไข เพราะต้องการสิ่งที่เชชจะหยิบยื่นให้อยู่แล้ว ทั้งอาหารสังเคราะห์ ทั้งน้ำดื่มที่มาจากมหาสมุทร ทั้งระบบสื่อสารไร้สายทั่วโลก”

“เหมือนแสงฟ้ามาโปรดเลยนะคะ ฟังแล้วยุคของบอสเหมือนทุกคนจะบินได้ทั้งแหละ อี๋ม... ถ้าคนเราบินได้ ก็คงเห็นทุกหนทุกแห่งในโลกนี้สวยขึ้นหมด”

“อยากฝากเนื้อฝากตัวอยู่ในอาณาจักรของเซธแล้วใช่ไหมล่ะ?”

น้ำเสียงเนือยๆ นั้นปลุกให้มะแมออกจากฝันหวาน เปลี่ยนเป็นพูดหนักแน่น

“อยากอยู่ในกระต๊อบของพี่อัครมากกว่าค่ะ!”

อัครหวัหวัระซีมๆ

“สิ่งที่พี่อยากได้ยิ่งกว่าอาณาจักร ก็คือมะแมเหมือนกัน”

“แล้วช่วงนี้งานของพี่อัครไปถึงไหนแล้วคะ ไกลจะสะสางเสร็จอย่างทีสัญญา กับมะแมไว้หรือยัง?”

พูดคุยเรื่องงาน อัครก็ถอนใจคล้ายเหนื่อยอ่อนเต็มประดา

“น่าจะใกล้... หวังว่านะ... อยากหยุดเต็มที แต่ถ้าทิ้งไปกลางคัน ก็น่าเสียดายเหมือนกัน หลายแห่งเหมือนจะมีหลักฐานการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน”

“มะแมก็ไม่ได้เร่งหรอกค่ะ เห็นค่าและเป็นกำลังใจให้เสมอ นะคะ อยากให้ช่วยอะไรก็จะช่วยทุกอย่าง แม้แต่บินตามไปปรนนิบัติรับใช้เดี๋ยวนี้”

“อยากให้เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ถ้าไม่เสียดายที่อีกหลายคนจะต้องเสียโอกาสเจอมะแม”

“แล้วโลกต้องเปลี่ยนแค่ไหนพี่อัครถึงจะพอใจและวางมือได้คะ?”

ชายหนุ่มอีกอัครอยู่ครู่ ก่อนตัดสินใจพูดเปิดอก

“บางทีรู้สึกที่ใจมันพอ แล้วมือก็วางแล้วนะ หลายครั้งที่ตื่นขึ้นมาตอนเช้าพร้อมกับความคิดว่าจะเปลี่ยนโลกไปทำไม ในเมื่อโลกต้องเปลี่ยนไปอยู่แล้ว แต่บางทีก็รู้สึกว่าพี่เกิดมาเพื่อสิ่งนี้ และไม่มีทางพอใจจะวางมือได้”

มะแมนิ่งงัน เยี่ยงคนเริ่มขาดความมั่นใจว่าจะได้สิ่งที่อยากได้หรือเปล่า และอัครก็สัมผัสถึงความรู้สึกนั้นด้วยความเห็นใจ จึงเอ่ยแผ่ว

“สัญญาต้องเป็นสัญญา พี่จะหยุดเดินทาง รับรองไม่ผิดคำพูดหรอก แล้วพี่ก็รู้ด้วยว่าเมื่ออยู่กับมะแม ทุกอย่างจะต่างไป วางใจเถื่อนะ”

บทที่ ๒๖

เช้าวันรุ่งขึ้น

เบนที่ลี้ภัยสองประตูเพรียวงาม สีเงินขึ้นเงาเป็นมันปลาบตลอดทั้งคัน คลานเอื่อยมาจอดเทียบรั้วโฮมออฟฟิศของนักจิตวิทยาพลังจิตซึ่งทันที่นั่น หญิงสาวในเสื้อชายยาวสีแสดจุดฉลาด ห้อยสร้อยคอประดับหินหลากสีหลายเส้น ท่อนล่างสวมกางเกงแนบเนื้อสีฟ้าสด กับรองเท้าส้นสูงพริบพราวสีเงิน ก็เดินฉับๆมาเปิดประตูข้างคนขับ ก้าวเข้าไปนั่งประจำที่ได้ว่องไวเนียนตา

อัคระเหลียวมามองด้วยรอยยิ้มสนเท่ห์ แม่โฉมงามของเขามาพร้อมกับกลิ่นน้ำหอมแหลมคมเร้าใจ ผิดบุคลิกหวานละมุนเดิมมิใช่น้อย แต่ชายหนุ่มก็ทราบว่ามันเพราะหล่อนอยากมีสีสันแตกต่างไปให้เขาที่เล่นบ้าง จึงแซวว่า

“อายุเท่าไรนี่?”

“พี่อัคค์ว่าเหมือนเท่าไรล่ะ?”

มะแมหยิบแหว่นกันแดดครอบขาวมาสวม เชิดหน้าอวดลำคอระหง ดูสวยเฉียวราวกับนางแบบวัยรุ่น

ชายหนุ่มหัวเราะพลางส่ายหน้าช้าๆ

“เอาหมากฝรั่งขึ้นมอลอยหน้าเคี้ยวไปด้วยสิ จะได้จับครบวงจร”

“ก็ได้ค๊ะ เตียวพี่อัคค์แวะข้างทางซื้อให้ทีสิ”

อัคระก้มลงพิจารณาตัวเองแล้วนึกปลง

“นี่พี่ใส่เชิ้ตแขนยาวเป็นตาแก่ เดินคงจะเข้ากันไหมเนี่ย?”

“เข้า”

เจ้าของรถมาตมูมิฐานอดชำเลื่องปลืษาคู่งามด้วยแววพิสมัยไม่ได้

“วันนี้พี่เอ่ยปากขอมะแมด้วยตัวเองเลยดีไหม?”

หญิงสาวเบนหน้ามามองคนรักผ่านแวนดำนึงๆ ดูทรงพลังกลับสะกดใจ คล้ายภาพอาบมนต์ผืนต้องห้าม ที่เอื่อมกันสุดแขนก็ไม่แน่ว่าจะได้มา

“อย่าเพิ่งเลยค๊ะ เตียวคุณพ่อดีใจจนลืมหิ้ว ล็อกคอพี่อัคค์เซ็นสัญญาห้ามเปลี่ยนใจ”

มะแมขยับเรียวกปากแดงตอบแบบที่เล่นที่จริงตามเขา อัคระหัวเราะนุ่มๆอย่างมีความสุขก่อนเอ่ยเป็นจริงเป็นจังขึ้น

“กลับมาเที่ยวหน้าพี่ให้พ่อแม่ไปสู้ออ มะแมเกริ่นกับฝั่งตัวเองไว้เลยก็แล้วกัน บอกว่าลูกเขยคนนี้ใจร้อน มาให้เจอหน้าที่เตียว อีก็แห่ขันหมากเลย!”

บนทางล่อยฟ้ายาวเหยียด ที่เบื้องหน้าคือฟ้ากว้างสดใส มะแมทอดสายตามองไกลด้วยความโล่งอกโล่งใจไม่มีอะไรเกิน ยกมือถอดแวนกันแดดออกด้วยความอยากดูทัศนียภาพเบื้องหน้าด้วยตาเปล่า และพบว่าฟิล์มกันแดดของกระจกหน้ากรองแสงจ้าให้สบายตาอยู่แล้ว จึงมองฟ้ากว้างเต็มตาโดยไม่เคืองแม้แต่น้อย

เมื่อคืนเขาให้ช่อกุหลาบโต พร้อมชุดเครื่องเพชรระดับโลกยี่ห้อแฮร์รี่ วินสตัน ราคาหลายสิบล้านเป็นของขวัญวันเกิด และพาหล่อนกับน้องอีกไปเลี้ยงมือคำริมเจ้าพระยา ความสนุกและเสียงสรวลเสเฮฮาประสาสามคนพ่อแม่ลูก ประทับอยู่ในความทรงจำแจ่มชัดราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อห้าปีก่อน

แปรสายตาไปข้างตัว เห็นเรือกสวนไร่นาที่แผ่กว้างอยู่เบื้องล่างด้านไกล ถามใจว่าถ้าถึงเวลาโลกเปลี่ยน อัคระไม่เหลืออะไรเลยนอกจากความเป็นคนตัวเปล่า ไร้ทรัพย์สินและอำนาจวาสนาใดๆ หล่อนจะยังรักเขาเท่านี้ได้อยู่ไหม?

คำตอบคือยิ่งกว่าได้! กระทั่งกลางนาก็ดูน่าอยู่ ถ้ารู้ว่าจะมีเขาไปใช้ชีวิตด้วยกัน...

ค่อยๆหันหน้ามาทางชายผู้ทรงอิทธิพลต่อจิตใจ อากาศรอบตัวเขาช่างให้ความรู้สึกวิเวกล้ำลึก ราวแยกตัวออกมาอยู่เย็น เป็นเอกเทศจากภูมิศาสตร์รอบด้าน ไกล่เขาแล้วรู้สึกถึงความเป็นเสาหลักยิ่งใหญ่ สยบหัวใจให้อ่อนแอ แพ้แรงดึงดูดทางกายที่ชวนให้อยากเอนไปอิง เพื่อขอความเป็นแหล่งพักพิงอันร่มเย็นชั่วชีวิต

ตามใจตนเอง มะแมค่อยๆเลื่อนตัวมานั่งริมเบาะ เอนศีรษะลง

แบบแถมเข้ากับไหล่เขา คล้ายลูกแมวประจบขอความรักความอบอุ่น
จากเจ้าของ

แอบสูดกลิ่นหอมจากแขนเสื้อด้วยความรู้สึกแสนดี ยิ้มละไม
อย่างคนมีความสุข นัยน์ตากระจ่างทอดหนึ่งไปเบื้องหน้า เยี่ยมคนที่รู้ว่า
จะไม่มีฝืนหวานใดตามทันความจริงในบัดนี้ได้เลย

จากบางนาถึงอำเภอท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี อัคระขับมาเรื่อยๆ
ใช้เวลาไม่ถึงสามชั่วโมง

พ่อแม่ของมะแมอาศัยอยู่ในหมู่บ้านขนาดกลาง แยกจากถนน
สุขุมวิทมาประมาณสิบกิโลเมตรเศษ เป็นบ้านเดี่ยวชั้นเดียวในพื้นที่ ๗๐
ตารางวา รอบนอกคือบรรยากาศทุ่งนาโล่ง เงียบเชียบอย่างไรเมื่อสิบปี
ก่อน ก็คงความเงียบไว้อยู่อย่างนั้นจนกระทั่งวันนี้

สองหนุ่มสาวมองหน้ากันยิ้มๆ มะแมหวังจะเห็นอาการประหม่า
เคอะเขินจากอีกฝ่ายบ้าง ให้เสมอกันกับที่หล่อ่นไปพบพ่อแม่เขาแล้วทำ
หน้าไม่ค่อยถูก

แต่อัคระยังคงเป็นอัคระ ไม่เสียความเป็นตัวของตัวเองไปเลย
เขาเดินลงจากรถด้วยท่าที่ปกติ ซึ่งปกติของเขานั้นราวกับเป็นเจ้าของ
หมู่บ้านแะมาทักทายถามไถ่สารทุกข์สุขดิบของลูกบ้านก็ไม่ปาน

มะแมหยิบกุญแจจากกระเป๋าถือมาจะไขประตูรั้ว แต่พบว่ามันไม่ได้
ล็อกไว้ จึงพาคนรักก้าวสู่มุมเงาชายคาด้วยท่วงทีของเจ้าถิ่น

“พ่อขา แม่ขา”

หญิงสาวส่งเสียงเรียกนำ รออัคระถอดรองเท้าก่อนจะผลักประตู
มุ้งลวดนำเข้าบ้าน

บ้านที่เคยอบอุ่น วันนี้เยือกหนาวอย่างประหลาด หางตาเหลือบ
ไปเห็นเงาร่างพ่อแม่นั่งตัวแข็ง นั่งที่อราวกับท่อนหินไร้วิญญาณที่โซฟา
รับแขกด้านซ้ายมือ

ที่แรกแปลกใจที่พ่อแม่ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับกับการมาของหล่อ่น
แต่แล้วก็ยิ่งตกใจกว่านั้น เมื่อเห็นถนัดว่าพ่อแม่หันหน้าชิด ขณะที่แม่หัน
หน้าตาไหล

“พ่อ! แม่! เป็นอะไรไปคะ?”

จะเดินปราดเข้าหาผู้บังเกิดเกล้า ทั้งที่ความกลัวแล่นจับหัวใจ แต่
อัคระคว้าแขนไว้ ทำท่าเหมือนจะรั้งให้ถอยกลับ ทว่าสังหรณ์ร้ายของ
ทั้งสองทำงานซ้ำเกินไปเสียแล้ว

ร่างสูงใหญ่ที่หลบอยู่หลังจุดบังตาใกล้ตัว โผล่ออกมาพร้อมปืน
สั้นในมือ

“อย่าขยับ แล้วก็อย่าเอะอะ”

ผู้ยึดครองพื้นที่ไว้ก่อนสั่งด้วยเสียงธรรมดา แต่นัยน์ตา
เพชฌฆาตประกบกับปืนที่ชี้หน้าอยู่ ประกาศความหฤโหดแบบไม่
ธรรมดาเลย เล่นเอามะแมเข่าอ่อน มือไม้เย็นเฉียบไปชั่วขณะ

สำหรับอัคระ เขาแค่หรีตาลงด้วยสีหน้าเรียบเฉยเป็นปกติ แล้ว
เหลือบมองไปทางขวาเมื่อสำเนียงถึงความเคลื่อนไหวจากเงาร่างของ
ผู้ชายอีกสองสามคน ที่ทยอยโผล่กันออกมาจากห้องด้านใน

แต่ละคนถืออาวุธครบมือ แถมมีกระแสทมิฬบอกความเอาจริง
ลงมือใช้อาวุธได้จริง ไม่ใช่แค่ถือปืนชูตามธรรมเนียมโจรกระจอกแต่
อย่างเดียว

มะแมถอยเท้ามากอดเขาตัวสั้น อัคระจึงเอ่ยถามกับคนตรง
หน้าที่ดูท่าว่าน่าจะเป็นหัวโจก

“ต้องการอะไร?”

“คุณทั้งสองไปกับเรา”

คำตอบบอกชัดว่าไม่ใช่การปล้น

“ได้... แต่ช่วยบอกสักนิดได้ไหมว่านี่มันเรื่องอะไรกัน เพื่อเข้าใจ
ผิดจะได้แก้ที่ตรงนี้ก่อน”

ชายหน้าเหลี่ยมร่างใหญ่แค่นยิ้ม

“เรามารอคอยคุณตอนที่ถูกเวลา ยังจะคิดว่าเข้าใจผิดอีกหรือ?”

“ผมชื่ออะไรคุณรู้หรือเปล่า?”

“อ้อ! รู้ชื่อ ชื่ออรรถไฉ แล้วแฟนคุณก็ชื่อมะแม มันใจได้หรือยัง?”

ทั้งอัคระและมะแมทราบทันทีว่าคนร้ายตั้งใจอุ้มถูกคน แม้จะ
เรียกชื่อของอัคระผิดก็ตาม การเรียกชื่อผิดแค่เป็นข้อมูลเบื้องต้นชี้ว่า

คนบงการอุ้มหาได้รู้จักเขาจริงไม่

“โอเค ผมจะตามพวกคุณไปโดยไม่ขัดขืน แต่ขอให้ปล่อยผู้ใหญ่ ทั้งสองท่านไว้ที่นี้เถอะนะ พวกท่านคงไม่เกี่ยว ไม่รู้เห็นอะไรด้วยแน่ๆ”

“พวกเขาจะอยู่ที่นี้ โดยมีพวกเร่อีกสามคนอยู่ด้วย เพื่อเป็น ประกันว่าคุณอรรถกับคุณมะแมจะไม่ดื้อกับเรา”

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้เป็นไปตามที่คุณต้องการ แค่คุยกันดีๆได้ ผมก็ เบาทใจว่าคงไม่ใช่เรื่องที่เจรจากันยาก” แล้วอัคระก็หันไปยกมือไหว้บิดา มารดาของคนรัก “สวัสดิ์ครับคุณพ่อคุณแม่ ไม่ต้องห่วงนะครับ พวก เขาคงไม่ทำอันตรายพวกเราหลังจากได้สิ่งที่ต้องการแล้ว เตียวผมกับ มะแมจะรีบกลับมาะครับ”

น่าเสียดายที่ถูกรับปะครั้งแรกต้องกลายเป็นการปลอมโยน กันในบรรยากาศหน้าสี่หน้าหวาน ผู้ให้กำเนิดมะแมทั้งสองมีเรื่องราว ได้แค่พยักหน้ารับเพียงเท่านั้น เพราะงงไปหมด และไม่มีใครเข้าใจว่า ทำไม่ถึงเกิดอะไรขึ้นอย่างนี้

คนหัวหน้ายึดปืนเสียบไว้กับพุงชั่วคราว

“เอาข้าวของออกจากตัวให้หมด มือถือ นาฬิกา รวมทั้งกระเป๋า สตางค์ ผมให้เกียรติพวกคุณโดยไม่ค้นตัว พวกคุณก็กรุณาให้เกียรติ ด้วยการนำออกมาเองทั้งหมดเสียดีๆ”

“ตกลง”

อัคระถอดนาฬิกา ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบมือถือและกระเป๋า สตางค์ออกมายื่นให้คนที่อยู่ตรงหน้า นำมะแมให้ปฏิบัติตาม

เมื่อทรัพย์สินส่วนตัวมาอยู่ในมือหัวหน้าโจรครบ ฝ่ายนั้นก็บ่น ปากให้อัคระมองหน้าบ้าน ซึ่งห่างออกไปไม่กี่เมตร

“เอาละ! กลับหลังหันเดินออกจากบ้านให้เป็นปกติ เดินไปขึ้นป้า เจโร่ที่เห็นนี่แหละ”

มิตชูบิชิแก๊งกึ่งบรรทุกสีด่าเพ็งเคลื่อนมาจอดเทียบรั้วบ้าน กระจก รถทุกด้านติดฟิล์มดำสนิท เพ่งให้ตายก็ไม่รู้ว่าใครทำอะไร หรือเป็น ตายร้ายดีอยู่ในนั้น

อัคระหันมาพยักหน้าให้มะแมปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี ซึ่งหญิงสาว

ก็ตัวสั่น เกาะแขนเขาแน่นขณะจำใจเดินตามกันไปขึ้นรถ

ฝ่ายคนร้ายมีเพียงตัวหัวหน้าที่ตามหลังมาด้วย หากถ้าใครใน หมู่บ้านจะเผชิญเห็นเข้า ก็คงคิดว่าพวกนี้รู้จักกันมากกว่าอย่างอื่น

“ซึ่ซึ่ไม่ได้เตือนไว้หรือคะ?”

มะแมยื่นหน้ากระซิบถามอัคระ ค่ะเนแล้วว่าต่อให้คนเดินตาม หลังได้ยินก็ไม่เข้าใจ

อัคระก้มลงกระซิบตอบแบบจ่อริมฝีปากประชิดใบหูมะแม

“นี่ไม่ใช่สิ่งที่ควรจะต้องเกิดขึ้น มันอยู่นอกแผนของชะตาเดิม!”

มะแมขนลุกซู่ แต่แล้วอัคระก็รีบกระซิบเสริม

“อย่าห่วง พี่จะไม่ให้ใครเป็นอะไรหรอก”

หญิงสาวค่อยใจขึ้น สีหน้าสดชื่นขึ้นบ้าง เพราะคำพูดของชายผู้ มีสิทธิ์ครองโลกยอมเป็นหลักประกันน่าอุ่นใจ ยิ่งเสียวกว่าเห็นตำรวจมา ยืนล้อมบริเวณเพื่อช่วยเหลือเสียอีก

คนเดินตามเห็นกรีธาโต้ตอบทั้งหมดของคู่รักจากเบื้องหลัง แต่ ก็ไม่ว่าอะไร เพราะเป็นธรรมดาที่ชายจะต้องปลอมประโลมหญิงบ้างใน สถานการณ์ขอขาดบาดตายนำตกตื่นขนาดนี้ แล้วก็เห็นว่าทุกอย่างอยู่ใน ความควบคุมของตนเต็มร้อย ไม่มีทางเดินไปไหนรอดด้วยวิธีปรึกษา พุดคุยกันอย่างแน่นอน

ผู้คุมเปิดประตูรถตอนหน้า จ้องมะแมเป็นความหมายว่านี่คือที่ นิ่งของหล่อน หญิงสาวแก้มก้มๆเล็กน้อยเมื่อรู้ตัวว่าจะต้องแยกกับคนรัก แต่ความที่เคยผ่านเรื่องราวทำนองเดียวกันมาก่อน จึงสะกดอารมณ์ได้ เร็ว และก้าวขึ้นไปนั่งตามลำพังโดยไม่อึดเอื่อนนาน

ฝ่ายอัคระถูกต้อนให้ขึ้นไปนั่งตอนหลัง โดยมีผู้คุมตามขึ้นมา ประกะบ และชักปืนจากพุงมาถือไว้ในมือตามเดิม

“เจ้านายกำชับให้บอกพวกคุณว่า คุณทั้งสองมีสิทธิ์ที่จะไม่พุด เมื่อขึ้นรถแล้วห้ามชวนเจรจา ส่วนผมมีสิทธิ์ยิงทิ้งอย่างเด็ดขาดถ้าไม่เชื่อ กัน”

หมอนั้นแจ้งสิทธิ์และขอบเขตอำนาจราวกับเป็นตำรวจอเมริกัน หน้าเสียวฟังยากว่าพุดเล่นหรือพุดจริง แต่อัคระหยั่งดูแล้ว ฝ่ายนั้นไม่มี

เหตุให้หลังเลแม้แต่น้อยที่จะเป่าเข้ากับคนรักทั้ง

พวกนี้ของจริงและจะเอาจริง!

ชายหนุ่มพยายามหยั่งสถานการณ์และแนวโน้มของสิ่งที่จะเกิดขึ้นข้างหน้า แต่แปลกที่ไม่เห็นอะไรเลย เหมือนพยายามฝืนมองให้ทะลุผ่านหมอกหนาทึบ ทั้งที่แน่ใจว่าสติมีกำลังคมชัด และจิตใจก็แจ่มใสเป็นพิเศษด้วยซ้ำ

ตระหนักมานานว่าจิตสัมผัสเป็นของไม่เที่ยง ใช่ว่าจะสามารถเห็นตลอดเวลาตามปรารถนา ทว่าผ่านหมอกหนาทึบที่ปิดกั้นไม่ให้เกิดการรับรู้ใดๆเลยชนิดนี้ นับว่าแปลก เหมือนในโครงใจบันดาลมันขึ้นมา

ธรรมชาติคงจัดเกมกรรมจากนี้มาให้ ด้วยความตั้งใจให้เขาเป็นมนุษย์ธรรมดา ไม่มีเครื่องช่วยใดๆมากไปกว่าหนึ่งสมองและสองมือเท่าเทียมกับตัวละครอื่นที่กำลังจะปรากฏ!

ควีน ชั่วโมงต่อมา ปาเจโร่สีดำก็แล่นเข้ามาในบริเวณท่าเทียบเรือยอชแห่งหนึ่งของแหลมสิงห์ ที่นั่นจอดเรียงรายอยู่ด้วยเรือยอชใหญ่เล็ก ทั้งแบบมีเจ้าของและแบบเช่าเหมาลำ

บรรยากาศแบบเปิดๆ มองทะเลได้ไกลสุดตา จะว่าไปนั่นคือแผนการที่อัคระเตรียมพาคณรักมาทอดที่ศนาอยู่แล้ว แต่ไม่นึกเลยว่า จะเจอของแถม ได้ลงเรือยอชหรูลำสีขาวแดงของใครก็ไม่ทราบเช่นนี้

ผู้คุมสั่งให้อัคระกับมะแมลงบันไดซึ่งพาดอยู่กับส่วนท้ายเรือ ด้วยสายตาของนักเล่นคนหนึ่ง อัคระทราบดีตั้งแต่เห็นเพียงบางส่วน ว่ามันคือเรือประเภทสปอร์ตครุยเซอร์เพรียวลม ยี่ห้ออาซิมุซ ความยาว ๒๗ เมตร เครื่อง ๒,๐๐๐ แรงม้าคู่แฝด เร่งให้เรือแล่นได้เร็วถึง ๘๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมงภายใน ๕๐ วินาที ซึ่งก็แปลว่ามันพาผู้โดยสารจากท่าสู่ทะเลลึกได้ในเวลาอันสั้น ชั่วโมงเดียวก็ห่างจากฝั่งได้เกือบร้อยกิโลแล้ว

ดูสภาพเรือ อัคระตัดสินใจว่าเป็นเรือสำราญที่เจ้าของใช้เอง ไม่ใช่ผ่านหลายมือโซกโซนแน่นอน นั่นก็แปลว่าเจ้าของเรือต้องมีเศษเงินกว่าร้อยล้านไว้นำเข้าของเล่นระดับนี้ ซึ่งทั้งไทยคงนับหัวได้

อีกประการหนึ่ง จุดประสงค์ปกติของการเอาเรือลำนี้ออกทะเล

น่าจะเป็นพาสาวไปปรับลมย่านปากอ่าวไทยมากกว่าอย่างอื่น การนำตัวเขาขึ้นเรือจึงไม่น่าเกี่ยวข้องกับขบวนการก่อการร้ายใดๆ

จากท้ายเรือก้าวผ่านประตูกระจกเข้าสู่ห้องบังคับการเรือ ซึ่งออกแบบไว้เป็นห้องนั่งเล่นกลางในตัว คือมีพื้นที่พอจะติดตั้งโซฟาสองที่นั่งสีขาว ๔ ตัว แนบผนังฝั่งซ้ายสองตัวเคียงกัน และหันเข้าหากันจากทิศเหนือและทิศใต้อีกสอง โดยไม่มีโต๊ะกลาง เปิดช่องว่างเป็นทางเดินกว้าง ส่วนด้านขวาเป็นเคาน์เตอร์บาร์ไม่กินที่เท่าใดนัก สภาพห้องโดยรวมจึงโอโถงพอควร

ไม่ต้องเสียเวลาคาดเดาว่าเจ้าของเรือเป็นใคร เพราะเขานั่งเด่นเป็นประธานบนโซฟาด้านที่หันหน้ามาหาอัคระกับมะแมอยู่แล้วในบัดนี้

ไม่ใช่ใครอื่น เขาคือ ๗พยฯ คณินทร์ ร่มโพธิ์ รัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์คนปัจจุบัน!

มะแมขยับมือเหมือนจะไหวด้วยความที่นับถือกัน แต่การมาพบด้วยวิธีนี้คงมิใช่วิสัยที่จะไหวได้ลง เพราะหล่อนไม่ใช่แขกที่เขาเชิญมา แต่เป็นนักโทษที่ถูกเขาคุ่มตัว!

“เชิญนั่ง”

คณินทร์ผายมือไปทางขวาของตนยิ้มๆ ท่าทางไม่ยากได้รับการเคารพนับไหวจากอีกฝ่ายเช่นกัน

ท่วงทีของอัคระที่ก้าวเนิบเข้ามานั่งบนโซฟาติดผนัง ห่างกันแค่เอื้อมถึงกับคณินทร์นั้น บีบให้ท่านรัฐมนตรีประหวั่นใจได้วูบหนึ่ง บอกตนเองว่าตรงหน้าคือพญาราชสีห์ใหญ่ ไม่ใช่ลูกหนูตัวเล็กจ้อย เขาจะประมาทไม่ได้แม้แต่พริบตาเดียว

ลูบหมอนผ้าไหมม่วงที่ติดอยู่กับตักขวาเบาๆ ใต้หมอนคือปืนที่ปลดล็อกไว้พร้อมยิงทันทีในสถานการณ์ฉุกเฉิน ต่อให้เป็นสิ่งโตตัวจริง เจอลูกปืนเข้ากลางแสกหน้าก็คงคำรามไม่ออกเหมือนกัน!

“หนูมะแมนั่งสิ ยืนขวางอย่างนั้น คนของผมเลยไม่ได้นั่งไปด้วย”

คณินทร์เอ่ยแบบคนอารมณ์ดี มะแมยืนขบฟันอยู่อีกอึดใจหนึ่ง จึงยอมก้าวมานั่งบนโซฟาอีกตัวถัดจากอัคระ โดยไม่ถามอย่างที่ยอยาก

ถามว่า “ทำไมถึงทำแบบนี้?”

“อ้าว! มึงก็นั่งด้วยสิยกษ วางๆป็นให้พันหูพันตากูด้วย เห็นแล้วไม่เหมาะกับบรรยากาศล่องทะเลเอาเลย พับผ่าเถอะ”

ยกษลงนั่งบนโซฟาที่หันหน้าเข้าหาเจ้านาย วางปืนแอบไว้ข้างตัว แล้วเอามอนบังให้พ้นสายตาตามคำสั่ง

“เป้... ออกเรือได้”

คณินทร์เอี้ยวกายไปสั่งคนถือพวงมาลัย ซึ่งนั่งหันหลังให้ตนห่างไปแค่ก้าวเดียว

เรือค่อยๆเคลื่อนออกจากท่า เบนหัวไปตั้งลำ จากนั้นจึงเดินเครื่องไต่ระดับความเร็ว แล้วเมื่อเดินเครื่องเต็มกำลัง ไบพัดคู่ท้ายเรือที่ส่งแรงขับเคลื่อนมหาศาลก็พ่นน้ำออกมาเป็นทางใหญ่รูปสะพานโค้งขาวฟ่อง ถีบลำเรือให้พุ่งลวแหวกน้ำแหวกอากาศ ทิ้งแผ่นดินห่างออกมาเรื่อยๆ จนกระทั่งเห็นฝั่งอยู่เบื้องหลังลิบๆในเวลาเพียงไม่กี่อึดใจใหญ่

เรือแล่นตรงดิ่งด้วยความนุ่มนวล ทรงตัวนิ่ง เครื่องเดินค่อนข้างเงียบด้วยระบบเก็บเสียงขั้นดี เปลวแดดจากภายนอกไม่อาจรบกวนความฉ่ำเย็นในห้องโดยสารได้แม้แต่น้อย มันเหมือนตัดแบ่งเอาห้องรับแขกหุ้มมาท่อมทะเลอย่างไรอย่างนั้น

คณินทร์มองออกนอกหน้าต่างข้างที่ไม่มีใบหน้าบาดตาบาดใจของสองหนุ่มสาว ด้วยความรู้สึกผ่องนพักชั่วขณะหนึ่ง ปกติถ้ามาเที่ยวด้วยเรือลำนี้ เขาจะเปิดเลื่อนหลังคาออกรับสายลมและท้องฟ้ากว้าง แต่ที่นี่มาด้วย ‘ซุระเคียวด’ เลยปิดหลังคาเปิดแอร์เพื่อเก็บเสียงภายนอกเพื่อเอื้อกับการพูดคุยให้ได้ยินกันถนัดๆหน่อย

๕ นาทีผ่านไป ไม่มีใครในห้องเอ่ยคำใด แต่แล้วในที่สุดเจ้าของเรือก็หันมายิ้มให้อักระ

“หนึ่งในรางวัลของการได้เป็นเศรษฐี คือเติมเต็มฝันของมนุษย์คนหนึ่งได้ทุกเรื่อง โดยเฉพาะการเที่ยวไปตามใจชอบ คุณบรรลวดว่าไหม?”

อักระยิ้มตอบเจี๊ยบๆ ปลอ่ยให้คณินทร์อารมณ์ไปคนเดียวก่อน “ว่ากันว่าหลายคนอยากเป็นเศรษฐี ก็เพื่อจะได้เป็นเจ้าของเรือ

ยอซหรรุๆ พาอีหนูสักสองสามคนขึ้นมานอนฝั่งแดดอุ่นๆกลางทะเล ผมว่าก็จริงของเขาละ เรือยอซกับอีหนูทำให้รู้ว่ามึงเงินมากมันดียังไง”

หนุ่มผู้อ่อนวัยกว่า เอออไปด้วยบ้าง เป็นการไม่ให้อีกฝ่ายพูดอยู่คนเดียววนไปนั้

“เรือยอซคือสัญลักษณ์ของการออกไปพบกับความฝัน”

“ซ่าย... ผมเคยได้ยินมาจากไหนนะ ยอซแปลว่า ‘ล่า’ คำนี้ติดใจผมมากเลย พอขึ้นเรือที่ไร จะนึกถึงการตามล่าความฝันไปสุดโลกทุกที่”

อักระกะพริบตาก็ยิ้มละไมก่อนเอ่ยอย่างนุ่มนวล

“ยอซมาจากคำในภาษาดัทช์ แปลว่า ‘ล่า’ แต่สมัยแรกราชนาวิชาวดัทช์มุ่งใช้คำนี้กับเรือใบที่มีน้ำหนักเบา แล่นเร็ว ซึ่งเอาไว้ไล่กวาดโจรสลัดหรือพวกหนีกฎหมาย เพิ่งมาต้นศตวรรษที่ ๑๗ นี้เองที่ใช้เพิ่มในอีกความหมายคือกวาดไล่แข่งเอาสนุกกัน”

“อ้าว! งั้นหรือนี่ ฮะๆ... แต่ก็คงไม่ว่ากันนะ สมัยนี้มันหมายถึงเรือสำราญ ถ้าจะคิดว่าออกล่าหาความสำราญก็คงไม่ผิดหรอกมั้ง”

อักระพยักหน้าและหัวเราะตาม

“ผมเดานะ” คณินทร์ชี้นิ้วมาทางคู่สนทนา “คุณบรรลวดคงไม่ได้รู้แต่ที่ไปที่มาของศัพท์ แต่น่าจะสนใจการเที่ยวไปในทะเลด้วยเรือของตัวเองเหมือนกัน”

“ก็คิดหน่อย แต่ผมชอบยอซเรือใบมากกว่ายอซมอเตอร์”

“เหอ... ผมก็เคยอยากหัดเหมือนกันนะ เห็นเพื่อนคนหนึ่งบอกว่าได้อะไรหลายอย่าง ไม่ใช่แค่หัดบังคับเรือใบ ต้องศึกษาธรรมชาติลมและน้ำให้ดีๆ ใครล่องเรือใบเก่งๆจะช่วยให้เกิดสัญชาตญาณการควบคุมหลายสิ่งหลายอย่างรอบตัว เหมือนรู้หลักว่าต้องให้อะไรๆมันไหลรื่นสัมพันธ์กัน ชูริกจึงตั้งใจจะไปตามทิศที่เราต้องการอย่างถูกต้อง”

“น่าจะอย่างนั้น”

“แต่ที่ผมไม่หัดเล่นเรือใบ ส่วนหนึ่งเพราะชอบความสบาย ชอบให้คอมพิวเตอร์ช่วย นี่ถ้ามาคนเดียวผมก็ขับเองนะ ไม่ได้ต้องมีคนขับหรอก เครื่องไฮเทคมันช่วยหมด”

“ถ้าชอบอย่างนั้น ต่อไปคงมีของเล่นมาให้ท่านสนุกกว่านี้ อย่างที่
ซีเทคสร้างยอชดำน้ำมาล่อใจ ท่านอาจเคยได้ยินมาบ้าง”

“เรื่อยอชดำน้ำได้!” คณินทร์ทำตาโต “เหอะๆ ผมไม่เอาด้วย
หรอก กลัวดำแล้วไม่โผล่ ของพวกนี้พลาดนิดเดียวตายโหงเลย... นี่
ผมก็เพิ่งมีเจ้านี้เป็นลำแรกนะ ชื่อมาสัก ๓-๔ ปีมั้ง ใช้อย่างไม่ค่อยคุ้มเลย
ก่อนหน้านี้เช่าเอา... แล้วตอนนี้คุณอรรถเล่นเรื่อยี่ห้ออะไรอยู่ล่ะ?”

“ของ ‘เพอร์รี่ นาวิ’ นะครับ ชื่อรุ่น ‘มอลตีส์ ฟัลคอน’ ”

อัคระตอบเสียงเบาแต่เต็มปากเต็มคำ ด้วยนัยน์ตานิ่งและรอยยิ้ม
ของคนรู้ตัวว่าพูดเรื่องจริง

คณินทร์ขยิบตา ชมวดคิ้วจ้องตาชายหนุ่มเขม็ง แสบทุกคนที่บ้า
เรื่อยอชรู้จัก ‘มอลตีส์ ฟัลคอน’ กันดี เพราะมันคืออภิมหาเรื่อยอชสุด
ยอดของความแพง คิดเป็นเงินยูโรคือ ๗๐ ล้าน แต่ถ้าคิดเป็นเงินไทย
ตามค่าเงินปัจจุบันจะหนาว

‘มอลตีส์ ฟัลคอน’ เป็นยอชคลาสใหม่ ยาวร่วม ๓๐๐ ฟุต น่องๆ
ความยาวสนามฟุตบอล ไม่เข้าประเภทยอชอื่นๆตรงที่มีทั้งใบเรือสาม
เสาและเครื่องยนต์ไฮเทค จะสลับไปใช้สมองคนหรือคอมพิวเตอร์
บังคับการขับเคลื่อนก็ได้ ตามแต่ที่กำลังอยู่ในอารมณ์ไหน

ความคิดแวบแรกที่ผ่านเข้ามาในหัวของคณินทร์คือไม่อยากจะ
จะมีคนไทยรายขนาดนั้นอยู่ในโลกโดยที่เขาไม่รู้จักได้อย่างไร

แต่แล้วบางสิ่งที่ลึกลับและเป็นของจริงในอัคระ ก็ทำให้เขาลังเล
เจ้าหนุ่มลูกครึ่งคนนี้น่าครั่นคร้ามผิดมนุษย์ ขนาดเขามีทุกอย่างและ
อยู่มาห้าสิบกว่าปี เข้าหน้าแล้วยังรู้สึกตัวเล็กลงกว่าเดิมชอบกล

“รายขนาดนั้น คุณจะมีเวลาอยู่กับยอชแพงๆคุ้มกับที่จ่ายค่าตัว
มันหรือ?”

“มันก็ไม่ได้ทำให้ผมเสียเวลาทำงานนี่ บางช่วงผมก็มีความสุขที่
จะยัดเรื่อยอชเป็นออฟฟิศอยู่แล้ว อยากไปประเทศไหนผมก็ไปได้ไม่ซ้ำ
นัก”

“เห็นเขาว่า มอลตีส์ ฟัลคอน นี่ข้ามแอตแลนติกใช้เวลาแค่ครึ่ง
เดือนใช่ไหม?”

“สิบวัน!”

อัคระตอบตั้งแต่คณินทร์ยังถามไม่จบ ท่านรัฐมนตรีขยับตัวนิด
หนึ่ง อ้าปากคล้ายจะพูดอะไรกับอัคระต่อ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ หันไปมอง
มะแมแทน

“เรื่อลำนี้ผมซื้อใหม่ ถึงจะต้องจ่ายหนักก็ยอม เพราะผมไม่ชอบ
ของมือสอง”

จู่ๆก็พูดเช่นนั้น ซึ่งมีผลให้มะแมหน้าตึง แต่ไม่ได้ตอบ เพราะไม่
เข้าใจชัดว่าคณินทร์หันมาพูดกับหล่อนอย่างไรเพื่ออะไร แต่แล้วก็เริ่ม
กระจ่างเมื่อมีการขยายความ

“ปัญหาคืออีนุส่วนใหญ่เป็นของมือสอง นี่ก็เรื่องที่ผมนึกขัดใจ
มาตลอด ผมนะหามาแล้ว แต่ไม่เคยเจอนะ ผู้หญิงพรหมจรรย์ที่
ยอมเป็นเมียบ่อย”

มะแมชักไม่ชอบสายตาของอีกฝ่ายมากขึ้นทุกที แต่ก็ตอบเยี่ยง
คนมีความอดกลั้นเป็นเลิศ

“ได้ผลคะท่าน... ใช้วิธีพูดตามความคิดใหม่ๆที่เกิดขึ้นสดๆ ไม่
คิดนำไว้ก่อน แล้วก็ยิงคำพูดที่กวนโมโห เป็นการสับขาหลอกให้สับสน
งุนงง ตัดความสามารถไม่ให้มะแมรู้ใจท่าน”

คณินทร์หยางหน้าหัวเราะดังๆด้วยอารมณ์สนุกเต็มที่ แต่แล้วก็
ค่อยๆลดใบหน้าลง เสียงหัวเราะหายไป ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยดวงตา
วาวโรจน์น่ากลัว

“ฉันเกลียดอะไรที่สุดอย่างหนึ่งรู้ไหม? เวลาใครอยากให้ฉันเป็น
ไอ้หน้าโง่แล้วเอาผู้หญิงสวยๆมาล่อ ฉันรู้สึกโคตรแสบเลยตอนมารู้ตัว
ที่หลังว่าถูกผู้หญิงหลอก!”

มะแมหรีตา สายหน้าน้อยๆอย่างคนอึดอันตันใจ

“นี่มันอะไรกันคะ มะแมว่าท่านคณินทร์ต้องเข้าใจผิดพวกเราอยู่
แน่ๆ โปรดบอกมาเถอะว่าท่านต้องการอะไร”

คณินทร์ขบฟันแน่นจนเห็นเส้นเลือดที่ขมับปูด ใบหน้าสวยบาดใจ
ตรงหน้าเหนียวใจให้ประหวัดไปนึกถึงเมียบ่อยคนล่าสุด ที่ทิ้งเขาไป
พร้อมคำหยามเหยียดกัน ให้แค้นจุกเสียดจนอกแทบระเบิด

“ฉันจะให้เธอฟังเสียงผิวเมื่อยที่กำลังสมรู้ร่วมคิด วางแผนต้มตุ๋น ไข่แก่คนหนึ่ง ฟังแล้วเธอน่าจะรู้ว่าผิวเมื่อยคู่นี้เป็นใคร บ้านอยู่แถวไหน”
คณิตร์คว่ำรีโมตคอนโทรลจากเบาะข้างตัก กดปุ่มเดียว เสียง จากลำโพงรอบทิศในเคบินก็ดังขึ้นอย่างแจ่มชัด

“คิดถึงพี่มากหรือ?”

“ค่ะ... คิดถึง แล้วก็มีเรื่องจะเล่าให้ฟังด้วย”

“ท่าทางจะสำคัญ”

“ก็น่าจะอย่างนั้นมั้ง... มะแม่เข้าถึงตัวรัฐมนตรีที่พี่อคเคยบอกไว้ ตั้งแต่หลายวันก่อนแล้วนะค่ะ”

“มาหามะแม่เองเลยใช่ไหม?”

“เฮ้อ! รู้หมดอย่างนี้ไม่สนุกเลย แล้วมะแม่จะเอาอะไรมาเล่าให้พี่ อคฟังเหมือนเรื่องสำคัญที่ต้องชวนคุยกันต่อล่ะ”

“อะไรก็ได้ที่เกี่ยวกับมะแม่ เรื่องงานนี้พี่เบือเต็มแก่ รู้ๆอยู่ว่ายัง ใจอีตาคณิตร์ก็ต้องมาเข้าทางมะแม่วันยังค่ำ”

คณิตร์รีบกดปุ่มปิดผิวดูๆเพราะมือสั่นระริก หน้าแดงกำและ ยับย่น ไร่ร้อนกระจายพล่านไปทั่วห้อง สะท้อนความคั่งแค้นเหลือจะ กล่าว

“เสียตายที่แบตฯจัญไรในเครื่องนั่งตัวเมี่ยมันหมด ไม่งั้นฉันคง ได้ฟังอะไรเด็ดๆต่อนั่นอีก!”

อัคระยังนั่งเป็นหุ่นปั้น แต่มะแม่ทำท่าคล้ายหมดเรี่ยวหมดแรง ยกมือกุมหน้าผาก

“ท่านคะ... จะใจเย็นฟังพวกเรารออธิบายได้ไหม?”

คณิตร์ยิ้มสุดเครียดเหมือนไม่อยากจะพูดอะไรอีก แต่ก็เค้นเสียง ออกมาในที่สุด

“เขว่ากลางทะเลแถวนี้ะ ปล่อยใครลงไปเป็นจมน้ำตายกันทุกคน... เชื่อไหม?”

มะแม่กลืนน้ำลายลงคอผิวดูๆ ผืนทะเลกว้างใหญ่รอบด้านทำให้

ไม่รู้สีกว่านั่นเป็นเรื่องล้อเล่นเสียด้วย

ตายไม่กลัว แต่กลัวทรมานจนตายนี้แหละ ไม่อาจลากลมหายใจ เข้าได้จนกระทั่งดับต้นสิ้นชีพนี่คงตั้งใจให้ต๊ายได้ลำบากหน่อย

“ท่านเล่นดักฟังคนอื่นคุยโทรศัพท์กัน ได้ยินแต่ตรงกลาง ไม่มี ต้นไม่มีปลายอย่างนี้ อาจเท่ากับว่าท่านยังไม่ได้ยินอะไรเลยก็ได้ นะคะ”

“นี่! จะบอกให้รู้ตัวไว้ ตอนนี้เรอมันคือนั่งตัวแสบในสายตาของ ฉัน ถ้าเล่าช้าไม่ทันใจ หรือทำให้ฉันจับได้ว่าโกหก ก็จะต้องทำให้ฉัน เจ็บใจหนักขึ้น และความเจ็บใจของฉันอาจกลายเป็นความเจ็บตัวของ เธอก่อนลงไปอยู่ก้นทะเล! ฉะนั้น ถ้าอยากแก้ตัวก็อย่าพาล่าม อย่าโยกโย้ เอาแต่เนื้อๆ”

หญิงสาวแทบไม่มีแกใจพูดต่อ ดูท่าคณิตร์จะหมายมั่นปั้นมือจับ หลอนกับอัคระถ่วงน้ำหนัก แค่อยากดูเล่นเท่านั้นว่าจะโกหกเอาตัวรอด ทำไหน และนั่นก็ทำให้รู้สึกเหมือนมีอะไรไปอุดปากอุดจมูก คิดไม่ออก พูดไม่เป็นเสียแล้ว

“ท่านคณิตร์...” อัคระเอ่ยหลังจากประเมินแล้วว่าควรเริ่มเข้า จูตจากตรงไหน “คนที่วางแผนฆ่าท่าน คือคนที่ท่านนึกไม่ถึง”

“ใคร?”

“จะเอาคนติดต่อกลี่ยกล่อมคนขับรถของท่าน หรือจะเอาผู้ บงการใหญ่?”

คล้ายก้อนเครียดในอกของคณิตร์จะคลายลง เริ่มกลับมาเป็น คนใจเย็น รับฟังอะไรได้อีกครั้ง

“ตัวบงการใหญ่เลยก็แล้วกัน”

“ท่านเติม!”

คณิตร์เบิกตามองไปนิดหนึ่ง แต่ก็ตั้งสติรับฟัง เพราะตลอดชีวิต ที่ผ่านมาเจอเรื่องเหนือความคาดหมายมาเยอะ จนไม่มีเรื่องไหนเกิน คาดได้อีกแล้ว

“แล้วท่านมีเหตุผลอะไร ในทางปฏิบัติผมเป็นที่ปรึกษาของท่าน แท้ๆ”

“ท่านคณิตร์รู้อยู่แก่ใจ ว่าข่าวเหม็นไหม้ที่เกิดขึ้นกับท่านเติมทุก

แล้วว่าต้องเล่นงานกัน แต่ท่านคณิตศาสตร์ล่ะ? งานนี้ตัวแปรมันอยู่ที่ความเจ็บใจอย่างเดียว! อีกอย่างนะ ถ้าท่านคณิตศาสตร์ตายไป ใครจะเป็นคนช่วยรู้ใหม่? ก็ศัตรูของท่านเดิมนั้นแหละที่จะเป็นผู้ต้องสงสัยรายแรก คุ่มหรือไม่คุ่มก็ตรองดู”

“เออละ...” คณิตศาสตร์ทำเสียงต่ำ “ผมจะไปสืบความจริงเรื่องท่านเดิมทีหลัง มาว่ากันเรื่องของคุณดีกว่า คุณทำมาหากินอะไร ถึงซื้อเรือลำละสามพันล้านได้?”

“หลายอย่าง แต่ที่ทำเงินให้มากที่สุด คือเขียนโปรแกรมให้อองค์กรลับ มันช่วยให้ทำเงินได้เท่าที่ต้องการ”

“ผมไม่เคยเห็นหน้า ไม่เคยได้ยินชื่อคุณเลย”

“ก็เหมือนคนกระเป๋านักอีกหลายคนในโลก ที่มีเงิน แต่ไม่มีหน้า ไม่มีชื่ออยู่ในลิสต์ของฟอบส์”

คณิตศาสตร์เหยียดยิ้มหยัน เรื่องชื่อของแพงอย่างลับๆไม่ให้ใครรู้ได้ง่าย เพราะบริษัทระดับโลกยินดีให้ความร่วมมือปกปิดอยู่แล้ว แต่เรื่องปกปิดชื่อไม่ให้อยู่ในความรู้จัก ทั้งที่รวยระดับโลกนี้เห็นทีจะยาก ต่อให้ค้าขายอยู่ในถ้ำลึกก็เถอะ

“แปลว่าคุณไม่เคยมีชื่ออยู่ในสารบบของคนเดินดินให้ตามกลิ่นเจอเลยงั้นใช่ไหม?”

“ก่อนอื่นคุณต้องรู้ชื่อผมให้ถูก ผมไม่ได้ชื่ออรรถ แต่ชื่ออัคระ เวลาคุณดักฟังโทรศัพท์อาจได้ยินไม่ถนัด”

“โอเค แล้วผมจะดูข้อมูลของคุณได้จากไหนบ้าง?”

“บนอินเทอร์เน็ตเยอะแยะ คุณสะดวกเป็นภาษาอังกฤษถูก”

“ได้...” คณิตศาสตร์ล้วงมือถือมาเปิดบราวเซอร์ “สะดวกมาเลย”

“A-K-K-A-R-A วันวรรค M-A-Y-T-H-A-N-A-R-U-B-A-N”

ด้วยอุปกรณ์ประจำเรือที่รับสัญญาณอินเทอร์เน็ตผ่านดาวเทียม คณิตศาสตร์สามารถเห็นลิงก์จากกูเกิ้ลที่เกี่ยวข้องกับอัคระจริงๆ แม้ไม่มากมายนัก แต่ก็เจอไปไฟล์เด่นสั้นๆ คือจบดอกเตอร์ขณะอายุยังน้อย ปราดเปรื่องเรื่องไอทีอย่างหาตัวจับยาก สอดคล้องกับที่คุยว่าเขียนโปรแกรมให้อองค์กรลับจนรวยไร้ขอบเขต

ท่านรัฐมนตรีวางกระดานอิเล็กทรอนิกส์ลงกับเบาะ ก่อนเงยหน้ามองอัคระด้วยสายตาแปลกไป

“คุณอยู่เมืองนอกมาตลอดหรือ?”

“ไปๆมาๆ แต่ถ้าถามหาคนรู้จักในไทยที่สนิทๆ บอกได้เลยว่ายาก”

“แล้วเจอแฟนคุณยัง?”

“ผมเห็นเขาในนิตยสารซึ่งคุณแม่รับประจำ แค่เห็นรูปประกอบคำสัมภาษณ์ก็หลงแล้ว เลยหาทางติดต่อ”

“ตามนางในฝัน?”

คณิตศาสตร์ถามซ้ำๆ

“ท่านว่าน่าตามไหมล่ะ?”

เจ้าของเรือหัวเราะลั่น

“สำหรับผม รุ่นแบบนี้ น่าซื้อมานอนโซว์ตัวบนเรือยอชมากกว่าอย่างอื่น... ขอโทษที ผมฝันไม่เป็น เป็นแต่ฝัน!”

อัคระยิ้มๆไม่ถึงสักกับอารมณ์ปากสกปรกของฝ่ายตรงข้าม ไม่ต้องเหลียวไปมองก็รู้ว่ามะแมกำลังขบฟันเบาๆเพื่อระงับโทสะอยู่

“งั้นก็น่าเสียดาย ผมว่าผู้หญิงคนนี้ช่วยให้คนทั่วไปมีแก้ไขมองโลกดีขึ้นกว่าเดิมนะ”

“ฮือ!” คณิตศาสตร์ทำเสียงในลำคอเบาๆแบบขอถ้อยถนอยเถอะ “ถ้าเกิดมาเพื่อช่วยให้คนมองโลกดีขึ้น คงไม่เช็กชื่อกินเหตุขนาดนี้มั้ง ถ้ามผู้ชายส่วนใหญ่อูคูลี เจอเธอเดินผ่านหน้าแล้วอยากคิดดี หรือว่าอยากคิดไม่ดีมีร้าย”

แล้วท่านเจ้าของเรือยอชหุ้หันไปทางคนของตนแล้วพยักหน้าพูดหนักๆ

“แต่งตัวแสบเด็กน่าหม่าอย่างนี้กูชอบ ให้ได้เลยแสนหนึ่งไม่ต่อสักคำ!”

“ต่อครึ่งเหรอนาย?”

“เฮ้ย! ขอเหมาทั้งเดือนสิวะ!”

ยักษ์กับเป่ฟังคำตอบเจ้านายแล้วหัวเราะดังๆ และเสียงประสาน

สำเนียงเยาะของชายสารเลวก็ระคายโสตจนหญิงผู้ตกเป็นเป้าหมาย
ขมวดคิ้วหน้าด้วยความไม่พอใจอย่างแรง

มะแมยังมีส่วนของความเป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง ที่อายุได้
รังเกียจการรุมดูถูกและล้อเลียนทางเพศได้ แต่พอโมโหถึงขีดหนึ่งก็
เกิดสติขึ้นมาเอง จึงทำเอาหูทวนลม สะกดใจนิ่งฟังราวคำสนทนาไม่
เกี่ยวกับตน

“เอาล่ะ! มาเข้าเรื่องที่ผมยังข้องใจกันต่อดีกว่า คุณอัคระ... ถ้า
ท่านเต็มจะฆ่าผมจริง ทำไมคุณถึงส่งคนไปช่วย?”

“ชีวิตผมอยู่เพื่อทำอะไรอย่างนี้... ที่ผมช่วยท่าน เพราะดวงของ
ท่านเป็นแบบรอดตายเหมือนปาฏิหาริย์ได้ จากกรรมเก่าที่ท่านเคยได้
ชีวิตมนุษย์และสัตว์ไว้จากแดนประหารบ่อยครั้ง”

คณิตร์หัวเราะงงๆ

“เอ๊ย! ผมเหวอเลยนะเนี่ย นี้อยู่ๆคุณชี้ช่วยกเอาเรื่องกรรมวิบาก
มาอ้างเลยหรือ?”

“ผมจำเป็นต้องพยายามเข้าจุดให้เร็วที่สุด ถ้าเต็มใจฟังก็จะค่อยๆ
รู้สึกว่ามันถ่วงน้อยลงไปเอง”

“ก็ได้ ผมจะพยายามไม่ช้า... แล้วที่คุณบอกว่าอยู่เพื่อทำอะไร
อย่างนี้ หมายความว่าไง? ฟังอย่างกับเป็นเทวดารักษ์พิทักษ์ชาวโลก
นั่นแหละ”

“ผมทำงานใหญ่ การปกป้องชีวิตใครบางคนเป็นงานย่อยที่รวม
อยู่ในงานใหญ่”

“เดี๋ยวจะสับสน ยังไม่ต้องเจาะลึกเรื่องงานใหญ่ของคุณก็ได้ ผม
ขอถามว่าคุณรู้จุดเกิดเหตุได้อย่างไร ถ้าไม่นัดกันไว้กับคนที่จะลงมือฆ่า
ผม?”

“มันเกี่ยวกับโปรแกรมที่ผมพูดถึงเมื่อครู่ ผมรู้ด้วยวิธีคำนวณ
ตามหลักความสัมพันธ์ของสรรพสิ่ง ทุกชีวิตของมนุษย์มีที่ที่เหมาะสมกับ
การเกิดและการตายตามกรรม”

“แต่ผมว่าทางเปลี่ยวเส้นนั้นมันไม่เหมาะให้ผมตายตามใจไอ้เชิด
คนขับของผมเลยนะ”

“ด้วยความไม่รู้แบบมนุษย์ คนขับรถของท่านเลี้ยวเข้าซอยตาม
ความรู้สึกว่าถึงที่เหมาะสม แต่ที่แท้เขาเลี้ยวตามแรงบังคับจากสิ่งที่มอง
ไม่เห็น คือวิบากของท่านเอง”

“วิบากของผมกับลูก บีบให้สมควรตายอย่างหมาข้างถนนนั่นสิ?”

“เอาอะไรไปตัดสินว่าคนยศศักดิ์ใครควรตายที่ไหน อย่างไร
นักการเมืองระดับโลกหลายต่อหลายคนก็ไม่ได้ศพสวย ‘อับราฮัม
ลินคอล์น’ กับ ‘จอห์น เอฟ. เคนเนดี’ โดนยิงหัว ‘ราจิบ คานธี’ โดนระเบิด
และทั้งตัว แต่ผู้คนก็ไม่ได้จดจำว่าท่านเหล่านี้ตายอย่างไรก็ยรติ
ทำไหน เขาจำกัดว่าพวกท่านดำรงชีวิตอยู่อย่างมีเกียรติเพียงใด
ต่างหาก”

“ช่างคิดนะ เอาระดับโลกมาปลอบใจปนหลอกดำ!”

“ความจริงนะท่านคณิตร์ จุดนั้นเป็นที่ที่วิบากของลูกชายท่าน
กำหนดไว้เป็นจุดตาย แต่วิบากของท่านกำหนดไว้เป็นจุดลอบสังหาร
หมายความว่าอาจเสร็จเขา หรืออาจรอดมา อย่างไรอย่างหนึ่ง”

“เครื่องคำนวณของคุณมันบอกตำแหน่ง หรือบอกว่าจะเกิดอะไร
ขึ้นได้ยิ่งกว่าพ่อมดหมอดูอีกหรือ?”

“ถึงบอกใจว่าพอสร้างเครื่องนี้สำเร็จ ผมก็มีเงินได้ไม่จำกัด มัน
บอกถูกหมดว่าลงทุนทำอะไรเมื่อไหร่แล้วจะกำขึ้น ระบุได้ละเอียด
กระทั่งว่าเมื่อไหร่หุ้นตัวไหนจะรุ่ง ตัวไหนจะร่วง ขอเพียงผู้กรหัสของ
สิ่งที่อยากรู้เข้ากับโปรแกรมได้... ถ้าไม่เชื่อผมจะสาธิตให้ดูเมื่อกลับขึ้น
ฝั่ง”

คณิตร์ทำหน้าสงสัย

“หลักการงานของมันเป็นอย่างนี้ เขียนโปรแกรมขึ้นตามตำรา
ไหน?”

“มันรวมทุกศาสตร์เกี่ยวกับการทำนาย ตลอดจนความรู้ใหม่
เกี่ยวกับจักรวาลที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งในตัวเอง เอามาไขลกรวม
กันในที่เดียว เพื่อหาความเชื่อมโยงระหว่างการเดินทางในอวกาศของดวงดาว
กับทุกจุด ทุกตำแหน่งบนโลก จากนั้นมองสิ่งมีชีวิตเป็นเหตุการณ์
แต่ละเหตุการณ์จะมีรหัสประจำตัวสัมพันธ์กับดาวและตำแหน่งบนโลก

อีกที”

“ตอนฟังอะไรที่นึกภาพตามไม่ออกนั่งงติแท่นาะ... แล้วหลักการคำนวณให้รู้เรื่องของคนๆหนึ่งเป็นยังไง?”

“ถ้ายกเอาใครสักคนเป็นตัวตั้ง เราจะบอกได้ว่าเขาต้องผ่านพิภพที่จะเกิดเหตุการณ์สำคัญในชีวิตเขาตรงไหนบ้าง หรือในทางกลับกัน เราอาจกำหนดพิภพตำแหน่งใดๆในโลกขึ้นมา แล้วถามว่าบุคคลที่อยู่ในความสนใจจะผ่านมาตรงนั้น เพื่อเจอกับเรื่องสำคัญในชีวิตบ้างไหม”

“ถ้าบอกถูกขนาดนั้น อย่างนี้มันทำนายได้หรือเปล่าว่าอย่างผมจะมีหวังนั่งเก้าอ้นายกกับเขาไหม?”

“นั่นแหละคือส่วนหนึ่งของเหตุผลที่ผมช่วยท่าน ถ้าท่านได้เป็นนายกรัฐมนตรี ก็จะเป็นผู้นำประเทศที่ดีที่สุดนับแต่เปลี่ยนระบอบการปกครองเป็นต้นมา!”

สีหน้าของ ‘ว่าที่นายกรัฐมนตรีที่ดีที่สุด’ สดชื่นขึ้นทันตาเห็น เขามองอัคระหนึ่งๆแล้วหัวเราะเบาๆในลำคอไม่หยุด ก่อนหุบยิ้ม เปลี่ยนเป็นจ้องหน้าด้วยรังสีอำมหิต

“สร้างเรื่องเป็นตุเป็นตะ ครอบสุตรตำหมูเขี้ยวนะมิ่ง ที่แท้มิ่งมันก็พวกสิบแปดมงกุฎอีกตัว ลงทุนสร้างฉาก สร้างเรื่องอำกันเป็นขบวนการไอ้ระยำ!”

อัคระสานตานิ่งไม่หลบ ไม่สะทกสะท้านกับเสียงคำรามดุร้ายของเสือลายพาดกลอนเจ้าของถ้ำ

“ถ้าผมอ้างอิงเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ท่านคงตั้งข้อหาว่าใช้คนตามสืบเอาทุกเม็ด และถ้าผมบอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นข้างหน้า ท่านก็ต้องเข้าใจว่าผมยกเมฆอีก... กลางทะเลอย่างนี้ ยังไงท่านก็มองคำอธิบายของผมเป็นลูกไม้ไปหมด กลับขึ้นฝั่งสิแล้วจะให้ดูว่าผมทำอะไรได้จริงบ้าง”

คณินท์หัวเราะหึหึ นัยน์ตาฉายแววพญายมจ้ำ
“มาถึงตรงนี้ยังนึกว่าจะได้กลับอีกหรือ?”
“ท่านคณินท์ ที่เราทำกันไป ไม่มีเจตนาอื่นนอกจากจะช่วยท่าน”

“กูก็ช่วยคนมาเยอะวะเฮ้ย! แต่เกิดมาไม่เคยมีเหตุผลตลกๆแบบไอ้มดแดงกู่โลกอย่างมิ่งเลย มิ่งนะ บอกมาเถอะ มาเพียรระดับโลกใช้ไหมล่ะ กูเห็นแต่แรกแล้วว่าโงงเว้งอย่างมิ่งเนี่ย ยึดได้ที่ละประเทศจนหมดโลก โดยใช้วิธีคล้ายกับที่ทำกับกูไปหลอกผู้นำหน้าโง่!”

“เอาเถอะ! แล้วผมจะทำให้ท่านเชื่อว่าไม่ใช่อย่างนั้น”

“วันนี้คือวันที่มิ่งจะเชื่อเรื่องชาติหน้าได้ด้วยตัวเองแล้ว ยังคิดจะมาทำให้กูเชื่ออะไรมิ่งอีก”

คณินท์ค่อยๆลุกขึ้นยืนทะมึน ถอยออกไปสองก้าว เม้มปากยกปิ่นในมือขึ้นเล็งศีรษะของอัคระอย่างส่งสัญญาณมุ่งเอาชีวิตกัน

“กูจะฝากกระสุนไว้ในกะโหลกเหมือนที่มิ่งทำกับลูกชายกู เสร็จแล้วค่อยขยี้เมี่ยมมิ่งก่อนส่งลงไปอยู่ใต้ทะเลด้วยกัน!”

อัคระระบายลมหายใจยาว แววดตาเริ่มทศอ

“วางปิ่นลงเถอะ ท่านไม่ได้มีอำนาจเหนือผมหรอก ไม่เชื่อลองมองออกไปนอกหน้าต่างสิ”

คณินท์หัวเราะก๊ากเหมือนคนคลุ้มคลั่ง

“นี่มิ่งมาขุดต้นแบบเด็กๆขนาดนี้เลยเหรววะ พอกูหันปิ่นก็แย่งปิ่นปิ่น บัดโธ! รู้ไหมกูเป็นใคร?”

“ก็คนที่ไม่รู้ชะตากรรมของตัวเองคนหนึ่ง”

ยังไม่ทันขาดคำของอัคระดี คณินท์ก็ตาเหลือก หันซ้ายแลขวามองออกไปนอกหน้าต่างใหญ่ เมื่อได้ยินเสียงใบพัดตัดอากาศกับเครื่องยนต์เฮลิคอปเตอร์กระหึ่มใกล้เข้ามาเรื่อยๆ กระทั่งรู้สึกถึงคลื่นความสะเทือนจากด้านบนที่ส่งลงมากระทบหลังคาเรือเต็มแรงอัด

น้ำลายเหนียวหนับด้วยความรู้สึกคล้ายตกอยู่ในห้วงฝันร้ายกะทันหัน เรือของเขาถูกตามประกบด้วยแบล็กฮอว์กจากกองทัพบก! มันเป็นไปได้อย่างไรกัน?

สถานการณ์พลิกผัน รัฐมนตรีหนุ่มใหญ่หันกลับมามองเฉลยของตนด้วยใบหน้าซีดเผือด ตระหนักแล้วว่าอิทธิฤทธิ์ของหนุ่มผู้ถูกคุมตัวคนนี้ไม่ธรรมดาอย่างไร

นักบินบังคับคอปเตอร์ให้แล่นเหนือเรือด้วยอัตราเร็วเดียวกัน ใน

ระยะห่างตามแนวดิ่งเพียงไม่ถึง ๒๐ เมตร ความสะเทือนสะท้านบนหลังคาจึงคงเส้นคงวา คุณคามขวัญอย่างต่อเนื่อง รวากับเกิดแผ่นดินไหวในอากาศ

ความระทึกที่จู่โจมจับจิต รวากับมีมือบีบคอให้หายใจขัด พุดไม่ออก คณินทร์ได้แต่กลอกตาคิดฟุ้งซ่าน กระทั่งมีการหย่อนกระเช้าชักรอกลงมาเยื้องไปทางขวาใกล้หัวเรือ ดิ่งสายตาของทุกคนให้จับจ้อง

คนในเครื่องแบบทหารในกระเช้าถือโทรโข่งสั่งคนขับว่า

“ในนามของกองทัพไทย เราขอสั่งให้ท่านหยุดเรือ ดับเครื่องเตี๋ยวนี้!”

ทหารในเครื่องแบบนี้สั่งคำเดิมซ้ำๆสามรอบ จนกระทั่งกับตันเรือสั่นกลัว ไม่อยากขัดขึ้น จึงโยกคันบังคับเพื่อชะลอความเร็วลง ทำท่าจะจอดโดยดี

คณินทร์เห็นเหตุการณ์โดยตลอด จึงตะโกนสั่งแข่งกับเสียงคอปเตอร์

“ไอ้เป้! มึงไม่ต้องกลัว มันไม่กล้าทำอะไรหรอก เร่งสปีดเต็มที่ ถ้ามึงหยุด มันจะหย่อนตัวลงท้ายเรือแล้วบุกเข้ามายิงพวกเรากันหมด มันเป็นทหารปลอมไว้ว!”

เพียงไม่กี่คำที่เจ้านายพุด นายเป้ก็เห็นภาพและเชื่อตามทันที จึงโยกคันบังคับเพิ่มความเร็วยิ่งขึ้นใหม่ แดมจิ้งหะออกตัวยังเบี่ยงทิศเพื่อตีจากการคุมเชิงแบล็กฮอว์ก

อัคระส่งเสียงถามคณินทร์

“แล้วท่านจะทำยังไง ออกทะเลลึกไปเรื่อยๆจนน้ำมันหมดหรือ?”

เจ้าของเรือหันมาเค้นเสียงตอบ

“กูไม่ต้องทำ มึงนั่นแหละทำ” แล้วก็หันไปเรียกสมุน “เฮ้ย! ยักษ์ เอามือถือของมึงมาให้มัน เร็ว!”

เรียกใช้มือถือลูกน้องเป็นการป้องกันเบอร์ของตัวเอง ยักษ์ลุกขึ้นควักมือถือจากกางเกงเดินมายื่นส่งให้อัคระแล้วถอยไปยืนจ้องปืนคุมเชิงในระยะเกินเอื้อม

“โทร.สั่งคนของมึงให้ถอนกำลังเตี๋ยวนี้ ไม่งั้นกูจะยิงเมียมึงทีละ

นัด ไม่เลือกว่าเข้าที่ไหนก่อนที่ไหนหลัง!”

คณินทร์เบนปากกระบอกปืนไปที่มะแม สายตาประกาศว่าจะเอาจริง ซึ่งก็ทำให้มะแมใจหวิว กระถกตัวหนีเหมือนอยากฆ่าแรกลำเรือล่องหนหายไป

อัคระแบมือที่ถือโทรศัพท์เป็นความหมายว่าเขาทำไม่ได้

“ท่านคณินทร์ ผมไม่ได้ติดต่อกับคนของผมแบบนี้ พวกเราใช้โทรศัพท์ที่ออกแบบมาสื่อสารกันโดยเฉพาะ ผมไม่เคยมีเบอร์เรียกแบบธรรมดาของพวกเขาหรอก”

“อย่ามาหลอกกู! ที่กับเมียมึงทำไมโทร.เครื่องธรรมดาได้?”

“เพราะกับเธอ ผมอยากเป็นคนธรรมดา...” ตอบทันทีด้วยเสียงราบเรียบ “ท่านคณินทร์ ท่านเล็งปืนอยู่ที่เธอ ถ้าผมทำตามคำสั่งท่านได้ ผมทำแน่ อย่าเอาชีวิตเธอมาบังคับให้ทำในสิ่งที่ผมทำไม่ได้”

คณินทร์ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“แล้วที่มันตามมาถูกนี่ละ มึงใช้อะไรเรียก?”

“ตอนคนของท่านคณินทร์ยึดมือถือของผมที่บ้านพ่อแม่มะแม ผมแอบกดรหัสขอความช่วยเหลือ ซึ่งจะมีกำลังมาตามตำแหน่งโทรศัพท์ นั่นหมายความว่าป้านี่พ่อแม่ของมะแมคงปลอดภัยแล้ว และรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม จึงเร่งตามมา”

“มึงมีคนอยู่ในกองทัพด้วยหรือ?”

“ก็อย่างที่ท่านเห็น ยังจะถามไปทำไม” แล้วอัคระก็ใช้ความพยายามในการกล่อมต่อ “ท่านคณินทร์ ผมให้สัญญาว่าเรื่องนี้จะเงียบเรายังเป็นมิตรต่อกันได้ ปล่อยให้พวกผมไปเถอะ”

“กูไม่ปล่อย!” คณินทร์ตะคอกสวนทันควัน “ขึ้นให้มึงรอดวันนี้ชีวิตที่เหลือของกูก็อยู่ในมือมึงเท่านั้น”

“แต่ถ้าผมตาย ท่านจะเอาแผ่นดินที่ไหนอยู่ เป็นรัฐมนตรีแต่พาคคนมาฆ่าแกงกลางทะเลอย่างนี้”

คณินทร์เริ่มงุ่นง่านกระสับกระส่าย แต่แล้วด้วยความที่เผชิญหน้าและจัดการเรื่องฉุกเฉินมาก่อนชีวิต จึงคิดออก

“ออกไปที่ท้ายเรือ ส่งสัญญาณให้คนโรยตัวลงมาคุยแล้วส่งถอย

ตูกตึกนิตเตียวเมียมึงตาย!” แล้วก็หันมาสั่งยักษ์ “คุมตัวไป ระวังอย่า
เข้าใกล้รัศมีมือมันล่ะ”

กำซับเซ่นนั้นเพราะคณินทร์เองคบหากับพวกชานาญการต่อสู้
ประชิดตัวและฆ่าคนด้วยมือเปล่ามามาก เมื่อดูหน่วยก้านอัคระแล้วตั้ง
ข้อสงสัยว่ามีสิทธิ์ ‘เป็นงาน’ จึงคิดว่าไม่ประมาทไว้ก่อนน่าจะดี

“ลูก!”

ผู้ถือแค้นเหนือกว่ากระซกเสียงสังเสียงขาคด ซึ่งอัคระก็ผงก
ศีรษะง่ายๆตามเคย

แต่คราวนี้นอกจากลูกยืนแล้ว อัคระยังแถมการปฏิบัตินอกเหนือ
คำสั่ง ด้วยการสะบัดมือเหวี่ยงหมอนบนโซฟาเข้าหน้ายักษ์ ซึ่งยืนทาง
ขวาของตนอย่างแม่นยำ จากนั้นสืบตัวอาศัยช่วงขาที่ยาว ดัดเท้าซ้าย
จับเปรี้ยงเข้าข้อมือขวาของคณินทร์อย่างแม่นยำ ส่งผลให้ปืนในมือ
หลุดกระเด็นไปทางหัวเรือ

ด้วยความฉับไวจนดูแทบไม่ทัน อัคระกระโจนเข้าไปใส่ยักษ์ จังหวะ
เดียวกับที่หมอนหล่นจากใบหน้า แล้วสับสันมือเข้าลูกกระเดือกดังจิก
ส่งผลให้ลูกสมุนตัวใหญ่ตาเหลือกมืออ่อนดินอ่อน ปล่อยปืนร่วงลงพื้น
ยกมือขึ้นกุมคอไอโซลก เซแซ่ดๆทันที

โดยไม่ปล่อยจังหวะให้ขาดตอนอัคระรวบข้อศอกของยักษ์เต็มกำ
แล้วเหวี่ยงร่างสูง ๖ ฟุตหนักร่วม ๘๐ กิโลกรัมสุดแรงเกิดเข้าใส่ร่างของ
คณินทร์ เพื่อให้เกิดการปะทะลงไปกองรวมกัน

ทั้งสองร้องโอดโอย ล้มลุกคลุกคลานทุลักทุเลในมุมแคบ โวยวาย
เรียกชื่อสัตว์เลื้อยคลานกันพล่าน อัคระไม่รอช้าคว้าคอเสื้อของยักษ์
กระซกให้โง่งขึ้นมารั้งตัว แล้วโขกสันศีรษะหน้าของตนเข้าเป้ากลาง
หน้าผากของฝ่ายนั้นเต็มเหนี่ยว จนเจ้ายักษ์หน้าหงายอ้าปากหวอ โลก
ตรงหน้าว่างหายไปชั่วขณะ

แล้วโดยไม่พักหายใจหายใจ อัคระก็ยึดตัวตรง ใช้ตีนหนักๆ
กระตืบบึงเข้าช่วงท้องของคณินทร์ แม้เห็นฝ่ายนั้นมือเท้าซีฟ้ำก็ไม่
ใจอ่อน กระตืบหนักๆซ้ำแล้วซ้ำอีกด้วยตีนเดิม ๖-๗ รอบ แล้วจึงก้ม
ลงกระซกคอเสื้อขึ้น พอให้คางเข้าตำแหน่งเหมาะ จากนั้นก็ยิงหมัด

สอยดาวกร่วม ส่งรัฐมนตรีเข้านอน เป็นประกันว่าท่านจะไม่ลุกขึ้นมา
สั่งการใดๆไปอีกพักใหญ่

แต่เจ้ายักษ์หัวแข็งใช้ได้ แม้โดนสันศีรษะโขกเข้าหน้าผากจังๆ ก็
ยังอุตส่าห์รวบรวมสติสัมปชัญญะและกำลังเท่าที่มี โขเซ่ลุกขึ้นหวดเท้า
ใส่เป้าหมาย ทั้งที่ยังมีอยู่ไม่หาย จึงไม่รู้ชัดด้วยซ้ำว่าเข้าด้านหน้าหรือ
ด้านหลังของอัคระ

เพื่อยุติห้วงหวะดังกล่าวอัคระกำลังงัดหมัดสอยคางคณินทร์ จึงเปิด
ลำตัวรับหน้าแข้งที่ส่งมาจากยักษ์อย่างเหมาะเจาะ จับเป้าเข้าเต็มท้อง
พอดี ถึงกับจุกแอด ถอยแบบสาละวันเตี้ยลงตามแรงอัดมาทางมะแม
ซึ่งหญิงสาวได้แต่ร้องวิ๊ดว้ายกับการเห็นเขาเสียที แล้วใช้มือและร่าง
ของตนซัดรับไว้ เพื่อไม่ให้เขากระแทกผนังเรือเจ็บตัวเพิ่ม

ยักษ์สะบัดหน้า สูดลมหายใจลึกขับไล่ความมีนง แข็งใจเดิน
เข้าหาฝ่ายตรงข้ามที่กำลังเพลิงพล้ำ จิกหัวอัคระให้ลุกยืน รู้ตัวว่า
ขณะกำลังมีนง ไม่มีอะไรดีไปกว่ากำมือทั้งสองแน่นๆแล้วแจกหมัดซุด
กระหน้าเหวี่ยงซ้ายขวากระแทกหน้า เอาให้เห็นดาวพราวพร่างเสมอ
กับตน หรือยิ่งกว่าตน

หมัดของยักษ์หนักเอาเรื่อง อัคระโดนเข้าเต็มๆ หน้าสะบัดซ้าย
ทีขวาที แล้วตะกายอากาศหางยหลังผล็องลงไปทับมะแมอีกรอบ หญิง
สาวกอดเขาไว้ด้วยอาการลนลานอยากปกป้อง แต่ก็ไม่รู้จะหาอะไร
มาปกป้องนอกจากสองแขนของผู้หญิง

พอได้ยึดเส้นยึดสาย จับไม้จับมือแก้มัน ประกอบกับเห็นคู่ต่อสู้
ลงไปนอนหงายไม่เป็นท่า ยักษ์ก็แสบะยิ้มตามควาว กำลังใจกลับมา
เป็นกอง ก้มลงใช้สองมือรวบศีรษะของอัคระ กระซกขึ้นมาจากอ้อม
กอดของมะแมอย่างง่ายดาย แล้วเหวี่ยงเป็นตอปีโต กะให้กระหม่อม
พุ่งไปโหม่งกระจกฝั่งตรงข้ามตูมใหญ่

แต่อัคระยังไม่สิ้นลาย เขาชินตัวไว้ สลัดหัวออกจากมือปาม แล้ว
อาศัยจังหวะที่อยู่ใต้วงแขนของยักษ์นั่นเอง หมุนตัวกระแทกหมัดสั้น
เข้าลิ้นปีจิงเบอร์ เสียงดังดับเหมือนทุบมะพร้าว

“โอ๊ะ!”

เจ้ายักษ์ตัวอกล้ายสำนึกผิดอย่างรุนแรง อยากหลบหน้าหลบตา กัน อัคระไม่ปล่อยให้โอกาสทองให้หลุดมือ จึงหมัดขวาตรงเข้าคางที่หนึ่งด้วยท่าสอยสุดสวาย และเมื่อเห็นจิ้งหะดี ลูกคางยังเปิดลอยอยู่ในอากาศ ก็สวิงซ้ำด้วยลูกสอยคางซ้ำจากหมัดซ้าย กลายเป็นหมัดนี้อกคู่บันลือโลก ร่างใหญ่หงายตั้ง ร่วงโครมหมดยุบ ยากจะลุกขึ้นมาอีกเร็ว ๆ นี้

อัคระสะบัดมือเปล่าๆ ทั้งสองข้าง ที่ชกเข้ากรามแข็งๆ อย่างดุเดือดจนชั้น ทำท่าจะใช้การไม่ได้ไปชั่วขณะ และขณะนั่นเอง นายเป็คนขับเรือซึ่งหันมาดูสถานการณ์เป็นระยะเห็นท่าไม่ดี ก็กดปุ่มให้เรือวิ่งด้วยระบบอัตโนมัติ แล้วก็ลงมาเป็นของคณินทร์ที่ตกอยู่ใกล้ตน ก้าวพาร่างอ้วนพีมายืนจังก้า

“พี่อัคระวัง!!”

มะแมร้องสุดเสียง อัคระพุ่งตัวไปลงหมอบหลังเคาน์เตอร์บาร์ ด้านซ้ายมือทันที อย่างรู้โดยไม่ต้องหันหลังว่าตนกำลังจะถูกยิง

ฟุต!

กระสุนจากปืนเก็บเสียงแล่นผ่านอากาศ พันร่างชายหนุ่มไปอย่างเฉียดฉิว ปล่อยให้ประตูกะจกที่ห่างออกไปหลายก้าวรับแทนเต็มๆ

ลูกขึ้นนั่งหลังกำบัง สายตาแลเห็นปืนของยักษ์ที่ตกอยู่กลางห้อง แต่แล้วก็ตระหนกเมื่อหางตาเห็นเงาเลื่อนรางของประตูกะจกที่อยู่ด้านซ้าย ว่านายเป็กำลังเล็งปืนไปทางมะแมเป็นเป้าต่อไป และอัคระก็หันไปเห็นสาวคนรักเอาแต่นั่งเบียงหน้า หลับตาปี ยกสองมือบังตัวทำเดี่ยว

วินาทีกะทันหันนั้น อัคระได้แต่ภาวนาให้ทันการณ์ กระจอนคว่าปืนบนพื้นแล้วพรวดพราดพุ่งเข้าหามะแม ใช้ร่างตนบังอย่างไม่คิดชีวิต

ความจริงเป็เป็นนายเรือที่ฝึกยิงปืนมาบ้าง ไม่ใช่หนักหนา ไม่ใช่คนใจคอเหี้ยมหาญโหดร้าย การเหนียวไกสังหารมนุษย์ยังเป็นเรื่องยากอยู่ เมื่อครู่ที่ยิงอัคระไปนัดแรกก็พูดว่ามั่ว ไม่ทราบด้วยซ้ำว่าโดนหรือเปล่า ความประหม่าต่อสถานการณ์ถึงเล็ดถึงเนื้อบิบให้คิดยิงมะแมทิ้งอีกคน แต่เมื่อเห็นผู้หญิงไร้ทางสู้ นั่งตัวอวยกแขนปิดป้อง ก็ทำให้เกิด

ความละล้าละลัง สมองหยุดสั่งการใดๆไปชั่วขณะ

กระทั่งอัคระเอาร่างใหญ่ๆมาบัง แถมพยายามยกปืนขึ้นมาที่เขาสติแบบคนจวนตัวจึงกลับเข้าที่ กลั้นใจเหนียวไกในระยะเกือบเผาขนด้วยความกลัวโดนยิงก่อน

ฟุต! ฟุต! ฟุต!

นัดแรกเข้าที่ท้อง นัดสองเข้าที่กลางอก ส่วนนัดที่สามเฉี่ยวหัว ทะลุกระจกด้านข้างไปด้วยความลนลานของคนยิง เนื่องจากศึกระเบิดเป็นเป้าที่น่าเสียวไส้ ต้องใช้กำลังใจเหนียวไกยิงใส่มากกว่าอวัยวะส่วนอื่น

แต่นัดที่สี่ไม่มี เพราะปืนในมือเป็ร่วงหล่นลงพื้นพร้อมกับการปรากฏตัวของบุรุษในสูทขาวสองคน

“โอ๊ย!”

ร้องลั่นอย่างตกใจที่เห็นมือตนเลือดอาบ เมื่อพยายามขยับมือ ก็เห็นมือไม่ทำงานเพราะกระดูกแตก เป็จึงแหกปากครวญคราง ร่างเซไปนั่งบนโซฟาพิศเหนือ ด้วยความเจ็บที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน

มะแมได้ยินเสียงโหยจากคนขับเรือก็ลืมหูลืมตาขึ้น ด้วยความเข้าใจว่าอัคระยิงฝ่ายนั้น แต่เมื่อเห็นบุรุษในสูทขาวสองคนที่กลางห้อง ก็ตกใจระคนยินดี อย่างรู้ว่าตนกับคนรักได้รับความช่วยเหลือแล้ว

หนึ่งในสองคนนั้นเข้าไปยืนจับกุมเชิงเป็ให้หนึ่งกับที่ ส่วนอีกคนปราดไปด้านหน้า ซึ่งฮึดใจต่อมาเสียงเครื่องก็เบาจนเงียบ ความเร็วลดลงสู่ความหยุด จากนั้นคนที่หยุดเร็วก็รีบรุดกลับมาทางหล่นด้วยอาการร้อใจ

“คุณไม่เป็นไรนะ?”

มะแมสั่นศีรษะ แต่ขณะนั่นเอง อัคระก็คว้าหน้าฟุบลงให้บุรุษในสูทขาวถลันไปซ้อนรับ

“นาย!”

“พี่อัคระ!”

สองเสียงร้องประสานกันราวกับโดนมีดกรีดที่กลางหัวใจพร้อมกัน

ที่เมื่อครู่อัคระยังทรงตัวอยู่ได้ ก็เพราะต้องการใช้ร่างเป็นกำแพง

บังกระสุนให้มะแม ต่อเมื่อเห็นนาที่วิกฤตผ่านไปแล้ว จึงคลายใจลง มีผลให้กายทรุดตาม

“เร็ว! ช่วยกันพานายขึ้นเครื่อง นายถูกยิง!”

คนที่อยู่ตรงนั้นหันไปบอกเพื่อน แต่พอนายคนนั้นถลันมาช่วยหิ้วปีกคนละข้าง อัคระก็รู้สึกตัว พ้นคืนจากอาการหน้ามืด พยายามสูดลมหายใจอย่างขัดข้อง แล้วสั่งลูกน้องทั้งสองด้วยเสียงเกือบปกติ

“วางฉันลงก่อน”

“แต่นายต้องเข้าห้องผ่าตัดด่วนเดี๋ยวนี้!”

“ช่างเถอะ... ขอฉันนั่งก่อนนะ”

ทางเสียงแผ่วลง เจืออยู่ด้วยความเข้มแข็งและกระแสรองวิงวอน เมื่อบริวารของเขายังละล้าละลัง อัคระจึงจำเป็นต้องบอกตามตรง

“กระสุนเข้าที่สำคัญ ยังไงก็ไม่ทัน ฉันเหลือเวลาไม่มาก ช่วยบอกคอปเตอร์บินไปทางๆ ให้เสียงเบาลงหน่อยเถอะ ฉันอยากคุยกับเธอเป็นครั้งสุดท้าย...”

สองบุรุษในสูทขาวถึงกับนิ่งค้าง ดวงตาเบิกโพลงฟังความรู้สึกว่ากำลังเผชิญหน้ากับเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ และไม่มีทางเกิดขึ้น

“ขอเรื่อง...”

คำที่เหมือนสั่งซ้ำอีกครั้งทำให้ทั้งสองรู้สึกตัว และค่อยๆ หย่อนร่างของนายลงนั่งอย่างนิ่มนวล

คนอยู่ทางซ้ายถูกอัคระดึงตัวให้ก้มลงฟังเสียงกระซิบสั่งการของเขา เสียงคอปเตอร์เหนือหัวยังกระหึ่มจนต้องเอาใบหูมาจ่อปาก จึงรับฟังเสียงระโหຍของเจ้านายได้รู้ความ

ส่วนบุรุษชุดขาวอีกคนลูแกโทสะ เมื่อสำเหนียกถึงความเคลื่อนไหวที่ด้านหลัง ก็รู้ว่านายร่างอ้วนพยายามก่อการอะไรอีก จึงหมุนตัวกลับไปเงื่อง่า แล้วส่งหมัดลู่นๆ กระแทกเข้ากลางปากครึ่งจมูกของฝ่ายนั้นแบบไม่ปราณีปราศรัย

พอหมอนั้นถูกตอกให้ทรุดลงไปนั่งแผ่ แทนที่บุรุษในชุดขาวจะหยุด ก็กลับตามไปกระหน่ำซ้ำแบบไม่นับว่ามาจากหมัดซ้ายหรือหมัดขวาข้างละก็ครั้ง เสียงพล็อก! พล็อก! พล็อก! ดังขึ้นพร้อมกับเสียงโหย!

โหย! โหย! รวากับฉากการซ้อมนักโทษในคุกเถื่อน

ถ้าไม่ติดกฎเหล็กห้ามฆ่าของอัคระ เขาจะใช้ปืนยิงกรอกปากมันเดี๋ยวนี้!

กระทั่งฝ่ายถูกชกแน่นิ่งไป บุรุษในสูทขาวจึงหยุดมือลงด้วยอาการเหนื่อยหอบ ยืนก้มหน้าจ้องร่างท่วมอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ โดยไม่ทราบจะมีข้ออ้างในการทำร้ายร่างกายต่ออย่างไรดี ในเมื่อฝ่ายนั้นหมดสภาพจะลุกขึ้นมาต่อกรได้อีก

ระหว่างนั้น อีกคนก็รับคำสั่งเสียของอัคระจนจบ แล้วยึดตัวขึ้นยืนตรง ติดต่อกับพรรคพวกที่อยู่บนคอปเตอร์ด้วยโทรศัพท์พิเศษ

“บินห่างออกไปก่อนเหอะ... ไซ้! รีบไปเดี๋ยวนี้เลย” แม้จะพยายามสะกดเสียงสั่งให้เข้มแข็งเป็นปกติ แต่ในที่สุดประโยคต่อมา ก็อธิบายเหตุผลด้วยเสียงสั่นพร่าเยี่ยงคนที่กำลังจะร้องไห้ “นายกำลังอยากได้ความสงบวะ”

เสียงใบพัดตัดอากาศของแบล็กฮอว์กค่อยๆ ห่างไปตามลำดับ บุรุษในสูทขาวทั้งสองช่วยกันลากสามร่างที่แน่นิ่งออกไปทางท้ายเรือ โดยไม่ต้องนัดแนะ เป็นการปิดกวาดห้องให้เงียบเชียบไร้สิ่งรบกวนแก่อัคระในวาระสุดท้าย

เมื่อองค์ประกอบของฝันร้ายหายไปหมด ก็เหลือแต่ความนุ่มนวลอบอุ่น และสว่างไสว อันเกิดจากการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างเขากับหล่อนในเรื่องกลางทะเลกว้าง

ใบหน้าของอัคระซีดขาว ลมหายใจรวยริน แต่ประกายตาส่องแววเข้มแข็งกว่าที่เคยเห็นทุกครั้ง มะแมยกมือเขาขึ้นกุม มองนิ่งด้วยนัยน์ตารึ้นหน้าเป็นครู่ ก่อนส่ายหน้าน้อยๆ อย่างไม่เข้าใจ และไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น

“ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ?”

เสียงอ่อนอ่อนน่าสงสารนั้น กลายเป็นคำถามที่จุดยิ้มละไมปลอบขึ้นบนใบหน้าของชายหนุ่ม

“จะได้แน่ใจว่าเราจากกันทั้งยังรักมากไป”

เหมือนมะแมไม่ได้ยิน หล่อนถามอีกด้วยปลายเสียงเครือสั่น

“พี่อัคบอกว่าจะอยู่ด้วยกันในโลกใหม่ไม่ใช่หรือ?”

อัคระมองคนรักด้วยแววลึก

“พี่เคยบอกมะแมเมื่อไหร่หรือ? มะแมนั่นแหละเคยเห็นเอง ว่าไม่มีภาพเราอยู่ด้วยกันข้างหน้า... ตอนพายเรือคือนั้น จำได้ไหม?”

น้ำตาที่เอ่อจนชุ่ม เริ่มหยาดไหลลงมาเป็นสาย ตัดพ้อต่อว่าเขาด้วยถ้อยเสียงกระต่อนกระแท่น

“ทำไมพี่อัคไม่บอกมะแมว่าจะเป็นอย่างนี้... ปล่อยให้มะแมช่วยคนเลวๆอย่างนั้น เพื่อเป็นสะพานให้มาฆ่าพี่อัคทำไม?”

“พี่ก็ไม่รู้หรอกว่าจะเป็นอย่างนี้ ที่ผ่านมาก็อาจจะล้ำเส้นเกินไปพยายามให้ทุกสิ่งดีผิดธรรมชาติ ธรรมชาติเลยโต้ตอบผ่านวิธีที่คนเราจะเข้าใจผิดกันแบบนี้แหละ”

มะแมยกมือปิดหน้า ร้องไห้โฮอย่างเกินทนกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่กี่อึดใจ อัครจอนอาการสะอื้นฮักเบาบางลงจึงปลอบต่อ

“มะแมฟังพี่นะ... ช่วงเวลาที่พี่ไม่รู้และหลงยึดทางผิด คนเราเลยแค่นั้นก็ได้ พี่เห็นความเลวว่านี่มามาก และมีชีวิตอยู่ก็เพื่อเปลี่ยนคนพวกนี้ให้กลายเป็นพวกเดียวกับเรา ไม่ใช่เพื่อเอาเขามาลงโทษให้สาสม... มะแมจะอภัยเขาเพื่อพี่ได้ไหม?”

หญิงสาวกำกั้นรสมลงคอ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่รู้สึกยากเย็นแสนเข็ญเมื่อคิดว่าจะต้องให้อภัยใครสักคน จึงไม่รับปากทันที

แต่ลมหายใจที่สะดุดและอาการกัดฟันแน่นของอัคระ ทำให้มะแมรู้สึกเหมือนจะขาดใจตาม ร้องขอในสิ่งที่เป็นไปได้อย่างลืมหืม

“พี่อัค... อย่าไป得太ไหม?”

“ได้... เชื่อเถอะ พี่ไม่ไปไหนหรอก...”

ความเจ็บเสียดรวดราวเกิดขึ้นอย่างรุนแรง รับรู้ถึงสัญญาณชีวิตที่ใกล้ขาดลงของตนเอง แต่สะกดไว้ด้วยความสุขจากการเห็นดวงหน้าอันเป็นที่รัก แม้พร่าเลือนลงทุกที

“พี่อัค... พี่อัคจูบมะแมหน่อยสิ”

ขออย่างรู้ว่านั้นจะเป็นการขอครั้งสุดท้าย มะแมยื่นหน้าเข้าไปจูมพิตชายที่ตนบูชาด้วยใจทั้งดวง และอัครระก็สนองด้วยการรวบรวม

กำลังในเอือกสุดท้ายจูบตอบ แสนสุขกับกลิบบากอุ่นที่ให้สัมผัสอันเป็นที่พิภย์นั้น นิ่งนาน

แรงประกบจากริมฝีปากของอัครระขาดหายไป และมะแมก็จูบต่ออย่างอวรณ์อีกครู่เดียว ถัดจากนั้นน้ำตาของหล่อนก็แห้งลง เมื่อความเศร้าโศกในใจถูกแทนที่ด้วยน้ำพุแห่งความปริตามหาศาล

วบใหญ่ที่ส่วนหนึ่งของวิญญาณมะแมได้รับรู้ถึงความมืออยู่ของทิพยสภาพอันอ่อนละมุน สว่างงาม และยิ่งใหญ่ไร้ขอบเขต รวมลงเป็นความสุขเยือกเย็น บอกตนเองว่าที่นั่นเหมาะแล้วกับอัครระ ที่นั่นควรแล้วกับการเป็นรางวัลของคนดี

แล้วควรอยู่หรือที่หล่อนจะร้องไห้ฉลองการได้เสวยรสสุขอันเหนือมนุษย์ของอัครระ?

บทที่ ๒๗

“เราฆ่าคุณได้ง่ายพอๆกับบี้มด...”

บุรุษในชุดสูทสีขาว คนเดียวกับที่เคยไปช่วยชีวิตเขาไว้ เอ่ยพลางเดินวนไปเวียนมารอบๆเขา ภายในห้องลับซึ่งไม่รู้ว่าเป็นที่ไหน

วันก่อนชายคนเดียวกันนี้ พุดกับเขายิ้มๆ หน้าเฉยๆ เหมือนมองโลกลงมาจากยอดเขา แต่วันนี้เปลี่ยนไปเป็นคนละคน หน้าแดง หูแดง และเส้นเสียงที่ละคำด้วยอาการของคนผื่นข่มใจอดกลั้น พยายามระงับอารมณ์ถึงที่สุด เหมือนจมอยู่ใต้โคลนตมแห่งความพยายาม ไม่ต่างจากเขาและคนอื่นทั้งโลก

“แล้วทำไมถึงไม่ฆ่า?”

คณินทร์ถามเรื่อยๆ แบบไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นบุญคุณที่ได้รับการไว้ชีวิตสักเท่าไร เพราะเดี๋ยวคงมีการคายเหตุผลออกมา ซึ่งก็ยังไม่ทราบว่าจะทราบเหตุผลแล้วเขาจะรู้สึกดีกับการมีชีวิตต่อหรือไม่

“ผมไม่ฆ่า แล้วก็ไม่มีมดมีมดเท่าท่านอย่างนักโทษด้วย”

“นั่นสิ เพราะอะไรล่ะ ไม่มีมดแบบนักโทษ แต่มีบทลงโทษโหดๆรออยู่ใช่ไหมล่ะ? ผมรู้น่า”

บุรุษชุดขาวขบกรามกรอด จ้องตากับอีกฝ่ายเครียดๆ

“ตัวคุณคือบทลงโทษที่ดีที่สุด สาส์นกับสิ่งที่คุณเคยก่อไว้ อยู่แล้ว”

“อย่ามาพูดสำนวนกรวมวิพากษ์น้อยเลย คนถือปืนนั่นแหละที่กำอำนาจลงโทษไว้ในมือ ให้ผมเดาดีกว่า เดี่ยวผมคงโดนซ้อมวันละสามเวลาก่อนอาหารใช่ไหม? พอปากปลิ้นเป็นครุฑก็เอาแกงเผ็ดปลาตุ๋นมาล่อให้อายากิน”

“ถูกซ้อมนะ เจ็บปวดน้อยไป... สำหรับคุณ ไม่มีอะไรทรมาณไปกว่าการค่อยๆแก่ตายไปทีละวัน!”

คณินทร์หัวเราะหึๆ เบนสายตาไปทางอื่นอย่างเกรงจะโดนข้อหาทำหน้ากวนดิน

“ดี... คุณกันสไตน์นี่ผมชอบ หัดมีอารมณ์ขันเสียบ้าง อย่าซีเรียส

มาก เดี่ยวแม้ยายบ่นว่าเหี่ยวแห้งหน้าท่าน”

ชายในชุดขาวหัวเราะหึๆกลับ และคณินทร์ก็รู้สึกว้าวเสียวหัวเราะนั้นเหนือกว่าเขา

“เดี๋ยวคุณหมดอารมณ์ขันแน่ๆ คุณคณินทร์!”

“แหม! เสียงคุณนี่น่ากลัวชิบหาย สมเป็นทนายทอ้งยี่จิ้งจก บอกรูมาเถอะ ชักอยากกรูแล้ว จะเลียนแบบนรกขุมไหนผมก็ไม่แปลกใจหรอก ในเมื่อผมทำเจ้าเหนือหัวของคุณตายหายไปทั้งคน”

“ได้! คุณจะรู้เดี๋ยวนี้”

“นาย... ทำยังไง? บอกมาหน่อยเร็ว”

เขาเร่งเร้าเข้าๆยั่วๆ ใจรู้สึกเป็นมิตรกับคนในชุดขาวน้อยอย่างประหลาด อย่างน้อยก็รู้สึกชดกันเป็นคนละขั้วเหมือนอย่างที่รู้สึกกับอัคระ

“บทลงโทษสาหัสที่สุดสำหรับคุณ ก็ที่ผมบอกว่าจะให้แก่ตายไปทีละวันนั่นแหละ แต่ไม่ใช่ทีละวันตามปกตินะ...” เว้นวรรคหรือตาครู่หนึ่งก่อนเส้นเสียงเอ่ยเย็บเย็บ “เป็นที่ละวันที่คุณต้องรู้สึกผิดอยู่ทุกลมหายใจ!”

พูดเสร็จก็กลับหลังหันไปซ่อนหน้า เพราะน้ำตาจะไหลเมื่อนึกถึงคำสั่งเสียสุดท้ายของอัคระ...

“ถูกรังแกแบบคณินทร์ ถ้าตายหรือติดคุกก็เสียของเปล่า เอามาเปลี่ยนโลกดีกว่า เปิดเผยให้รู้ทุกอย่าง ยกทุกสิ่งที่คุณมีให้เขาไป ให้ความสำนึกผิดและเสียใจที่สุด บีบให้เขาพยายามดีที่สุดในขณะที่มนุษย์คนหนึ่งจะดีได้!”

งานศพของอัคระจัดขึ้นอย่างเรียบง่ายเหมือนงานศพทั่วไป แยกในงานส่วนใหญ่นั้นเป็นญาติฝ่ายพ่อและฝ่ายแม่ไม่ถึงครึ่งร้อย ประกอบกับหญิงชายที่เป็นคนของอัคระมาร่วมอยู่ด้วยเพียงสิบคน โดยต่างก็นั่งสงบเสถียรเหมือนกัน สีหน้าเรียบเฉยเหมือนกัน แสดงออกถึงความเศร้าสร้อยอาลัยอาวรณ์เจ้านายเพียงด้วยดวงตาคู่สกปรกเหมือนกัน

แล้วก็ใส่สูทขาวอันเป็นชุดทำงานเหมือนกัน...

ชาวโลกแต่งตัวไว้ทุกข์ให้คนตาย แต่เป็นประเพณีของลูกน้อง
อัคระ ที่จะแต่งขาวอวยสุขไปกับเทวดา!

สูทขาวเครื่องแบบทำงานของมะแม กลายเป็นชุดเข้ากันได้กับ
บริวารของอัคระ หล่อนจงใจไม่แต่งดำเพราะคาดเดาไว้ล่วงหน้าว่าคง
เจอกับคนของเขาในชุดขาว แล้วก็ได้เจอจริงๆ

ก็แค่อยากรู้สึกอีกครั้ง ว่าหล่อนเป็นคนของเขาเหมือนกัน...

วันนี้ทั้งวัน มะแมทำงานตามปกติ ไม่ขอยกเลิกนัดลูกค้า ด้วย
ความคิดว่าสำหรับเทพผู้เป็นสัมมาทิฐิ งานที่หล่อนทำนับว่าใช้เป็น
เครื่องสังเวทเขาได้ดีที่สุดแล้ว

ตั้งแต่เข้าจรดเย็น มะแมทำงานอย่างมีพลัง แก้วตาสวยใส น้ำ
เสียงไพเราะ ด้วยแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของลูกค้าทุกคนให้
เป็นไปในทางที่ดีขึ้นให้จงได้

เพิ่งมาร้องไห้ก็เมื่อพบหน้าพ่อแม่ของอัคระ เพราะทั้งสองกำลัง
ยืนหน้าแคร่รับไหว้จากแขกหรือที่ทยอยเข้าศาลาอยู่ พอเห็นมะแม
เดินมาคนเดียว คุณแม่ก็เบะปากน้ำตาคลอ ก้าวขาออกมาอ้าแขนอย่าง
จะเรียกหล่อนไปกอด มะแมจึงตรงเข้าไปกอดและร้องไห้ตาม

“ถึงนายอัคระไม่อยู่แล้ว ยังไงก็มาเป็นลูกแม่นะลูกนะ แม่จะได้มี
ลูกอยู่อีกคนไว้ดูต่างหน้าเขา”

“คะคุณแม่”

กลิ่นรูปลอยมาตามลม อุปาทานหรือเปล่าไม่ทราบ ที่ทำให้รู้สึก
เหมือนกลิ่นหอมจากสรวงสวรรค์

“นายอัคระบอกให้แม่เตรียมใจไว้นานแล้ว ว่าอาจเกิดเรื่องขึ้น”

มะแมยกมือปาดน้ำตา ดึงตัวออกห่างและทำหน้าที่นางน

“พี่อัคระบอกคุณแม่เกี่ยวกับการตายก่อนกำหนดของเขา?”

“บอก...” แล้วอรุณก็หันไปเรียกคนของตนซึ่งยืนอยู่ไม่ไกล

“อ้าว... เอาของที่ฉันฝากไว้มาให้หน่อยนะ”

“คะ”

หญิงวัย ๓๐ ท่าทางเป็นเลขาฯส่วนตัวรับคำ และเดินจากไปเพื่อ

เอา “ของ” ตามที่นายคำสั่ง

“ไปรดน้ำแล้วมานั่งคุยกันเถอะ วันนี้แม่อยากคุยกับหนูอยู่น
เดียวเลย”

ว่าแล้วก็เดินนำมะแมเข้าไปในศาลา หญิงสาวยิ้มให้อัษฎาคุณพ่อ
ของอัคระเศร้าๆและค้อมกายเดินผ่านท่าน ตามอรุณเข้าศาลาไป

อัคระนอนยื่นแขนรับน้ำด้วยสีหน้าสงบราวกับคนนอนหลับ แม้
ร่างจะแข็งทื่อเหมือนท่อนไม้แล้ว แต่ทุกคนที่เห็นก็ยังรู้สึกถึงอำนาจใน
ตัวอันน่ายำเกรง ราวกับเขายังมีชีวิต

มะแมรับขันน้ำรดมือผู้ที่ตนรู้สึกอยู่เสมอว่าเป็นสามี ศพของเขา
ให้ความอบอุ่นเป็นสุข เตือนให้สัมผัสถึงการมีอยู่จริงของความตื้นตันยิ่ง
ใหญ่ หล่อนจึงหลังแต่น้ำในขัน โดยไม่หลังน้ำตาแม้แต่หยดเดียว

จากนั้นหญิงต่างวัยก็หาเก้าอี้วางในมุมปลอดคนคุยกัน

“ถึงเราจะเคยพบกันแค่ครั้งเดียว แต่แม่ก็รักหนูมานานนะ นาน
เท่าที่นายอัคระพูดถึงหนู”

“มะแมก็เคารพรักคุณแม่ตั้งแต่วันแรกที่เจอกัน และเพื่อพิสูจน์
ว่าไม่ได้แก้งฟูต ก็ขอให้มะแมมีโอกาสปรนนิบัติรับใช้คุณแม่บ้างเถอะ
นะคะ”

“งั้นเราก็นั่งข้างกันสักเดือนหรือสองเดือนครั้งนะ แม่อยากเห็น
หน้าหนูเป็นเครื่องเตือนให้ระลึกถึงนายอัคระจริงๆ”

“ด้วยความยินดียิ่งคะคุณแม่ ถือโอกาสกราบขอโทษด้วยนะคะ
มะแมอยากมาช่วยดูงานแต่วันเหมือนกัน แต่ยกเลิกนัดลูกค้าไม่ได้”

“ไม่เป็นไร ถ้าลูกเสียงานใหญ่มาทำงานเล็กต่างหาก แม่ถึงจะ
ดู แล้วก็เชื่อว่านายอัคระคงไม่ปลื้มแน่กับการที่คนจะเสียประโยชน์เพราะ
เขา”

“คะ”

นางอรุณทอดตามองไปยังตั่งปูผ้าเบื้องหน้า ที่มีศพของอัคระนอน
ยื่นมือรับน้ำแล้วถอนใจ

“ก่อนให้กำเนิดเด็กสักคน เราไม่มีสิทธิ์รู้ว่าเขาจะโตขึ้นมา
ทำให้เราเสียใจหรือภาคภูมิใจขนาดไหน... สำหรับแม่รู้แล้ว ถ้าลูกของเรา

นำภูมิใจมากพอ เราจะภาคภูมิในการเกิดมาของตัวเองด้วย!”

หญิงสาวยิ้มอย่างเข้าใจซึ่ง

“มะแมก็ภูมิใจที่เป็นคนรักของพี่อัครคะ รู้สึกว่าการเกิดของตัวเองมีเกียรติพอ!”

อรุณน้ำตาคลอ หางเสียงสั้นเครือ

“แม่นึกว่าเขาอยู่อยู่กับแม่นะ มองไปตรงไหนในบ้าน ก็รู้สึกว่าเดี๋ยวเขาจะมานั่ง มานอน มาเดินไปเดินมาเหมือนเดิม”

มะแมยิ้มอย่างเข้มแข็ง และพยายามเปลี่ยนภาพในใจคุณแม่ไปอีกทาง

“สิ่งที่พี่อัครทำไว้ให้ดูต่างหน้า มันมากมายเกินกว่าจะรู้สึกว่าเขาหายไปไหนอยู่แล้วคะคุณแม่”

“อ้อ... ก็จริง สมัยแม่ทำงาน มีคนชวนไปทำงานกุศล ช่วยเด็กอนาถา ระดมทุนสร้างโรงเรียนเยอะนะ แม่ก็อึดใจ แต่ทำจนานไปแล้วรู้สึกแห้งๆ ไม่รู้ว่าเพราะอะไร... กระทั่งนายอัครพาไปดูโรงเรียนสำหรับเด็กอนาถาที่เขาสร้างมากับมือในหลายประเทศ ถึงเข้าใจซึ่งว่าความอึดใจที่มีอายุยืน ต้องมาจากพลังและความน่าสนใจมากพอ”

“เช่นอย่างไรคะ?”

“เขาอธิบายรายละเอียดว่าแต่ละที่มีโจทย์ท้าทายก็ข้อ เช่น ทำอย่างไรจะให้เด็กรุ่นก่อนมีใจกลับมาสอนเด็กรุ่นหลัง ทำอย่างไรโรงเรียนแห่งนี้จะช่วยให้เศรษฐกิจของทั้งเมืองรุ่งเรืองขึ้นได้ทันใจภายใน ๑๐ ปี นายอัครไม่เคยแคโยนเศษอาหารให้ใคร แต่จะสร้างโลกใหม่ขึ้นทุกที่ที่เขาผ่านไปเสมอ”

“มะแมเคยเห็นกับตามาแล้วคะ แคร่ระหว่างทางเดินมาขึ้นรถ พี่อัครก็เปลี่ยนโลกอนาคตส่วนหนึ่ง จากร้ายให้กลายเป็นดีได้!”

ขณะนั้น เลขาชของอรุณน้ำของจดหมายกับกล่องหนังแท้มาให้ อรุณ้อย่างนอบน้อม แล้วเดินจากไป

“นี่คือสิ่งที่นายอัครฝากไว้ให้หนู”

“กราบขอบพระคุณคะคุณแม่”

มะแมพนมมือไหว้แล้วรับของมาถืออย่างนอบน้อม ใจนึกอยาก

แกะซองจดหมายอ่าน อยากแกะกล่องหนังเตี้ยนี้เลย เพื่อดูให้รู้ว่าเป็นอะไร แต่ในเมื่อคุยอยู่กับนางอรุณ สิ่งเดียวที่ทำได้คืออดใจรอไว้ก่อน

“ตอนนายอัครบอกว่ากำลังทำอะไร และมีความเสี่ยงอย่างไร แม่ตกใจเหมือนกัน”

“พี่อัครพูดถึงความเสี่ยงยังไงคะ?”

“นายอัครคงใช้คำให้แม่สบายใจนะ เขาว่า... การสร้างสวรรค์ให้พวกที่ควรอยู่ในนรก นับว่าเป็นบุญใหญ่ผิดธรรมชาติ เมื่อไหร่ธรรมชาติทนไม่ไหว ก็อาจจัดที่จัดทางบนสวรรค์ให้เขาเสวยบุญก่อนวัยอันควร”

“แปลว่าพี่อัครเสี่ยงทั้งรู้มาตลอดหรือคะนี่?”

“เขาบอกว่าแผนเดิมของธรรมชาติมีอยู่ และธรรมชาติก็มีอำนาจต่อต้านการเปลี่ยนแปลง ไม่ยอมให้เกิดการเปลี่ยนนอกนอกแผนเดิมง่ายๆ และนั่นอาจหมายถึงมีวิธีกำจัดอุปสรรคอย่างเป็นธรรมชาติ เห็นข้อความคาดหมายได้เสมอ”

“มะแมพอเข้าใจนะคะ ถึงรู้ว่าเสี่ยง แต่ก็ทำได้ และชีวิตตามนิยามสำหรับคนแบบพี่อัครนั้น **การได้ทำนั้นแหละคือการเคยมีชีวิต!**”

พูดเองก็สะท้อนใจเอง ถ้าอัครจะทำสิ่งที่อยากทำอยู่บนเส้นทางแห่งความไม่รู้ของมนุษย์ธรรมดา ธรรมชาติก็คงไม่ว่าอะไร เพราะความไม่รู้จะเป็นช่องทางให้ถูกบ้างผิดบ้าง ธรรมชาติบีบให้เกิดผลตามแผนเดิมได้ไม่ยาก แต่ที่เขาเล่นนอกกติกา รู้ไปหมดว่าทำอะไรจะเกิดอะไร เพื่อให้แผนร้ายของธรรมชาติผิดเพี้ยน

“แม่ไม่เข้าใจเลย... รู้ทั้งรู้ ทำไม่ถึงยังดันทุรังสร้าง แล้วก็ใช้เครื่องพยากรณ์ท้าทายธรรมชาติที่มองไม่เห็นอย่างนั้น”

“พี่อัครเคยพูดกับมะแมคะ ทำนองว่าซึ่ซุสไม่ใช่เทวดา และไม่ใช่ว่าสิ่งเทวดาให้มา แต่เป็นอะไรที่เขาสร้างเองกับมือขณะเป็นมนุษย์ และเมื่อธรรมชาติไม่ห้าม ไม่ขัดขวาง จนเขาสร้างมันได้สำเร็จ ก็ต้องมีสิทธิ์ใช้มันได้เช่นกัน”

“อ้อ... แม่ก็มองในมุมของเขาไม่เป็นหรอกนะ รวมทั้งไม่รู้ด้วยว่าธรรมชาติอะไรในเขา เอื้อให้สร้างสิ่งที่ยิ่งใหญ่ผิดธรรมชาติได้ขนาดนั้น”

“พ่ออัคบอกมะแมว่า เป็นผลจากกรรมที่สั่งสมมาหลายภพหลายชาติ คือเป็นพวกอยากเปลี่ยนแปลงโลกให้ดีขึ้น ด้วยการค้นสมอง ลองคิดทุกแบบ โดยเฉพาะในแง่ของนักปกครอง ที่ปรารถนาจะวางคนดีที่สุดในตำแหน่งที่เหมาะสมที่สุด บุญเหล่านั้นส่งผลให้มีกำลังสมองมากพอจะสร้างชีอุสได้ในชาตินี้ค่ะ”

อรุณีพยักหน้าอย่างเริ่มเห็นภาพที่ใหญ่เกินชีวิตเดียว ได้คิดจนสติไสหายซึม

“อย่างนี้มันนะ ที่พระท่านว่าถึงภายนอกจะดูเหมือนเราสร้างทำอะไรเพื่อคนอื่นแค่ไหน ทำยสุดก็ต้องได้กับตัวเอง เป็นภพ เป็นภาวะ เป็นสภาพที่สมกรรมนั่นเอง นายอัคให้อะไรกับโลกจนสุดความสามารถชาติใดชาติหนึ่งเขาก็สมควรมีความสามารถเป็นที่สุดของโลกเหมือนกัน”

ขณะนั้น ใครคนหนึ่งปรากฏตัว กลายเป็นจุดรวมสายตาตั้งแต่เดินมาจะเข้าศาลา

ฯพณฯ คณินทร์ รมโพธิ์ บุษษผู้ยิ่งใหญ่แห่งกระทรวงพาณิชย์! มีการต้อนรับแบบเอิกเกริกเล็กน้อย ใครต่อใครพากันไปไหว้และทักทาย ด้วยความคาดไม่ถึงของฝ่ายญาติผู้ตาย เพราะไม่มีการแจ้งล่วงหน้าว่าคนสำคัญของประเทศจะมาที่นี้ในคำคืนนี้

“อู๊ย! ท่านคณินทร์นี่” อรุณีอุทาน “คงรู้จักกับนายอัค แม่ไปต้อนรับท่านก่อนนะ”

พูดจบก็ถูกพรวดพราดในอาการตื่นเต้น ทั้งมะแมไว้ตามลำพัง ท่าทางไม่รู้เรื่องรู้ราวใดๆทั้งสิ้นว่าสาเหตุการตายของลูกชายตน ที่แท้มาจากรัฐมนตรีคนตั้งนี่เอง

หญิงสาวหน้าเข้มขึ้น เข้มมองคณินทร์อย่างไม่อยากเชื่อสายตาว่ายังมีหน้ามางานศพอัคระแบบนี้ได้ นี่เขาไม่อายบ้างหรืออย่างไร?

แต่พ่อเลิกมองหน้าด้วยแก้วตา หันมาสัมผัสใจด้วยใจ ก็ได้คำตอบว่าเพราะอายนะสิถึงได้มา...

อายใจจะขาดทีเดียวล่ะ!
คณินทร์คงได้รับคำอธิบายประกอบหลักฐานจากคนของอัคระ

อย่างกระจ่างแล้วกระมัง คงเชื่อแล้วสิว่าที่ตนรอดตายจากการถูกลอบสังหาร ก็ด้วยบุญคุณของอัคระแท้ๆ

การดักฟังโทรศัพท์อันนำไปสู่ความเข้าใจผิด นำมาซึ่งความผิดอันใหญ่หลวง ในแบบที่คนอย่างคณินทร์เกิดสิบชาติก็ซัดใช้ไม่หมด!

ระงับโทสะที่แล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ อารมณ์แบบหนึ่งพลุ่งพล่านอย่างไม่เคยเกิดมาก่อนในชีวิต ประมาธว่าอยากตรงเข้าไปชี้หน้าตำประจานใครบางคนต่อหน้าธารกำนัลเดี๋ยวนี้!

เผอิญในวันเกิดเหตุ พ่อแม่ของอัคระไปค้างคืนที่ต่างจังหวัด จึงไม่มีใครทราบด้วยซ้ำว่าอัคระมาหาหล่อน แล้วก็ไม่มีใครเอะใจซักถามหล่อนด้วย

ก่อนขึ้นฝั่ง คนของอัคระบอกหล่อนว่าจำเป็นเก็บเรื่องทั้งหมดไว้เป็นความลับ ต้องจัดฉาก สร้างหลักฐานให้เหมือนอัคระถูกทำร้ายร่างกายโดยคู่อริด้วยความอาฆาตแค้นส่วนตัว แล้วนำศพไปทิ้งไว้ในรถบรรทุกสมบัติอยู่ครบ มีชาวบ้านมาพบและตามตำรวจมากันเอง

ตอนแรกมะแมจะไม่ยอมให้ศพของชายที่ตนบูชาต้องตกอยู่ในสภาพไร้เกียรติ แต่เมื่อได้รับการยืนยันว่าเป็นความประสงค์ของอัคระหญิงสาวก็จใจ เขามุ่งเพียงประโยชน์ของคนหมู่มาก และไม่ต้องการฟังเสียงคัดค้านจากหล่อนยามใกล้ตาย จึงแอบกระซิบสั่งคนของเขาโดยไม่ให้หล่อนได้ยิน

เหมือนมีแผนฉกรรจ์อยู่ในอก หล่อนจะต้องใช้เหตุผลทั้งโลกก็ซื้อสำหรับการทำใจให้อภัยคณินทร์?

อัคระคงฝึกคนของเขาดี จึงปล่อยคณินทร์มาเดินนวยนาดภายในวันเดียว ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น แถมก่อนเข้าศาลา คนชุดขาวทั้งหมดยังตรงไปตั้งแถวคำนับไหว้อย่างนอบน้อม ราวกับจะแสดงอาการสวามิภักดิ์เจ้านายคนใหม่อีกด้วย

คณินทร์รับการทำความเคารพจากทุกคนอย่างพยายามซ่อนสีหน้าเจ็บปวด ประจุมือที่ไหว้เขาเหล่านั้นเป็นหนามทิ่มแทงหัวใจ และอาการนอบน้อมเป็นน้ำกรดที่สาดใส่หน้าก็ไม่ปาน

ท่านรัฐมนตรีใหญ่ก้าวมาอยู่ข้างตั้งรถนำโดยไม่กล้าแม้ชำเลื่อง

มองใบหน้าศพให้เต็มตา เขาใช้ขันรดน้ำลงสู่หลังมือของอัคระอย่าง
บรรจง จากนั้นก็คุกเข่าลงพนมมือไหว้ศพอย่างนอบน้อม ตัวสั้นเตาอยู่
พักหนึ่ง จนญาติของอัคระแปลกใจ แต่ก็ไม่คิดอะไรมากไปกว่าว่าทั้ง
สองคงมีสายสัมพันธ์อันดีต่อกันมานาน และท่านรัฐมนตรีใหญ่ก็คงส่ง
จิตคิดพูดคุยกับอัคระเป็นการส่วนตัวนั่นเอง

มะแมสัมผัสได้ว่าคณินทร์ตั้งจิตอธิษฐาน ขอเป็นข้าหาสอัคระเพื่อ
ชดใช้ความผิดที่ก่อขึ้น!

และสัมผัสนั่นเองก็ทำให้หล่อนชะงักคิด อัคระชนะใจคณินทร์ได้
ด้วยความเป็นผู้ใหญ่ ผู้มีน้ำใจภัยกับเด็กไม่รู้คิดได้ทั้งโลก

ผู้ใหญ่คือคนมีใจใหญ่ เกินอารมณ์และความเห็นแก่ตัว!

หล่อนกำลังเป็นผู้น้อยด้วยความมีใจน้อย จึงถูกความมืดแห่ง
อารมณ์เกลียดครอบงำได้อยู่

ถ้าจะย้อนอดีตกัน คณินทร์ก็เคยเป็นฮีโร่ เป็นแรงบันดาลใจ เป็น
ใครคนหนึ่งทีหล่อนอยากเป็น และมีส่วนสำคัญที่ทำให้วันนี้ได้เป็น

หล่อนอาจหลงลืมหลายถ้อยคำดีๆที่มีอยู่ในโลกนี้ แต่ไม่เคยลืม
แม้แต่วันเดียว กับถ้อยคำของคณินทร์ที่ทำให้หล่อนเป็นคนกล้า...

แค่ไม่มีความกลัวว่าจะทำไม่ได้ เราก็มีแนวโน้มจะทำได้ขึ้นมาแล้ว!

นับตั้งแต่ฟังวาทีล้าความกลัวของคณินทร์ มะแมไม่เคย
รู้สึกว่ามีอะไรที่หล่อนทำไม่ได้อีกเลย การทำงานด้วยความเชื่อมั่นใน
สัญชาตญาณและปฏิภาณเฉพาะหน้าของหล่อนทุกวันนี้ ก็มาจากกราก
ของความ 'กล้าดี' เพราะหมดความกลัวจะทำไม่ได้โดยแท้

ทำเรื่องยากสำเร็จมาหมด แล้วกะแค้นภัยให้คนที่ส่งอัคระไป
สวรรคต ชาตินี้หล่อนจะทำไม่ได้เชียวหรือ?

ความผิดหวังในตัวเขา ทำให้สายตาของหล่อนเห็นเขาเป็นคนเลว
ขึ้นมาชั่วคราว ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเลวจริงตลอดไป

อีกอย่าง คณินทรอยากฆ่าอัคระเพราะความเข้าใจผิด ไม่ใช่
วางแผนไว้ก่อนด้วยเจตนาชั่วร้ายอันใด สิ่งที่หล่อนต้องหมั่นท่องย้อน
ไปย้อนมาให้ชื่นใจ คือ คณินทร์ไม่ได้เลวจนน่าเกลียดชังเท่าที่หล่อน

กำลังรู้สึก

เรื่องน่าเศร้าที่สุดในโลกนี้มีอยู่แล้ว คือการที่คนเกลียดกันอย่าง
ไม่สมเหตุสมผล หรือกระทั่งฆ่ากันด้วยความเข้าใจผิด **แต่ที่น่าเศร้า
กว่าเรื่องน่าเศร้าที่สุด คือเรื่องน่าเศร้าที่สุดเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก
ได้ทุกวัน**

คนอย่างหล่อนน่าจะมีส่วนช่วยให้เกิดเรื่องน่าเศร้าน้อยลง ไม่ใช่
มากขึ้น

พอสอนตนเองเช่นนั้น มะแมก็วางใจเป็นอุเบกขาได้ ผุดคำพูดขึ้น
ในหัวว่า **เสียความรู้สึกดีๆ ไม่จำเป็นต้องเสียจิตที่เป็นกุศล ถ้ายัง
รักษาความคิดให้เข้าข้างกุศลได้อยู่**

หันกลับมาสนใจสิ่งที่อัคระฝากไว้ให้ก่อนตาย ค่อยๆบรรจงแกะ
ของปิดผนึกแบบไม่ให้ฉีกขาดเสียรูป ด้วยความตั้งใจว่าจะเก็บไว้ใน
สภาพคงเดิม เป็นที่ระลึกตลอดไป

และนั่นก็คือจดหมายจากเทวดาตัวจริง เป็นจดหมายฉบับแรก
และฉบับเดียวที่อัคระเขียนถึงหล่อนด้วยลายมือตนเอง ไม่ใช่วานให้
ใครช่วย

ลายมือของอัคระสวย หางอักษรยาวเป็นบางตัว อ่านง่ายสบายตา
แต่ขณะเดียวกันก็ประจุแฝงอยู่ด้วยพลังกระทบใจ ชนิดที่ทำให้มะแม
อุญวูบขึ้นมาตั้งแต่อ่านคำแรก

มะแมจะ...

*ถ้ามะแมได้อ่านจดหมายฉบับนี้ ก็แปลว่าสิ่งที่อยู่นอกเหนือ
ความคาดหมายได้เกิดขึ้นแล้ว และที่ก็คงกลับมาหามะแมไม่ได้อีก*

*แต่ที่สัญญาว่าจะอยู่กับมะแมเสมอ สิ่งที่อยู่ในกล่องหนึ่งคือ
แผ่นแก้ว ถูออกแบบไว้ให้มะแมใช้เพียงคนเดียว แค่นี้มันด้วยมือ
ข้างไหนก็ได้ จะมีข้อความจากพี่ให้อ่านทันที*

ที่ชื่อว่า 'ข้อความจากพี่' ก็เพราะพี่ทำให้มันมีขึ้นมา ไม่ว่าจะ

ส่วนที่เป็นระบบปัญญาประดิษฐ์ที่ปรุงแต่งตามวิธีคิดของพี่ หรือ ส่วนที่เป็นความสามารถในการพยากรณ์ของซอส

ด้วยการถือแผ่นแก้วไว้ในมือ ซอสจะรู้ว่าภาวะทางกายและสภาพอารมณ์ของมะแมเป็นอย่างไร มะแมอยู่ที่ไหน วันเดือนปีใด มีแนวโน้มว่าจะเกิดเรื่องสำคัญดีร้ายขึ้นหรือเปล่า แล้วจะตกทายหรือให้คำแนะนำที่เหมาะสมที่สุดออกมา

นับตั้งแต่มะแมแตะแผ่นแก้วด้วยมือเป็นครั้งแรก ซอสจะรับรู้ว่ามีพี่อยู่ในโลกนี้แล้ว เพราะฉะนั้นการคำนวณทั้งหมดจะตัดตัวแปรสำคัญในชีวิตมะแม คือตัวพี่ออกไป

อยากเล่นแล้วใช่ไหมล่ะ? ลองเลย! แล้วมะแมจะไม่รู้สึกว่ามีพี่จากไปไหน ตลอดทั้งชีวิตที่เหลือ

อ้อ! ไม่ต้องทะนุถนอมหรือกลัวมันตกแตกมากหรอกนะ มันดูเหมือนแก้วบอบบางก็จริง แต่ที่แท้เป็นแก้วสังเคราะห์ซึ่งแกร่งทนเสียยิ่งกว่าเพชรสำหรับทำหิวเจาะน้ำมันเสียอีก

พี่ออกแบบให้เหมาะกับมะแมก็ตรงนั้นแหละ ดูเป็นแก้วสวยมีราคา แต่แกร่งกล้าอย่างเพชรแท้ ถ้ารู้สึกรักมัน ก็อาจเพราะว่าเข้ากันได้กับความเป็นมะแมนั่นเอง

สุดท้ายจากลายมือของพี่ขณะยังมีชีวิต รู้ไหมว่าพี่ต้องการอะไรเท่ากับความเป็นมหาจักรพรรดิ?

ความสุขของมะแมไง!

ถ้ามะแมมีความสุขตลอดไป พี่จะดีใจมาก

รักสุดรัก
พี่อค

มะแมเม้มปากกลืนสะอื้น แต่กลืนอย่างไรก็กลืนไม่อยู่ น้ำตาไหลพรากตลอดเวลาที่อ่าน ภายในสะท้อนแรง รวากับความเศร้าเท่ามหาสมุทรจะทะลักล้นออกมาจนหมด

หล่อนไม่อยากจะครอบครองของวิเศษไว้ในมือ แต่อยากได้ชีวิตธรรมดาของเขาคืนมาแทน...

ศพนอนอยู่บนตั่ง แต่มะแมไม่เห็นจะอยากมอง นั่นเพราะอะไร? เพราะหล่อนรู้ว่าสิ่งนั้นไม่ต่างกับท่อนฟืน มันไม่ใช่ตัวอัศจรรย์แล้ว

เช่นกัน... ของวิเศษที่เสมือนตัวแทนของเขาได้สมจริงขนาดไหน ก็ไม่เห็นน่าติดใจเท่าตัวเป็นๆได้

แต่อย่างไรก็เป็นของขวัญชิ้นสุดท้ายจากเขา ไม่มีเหตุผลที่จะไม่รีบแกะดู

กล่องใส่ของนั้นเป็นขนาดเฉพาะ ประมาณ ๘x๔x๒ นิ้ว หรือพูดง่ายกว่าใหญ่กว่ากระเบาะมือนิดหน่อยเท่านั้น ลักษณะฝากล่องเป็นแบบพับปิดเปิดได้ มะแมกดปุ่มปลดล็อกแล้วเปิดฝาดูอย่างง่ายดาย ภายในหนุนวมฝังอยู่ด้วยแผ่นแก้วอย่างที่อัศจรรย์ในใจจดจ่อ แต่เป็นแก้วสีดำสนิทรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มุมมนทั้งสี่ด้าน ขนาด ๗x๓ และหนาประมาณ ๑/๘ นิ้ว

ความบอบบางชวนให้มะแมแกะออกมาจากฝานุกกล่องอย่างทะนุถนอม ถึงแม้จะรู้ว่าเอาค้อนทุบไม่แตกดั่งที่อัศจรรย์ประกันไว้ก็เถอะ

ทั่วทั้งแผ่นแก้วอันบางเฉียบไม่มีปุ่ม ไม่มีช่องเสียบใดๆเลย แต่เมื่อมาอยู่ในมือหล่อน แก้วดำก็แปรสภาพเป็นจอแสดงผล ส่งแสงสว่างเท่ากระดาดาสีขาว และปรากฏกลุ่มอักษรไทยคมชัดเทียบเท่าหมึกพิมพ์บนกระดาดาสีจริง อีกทั้งรูปแบบอักษรก็เลียนแบบลายมือของอัศจรรย์ สิ่งที่ได้เห็นจึงไม่ต่างจากจดหมายเขียนด้วยลายมือของเขาเลย

ไม่เอา อย่าร้องไห้นาน พี่จะไม่มีความสุขถ้าได้เห็นลงมาจากบนโน้น

มะแมยกมือปิดปากลืมตากว้าง จากร้องไห้กลายเป็นหัวเราะออกมาอีหนึ่ง ประทับใจตั้งแต่นั้นที่แรก แผ่นแก้ววิเศษรู้จักและรู้ใจหล่อนจริงๆ แถมพูดแทนอัคระได้เนียนสนิทเสียด้วย

เริ่มเปลี่ยนใจ ที่เมื่อครู่คิดว่าไม่มีอะไรมาแทนเขาได้ พออยู่กับแผ่นแก้วนั้นนานเข้า หล่อนอาจเผลอคิดว่าอัคระยังไม่ตายไปจริงๆ

ในมือหล่อนเหมือนเทคโนโลยีของมนุษย์ต่างดาวที่น่าขนลุกหรือไม่ก็เหมือนสมบัติสวรรค์ที่เทวดาใจดีแอบส่งมาให้ใช้ เดว่าถ้าจำเป็น ซีอุสก็อาจส่งภาพคมๆมาให้ดูได้ด้วย ไม่ใช่แสดงผลแค่ตัวอักษรได้อย่างเดียว

แน่นอน ของขวัญมหัศจรรย์ชิ้นนี้จะอยู่ติดตัวหล่อนตลอดไป!

หลังจากเสร็จพิธีทั้งหมด แยกหรือก็ทยอยกลับ มะแมเดินมาจะลาพ่อแม่ของอัคระ แต่ทั้งอัษฎาและอรุณีต่างก็กำลังยืนคุยอยู่กับท่านรัฐมนตรีใหญ่ไม่เลิก โดยมากคณินทร์จะพรวดพราดเข้าไปเข้ามาว่ามีอะไรขอให้บอก เขาจะดูแลอัษฎาและอรุณีไม่ต่างจากบิดามารดาบังเกิดเกล้า

จังหวะหนึ่ง คณินทร์เหลือบมาเหมือนรู้สึกถึงกระแสสายตาที่จับจ้องตน เขาผงะนิดหนึ่ง ก่อนผละจากวงสนทนาแบบไม่สนใจใครอีก เดินตรงดิ่งมาที่มะแมอย่างรีบร้อนในทันใด

“หนูมะแม...”

เขาเรียกทักก่อนถึงตัว และเมื่อมายืนตรงหน้า ก็สบตาหล่อนไม่หลบ เผยแววสำนึกผิดและยอมรับโทษทัณฑ์จากหล่อนทุกประการ

มะแมถอยห่างก้าวหนึ่งอย่างนี้รังเกียจ แต่ก็ควบคุมตนเองได้ดี ไม่แสดงออกทางสีหน้า ทว่าถ้าจะให้ฝืนใจยกมือไหว้ตอนนี้คงไม่ไหวจริงๆ แม้ทราบดีว่ากำลังตกเป็นเป้าสายตาเพ่งเล็งจากรอบด้าน ว่าทำตัวไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ก็เถอะ

“ขอเวลาผมสักครึ่งชั่วโมงได้ไหม จะให้ไปที่บ้านของหนูก็ได้”

รู้ทั้งรู้ว่าจิตวิญญาณของคณินทร์เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว แต่ก็ช่วยไม่ได้ที่ความทรงจำอันเลวร้ายของหล่อนยังเปลี่ยนตามไม่ได้

“มีธุระอะไร?”

ถามเสียงห้วน แม้ออมอารมณ์เต็มที่แล้ว

“ผม... ผม... ขอโอกาสสักครู่เดียวจริงๆ ได้โปรดเถอะ”

เสียงนั้นไม่ดัง แต่ก็ไม่เบาขนาดคนเดินผ่านไปได้ยิน มะแมเกรงจะกลายเป็นที่สงสัยของพ่อแม่อัคระ จึงรับอย่างเสียไม่ได้

“ไปเจอกันที่บ้านก็แล้วกัน”

แล้วหล่อนก็ทำหน้าที่แยกตัวเดินมาไหว้อัษฎากับอรุณี

“คุณพ่อคุณแม่ขา มะแมลากลับก่อนนะคะ แล้วพรุ่งนี้จะมาในเวลาเดิม... เผอิญท่านคณินทร์มีเรื่องจะคุยกับมะแมค่ะ”

รีบอธิบายเสร็จสรรพโดยไม่รอให้ผู้ใหญ่ไถ่ถาม ซึ่งทั้งสองคนก็เดาว่าคงเป็นเรื่องลึกลับตามอาชีพของหล่อน จึงพยักหน้าเข้าใจอย่างง่ายดาย

“งั้นไปเถอะ เดี่ยวท่านจะรอ”

มะแมขับรถมาถึงก่อน และคณินทร์ก็จำชอยบ้านได้แม่นดี อุตส่าห์ตามมาถูก ซึ่งนั่นคงเพราะแต่แรกหมายตาหล่อนไว้เป็นพิเศษ จึงสังเกตสังการรายละเอียดรอบด้านทั้งหมดไว้ และบอกทางคนขับรถได้ไม่ผิดพลาด

เปิดไฟและเปิดแอร์ที่ชั้นแรก แต่ไม่หามาให้ ไม่เชื่อเชิญให้นั่งเอาแต่จ้องนั่งด้วยแววเย็นชาสนิท

“ต้องการอะไร?”

ถามเสียงแข็งเมื่อเขาเปิดประตูเข้ามายืนที่อ และคำพูดแบบมะนาวไม่มีน้ำประกอบท่าที่ไม่ยินดีต้อนรับของเจ้าของบ้าน ก็เล่นเอาคณินทร์พูดไม่ออก จนมะแมต้องแนะนำ

“ถ้าอยากพูดว่าขอโทษ ก็พูดเสีย แล้วกลับไปก็ได้!”

“เปล่า... ไม่ใช่”

คณินทร์ก้มหน้าด้วยความหม่นหมอง

“งั้นเรื่องอะไร? พูดมาให้จบๆ ดิฉันไม่ต้องการมองเห็นหน้าคุณนานกว่านี้!”

บทที่ ๒๘

หญิงสาวชมตัวเองที่รักษาความเป็นมะแมผู้แสนดีไว้ได้ ทั้งที่ปากเกือบหลุดสรรพนามสมัยพ่อขุนรามคำแหงออกมารอมร่อ

“ผมไม่ได้มาเพื่อขอให้หนูอภัย...”

แล้วท่านรัฐมนตรีวัยห้าสิบก็ทำในสิ่งที่มะแมนึกไม่ถึง คือคุกเข่าลงคลานเข้ามาหา และน้อมตัวก้มลงกราบ เอาหน้าผากแตะหลังเท้าหล่อน

มะแมตัวเย็นเฉียบ นิ่งแข็งที่ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ ก่อนรู้สึกตัวหดเท่าหนี เพราะอย่างไรเขาก็รุ่นพ่อ หน้าซำยังเคยเป็นขวัญใจในวัยที่ต้องการฮีโร่ นำทาง

“ท่านคณินทร์ นี่ท่านทำอะไรของท่านคะ?”

ใจอ่อนยวบ คืบคำเรียกผู้สูงศักดิ์ให้เขาเรียบร้อย

คณินทร์ตั้งร่างขึ้นนั่งคุกเข่า แต่ยังไม่ลุกไปไหน แสดงความตั้งมั่นในกิริยานั้น หาใช่เป็นการเปลืองทำเพียงครู่

“ผมกราบขอขมาคุณอัคระไม่ได้ ก็ขอยืมเท้าของหนูเป็นบาทเทวรูป แทนท่านที่ไปสถิตอยู่เบื้องบนโน้นเถิดนะ”

มะแมกะพริบตาถี่ๆ ก่อนมองคณินทร์ด้วยแววหวั่นไหวเล็กน้อย เนื่องจากอารมณ์ปั่นป่วนแข็งกระด้างเมื่อครู่ของตนเอง มีผลสืบเนื่องให้รู้สึกไม่คู่ควรกับการเป็นตัวแทนของอัคระ ผู้มีความนุ่มนวลพร้อมอภัยให้ทุกคนตราบนานวาระสุดท้าย

บุรุษตรงหน้ายังคงนั่งนิ่ง เผยนิสัยตาเจ็บปวดสาหัสจากพิษแห่งความรู้สึกผิด เขากำลังแสดงให้เห็นประจักษ์กระมัง ว่าทุกอย่างกำลังเป็นไปตามปรารถนาของอัคระ คณินทร์คนเดิมถูกฆ่าตายไปแล้วกลายเป็นใครอีกคนที่เหมือนจะไม่อาจเลวได้อีกแม้เพียงด้วยความคิด เพราะความรู้สึกผิดที่มีอยู่ใหญ่หลวงนัก ครุวนาดังภูเขาคินทบอกรให้ยึดอัดยังไม่แน่ว่าต่อให้เพียรทำดีชดใช้ไปจนตาย จะได้ยกภูเขาออกจากอกสำเร็จไหม!

คนรักที่หายไป คือส่วนหนึ่งของใจที่หายตาม

แต่สิ่งที่คนรักของมะแมฝากทิ้งไว้ ช่วยตามดวงใจของหล่อนกลับมาได้เกือบเต็มดวง แผ่นแก้วมหัศจรรย์ประพடுத்தตนได้เสมือนเป็นตัวแทนของอัคระจริงๆ ทว่าเป็นอัคระในรูปของเทวดาท่างจดหมาย ไม่ใช่หลังจากปรากฏกายให้เห็นแล้ว

ยิ่งอยู่กับมัน ยิ่งประคองมันไว้ในมือ ก็ยิ่งนึกพิศวงความงามเฉียบ และยังเห็นวิธีแสดงข้อความของมันมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งเข้าใจ ‘วิธีใช้’ อันน่าทึ่งมากขึ้นเท่านั้น

อุปกรณ์ชิ้นนี้ไปไกลเกินนาโนเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์ในปัจจุบันสักก็สิบปีก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าถ้าลูกแก้ววิเศษในเทพนิยายมีจริง ผេล่อยกอาจเทียบแผ่นแก้วอิเล็กทรอนิกส์ของอัคระไม่ได้!

แผ่นแก้วจะใช้เพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของลายนิ้วมือหล่อนเป็นตัวกระตุ้นให้ทำงาน สายตาและคลื่นความคิดของหล่อนจะถูกสแกนทันทีเพื่อส่งข้อมูลทางร่างกายและอารมณ์ไปให้ซีอุส จากนั้นซีอุสจะประมวลผลเพื่อส่ง ‘คำทักทาย’ ที่เหมาะสมมาให้

บางทีมะแมเล่นกับความคิดและอารมณ์ แก่ล้งร้องไห้สำออย เรียกความสงสาร แผ่นแก้วก็ตอกแทบหน้าหงายว่า

แก่ล้งร้องไห้เล่นๆเสไรจ อย่าลืมหิวเราะจรงๆด้วยละ

ซึ่งนั่นก็มีผลให้มะแมเปลี่ยนจากร้องไห้เป็นหัวเราะกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่บนที่นอน และจูบแผ่นแก้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แต่ถ้าเมื่อใดหล่อนร้องไห้คิดถึงเขาขึ้นมาจริงๆ ซีอุสก็จะปลอบด้วยถ้อยคำอันทรงพลังเทพแทน

ความรักมักตามหาตัวเราเจอก่อน เหมือนอยากยกเรลอลยขึ้น

ฟ้า เพื่อรอความตายตามมาเจอตัวในภายหลัง แต่อย่ายอมให้ความตายของพี่ท่วมมะแมลงกระแทกพื้นนะ รักษาใจไว้บนฟ้าอย่างเดิมเถอะ เพื่อที่ความสุขของเราจะได้เสมอกันตลอดไป

อัคระคงคิดถ้อยคำเตรียมไว้หลากหลาย อย่างรู้ว่าต้องใช้บ่อยในช่วงแรกๆที่เขาจากไป เพราะซึอสุปลอบแต่ละครั้งไม่เคยมีซ้ำกันเลย ถ้าไม่ช่วยให้ยิ้ม บางทีก็ถึงขั้นจี้เส้นให้หัวเราะเข้าไปเรื่อย

เพิ่งซึ่งว่าอัคระรักหล่อนขนาดไหน เขาใช้เวลาอันมีค่าในชีวิตไปไม่น้อย เพื่อช่วยให้หล่อนหายเศร้าลวงหน้า มะแมคัดลอกทุกคำจากแผ่นแก้วใส่สมุดบันทึก เพราะหวังจะอ่านซ้ำไปซ้ำมาจนวันตาย

เมื่อไม่มีทางใดๆติดต่อกับเขา บางวันมะแมก็หาอะไรทำเล่น เช่น ส่งเมสเสจมือถือไปที่เบอร์ของอัคระว่า “คิดถึงนะคะท่าน...” แล้วลงท้าย “จาก - ลูกไก่ในกำมือ”

เมสเสจนั้นอาจสาบสูญไปกับเครื่องที่ปิดตายตลอดกาลก็ช่างเกิดขึ้นอย่างน้อยหล่อนเป็นสุขแล้วกับการมีวิธีส่งข้อความถึงเขาบ้าง

แผ่นแก้วจะปิดตัวเองเมื่อเห็นว่า ‘ไม่จำเป็นต้องพูดต่อ’ แต่ถ้าจำเป็น ไม่ว่าวันไหนหรือชั่วโมงใดมีเรื่องที่หล่อนควรต้องรู้ แผ่นแก้วจะปลุกตัวเองจากสภาพหลับ แล้วส่งเสียงกริ่งกริ่งไพเราะจากลำโพงบางจ้อย กับทั้งแสดงข้อความสไตล์เทวดาทางจดหมายให้หล่อนอ่าน

อัคระโปรแกรมให้ซึอสุช่วยดูแลหล่อนแบบเป็นเงาเงาใจ กล่าวคือเมื่อมะแมยังทำอาชีพนี้อยู่ แต่ละวันจะเจอลูกค้าสำคัญแบบใดบ้าง โดยค่าความสำคัญวัดจากศักยภาพในการเปลี่ยนแปลงตนเองและโลกรอบตัว

แต่อันเนื่องมาจากไม่มีการสืบข้อมูลลูกค้าเป็นคนอื่นๆเหมือนช่วงที่อัคระสั่งการเอง ซึอสุจึงบอกได้เพียงคร่าว เช่น วันนี้จะมีลูกค้าที่กำลังใกล้หมดตัวมาหา ให้เงินเขาไปใช้หนี้และสร้างเนื้อสร้างตัวใหม่ เขาดีพอจะได้รับความช่วยเหลือให้เริ่มต้นชีวิตอีกครั้ง

มะแมอึ้งสองชั้น ชั้นแรก คือได้พบกับคนที่มีลักษณะตรงตามคำทำนาย ชั้นที่สอง คือเข้าใจแล้วว่าที่อัคระให้มาแต่ละอย่างล้วนมี

ความหมาย เงินร้อยล้านในธนาคาร คือความสามารถที่หล่อนจะช่วยผู้สมควรได้รับการช่วยไม่จำกัด ไม่เฉพาะแค่ให้คำแนะนำและแรงบันดาลใจเหมือนแต่ก่อน

หล่อนกลายเป็นช่องทาง เป็นเครื่องมือเปลี่ยนโลกอีกชั้นหนึ่ง ที่อัคระทิ้งไว้หลังจากหาชีวิตใหม่

แผ่นแก้ววิเศษน่าขำใจอยู่อย่างเดียว คือไม่มีปุ่ม ไม่มีที่กดให้หล่อน ‘ขอ’ อะไรได้เลย มันช่างไม่ต่างจากช่วงที่รับ ‘จดหมายจากเทวดา’ คือมีสิทธิ์แค่รับสารจากเทวดา ตามแต่เทวดาจะเห็นควร

แม้จะไม่ทรมานใจเท่าเมื่อก่อน ตอนได้รับการสื่อสารทางเดียวโดยไม่รู้ว่าใครเป็นต้นแหล่งส่งสาร แต่ตอนนี้ก็ทรมานใจไปอีกแบบ คืออาจเอือมไปแต่ต้องคนส่งสารไม่ได้แล้ว...

สรุปคือหลังจากขายอันเป็นที่รักทิ้งหล่อนไว้ในโลกนี้ตามลำพัง หล่อนกลับมาเป็นคนเดิมเหมือนเมื่อหลายเดือนก่อน ที่ชีวิตไม่รู้จัก และไม่เคยมีอัคระอยู่ด้วย แต่ขณะเดียวกันก็กลายเป็นคนใหม่ ที่ทำงานให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของจริงไปแล้ว

และน่าจะตลอดชีวิตที่เหลือด้วย!

กลายเป็นความเคยชิน ที่พอสระผมแล้วมีน้ำจากฝักบัวช่วยพร่าง มะแมจะถือโอกาสหลังน้ำตาออกมาด้วย มันช่วยให้ไม่รู้สึถึงน้ำตา และเหมือนไม่ได้ร้องไห้

โล่งกับการมีสักครั้งในหนึ่งวัน ที่ได้ระบายความอัดอั้นสะสมออกไปเสียบ้าง แต่เย็นวันนั้นเป็นครั้งแรกที่อาบน้ำได้โดยไม่มีน้ำตา คล้ายบ่อน้ำตาเหือดแห้งแล้วจริงๆ แม้เข้ามีดที่ผ่านมา ตอนนั่งสมาธิก็เลิกอ้อนวอนขออัคระให้มาปรากฏในนิมิตแล้วด้วย หลังจากขอแล้วขออีกมาเป็นเดือนก็เหลวเปล่า

เขาคงคิดว่าทิ้งที่ระลึกให้ดูต่างหน้าไว้เกินพออยู่แล้วกระมัง ช่างเถอะ หล่อนก็ควรเลิกคิดเรียกร้องในสิ่งที่เขาไม่เต็มใจจะให้เสียที

ออกจากห้องน้ำ แต่งตัวเสร็จ เสียงโทรศัพท์สมัยสงครามโลกก็ดังกรีดอากาศเจียบ คล้ายฟ้าร้องโดยปราศจากเค้าเมฆฝน

มะแมชะงักงัน ใจเต้นระทึก เกือบก้าวขาไม่ออก

บอส!

แลมองกระเป๋าคันเป็นที่อยู่ของ ‘มือถือพิเศษ’ ด้วยความรู้สึกว่า ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่กำลังมาเคาะประตูชีวิตอีกครั้งหนึ่งแล้ว...

บอสไม่ติดต่อเสียนานจนเริ่มรู้สึกห่างเหิน ความประหม่าแบบเด็ก กลัวผู้ใหญ่จึงใจมจับใจอีก เมื่อก้าวเดินซำๆ ไปหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดปุ่มรับสาย

“สวัสดีค่ะ”

พยายามคุมเสียงเป็นปกติ และหล่อนก็น่าจะทำได้ดีพอใช้

“เธอมาเจอฉันได้แล้ว!”

เชชเอ่ยง่าย ๆ ไม่มีปี่มีขลุ่ยตามความเคยนิสัยจอมบังการ และนั้นก็บีบให้มะแมอีกอ๊ก หัวใจเต้นแรงขึ้นไปอีก

“หนูถึงระดับห้าตั้งแต่เมื่อไหร่คะ?”

“เอาเป็นว่าถึงแล้วก็แล้วกัน”

“แล้ว... ต้องเดินทางเมื่อไหร่?”

“พรุ่งนี้บ่ายโมงตรง!”

“หา!” หญิงสาวร้องเสียงหลง “จะต้องไปประเทศอะไร หนูจะเอาวีซ่ามาจากไหนกัน?”

“ฉันจัดการให้ได้นะ”

มะแมทำหน้าที่ฉงน แต่เมื่อนึกได้ว่ากำลังคุยอยู่กับใครก็ทำหน้าที่ปกติ

“เอ่อ... แล้วต้องไปกี่วันคะบอส?”

“อย่างน้อยก็อาทิตย์หนึ่งเต็มๆ”

“กระชั้นขนาดนี้หนูจะยกเลิกนัดหมายลูกค้าไปทั้งอาทิตย์ได้ยังไง?”

“ฉันจะส่งคนของคนที่พูดไทยได้คล่องไปช่วยแทน”

“คนของบอส... เอ่อ... ทำได้อย่างหนูหรือ?”

เชชหัวเราะหึหึ

“ไม่น่าถามเลย ว่าแต่อดเอื้อนอย่างนี้ตกลงอยากมาหรือเปล่า?”

มะแมตาโต รีบละล้าละลักอย่างกลัวเขาเปลี่ยนใจ

“ถามได้... อยากสิคะบอส! พอวางสายเสร็จหนูจะเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าเดี๋ยวนี้แหละ!”

ปีในตอนทั้งหมดเกี่ยวกับการผ่านด่านออกนอกประเทศ รวบยอดมาไว้ที่ห้องรับรองพิเศษแห่งเดียว มีเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองกับเจ้าหน้าที่ศุลกากรมารอประทับตราพาสปอร์ตและตรวจกระเป๋าให้ที่นั่นเสร็จสรรพ

เด็ดกว่านั้นคือมีคนจากแผนกกงสุล สถานเอกอัครราชทูต นิวซีแลนด์ ถ่อมาถึงที่เพื่อจัดการเอกสารออกวีซ่าชนิดใช้ด่วนชั่วคราว ให้ มะแมแค่ถ่ายรูปกับเซ็นไม้ก็แห้งก็เรียบร้อย

หญิงสาวไม่รับของวางที่การท่าอากาศยานแล้ว แต่ขอตัวลงมาขึ้นรถเพื่อพาไปสู่เครื่องทันที

เห็นแต่ไกลขณะอยู่ในบัสขนส่ง เครื่องบินเจ็ตหน้าแหลมทันสมัย กอล์ฟสตรีม จี๕๕๐ สองเครื่องยนต์ จอดเด่นเป็นสง่า รอคอยหล่อนให้ก้าวขึ้นไปนั่ง นี่คือประสบการณ์ที่แปลก แตกต่าง ให้ความรู้สึกเป็นส่วนตัวไม่ปะปนกับชาวโลกอย่างยิ่ง

มีพนักงานของการท่ามาช่วยหล่อนขึ้นกระเป๋าเมื่อรถบัสจอด มะแมเดินตัวเปล่าไปขึ้นบันไดเดี่ยว ๙ ชั้น ก็ได้มาอยู่บนเครื่องแล้ว

อากาศในนั้นฉ่ำเย็น ปลอดโปร่ง และหอมรวยริน ทำให้รู้สึกถึงการเดินทางยาวไกลที่จะไม่ก่อให้เกิดอาการอ่อนเพลียเหมือนห้องโดยสารในเครื่องบินทั่วไป ที่ระบบปรับอากาศให้ความสดชื่นได้ไม่มากเท่า

หน้าต่างรูปไข่ข้างละ ๗ บานให้ทัศนวิสัยภายนอกได้กว้างขวาง รับแสงธรรมชาติได้มากกว่าที่มะแมเห็นในเครื่องบินอื่น พื้นที่โถงสำหรับห้องผู้โดยสารตลอดความยาว ๑๕ เมตรเศษ จัดแบ่งเป็น ๔ โซน ซ้ายขวาเป็นเก้าอี้ใหญ่ปรับเอนนอนได้ หันเข้าหากันข้างละคู่ บรรยากาศโดยทั่วไปตกแต่งไว้แบบอนุเคราะห์สูง คือเป็นได้ทั้งสำนักงานเคลื่อนที่ และทั้งอากาศยานสำหรับการท่องเที่ยว

พนักงานต้อนรับเป็นสาวผิวขาวผมทองเพียงคนเดียว เธอยิ้ม
ทักทายอรุณสวัสดิ์มีแม่เป็นภาษาอังกฤษ และผายมือน้อยๆเป็นการ
เชื้อเชิญให้เดินตามไป

บนเครื่องบินได้มีหลอนเป็นผู้โดยสารคนเดียวอย่างที่คิด ตอน
กลางด้านขวาของลำมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งไขว่ห้างอ่านหนังสือพิมพ์อยู่
และแม่แมก็ถูกพาดตัวมานั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับหลอนคนนั้น โดยไม่มีคำ
แนะนำใดๆทั้งสิ้น

พนักงานต้อนรับเพียงถามแม่แมตามธรรมเนียมว่า
“จะรับเครื่องดื่มเป็นอะไรดีคะ ชา กาแฟ หรือน้ำผลไม้?”
“ยังไม่รับแล้วกันค่ะ”
“ได้ค่ะ” แล้วก็บอกกับทั้งสองคนโดยรวมว่า “กับตันพร้อมอยู่
แล้ว เมื่อหอบังคับการบินอนุญาต เราจะนำเครื่องขึ้นเลยนะคะ กรุณา
รัดเข็มขัดด้วย”

เมื่อพนักงานเดินจากไป แม่แมกับผู้หญิงที่นั่งอยู่ก่อนหน้าก็สบตา
กันเต็มๆ ต่างฝ่ายต่างมองกันด้วยความแปลกใจ แล้วก็ยิ้มให้อีกฝ่าย
พร้อมกัน

หลอนคนนั้นพับหนังสือพิมพ์เก็บและทักก่อนเป็นภาษาอังกฤษ
“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”
“ค่ะ อรุณสวัสดิ์”
จับมือทักทาย เพียงรอยยิ้มและสัมผัสมือแรก ก็ให้ความรู้สึกเป็น
มิตรราวกับคุ้นเคยมานาน

“ชื่อแม่แมค่ะ”
“ไอซิสนะคะ... เราต้องไปพบบอสด้วยกันหรือไม่?”
คนมาที่หลังกะพริบตาปริบๆ
“อ้าว! นี่คุณก็ไม่ว่างหน้าหรือ?”
“ฉันมาทำภารกิจที่สิงคโปร์ บอสเพิ่งสั่งเมื่อคืนให้ขึ้นเครื่องไปหา
ไม่ทราบด้วยซ้ำว่าจะมาลงที่กรุงเทพฯก่อน”
“เธอ...”

แม่แมเดาทันทีว่าบอสคงต้องการให้ใช้เวลาระหว่างเดินทาง

ทำความรู้จักกัน แต่เพื่อจุดประสงค์ใดก็ไม่เป็นที่ทราบได้

“บอสไม่เคยวางแผนนาน” ไอซิสเปรยอย่างคุ่นกับความเป็นบอส
“อยากเอาอะไรต้องได้ทันใจ ทันการ ฉันทันแล้ว”

แม่แมเห็นอีกฝ่ายน่าจะทำงานกับบอสมานานเลยถาม

“คุณรู้หรือเปล่าว่าบอสอยู่นิวซีแลนด์?”

“ไม่รู้” แล้วก็ไม่แน่ใจด้วยว่าบอสบักหลักใช้ที่นั่นเป็นศูนย์
บัญชาการจริงหรือเปล่า เตียวต้องดูว่าบอสอยู่ยังไง”

“นี่ฉันยังงงไม่หายนะ เพิ่งรู้ตอนได้วีซ่าเมื่อไม่กี่วันแล้ว ว่ากำลังจะ
ต้องเดินทางไปนิวซีแลนด์ ระหว่างมาสนามบินยังใจตุ้มๆต่อมๆว่าวีซ่า
เข้าประเทศไหนยังไม่มียกกับเขาเลย จะให้เครื่องเอาไปหย่อนกลางทะเล
หรืออย่างไร”

ไอซิสหัวเราะคิก

“แค่เรื่องอนุญาตให้เข้าประเทศไหนง่ายๆนะ เรื่องจิปจายสำหรับ
บอส ฉันคุ้นดี”

“แล้วเครื่องบินลำเล็กแค่นี้ เตียวต้องแวะจอดเติมน้ำมันที่ไหน
หรือเปล่า?”

เปรยถึงถาม จากความรู้สึกว่าเจ็ตที่กำลังนั่งเพดานข้างเดียวจนยึด
ตัวยืนตรงแล้วเหมือนเจ็ตกระหม่อมหลอนอยู่รูไร จี๊จ๊วขนาดนี้ไม่น่า
จะพาไปได้ไกลเกินเชียงใหม่

“จี๕๕๐ ของกัลฟ์สตรีม ถ้าเติมเต็มถึงจากกรุงเทพฯแล้วบินด้วยความ
เร็วปกติ ก็เลยนิวซีแลนด์ไปได้อีกเป็นพันกิโล”

“โห!” แม่แมห่อปากร้องอย่างสุดทึ่ง เพราะเคยทราบว่ามีเมืองไทย
กับนิวซีแลนด์ห่างกันถึงหนึ่งหมื่นกิโลเมตร “ฉันนึกว่าบินไกลๆได้แต่
เครื่องใหญ่เสียอีก”

“เร็วๆนี้อาจมีคนสร้างแบตเตอรี่แบบรีชาร์จจ็อนเท่าแจกัน ที่
สามารถพาเครื่องเจ็ตบินไปรอบโลกได้”

“ยุคบอส อะไรก็น่าจะเป็นไปได้ทั้งนั้น... ว่าแต่ฉันเพิ่งรู้ว่า
บอสเลือกที่ที่ลือกันว่าสงบผาสุกที่สุดในโลกเป็นนิวาสสถาน”

“แต่ภาพผาสุกก็เปลี่ยนเป็นฉากเขย่าขวัญได้เหมือนกันนะ บอส

อาจเลือกไว้เป็นที่พักผ่อนชั่วคราวก็ได้”

เพื่อนร่วมทางให้ความเห็นยิ้มๆ และนั่นก็กระตุ้นแม่ให้ฉุนใจ คิดถึงแผ่นดินไหวครั้งล่าสุดที่ไครส์เชิร์ช ไนจะภูเขาไฟที่ฮัมบูร์กหลาย ลูก แอมหมู่เกาะก็ตั้งอยู่บนรอยต่อของเปลือกโลกสองแผ่นอีกต่างหาก จะพาจมหรือจุดดันแผ่นดินให้เกิดภูเขาใหม่ขึ้นเมื่อใดก็ไม่รู้

ถ้านับกันในสเกลเป็นล้านปี นิวซีแลนด์คือที่ที่ไม่เคยหยุดนิ่ง เหมือนสิ่งมีชีวิตซึ่งพร้อมจะแปลงร่าง และคล้ายสัญลักษณ์บอกให้รู้ว่า บนโลกนี้ ไม่เคยมีที่ไหนสงบสุขถาวร!

ไม่เป็นไร อยากรู้อะไรก็ถามไปเถอะ ในที่ที่ถึงกาลอวสาน ในเร็ววันนี้หรือก่อน

แล้วแม่ก็เปลี่ยนเรื่อง โดยพินิจใบหน้าอีกฝ่ายครู่หนึ่งก่อนทักถาม

“ฉันดูไม่ออกนะว่าคุณเป็นคนชาติไหน”

“ลูกครึ่ง อเมริกัน-ฮิปปี้เชียน”

สาวไทยมองลูกครึ่งอเมริกันคอเคเซียนด้วยความชื่นชมในรูปโฉม ผิวสีแทนอมขาวผุดผาด ทรงหน้ารูปหัวใจ หน้าผากกว้างนูนเรียว ลงสู่คางแหลม จมูกงุ้มนิดๆได้รูปเก๋ ผมยาวมีน้ำหนักสลวยสีน้ำตาลแดง ตามธรรมชาติ

เครื่องประดับในดวงหน้านั้น เห็นจะไม่มีอะไรเด่นเกินหยั๋งตา กลมโต สาดประกายเจิดจ้าสีเขี้ยวดุจแก้วมรกต ที่สะกดให้คนถูกจذب จ้องไหลหลงงงงันได้อย่างเฉียบพลัน

สิ่งที่ทำงานประสานกันกับตาสวย คือริมฝีปากหยักเป็นคันศร เวลาสยายยิ้มสุดแล้วเหมือนโลกเปิด เป็นยิ้มที่สวยงามที่สุดยิ้มหนึ่งเท่าที่ มนุษย์คนหนึ่งจะยิ้มได้

ประกายอากาศรอบตัวไอซิสก็สดใส ให้ความรู้สึกอบอุ่นมั่นคง บ่งบอกว่าสภาพจิตและนิสัยใจคอต้องเลอเลิศยิ่ง ทั้งหมดคือส่วนผสมของความอ่อนหวานหยาดฟ้า เข้ากับความคมคายคล้ายว่าดู ก่อให้เกิดความตะลึงตั้งแต่แรกแล ขนาดเป็นผู้หญิงด้วยกัน แม่แม่มยังยอมรับว่าตน หลงเสน่ห์สาวงามนางนี้แล้วเต็มๆ

“ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นพยาน เกิดมาฉันไม่เคยเห็นใครสวยเท่าคุณเลย”

แม่แม่มตรงๆ ไอซิสหัวเราะเบาๆคล้ายซาชินกับคำนั้นมานาน

“มันแค่จุดเริ่มต้นของเรื่องผิดปกตินะ”

สาวไทยเลิกคิ้วนิดหนึ่งแบบอึ้งไปเล็กน้อย

“แต่ปลายทางของเรื่องผิดปกติ คุณก็เปลี่ยนให้มันกลายเป็นเรื่องพิเศษไปแล้วนี่ จริงไหม?”

สาวเลือดผสมยิ้มละไม

“เอาเป็นว่าบอสช่วยให้ชีวิตฉันสนุกขึ้นเยอะก็แล้วกัน”

सानตาด้วยความรู้สึกถูกชะตาอย่างประหลาด เหมือนพร้อมจะเป็นเพื่อนรักทันที โดยไม่ต้องร่วมทุกข์ร่วมสุขกันเสียก่อน

“คุณรู้จักบอสมานานแค่ไหน?”

ไอซิสถาม

“ไม่กี่เดือนเอง คุณล่ะ?”

“หลายปีแล้ว... น่าน้อยใจจัง แสดงว่าคุณถึงระดับ ๕ เร็วมาก ฉันก็เพิ่งมีโอกาสเข้าพบบอสวันนี้เป็นครั้งแรกพร้อมคุณ”

“อาจจะมียุทธผลอื่นที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องน่าน้อยใจมั้ง... ว่าแต่ระดับ ๕ นี่มันคืออะไรนะ? ดิตอยู่ในใจให้อยากรู้มาหลายเดือนแล้ว”

สาวตาคมส่ายหน้า

“ของเธอหลายเดือน ของฉันหลายปี ทรมาณใจกว่ากันเยอะ แต่เอาเถอะ สิ่งที่เราไม่รู้ ตอนนี้มีอยู่ในเราแล้วก็แล้วกัน”

จากการหยั่งสัมผัสรู้สึกถึงความเสมอกัน ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ทำให้แม่พุดด้วยสำเนียงเป็นกันเองมากขึ้น

“ฉันเคยพยายามดูเหมือนกันนะว่าระดับ ๕ มันคืออะไร แต่เหลวค๊ะ ดูยังไงก็ดูไม่ออก เหมือนเป็นอะไรตื้นๆ เดาได้อยู่แล้ว แต่อีกทีก็เหมือนมีเหตุผลที่ลึกซึ้งแฝงอยู่ จนไม่อยากจะแน่ใจในทางใดทางหนึ่ง”

“ไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าก็รู้กันล่ะ”

ไอซิสทำท่าถูมือด้วยความครีมีใจ

“นั่นสินะ แต่กลัวเห็นหน้าบอสแล้วซ็อค โทร.มาแต่ละที่ไม่ค่อย
กล้ารับเลย เกิดมาไม่เคยรู้สึกกลัวใครเท่านี้มาก่อน”

“เหมือนกัน! ฉันรับโทรศัพท์จากบอสมาหลายปีก็ยังไม่คุ้นสักที่
บางคืนก็ฝันว่าบอสมายินดูเสียงดัง ตื่นมายังผวาไม่หาย”

“อันนั้นยังดี ฉันฝันว่าตัวเองกลับไปเป็นเด็ก กำลังยืนตัวลืบต่อ
คิว แล้วก็เห็นบอสถือไม้เรียวตีกันเด็กทีละคน”

สองสาวหัวเราะประสานกันด้วยความขื่นมึนกลมกลืน แต่ได้พูด
คุยนิดเดียว ก็เกิดอารมณ์สุนทรร่วมกันเพียงพอจะนึกอยากหัวร่อต่อ
กระซิกดูญาติสนิทแล้ว

มะแมจ้องมองอีกฝ่ายเต็มตากว่าเดิม

“ที่เธอบอกว่าความสุขคือจุดเริ่มต้นของเรื่องผิดปกติ มันยังง
เธอแล้วเกี่ยวข้องกับมาได้มาเป็นคนของบอสหรือเปล่า?”

ไอซิสยกคิ้วหนอยๆ

“ก็ประมาณนั้นแหละ จริงๆชีวิตฉันเริ่มต้นด้วยการเห็นหลาย
สายตามองมาที่ฉันแบบแปลกๆ อาจจะตั้งแต่จำความได้ที่เดียว”

“แปลกแบบน่าตื่นตะลึงทั้งในความงามอย่างที่คุณรู้สึกหรือ
เปล่า?”

“เปล่า... แปลกแบบแปลกปลอมอย่างลูกครึ่งนะ เธอพอนึกภาพ
ออกไหม?”

“ไม่รู้สิ เคยได้ยินว่าอเมริกาคือเครื่องหมายของการรวมเผ่าพันธุ์
บางคนบอกว่าอเมริกาคือสถานที่ลี้ภัยสำหรับคนผิวสีและพวกข้ามเชื้อ
ชาติด้วยซ้ำ”

“อ้อ... ในอเมริกาแหละพอไหว เพราะคนนิยมของแปลก แต่ที่
อียิปต์นะสินะหนักหนอย... เด็กทั่วโลกอยากไปดูพีระมิดในอียิปต์ แต่ไม่ใช่
ฉัน เพราะไปที่นั่นแต่ละครั้ง ไม่ค่อยได้เจอสิ่งมหัศจรรย์ของโลก แต่เจอ
สายตาพิฆาตของบรรดาญาติรออยู่แทน”

“มนุษย์เอาชนะความรู้สึกต่างพวกต่างพันธุ์ยากนะ เห็นบรรณรักษ์
ช่วยพูดให้คนในโลกรักกัน ก็ยังไม่ถึงไหนสักที”

“ก็คงไม่ถึงไหนตลอดไป เวลานั่งล้อมวงคุยกันให้ดูดี ทุกทีในโลก

นี้ก็เหมือนพยายามช่วยกันต่อต้านการเหยียดผิวทั้งนั้นแหละ แต่บน
ท้องถนนในชีวิตจริงที่ไม่ต้องมาแกล้งแสดงความเห็นใจกัน สายตาและ
ความรู้สึกที่ประกาศชัด ก็ทำให้รู้ว่าเรื่องบ้างเกี่ยวกับเชื้อชาติไม่มีวัน
หมดไปจากโลก... โดยเฉพาะโลกในวัยเด็ก!”

“ฉันเคยมีเพื่อนเป็นแขกตัวดำที่ใจดีมาก ๆ และเขาก็ทำให้คนดำ
ดีๆ มีความขาวในใจของฉันมากกว่าคนขาวหลายๆเยอะ”

“ฉันก็เห็นอย่างนั้นแหละ ในหัวเลยมีแต่ความคิดว่าจะกำจัดการ
แบ่งแยกเชื้อชาติให้หมดไปได้ได้อย่างไร” ไอซิสเอานิ้วชี้เคาะขมับตนเอง
เบาๆให้มะแมดู “เวลาคิดอย่างนี้ ฉันรู้สึกเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาเสมอ ว่า
สิ่งที่ถูกขังอยู่ในกะโหลก อาจหลุดออกไปเป็นก้อนทูปโลกให้แตกเป็น
เสี่ยงๆ หรืออาจแผ่ออกไปเป็นยาสมานแผลให้โลกกลับคืนสู่สภาพปกติ
สุดแต่ใครจะถูกสอนมาให้ตั้งใจอย่างไร”

ขณะนั้นเครื่องเริ่มเคลื่อนช้าๆ คลานเอื่อยไปเข้ารันเวย์ เป็น
สัญญาณบอกว่ากำลังจะพาสองสาวต่างชาติต่างภาษาออกจาก
เมืองไทย

มะแมมองเพื่อนหน้าใหม่ด้วยความรู้สึกไม่ใช่อื่น

“เธอคงทำสำเร็จมาไม่น้อยแน่ๆ”

“ช่วงที่ทำอะไรเองคนเดียว คิดเองคนเดียว วางแผนคนเดียว ก็
สำเร็จบ้าง ล้มเหลวบ้าง... ก้าวแรกที่ทำให้มีกำลังใจ คือสมัยเรียนไฮ
สกูล มีเพื่อนลูกครึ่งอเมริกัน-เยอรมันคนหนึ่ง ที่ไม่ยอมให้ใครมองว่า
ตัวเองมีเลือดเยอรมันผสมอยู่ แล้วก็ไปเหยียบแผ่นดินเยอรมัน
ด้วย เพียงเพราะรู้สึกว่ารกรพบุรุษของเยอรมันคือฮิตเลอร์!”

มะแมหัวเราะกรอๆแบบขำไม่ออก

“แล้วเธอเปลี่ยนใจอย่างไร?”

“แนะนำหนุ่มเยอรมันดีๆให้รู้จัก”

คราวนี้มะแมหัวเราะเต็มเสียง ตบมือแปะหนึ่ง

“ร้ายจริง! ทุกวันนี้พวกเขาอยู่ด้วยกันหรือเปล่า?”

สาวลูกครึ่งผงกศีรษะ

“แปลกแต่จริงนะ มีลูก มีความสุข แล้วก็ภูมิใจในความเป็นครั้ง

เยอรมันของตัวเองเขี้ยวล่ะ”

“ความรักทำให้การแบ่งแยกเผ่าพันธุ์สิ้นสุดลงได้จริงๆ”

“แต่ชีวิตก็บอกฉันอีกว่า ต่อให้ร่างกายถูกหล่อหลอมเข้าด้วยกัน ไม่แบ่งผิวสีและเชื้อชาติ ก็ต้องเจอกำแพงแบ่งแยกทางความคิดอยู่ดี โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับศาสนา”

“ธรรมดาโลก แต่ศรัทธาต่างกัน ก็เพียงพอแล้วที่จะมองอีกฝ่ายว่าเป็นพวกโง่ บ้า หรือหนักกว่านั้นคือสมควรตาย!”

ไอซิสหัวเราะนี้มุกก่อนถอนใจ

“ฉันต้องสนิทชิดเชื้อกับพวกคัลล์ศาสนาพวกหนึ่ง ถึงเข้าใจว่า ศรัทธาของพวกเขาเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ของชีวิต ใครพยายามเสนอความเชื่ออื่นจึงต้องเป็นศัตรูกัน โทษฐานมาแย่งพลังวิเศษไปจากชีวิตเขา ให้หายไปวูบใหญ่”

“หรือไม่ก็ทั้งหมด!”

มะแมช่วยเสริม

“ข้อเท็จจริงนี้ทำให้ฉันมองศาสนาในแง่ลบอยู่พักใหญ่ ถึงขนาดคิดว่า ศาสนาทำให้คนเป็นปีศาจจำนวนมากกว่ทเวดาด้วยซ้ำ”

“แล้วทำไมถึงเปลี่ยนทัศนคติได้?”

“มีอยู่วันหนึ่งได้อ่านข่าวฆาตกรรมโหด ที่มีนิโกรดักปล้นผู้หญิงผิวขาวซึ่งขับรถมาคนเดียวกลางดึก โดยลากเธอลงไปรวมข่มขืนข้างทาง จากนั้นจบชีวิตเธอด้วยการตีปากกระบอกปืนกลใส่อวัยวะเพศแล้วกดไก”

มะแมปิดตากุมขมับ

“โอ้ย...”

“พอสืบประวัติ ก็พบว่าพวกโจรเกิดมาในบ้านที่สอนลูกหลานว่าพระเจ้าไม่มีจริง ทุกอย่างสร้างขึ้นจากความบังเอิญ และความบังเอิญก็สร้างคนผิวขาวขึ้นมาดูถูกคนผิวดำ ถ้าคนผิวดำจะเคียดแค้นและเอาคืนก็ให้ถือเป็นการผิดของคนที่ตั้งบังเอิญเกิดมาอยู่ข้างขาวก็แล้วกัน!”

“คิดได้วิปริตดีจริงๆ”

“ประสบการณ์โหดของพวกนี้ เริ่มจากการรุมรังแกคนผิวขาว

ตอนเป็นเด็ก ดักจี้คนผิวขาวตอนเป็นวัยรุ่น แล้วเหิมเกริมขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งสนุกกับการฆ่าคนผิวขาวด้วยวิธีผิดมนุษย์ เห็นเป็นเรื่องสนุก โดยเฉพาะถ้าเหยื่อเป็นสาวสวยผิวขาว โดยบอกว่าผู้หญิงประเภทนี้ไม่เคยมองว่าพวกตนเป็นมนุษย์กันอยู่แล้ว”

“ไม่รู้ไปอยู่ไหนมานะ ผู้หญิงผิวขาวสวยๆแต่งงานกับชายผิวดำให้เกลื่อน”

“พออ่านข่าวเสร็จฉันก็คิดใหม่... ถ้าจิตวิญญาณมนุษย์ไม่มี ศรัทธาทางศาสนาเป็นอาภรณ์ เนื้อแท้ของพวกเขาก็คือปีศาจกันอยู่แล้ว และปีศาจก็จะลุกขึ้นมาแผลงฤทธิ์แน่ๆ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง แตกต่างจากพวกมีศรัทธาทางศาสนา ไม่น่าจะบ้ากันเสมอไป แล้วบางคนก็อาศัยศานากำจัดปีศาจไปจากชีวิตตนได้จริงๆ”

“ใช่เลย...”

“และวันที่ได้คิดอย่างนั้นแหละ คือวันที่ฉันได้รับอีเมลกลับ”

สาวไทยहुँฝิ่ง

“คนของบอสหรือ?”

สาวลูกครึ่งสั้นศิริชะ

“ฉันมารู้ทีหลังว่าเป็นบอสเองเลยล่ะ! บอสรู้ผ่านซ็อบว่าฉันจะเป็นตัวเล่นสำคัญในโลกใหม่ แล้วก็ถึงเวลาที่ฉันสมควรรู้ตัว”

“บอสเขียนมาในเมลว่าไง?”

“ก็บอกว่า... เธออาจจะกำลังอาศัยอยู่ในเมืองปีศาจ และไม่มีทางออกจากเมืองปีศาจ มีทางเดียวคือเปลี่ยนเมืองปีศาจให้เป็นเมืองมนุษย์!”

“โอ้!”

“ใช่เลยใช่ไหมล่ะ? ฉันชนลูกนะ แต่ตอนแรกเข้าใจว่าเป็นอีเมลขยะหรือการเล่นตลกของใคร ที่บังเอิญโดนใจอย่างสุดๆ เลยแค่ชื่นชมคำพูด แล้วลบทิ้งไปเฉยๆ”

ขณะนั้น เสียงกับตันทักทายตามธรรมเนียมดังขึ้นในห้องผู้โดยสารหลังขึ้นจากภาคพื้นได้ ๒๐ นาที เป็นการบอกกล่าวว่ามีเรื่องได้ไต่ระดับขึ้นมาถึง ๔๑,๐๐๐ ฟิต บินด้วยความเร็ว ๘๕๐ กิโลเมตรต่อ

ชั่วโหมง คาดว่าน่าจะไปถึงสนามบินคีนส์ทาวน์ในเวลาประมาณหกโมงเช้า ตามเวลาท้องถิ่นของนิวซีแลนด์

สองสาวเจียหุพังเวลาแลนดิ้งแล้วหมดความสนใจ หันมาคุยกันต่อ โดยมะแมถามพร้อมทำตาวาววาบหนึ่ง

“ซึกสนุกแล้วสิ ต้องมีเมลฉบับที่สองตามมาแน่ๆ”

“อ้อ... ทั้งระยะห่างไปหน่อยหนึ่ง คนรอบตัวช่วยให้ฉันไปประกวดนางงามจักรวาล โดยให้เหตุผลว่าจะสวยให้เสียของทำไม มีบันไดไปสู่ชื่อเสียงระดับโลกสำหรับคนรูปร่างหน้าตาแบบนี้อยู่แล้ว”

“อ้อ! ก็จริงของเขา ทำไมไม่ลองล่ะ จะได้ดัง”

มะแมแกล้งถามหน้าตาเฉย

“สุดที่รัก! พอใส่บิกินีขึ้นเวทีเมื่อไหร่ เมื่อนั้นเธอก็กลายเป็นหนึ่งในบรรดาชาวอื้ออาหารตาชาวโลก รวมทั้งเป็นหนึ่งในสินค้าทางเพศให้เหล่าเศรษฐีหมายตาเลือกซิม ต่อให้เธอมีสมองที่ฉลาดปราดเปรื่องจนชนะใจกรรมการได้สำเร็จ สมองของเธอก็จะเหมือนอวัยวะที่งอกออกมาเติมนมให้ดูเร้าใจขึ้นเท่านั้น!”

หญิงเอเขียนหัวเราะถูกใจ

“เห็นภาพเลยเธอ ความจริงก็คือ **ผู้หญิงเราดูน่าสนใจที่สุดตอนแต่งวาบหวิวแล้วทำหน้ายั่วๆ แต่จะสวยอย่างน่ามองที่สุดตอนแต่งมิดชิดแล้วยิ้มเป็นมิตรดีๆ!**”

“นั่นนะสิ สำคัญคือยิ่งยั่วก็ยิ่งเครียด ยั่วแล้วไม่ดัง กลายเป็นคลังจนฆ่าตัวตายสำเร็จไปกันเยอะ!”

“แล้วเธอผ่านช่วงนั้นมาอย่างไร”

“ช่วงนั้นชีวิตยังไม่มีคำอธิบายสักทีคำ มีแต่คำรบเร้าจากคนรอบตัว ราวกับนัดกันไว้ จนกลายเป็นคลื่นรบกวนจิตใจ ทำให้ฉันต้องถามตัวเองว่าต้องเอาอย่างไรกับชีวิตกันแน่ บางเข้าตื่นมาด้วยความคิดว่าเอากี่เอา โลกอยากให้เป็นอย่างไร จะแปลกอะไรถ้าตามใจโลกเสียหน่อย”

“เข้าใจจะ คนส่วนใหญ่จะถือเอาเสียงคนรอบข้างเป็นป้ายบอกทางชีวิต แล้วชีวิตนางงามก็ใช้จะเหลวแหลกกันทุกคน ถ้าแจ้งจริงก็ขึ้นแท่นนุชาได้”

“น้อยกว่าหนึ่งในร้อยหนึ่งในพันอีกเธอ ยุคนั้นมันพาไหลไปสู่ธุรกิจค้ากามกันเกือบหมด... ช่วงที่ว่ารุ่นตัดสินใจไม่ถูกนั่นเอง อีเมลลึกลับฉบับที่สองก็เข้ามา พร้อมกับการตั้งคำถามให้คิดว่า *ทำอย่างไรจะมีชีวิตที่ตัวเองรู้สึกที่น่าสนใจจริงๆ ไม่ใช่ดีแต่มีชีวิตไว้ให้คนอื่นจับตามองด้วยความสนใจเล่นๆ?*”

มะแมคิดตามอย่างละเมียดก่อนเอ่ย

“ถ้าถูกคน ถูกเวลา โดนใจได้จริงๆ ก็เป็นคำถามที่ดีรอบวิธีคิดเกี่ยวกับชีวิตที่เหลือได้เลยนะ”

“ใช่! มันเป็นคำถามที่วนเวียนอยู่ในหัวฉันตลอดเวลาที่เดียว... ฉันมีดีไปเพื่ออะไร ทำอย่างไรจะมีชีวิตที่น่าสนใจได้จริงๆ เสียที? ตอนนั้นฉันเริ่มแน่ใจว่าอีเมลลึกลับไม่ใช่เรื่องบังเอิญ และคนเขียนก็มีดีพอจะให้ถามอะไรได้ ฉันถามว่าคุณเป็นใคร...”

“แล้วบอสตอบว่า?”

“ก็ประมาณ... ไม่สำคัญว่าฉันเป็นใคร แต่สำคัญว่าฉันมีคำตอบที่ใช่ให้กับชีวิตของเธอหรือเปล่า”

“โอ้! อย่างกับโฆษณาเชิญชวนไปขายของนะ”

“นั่นสิ แต่พูดแบบนั้นในช่วงเวลานั้น ฉันก็ลองหน่อยละ ถึงจะเสี่ยงกับการถูกหลอกให้เป็นตัวตลกก็เถอะ... พอถามว่าชีวิตฉันควรให้เป็นอย่างไร บอสก็ตอบว่า เป็นนักสร้างความแตกต่างไปเลยละ!”

“เข้าป้านะ ถ้าเป็นนักสร้างความแตกต่างให้กับโลกนี้ได้ ชีวิตก็ดูน่าสนใจขึ้นมาจริงๆละ”

“ก่อนหน้านั้นฉันคิดว่าทุกชีวิตเป็นตัวแปรให้โลกแตกต่างไปเรื่อยๆอยู่แล้ว แต่บอสบอกว่าไม่ใช่ คนส่วนใหญ่โดนอิทธิพลของโลกซัดพาให้ไหลตามกันต่างหาก ไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างอะไรขึ้นมาเลย”

“จริงของบอส...”

“บอสพูดถึงข้อยืนยันว่าน้อยคนสร้างความแตกต่าง คือ ใครต่อใครมักถามว่า *คนดีทำไมหายากนัก?* โดยมีน้อยคนตอบถูกว่า **เพราะคนส่วนใหญ่พยายามหา ไม่ได้พยายามเป็น!**”

มะแมหัวเราะซ้ำ

“เข้าใจพูด!”

“แล้วบอสก็ชี้ว่า ที่ชีวิตของฉันถูกออกแบบมาให้มีทุกอย่างพร้อม อาจหมายถึงความพร้อมที่จะออกแบบสร้างความแตกต่างให้สิ่งที่อยู่รอบๆชีวิต ขอแค่เกิดแรงบันดาลใจและลงมือทำจริงมากพอ ในที่สุดจะรู้ว่าฉันไม่ได้สวยเพื่อผิดแปลก แต่สวยเพื่อสร้างความแตกต่าง!”

“เธอเอ๊ย! แค่ลูกยอของบอสก็น่าจะพอเป็นแรงบันดาลใจอย่างล้นเหลือแล้วล่ะ”

“บอสถามว่ารู้ตัวไหม ฉันเก่งพอจะทำอะไรได้บ้าง ฉันก็คิดวนเวียนอยู่แต่ในสิ่งที่เคยทำได้ แต่บอสบอกมาคำเดียว ฉันคลิกและมองต่างไปเลย”

“บอกว่า?”

“ฉันเก่งพอจะทำทุกสิ่ง เท่าที่เห็นอยู่ตรงหน้าว่าน่าทำ!”

มะแมหรีตาคิดก่อนจะเข้าใจตาม คนเราถ้ารู้สึกว่าจะไร่น่าทำ ก็แปลว่าส่วนลึกๆอยู่ก่อนว่ามีสิทธิ์ทำได้ นี่เป็นความจริงสำหรับทุกคน ไม่ใช่เฉพาะใคร

“แล้วตอนนั้นเธอเห็นว่ามืออะไรตรงหน้าที่น่าทำ?”

“ก็เปลี่ยนเมืองปีศาจให้เป็นเมืองมนุษย์ไง!”

“อ้อ!”

สาวไทยลากเสียงยาว

“จากนั้นบอสก็ส่งพัสดุไปรษณีย์มาให้”

“โทรศัพท์มือถือใช้ไหม?”

“ก็งั้นสิ เด็กบอสมีกันทุกคนแหละ”

“บอสสั่งงานเธอบ่อยแค่ไหน?”

“จ๊อบหนึ่งเสร็จ คำสั่งใหม่ก็มาถึงเกือบทันที”

“จ๊อบของเธอคืออะไร?”

“บินไปรอบโลก เพื่อทำตัวเป็นนางฟ้าในนิทาน!”

ไอซิสพูดกลั้วหัวเราะ มะแมสยายยิ้มตาดี้อย่างเริ่มเกิดนิมิต

“ช่วยเหลือบรรดาผู้คนที่อยู่ในขอบข่ายความสามารถของเธอจ้ะ

หรือ?”

“ใช่แล้ว! บอสให้ซีอุสเลือกครอบครัว หรือคนที่กำลังมีปัญหาหนักในชีวิต หรือกำลังจะเลือกตัดสินใจทำอะไรผิดๆ ส่งมาให้ฉัน ไล่จากง่ายไปหายาก”

“เล่าแค่นี้เห็นเป็นฉากๆเลยนะเนี่ย... เธอแฝงตัวเข้าไปตีสนิท ใกล้ชิดกับคนพวกนั้นแบบเนียนๆ อาศัยความสามารถต่างๆ แปลงร่างเป็นนักร้อง นักดนตรี นักกีฬา นักธุรกิจ ครูสอนไฮสกูล แล้วก็... โห! ทำไมยาวเป็นหางว่าวอย่างนี้?”

“นั่นไง ถ้าอยากรู้ว่าเราเก่งได้แค่ไหน ก็ต้องมีแรงบันดาลใจให้เอาไปใช้ทำประโยชน์อะไรสักอย่าง หรือหวังผลอะไรสักเรื่อง”

“น่าสนุกอย่างกับ ‘เจมส์ บอนด์’ ปลอมตัวไปฆ่าคน ต่างแต่เธอแปลงร่างไปเปลี่ยนใจมนุษย์!”

“เงินและอำนาจของบอสบันดาลให้ฉันเป็นอะไรก็ได้โดยไม่ต้องปลอมตัว ในบางประเทศฉันเป็นเศรษฐินีที่เข้าไปเอาชนะการประมูล ไปว่าจ้าง ไปให้โอกาส ไปให้เงิน ตลอดจนไปให้คำแนะนำ ช่วยคนติงกลุ่มหนึ่งที่ตกยากให้สามารถตั้งเนื้อตั้งตัว แต่ในบางประเทศ ฉันก็เป็นคนธรรมดา เคียงบ่าเคียงไหล่กับวัยรุ่นสักคนที่คิดจะฆ่าตัวตาย หรือคู่รักที่ใกล้จะสร้างโศกนาฏกรรมร่วมกัน หรืออีกทีก็เข้าไปมีอิทธิพลกับพ่อแม่ที่ดูแลลูกผิดๆ... สารพัดที่ซีอุสจะสรรหาให้”

“สำเร็จทุกจ๊อบ?”

“ซีอุสไม่เคยให้ฉันเหนื่อยเปล่า แล้วบอสก็สร้างบันไดให้เป็นขั้นๆ ช่วงแรกบอสเป็นคนวางแผนให้ ทุกอย่างลงเอยดีเสมอเมื่อฉันทำตามคำสั่ง แต่เมื่อฉันเห็นว่าได้ผล และสนุกกับความสามารถของตัวเองมากพอ ฉันก็ขอคิดแผนเอง โดยอาศัยซีอุสสนับสนุนอยู่ห่างๆ”

“น่าสนุกจัง บอสสร้างนางฟ้าในนิทานขึ้นมาจริงๆ อาจจะหนึ่งเดียวในแบบของเธอเลยนะนี่”

“หลายคนเป็นหนึ่งในแบบของตัวเอง ฉันแค่แฮปปี้ที่ได้ตระหนักว่าการเป็นหนึ่งเดียวไม่ใช่ความผิดพลาด!”

“ถึงวันนี้เธอรับคำสั่งจากบอส แล้วขอความช่วยเหลือจากซีอุสได้

โดยตรง?”

“ซีอุสเป็นการสื่อสารทางเดียว มันจะเลือกจับเหมาะให้ แล้วส่ง
เมสเสจมาให้คำแนะนำเป็นครั้งๆตามโอกาสเหมาะ”

“เธอไม่มีสิทธิ์ขอความช่วยเหลือหรือค้นหาอะไรด้วยตัวเองหรือ
หรือ?”

“คนที่ ‘มีสิทธิ์ถาม’ ซีอุสได้ คือคนที่สมควรครองโลกเท่านั้น! เท่า
ที่รู้มีบอสกับอีกคนที่ร่วมมือกันสร้างซีอุสขึ้นมา ส่วนลูกน้องของบอสที่
เหลือจะได้รับความช่วยเหลือตามแต่ซีอุสจะเห็นควร หลังจากคำนวณ
แล้วว่าไม่ฝืนธรรมชาติ”

“อ้อ...”

นึกถึงแผ่นแก้วมหัศจรรย์ที่อักขระมอบให้มา ก็คิดว่าไอซิสน่าจะมี
อะไรแบบหล่อนี่เอง

“เอาแต่ถามเรื่องของฉัน เล่าเรื่องของเธอให้ฟังมั่งสิมะแม”

หลายชั่วโมงบนเครื่องบินผ่านไปอย่างรวดเร็ว ต่างฝ่ายต่างเล่า
เรื่องของกันและกันเป็นการแลกเปลี่ยนอย่างไม่รู้ลืมรู้เบื่อ ราวกับตาม
หาคู่แข่งของตนเองพบ

ปกติพอมนุษย์หันหน้าเข้าหากัน ก็จะหาข้อดีข้อด้อยของแต่ละ
ฝ่ายมาเปรียบเทียบเพื่อริษยากัน หรือไม่ก็เอาโต๊ะ เอากระดาน หรือ
เอาดาขายอะไรสักอย่างมาถ้กันระหว่างกัน เพื่อประลองว่าใครฉลาดกว่า
หรือมีฝีมือเหนือกว่า

แต่การนั่งหันหน้าเข้าหากันระหว่างมะแมกับไอซิส ดูเหมือนจะ
เป็นจุดเริ่มต้นของการเอาข้อดีของกันและกันมาร่วมกันทำประโยชน์
มากกว่าอย่างอื่น ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเบื้องหน้าย่อมไม่มีคำว่าแพ้
ชนะ จะมีก็เพียง ‘แตกต่างกันทางดีขึ้น’ สถานเดียว!

บทที่ ๒๙

นิวซีแลนด์สุดเด่นเป็นแผ่นดินโตดเดี่ยวในมหาสมุทรแปซิฟิก ตะวันตกเฉียงใต้ เป็นต่างหากจากทุกประเทศในโลก ออสเตรเลียที่ใกล้ที่สุดก็ห่างออกไปถึงสองพันกิโลเมตร

มันคือสองเกาะขนาดมหึมาที่มีมนุษย์มาจับจองเป็นเจ้าของ และกลายเป็นประเทศที่มีภูมิภาพน่าตื่นตาที่สุดแห่งหนึ่งบนผืนพิภพนี้

เวลาของที่นี่เร็วกว่าเมืองไทย ๖ ชั่วโมง รุ่งเช้าของนิวซีแลนด์จึงยังเป็นเวลาตอนกลางคืนของคนไทย แต่มะแมและไอซิสรีบสั้นๆ กันแล้ว ประกอบกับระบบปรับอากาศของเจ็ดส่วนตัวราคาแพง ที่ให้ความสดชื่นเหมือนยีนบนยอดเขา ช่วยให้ตาตื่นไม่วังเวงหา โดยเฉพาะเมื่อรู้ว่าใกล้จะได้พบ ‘บอส’ เสียที

สนามบินควีนส์ทาวน์ตั้งอยู่ริมทะเลสาบวากาติปูที่กว้างไกลท่ามกลางการโอบล้อมของเทือกเขาสลัซซ์ซ็อน ขณะเครื่องร่อนลงเห็นเหมือนกำแพงหิมะขาว สูงตำรายเรียงรอบด้าน ชวนให้เผลอคิดว่ากำลังดำดิ่งลงสู่เมืองในฝันอันยิ่งใหญ่จะนั้น

จากควีนส์ทาวน์ มีคนมาพามะแมกับไอซิสขึ้นเฮลิคอปเตอร์ขนาด ๖ ที่นั่งผู้โดยสาร ซึ่งถูกออกแบบไว้บินชมภูเขาโดยเฉพาะ

“ทำไมไม่ให้ไปด้วยเจ็ดต่อเนอะ เสียงคอปเตอร์หนวกหูจะตาย” มะแมบ่นเมื่อมานั่งบนเครื่อง

“สุดที่รัก! ในนิวซีแลนด์มีสนามบินแยะก็จริง แต่ส่วนใหญ่เอาไว้สำหรับเครื่องประเภทชมภูเขา ถ้าเป็นเจ็ดที่เรามานะ ลงได้แต่ขึ้นไม่ได้ เพราะรันเวย์ยาวไม่พอจะให้เทคออฟ”

ไอซิสเอียงหน้าพูดแข่งกับเสียงเครื่อง แต่มะแมยังบ่นอีก

“บ้านบอสอยู่อีกไกลแค่ไหนก็ไม่รู้ เมื่อยจะแยะ”

“อย่างเก่งก็ไม่เกิน ๗๐๐ กิโลเมตร ยูโรเปียน เอเอส๓๕๕ นี่พาไปได้แค่นั้น”

สาวไทยเผยอปาก หันมามองเพื่อนสาวลูกครึ่งตาค้าง ด้วยความที่รู้เรื่องการบินไปหมด

“เธอเป็นนักบินหรือเปล่านี้?”
“บอกแล้วไงว่าฉันแปลงร่างเป็นอะไรได้ทุกอย่าง ตามแต่บอสจะสั่ง”

“ให้ไปรบในอิรักได้ไหม?”
ไอซิสยกไหล่หัวเราะนิดๆ
“ถ้าบอสสั่งก็จะไป”

“บอสเป็นเจ้าของชีวิตเธอหรือ?”
“อือ...” เป็นคำตอบง่ายๆ แต่ฟังดูจริงจังอย่างน่าขนลุก “พอฟังคำสั่งบอสมาเป็นปีๆ เหมือนอย่างฉัน แล้วจะรู้ว่าวันไหนบอสสั่งให้ไปตาย เธอก็คงไม่กล้าขัดขึ้น”

“อู้ย!”
มะแมฟังแล้วซັกฟือ ไม่แน่ใจว่าอยากมอบกายถวายชีวิตให้ใครได้ขนาดนั้น แต่พอใช้ใจวัดใจไอซิส ก็ประเมินถูกว่าผลจากการที่ฝ่ายนั้นทำตามคำสั่งของบอสมาได้ส่งสมความภาคภูมิใจไว้มากเกินความอยากรักษาชีวิตไปไกลโซแล้ว

คอปเตอร์พาบินตัดอากาศผ่านภาคพื้นเขียวยาวไกล เสียงเครื่องที่ตั้งทำให้ไม่มีแก่ใจคุยกับเพื่อนใหม่ดังเคย มะแมจึงหลับๆ ตื่นๆ กระทั่งไอซิสสะกิดมือ

“นักบินพาเราบินวนชมวิวณะ ล้อมตาขึ้นดูหน่อยสิ”
ล้อมตาอย่างงัวเงีย แต่แล้วเมื่อเหลือบแลผ่านหน้าต่างลงมองเบื้องล่าง ก็ถึงกับลืมหายใจไปชั่วขณะ เพราะมันเป็นผืนทะเลสาบกว้างใหญ่ไพศาลสีฟ้าสด สะท้อนแดดสว่างสวย เป็นทิวทัศน์งามกระจ่าง อย่างไม่ซ้ำชีวิตหลอนไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้มาก่อน

ชายหมวดเพิ่มที่พาสองสาวมาจากควีนส์แลนด์ อธิบายจากที่นั่งผู้โดยสารด้วยกัน

“นี่คือทะเลสาบปูคากิ ที่มันมีสีฟ้าอย่างประหลาด ก็ด้วยสารตกตะกอนเป็นเม็ดละเอียดที่แตกตัวจากหินสีฟ้า แล้วไหลมากับธารน้ำแข็ง... เห็นจากทางอากาศว่าเหมือนสระว่ายน้ำขนาดยักษ์ รูปทรงเกือบเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าอย่างนี้เถอะ ถ้าเราลงไปมองจากชายฝั่ง

คุณอาจเดาได้ว่ามันคือทะเลจริงๆ เพราะกินพื้นที่ถึง ๑๖๙ ตารางกิโลเมตร มองทางไหนก็แทบไม่เห็นฝั่งไปหมด”

“ว้าว!”

มะแมอุทานเบาๆด้วยความตะลึงตะลาน สีฟ้าที่ล้อมกันระหว่างน้ำกับฟ้า ชวนให้นึกว่าเป็นภาพบนผืนผ้าใบของจิตรกรผู้มีสิทธิ์แต่มีสติตามอำเภอใจ มากเสียกว่าจะเป็นงานรังสรรค์ของธรรมชาติโดยเดิม

ขณะนั้นชายหมวดเพิ่มก็ยกมือชี้ให้มองยอดเขาที่พุ่งลิ่วเสียดฟ้า

“นั่นคือเม้าท์คุก เป็นยอดเขาสูงที่สุดในซีกใต้ วัตได้ ๑๒,๐๐๐ ฟุต เดิมมันชื่อ ‘อวาราคี’ ตามที่เผ่าเมารีเรียกมาก่อน แต่พอก่อตั้ง ‘เจมส์คุก’ แล่นเรือสำรวจรอบประเทศนิวซีแลนด์สำเร็จเป็นคนแรก ชาวตะวันตกเลยมีการตั้งชื่อตามกับตันคุกเป็นที่ระลึก”

ไอซิสเอียงหน้ามากระซิบเสริม

“สิบกว่าปีที่ผ่านมาทางการพยายามให้เรียกเป็น ‘อวาราคี-เม้าท์คุก’ เพื่อเอาใจทุกฝ่าย แต่คนเรียกเม้าท์คุกกันติดปากไปแล้ว เลยไม่มีใครอยากเรียกชื่อยาวๆกันหรอก”

มะแมเหลือบตามองคนข้างตัว แม่คนนี้น่าจะอ่านหนังสือวันละเล่ม และมีความจำแบบภาพถ่าย ถ้ามอะไรเกี่ยวกับประเทศไหนคงรู้หมด สมกับเป็นสาวลึกลับผู้ตระเวนสร้างความแตกต่างไปรอบโลกจริงๆ

เมื่อพาชมความงามของธรรมชาติครู่ใหญ่ นักบินก็บังคับเครื่องบินลงทางตะวันตกของทะเลสาบ ซึ่งภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นทิวเขา และสองสาวในเฮลิคอปเตอร์ก็ต้องห่อปากพร้อมกัน เมื่อเห็นปราสาทใหญ่สร้างจากหินอ่อนสีขาว สูง ๗ ชั้นอยู่เบื้องล่าง หวังเขาตอหนึ่ง

ลักษณะทางสถาปัตยกรรมของปราสาทที่โดดเด่น คือโดมหรือหอคอยจำนวนมากตามสไตล์ศิลปะแบบอิตาลี หน้าปราสาทปูลาดด้วยสนามหญ้าเขียวขจี ขนาดใหญ่กว่าสนามฟุตบอลสองสนามต่อกัน บนผืนหญ้าเขียวประดับด้วยทุ่งหญ้าดอกไม้หลากสีละลานตาแห่งช่วงฤดูใบไม้ผลิ อันเป็นทัศนียภาพสวยที่สุดในแต่ละปีของนิวซีแลนด์

สุดเขตหญ้าห่างจากถนนเลียบทะเลสาบประมาณ ๑๐๐ เมตร ถ้านั่งมองออกมาจากห้องใดห้องหนึ่งของปราสาท คงเร้าอารมณ์ฝันให้ตื่นเพร็ดน้ำดู เพราะจะเห็นทั้งทะเลสาบปูคากิและยอดเขาเม้าท์คุกอยู่ในคลองสายตาพร้อมกัน

ลานจอดเฮลิคอปเตอร์เป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของลานกว้างหน้าปราสาท ใกล้กับน้ำพุทรงกลมขนาดใหญ่ ๗ ชั้น ชั้นยอดกำลังส่งน้ำพวยพุ่งทะยานสูง ๓ เมตร ก่อนตกลงมาเป็นม่านน้ำตามแต่ละชั้น

ชายหมวดเพิ่มนำสองสาวลงจากคอปเตอร์ เดินตัดตรงสู่ประตูใหญ่ โดยมีคนงานผิวดำ หน้าตาเป็นชาวพื้นเมืองเผ่าเมารี มาช่วยขนกระเป๋าเดินทางสองนาย

อากาศกำลังสบาย อันที่จริงนิวซีแลนด์เย็นพอดีตลอดปี แม้ฤดูร้อนอากาศก็ยังเย็นอยู่ แต่ฤดูหนาวกลับไม่หนาวจัด ราวจะเลียนแบบบรรยากาศดาวดึงส์เทวโลกก็ไม่ปาน

เข้าสู่ตัวปราสาท ภายในถูกออกแบบไว้ดัดละกันระหว่างยุคเก่ากับยุคใหม่ได้ลงตัว มีทั้งรูปปั้น มีทั้งการแกะสลักลึกลับเข้าไปในผนังและเพดาน แต่ขณะเดียวกันก็มีคอมพิวเตอร์และไฟระย้ารูปลักษณะทันสมัยประดับตามจังหวะเหมาะ แลแพรวพราวไฟจิตยิ่งกว่าโรงแรมหรูหลายเท่า

แม่บ้านในชุดกระโปรงขาวดำ ซึ่งเป็นพวกผิวขาววัยกลางคน ได้มารับช่วงต่อจากชายหมวดเพิ่ม นางพาสองสาวขึ้นลิฟต์ไปชั้น ๖ เพื่อเข้าห้องรับรอง

“พักผ่อนตามสบาย บอสจะกลับมาที่นี่และเชิญพวกคุณร่วมรับประทานอาหารกลางวันเวลาเที่ยงครึ่งนะคะ”

“ขอบคุณค่ะ”

ไอซิสเป็นคนเอ่ย จากนั้นแม่บ้านก็รูดคีย์การ์ดเปิดประตูห้องติดกันให้สองสาวคนละห้อง คนงานวางกระเป๋าเดินทางไว้ตรงนั้นแล้วแยกย้ายจากกันไปโดยไม่สนใจทักจากสองนาง

“อาบน้ำสะอาดแล้วนอนสักงีบนะ”

มะแมบอก ไอซิสพยักหน้ารับ

“โอเค... อืมม... ชีวิตฉันใกล้ถึงยอดแห่งความลึนแล้ว รอมาหลายปี พอเห็นหน้าบอสก็ไม่ว่าจะลึนอะไรต่อละที่นี้”

“ฉันก็จินตนาการไม่ถูกหรอกว่า ชายชราอายุเกือบร้อยในร่างหนุ่ม ๓๐-๔๐ จะเป็นยังไง คงเนียนกว่าพลาสติกเยอะแหละ”

“หือ! ใครอายุเกือบร้อย?”

“ก็บอสไง!” มะแมตใจที่รู้ในสิ่งที่ไอซิสไม่รู้เสียบ้าง “จริงๆบอสอายุกว่า ๙๐ แล้ว แต่เสียงยังใส พลังความเป็นหนุ่มยังล้นเหลือให้พวกเรารู้สึก ก็ด้วยสารพัดเทคโนโลยี ทั้งปลูกถ่าย ทั้งชะลอวัย ทั้งใช้สมาธิช่วย”

ไอซิสย่นคิ้วสงสัย

“เธอไปรู้มาจากไหน?”

“บอยเฟรนด์ของฉันที่เล่าให้เธอฟังบนเครื่องบิน เคยทำงานใกล้ชิดกับบอสมาก่อน”

“อ้อ! นั่นหรือ?”

“รู้ไว้เถอะว่าคนที่เธอกำลังจะเห็นในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้านี้เป็นพ่อของคุณปู่พวกเราได้เลย!”

เนินสูงบริเวณนั้น เห็นทิวทัศน์ได้กว้างไกล ไม่มีสิ่งใดบดบัง เบื้องล่างลงไปในระยะกว่าร้อยเมตรคือผืนทะเลสาบสีฟ้าสดกระจ่าง เบื้องไกลคือยอดเขาเม้าท์คุกหม่มหิมะขาวสะอาด ได้ยลแค่นี้ก็คุ้มแล้วกับการเดินทางอันยาวไกลนับหมื่นกิโล

ศาลาแปดเหลี่ยมขนาด ๒๐x๒๐ ฟุต เสาวขาว หลังคาสี่สั่มสามชั้น ยอดแหลม ถูกจัดให้เป็นสถานที่เลี้ยงมือกลางวันสำหรับสองสาวจากแดนไกล

บนยกพื้นในศาลา คือโต๊ะปูผ้าขาว ตรงกลางประดับด้วยแจกันดอกไม้สีฟ้า มีจาน ช้อนส้อม มีด แก้วเปล่า และผ้ากันเปื้อน จัดไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ๓ ชุด

แม่บ้านนำสองสาวมาถึงที่ และให้นั่งหันหน้าออกชมวิวดรหการ มะแมอยู่ในชุดสูทขาวตัวเก่ง ส่วนไอซิสอยู่ในเดรสเขียวเข้ารูปเก๋ไก๋

ภายนอกเหมือนสองสาวสงบนิ่งสง่างาม แต่ภายในมีแต่เจ้าตัวเท่านั้นที่รู้ว่ากำลังใจสั้น ด้วยความตระหนักรู้ว่าบุคคลที่จะมาร่วมรับประทานอาหารมือกลางวันด้วยกัน คือบรูษผู้กำลังจะก้าวขึ้นครองบัลลังก์จักรพรรดิ กุมสิทธิ์ขาด ถืออำนาจเหนือโลกทั้งใบด้วยการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ในไม่ช้านี้!

บัดนั้น เสียงย่ำเท้าดังใกล้เข้ามาจากเบื้องหลัง สองสาวพร้อมกันลุกขึ้นเพื่อเตรียมต้อนรับ ด้วยการยื่นประสานมือก้มหน้า ต่างไม่กล้าเงยขึ้นมองบอสโดยมิได้นัดหมาย

รองเท้าเบอร์รี่ใหญ่กระทบยกพื้นของศาลา แม่ดั่งธรรมดา แต่สองสาวก็ผวาหนอยๆ ไอซิสย่อเข่าถอนสายบัว มะแมค้อมศีรษะพนมมือไหว้ เป็นไปตามวัฒนธรรมดั้งเดิมของแต่ละคน ด้วยความรู้สึกออกมาจากภายใน ไม่ใช่ช่วยคิดว่าสมควรทำตามธรรมเนียมใดๆ

“นั่งเถอะ”

เชชเชื้อเชิญเป็นภาษากลาง แล้วก้าวไปนั่งฝั่งตรงข้ามสองสาว ซึ่งเป็นด้านหันหน้าเข้าหาปราสาท

มะแมนั่งตามคำสั่ง แต่ยังก้มหน้าก้มตา ไม่กล้าเงยขึ้นมองบรูษที่ตนเคยอยากพบใจแทบขาด คล้ายถูกมหิทธิพลังจากเบื้องบนกดคอกอยู่อย่างไรรอยงั้น

เพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้เองว่าเหตุใดคนโบราณหลายหมู่เหล่าถึงไม่กล้ามองหน้ากษัตริย์ นอกจากกฎมณเฑียรบาลบางยุคที่ห้ามสบพระพักตร์แห่งเจ้าเหนือหัวแล้ว รัศมีแห่งผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินเองอาจแรงกล้าประดุจแสงอาทิตย์ เกินกว่าจะเอาตาไปมองตรงๆได้!

“อ้าว! เอาแต่นั่งก้มหน้าทั้งคู่ ยังไงกันนี้ ไหนบอกว่าอยากเจอไง?”

เชชทักทายอย่างอารมณดีและเป็นกันเอง ลดพลังแก้วเสียงแบบเจ้านายลง เหลือแต่ความทุ่มนุ่นน่าฟัง คู่หูสาวทั้งสองจึงค่อยๆเงยหน้าขึ้น และแล้วก็ชะงักค้างด้วยแววประหลาดใจพร้อมกัน

บอสดูองอาจน่าเกรงขามตามคาด แต่หน้าตาใจดีกว่าที่คิด รูปสัตรีชะทวย ผมสีน้ำตาลทองตัดสั้น หน้าผากกว้างอย่างปราชญ์ ตาโตสี

เหล็กที่ฉายประกายกล้าทอแววกรรณา จมูกโต่งปลายจุ่ม ริมฝีปากหยัก คางบวมเล็กน้อย ออกผายไหล่ผึ่ง ข้อลำใหญ่ อยู่ในเสื้อผ้าฝ้ายชายยาว แบบลำลอง เข้ากันกับธรรมชาติรอบด้าน กระแสความเป็นเขาโดยรวม มีเสน่ห์แบบนุ่มนวล ชัดกับน้ำเสียงวางอำนาจเป็นคนละเอียด

“ฉันไม่เหมือนคุณครูที่ถือไม้เรียวคอยตีกันพวกเธอใช่ไหม หมะแม?”

มะแมผวา ก้มหน้าคอดหด เอาละซี ตอนอยู่บนเครื่องเพลอนินทา อะโรบอสไว้บ้าง และที่ผ่านมาแอบคิดอะไรไว้แค่ไหน เดี่ยวจะถูกขุดขึ้นมา ประจานสักก็ซุดก็ไม่รู้

เมื่อใดบอสกลายเป็นศูนย์กลางการปกครอง เมื่อนั้นจะไม่มี หน่วยงานตลอดจนราษฎรใดหลอกลวงหรือปกปิดผู้ปกครองสูงสุดได้ แน่!

“ฉันยึดตรงนี้เป็นที่พำนัก ก็เพราะเป็นที่ทำให้รู้สึกไปว่า ทั้งโลก ยังสวยอย่างนี้อยู่ มันทำให้ฉันมีพลังใจไม่ขาดสาย ในอันที่จะคงความเป็นเช่นนี้ไว้”

ขณะพูดก็มองมาทางไอซิส ซึ่งยังเงยหน้าให้สบตาได้อยู่ ฝ่ายนั้นฟังแล้วยิ้มแหยๆ เพราะทราบว่ามันเป็นคำอธิบายต่อข้อสงสัยของ หล่อนกับมะแม ที่อยากทราบว่าบอสยึดที่นี้เป็นที่พักผ่อนหรือที่ ทำงานกันแน่

สบตาได้แค่ครู่เดียวสาวเลือดผสมก็รู้สึกตะครันตะครอ เหลือบ หลบลงต่ำ แต่ไม่ถึงกับก้มหน้าจูดแบบมะแม

และพอตาเหลือบลงต่ำ ไอซิสก็แอบสำรวจแผงอกของบอส จากที่ ทราบว่าบุษตรงหน้าอายุเจ็ดร้อย พอเห็นสภาพทางกายยังหนุ่มแน่น เช่นนี้ อายุก็กลายเป็นเพียงส่วนเสริมความยิ่งใหญ่ และเป็นสัญลักษณ์ ของความสามารถอยู่รอด เอาชนะได้แม้การตัดสินใจของธรรมชาติไป

เขาคนนี้แหละ คู่ควรกับการพลิกประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่ ไม่อาจเอาตัวรอดกัน!

ขณะนั้น คนงานเผ่าเมารีชายหญิงเริ่มทยอยลำเลียงอาหารมาวาง แจกกันดอกไม้บนโต๊ะถูกแทนที่ด้วยจานใก่วงอบ เนื้อสไลด์ย่าง สเต็ก

ปลา ชูปซัน สลัดผัก และเครื่องประกอบอื่นๆ จนเต็มโต๊ะ

“สิ่งที่ฉันเอามาต้อนรับพวกเธอในมือนี้ คืออาหารของคนในยุคต่อไป”

ทั้งไอซิสและมะแมแลมองจานอาหารแล้วทำหน้าที่พิทวง เพราะ เห็นชัดๆว่ามันก็คือเนื้อสัตว์ชนิดต่างๆที่เจอเจออยู่ทุกเมื่อเชียววัน นั้นเอง ไม่เห็นแตกต่างตรงไหน

“นึกว่าเหมือนๆที่พวกเธอเคยเห็น เคยได้กลิ่น แล้วก็เคยลิ้มรส มาแล้วใช่ไหมล่ะ? แนนอนมันเหมือนกันไม่มีผิด รวมทั้งคุณค่าทาง อาหารด้วย สิ่งที่แตกต่างไป คือไม่มีสัตว์สักตัวที่ต้องตายสังเวยมือ กลางวันของพวกเรา!”

“หมายความว่าบอสใช้นาโนเทคโนโลยีสังเคราะห์จุดเล็กที่สุดของเนื้อ แต่ละแบบ ประกอบรวมขึ้นแทนของจริงหรือคะบอส?”

ไอซิสทำใจกล้าแสดงความรู้ เพื่อโต้ตอบสนทนากับบอสบ้าง

“ใช่แล้ว!”

“หนูนึกว่าเป็นเทคโนโลยีที่ต้องรออีกนาน กว่าจะสมบูรณ์แบบ ขนาดนี้”

“มา! ลองดูซิ พวกเธอจะจับได้ไหมว่ารสชาติผิดแผกแตกต่างจาก ของจริงยังไง”

ทั้งสามร่วมลงมือรับประทาน และความแตกต่างเดียวจากเนื้อ สัตว์ของจริง เท่าที่ไอซิสกับมะแมสัมผัสผ่านลิ้น ก็คือความอร่อย รส เนื้อสังเคราะห์นี้อร่อยอย่างไม่เคยได้ลิ้มที่ไหนเท่า!

“อร่อยจริงๆคะบอส!” ไอซิสชมหลังกลืนเนื้อใก่วงเทียม “บอส ไม่เอามาแจกจ่ายชาวโลกสักละคะ สัตว์จะได้ไม่ต้องตายตั้งแต่วันนี้”

“อ้อ... สัตว์ไม่ตาย แต่ฉันจะตายแทนนะสิ” เซซอเยพลางหัวเราะ หึหึ “คิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับสายโซ่ของธุรกิจผลิตอาหาร นับแต่โรง ฆ่าสัตว์ไปจนถึงนายหน้าค้าเนื้อ”

ไอซิสมองเซซอตาเป็นประกาย ก่อนหัวเราะออกมาได้

“ลืมนึกไปคะ บอสคงไม่อยากเป็นศัตรูกับนักธุรกิจเนื้อสัตว์ทั้ง โลกแน่ๆ”

มะแมฆ่าเลื่องแลเพื่อนสาว เห็นฝ่ายนั้นเริ่มกล้าทำเสียงเป็น
กันเองกับบอส จึงเอาม้าง

“บอสคงซ่อนเทคโนโลยีไว้อีกเยอะใช่ไหมคะ มะแมเพิ่งเกิด
ความรู้สึกระหว่างนั่งเครื่องเจ็ตมาที่นี่ เหมือนเทคโนโลยีทางอากาศที่
ต้องใช้น้ำมัน กำลังเป็นของโบราณที่หนาเทอะทะ บินช้า และน่าจะใกล้
สูญพันธุ์เต็มที”

จิตของมนุษย์จูนเข้าหากันผ่านการสนทนา และมะแมก็รู้สึกว่
พอพูดจบได้ก็เป็นกันเองกับท่านผู้ยิ่งใหญ่มากขึ้น

“ถึงยุคของฉันเมื่อไหร่ จะไม่มีใครได้เห็นพาหนะเคลื่อนที่ด้วย
น้ำมันกันอีก และพวกเธอจะบินจากไทยมาหาฉันที่นี่ได้ภายในชั่วโมง
เดียว ไม่ใช่เป็นสิบชั่วโมงอย่างนี้!”

“โอโฮ!” ไอซิสหัวเราะ “ถ้าชินงัดเอาเทคโนโลยีทั้งหมดของบอส
ออกมาใช้ตอนนี้ คงโดนตั้งค่าหัวแพงกว่าพวกก่อการร้ายเยอะเลยคะ...
สรุปคือทางออกของพลังงานอยู่ที่บอสนี่เอง หนูเคยคิดว่าจะทำกันยัง
ไงได้อีกก็น่า ในเมื่อโลกวิ่งมาถึงจุดที่หยุดใช้น้ำมันไม่ได้ แต่น้ำมันก็หา
ยากขึ้นทุกที”

เซธพยักพยิดนิดๆ

“ตั้งแต่มนุษย์มีรถ เครื่องบิน และไฟฟ้าใช้กัน ก็นับถอยหลังสู่
หายนะของสิ่งแวดล้อมกันมาแต่นั้นแล้ว รู้ทั้งรู้ แต่ก็ยังต้องใช้กันต่อ
เราไปหยุดเขา เขาก็หมายหัวเราเป็นเป้ารับกระสุน”

“มีซีอุสช่วยอยู่ทั้งที บอสยังกลัวใครตามล่าอีกหรือคะ?”

มะแมยื่นหน้าถาม

“ไม่ใช่ว่าซีอุสช่วยได้ทุกเรื่องนะ ถ้าเราไปรบกวนวิถีโลกมากๆ
เข้า ซีอุสก็ชี้ให้ไม่ถูกหรอกว่าเราต้องซ่อนตัวตรงไหน ถึงจะไม่ได้รับผล
อันเกิดจากการรบกวนโลกเอาไว้”

“อ้อ... ค่ะ”

สาวไทยทำหน้าที่ล่ห้อย เพราะคำนั้นสะกิดเตือนให้นึกถึงผล
สุดท้ายที่อัคระได้รับ หลังจากล่าเส้น พยายามเบี่ยงเบนทางเดินของ
โลกด้วยวิธีที่ทำลายธรรมชาติเกินงาม

เซธลอบสังเกตแวบหนึ่ง ก่อนเอ่ยสืบต่อไปคนละเรื่องแบบทำเป็น
ไม่เห็น

“ที่ฉันหลงไหลเป็นอันดับหนึ่งมาแต่ไหนแต่ไร คือเรื่องการทำ
ชีวิตให้เป็นอมตะ แล้วก็เริ่มเห็นทางรำไร เมื่อพบวัยรุ่นคนหนึ่งที่มี
ปกติแต่กำเนิด อายุเกือบ ๒๐ แล้ว แต่ยังมีรูปร่างหน้าตาเท่าเด็กอายุ
๑ ขวบอยู่ พุดง่าย ๆ ว่าไม่มีการแก่เกิดขึ้นเลย ต่างจากมนุษย์ปกติที่
เริ่มกระบวนการแก่ชราตั้งแต่ลืมตาดูโลก... เด็กคนนั้นทำให้ฉันกับทีม
นักวิทยาศาสตร์เข้าใจเบื้องหลังความชราภาพ และต่อยอดไปพบวิธี
เอาชนะความแก่เฒ่าได้สำเร็จ... แต่เธอลองนึกภาพดูซิว่าถ้าฉันปล่อย
เทคโนโลยีที่ว่าออกไปตอนนี้ จะเกิดอะไรขึ้น?”

“ผู้คนที่ล้นโลกอยู่แล้ว จะยิ่งทะลักล้นจนทรัพยากรหมดเกลี้ยง
และเหลือแต่ทะเลทรายให้อยู่อาศัย!”

“นั่นแหละ... ฉันจึงไม่ย่ำช้ารอยเท้าที่เดินผิดทางของพวกนุกเบิก
เทคโนโลยีทั้งหลาย คือไม่ใช่แค่คิดประดิษฐ์อะไรได้ก็เข็นออกมาขาย
กันทันที สิ่งที่ต้องถามเป็นข้อแรกเสมอคือ *ความสะดวกสบายของเรา
ไปรบกวนโลกให้เดือดร้อนได้แค่ไหน? โลกพึ่งเพราะเราตั้งคำถาม
นี้กันเข้าไป เสร็จแล้วก็หาตัวคนผิดไม่เจอ เพราะทุกคนเหมือนมี
ส่วนร่วมโดยไม่รู้ตัวกันหมด”*

ไอซิสหรีตามอง ‘เจ้านาย’ ของตนอย่างเริ่มไม่รู้สึกแปลกหน้า
หายประหม่า ดังนั้นจิตสัมผัสจึงกลับมาทำงาน แล้วเห็นว่าชีวิตของเซธ
เหมือนถูกกำหนดให้มีเวลามากพอจะปฏิรูปโครงสร้างโลกใหม่ทั้งหมด
ได้ทัน

“บอสคะ? ระบบการผลิตพลังงาน เส้นทางคาร์บอน คีโตรัม
บ้านช่อง คงเปลี่ยนโฉมไปอย่างสิ้นเชิงเลยใช่ไหม? หนูเห็นเหมือนใน
ยุคของบอสนี่ ปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตกลายเป็นของฟรีหรือเกือบ
ฟรี ผู้คนพากันทำงานที่เหมากับความสามารถของตัวเอง ประมาณตั้ง
หน้าตั้งตาช่วยกันสร้างโลกใหม่ โดยไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องการกินอยู่
กันเท่าไร”

“ก็ต้องอย่างนั้น”

“บอสทำให้หนูนึกถึงนักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะอย่างเทสลา นะคะ ที่เคยคิดจะแจกจ่ายไฟฟ้าให้ทุกคนฟรีๆ โดยการทำให้โลกทั้งใบเป็นไดนาโม แล้วก็ดูมีความเป็นไปได้ด้วย... แต่พอมาเจอคำถามเดียวจากนายทุน คือแจกฟรีแล้วพวกเขาจะทำกำไรกันยังไง? และคำถามแบบนี้แหละที่ทำให้โปรเจกต์ของเทสลาปิดตัวลงสนิท... ไม่มีใครในระบบทุนนิยมอนุญาตให้มีไฟใช้ฟรี แต่ดูเหมือนยุคของบอสกำลังจะมีใช้กัน... ระบบเศรษฐกิจในยุคของบอสต้องไม่ใช่แบบทุนนิยมแน่ๆ”

“อ้อ...” เซธรับ “ระบบเศรษฐกิจในยุคของฉัน จะเป็น ‘โลกนิยม’ คือ ไม่ใช่สังคมนิยมที่ฝันจะให้ทุกคนเท่าเทียมกัน ไม่ใช่ทุนนิยมที่เปิดอ้าให้ใครมือยาวสาวได้สาวเอา แล้วก็ไม่ใช่พวกชาตินิยมที่แบ่งพรรคแบ่งพวกไว้รบราชิงเขตแดนกัน”

“ไม่ใช่อะไรสักอย่างที่เคยๆนิยม แล้วมัน ‘โลกนิยม’ นี่คืออะไรล่ะคะ?”

“คือโลกที่มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน... จะไม่มีใครได้กินถ้ำอีกหลายคนยังอด!”

“เท่าจริง! หนูเห็นภาพความเคลื่อนไหวในโลกใหม่เป็นฉากๆเลย ไม่มีใครงอมืองอเท้า ขณะเดียวกันก็ไม่มีใครแบมือขอกิน!”

มะแมมีเรื่องติดใจ จึงถามเมื่อเห็นสบโอกาส

“บอสคะ ถ้าไม่พูดกันเรื่องบารมีเก่า เอาเฉพาะชาตินี้ บอสได้แรงขับเคลื่อนจากไหนมาทำอะไรอย่างที่ทำไปทั้งหมด?”

เซธปรายตามองมะแม

“ความโกรธ ความเกลียด ความอาฆาตมาดร้าย และความอยากเอาชนะปีศาจที่ปะปนมาอยู่กับหมู่มนุษย์ นั่นแหละแรงขับเคลื่อนที่ทำให้ฉันอยากเอาชนะความตาย เพื่อสร้างโลกใหม่ให้เสร็จเสียก่อน!”

คำตอบนั้นเรียกความสนใจจากสองสาวให้ตาดันอีกครึ่ง

“ฟังดูเหมือน... บอสเคยเจออะไรที่มันแย่มากๆมางั้นแหละ”

“พ่อของฉันเป็นเยอรมัน ส่วนแม่เป็นยิว แบบว่ารักแรกพบนะนะ... ฉันเกิดในปี ๑๙๑๘ หลังจากอเมริกาประกาศสงครามกับเยอรมันประมาณหนึ่งปี... พ่ออยู่ไหนไม่รู้ รู้แต่ว่าตอนอายุ ๑๕ ฉันต้องพาแม่หนี

หัวซุกหัวซุนจากการไล่ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของนาซี”

สาวแสนสวยทั้งสองพากันอึ้งสนิท โดยเฉพาะสำหรับไอซิส พอนึกตามคำบอกเล่าของบอสที่ว่า ‘พามาหนีหัวซุกหัวซุนจากการไล่ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์’ ก็ถึงกับรู้สึกที่เกิดมาตนไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับชาติพันธุ์เลยสักนิดเดียว

“ฉันเกิดมาในยุคที่ใครอยากฆ่ายิวไม่เป็นไร แต่ถ้าใครเป็นลูกยิวจะมีโทษสมควรตาย! ฉันจึงรู้ดีกว่าใครว่าโลกนี้ไม่น่าอยู่ขนาดไหน ยิ่งโตฉันก็ยิ่งพบว่าไม่ใช่แค่พวกนาซีหรอก ที่อยากให้เผ่าพันธุ์ยิวหมดไปจากโลก คนชาติอื่นๆก็คิดคล้ายๆอย่างนั้น คือไปพิพากษากันว่ายิวนั้นหลงตัว เห็นแก่ตัว และชั่วร้ายที่สุด!”

ไอซิสโคลงศีรษะ

“มนุษย์พร้อมจะเชื่ออะไรบ้างตามกัน ไม่รู้ทำไม”

“ฉันเคยเงยหน้ามองฟ้าแล้วปฏิญาณว่า คอยดู! วันหนึ่งฉันจะบีบให้ทั้งโลกรู้สึกเป็นหนี้ความรัก ความเมตตาจากกรุณาจากคนยิวที่รังเกียจการแบ่งแยกให้จงได้!”

ปณิธานนั้นชวนให้มะแมทอดสายตามองผู้ที่ตนนับถือเป็นนายก่อนออกความเห็นด้วยอาการสะท้อนใจ

“ที่ผ่านมา บุคคลผู้ยิ่งใหญ่อย่าง ‘จิชัส ไครสต์’ ก็เป็นชาวยิว ‘อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์’ ก็เป็นเยอรมันเชื้อสายยิว เท่านั้นที่จะเพียงพอให้โลกยอมรับแล้วนะคะว่าชาวยิวพร้อมจะแผ่แผ่ความรัก และกระทำตนเป็นผู้เปลี่ยนโลกทัศน์แก่มนุษยชาติได้”

“นั่นแหละ! หลายคนทำเป็นลืมนะจิชัสกับไอน์สไตน์เป็นยิว แต่ดันแกล้งจำว่าไซลือกพ่อค้าหน้าเลือดมีตัวตนอยู่จริง ทั้งที่เป็นแค่ตัวละครของเชกสเปียร์ แถมยกให้ไซลือกเป็นภาพแทนชาวยิวทั้งหมดเสียอีก คือซูดริต เอารัดเอาเปรียบ ไร้ความเป็นธรรม แล้วก็แกล้งเนียนเหนือลูกหนี้เล่นเพื่อความสะใจได้ลงคอ”

มะแมยิ้มกร่อยๆ เมื่อนึกได้ว่าแม้แต่คนไทยก็ยังชอบด่าคนซึ่งกันว่า ‘แกนี่มันยิวจริงๆ’ ทั้งที่อาจไม่รู้ที่มาที่ไปแม้แต่น้อยเลยด้วยซ้ำ จึงเริ่มเห็นภาพว่าชาวยิวส่วนใหญ่ต้องเจออะไรมาบ้าง

ไอซิสซึ่งมีประสบการณ์คบหาชาวอียิปต์มาบ้าง อคติไม่ได้ว่าอียิปต์มันก็ชั่วจริงๆ เห็นแก่ตัวและดูถูกคนอื่นได้เหมือนเป็นโรคจิต ด้วยความทะนงในความเป็นชาติพิเศษที่ฉลาดเกินเผ่าพันธุ์อื่นๆ แต่ยิวดีก็ตั้งใจหายทุเมตนเองให้ใครต่อใครโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ได้เช่นกัน

“พอถึงเวลาที่โลกต้องการความช่วยเหลือ ต้องการการรวบรวมอำนาจเพื่อความเป็นปึกแผ่น และบอสก็เป็นคนเดียวที่เตรียมไว้เพื่อการนั้น... คราวนี้คงบันทึกไว้ในความทรงจำของมนุษยชาติอย่างถาวรเลยล่ะ ว่ายิวใจดีขนาดไหน”

เซธหัวเราะเอื่อยๆในลำคอ

“เดี๋ยวก็มีคนดำอีกนั่นแหละว่าเห็นใหม่ นึกแล้ว ยิวมันอยากครองโลก และแล้วก็ได้ครองจริงๆ... ฟ้าลิขิตชะด้วยนะ จับพลัดจับผลูฉันเป็นคนหนึ่งที่รู้ล่วงหน้าเกี่ยวกับหายนภัยระดับโลกาวินาศ แต่เป็นคนเดียวที่มีเวลาพอจะอุทิศชีวิตให้กับการรับมือมันอย่างเป็นทางการ”

ไอซิสจ้องเซธเซมิ่ง ดวงตามรกตทั้งคู่ส่องแววอยากรู้เจตจำ

“บอสเห็นมาตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะว่าโลกจะหมุนเข้าสู่ยุคเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่?”

“เมื่อฉันค้นพบวิธีพยากรณ์อันเป็นต้นแบบของซีอุส”

“แล้วบอสได้ต้นแบบการพยากรณ์มาจากตำราไหน?”

“มันมาจากฟิสิกส์ ก่อนที่จะมาผสมกับโหราศาสตร์... เล่าแบบรวบรัดคือเมื่อ ๖๐ ปีก่อน ฉันมีโอกาสอยู่กับพวกนักฟิสิกส์ร้อนวิชากลุ่มหนึ่ง ที่เห็นโลกและจักรวาลเป็นเครื่องจักร พวกเขาสันนิษฐานว่าถ้าหาชิ้นส่วนสำคัญที่สุดของจักรวาลได้ ก็จะเข้าใจและพยากรณ์จักรวาลทั้งหมดได้”

“แล้วชิ้นส่วนที่ว่ามันคืออะไรล่ะ?”

“แรงดึงดูดไง!”

ขณะที่แม่ฟังงงๆ ไอซิสกลับเห็นภาพได้ทันที เนื่องจากมีความรู้ทางฟิสิกส์และดาราศาสตร์สมัยใหม่รองรับ

“อย่างที่นักวิทยาศาสตร์พบว่าแรงดึงดูดมีมาก่อนกาลเวลาและอวกาศ กับทั้งเป็นต้นเค้าว่าทำไมทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาล จึงถูกสร้าง

ขึ้นอย่างเป็นไปเองโดยปราศจากผู้อยู่เบื้องหลังใช่ไหมบอส?”

“ใช่! ทุกคนงงกันหมดว่าก่อนมีกาลเวลาและอวกาศ แรงดึงดูดมันมาจากไหน แล้วมันคืออะไรกันแน่... วันหนึ่งฉันอยู่ในสมาธิ และสัมผัสถึงแรงดึงดูด รู้สึกว่ามันไม่ใช่พลังงาน แต่มันก็เป็นแรงเดียวที่ยึดเหนี่ยวเราไว้กับพื้นโลก แรงดึงดูดเป็นธรรมชาติที่น่ากลัว ชวนขนหัวลุก เพราะมันไม่มีตัวตน แต่เป็นนามธรรมขั้นปฐม ที่เป็นส่วนสำคัญให้นามธรรมอื่นๆ ตลอดจนรูปธรรมทั้งหลาย ปรากฏมีขึ้นมา และเกาะติดอยู่กับกันและกันได้”

ไอซิสพยักหน้า

“ดวงดาวและทุกสิ่งปรากฏอยู่ในจักรวาล ก็เพื่อความพอดีที่จะมีชีวิตได้”

“นั่นแหละ เมื่อรู้เหตุผลของความมีชีวิตได้ ก็เท่ากับทำความเข้าใจก้นกำเนิดของจักรวาลได้เช่นกัน!”

สาวเลือดผสมย่นคิ้วอย่างพยายามคิดตาม

“แปลว่าถ้าเราอยู่เบื้องหลังการมีชีวิต เราก็รู้จักตัวแปรสำคัญที่สุดในการคำนวณเกี่ยวกับจักรวาล อย่างนั้นใช่ไหมบอส?”

เซธผงกศีรษะ

“ความดึงดูดไม่ได้มีผลกับวัตถุอย่างเดียว มันยังทำให้จิตหลงติดได้ด้วย เมื่อจิตหลงติดอยู่ ย่อมไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร สำคัญมันหมายความว่า มีตัวมีตน... และความไม่รู้นั่นเอง ได้ก่อภาวะแห่งรูปนามขึ้นด้วยกรรม ขาวบ้าง กรรมดำบ้าง ทั้งหมดทั้งปวงในจักรวาล ล้วนเป็นสภาพแวดล้อมเพื่อตรางวัลและลงโทษสัตว์ผู้ก่อกรรมเท่านั้นเอง”

“หนูพอจะเข้าใจบ้างแล้ว” มะแมเอ๋ย “พอบอสหันมาสนใจศึกษาจนเกิดสัมผัสเห็นแจ้งในกรรมวิบาก บอสก็เริ่มคิดสูตรพยากรณ์จักรวาลจากแรงขับเคลื่อนของกรรมวิบาก เริ่มจากการจำแนกมนุษย์และสัตว์ออกเป็นต่างๆ แล้วหาความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันกับจักรวาล เหมือนหลักขั้นพื้นฐานของโหราศาสตร์ใช่ไหมบอส?”

เซธทอดตามองสาวไทยด้วยความระลึกถึงอัคระ ครั้งแรกที่คุยกับอัคระเกี่ยวกับสูตรการพยากรณ์จักรวาล อัคระก็หัวไวและเข้าใจเขา

ได้เร็วเหมือนอย่างนี้

“ใช่! ฉันเริ่มคลำทางมะจุมมะงาหรามาจากจุดเริ่มต้นนั้นอย่างที่คุณ
เธอว่า มะแม”

“แล้วบอสจะยกพุทธศาสนาเป็นศาสนาของโลกใหม่หรือเปล่า
คะ?”

“เดิมทีศาสนาของฉันคือวิทยาศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์คือศาสดา
ร่วมกัน แต่เมื่อพุทธศาสนาตอบคำถามที่วิทยาศาสตร์ไม่มีวันตอบ
ได้ พระพุทธเจ้าก็กลายเป็นศาสดาของฉันแทน... แต่โลกใหม่ต้องการ
ความสามัคคีกันเหนือสิ่งอื่นใด ฉันจะสร้างแรงยึดเหนี่ยวพลโลกด้วย
แนวทางของลัทธิยูนิตาเรียน คือ นับถือองค์จีสในฐานะมนุษย์ธรรมดา
ผู้มีอำนาจความรักที่ยิ่งใหญ่ ขณะเดียวกันก็เปิดใจรับพุทธศาสนาว่าเป็น
วิถีแห่งการไขความลับจักรวาล ด้วยวิธีที่ ‘ลองเองจะรู้เอง’ ”

ไอซิสฟังแล้วทักยิ้มๆ

“ลัทธิยูนิตาเรียนนี้ นักบวชยิวก็เป็นคนริเริ่มใช่ใหมคะบอส?”

เชชยกไหล่ตอบ

“ใครเริ่มไม่สำคัญเท่ากับใครได้ใช้ ในยุคของฉัน ทุกคนจะมีสิทธิ์
ได้รับคำพยากรณ์จากชีอุส เพื่อให้รู้ตัวว่ามีสิทธิ์เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตบ้าง
แต่ที่สำคัญกว่านั้น คือจะได้พิสูจน์ว่าสัตว์โลกยอมเป็นไปตาม
กรรม ทุกอย่างในชีวิตจะดีขึ้น เรื่องร้ายจะบรรเทาลง เมื่อสามารถ
หักห้ามใจ เอาชนะสิ่งชั่วร้ายให้ผิดศีล ๕ ได้ทุกข้อ เป็นเวลาต่อเนื่อง
นานพอ”

มะแมยิ้มสดชื่น นึกถึงยุคที่ผู้คนพากันตั้งความหวังไว้พร้อมๆกัน
ว่า ‘ยอมอดตายดีกว่าผิดศีล’ แล้วสัมผัสได้ชัดทีเดียวว่าทั้งโลกจะสว่าง
เรืองรองประดุจดาวฤกษ์

“บอสคะ” สาวผิวสีแทนลูกครึ่งอียิปต์ทำหน้าที่จริงจังขึ้น “จนปาน
นี้พวกหนูยังไม่รู้เสียที ว่าระดับ ๕ คืออะไร”

นัยน์ตาสีเหล็กของเชชทอดมองตอบอย่างอ่อนโยน

“นั่งอยู่ด้วยกันอย่างนี้ น่าจะสัมผัสรู้ได้ด้วยตัวเองแล้ว”

ไอซิสทำหน้าที่สงสัย ก่อนสำรวจใจเป็นอุเบกขา แฝงจิตเปิดกว้างรับ

สัมผัสทุกสิ่งรอบตัวที่ปรากฏอยู่ ณ บัดนั้น นิ่งครู่หนึ่งก่อนลืมนตาโพล่ง
แล้วโพล่งออกมาดังๆ

“เป็นเมียบอส?”

“ทำไมต้องตะโกนด้วย” เชชดูขำๆ “ไม่อายบ้างไพร่บ้างหรือ
ไง?”

สาวเลือดผสมทำหน้าที่เหอหรา หันมาถามมะแม

“เมื่อก็ฉันพูดตั้งเหอ?”

สาวไทยอดหัวเราะไม่ได้ แต่ก็เงิบๆไม่ตอบคำหรือแสดงท่าที่
ใดๆ เนื่องจากกำลังใจสั้นเมื่อทราบความจริงทั้งหมด

ขณะนั้น เชชโบกมือเป็นสัญญาณให้บรรดาคณงานซึ่งยืนคอย
ปรนนิบัติอยู่ในระยะ ๒๐ เมตรนอกศาลาแปดเหลี่ยม มานำของคาวออกไป
แล้วยกของหวานเข้ามาแทน

เรือพายลำใหญ่ กั้นแดดด้วยหลังคาผ้าใบโค้งสีขาว มีนายท้าย
คอยยืนพายให้ลอยลำเอื่อยไปในทะเลสาบ รอบด้านเหมือนหยุดนิ่งให้
ใจพลอยนิ่งตาม แผ่นฟ้าและผืนน้ำสุดลูกหูลูกตาพลอยเปิดใจให้ว่าง
โล่ง แต่ละขณะท่ามกลางความสงบงาม คือการตีมต่ำไปกับสีสนอันเป็น
อมตะแห่งธรรมชาติ สรรพสิ่งรอบรายดูจะคงอยู่แต่ในนาที่นี้ และทำท่า
ว่าจะไม่มีนาที่สุดท้าย

บนเบาะแดงหนาหนุ่มตรงกลางเรือ หนึ่งบุรุษกับสองสตรีนั่งหัน
หน้าเข้าหากัน และเริ่มสนทนาเบาๆหลังออกจากฝั่งมาเป็นครู่

“เมื่อถึงเวลาสถาปนาอาณาจักร และปราบดาภิเษกขึ้นครองราชย์
ฉันจำเป็นต้องมีทุกองค์ประกอบของจักรพรรดิ และองค์ประกอบหนึ่ง
ที่สำคัญอย่างขาดไม่ได้คือมเหสี พิธีแต่งตั้งพร้อมงานอภิเษกสมรสจะมี
ขึ้นในวันเดียวกัน มีศักดิ์เทียบเท่ากัน ไม่มีใครใหญ่หรือเล็กกว่า”

เชชเอ่ยเสียงเรียบ

“ควีนของบอสมีทั้งหมดกี่คนคะ?”

แน่นอน มีแต่ไอซิสที่กล้าถามเช่นนั้น

“เจ็ด!” ตอบแล้วเบือนหน้าไปเมียงมองยอดเม้าท์คูกิ่ง “แผ่น

ดินของโลกจะเปลี่ยนไป จำนวนประเทศจะน้อยลง แต่ฉันก็ไปนั่งคุมทั้งหมดไม่ให้หวงอยู่ดี ต้องส่งพวกที่ฉันไว้ใจในระดับ ๕ ไปเป็นตัวแทนกันทั่วๆ”

“ว่าที่ควีนทั้งหลายมาพบบอสหมดแล้ว?”

“ครบหมดแล้ว... มเหสีแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม เธอสองคนเป็นกลุ่มสุดท้ายที่มาทำความรู้จักกัน”

“แบ่งกลุ่มด้วยอะไรคะ?”

“ความเข้ากัน และสายสัมพันธ์ที่จะมีต่อไปถึงลูกหลาน”

“ก็แปลว่าการแบ่งข้าง แบ่งฝักแบ่งฝ่าย จะไม่หมดไปอยู่ดี”

“การจัดแบ่งอย่างถูกต้อง ดีกว่าการรวมกันอย่างผิดพลาด”

“ถามหน่อยเถอะ จริงๆหนูไม่ได้น้อยใจหรอกนะ แต่สงสัยว่าทำไมมะแมถึงได้ระดับ ๕ ทั้งที่ยังไม่เคยทำงานให้บอสเลย? หนูอยู่กับบอสมาตั้งกี่ปีเพ็งมีสิทธิ์เจอหน้าเดี๋ยวนี้เอง”

“เธอถึงระดับ ๕ นานแล้ว แต่ต้องรอมารพบฉันพร้อมมะแม ไม่งั้นถ้ามาก่อนนานๆ ก็อาจเข้ากันยาก หรือรู้สึกเสมอกันยากขึ้น”

มะแมเหลือบแลเพื่อนสาวด้วยความฝันเกร็งหน่อยๆ และชิงถามเซซด้วยความอยากเบี่ยงเบนประเด็น

“ระดับ ๕ เป็นใครได้บ้างคะ?”

“มเหสี โอรส ธิดา แล้วก็มุขมนตรี พุดง่ายๆคือคนใกล้ชิดสนิทที่ฉันไว้ใจให้ทำหน้าที่สำคัญแทนได้ นำผู้คนแทนฉันได้... แต่แน่นอนว่าเมียของฉันและสายเลือดของฉันเท่านั้น ที่กายภาคน้ำมหาชนจะให้การยอมรับเป็นตัวแทนสืบราชวงศ์จริงๆ”

“หนูว่าไอซิสต้องเป็นคนโปรดของบอสยิ่งกว่าใคร”

เซซหันมายิ้มให้มะแม

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้น?”

“หนูไม่เคยเห็นใครทั้งสวย ทั้งเก่ง แล้วก็โอ้อวดเจิดจ้าเท่าเธอมาก่อน เมื่อครู่จะมาลงเรือ หนูเห็นสัดส่วนและความสูงของเขาตอนเดินคู่กับบอสเหมาะกันยิ่งกว่าอะไร คนไทยเรียกกึ่งทองใบหยก”

ไอซิสเอียงคอหัวเราะอย่างรู้ทันว่ามะแมพยายามยกให้ตนเด่น

กว่า จึงเอนกายสวมกอดอีกฝ่ายด้วยสองแขนเรียว

“ยังไงเราก็จะเป็นเพื่อนที่มีความรู้สึกเสมอกันตลอดไปนะจ๊ะที่รัก”

ว่าแล้วก็ยื่นหน้าไปจู่บักแก้มเพื่อนรักที่หนึ่ง ก่อนคลายวงแขนหันมาถามเซซ

“ลูกๆของพวกหนูจะเป็นที่รักของมหาชนไซ้ใหม่คะบอส นิमितของหนูเกิดจากความเข้าข้างตัวเองหรือเปล่า?”

“ทั้งราชวงศ์ของฉัน จะเหนือสามัญชนขึ้นมาอย่างรู้ตัวว่าทุ้มเทศสร้างโลกใหม่มากกว่าคนอื่น ไม่ใช่เพราะสำคัญว่ามีกำเนิดสูงส่งกว่าคนอื่น ฉะนั้น ก็ไม่น่าแปลกใจหากจะเป็นที่รัก เป็นขวัญใจของประชากรราษฎรทั้งหมด”

“หนูเห็นนิमितเหมือนมีหนุ่มหล่อสาวสวยเดินตามลูกๆของหนูกันเป็นพรวน บนเส้นทางสู่ภูเขาคีโตมไปด้วยแสงสว่าง มันหมายความว่ายังไงคะ?”

“หมายความว่าในอนาคตไม่ใกล้ไม่ไกล ลูกๆของพวกเธอจะรูปร่างหน้าตาดีไปเพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้ประชาชนศรัทธาความดีที่สวยงาม ต่างจากปัจจุบัน ที่บรรดาเทวดานางฟ้าตกสวรรค์ทั้งหลายพากันแปลงร่างเป็นดาวไปบ้าง เป็นพวกถือโอกาสขายตัวบ้าง เป็นมิถิฉัพพหน้าชื่อใจคดบ้าง เลยชวนให้ผู้คนยุคนี้ถึงรูปงามคู่ความใจดำ แล้วพากันเลิกเชื่อเรื่องเทวดานางฟ้ากันไปหมด”

มะแมฟังแล้วเห็นภาพเปรียบเทียบ โลกมนุษย์วันนี้เหมือนสถานีเปลี่ยนศิริให้เป็นกาลกิณี ราวกับบรรดาคนมีบุญเก่าทั้งหลายจะนัดกันกระตุ่นมวลชนให้อยากไหลลงนรก เห็นคนดีเป็นตัวตลก เห็นคนทำเรื่องสกปรกเป็นเพื่อนกัน

ส่งตาแลยอดเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะตามเซซ ความมั่งคั่งงามของเม้าท์คุกเหมือนกลางสวรรค์ และนั่นก็เตือนให้นึกถึงอักขระขึ้นมา เขาไม่เคยวาดแผนสร้างโลกใหม่ได้ชัดเจนเป็นฉากๆเท่าเซซเลย อย่างมากก็พุดถึงความฝันอันแรงกล้า ที่จะเปลี่ยนโลกใบเก่าด้วยกำลังใจเกินมนุษย์เท่านั้น

เชษฐสัมผัสความคิดของมะแม จึงเอ่ยอย่างปรานี
“ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ บางครั้งก็ไม่น่าภูมิใจเท่าความยิ่ง
ใหญ่ที่ได้พยายาม”

มะแมสะดุ้ง หันขวับมาสบตาเชษฐ ก่อนเบือนหน้าไปมองชายฝั่ง
แทนโดยไม่พูดอะไร ปล่อยให้บุรุษผู้จะได้เป็นเจ้าของโลกกล่าวต่อ

“สำหรับจักรพรรดิผู้หลงโลก มักได้อำนาจมีดมาจากการรบรา
และเช่นฆ่าผู้คน แต่จักรพรรดิผู้เป็นธรรม ล้วนได้อำนาจสว่างมาจาก
การให้ทานกับสิ่งมีชีวิตไม่เลือกหน้า อัครจะไม่ได้อายุเปล่า เส้นทาง
การเกิดตายของเขาแค่ทอดยาวไปบนวิถีแห่งพระเจ้าจักรพรรดิผู้มีธรรม
เป็นแสนยานุภาพอันเกรียงไกร และจะไม่มีใครเอาชนะได้”

มะแมพยักหน้าน้อยๆพลางพึมพำ

“ยกเว้นบอส”

“ใครบอกเธอล่ะ”

“ก็บอสจะได้เป็นจักรพรรดิ ไม่ใช่พี่อ้อค... บอสชนะแล้ว!”

เชษฐหัวเราะกระหึ่ม มะแมแปลความหมายไม่ออก แล้วก็คร้าน
จะพยายามแปล เพราะอาจรู้สึกไม่ดีถ้าให้คิดว่าเชษฐกำลังหัวเราะแบบผู้
สำคัญตนเป็นพระเจ้า

ถึงรู้ว่าอัครจะเสวยสุขอยู่บนสวรรค์อย่างทรงเกียรติ แต่เมื่อนึกถึง
ร่างไร้วิญญาณที่ถูกทิ้งไว้อย่างเดียวตายในรถ เพียงเพื่อให้คนเลวคน
หนึ่งรอดไปเป็นคนดีได้ น้ำตาก็รินขึ้นมาด้วยความสงสารจับใจ ศพของ
เขาเหมือนคนแพ้มดรูป ที่ไหนจะเหลือศักดิ์ศรีไปเทียบกับเชษฐได้แล้ว?

ถ้าอัครจะไม่เอาตัวมาบัง ปล่อยให้หล่อนถูกยิงตายตั้งแต่ตอนอยู่ในเรือ
มะแมอาจเป็นวิญญาณที่มองย้อนกลับมาแล้วภูมิใจในตัวเอง
มากกว่านี้ ไม่น่าทำให้หล่อนต้องถามตัวเองไปจนชั่วชีวิตที่เหลือ ว่ามีค่า
แค่ไหน ถึงเอาชีวิตเขามาแลกเพื่อให้หล่อนได้อยู่ต่อ?

ตั้งปณิธาน หากพบกันอีก หล่อนจะเป็นฝ่ายปลื้มชีวิตให้เขาบ้าง!

“เสerahไปทำไม เดียวก็เจอกัน”

เชษฐเอ่ยมาเรื่อยๆ แต่น้ำเสียงของคนรู้ล่วงหน้าได้จริง ก่อให้เกิด
ความอยากรู้อยากถามขึ้นมาทันใด

“เมื่อไหร่เธอจะ?”

“อยากรู้จริงๆหรือ?”

มะแมชักเอะใจ สายตาและรอยยิ้มชนิดนั้นเหมือนแฝงเลศบางอย่างอยู่ แต่จะกลัวอะไร ในเมื่ออยากรู้นแรงเกินห้ามใจขนาดนี้

“อยากรู้จริงๆสิคะบอส เมื่อไหร่หนูจะได้เจอพี่อ้อคอีก?”

หางเสียงสั้นพลัดด้วยความระยอกกับสายตามีอำนาจของเชษฐ

“เธออาจจะต้องเสียใจในภายหลังนะ”

หญิงสาวผู้รอคำตอบด้วยใจระทึกกักริมฝีปาก หากการรู้ความจริงทั้งหมดจะต้องทำให้เสียใจ หล่อนควรจะยังยินดีที่ได้รู้หรือไม?

“คะบอส อย่างน้อยหนูไม่ต้องเสียใจที่รู้ความจริงเพียงครั้งเดียว
ก็แล้วกัน!”

เชษฐหัวเราะเบาๆก่อนทำหน้านิ่ง ระบายลมหายใจยืดยาวก่อนเผย
ความลับที่สำคัญบางประการ

“ถึงแม้ค้นพบเทคโนโลยียืดอายุ แต่ฉันประจักษ์ว่าตราบเท่าที่
ยังคงจำตัวตนเดิมได้อย่างต่อเนื่อง เราก็ไม่อาจปรับสภาพความรู้สึกให้
เป็นอีกคน การปรับสภาพร่างกายให้สดใหม่ในแต่ละครั้ง อาจช่วยให้
รู้สึกเหมือนกลับเป็นหนุ่มก็จริง แต่ก็หลีกเลี่ยงความเบื่อหน่ายเยี่ยงคน
ดูโลกมานานแบบคนแก่ไม่ได้ยุติ”

ไอซิสนี่ก็ออก และยิงคำถามเข้าเป้า

“บอสวางแผนไว้ว่าจะอยู่กี่ปีคะ?”

“ไม่เกิน ๑๕๐ คือนับจากนี้อีก ๕๐ ปี เมื่อโลกใหม่ตั้งมั่นสมบูรณ์
แล้ว ฉันจะเลิกต่ออายุ เพื่อเข้าสู่กระบวนการรีเซ็ตตามธรรมชาติ ได้
จากโลกนี้ไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ตามทางของฉัน”

มะแมยังข้องใจ จู่ๆเชษฐเปลี่ยนเรื่องอัครมาเป็นเรื่องอายุขัยของ
เขาได้อย่างไร และกระแสความข้องใจนั้น ก็ดึงสายตาของเชษฐมาสบ
ด้วยเต็มๆ

“หลังฉันตาย ก็ต้องมีลูกสืบทอดบัลลังก์... เธอทายซิว่าใคร?”

จุดพื้นเรือทะเลสูญหาย มะแมคล้ายร่วงหล่นลงสู่ธารน้ำแข็งยะเยียบ
เบื้องล่าง ตัวชาจากหัวจรดเท้า แทบหมดความรู้สึกไปชั่วขณะ

อะไรที่นี้กว่าเข้าใจมาทั้งสิ้นทั้งปวง พลันหายวับไปกับตา สัมผัส
ทางใจบอกว่าเชษฐพุดความจริงทุกคำ!

บทที่ ๓๐

หลังจากกลับจากนิวซีแลนด์ ชีวิตยังคงดำเนินตามปกติ ยกเว้น
อภิสิทธิ์ที่เพิ่งได้รับมา นั่นคือสามารถเป็นฝ่ายโทร.หาเซอร์ได้ตาม
ต้องการ

โทรศัพท์ที่ไม่ได้ปรับเปลี่ยนแต่อย่างใด หล่อนแค่รู้วิธีโทร.ออก คือ
กดปุ่มรับสายแช่ไว้นานพอก็เท่านั้น

เคยลองใช้สิทธิ์พิเศษของว่าที่ราชินีแห่งองค์จักรพรรดิไปสอง
หน ทว่าทั้งสองหนนั้นก็ปรากฏข้อความขึ้นมาบนหน้าจอว่า “กรุณาขอ
สัญญาณเรียกกลับ” ตั้งแต่นั้นมะแมเลยไม่โทร.อีกเลย

อย่างไรก็ตาม เซอร์โทร.มาสม่ำเสมอ ให้เวลาหล่อนวันละ ๕ นาที
บ้าง ๑๐ นาทีบ้าง เพื่อเป็นการสร้างความผูกพันตามธรรมชาติของคน
ที่กำลังจะใช้ชีวิตด้วยกัน หากวัดตามเกณฑ์ของการคบหาสานสัมพันธ์
รัก ก็อาจดูเหมือนเขาเจียดเวลาให้หล่อนน้อยไป แต่หากมองว่าเซอร์เอา
เวลา ๑๐ นาทีไปทำงานใหญ่ วางแผนสร้างโลกใหม่ได้เป็นนอกเหนือ
ก็ต้องเรียกว่าเขาใจดี มอบอะไรให้หล่อนยิ่งกว่าทองคำแห่งวันละหลาย
หีบแล้ว

น้ำเสียงทุ้มลึกของบุรุษผู้ทรงอำนาจมากที่สุดในโลก เหมือน
หลอมหล่อนให้ละลายได้ทุกครั้ง ลืมตัวลืมนตนไปหมดว่าเป็นใคร ควรจะ
มีตำแหน่งต่อรองได้แค่ไหน

แต่พอวางสาย มะแมก็ชอบมานั่งนึกเปรียบเทียบ ยามเมื่ออยู่
กับอัคระนั้น แน่ใจว่าตนเป็นคนที่เขารักและยอมแลกทุกสิ่งเพื่อให้ได้
หล่อนมา แต่กับเซอร์ หล่อนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนอยู่ในฐานะอะไรกันแน่...

ตลอดเวลาที่อยู่ในปราสาทของเซอร์ มะแมไม่เคยเห็นเขามอง
เนื้อตัวหล่อนด้วยไฟปรารถนาเลยสักหน ซึ่งแ่งดีคือไม่รู้สักว่าตนเป็น
เพียงวัตถุทางเพศชั้นสูงที่เอาไว้ประดับบัลลังก์จักรพรรดิ แต่แ่งเสียคือ
ได้เห็นหล่อนมาอยู่ตรงนี้ เพียงเพราะมีดีพอจะช่วยงานสร้างโลกใหม่
ไม่ใช่เพราะมีเสน่ห์พอจะมัดใจเซอร์ไว้ได้

จากการเสียความเชื่อมั่น กลายเป็นชนวนให้คิดมาก เช่น พอมา

นั่งนับลำดับการมีโอกาสติดต่อทำความรู้จักกับเซธแล้ว ก็ต้องบอกว่า
หล่อนอยู่อันดับ ๗...

พูดง่าย ๆ คือมาที่โหล!

แต่ความหมายทางใจกับเซธล่ะ หล่อนเป็นที่เท่าไร?

ด้วยความเป็นผู้หญิงสวย หล่อนเคยชินกับการเป็นที่ปรารถนา
ของผู้ชายทุกคน และด้วยความเป็นผู้หญิงเก่ง หล่อนเคยชินกับการ
เป็นหมายเลขหนึ่งมาตลอด

จู่ๆวันหนึ่งก็ต้องมาตั้งคำถามว่านี่หล่อนเป็นที่โหลในสายตาใคร
หรือเปล่า?

หรือหล่อนไม่ควรจะคิดมาก เมื่อโลกถึงกาลเปลี่ยนโฉม แผ่นดิน
ใหม่ปรากฏ อย่่างไรก็ต้องอยู่ในความปกครองของเซธอยู่ดี ไม่ว่าจะอยู่
แห่งหนตำบลใด หากไม่สมัครใจอยู่ในอาณาจักรของเซธ ก็เหลือทาง
เลือกที่เป็นไปได้ คือ ดวงจันทร์กับดาวอังคารเท่านั้น!

นี่แบบเอ้อออกมาแล้ว กรรมดีที่สร้างไว้ ตอบแทนด้วยการให้
หล่อนอยู่ในอาณาจักรแห่งองค์จักรพรรดิเยี่ยงนางพญา เป็นรองก็แต่
พระเจ้าเซธมหาราชา แค่นี้ไม่พอแล้วแคไหนถึงจะพอ?

เกือบจะปลงตกก็คิดขึ้นมาอีก ตลอดทั้งรัชสมัยของเซธซึ่งรู้ล่วงหน้า
ว่ามีกำหนดระยะเวลาประมาณ ๕๐ ปีนั้น ถามว่าเซธจะมาอยู่กับ
หล่อนนานแค่ไหน เขาอาจแค่ ‘ทำตามหน้าที่’ สร้างทายาทระดับ ๕ ทิ้ง
ไว้กับหล่อนสักคนสองคน ส่วนจะมาเมื่อใดก็คงต้องรอฟังฤกษ์สมควร
จากท่านปุโรหิตซึอูสอีกที

เวลานอกเหนือจากนั้น อาจต่างคนต่างอยู่ ไม่เจอหน้าแบบสอง
ต่อสองอีกเลย ถ้าเจอก็ประเพณีวันรวมญาติ ได้ทักทายพูดคุยไม่กี่คำ
หล่อนคงมีหน้าที่หลักในการฟุ่มฟักลูกในช่วง ๑๐ ปีแรก แล้วก็นำลูกไป
เข้าเฝ้าเสด็จพ่อบ้างเป็นครั้งคราว ไม่บ่อยนัก

สรุปคือหล่อนจะเป็นความสุขให้คนอื่นได้แน่ แต่ไม่รู้จะเป็นสุขอยู่
กับตนเองหรือเปล่า

นึกถึงคำของอักระตอนอยู่ในเรื่องที่ว่า กับหล่อน เขาอยากเป็นแค่
คนธรรมดาคนหนึ่ง...

คำนั้นแหละที่ผู้หญิงอย่างหล่อนต้องการ ไม่ใช่บัลลังก์จักรพรรดิ!

เห็นภาพความเป็นมหาอำนาจแห่งราชวงศ์ที่ตนกำลังจะมีส่วน
ร่วม สำเนียงกว่าคนทั้งแผ่นดินต้องยอบกายพินอบพิเทาให้ ยอมรับ
ว่ารู้สึกดีกับเจ้าเมงเงาความเป็นใหญ่ในวันหน้า ดั้นเข้ามาก็อาจนั่งนี้กว่า
จะออกไปแจกของย่านไหน หรือไม่ก็ถามซึอูสว่ามีใครควรได้รับการ
อนุเคราะห์จากหล่อนบ้าง เสร็จแล้วตกเย็นกลับมานั่งอึ้งใจ ลงบันทึกว่า
วันนี้สร้างผลงานในโลกใหม่ไว้กี่ชิ้น

เซธออกปากจะยกแวนแคว้นให้ปกครอง มะแมไม่สนหรอก
ว่าแวนแคว้นดังกล่าวใหญ่โตมโหฬารปานไหน แต่คงสนุกพิลึก หาก
ภายในสิบปีหล่อนเปลี่ยนทะเลทรายให้กลายเป็นสวนนันทวันชั้น
ดาวดึงส์ขึ้นมา แข่งกับความเจริญหูเจริญตาในเขตที่ปกครองโดย
นางพญาอื่นได้

เคยเล่นเกมสร้างเมืองในคอมพิวเตอร์ หล่อนว่าหล่อนมีไอเดีย
บรรเจิดอยู่ไม่น้อย กับทั้งเคยรู้สึกวูบๆวาบๆ หมายถึงมันมันมืออยากลอง
ของจริงอยู่หลายครั้ง...

ใครจะรู้ว่าวันนี้มีโอกาสเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาแล้ว!

แค่นี้मितแห่งนางพญาในพัสดราภรณ์พิลาสปรากฏกับใจ มะแม
ก็ขนลุกเกรียว เพราะรู้สึกถึงตัวตนอีกแบบ ที่อาจสั่งให้สร้างหรือไม่ก็
ทำลายอะไรๆในแผ่นดินของตนได้ตามใจชอบ ถึงเวลานั้น คำว่า ‘โลก
นี้เป็นของฉัน’ จะต่างจากการอุปมาอุปไมยยามผู้คนได้ครองสิ่งที่น่า
ปรารถนาเป็นคนละเรื่อง

แต่... เมื่อลองนึกถึงอีกภาพหนึ่ง ภาพของหล่อนกับอักระอยู่ด้วย
กันตามลำพัง ไร้ทรัพย์ ไร้อำนาจวาสนา ไร้บารมีปกครองแผ่นดิน มะแม
กลับรู้สึกถึงความสุขเรียบง่ายที่น่าปรารถนากว่ากันเยอะ

หากเลือกได้... หล่อนจะขออยู่กับอักระเงียบๆตลอดไป ไม่แยแส
การเถลิงอำนาจเหนือโลกเลยจนนิดเดียว!

สำคัญคือเลือกไม่ได้นี่สิ เพียงด้วยคำไม่กี่คำของเซธที่เผยแพร่ ‘ความ
จริงทั้งหมด’ ออกมา อย่่างไรแต่จะหมดหวังเรื่องการครองคู่แบบมีเนื้อ
หนังมังสาอดกระดูกหวัดรัดเกี่ยวกัน แม้หวังจะให้อักระมองดูหล่อนด้วย

ดวงตาสวรรค์ ก็หมดสิทธิ์แล้ว

อัครจะถูกรวมอันสมบูรณแบบ ขัณฑ์ให้มุ่งสู่ความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิองค์ต่อไป และวิถีที่เหมาะสมคือมาเกิดในท้องของราชินีองค์ใดองค์หนึ่ง ซึ่งไม่ใช่หล่อน เขาจะเป็นพระบรมวงศานุวงศ์ตามกฎมณเฑียรบาลพระองค์แรก ที่สมควรได้รับการแต่งตั้งเป็นรัชทายาทผู้สืบราชสันตติวงศ์ โดยปราศจากข้อขัดแย้งหรือเสียงคัดค้านใดๆ

นั่นแปลว่าอีกไม่นาน หลังราชพิธีแต่งตั้งพระมเหสีทั้ง ๗ อย่างเป็นทางการ จะมีเด็กทารกคนหนึ่งเกิดมา ไม่ใช่คนไทย อาจจะเอาตัวหน้ามาจากเซธหรือมเหสีองค์ใดองค์หนึ่ง

เมื่อได้เห็นหน้าทารก สาวเจ้าน้ำตาคนหนึ่งจะหายไป กลายเป็น ‘คุณน้า’ ที่ส่งสายตาเอ็นดู ฝ้ามองการโตวันโตคืน จากเด็กตื่นเท่าฝ่าหอยไปเป็นเด็กหนุ่ม ชายหนุ่ม และชายวัยกลางคน ผู้สมควรสืบบัลลังก์ต่อจากพระบิดา

ระหว่างอยู่ที่นิวซีแลนด์ เซธแกลังถามกระซิบให้คิดเล่นว่า หากหล่อนเป็นผู้หญิงของอัครจะจริง ทำไม่ถึงไม่ได้อยู่ด้วยกัน ทำไม้อัครจะถึงไม่ยอมแตะต้องทั้งที่อยากมีสัมพันธ์ลึกซึ้งแค่ไหนก็ได้ และสุดท้ายคือทำไมกำลังจะต้องกลับมาเกิดร่วมสมัย ตำตาดำใจให้เห็นว่าเป็นรุ่นลูกกันอย่างน้อย?

คำตอบคือหล่อนไม่ใช่ผู้หญิงของอัคร แต่เป็นผู้หญิงของเซธต่างหาก!

ความทรงจำเกี่ยวกับอ้อมกอดอุ่นหายไป กลายเป็นความเห็นซึ่งถึงความไม่แน่นอน ไม่มีใครเป็นเจ้าของใครจริง แม้กับเซธ เดียวก็ต้องจากกันใ ๕๐ ปีอยู่ดี

เคยคิดว่าคุ่มที่จะเกิดตาย คุ่มที่จะทนทุกข์แบบมนุษย์ เพียงเพื่อให้ได้พบอัคระไปทุกชาติ ตอนนีความสมเหตุสมผลทั้งหลายดูเหมือนหายไปสิ้น

แต่หล่อนจะเอาความทรงจำอะไรเกี่ยวกับอัคระจากเด็กหน้าใหม่ได้เล่า? เขาจะมองตาแป๋วเรียกหล่อนว่าคุณน้า และจะให้เห็นหล่อนอยู่บนบัลลังก์เคียงข้างกับเซธมาแต่ก่อนแต่ออก

นั่นแหละความจริงที่กำลังจะเกิดขึ้น!

เมื่อเหตุผลที่สมควรเกิดตายหายไป สิ่งที่เหลืออยู่ในใจคืออะไรกัน?

แค่คิดว่าจะเกิดตายเพื่อติดตามเป็นบาทบริจาริกาของเซธ ไปเป็นราชินีของเซธทุกภพทุกชาติ ก็ชักเหนียวอ่อนขึ้นมารอนๆ

คิดดู บารมีของเซธล้นฟ้าปานไหน ขนาดไอซิสที่เหนือกว่าหล่อนทุกประตูยังเป็นที่แค่หมายเลข ๖!

หากอยากเพิ่มมูลค่าให้ตัวเอง สงสัยต้องบำเพ็ญบารมีอีกหลายชาติ กว่าจะได้เป็นหมายเลข ๑ กับเขาบ้าง!

ลงเอยคือเมื่อไม่มีหล่อน เซธก็มีคนอื่นอยู่ดี ถ้าหล่อนหายไป ใจเซธก็น่าจะยังเท่าเดิม ไม่แหงนวินม้แต่น้อย เหมือนของเล่นชิ้นเล็กๆ ที่ใครทำลายก็ไม่รู้ ไม่ทันสังเกต

เริ่มโตขึ้นมาทุกคนจะเรียกร้องเอา ‘ของเล่น’ สำหรับตัวเองก่อน รอนโตขึ้นอีกนิดจึงอาจเรียกหา ‘ของจริง’ สำหรับชีวิตกัน

ของจริงอาจไม่ใช่บุคคลหรือวัตถุ แต่อาจเป็นทิศทางที่ใช้ หรือเป้าหมายที่ดีที่สุด และสำหรับเซธนั้น ทิศทางและเป้าหมายกลายเป็นของจริงจับต้องได้ที่สุดแล้ว

หล่อนไม่ใช่เป้าหมายสุดท้ายของเซธแน่นอน ก็แล้วสำหรับหล่อนล่ะ เซธคือเป้าหมายสุดท้ายหรือเปล่า?

เคยสนุกไปวันๆกับการเปลี่ยนชีวิตคนอื่นให้ดีขึ้น แต่เดี๋ยวนี้ชักรู้สึกว่าการเปลี่ยนชีวิตคนอื่นนั้นง่าย เพราะชีวิตใครๆต้องเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆอยู่แล้ว แต่การหยุดความเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองให้หยุดหนึ่ง คงที่อยู่กับความสุขความสบายใจต่างหาก ที่ยาก และเหมือนเป็นไปไม่ได้เลย!

หัลป์ สนินทอย่างสุขสบายเนิ่นนาน ก่อนปรากฏนิมิตฝันแจ่มชัดอย่างรู้สึกตัวที่กำลังฝัน

มะแมเห็นเด็กแรกเกิดมากมายที่ไม่ยอมลืมตา เอาแต่แหกปากร้องให้จ้ำจางกันเป็นร้อยเป็นพันคน เนิ่นนานจนมะแมรู้สึกกลัวเสียงเด็ก

ถัดจากนั้นมาแปลก ตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่ง ยิ้มกล้า สีหน้า
สีตายเป็นพลีชีพต่อหน้าธงไตรรงค์ได้ เขาตรงมาหาเหมือนสายตาไม่เห็น
หล่อน แล้วผ่ากลาง ทะลุหายไปข้างหลังเฉยๆ ซึ่งสลัวราง ไม่สว่างแต่ก็
ไม่มีด ฟังนึกได้หลังจากที่เขาล้มหายไปแล้ว ว่าเป็นนายตำรวจที่หล่อน
ไม่เคยเห็นหน้า แต่ก็พยายามช่วยสุดฤทธิ์ เสียชีวิตที่ชีวิตเดียวของเขาคง
หมดเวลาอยู่ในโลกนี้ต่อ จึงต้องตายดับไป โดยไม่มีใครยื่นมือจากมือโจรผู้
กระทำตนเป็นมัจจุราชมาได้

คนสุดท้ายในแถว กำลังยื่นหันหลังให้ ร่างสูงที่โดดเด่นจับตานั่น
ตายก็ชาติหล่อนก็จำได้...

อัคระ!

นึกดีใจ บอกตนเองว่าฝันถึงเขาเป็นครั้งแรกเสียที นี่คงมาเข้าฝัน
หล่อนตามคำเรียกร้องแล้วกระมัง?

แต่ทำไมเป็นอย่างนั้น อัคระไม่หันกลับมาเลย เขากำลังเล็งแล
อะไรอยู่ ในระยะห่างเพียงไม่กี่ก้าว ก้าวเช่นนี้ ก็น่าจะรู้แล้วนี่นาว่า
กำลังอยู่ใกล้แค่เอื้อมกับหล่อน

ไม่เป็นไร หล่อนเป็นฝ่ายทักเรียกเขาก่อนก็ได้

“พี่อัคระ!”

แก้วเสียงของหล่อนสดใสแบบผู้หญิงดีใจ แต่นั่นไม่ได้ทำให้อัคระ
ขยับเขยื้อน เขายังคงแน่นิ่งอย่างเงียบเขยิบ ไร้สัญญาณบอกว่ารับรู้ถึง
การทักทายจากคนข้างหลัง

“พี่อัคระ หันมาทางนี้สิ มะแมยืนอยู่นี่ไง”

แปลกที่ขาของหล่อนก้าวไม่ออก ได้แต่ตะโกนเรียกท่าเดียว

“พี่อัคระ... พี่อัคระไม่ได้ยินเสียงมะแมหรือ?”

เนื้อตัวของอัคระคล้ายหุ่นปั้น แต่หล่อนทราบดีว่าเขามีชีวิต มี
วิญญาณ และน่าจะตอบรับเสียงเรียกได้ ขอเพียงเขาเต็มใจ

“พี่อัคระ...” เสียงของมะแมเริ่มอ่อนลง “พี่อัคระแกไม่ได้ยินมะแม
ไซ้ไหมคะ?”

ร่างสูงสงบงันยืนช่าอยู่อย่างไร ก็ยืนช่าในความสงบงันอยู่เช่น
นั้น นี่หรือคือคำตอบสุดท้ายจากความตายของบุคคลอันเป็นที่รัก ที่

หล่อนหวังจะเกิดตายร่วมกับเขาไปทุกภพทุกชาติ?

แม้ปากอย่างน้อยใจ น้ำตาค่อยๆ ไหลลงมา

ไม่เอา! หล่อนจะไม่ร้องไห้ ถ้าเขาหันหลังให้หล่อนอย่างนี้ หล่อน
ก็จะไปอยู่กับเซธ ไม่เห็นต้องง้อเลย นึกว่าหล่อนไม่มีทางไปหรือ?

แค่คิดถึงเซธนิดเดียว ภาพแผ่นหลังของอัคระก็หายไป โลงแก้ว
ใสเป็นรูปโค้งมนผุดขึ้นตรงหน้า ในนั้นคือศพของชายชรา ผมหงอก
ผิวหนังเหี่ยวยุ่น อายุน่าจะเกินร้อยไปมาก จึงไม่มีความชวนดูเอาเลย

มะแมยกมือปิดปากอย่างผวาหน่อยๆ แต่แล้วยิ่งตกใจหนัก เมื่อ
รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่ฝ่ามือตน พอยื่นออกไปในระยะที่
สายตาเห็นได้ ก็พบท่อนแขนเหี่ยว หลังมียุ่น เส้นเลือดและเส้นเอ็น
ปูดโปนแบบขยายแก่เหินยยานเต็มขั้น

ลูปแก้มก็พบรอยยุ่น ทั้งเส้นผมออกมาดูก็พบว่าขาวโพลนทั้ง
กระจุก นี่หล่อนกลายเป็นนั่งหง่อมไปตั้งแต่เมื่อไหร่ คนเราหลงเพลิน
กับชีวิตจนไม่รู้ตัวว่าแก่เร็วได้ขนาดนี้เลยหรือ?

ด้วยความมอกสันขั้วฉันทูวา เกลียดกลัวความชรา มะแมผื่นเกร็ง
และพยายามดิ้นรน จนกระทั่งสำนึกคิดอ่านแบบคนตื่นนอนกลับมา
และในขณะนั้น หล่อนยังพบว่าตนเองพยายามลูปคลำเนื้อตัว กับทั้ง
ลืมหูลืมตาขึ้นดูหลังมืออยู่ไม่วาย

อีตใจใหญ่กว่าจะเปลี่ยนตระหนกกลับมาเป็นตระหนักเต็มร้อย
ว่าเมื่อครู่ฝันไป และตนเองยังไม่ได้เหี่ยวยุ่นลงจริงๆ หล่อนยังมีเนื้อ
หนังเต่งตึง นุ่มนวล ผาดเลือดสาวโสภา ไม่ต่างจากนางฟ้าเดินดินอยู่
เช่นเดิม

ตอนใจเอือกใหญ่ด้วยความโล่งอก แต่แล้วก็ต้องผวาเอือก เมื่อ
เห็นว่าใครมายืนอยู่ข้างเตียงในความมืดเกือบสนิทนั้น

“อึก!”

“คุณแม่ฝันร้ายหรือคะ?”

เดี๋ยวนี้หล่อนไม่ค่อยนอนลึกปรอดู เพราะอีกขอบมาหาขอบมา
เคาะเรียกบ่อยๆ พอซี้เกียจเดินไปเปิดรับมากเข้า จึงปล่อยให้เข้ามาได้
ตามสบายเสียเลย

มะแมถอนใจซ้ำ ดึงตัวขึ้นนั่งพิงพนักเตียง ลูบหน้าอย่างจะปิด ความงัวเงียทิ้ง เพียงเพื่อพบว่ามียาต๋าน้ำตาเปื้อนแก้มอยู่ด้วย ตอนแรกว่าจะเอื้อมมือเปิดไฟหัวเตียงเลยเปลี่ยนใจ

“เมื่อก็แม่ละเมอร้องดังหรือ?”

“ค่ะ”

“แล้วแม่ละเมอว่าอะไร?”

“ละเมอเรียกชื่อคุณพ่อ”

มะแมสะอึก นิ่งอันไปเป็นครู่ อย่างเพิ่งระลึกถึงความฝันก่อนหน้า ฉากสุดท้ายได้

“อ้อ! เหรอ... ไม่มีอะไรหรอกจ้ะ แม่ฝันเรื่อยเปื่อย นอนอีกกลับไปนอนเถอะไป”

“คุณแม่คะ” หนูอีกตั้งมือคุณแม่ยังโสดไปกุม “มะรีนนี่วันหยุดของคุณแม่ เราไปหาแม่ใหญ่กันไหมคะ?”

“ได้ซี... แม่ก็ตั้งใจอยู่เหมือนกัน เดียวคราวนี้เราพาพี่หิมไปด้วยดีไหม?”

“ดีค่ะ!”

เด็กน้อยทำหน้าที่ใจอยู่ในเงาสลัวราง

“งั้นคืนนี้เราต่างคนต่างแยกย้ายไปนอนต่อนะ อีกสองชั่วโมงค่อยตื่นมาทำสมาธิกัน”

“ค่ะ”

เมื่อน้องอีกออกจากห้อง มะแมก็ขบริมฝีปาก แล้วแอบสะอื้นเบาๆ เปิดทำนบน้ำตาระบายความอัดอั้นที่ข่มไว้เมื่อครู่ออกมา ตามแรงขับดันท่วมอก

ความฝันมีอิทธิพลขนาดไหน วัดได้จากความรู้สึกที่ตกค้างอยู่ หลังจากตื่นมานี่เอง เคยนึกว่าสะเด็ดความอาลัยได้ขาดแล้ว แต่แค่ฉากฝันฉากเดียว กลายเป็นปฏิภักทิมแห่งให้เจ็บปวด รวากับย้อนวันคืนกลับไปสู่จุดที่ไม่เคยทำใจได้อีกครั้ง

รอกะทั่งแรงขับให้สะอื้นลดน้อยถอยลง น้ำตาเหือดแห้งแล้ว จึงลากลมหายใจยาวเพื่อตั้งสติ ย้อนระลึกแล้วทราบว่ามีนิมิตอัศจรรย์เมื่อครู่

คือการปรุงแต่งแบบครึ่งฝัน ครึ่งสัมผัสจริง อัศจรรย์หลังให้ มิใช่เพราะหมดความไยดีหล่อนแล้ว แต่ดวงจิตจริงๆของเขาถูกกรรมปรุงแต่งให้อยู่ในภาวะพักรอกการเกิดใหม่ ไม่ออกแวก ไม่พะวงมองย้อนหลังกลับมาหาภพชาติที่ล่วงผ่านเหมือนบุญชนธรรมดาทั่วไป

ระลึกถึงวาระสุดท้ายของเขา ช่วงอัศจรรย์ตอบหล่อน หากเป็นคนปกติก็คงซาใจไปด้วยอาการผูกติดอยู่กับความรักความอาลัย เป็นเหตุจุดชนวนจิตดวงใหม่ที่ฝังใจอยู่กับคนรักในภพเก่าไม่เลิก

แต่ทั้งชีวิตของอัศจรรย์สร้างกรรมอันควรแก่การมีจิตใหญ่เกินนั้น คือมุ่งประโยชน์ต่อโลกจนนาทีสุดท้าย โดยไม่มีความเห็นแก่ตัวอยู่เลย ความเมตตาไพศาลปานมหาสมุทรจึงทรงอนุภาพใหญ่ ตัดใจจากภาวะเดิมได้เด็ดขาด กระแสจิตเข้ารวมดวงเป็นหนึ่ง เป็นฌาน เป็นสมาธิจิตระดับพรหมภูมิ ล่วงเลยสวรรค์ชั้นฟ้าที่ยังมีมายาแห่งกามคุณอันเป็นทิพย์ไป

ภาวะแห่งพรหมภูมิเป็นอย่างไรมะแมไม่อาจเห็นได้ สัมผัสแต่ว่าสุขุมนุ่มนวล ละเอียดอ่อน และมีความไพจิตรเหลือประมาณ

กำเนิดในพรหมภูมิของอัศจรรย์มิใช่เพื่อความได้ดีเฉพาะตน แต่เป็นไปเพื่ออรุณกษัตริย์ขององค์พระเจ้าจักรพรรดิราช อันสมควรแก่กรรมเดิมที่ปรารถนาประโยชน์สุขต่อปวงชนอย่างไม่ประมาณ

ความฝันของหล่อนยังบอกอะไรอีก? ก่อนนิมิตอัศจรรย์ คือนิมิตหมายแบบจิตสอนจิต ว่าเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นทุกข์ ไม่ควรลุ่มหลงยึดติด ไม่ควรสำคัญว่ากระโดดลงแหวกว่ายในห้วงทะเลทุกข์เป็นของสนุก

แต่ถึงแม้เข้าใจลึกซึ้งถึงจิตเพียงไร ตราบใดที่ยังรัก ยังหลงเพศตรงข้ามได้ จิตก็ยังยึด ยังหวงแหนภาวะการเกิด แก่ เจ็บ ตายไว้ไม่เลิกอยู่ดี

ซังก่วงงุนขึ้นมาอีก มะแมจึงหลับตา ตัดใจจากอาลัยในฝันเก่า หวนกลับมาอยู่กับนิทราสวัสดิ์เฉพาะหน้าแทน

พลังความปรุงแต่งแบบฝันชัดยังไม่สิ้น เมื่อก้าวล่วงลงสู่ความหลับไหลอีกครั้ง ฝันใหม่จึงปรากฏในเวลาไม่นาน ภาพ เสียง และสัมผัสทั้งหมด ดูเป็นจริงเป็นจัง มีตัวตนจับต้องได้ราวกับตื่นอยู่

เวียงฟ้ามีด จุดดาวไกล สายลมหนาว และแผ่นอกอุ่น ทุกอย่าง
กระจ่างยิ่ง หล่อนกำลังนั่งชุกตัวแอบอิงอยู่กับชายที่สำเนียงรู้สึกว่าเป็น
อัคระ ประมณฑลอันมีเพียงเขากับหล่อนอวลไอสุขเหลือจะกล่าว

โลกนี้ไม่มีใครให้ความอบอุ่นกับหล่อนท่ามกลางลมหนาวได้เท่า
อัคระอีกแล้ว

รอบตัวมีตมิต แต่กลางใจกลับสว่างไสว ไม่น่ากลัวแม้แต่น้อย
มะแมค่อยๆเบนหน้าซันตาหวังมองชายผู้เป็นที่รักให้สมกับความ
คิดถึง

แสงจากจันทร์เสี้ยวส่องแรง คล้ายเงาจะฉายให้เห็นใบหน้าของ
เขาโดยเฉพาะ แต่แล้วมะแมก็ผงะ เมื่อพบว่านั่นไม่ใช่ใบหน้าของอัคระ
เป็นเซธต่างหาก!

ใจหล่นวูบแบบเดียวกับความรู้สึกตกหลุมรักครั้งแรก ความรัก
หนึ่งแปรเป็นอีกความรักหนึ่งอย่างง่ายดาย ขอเพียงแรงดึงดูดประมาณ
เดียวกัน

เซธค่อยๆแปรสหายตาจากฟ้ามีดเบื้องบนมามองหล่อน ดูเป็นชาย
เหนือชาย ไร้จุดอ่อน ล้อมรอบด้วยสนามพลังแห่งความเป็นที่พึ่งแก่
มนุษย์และสัตว์ไม่เลือกหน้า เช่นเดียวกับแผ่นดินพร้อมจะให้แหล่ง
อาศัยกับใครก็ตามที่มาถึง

เพิ่งรู้สึกตัวว่าตนอาจเผลอไปหน่อย ที่ขึ้นมาตั้งตักของ ‘ท่าน’
ผู้เป็นเจ้าของเหนือหัว มะแมจึงถอยหลังไปนั่งพับเพียบก้มหน้าก้มตา
เรียบร้อย ก่อนเงยขึ้นมองผู้สมควรเป็นจักรพรรดิใหม่อีกครั้ง ด้วย
ความสำเนียงถึงการเปลี่ยนแปลงบางสิ่งที่ไม่คาดคิด

ตกใจจนต้องยกมือขึ้นปิดปาก ใบหน้าในแสงจันทร์ส่องที่เพิ่งดู
ห่อมนั้นอยู่หยกๆ กลับกลายเป็นเหยี่ยวนล่งที่ละน้อย กระทั่งผิวหนัง
เหมือนเหือดแห้งได้ต่อหน้าต่อตา เหลือเพียงเนื้อบางๆที่ฉาบกะโหลก
นัยน์ตาทรงอำนาจกลับฝ่าฟางไร้แวว แบบคนแก่ที่ทอดอาลัยตายอยาก
รอคอยนาที่สุดท้ายที่จะมาถึงในไม่ช้า

มะแมยังไม่ทันขยับปากหวิดร้อง ร่างนั้นก็ถล่มครืนลงมา เสื้อผ้า
ล่องหนหาย กลายเป็นกระดูกขาที่หักไปหักมาหลายท่อน แล้วเปลี่ยน

เป็นผงกระดูกปนเป็นกองใหญ่

จ้องมองตะลึงตะไล สายลมแรงค่อยๆพัดพาผงกระดูกลอยตาม
ไป มากบ้าง น้อยบ้าง นานอดีตใจหนึ่ง ก็เหลือแต่พื้นหญ้าว่างเปล่า อัน
แสงจันทร์เสี้ยวสาดส่องเฉพาะที่ ไม่ต่างจากลำแสงบนเวทีละครฉาก
สุดท้ายฉนั้น

มะแมชะงักค้างอยู่ท่ามกลางความเงียบงัน ทุกอย่างตกอยู่ใน
ภาวะว่างเปล่าไร้ความหมาย เหมือนจะไม่ให้รู้ด้วยซ้ำว่าความมีชีวิตกับการ
สิ้นชีวิตแตกต่างกันอย่างไร

โหวงลึกลับก่อนรู้สึกตัวตื่น ราวกับเพิ่งผ่านการเห็นกายมนุษย์แตก
สลายกลายเป็นผงมาสดๆร้อนๆ ไม่ใช่เพิ่งผ่านฝันชั่วครู่ช่วยยามแต่อย่าง
ใด

ชีวิตเป็นสิ่งโหดร้าย เพราะในที่สุดมันจะมาทุกคนตายหมด!

เซธกับอัคระเก่งแค่ไหนก็ไม่เกินความตาย อัคระตายไปแล้ว และ
อีกไม่กี่สิบปีเซธก็วางแผนจะตายตามไป ถึงแม้ว่ากายจะถูกต่ออายุได้
แต่ใจก็ทนเอื่อมชีวิตอมตะไม่ไหวอยู่ดี

แม้พระเจ้าจักรพรรดิยังเป็นหลักประกันให้ตนเองไม่ได้ แล้ว
หล่อนจะไปยึดไว้เป็นสรณะอย่างไรเล่า?

ความเข้มแข็งที่สุดในโลกเป็นแค่ของชั่วคราวอย่างหนึ่ง ไม่ใช่
หลัก ไม่ใช่ที่พึ่งถาวรให้ใครได้เลย

ถ้าชีวิตเป็นสุข เด็กคงไม่ร้องไห้เป็นกลางตอนเกิด แล้วญาติๆก็คง
ไม่ร้องไห้ส่งท้ายตอนตาย!

รุ่งขึ้น ลูกคำสิบเอ็ดโมงครึ่งผิตนัด มะแมรออยู่เกือบสิบห้านาที
เห็นวาร์วอเก้อแน่ก็เปิดประตูลงบันไดมาชั้นล่าง

หิมกำลังดูโทรทัศน์ พอเห็นมะแมลงมาก็เงยหน้าทัก

“พี่มะแม สงสัยรอบสิบเอ็ดครึ่งเบี้ยวคะ”

“จ๊ะ ถึงมาก็คงต้องให้จองใหม่แล้ว”

ปลายเสียงหายไป ทำไมหมูนีซึกนี่ก็บอขึ้นทุกที่ว่าอย่าเปิดรับ
นัดเลย พอดีกว่า หล่อนน่าจะพักร้อนยาวๆเหมือนชาวบ้านชาวเมืองบ้าง

สองปีที่ผ่านมาแต่วันหยุดปกติ ไม่เคยมีวันหยุดยาวกับใครเขาเลย

“พี่มะแมจะกินข้าวเลยไหมคะ? เตี่ยหยมจัดให้”

“รอเที่ยงตามเวลาก็ได้... นี่ดูอะไรอยู่ล่ะ?”

“ข้าวด่วนนะค่ะ ภูเขาไฟเมร่าปีที่อินโดนีเซียระเบิด ตายกัน อ้อเลย เห็นว่าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆด้วย โอ๊ย! โลกจะแตกหรือไงคะพี่มะแม ช่วงนี้เริ่มมีสื่อบุโลกาวินาศถี่ขึ้นทุกที เตี่ยช่วงนั้นเอามาออก เตี่ย ผู้เชี่ยวชาญด้านไหนออกมาแสดงความเห็น บางคนบอกให้เตรียมตัว บางคนบอกอย่าไปเชื่อ อ้อ! แต่หยมรู้สึกอย่างกะว่ามันจะเกิดแน่ๆ ภายในอาทิตย์สองอาทิตย์นี้นั้นแหละ”

มะแมมาลงนั่งทอดตามองภาพภูเขาไฟบนถ้ำถ่านสีเทาจากปาก ปล่อง พวยพุ่งขึ้นสูงร่วมหกพันเมตร ด้วยความรู้สึกเฉยเมย โลกาวินาศ สำหรับหล่อนเกิดขึ้นไปแล้วตั้งแต่วันที่อัคระตาย ถ้าแผ่นดินตรงหน้าจะ ยุบลงไปเตี้ยวันนี้ หล่อนก็อาจทอดตามองอย่างเฉยเมยไม่ต่างจากดูภัย พิบัติทางธรรมชาติในจอแก้วนั่นเอง

ชีวิตเป็นของเปราะบาง แต่ความคงรูปคงร่างทางกายหลอกความรู้สึกเราเหมือนชีวิตจะคงอยู่อย่างนี้ตลอดไป...

รอบตัวคือแผ่นดินนิ่ง ชวนให้รู้สึกมั่นคงเหมือนฝากชีวิตไว้บน ฐานอมตะ ต่อเมื่อแผ่นดินสั่นไหวขึ้นมา จึงค่อยแก้ความเข้าใจใหม่ ได้ รู้สึกตัวว่าชีวิตบนโลกนี้แขวนอยู่บนเส้นด้ายด้วยกันทั้งนั้น

ไม่มียุคไหนที่มนุษย์เห็นเหตุผลว่าควรเตรียมตัวตายเท่ายุค ปัจจุบัน เพราะไม่มีกาลใดที่โลกฟังตัวเองให้ดูทีละส่วน ทีละภาคถึง ขนาดนี้มาก่อน แถมยุคไอทียังมีกล้องไว้ถ่ายทอดความภินท์ฟังได้ทุกวันจากทั่วทุกมุมโลกอีกต่างหาก

ว่ากันโดยเจตนา มะแมไม่เคยตั้งใจเตรียมตัวตาย แต่ว่ากันโดย พฤติกรรม หล่อนเตรียมตัวตายมาเป็นสิบปีแล้ว

คนเรากลัวตายเพราะห่วงข้างหลัง หรือห่วงข้างหน้า อยากโน่น อยากนี่จนหาความสบายใจไม่ได้ ความไม่สบายใจนั้นแหละทำให้กลัวตาย ความไม่สบายใจนั้นแหละคือความไม่พร้อมจะตาย และไม่คู่ควร กับการไปได้

แต่หล่อนสร้างความสะดวกสบายใจให้คนอื่น หวังให้คนอื่นพบชีวิตใหม่ที่ ดีกว่า หล่อนเองจึงสบายใจกว่าใคร และถึงแม้ไม่หวัง ก็รู้อยู่เต็มอกว่า ชีวิตใหม่ของตนต้องดีกว่าที่เป็นอยู่แน่ๆ จะเป็นสวรรค์ชั้นไหนหรือกลับมา เป็นมนุษย์ใหม่อีก ไม่สำคัญเลย

เมื่อวันคล้ายวันเกิดที่ผ่านมา อัคระโทร.มาแต่เช้ามืด เพื่อเตือน ให้ระลึกถึงวันเกิดอย่างเป็นสุข นาที่นั้นหล่อนรู้สึกเหมือนอัคระนั่นเอง คือของขวัญให้กับการเกิดมา ตลอดจนเป็นรางวัลปลอบใจให้กับการยังมีชีวิตอยู่

แต่แค่เพียงข้ามวันไม่ทันไร ความตายของเขาก็กลายเป็นบท ลงโทษอย่างอุกฤษฏ์ให้กับการมีลมหายใจของหล่อน ถ้ารู้ว่าเกิดมาแล้ว จะมีเรื่องเศร้าสาหัสขนาดนั้นรออยู่ ก็ขอเลือกไม่เกิดมาเสียดีกว่า

แต่วันนี้ มีรางวัลใหม่มาล่อใจอีก...

โลกที่กำลังแตกเป็นเสี่ยงๆทีละน้อย กำลังจะสงบเรียบร้อยในไม่ นาน เพื่อมาอยู่ในอุ้งมือของหล่อน ในฐานะสตรีผู้ประทับอยู่เคียงข้าง สมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิราช!

นึกถึงพระวัจนะของพระพุทธองค์ แล้วเริ่มเข้าใจผ่าน ประสบการณ์ตรงขึ้นมาว่า รักหนึ่ง ทุกข์หนึ่ง รักร้อย ทุกข์ร้อย

ความรักครั้งก่อนใช้เวลาไม่กี่เดือน ผูกใจหล่อนให้ยึดแน่น จน ทุกข์ปางตายเมื่อถึงกาลต้องพลัดพรากจากกัน นี่หล่อนกำลังจะผูกพัน กับเซธไปอีก ๕๐ ปี บุรุษผู้มีความเหนือกว่าคนรักเดิมทุกด้าน หาก ระหว่าง ๕๐ ปีมีแต่ดีกับดี มีกาย วาจา ใจอันสว่างให้แก่กันไปเรื่อย วัน ไหนได้เวลาเขาจากโลกนี้ไป อะไรจะเกิดขึ้น?

ตรอมใจตายตามเป็นอย่างไร อาจได้รู้ก็วันนั้นแหละ!

หยมลุกขึ้นเข้าครัวเพื่อเตรียมอาหารกลางวันให้ มะแมจึงกด รีโมตเปลี่ยนช่องด้วยความเอือมขวายภัยพิบัติ

แต่ช่องใหม่ก็เจอข่าวใหม่ คราวนี้ในไทย ภาพที่เห็นเป็นรถ โดยสารประจำทางที่มีตำรวจขึ้นลงสำรวจความเสียหาย โดยผู้สื่อข่าว ให้เสียงรายงานประกอบภาพ ว่าวัยรุ่นเซวียงระเบิดใส่คู่อริบนรถเมล์ มี การบาดเจ็บระนาว ทั้งผู้เกี่ยวข้องและคนไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน

สายหน้าน้อยๆ เกิดเป็นมนุษย์สักก็ครั้งก็คงได้เห็นอย่างนี้รำไป
อะไรดีๆต้องพยายามทำให้มีขึ้นมา แต่อะไรเลวๆไม่ต้องชวนขวยเลย
เดี๋ยวมีได้เอง

พูดง่าย ๆ ถ้าไม่พยายามดี ก็พร้อมจะเลวแล้ว!

แต่ในเมื่อต้องเกิดใหม่กับความล้มเหลวเดิมๆ ไม่รู้ว่าเข้าห้อง
พ่อห้องแม่คู่ไหนด้วยเหตุผลกลใด แล้วจะมีกำลังใจพยายามดีไปเรื่อยๆ
ทุกภพทุกชาติได้อย่างไร? มันต้องพลาดบ้างละ จะเป็นหล่อน หรือต่อ
ให้แสนดีขนาดเซธกับอัคระก็ตาม

จากข่าวในประเทศ ตัดไปสู่วิวาทต่างประเทศ สงครามยังส่งเสียง
ตุมตามขึ้นที่นั่นที่นี้ไม่จบสิ้น ด้วยเหตุผลที่ชาวบ้านฟังแล้วไม่เข้าใจว่า
จะเอาอะไรกันไปทำไมแน่

ไม่มีผู้ปกครองประเทศมหาอำนาจหน้าไหนหรอก จะออกมายึด
ออกพูดกับประชาชนว่าข้าพเจ้ามีความเสียใจอย่างสุดซึ้ง ที่จำเป็นต้องหา
เรื่องทำสงครามไปเรื่อยๆ เนื่องจากสงครามเป็นรากฐานสำคัญสำหรับ
เศรษฐกิจประเทศเรา ยิ่งเราก่อสงครามได้มากเท่าไร เงินทุนก็จะไหล
เข้าประเทศมากขึ้นเท่านั้น เป็นหนทางฟื้นเสถียรภาพค่าเงินได้ทันใจดี
ส่วนเหตุผลอื่นๆเพื่อใช้ก่อสงคราม ข้าพเจ้าพูดตามที่ควรพูดไปอย่างนั้น
เอง คิดเสียว่าเป็นนิทานปลุกขวัญและกำลังใจเพื่อชาติก็พอ

มะแมสลดใจ แผ่นดินแผ่กว้าง ถ้าเทียบขนาดกัน มนุษย์เราก็เล็ก
แค่เศษฝุ่น แต่ทว่าเป็นเศษฝุ่นที่สำคัญผิด นี้กว่าตนเองคือเจ้าของแผ่นดิน
ทั้งหมดไปได้!

อำนาจของผู้นำประเทศทุกยุคทุกสมัย ดีแต่เปลี่ยนคนอิสระให้
กลายเป็นข้าทาสของตน จะไปยังใหญ่หนานับถือสักเท่าใดกัน?

อำนาจของผู้ยิ่งใหญ่ในธรรม ที่ปลดแอกข้าทาสของกิเลสให้
กลายเป็นไทต่างหาก จึงสมควรเรียกว่าเป็นยอดแห่งอำนาจ เพราะไม่
ต้องมีใครมาเป็นข้าทาสใครด้วยความจำใจชั่วคราว มีแต่คนหลุดพ้น
จากความเป็นทาสมาให้ความนับถือกันด้วยหัวใจเต็มดวงตลอดไป

คนในโลกอยากเป็นหมายเลขหนึ่ง หรือไม่ก็เป็นหนึ่งเดียว แต่
มะแมชักโหยหาการไม่ต้องเป็นอะไรสักอย่างหนึ่ง เพื่อจะได้ไม่ต้องทน

ทุกข์กับอะไรสักหนึ่งเดียว!

ความรู้สึกลายมาถึงสำนักซีเซิงตะกอนคราวนี้ เหมือนได้
กลับบ้าน อาจเพราะนึกถึงจิตที่เป็นอิสระของแม่ใหญ่แล้วพลอยใจว่าง
หรืออาจเพราะนึกถึงความ ‘ไม่มีอะไร’ ของสถานที่แล้วใจว่าง เหมือน
ตัดขาดจากความผูกพันใดๆในโลกเบื้องนอกลงได้อย่างสิ้นเชิง

อยู่ในอาณาจักรของเซธ มีแต่ของดี ของวิเศษ ชวนให้หลงนึกไป
ว่าชีวิตเป็นของดี ของวิเศษ

แต่อยู่ในสำนักซีของแม่ใหญ่ มีแต่ของธรรมดา ของพอใช้ยังชีพ
ให้อยู่รอด จึงพาให้เห็นว่าชีวิตเป็นของธรรมดา อยู่รอดเอาไว้เพียรเพื่อ
พ้นจากความหลงผิดเท่านั้นพอ

วันหนึ่ง ของวิเศษจะเป็นผุยผงไป และวันหนึ่ง ของธรรมดาก็ไม่
รอดจากความเป็นผุยผงเช่นกัน ยึดจับไว้ได้ชั่วคราวเท่าๆกัน โจทย์จึง
ไม่ใช่อยู่ที่ไหนดี แต่อยู่ที่ต้องการอะไรจากที่ไหนก่อน

เมื่อมะแมพ้ออกกับหิมขึ้นมานั่งกราบแม่ใหญ่บนชานเรือน ชาย
คนหนึ่งพร้อมด้วยภรรยา กำลังสนทนากับท่าน

“ผมไปนึกถึงความตายตามที่แม่ใหญ่สอน จิตใจมันหดหู่ แล้ว
ตอบตัวเองไม่ถูกว่าทำไมเราต้องมานึกถึงเรื่องน่าหดหู่อย่างนี้ด้วย”

“ถ้านายพงค์นึกถึงความตายที่จะทำให้สูญเสียความสุข ต้องจาก
ลาเมียหน้าตาจิ้มลิ้มข้างๆนี่ไป ความตายก็ดูน่าหดหู่เป็นธรรมดา แต่ถ้า
นายพงค์นึกถึงความตายที่จะทำให้ได้ทั้งความทุกข์ ได้หนีเจ้าหนี้หน้า
เลือดไป ก็ชวนให้สบายใจไม่น้อยเลยใช่ไหมล่ะ?”

นายพงค์หัวเราะแหยๆ ยิ้มอายๆ พนมมือรับ

“ครับ... ต้องอย่างนั้นครับแม่ใหญ่ หลายปีก่อนผมเคยแทบจะฆ่า
ตัวตายก็เพราะอยากหนีเจ้าหนี้นั่นแหละ”

“นั่นไง! แต่ไหนแต่ไรคนเรามีปัญหา รุมเร้า กดดันให้หนักอกมา
ตลอด เธอจึงรู้สึกว่าการทุกข์เป็นของดีติดตัว และจะเกาะไม่ออกตลอดไป...
การมีคำว่า ‘ตลอดไป’ อยู่ในหัวนั่นแหละ คือความหลงยึดมั่นสำคัญผิด
ว่าความทุกข์โหม่นสนั่นเที่ยง อย่างไรเธอก็ไม่มีทางหายทุกข์... แต่หาก

ฝึกระลึกถึงความตาย เจริญมรณสติให้มาก ก็จะเกิดความรู้สึกขึ้นมาอีกแบบ เหมือนนับถอยหลังว่าเราจะอยู่กับทุกข์ทางกาย ทางใจ อีกไม่นาน”

“แปลว่านี่ถึงความตาย จะได้รู้สึกว่าจะไม่ต้องเจอเรื่องราวๆอีกต่อไปใช่ไหมครับแม่ใหญ่?”

“นี่แบบนั้นถึงทำให้คนอยากตายเร็วใจ เรื่องจะได้จบๆ”

นายพงศ์หัวเราะ

“มันจะต้องนึกถึงความตายให้ถูกต้องตรงทางอย่างไรครับ?”

“การเห็นความตายว่าเป็นประตุนั้นทุกข์ คือการนึกถึงความตายแบบโลกๆ พระพุทธเจ้าท่านสอนให้นึกถึงความตายโดยความเป็นธรรมะ คือ เห็นว่าความตายเป็นเครื่องหมายของการสูญเสียสิ่งที้นึกว่าเราเคยมี เราเคยเป็น เราเคยครอง เมื่อตรองด้วยมุมมองนี้แล้ว ใจก็จะเกิดปัญญา รู้สึกถึงความไม่ได้เคยมีอะไร แล้วก็ไม่เคยเป็นใครจริง ที่ผ่านมาสักแต่หลงยึดในสมมุติว่าเราชื่อมันามสกุลนี้ มีบ้านมีรถ มีลูกมีเมียกันชั่วคราวเท่านั้น”

แม้ว่านายพงศ์ไม่เข้าใจ แต่ก็รู้สึกสบายใจที่ได้ฟัง

คนที่ได้ไปเต็มๆ กลับเป็นผู้มาทีหลัง มะแมมองแม่ใหญ่ด้วยความเข้าใจภาวะของท่านมากขึ้น แม่ใหญ่เป็นคนหนึ่งที่จะไม่มีโลกใหม่ จึงไม่มีความหวังใหม่ และสอนให้เตรียมรับมือกับมรณะเฉพาะตนด้วยใจที่ว่างจากอาการยึดเท่านั้น

อยู่บนภูเขานี้ที่ไร ตาสว่างขึ้นทุกที คนธรรมดาเอาตัวตนมาข่มกันแต่ใจท่านแม่ใหญ่เอาความรู้สึกไม่มีตัวตนมาสอนแทน แค่เห็นหน้าท่านก็พลอยเบาตามแล้ว

ชั่วขณะหนึ่ง มะแมรู้สึกถึงความเป็นตนที่นิ่งอยู่แบบโง่ๆในทรงข้งแห่งรูปสวย ทึบแน่นด้วยเมฆหมอกอุปาทาน

แล้วพร้อมกันนั้น ก็สัมผัสรู้สึกถึงแม่ใหญ่ที่นิ่งสบายอยู่ด้วยปัญญาอันเป็นอิสระไร้ประมาณ แม้กายท่านจะเต็มไปด้วยรอยย่นแห่งชราภาพ แต่ดวงจิตอันแผ่รัศมีอุเบกขาเท่าฟ้า ก็หารอยยับมิได้เลย จะมีก็แต่ความสดชื่นเต็มสถานเดียว

นั่นคือวาระแรกที่ปรารถนาจะเป็นอย่างแม่ใหญ่ ท่านพูดอะไรก็พูดด้วยเมตตาจากจิตที่ว่างจากความคิดเบียดเบียน ท่านสอนอะไรก็สอนด้วยความรู้แจ้งจากจิตที่ว่างวางอุปาทานในตัวตน ท่านดูใครก็ดูอุปสรรคที่ขวางเขาไม่ให้เข้าถึงจิตที่ว่างจากความทุกข์ร้อน

อย่างนี้เองที่แม่ใหญ่เคยบอกหล่อน **ตัวเราเป็นอย่างไร ก็เป็นประตูสู่ความเป็นเช่นนั้นให้คนอื่น!**

สำหรับเพศหญิง ไม่มีแรงบันดาลใจใดดีไปกว่าเห็นผู้หญิงด้วยกัน ประสบความสำเร็จบนเส้นทางธรรม แม่ใหญ่นี้แหละที่จะช่วยให้หล่อนเกิดศรัทธา อยากเอาดีถึงที่สุด ด้วยการมีแก่ใจดูความไม่เที่ยง ไม่ใช่ตัวตนของกายใจให้ต่อเนื่อง

แค่เพียงนั่งใกล้และฟังธรรมจากท่านผู้บริสุทธิ์รู้ใหญ่ ใจก็เหมือนจะรับกระแสเวกสงบเย็นเข้าสู่ตนเต็มเปี่ยม เหมือนจิตปฏิรูปการรู้ เป็นรู้ที่ใส รู้ที่เบา รู้ที่ไม่มีฉันทะ รู้ที่ไม่มีการแบกไว้ เลียนแบบแม่ใหญ่ได้รำไร

เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตา ว่าผลสุดท้ายของการปฏิบัติแบบพุทธแท้ เป็นอะไรที่ไม่มีใครคิดไปได้ถึง เพราะจะเข้าถึงได้ต้องใจเด็ด สลัดเปลือกหนักที่ห่อหุ้มเป็นอุปสรรคขัดขวางออกไปให้หมดเสียก่อน

นายพงศ์และภรรยาพูดคุยสอบถามธรรมะแบบชาวบ้านอีกพักหนึ่ง ก็หันมายิ้มและหลีกทางให้กลุ่มของมะแม

แม่ใหญ่ยิ้มทักมะแม แต่หันไปเอ่ยคำแรกกับอีกก่อน

“เป็นไง... พิร์มล... ฉันจำชื่อใหม่ของเธอไม่ได้ เรียกอย่างเดิมก่อนแล้วกันนะ”

“เจ้าคะ”

หนูอีกพนมมือรับด้วยปิติ เพราะใจก็อยากให้แม่ใหญ่จำตนโดยความเป็นคนเดิมเช่นกัน

“แล้วหนูหน้าใหม่ี่ตามเขามาด้วยความสนใจอีกคนหรือ?”

แม่ใหญ่หันมาทางหิม ซึ่งกำลังกระสับกระส่ายอยากเสนอหน้าอยู่ก่อน

“หนูชื่อหิมเป็นลูกจ้างของพี่มะแมเจ้าคะ... น้องอีกเล่าเกี่ยวกับ

แม่ใหญ่ให้หิมฟังแล้วอยากมากทราบมาก วันนี้เป็นบุญจริงๆที่ได้มา”

“มาหาธรรม ก็คือมาหาความชื่นใจนั่นเอง ลูกเอ๋ย”

ทั้งที่ถ้อยคำธรรมดา แต่กระแสน้ำที่ออกมาจากคำของแม่ใหญ่
เหนี่ยวนำให้หิมตื่นตันจนตาเปียกชื้น

ในเวลาดังกล่าว มะแมสัมผัสถึงความเกะเกี้ยว ความผูกพันกับ
สองนางที่ขนาบข้างตนในฐานะบริวาร กับทั้งสำเนียงที่ได้ว่าเงาร่างทั้ง
สองเบ่งบานอยู่ด้วยความลึกลับที่แม่ใหญ่เอ่ยปากทักทายเจรจาด้วย

ส่วนร่างหล่อนที่นั่งอยู่ตรงกลาง มีความว่างอย่างรู้ รู้ว่าตนมีสอง
หูเป็นเครื่องรับเสียง มีสองตาเป็นเครื่องรับภาพ กับใจดวงหนึ่งที่สันโดษ
ปรารถนาเพียงสัมผัสธรรมตรงหน้าอันว่างจากทุกข์ ไม่มีความถือมั่น
ว่านี่หน้าตาเรา นั่นหน้าตาเขา จึงไม่มีอาการรอคำทักทายให้มีความสำคัญ
กับตนเลย

ขณะนั้นเอง แม่ใหญ่ค่อยๆเบนสายตามาทางมะแม แยมยิ้ม
งดงาม ก่อนเทศนานิ่มนวล ตรงกับภาวะที่หล่อนกำลังประสบ

“กายแบบนี้ กับใจแบบนี้ของพวกเรา กระตุ้นให้เกิดจินตนาการ
ขึ้นมาแบบหนึ่ง แบบที่ทำให้นึกว่ามีเราจริงๆขึ้นมาคนหนึ่ง และจะเป็น
คนๆนั้นตลอดไป ต่อเมื่อสักแต่เห็นว่ามันเป็นแค่เครื่องรับภาพ เครื่อง
รับเสียง เครื่องรับสัมผัส ร่างกายก็ไม่ต่างจากโพรงไม้กลวงๆ ที่ไม่มี
บุคคลอาศัยอยู่ มีแต่ธาตุจิตอาศัยอยู่ไปต่างๆนานา”

มะแมกะพริบตาก็มือไหว้รับธรรมอย่างอ่อนน้อม เมื่อครู่ตอน
เห็นว่าตนเป็นแค่กายเปล่าๆกับใจเปล่าๆ ก็เหมือนไม่มีค่าอะไร แต่พอใจ
โดนปรุงแต่งจากความใส่ใจของแม่ใหญ่ ก็เกิดความรู้สึกว่ามีหน้ามีตา
กายใจเหมือนมีความสำคัญเกินจริงขึ้นมาทันที

สภาพทางกายเหมือนเดิม แต่สีสันปรุงแต่งทางใจต่างไป นั้นนับ
เป็นวาระแรกที่รู้สึกถึงอาการปรุงแต่งทางใจชัดๆ

เมื่อรู้ชัดว่าสักแต่เป็นอาการปรุงแต่ง อาการปรุงแต่งก็เลื่อนหาย
ไปให้ดูเหมือนพยับแดด เหลือแต่ความว่างใสอย่างรู้ว่าเป็นแค่สภาวะ
ชั่วคราวหนึ่งของจิต

“ต้องเกิดตายกันหลายครั้งนะ กว่าจะสั่งสมบุญ สะสมปัญญามาก

พอกับการเห็นได้ขนาดนี้... นับแต่กายบนดินไปจนสิ้นดาวบนฟ้า ไม่
เคยมีไว้ให้ใครยึดครอง มีแต่ให้ทอดทิ้งไว้กับความว่างทั้งหมด ถึงใจ
เราจะทุกข์เพราะไม่รู้ หรือเป็นสุขเพราะเห็นแจ้ง ทุกสิ่งและทุกคนก็จะ
ล่องหนหายไป เท่าๆกับจำนวนที่ปรากฏขึ้นมาั่นเอง!”

มะแมใช้เวลาระหว่างขับกลับจากสำนักชีมาถึงบ้าน งามใจ
ตัวเองจนเกิดความหนักแน่น รู้ชัดว่าตนต้องการอะไรจากชีวิตที่เหลือ

ปล่อยให้ลูกสาวขึ้นไปอาบน้ำ แต่รังหิมไว้ไม่ให้แยกไปไหน

“หิม”

“ขา”

“ลูกค้าคนล่าสตูดอยู่เดือนไหน?”

“ปลายมกราฯค่ะพี่”

“โอเค... ฉันเราทำงานกันอีกสามเดือน ตั้งแต่พฤษภาคมไม่ต้องรับนัด
แล้วนะ”

หิมอ้าปากค้าง

“พี่มะแมจะ...”

“พี่จะไปอยู่กับแม่ใหญ่!”

หิมเงยบงกด้วยความใจหาย รู้ว่าการตัดสินใจของนายสาวมิใช่
เกิดจากอารมณ์ชั่วแค้นแต่อย่างใด ทว่าก็ถามแบบติดปาก

“แน่ใจหรือคะพี่?”

“เธอเอาญาติจากต่างจังหวัดมาอยู่ที่นี่ได้ พี่จะโอนบ้านให้เป็น
กรรมสิทธิ์ของเธอ รตนั้นก็ให้เธอ พร้อมทั้งทุนก้อนใหญ่พอตั้งเนื้อตั้ง
ตัว ทำร้านทำอะไรที่เธอต้องการ”

สาวลูกจ้างอีกอักแบบเกรงใจ แต่ก็ปีติกับชีวิตใหม่แค่เอี่ยมเป็น
ระลอก

“ขอบคุณค่ะ” ยกมือไหว้ท่วมหัว “แล้วพี่มะแมมีเงิน...”

“อย่าห่วง พี่ได้เงินจากเทวดามาเยอะ และตอนนี้รู้ชัดแล้วว่าท่าน
ต้องการให้ใช้ทำอะไรบ้าง”

พูดจบก็เดินขึ้นชั้นบน เข้าห้องทำงาน หยิบโทรศัพท์พิเศษขึ้น

มากดปุ่มค้างไว้ ภาวนาให้เซธรับสาย และเขาก็รับเป็นครั้งแรก โดยไม่ต้องมีข้อความรอเรียกกลับเหมือนเช่นที่ผ่านมา

“สวัสดีค่ะบอส”

“อ้อ... สวัสดี”

เขาตอบเรื่อยๆเป็นภาษาไทย ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเขารู้ ในเมื่อเจตจำนงของหล่อนตรงแนวและเข้มข้นเสียขนาดนี้

“หนูรักบอส!”

ขึ้นต้นมาก็สารภาพตื้อๆ คำที่เขาไม่เคยเอ่ยกับหล่อน แต่แม่ก็ไม่หนีกายที่จะเป็นฝ่ายพูดก่อน

“ฉันรู้”

เสียงของเซธซึ้งลง มะแมเซ็ดคางนิดหนึ่ง

“ตอนนี้หนูรักแบบลูกน้องที่ย่าเกรงพระเดชพระคุณเจ้านายมากกว่าอย่างอื่น เกิดมาหนูไม่เคยกลัวใครขนาดนี้มาก่อนเลย”

เซธแค่หัวเราะหึหึ มะแมกะพริบตาทีหนึ่ง

“แต่หนูก็รู้ว่าถ้าได้ใกล้ชิดกันอีกนิดหนึ่ง คงหลงเสน่ห์บอสแบบเดียวกับไอซิส แล้วก็ว่าที่ราชินีองค์อื่นๆ”

นึกถึงภาพเพื่อนสาวที่ชอบทำตาเชื่อมใส่เซธระหว่างอยู่ในปราสาท รายนั้นพอรู้ว่าถูกเลือกให้เป็นหนึ่งในราชินีแห่งจอมจักรพรรดิ ก็ไม่ค่อยสงวนท่าทีอะไร ความรู้สึกของมะแมคือแม่นั้นจ้องรอที่เดียว ว่าเมื่อไรบอสจะกระดิกนิ้วเรียกเสียที

มะแมพิมพ์คำตอบเหมือนโทร.มาพูดกับตัวเองอยู่คนเดียว

“นาที่แรกที่ได้ยินเสียงบอส ยอมรับว่าหนูโมโห แล้วก็คิดไปต่างๆ นานา ใจสงสัยว่ากล้าดียังไง ถึงมาบงการให้เราทำนู่นนี่นั่น สั่งกันราวกับเห็นเป็นคนใช้ ทั้งที่ไม่เคยรู้จักมักจี่ซะหน่อย”

ว่าที่พระเจ้าจักรพรรดิหัวเราะเอื่อยเอื่อยในลำคอ

“ฉันชินของฉันอย่างนั้น ถ้าทำให้เธอไม่พอใจก็ขอโทษ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ เพราะหนูกำลังจะบอกว่าแปลกดี ตั้งแต่ครั้งแรกนั่นเอง หนูก็อยากได้ยินเสียงสั่งของบอสอีก เสียงบอสมีเสน่ห์ติดหูและเหมือนมาท้วงในหัวให้คิดถึงอยู่ตลอดเวลา... คงเพราะบุญญา

บารมีที่บอสสั่งการให้ใครต่อใครทำแต่เรื่องดีๆมาเกือบร้อยปีกระมัง”

“ตอนหนุ่มๆฉันก็เคยสั่งให้คนทำชั่วเหมือนกันแหละ เด็กที่โตมากับสงครามโลกควรเป็นยังไง เธอน่าจะเดาถูก”

“ค่ะ... จิตของบอสก็ยังมีความเป็นนักรบอยู่นะคะ เพียงแต่ตอนนี้เอามาใช้ในทางสร้าง ไม่ใช่ทำลาย”

“อ้อม...”

“ถามหน่อยเถอะ เบอร์หนึ่งในใจบอสสวยกว่าหนูมากไหม?”

“อย่าถามอย่างนั้นเลยนะ... เธอก็รู้ว่าฉันมีราชินีหลายองค์ไม่ใช่ด้วยความมักมาก ต่อไปพรมแดนประเทศต่างๆจะถูกทำลายลง ต้องมีการแบ่งเขตการปกครองกันใหม่ ทางลัดที่สุดที่จะรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ฉัน ก็คือต้องใช้นางพญาหรือสายเลือดที่เป็นระดับ ๕ ของฉันไปดูแล”

“หนูถามเรื่องสวย บอสเลี้ยงไปพูดเรื่องระดับ ๕ ทำไม่เนี่ย?”

“เธอยังอยากฟังคำตอบแบบชาวโลกอยู่อีกหรือ? คนแบบพวกเราน่าจะคิดถึงการเอาความสวยที่มีไปสร้างความแตกต่างได้แค่ไหนมากกว่าจะถามว่าใครสวยต่างกันเพียงใด”

มะแมลดเปลือกตาก็มีนิดๆก่อนเอ่ย

“ไม่มีผู้หญิงคนไหนคิดแบบบอสหรอกค่ะ... ตอนนี่กว่าตัวเองเป็นผู้หญิงที่ดีที่สุดในโลก มะแมก็ไม่เคยสนใจเปรียบเทียบกับใครหรอก แต่พอรู้ว่าผู้หญิงที่ดีที่สุดในโลกอยู่อีก ๖ คน แกมทั้งหมดน่าจะเหนือกว่ามะแมเสียด้วย ขอบตาก็ซักร้อนๆขึ้นมาบ้างแล้ว!”

“เชื่อเถอะ ค่าของพวกเธอในใจฉันเสมอกันหมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนไปกว่าใครเลย”

“มันจะเป็นไปได้ยังไงคะ? ขนาดหนูนั่งอยู่กับไอซิสสองคน ถึงบอสจะทำเป็นแจกจ่ายสายตาเฉลี่ยมาครึ่งๆ แต่หนูก็รู้ว่าเสน่ห์ของแม่นั้นแรงกว่า ดึงดูดใจให้บอสดูไปทางนั้นได้บ่อยกว่า... บอสจะปฏิเสธไหม?”

“นั่นอาจจะเพราะไอซิสมีใจฝักใฝ่กับฉันมานาน เลยก้าเล่นก้าเข้ามามากกว่าเธอ ใจเธอเกินครึ่งยังผูกพันกับอัคระ... และอีกอย่างเธอคงไม่อยากเห็นฉันแสดงกิริยาก่อร้ายก่อดึกแม้ด้วยใจไม่ใช่หรือ?”

มะแมเอ็ง แต่พอเถียงไม่ออกก็รีบตัดบทแบบไม่ยอมจนแต่้ม
“หนูรู้ว่า บอสไม่ต้องพูดหรอก!” กลอกตาคิดแวบหนึ่งก่อนตัดสินใจเอ่ย “แล้วที่บอกว่าหนูกับไอซิสน่าจะเข้ากันได้ดี หนูว่าใช่ละ แต่ก็รู้ใจตัวเองค่ะว่าเจอผู้หญิงคนแรกในชีวิตที่ทำให้ใจฉ่ำได้เข้าแล้ว... ผู้หญิงอีกคนนี่จะรักกันยืดหรือคะบอส?”

“ยืดสิ! ถ้าสนใจผลของงานที่เกิดจากการร่วมมือกัน มากกว่าสนใจว่าวันไหนใครดูเด่นกว่าใคร”

“หนูขอขอยุติเสียด้วยสิคะ... ระหว่างบินไปหาบอส ไอซิสพูดกับหนูว่าใจรู้ไหม? บอกว่าถ้าบอสสั่งให้ไปตาย เขาจะไป! หนูก็คิดว่าบ้าหรือเปล่า เป็นเจ้าชีวิตเธอถึงจะยอมกันง่ายๆ... แต่หลังจากได้ใกล้ชิดกับบอสมากขึ้น หนูก็ซัดเข้าไปในใจนะ ไม่เกินปีเดียวหนูคงรู้สึกแบบเดียวกับยายลูกครึ่งฮิปปี้ปัดนั้นแน่ๆ!”

“อย่างมากตอนหนุ่มๆฉันก็สั่งให้คนเสี่ยงตาย แต่เกิดมาไม่เคยสั่งให้ใครไปตายเลย สาบาน”

เซธตอบอย่างอารมณ์ดี และมะแมก็เปลี่ยนอารมณ์เร็ว ถ้ามมาอีกทาง

“บอสรักหนูบ้างหรือเปล่า หรือคิดจะเอาไว้ใช้งานอย่างเดียว?”
บุรุษผู้กำลังจะได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของโลกมนุษย์ทั้งใบ กระแอมขลุ่ยลักก่อนตอบเบาๆไม่ค่อยเต็มคำ เนื่องจากประดักประเดิดที่โดนรีดไถคำสารภาพกันตื้อๆ

“รักสิ... เธอกับฉันผ่านภพผ่านชาติมาด้วยกันไม่น้อยหรอก”
“ส่วนใหญ่ในฐานะอีหนูของบอสใช่ไหม?”
“ครองคู่ผิวเดียวเมียเดียวกับ่อน่า”
ว่าที่ราชินีแม่มปากครู่ใหญ่ อย่างไรก็ตามหล่อนก็รู้สึกเหมือนเป็นแค่หนึ่งในสมบัติล้ำค่าของเซธ ซึ่งแตกต่างอย่างเหลือเกินกับการเป็นสิ่งมีค่าสูงสุดของอัคระ

“มะแมรู้ค่ะว่า อนาคตเป็นมิตรกับเราได้ไม่ยากนักหรอก ชีวิตใหม่เริ่มต้นได้เสมอเมื่อเราเลิกยึดมั่นว่ามีแต่อดีตให้คบ แต่คืนสุดท้ายที่อยู่ด้วยกัน... ตอนบอสมองความมืดบนท้องฟ้า แล้วบอกกับพวกเรา

สองคนว่าอนาคตวางอยู่ตรงหน้า รู้ได้ด้วยใจ สว่างกว่าความมืดที่เห็นด้วยตาเปล่า... มะแมแอบคิดว่ายังงัยบอสรู้ไหม?”

“บอกฉันมาเถอะ”
ชายผู้หยั่งรู้ดินฟ้าตามเยี่ยงคนธรรมดา
“มะแมคิดว่าเราอาจเห็นต่างกัน เพราะชีวิตที่แท้จริงของบอสเริ่มต้นขึ้นที่อนาคต ส่วนชีวิตที่แท้จริงของมะแมหายไปแล้วในอดีต!”

“เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้...”
“ความรู้สึกที่มีให้บอส หนูไม่เคยมีให้ใครเท่า บางทีก็สงสารพี่อัคระพอนึกเทียบดูแล้วว่าหลังจากอยู่กับบอสนานๆ หนูอาจรักบอสมากกว่าพี่อัคระเสียอีก ทั้งๆที่พี่อัคระให้ค่าหนูยิ่งกว่าบอสไม่รู้กี่เท่า... หนูรู้สึกผิด หนูน่าจะหาคำอื่นที่มาแทนคำว่ารักได้เจอ จะได้เอามาใช้กับบอสอย่างสนิทใจหน่อย”

“ก็รักนั่นแหละ อย่าคิดมาก”
“โอเค! สรุปรว่าหนูรัก... แต่หนูไม่อยากจะร้องให้อีก... หนูว่าหนูเลิกสร้างอนาคตที่จะกลายเป็นอดีตเสียทีดีกว่า...”

“ฉันเข้าใจ และจะไม่ขัดขวางการตัดสินใจของเธอ”
เซธเอ่ยด้วยน้ำเสียงปรานีประดุจพ่อ
“หนูขออนุญาตทิ้งโทรศัพท์บอสนะคะ”
“ได้... ฉันจะส่งรหัสทำลายตัวเองไปจัดการมันเสีย เธอวางไว้เฉยๆหรือเอาไปหย่อนถังขยะที่ไหนก็จะมีค่าเท่ากัน”

ต่างฝ่ายต่างเงิบ มะแมไม่อยากจะรู้สึกอาลัยอาวรณ์ไปกว่านั้นทีเดียวใจอ่อนโลเลเปล่าๆ
“บอสขา... หนูกราบลา”
“ขอให้เธอไปถึงที่สุดทุกข์ตามปรารถนานะมะแม”

ต่างฝ่ายต่างกอดปมวางสายด้วยความนุ่มนวล และไม่มีสิ่งใดติดค้างคาใจต่อกันอีก

มาถึงแผ่นแก้วสีนิลในกระเป่าถือบ้าง บังเกิดอารมณ์รักละเอียดอ่อนลึกซึ้งขึ้นมาชั่วขณะหนึ่งเมื่อหยิบมันมาถือด้วยสองมือ เงยหน้ากะพริบตาสองสามทีก่อนก้มลงมอง ‘ตัวแทน’ ของชายอันเป็นที่รัก

อย่างไรจะดูซิว่าคราวนี้มีคำหักทลายเช่นไร

สวัสดิ์มะแม

อนโมทนาด้วยนะกับการตัดสินใจที่เกิดขึ้น

ไม่ต้องแปลกใจ แผ่นแก้วไม้วีเศษขนาดอ่านความคิดมะแม ออกขนาดนั้นหรือ และนี่ก็ไม่ใช่การประดิษฐ์เรียงคำโดยระบบของซ็อด แต่เป็นที่เขียนไว้เองกับมือ ข้อความนี้จะปรากฏต่อเมื่อแผ่นแก้วรายงานว่ามีมะแมไปถึงจุดนัดพบความสว่างชั้นสูงสุด ในวันเดือนปีที่ทางเปิด

ถ้าวันนั้นมะแมไม่ไปที่นั่น พี่ก็เขียนข้อความนี้ไปบ้าง แต่หากสัมผัสสว่างหน้าของพี่ไม่มีผิดพลาด พี่ว่ามะแมไป และคงตัดสินใจสละเครื่องทรงทั้งหลายแล้ว

สบายใจเถอะ มะแมไม่ใช่ผู้หญิงของเซธหรือ เพราะเป็นคนเดียวที่ไม่เกิดในโรงพยาบาลให้เซธพบเอง พี่ต้องเป็นคนจูงมือมาให้เซธคิดแย่งในภายหลังต่างหาก และมะแมก็ไม่ใช่ผู้หญิงของพี่ด้วย เพราะพี่อยู่ไม่นานพอจะให้มะแมรู้สึกอย่างนั้นได้

พี่จะได้รับประโยชน์จากมะแมในสำนักซี ถ้าเทียบปริมาณก็น้อยกว่าเมื่อมะแมอยู่ในอาณาจักรของเซธมาก แต่หากเทียบเป็นคุณค่าที่แท้ ก็ต้องบอกว่าคนในสำนักซีได้ประโยชน์ถาวร ไม่กลับไม่เปลี่ยนอีก ต่างจากคนในอาณาจักรของเซธ แม้รับประโยชน์จากมะแมไปชั่วครู่ในชาตินี้ ก็ไม่รู้ว่าชาติหน้าต้องระหกระเหินขึ้นฟ้าหรือลงเหวกันอีกนานแค่ไหน

เส้นทางในสังสารวัฏคงเหงาน่าดูเมื่อขาดมะแมไป แต่นี่ก็จะ

เป็นการยืนยันว่าพี่ไม่ได้ดีแต่พูด หากมะแมมีความสุขตลอดไป พี่นี้แหละจะดีใจเป็นที่สุด

ลาชวันรันดร์
พ่อค

มะแมสะอึกอั้น ตีบตันคอหอย แต่ไม่ร้องไห้ เพราะเมื่อนึกถึงเด็กอ่อนที่กำลังจะมาเกิดในไม่ช้า ก็เห็นว่าเจ้าของข้อความไม่ได้มีชีวิตจิตใจแบบมนุษย์หรือแบบเทพยดาไหนๆอีกแล้ว จึงไม่ทราบจะส่งใจไปอาลัยอาวรณ์ใครคนไหนดี

เดินกลับไปกลับมา ทบทวนทุกสิ่งทีพลิกชีวิตหลอนหลายดลป แล้วถูกคิดขึ้นได้ว่าน้องอีกเป็น ‘แผนสอง’ ของอัคระอย่างไร ถ้าไม่มีหนูอีก หลอนคงไม่ได้พบแม่ใหญ่ และถ้าไม่พบแม่ใหญ่ หลอนคงไม่ปลงสังเวชกับความตาย ได้สว่างในธรรมจนอยากสละโลกขนาดนี้

ยิ้มนิดๆอย่างรู้ใจคนรักเก่า เขาทนไม่ได้ที่จะยกหลอนให้เซธ... เมื่อเขาไม่ได้ เซธก็ต้องไม่ได้!

อัคระคงเดาทางถูก ว่าเซธจะบอกความลับสุดท้ายเรื่องการเกิดใหม่ของเขา โดยหวังว่านั่นจะปลดล็อกให้ใจหลอนตัดเยื่อใยจาก ‘เด็กแบบเบา’ เสียได้ แต่ด้วยการเผยความลับเช่นนั้นเอง กลับกลายเป็นเข้าทางอัคระแทน เพราะเมื่อสลดอย่างรุนแรงจากการเห็นธรรมชาติการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งใจว่าไม่มีใครเป็นที่มั่นให้ใครได้ หลอนก็จะเลือกทางอื่นที่ดีกว่าอาณาจักรของเซธ

สรุปคืออัคระไม่ใช่แค่ทำตัวหวงแหนคนรักเก่าเฉยๆ เขายังมุ่งหวังให้หลอนได้ดีที่สุดตามทางอีกด้วย

ชาติก่อนๆหลอนอาจเป็นสมบัติผลิตภัณฑ์ของเหล่าจักรพรรดิหรืออย่างไรไม่รู้ รู้แต่ว่าชาตินี้ขอเลือกที่จะไม่เป็นสมบัติของใครเลยดีกว่า เมื่อตัดสินใจหันหลังให้โลก มะแมเกิดความรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง หลอนไม่ใช่ผู้หญิงของใครเลยจริงๆ

ตอนนี้หล่อน 'ไม่มีอะไร' 'ไม่มีความรัก' 'ไม่มีแม้กระทั่งความ
มุ่งมาดคาดหวังที่จะได้รักใหม่ หัวอกจึงโปร่งโล่ง ดวงจิตถูกปลดปล่อย
เป็นอิสระ สะอาดหมดจดจากต้นเหตุแห่งทุกข์หนักในวัฏสงสาร

โลกในความหมายที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ คือกายอันยาวาวหนา
ตีบก่อนนี้ กับใจอันไร้รูปดวงนี้

โลกาวินาศที่แท้ จึงเป็นของเฉพาะตน เมื่อกายแตกครึ่งหนึ่ง ก็
คือโลกาวินาศครึ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะครองโลกอยู่จะเป็นจิตของคนธรรมดา
หรือเป็นจิตของพระเจ้าจักรพรรดิก็ตาม

ต่อเมื่อสามารถพาตนไปได้ถึงนิพพาน อันเป็นมหาสมุทรแห่ง
ความว่าง ไร้รูป ไร้โลก ไร้เครื่องอาศัย จึงได้ชื่อว่าถึงซึ่งความยุติ
โลกาวินาศไปจนชั่วกาลปาวสาน

มะแมเดินออกจากห้องทำงาน ตรงไปสู่ห้องพระ เพื่อสวดมนต์
หลายรอบเป็นการเฉลิมฉลองชีวิตใหม่ที่ไร้ต้นเหตุทุกข์ หล่อนสัญญา
กับตนเองว่าจะไม่หันหลังกลับมาองสะพานสู่ชีวิตเก่าที่ตนเผาทิ้งกับ
มืออีกเลย

ใจอารีสงาว

จบ

วันแรก...

ฉันติดเตียง ‘ไดอารี่สี่ชมพู’ มาหลายเดือนตั้งแต่รู้จักพี่อ้อ จนกลายเป็นความเคยชินที่จะระบายความรู้สึกออกมาวันละวันละหน้อย หนึ่ง แม้จะตัดใจเผาไดอารี่เล่มนั้นทิ้งไปแล้ว เพราะไม่อยากเหลือร่องรอยความทรงจำแบบโลกๆไว้อีก แต่นิสัยช่างจดช่างเขียนทำทาง จะไม่หายตามไปด้วย ก่อแหม่นอย่างคิณนี้ เหมือนอะไรหายไปถ้าไม่ได้จดไม่ได้เขียนเสียหน่อย

ฉันเลยตัดสินใจซื้อสมุดปกสีขาวมาอุปโลกน์เป็นไดอารี่เล่มใหม่ ก็คงไม่เป็นอย่างนั้น เพราะตั้งใจจะบันทึกประสบการณ์บนเส้นทางที่พลาดด้วยผ้าสีขาวของแม่ชีที่นี่ ไม่ใช่เรื่องโลกๆเสียหน่อย ว่าแล้วก็ถือเอาวันแรกที่มาอยู่ที่นี่ เป็นปฐมฤกษ์เปิดหน้าหนึ่ง รู้สึกมีความสุขที่ได้เขียน อีกปีข้างหน้าถ้ากลับมาอ่าน ฉันอาจมองเห็นว่าตัวเองเริ่มต้นอย่างไร พัฒนาไปแค่ไหนแล้ว ที่แน่ๆคือขอให้สัญญากับตัวเองไว้ ณ บรณบัดนี้ว่า ฉันจะไม่ย้ายอยู่กับที่เป็นอันขาด!

มาอยู่ที่นี่ฉันตั้งใจจะไม่ใช้คอมพิวเตอร์ มีหนังสือพิมพ์ไปกับความ รู้สึกว่ายังสามารถติดต่อกับโลกภายนอกได้ตลอดเวลา คอมพิวเตอร์ทุกเครื่องที่มีก็ยกให้หมยไปหมดแล้ว ซึ่งก็เป็นอย่างที่คิด มันช่วยปรงแต่จิตใจให้เกิดความรู้สึกว่ามาอยู่ในโลกใหม่ ไม่เกี่ยวข้องกับโลกเก่าอีก นี่ถ้าไม่จำเป็นต้องติดต่อกับพ่อแม่ ฉันก็คงทิ้งมือถือไปโดยจะได้ถูกตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิงไปเลยจริงๆ

อ้อ... ฉันชอบอ่านลายมือของตัวเองนะ ดูสวยดี... อาจจะเป็นรูปแบบหนึ่งของความหลงตัวเองหรือเปล่าก็ไม่รู้ละ แต่ย้อนกลับมาอ่านอะไรที่ตัวเองเขียนแล้วมีความสุข รู้สึกว่าแบบนี้เป็นลายมือที่สื่ออารมณ์อ่อนโยน ลายมือของแต่ละคนทำให้กระดากแผ่นหนึ่งกลายเป็นสื่อบันทึกกระแสจากใจในขณะเขียนเอาไว้ และมีอำนาจดึงดูดให้ย้อนกลับไปสู่กระแสเดิมขณะนั้นๆได้อีก

ฉันไม่ได้มีความรู้เรื่องอ่านคนจากลายมือ แต่ใช้ใจวัดเอาลายมือของฉันสื่อให้รู้สึกถึงชีวิตโดยรวมที่ผาสุก เริ่มต้นจากการยิ้มได้แบบเด็กที่มีพ่อแม่ ลงท้ายก็ยังยิ้มได้แบบคนมีที่พึ่ง ไม่เคยต้องร้องไห้ส่งสารตัวเองอยู่คนเดียวเลย

การเที่ยวไปเที่ยวมาเข้าออกสำนักสี่เชิงตะกอนอยู่หลายเดือนทำให้วันแรกไม่ใช่วันที่ ‘แปลกและแตกต่าง’ แต่ด้วยความที่ชีวิตเริ่ม

หยิ่งรากลงในสำนักสี่เชิงตะกอนที่ ทำให้หน้าที่นี้รู้สึก ‘ปกติและมั่นคง’ อย่างแท้จริง

วันที่สอง...

ฉันรู้สึกคล้ายคนอนาถามาพึ่งพาทำนุเคราะห์ ทุกครั้งที่อยู่ต่อหน้าแม่ใหญ่ ชอบเกิดความรู้สึกเหมือนเรายังมีเพชร ยังไม่มีเสื้อผ้าอาภรณ์ดีๆใส่ แล้วต้องก้มหัวขำหัวน้อมอยู่ร่ำไป

ย้อนกลับไปสำรวจตัวเอง ภาวะแรกที่อยากมาอยู่ที่นี่ ไม่มีอะไรเป็นแรงบันดาลใจมากไปกว่ากระแสจิตที่สุกสว่าง และสำรวจความสุขล้นดิ้นรนฟ้าของแม่ใหญ่นั่นเอง

เห็นท่านทำได้ ก็เป็นแรงบันดาลใจให้เราอยากทำได้บ้าง จิตที่ผ่องใสไร้ความฟุ้งซ่านของท่าน คือความงดงามที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมาในชีวิต ความว่าอย่างไม่มีประมาณจากกลางใจท่าน เปล่งประกายบริสุทธิ์เกินผ้าขาว จนผ้าขาวทั้งโลกดูหม่นหมองเหมือนของเปื้อนไปเลย

ได้รู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้ ที่สุดของความบริสุทธิ์คือการไม่มีร่องรอยความอยากได้ ไม่มีวิแววของความกระสันกระส่ายให้รู้สึกมีน้อยเท่าไร นี่แหละหลักฐานความอิมแบบคนที่มี คนที่เต็ม ชนิดไม่มีทางกลับไปโทษหิวทุรนทุรายได้อีก สมัยพุทธกาลคงมีหลักฐานอย่างนี้ให้เห็นกันมาก คนเลยเกิดกำลังใจอยากเข้าไปจนถึงความพิสุทธ์กัน แต่สมัยนี้หลักฐานมีน้อยเหมือนไม่มี กำลังใจเลยถดถอยไปด้วย

ช่วงปลายห้องอีกขอขึ้นไปนั่งสมาธิในถ้ำที่เคยบำเพ็ญเพียรเมื่อชาติก่อน ซึ่งแม่ใหญ่ก็อนุญาตและเตือนสั้นๆว่าให้ขึ้นไปเพื่อเอาความวิเวกในภาวเจริญสติแบบเดิม แต่อย่าเผลอไปเอาความรู้สึกในตัวตนแบบเดิมพาดพิงกลับมาด้วย

ฉันขึ้นไปส่ง แล้วก็ตั้งใจจะเดินจงกรมเป็นเพื่อน แต่ห้องอีกขอใช้กำลังลงมาก่อน บอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง ดูแลตัวเองได้ และลงจากเขาเองได้

ใจหนึ่งฉันก็หวังจริงๆแหละ แต่อีกใจรู้ว่าเขาจะปลอดภัยและไม่เป็นอะไร จึงลงจากเขาและปล่อยให้ได้อยู่คนเดียวตามที่ต้องการ ฉันเห็นเลยว่าใจไม่เป็นสุข ปรงแต่สภาพเด็กผู้หิวโหยตัวเล็กๆอยู่บนยอดเขาโดยไม่มีใครเป็นเพื่อน ระยะทางจากบนดินถึงบนนั้นก็ไม่ใช้

โกโก้ ต้องใช้เวลาเติมน้ำเป็นชั่วโมงๆ แต่ตกเย็นสภาพปรุงแต่งก็หายไป เมื่อตัวจริงของน้องอีกกลับมามีรสดีภาพ แฉมนำเอากระแสความนิ่งเย็นอย่างน่าทึ่งติดตัวกลับมาให้ฉันพลอยอนุโมทนาตามเสียดีก

ก่อนหน้านี้ กระแสจิตของน้องอีกเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา พลอยให้ฉันรู้สึกกับเขาไม่คงเส้นคงวาไปด้วย บางทีก็เห็นเหมือนเป็นเด็ก บางทีก็เห็นเหมือนอีกแก่กว่าฉันเสียดีก แต่ช่วงเย็นที่ผ่านมามีความเปลี่ยนแปลงที่ลงตัวบางอย่าง เหมือนใจอีกปรุงแต่งไปอีกแบบ ไม่ใช่เด็กที่สืบสนับการค้นหาตัวเอง แล้วก็ไม่ใช่ผู้ใหญ่เกินตัวขนาดไม่เหลืออะไรในชีวิตให้คิดจะทำอีก แต่เป็นจิตวิญญาณที่เรียบง่ายเรียบง่ายสงบสุข และมีเป้าหมายชัดเจน อาจจะต้องว่าฉันด้วยซ้ำ...

อ้อ... โลกนี้มีกรรมที่ก่ออย่างของกรรมเก่า ที่ทำให้ทุกอย่างในชาติใหม่ผ่านไปหมดจริงๆ ฉันมาคิดดู แม้แต่ความยากลำบากและความทุกข์โศกในช่วงต้นของน้องอีก ก็เป็นส่วนหนึ่งของแรงดันให้อยากออกจากโลกอันเป็นทุกข์ บัญเก่าของน้องอีกพาฉันไปช่วยชีวิตเขาจากการฆ่าตัวตาย เพียงเพื่อให้เขาได้ 'ฆ่าตัวตน' อย่างถูกต้องในภายหลังก่อน

วันที่สาม...

ฉันตื่นตีสองและมาเขียนบันทึกทันที เพื่อให้ความทรงจำยังคงสดใหม่ ถ่ายทอดออกมาได้ละเอียดไม่ตกหล่น

จริงๆตั้งใจจะไม่เขียนอะไรที่เกี่ยวกับพี่อ้อ เพราะกลัวจะปรุงแต่งเตลิด แต่คิดอีกทีคงไม่เป็นอย่างนั้น ในเมื่อมันเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ทางจิตที่แสนจะน่าทึ่งกว่าจะเกี่ยวกับพี่อ้อโดยตรง (แต่อ้อ... ขนาดเขียนแค่คำว่า 'พี่อ้อ' ใจก็ปรุงแต่งให้รู้สึกวาบวามขึ้นมาได้ซะะ จิตมนุษย์แล่นไปในอารมณ์พิศวงส่งมายังจริงๆ ซื่อคนซึ่งเป็นแค่คำคำเดียว ก็ก่อให้เกิดปฏิกิริยาทางใจได้ราวกับเจอตัวเขากับตาเราเองเลย เฮ้อ! ยิ่งยัดมัน ยิ่งอุปาทานว่าเขามีตัวตนอยู่ไม่เลิกนะ มะแม!)

เรื่องคือ ก่อนเขานอนฉันเห็นจางกรรมอยู่เกือบสองชั่วโมงจนเมื่อขยับ ยิ่งเพ่งขึ้นเขาปวดๆองอยู่ก่อน พอออกจากทางจางกรรมเข้าปฏิบัติหนึ่งสมาธิแบบไม่ค้อมีกำลังเท่าไร ที่จริงจิตยังตั้งนิ่งและมีสติ

รู้อยู่หรือทนะ แต่รู้แบบสว่างก็บ ไม่ใช่สว่างใส แล้วกายก็ไม่เอาด้วยเลย ทำท่าเหมือนจะพับมีพับแหล่ ฉันจึงเข้านอนด้วยความตั้งใจว่าตื่นเมื่อไหร่จะมาพบเพ็ญเพียรต่อเมื่อนั้น

ตอนวางตัวนอนราบ ฉันกำหนดลมหายใจให้ลากยาว เพื่อจะได้รู้สึกตัวสักนิดหนึ่งก่อนหลับ พอหลับก็เหมือนยังตื่นแบบบางๆสบายกาย สบายใจ คล้ายทำสมาธิขณะหลับ พักใจใหญ่ทุกอย่างก็เรียบง่ายหายไปหมด เหลือแต่ความสว่างสลัวของจิตที่ยังรู้สึกตัวเหมือนไม่ได้ฝัน

ครู่หนึ่ง ฉันรู้สึกเหมือนมีกระแสพลังสว่างของดวงจิตขนาดใหญ่มากมายพุ่งมาหาโลกนี้ไปมาปรากฏ และทำให้ห้องแคบกลายเป็นมิติกว้างโล่งราบเรียบสุดลูกหูลูกตา สัมผัสทางใจบอกว่าเป็นจิตของพี่อ้อ เกิดความคร้ามเกรง เห็นตัวเองต่ำต้อย คล้ายอาการของคนกำลังคุกเข่าทูลเกล้าทูลกระหม่อม รอรับบัญชาจากเจ้าเหนือหัว ไม่ใช่ความรู้สึกเชิงชั่วสาว ไม่ใช่ความรู้สึกวาบวามพิศวง แล้วก็ไม่ใช่แม้แต่ความรู้สึกว่าเราจะไปเทียบระดับดีเสมอ หรือมีความเกี่ยวข้องใดๆกับ 'ท่าน' ได้

เกิดประสบการณ์สื่อสารจากจิตถึงจิตที่ฉันไม่เคยพบเจอ โดยนำหน้าด้วยความรู้สึกละเอียดอ่อน ประณีตงดงาม แล้วตามมาด้วยความเข้าใจว่าดวงจิตที่ยิ่งใหญ่จากเบื้องบน ได้ส่งกระแสปลุกสำนึกอนุโมทนาที่มีกับชีวิตใหม่บนเส้นทางพหุภพกรรมของฉัน ไม่มีภาษาพูดหรือถ้อยคำใดๆในหัว มีแต่ความเข้าใจว่า 'ท่าน' ส่งกระแสปลุกใจไพศาลมาให้

ฉันยกมือไหว้ด้วยมหาปีติล้นเกล้า ขณะนั้นรู้สึกว่ามีเปลวไม่เป็นการสมพระเกียรติ จึงนึกถึงพวงมาลัยและดอกบัวงาม จึงปลุกก็รู้สึกว่ารอบด้านสว่างโพล่งและสดใสด้วยเครื่องของบูชาสารพัดชนิด ทั้งผ้าขาว ทั้งพานทองคำ ทั้งดอกไม้อหาลากสี ทั้งแก้วเจ็ดประการ และอื่นๆที่รู้ได้ด้วยจิตว่าล้วนเป็นเครื่องของที่นรมิตขึ้น อาศัยกำลังใจปรารถนาบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์นี่เอง

นี่เป็นประสบการณ์ทางจิตที่ก่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องโลกวิญญานมากขึ้น ฉันพยายามงยหน้าเพื่อเปิดเปลือกตามองท่าน แต่ไม่ไหว ภาวะกำลังที่จะงยหน้าก็ไม่มีแล้ว เหมือนถูกกอดไว้ด้วยมหิทธิพลังที่ไม่เคยรู้จัก บอกอยู่ในใจว่าไม่บังคับเลยที่จะอยากรู้ อยากเห็น พระลักษณะแห่งทิพยสภาพชั้นสูงแห่งพระพรหม ที่เหนือกว่าเทพยดา

ขึ้นไปอีก

ครู่หนึ่งกับการอยู่ใต้หลังอำมาตย์แห่งความสว่างอบอุ่น ที่เป็นแรงบันดาลใจเกินบรรยาย ก็เหมือนพลังเหนือโลกนั้นจางหายไป ทุกอย่างกลับคืนสู่สภาพปกติ และฉันก็ตื่นขึ้นเมื่อเย็นเย็นก็กอดอยู่เดี๋ยวนี้ นี่น่าจะเป็นกำลังใจดีๆ ให้ออกอากาศเพียรเพื่อความรักก้าวหน้าต่อไป

ขอพบพระคุณนะคะท่าน _/_ ^^

วันที่สาม... (ต่อ)

กุศลอาจเป็นเหตุให้เกิดกุศลได้จริงๆ พอได้กำลังใจจาก 'ท่าน' ฉันก็เร่งความเพียรใหญ่ แต่ไหงยังเพียร ใจถึงยังคิดถึงแต่พี่อ้อ พี่อ้อ พี่อ้อไม่เลิก

ใจปรุปรุแต่มีวุ้นๆทุกที ภาระแสบความเมตตายิ่งใหญ่ไหนๆ ทำให้ใจค่อยๆถากถางความเป็นพี่อ้อชัดขึ้นเรื่อยๆ จนต้องหยุดนั่งร้องไห้บนทางจงกรมนี้เอง

รุ่งเช้าฉันเหมือนนกปีกหักที่ยังพอเหลือแรงไปขอการเยียวยาจากแม่ใหญ่ได้ ฉันตั้งใจจะไม่ร้องไห้ให้ใครเห็น แต่ช่วยไม่ได้ที่สบตากับแม่ใหญ่แล้วน้ำตาเจ้ากรรมก็ทะลักพรุ่งพรูออกมาไม่เหลือ ภาระแสบของแม่ใหญ่สะอาดบริสุทธิ์เหมือนหยาดฝนที่ฉ่ำเย็น ขณะที่ภาระแสบของฉันเหมือนน้ำร้อนมีมลทิน ช่างเป็นความแตกต่างที่ชัดเจนชวนให้สับสนตัวเองเหลือเกิน

ฉันอายุที่หยุดร้องไห้ไม่ได้ แต่แม่ใหญ่ก็ไม่ว่า และปล่อยให้ร้องไป แม่ชี้แจงที่เรียงบมองฉันด้วยกระแสเมตตาเอาใจช่วยกันอย่างเดียว ไม่มีใครพยายามปลอบหรือแม่แต่ถามถึงที่มาที่ไปสักคน

สุดท้าย ฉันก็พยายามพูดกับแม่ใหญ่โดยไม่เงยหน้าขึ้นสบตา เพราะกลัวจะกลืนไม่อยู่อีก พูดสองสามคำ อะไรไม่รู้ลืมแล้ว และท่านคงเห็นฉันพูดตะกุกตะกักไม่รู้เรื่อง เลยตัดบทสอนโดยไม่ฟังคำถามให้จบ

แม่ใหญ่บอกว่า 'ท่าน' ไม่ได้มา แต่แค่รับรู้จากเบื้องบนว่าฉันเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อเห็นว่าฉันปฏิบัติอยู่บนเส้นทางพระมหัจฉริยะ มีทิศทางไปสู่ความพ้นทุกข์พ้นโศก ก็หายห่วงและมีปิติ

เพียงด้วย 'อาการหายห่วงของท่าน' ก็ทรงพลังใหญ่หลวงพอจะกระทบให้ฉันเกิดอาการรับรู้ แล้วจิตตีความว่านี่เป็นภาระอันเมตตา

อย่างสิ้นเหลือ เมื่อบวกกับที่ฉันยังข้อมติดด้วยกิเลสในทางจิตว่าง่ายก็กลายเป็นความปรุปรุแต่ขอลหม่าน คิดโน้นคิดนี้ไม่เลิก ทั้งยังออกไปในอดีต ทั้งพุ่งลิ่วไปหวังในอนาคต ชนิดห้ามไม่หยุด จู๊ดไม่อยู่

ฉันทบทวนพิจารณาตามแม่ใหญ่ และกล่าวถึงรสแห่งความโทมัสสล่องออกอย่างยากเย็น ที่แท้ 'ท่าน' ไม่ได้อยู่ในภาวะที่จะโยติหรือมีราศีอะไรกับฉันเลย จิตที่ยิ่งโง่แบบมนุษย์ของฉันสรรสร้างยางเหนียวมายึดตัวเองไว้กับอดีตและอนาคตที่ไม่มีตัวตนอยู่จริงไปเองทั้งเพ

ฉันต้องท่องไว้ช่วยให้ตัวเองสำนึก ให้อดกลายเป็น 'ท่าน' ที่ทรงจิตเป็นฆราวาสว่างใหญ่ ปราศจากการยึดติดในโลกียวิสัย รอฤทธิ์เกิดเพื่อสืบทอดความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิอยู่ในพระมหามัญมิทำเดี๋ยวนี้ นั่นคือความจริง แม้ว่าในฝันคือพี่อ้อยังโยติในฉัน ยิ่งอยากอยู่กับฉันและไม่เลิกรากัน ก็ต้องรู้ให้ได้ว่าเป็นเรื่องเหลวไหล

อยากกลับไปไม่สนิทเอง จิตเลยแสบดความเหลวไหลอย่างนี้แหละ...

เอาเถอะ! อย่างน้อยก็รู้ตัว จิตของฉันยังอยู่ข้างความฝัน ล่วงลึกของฉันยังรีบไม่ได้กับการตายของพี่อ้อแม่แต่คนเดียว

ทั้งวันที่เหลือคือการเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ทำอย่างอื่น เอาแต่รู้สึกถึงลมหายใจไม่เลิก แม่ใหญ่สั่งให้อยู่กับความไม่เที่ยงของลมหายใจ ทำนอธิบายว่า ความสามารถในการรับรู้ลมหายใจตามจริง จะนำไปสู่ความสามารถในการยอมรับตามจริง

ยอมรับได้แม้สิ่งที่ไม่น่ายอมรับที่สุดในชีวิต...

วันที่สี่...

เป็นภาระที่แน่นอนตามเวลา แต่หมดเรี่ยวหมดแรง มีความคิดเลิกล้มการบวชแล้วชมชานกลับไปเป็นผู้หญิงของเซต

เมื่อคืนตอนนั่งสมาธิ รู้สึกหายใจเบาออก เห็นมันไม่เที่ยง จิตก็เริ่มปรับเข้าสู่สภาพยอมรับตามจริงได้หมด เห็นอะไรๆไม่เที่ยง ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ตัวตนบุคคลเราเขาได้หมด

แต่พอตื่นนอนก็เอาอีก เศร้าอีก น้อยใจพี่อ้ออีก ทำไมเขาต้องตาย? ทำไมเขาถึงทิ้งฉัน? ทำไมเขาถึงไม่ใช่ชีวิตอยู่บนเส้นทางของคนปกติ? ทำไมเขาจะต้องอยากเสียดสละแบบไม่มีมนุษย์หน้าไหนเขา

เสียสละกัน?

ฉันเหนื่อยและไม่อยากหลอกตัวเอง ตลอดช่วงเช้าคิดว่า
อย่างไรก็คงเอาดีบนเส้นทางเปลี่ยวว่างไม่ได้หรอก แต่มีอะไรมากระทบ
ทำให้คิดถึงพี่อ้อคิดเดียว ก็กลายเป็นผู้หญิงธรรมดา ร้องไห้ปี่มูกโป่ง
น้ำอายได้อย่างนี้

ถ้าไม่มีแม่ใหญ่ ก็เหมือนไม่มีจุดหมายปลายทางแท้จริงอยู่ที่นี้
เลย ฉันเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่ถูกฉีกเสียดพลังความเข้มแข็งใน
ชีวิต อ่อนแอและต้องการหลักที่พึ่งอันเป็นอมตะก็เท่านั้น

รู้อยู่ว่าความเปลี่ยวว่างคือพลังขับเคลื่อนให้ได้ถึงนิพพาน หลาก
เดือนที่ผ่านมานี้คิดว่าตัวเองเก่ง เปลี่ยวว่างทิ้งขว้างทุกสิ่งที่มีได้หมด แต่
สุดท้ายก็เหมือนบุคคลล้มละลายภายในชั่วข้ามคืน ล้มผีเสื้อเป็นจริงเป็น
จิงของ 'ท่าน' ครั้นเดียวพิศุจน์ให้เห็นว่าอะไรเป็นอะไร ธาตุแท้ของ
ใจยังยึดมั่นและปรารถนาแรงได้ขนาดไหน

พอดีช่วงบ่ายมีการเผาศพ ฉันได้เห็นกับตา ได้กลิ่นกับจมูก
บรรยากาตเผาศพแบบสมัยพุทธกาลที่มีแม่ใหญ่เป็นประธานนำมรณ
สติมาสู่ใจผู้เข้าร่วมชุมนุมเพลิง

อาจจะเพราะฉันตั้งใจปลงใจตามคำแม่ใหญ่เกินไปหรือ
อย่างไรก็ไม่ทราบ ทำไมของจริงไม่ยกให้ความรู้สึกสะเทือนแรง
เหมือนตอนดูวิดีโอครั้งแรก พิษร้ายทางวิญญาณมันระบากรวมไม่ให้ใจ
หยิ่งถึงมรณสติได้กระมัง

ซึ่งแล้ว่วาจิตมนุษย์เป็นไปได้อย่างไร อากาศยึดมั่นถือมั่น
อยู่กับสิ่งที่ตัวเองอยากได้นั้น มันบิดเบือนความจริงได้เพียงใด ความ
จริงคือเขาจะไม่กลับมา แต่ความฝันคืออยากให้เขากลับ ความจริงคือ
เขาตายแล้ว แต่ความฝันคือเขายังอยู่ ใจที่เข้าข้างความฝัน ยึดมั่นอยู่กับ
สิ่งที่มันไม่จริง มีผลให้ความคิดพยายามยอมรับความจริงกลายเป็น
ไม่ชนะทั้งหมด

รู้ทั้งรู้ แล้วก็เคยปลง เคยถอดถอนความอาลัยในตัวพี่อ้อได้
เหมือนปลดเปลื้องห่วงโซ่ลงมากองข้างยวง ก็กลับเอาปลอกคอมาสวม
ใหม่ในพริบตา ขอเพียงเจอจิ้งหระโดนกระทบจิ้งจกเถอะ บางทีก็ส่งสาร
ตัวเอง แต่อีกทีก็นึกสับสนน้ำหน้า เหมือนคนเกลียดตัวเอง ปล่อยให้ตัวเอง
เองที่ไม่แน่จริง แฝงลับแบบปลาตายน้ำตื้นโง่ๆได้แค่นี้

พยายามพิจารณาว่าคลื่นจิตที่ส่งมากกระทบฉันนั้น ถือเป็นเรื่องราว
ธรรมดาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน คนในโลกสี่สวามีหงกับความ

รู้สึกที่กลับไปกลับไปมาของยกย่องของตัวเอง เดียวนึกรัก เดียวนึกเกลียด
เดี๋ยวรู้สึกเฉยๆ ก็เพราะใครอีกคนเห็นความรู้สึกได้แรงขนาดเป็นคลื่น
รบกวนบ้าง เป็นน้ำใส่ชะโลมใจบ้าง

ฉันอาจอาการหนักหน่วงตรงที่ไม่ได้เจอแค่คลื่นรบกวนจาก
จิตที่ล้นส้นของมนุษย์ แต่ถึงขั้นเจอพลังจากจิตที่ยิ่งใหญ่ของพระ
พรหม เลยเกิดการปรุ่งแต่แรง จริลหาตัวตนของพระคุณท่านรุนแรง
เหลือจะระงับ

ถึงขณะที่เขียนอยู่นี้ พอมองเป็นภาพรวมได้ ก็ทุกขันธ์ย่อยลงได้
อาจจะเพราะมองออกว่าในอนาคตไม่ไกลไม่ใกล้ ความทรงจำเกี่ยวกับ
กับสัมผัสในฝันจะเบาบางลงเรื่อยๆ อากาศจะเป็นจะตายก็คงไม่เข้ม
ขันเหมือนอย่างนี้ และในที่สุดก็หายไปเอง อะไรๆก็ไม่เที่ยงทั้งนั้น
เมื่อไหร่ใจจะถึงความจริงนี้ให้ได้เท่านั้นแหละ

วันที่ห้า...

ฉันตื่นขึ้นมาตีสองเพื่อบันทึกความฝันอีกครั้ง ครึ่งนี้ใจชื้นขึ้น
นิดหน่อย ดูเหมือนจิตบดขยี้จะปรุ่งแต่เรื่องเบาๆบ้างมากเป็น
กำลังหุนหันบ้าง

อาจจะเพราะมรณสติช่วงงานเผาศพตอนกลางวันเริ่มออกฤทธิ์
เมื่อหลับลงเหมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น รู้บ้างหลงบ้าง พักหนึ่งก็คล้ายได้
กลิ่นควันธูปตลบอบอวลไปทั้งห้อง จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นกลิ่นควัน
ไฟเชิงตะกอน แล้วเลยกลายเป็นกลิ่นเนื้อไหม้ในที่สุด ทุกอย่างซัด
เหมือนเกิดขึ้นในห้วงจริงๆ แต่ฉันก็ไม่กลัว เพราะมีสติรู้ว่าเป็นความ
ปรุ่งแต่ของจิตในฝัน และอีกใจก็คิดว่าถ้าจริงนะดีเลย งานฌาปนกิจ
ตัวฉันเอง ฉันจะได้ตายในขณะที่กำลังปลงได้ หมดความยึดมั่นถือมั่น
ในกายใจได้แบบลัดๆกันทันที

แต่ไม่มานะนิมิตชนิดที่เปลี่ยนก็หายไป กลายเป็นความมืดที่
วังเวงน่ากลัว คล้ายไปยืนกลางป่าช้าใหญ่ มองทางไหนก็มีแต่ราวป่าเย
เยือกกับท้องฟ้าไร้ดาวห่างไกลออกไป

ฉันรู้สึกว่ามันคือดินแดนแห่งความตายที่ทุกคนกลัว และจิตปรุ่ง
แต่ถึงขั้นด้วยอากาศไม่รู้จากความตายที่แท้จริง แต่ใจของฉันยังคงเยือก
เย็นอยู่ในบรรยากาตที่เยียบเย็น ไม่สะทกสะท้าน พร้อมจะไปไหนไป
กัน ความสว่างที่กลางใจช่วยให้รู้ว่าตัวเองจะไม่ติดอยู่ในที่มีดแบบนี้

แน่

นานต่อมา มีการค้นคว้าด้วยวงศักรังค์ไม่รู้อะไรก็รู้ได้ ใจอยากสั่งให้ตัวเองลุกขึ้นมานั่งสมาธิหรือเดินจงกรมเป็นเรื่องเป็นราว แต่ที่เหมือนเกิดแรงดึงดูดที่เกินฝันต่าง กระซอกฉันกลับเข้าไปในมิติแห่งฝันอีกอีกครั้ง

ฉันเห็นรูปตัวเองในกรอบใหญ่ บนลูกบิดหนึ่งเมื่อพินิจดูแล้วรู้ว่านี่เป็นรูปที่ตัวเองได้ไปโลงศพ ความรู้สึกที่ชัดเจนขณะนั้นเหมือนถามตัวเองว่าฉันตายแล้วหรือนี่ กล้าๆกั๊กๆเมื่อปลอบตัวเองว่าช่างปะไรตายก็ตาย ทั้งชีวิตมีแต่ช่วยคน ไม่มีชนกปกป้อง ไม่เคยตั้งใจทำร้ายร่างกายหรือจิตใจใคร ทำไม่ต้องไปกลัว

ใครคนหนึ่งพาฉันไปเปิดฝาโลง และด้านหลังฉันเห็นหนึ่งให้ยื่นหน้าไปดู ฉันเห็นศพหน้าซีดของตัวฉันนอนอยู่ไหนนั่น จำได้ว่าฉันได้ดูวิญญานที่เห็น ฉันผงะด้วยความตกใจ เพราะไม่เห็นที่มาที่ไปว่าจะได้เป็นวิญญานที่ดูถูกพามาดูศพตัวเองจริงๆ

พอเริ่มเชื่อว่านี่เป็นศพตัวเอง ใจก็เหมือนเจอแรงดึงดูดหนักๆอีกครั้ง คราวนี้โดนดึงชวบเข้าไปในร่างศพ และกลายเป็นความรู้สึกธรรมดาในขณะที่กำลังทอดร่างนอน สิ่งที่แตกต่างไปคือใจเห็นว่าร่างนอนนั้นของตัวเองเป็นศพ ไม่ใช่มนุษย์ที่คิดว่านรกทำอะไรได้อย่างนี้

ที่แรกก็เป็นร่างนอนที่ปราศจากไออุ่น ปราศจากลมหายใจ ผ่านไปจิตใจใหญ่จนฉันนึกว่าไม่เห็นมีอะไรน่ากลัวเลย แต่ยังไม่ทันขาดสายความคิด ฉันก็เริ่มรู้สึกถึงอากาศเปื่อยยุ่ยของเนื้อหนัง เหมือนไอศกรีมที่ละลายอย่างรวดเร็วเพราะถูกลนด้วยความร้อน ฉันพลิกหน้าดูด้านข้างก็เห็นกระดูกหัวไหล่โผล่ กลืนความเลียดเริ่มโชย พอก้มลงมองส่วนล่างก็เจอกระดูกซี่โครงที่หุ้มตับไตไส้พุงเอาไว้เข้าให้อีก

กระบวนกาการแตกดับของร่างกายดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ฉันชักใจสั้น แต่ที่สะกดตัวเองไว้ไม่ให้กลัวด้วยการบพพันชนิดหนึ่ง ทว่ากลับยิ่งต้องตกใจเมื่อพบว่าพันที่ขบนั้น กลายเป็นของเปราะบาง ฉันรับทราบว่ามีเสียงเสียดสีกันกรอๆแล้วป่นเป็นผง ละเอียด ความรู้สึกซาตามไปหน้าเกิดขึ้น แล้วตามด้วยการรับทราบว่าจะโหลกร้าวและปะริแยกจากกันเป็นหลายเสียง

กลิ่นน้ำเลือดน้ำเหลืองเริ่มแหลมคมมาดจุมูก และเหมือนจุมูกแห่งหายไปแล้วกว่าครึ่ง เหลือแต่เยื่อบางๆรับรู้กลิ่นกายๆของชีวิต

ใจเหมือนอยากเปล่งเสียงพูดอีกสักครั้ง แต่เจ้ากรรม รู้สึกเหมือนหลุดดอมีแต่ลมพ่นๆออกมา เสียงไม่เข้าฟังเอาเลย

ความรู้สึกก่อนจะดับไปพร้อมร่างที่เนาเปื่อยยุ่ย คือ ฉันยังกลัวตายอยู่ ฉันยังไม่แน่จริงนะ ฉันยังต้องฝึกกับแม่ใหญ่อีกมาก

แวบหนึ่งฉันนึกถึงความตายของพี่อ๊อด ยิ่งจำได้สนิทว่าพี่อ๊อดตายอย่างสง่างามและเป็นแรงบัลดาลใจได้ดีเหลือเกิน ฉันเข้าใจว่าถ้าตาย ฉันก็จะปิดตาพร้อมแบบคนตายตาหลับให้ได้อย่างที่อ๊อดพี่แหละ แต่เอาเข้าจริงไม่เลย ฉันยังเหลือความกลัวอันเกิดจากความไม่พร้อมตายเยี่ยงปูลูชนคนธรรมดา หากได้มีความพิเศษแต่อย่างไรไม่

เมื่อตื่นขึ้นจริงและลุกมาเขียนบันทึก ฉันได้แต่ปลงสังเวช ชีวิตที่ลำบากก็แข็งทื่อจนสอนว่าจริงๆฉันยังอาจยึดอะไรได้บ้าง มันไม่ใช่แบบอยู่บ้านสบายๆ แล้ววิเศษคิดๆเอาเองว่าทำอะไรไปได้แค่ไหน พัฒนาจิตได้ไกลเพียงใด

ก็ดิ้นนะ บางคืนเหมือนอย่างนี้ ที่หลับที่นอนก็เปิ่นแทนตัดสินว่าจิตของฉันเดินมาถึงไหน ฉันเริ่มกลับมีความเชื่อมั่นขึ้นมาอีกครั้งว่าตัวเองมาถูกทาง และมรรคผลนิพพานก็ไม่ไกลเกินเอื้อมด้วย เพราะแม้แต่บถลับ จิตก็สู้กับกิเลสด้วยการปรุงแต่งนิมิตชวนทั้งกายใจมาให้อึด เหมือนจะสะท่อนว่าของมีอยู่ตรงนั้นแหละ ตรงที่จะรบกับกิเลส เห็นกายเห็นใจตัวเองจนกว่าจะแตกดับกันไปข้างหนึ่ง!

วันที่ห้า... (ต่อ)

ฉันไปหาแม่ใหญ่ ด้วยความรู้สึกว่ามีดี มีหน้าตาผ่องใสไปขออดอยากได้คำชมจากแม่ใหญ่ว่าผ่านไปได้วันเดียวก็ผ่านศึกหนักได้ด้วยดี

แต่แปลก แม่ใหญ่มองผ่านหน้าฉันไปเฉยๆ ไม่ค่อยสนใจ หรือเหมือนไม่ค่อยอยากคุยด้วย ถามคำก็ตอบคำ จนฉันนึกว่าวันนี้ตัวเองทำผิดลุ่มผิดทาง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนอันใดของท่านหรือเปล่า

ฉันพยายามอ่านใจท่าน แต่ก็อ่านไม่ออก ใจท่านหนึ่ง ว่าง และกว้างใหญ่ ประมาณไม่ถูกว่าขอบเขตอยู่ตรงไหน

แต่หลังจากกระวนกระวาย คิดปรุงแต่งจนเกือบเคลียดได้ครึ่งวัน ในที่สุดฉันก็หิวเรอะออกมาเบาๆ ท่านหนึ่ง ท่านว่าง ท่านไม่มีอะไรใจฉันเองต่างหากที่คิดมากเรื่อยเปื่อย นี่คงเป็นวิธีที่ท่านสอนให้ฉันเห็นความปรุงแต่ง ที่จู่ๆก็พุ่งตกลงขึ้นมาเป็นวรรคเป็นเวร ทั้งที่ไม่

อะไรเลยนอกจากความว่างเปล่า

ทั้งซาบซึ้งบุญคุณ ทั้งเกิดความยำเกรงในองค์ท่านแม่ใหญ่เพิ่มขึ้นทุกวัน ปีติเหลือเกิน จึงกำลังฝากชีวิตไว้ให้มีใครคนหนึ่งที่มาฉันไปถึงนิพพานได้จริง!

วันที่หก...

วันบวช วันที่ชีวิตใหม่เริ่มต้นเต็มสภาพ

ที่ต้องเป็นวันนี้เพราะพ่อแม่มาได้วันนี้ ไม่มีฤษยามอะไรเป็นพิเศษ ทุกอย่างจัดเตรียมไว้พร้อมหมดแล้ว พ่อแม่มาถึงก็ผลัดกันลงกรรไกร พอพวกท่านตัดจนสิ้นแล้ว แม่ชีสะอากก็ช่วยลงมีดโกนปลงผมให้เกลี้ยงเกลาด้วยความชำนาญ มีของท่านแม่และนี่งมาก ไม่ฝากผลไว้เลยสักรอย

ได้ยินว่าแม่ชีหลายคนซาบซึ้งนึกหนากับพิธีโกนผม อาจจะเสี้ยนผมเป็นส่วนของร่างกายที่ผู้หญิงหวงแหน พอสระได้ก็เหมือนสระตัวตนสวยๆอย่างที่เคยยึดเหนี่ยวยึดเหนี่ยวเสียได้ ใจเลยตื่นตันว่าเราก็เบากับเขาเป็น ซาบซึ้งรสชาติของความปล่อยวางกับท่านได้ แต่ฉันไม่เห็นจะรู้สึกอะไรกับพิธีโกน คงเป็นเพราะมีการปลงแต่งจิตจนได้ที่ เป็นชีมาก่อนหน้าวันนี้ระยะหนึ่งแล้วกระมัง

แต่มาน้ำตาร่วงโดยไม่ทันได้เคยเตรียมใจก็ตอนทำพิธีขออโหสิกรรมกับพ่อแม่ นี่แหละ ศีรษะที่เบาโล่งไร้ผม กับชุดแม่ชีสีขาวที่สวมใส่ ปลงแต่งจิตให้รู้สึกถึงความสูงส่งเหมือนอยู่อีกมิติหนึ่ง แตกต่างเป็นคนละโลกกับพ่อแม่แล้ว

ขณะทำพิธี ฉันก็รู้ว่าจะไม่รู้สึกได้อีกแล้ว ทั้งที่เคยท้อได้มาตลอดชีวิต นั่นเป็นเยื่อใยที่ยังคงมีอยู่กับโลก ต้องสารภาพตามจริงว่าเสียตาย แต่ก็ไม่ใช่เสียใจถ้าจะต้องเสียสละสิทธิ์ของลูกสาวนั้น

ฉันจะไม่สึก... ไม่!

นอกจากพ่อแม่ ก็มีน้ำปู้ ลุงเผย หรือรวมทั้งหิมกับครอบครัวมาร่วมงานบวชเล็กๆของฉันด้วย ฉันจงใจทำให้มันเล็ก มีพิธีรีตองไม่มาก และรบกวนแม่ใหญ่ให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

อดนึกถึงคุณพ่อคุณแม่ของพี่อ๊อคไม่ได้ เท่าที่ทำคือไปกราบลาท่านเมื่อเดือนก่อน เพราะเคยสัญญาไว้ว่าจะทำตัวเป็นลูกสาว ถ้าแะ

เวียนไปเยี่ยมสองสามครั้งแล้วหายไปเฉยๆท่านอาจคิดว่าผิดสัญญาเลยต้องเข้าไปกราบลาให้ทราบเป็นกิจจะลักษณะ แต่การจะเวียนเวียนให้ท่านเดินทางไกลๆมางานบวชก็ไม่แน่ใจว่าเป็นการรบกวนกันเกินไปหรือเปล่า กระทั่งวันบวชจึงนึกเสียตาย ใจจริงเรารู้สึกเคารพรักและนับถือใครแต่ไหนก็ดูได้ตอนอยากให้เราเห็นเรามีชีวิตใหม่หรือเปล่านี้แหละ

แต่ช่างเถอะ พ่อแม่ตัวจริงของเรามากก็พอ พ่อแม่ตกลงกับฉันไว้แล้ว พอพ่อเกษียณ พวกท่านจะย้ายมาอยู่ใกล้ๆ ซึ่งนี่น่าจะเป็นโคธราช ฉันให้เงินพ่อแม่ไว้มากพอจะซื้อบ้านโคธราชไหนก็ได้ที่พวกท่านพอใจ ฉะนั้น ทั้งพ่อแม่และแม่จึงไม่มีสีหน้าเศร้าใดสักให้เห็นในงานมงคล พ่อแค่ทำหน้าที่ติดหนึบอยู่ก่อนปลงผม ตอนคุยกันในกุฏิเหมือนไม่อยากให้ฉันด่วนตัดสินใจเพียงเพราะเชื่อว่าหาใครที่ใจรักเท่าอัคระไม่ได้อีก ซึ่งฉันต้องอธิบายซ้ำอีกเป็นรอบที่เท่าไรก็ไม่ทราบว่าจะบวชก็เพราะอยากสบาย อยากเป็นอิสระ อยากถึงที่สุดทุกปีและแน่ใจจริงๆว่านี่คือทางที่ต้องการ

พ่อแม่อ้ออึ้งพอสมควร มาหนึ่งคุยและจัดโน้มน้าวให้ฉันถึงเกือบเย็น แต่หลังจากพ่อแม่กลับ ฉันก็ถือเป็นฤกษ์ต้อนรับชีวิตใหม่ ด้วยการเดินจงกรมโดยไม่สนใจอะไรอื่น

ครึ่งชั่วโมงแรกฉันรู้แต่เท่ากระทบ จนกระทั่งจิตเริ่มทรงตัว รู้เป็นอัตโนมัติเองไปทุกกระดิก กายปราศจากเหมือนหุ่นที่เดินให้ดูเอง ฉันมีหน้าที่แค่รู้ที่อยู่ข้างในว่าสภาพเดินมันไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัวตน

ถัดจากนั้นฉันก็ดูตามทีแม่ใหญ่สอน คือ ระลึกรู้ว่าแต่ละรอบของจงกรมนั้น จิตเห็นตัวเองเป็นอย่างไร รอบไหนตัวตนแบ้มบังรอบไหนตัวตนเบาบาง ยอมรับตามจริงเป็นรอบๆ เพื่อจะได้เห็นความสำคัญผิดและอาการยึดมั่นที่แตกต่างไปเรื่อยๆ

มีหลายรอบที่ไม่รู้สึกว่าจิตเป็นฉัน ความตั้งมั่นรู้เป็นเพียงธรรมชาติชนิดหนึ่งที่กำลังกลอก เดี่ยวก็ถูกปลงแต่งให้ยึดว่ามีฉันชัดๆ แต่อีกเดี๋ยว 'ฉัน' ตัวเดิมก็หายไป กลายเป็นอีกฉันหนึ่งที่ไม่มีความตัวตนชัดเท่าเดิม

พอเข้าชั่วโมงที่สี่ กายเริ่มล้า และปลงแต่งจิตให้พุ่งซ่าน ฉันก็พักลงนั่งสมาธิราวครึ่งชั่วโมงเศษ กระทั่งความชุ่มชื้นเกิดขึ้นเต็ม ได้ความวิเวกกายวิเวกใจ และสามารถกำหนดแผ่ความเบาที่เย็นชานขึ้นมานั้น เป็นกระแสพลังซำแรกแทรกความเมื่อยขบไปทั่วตัวได้ แล้ว

อะไรเหลือ ทั้งความเป็นสาวสวย ทั้งความเป็นคุณหนู ทั้งความเป็นคน เก่ง ทั้งความเป็นหญิงใจผู้มึลึทึที่ห่างแ่ก่นางพญาบองจริง ได้เห็นว่าใจ ที่เหมือนสละได้ทุกสิ่งอันเป็นไปในตัวตน คือจุดเริ่มต้นของความสงบ จากอึดตามานะ จิตแบบนี้พร้อมจะเห็นตามจริงเข้ามาในกายใจว่า เป็นของไม่เที่ยง ไม่เ้าเอา ว่างเฉยเป็นอุเบกขา และน่าสละ น่า สลัดคืนให้ความว่างกันจริงๆ

ตะวันใกล้ตกดิน เหมือนแม่ชีคนหนึ่งใกล้สิ้นใจ เกิดมาไม่เคย โดนใช้งานหนักขนาดนี้ เร็วแรงทางกายหมดเกลี้ยงไม่เหลือ แต่กำลัง ใจยังอยู่ ฉันได้รู้ว่าตัวเองเข้มแข็งขนาดไหนก็ตอนจิตตั้งดวงเด่น บอตัวเองว่าจะพักผ่อนด้วยคารุณังสมาธิ หายใจโดยไม่มีมโนภาพตัว ฉันหายใจ เมื่อเกิดปีติชุ่มฉ่ำก็ไม่มีมโนภาพตัวฉันที่กำลังเสวยปีติชุ่ม ฉ่ำ เหมือนมีแต่ธรรมอันว่างรับรู้ความไร้อัตตาของกายและดวงจิต แม้แต่ขณะที่เขียนบันทึกอยู่นี้ คำว่า ‘ฉัน’ ก็ถูกเห็นด้วยใจว่าเป็น ภาวะปรุ่่งแต่ขั้้นมาสมมุติเรียก ‘อะไรอย่างหนึ่ง’ ที่ไม่มีความเป็นหญิง ไม้มีความเป็นบุคคล ไม้มีความเป็นมนุษย์ ไม้มีความเป็นสัตว์ ไม้มี ความเป็นอะไรๆมากไปกว่าสภาพอันปรากฏตามจริงของรูปนาม เกิด แล้วเดี๋ยวกั้ดับ ไม้ต่างจากเปลวเทียนเมื่อถึงเวลาหมดได้

ก่อนนอนฉันจะสวดมนต์ระลึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้า ผู้ไม่ ทรนงไปดีตามลำพังเพียงพระองค์เดียว แต่ยังได้วางทางไว้ให้สาวกเช่น ฉัน และฉันก็จะไม่ทำให้ทางของพระองค์ว่างเปล่าจากผู้ดำเนินตาม อย่างแน่นอน